

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Περιλαμβάνον γενικῶς ανέκδοτον ἀγιορειτικὴν κ.λ.π. ὕλην, οἷον ἀνεκδότους Ἀκολουθίας ἁγίων, Κανόνας παρακλητικοὺς καὶ μὴ, καὶ ἄλλα σοφὰ ἀποφθέγματα ἁγίων ἀνδρῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων, εὐρισκόμενα εἰς τοὺς Κώδικας τῶν ἱερῶν Μονῶν.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΤΟΣ ΙΘ'. 1954

1954
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουον ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΕΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1954

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Βόλου

ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Β'. (τελευταίον)

Εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον προηγούμενον ἄρθρον μας, ἐν τῇ «Ἀγιο-
ρειτικῇ Βιβλιοθήκῃ» κατερρίψαμεν, ἀντιρρητικῶς, ἐν πρὸς ἐν τὰ συνιστώμενα
τὴν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐλέγχου τοῦ κλήρου μελέτην ἐπιχειρήματα τοῦ κ. κα-
θηγητοῦ, δι' ὧν ἐπειράτο ν' ἀποδείξῃ γραφικῶς, πατερικῶς καὶ ιστορικῶς ὅτι,
ὁ πιστὸς ἐν Κυρίῳ λαὸς κέκτηται δικαίωμα ἀσκήσεως δημοσίου ἐλέγχου ἐπὶ
τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ κλήρου.

Μολοντί αἱ διατυπωθεῖσαι ἐκεῖ ἀπόψεις μας, ὡς ἀπηχοῦσαι τὸ ἀκραιφνὲς
χριστιανικὸν πνεῦμα, εἰσὶν ἱκαναὶ διὰ νὰ διαλύσουν τὴν ἐξεζητημένην καί,
κατὰ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν, «τραβηγμένην ἀπὸ τὰ μαλλιά» ἐπιχειρηματολο-
γίαν τοῦ κ. θεολόγου, ἀπροσκοποῦσάν εἰς τὴν θεμελίωσιν θεσμοῦ ὄζοντος ἐγκο-
σμίου φιλελευθερισμοῦ, ἐν τούτοις, λόγῳ τῆς ἐκτάσεως τοῦ κακοῦ, ἰδίᾳ παρὰ
τῇ ἀμετόχῳ καὶ ἀγεύστῳ χριστιανικῆς ἀγάπης νεότητι, εἰκῆ ἐνθουσιαζομένη
ἐξ εὐσεβοφανῶν συνθημάτων, καὶ τοῦτ' αὐτὸ συγχεοῦση τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν Χρι-
στῷ καθήκοντος μὲ πόθους νωθεῖς, ἐθεωρήσαμεν χρέος νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν
ἀνάλυσιν τοῦ θέματός μας, ὡς καὶ τῆς θέσεως ἐκάστου πιστοῦ ἔναντι τῆς Ἐκ-
κλησίας, «ἧς κεφαλὴ ἐστὶν ὁ Χριστός».

* *

Δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα μίαν ἐκφραστικὴν λε-
πτομέρειαν, ἣν φέρει εἰς τὴν μνήμην μας τὸ θέμα, ὅπερ πραγματευόμεθα, δε-

δομένου ὅτι εἶναι λίαν διαφωτιστικὴ καὶ ἀποκαλύπτει πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἅτινα ἐξηγοῦν κατὰ χαρακτηριστικὸν τρόπον τὴν ποιότητα τὴν ἠθικὴν τῶν κρινομένων συγχρόνων τάσεων καὶ ἐπιθετικῶν τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπόψε-
 ὶν μας.

Νεαρὸς θεολόγος, ἐσχάτως ἀποφοιτήσας τοῦ Ἀθηνῶν Πανεπιστημίου, φιλοδοξῶν ὅπως ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, συναίχεται ὑπὸ τῆς ἀγωνίας περὶ τὴν καλυτέραν ἐκλογὴν μορφῆς βίου, δι' ἣν αἰτίαν ἀπηυθύνθη εἰς ἡμᾶς, ὅπως τὸν διευκολύνωμεν εἰς τοῦτο.

Ἡ προτίμησις τοῦ νεοφύτου τούτου ἐκυμαίνεται μεταξὺ ἐγγάμου κληρικοῦ καὶ ἀζύγου καθηγητοῦ Γυμνασίου, (προφανῶς, «ἵνα τῷ Κυρίῳ ἀρέσῃ») ἀλλὰ τὴν ὀριστικὴν του ἀπόφασιν ἐξήρτα, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ λόγων οἰκονομικῶν (sic), δηλαδὴ ποίας προσόδου θὰ ἔχει ὡς καθηγητῆς, καὶ ποίας ὡς ἱερεὺς (!) καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς ἐξακριβώσεως ποία ἐκ τῶν δύο τούτων θέσεων θὰ ἦτο προσφο-
 ρωτέρα διὰ τὴν ἀναγωνισθῆναι ὑπὸ τὰ νέα συνθήματα—ὡς ἔγραφε—διὰ μίαν νέαν, «ζῶσαν Ἐκκλησίαν» καὶ τὰ συναφῆ πομπολογώδη προϊόντα τῶν καιρῶν μας, ἅτινα διηρέθιζον τὴν νεανικὴν του φαντασίαν.

Ἡ νοοτροπία τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ νέου, ἐπιθυμοῦντος νὰ καθοσιώσῃ ἑαυ-
 τὸν εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας του, δὲν εἶναι οὔτε μοναδική οὔτε διά-
 φορος τῆς θρησκευούσης καὶ ἀστοιχειώτου ἐν τῇ ταπεινώσει νεότητος, τὴν ὀ-
 ποίαν, τὸ «ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς νοήσεως ἐπικαθήμενον πνεῦμα τῆς οἰήσεως»—ἐ-
 πεὶ ἡ γνῶσις φυσιοῖ—ἄγει καὶ φέρει ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων φαντασιουμένου
 νοῦ.

Καὶ ἐνῶ μὲν, ἡ γάλακτι τρεφομένη εἰσέτι νεότης, ἔχει ἱκανὴν δόσιν πρα-
 κτικότητος οὕτως, ὥστε νὰ μεριμνᾷ ἰδιοτελῶς καὶ νὰ μεταβάλλῃ, διὰ τῆς ὀλι-
 γοπιστίας, τὸ θεῖον ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης εἰς ὑπόθεσιν συναλλαγῆς, ἐν τού-
 ταις θεωρεῖ ἐκυτὴν ὄριμον πνευματικῶς, «εἰς μέτρον ἡλικίας Χριστοῦ», διὰ
 νὰ ριφθῇ εἰς περιπετειώδεις ἐκκλησιαστικὰς ἀγῶνας. Διὰ νὰ κάμῃ τί; Νὰ ἀ-
 νορθώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν!!!

Ἀναλύοντες τὴν ψυχολογίαν τῆς εὐσεβοῦς νεότητος, (τῆς ἐκ προαιρέσεως
 μὲν ἀγαθῆς) ποθοῦσης τὸ καλὸν τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, μὴ χριστιανικῶς
 δὲ σκεπτομένης ἐξ ἀπειρίας, διαπιστοῦμεν ἐν αὐτῇ τὰς ἀκρότητας ἐκείνας, εἰς
 τὰς ὁποίας περιπίπτουν οἱ ἄωροι πολιτικῶς λαοί, ἔταν ἀποκτοῦν τὴν ἐλευθε-
 ρίαν των καὶ δὲν δύνανται νὰ δικάσουν τὰ ἄτακτα ὀρμέμφυτα αὐτῶν, διὸ καὶ ὁ
 σάλος πολὺς καὶ κινδυνώδης. Καὶ ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας ἐμφανίζεται ὡς
 «ξέφραγο ἀμπέλι», εἰς πάντα νεανιεύμενον πιστόν, χρησιμοποιοῦντα τὴν ἐλευ-
 θερίαν «ὡς ἐπικάλυμμα τῆς κακίας», καὶ διεκδικούντα, διὰ τοὺς θλαβεροὺς
 θορύβους ποὺ προκαλεῖ κενοδόξως, τίτλους ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀγίου,
 ἀγωνιζομένου τάχα κατὰ τοῦ πολυμόρφου κακοῦ.

Πλανῶνται ὁμως οἱ τοιοῦτοι· διότι «τὸ καλόν, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται, οὐκ
 ἔστι καλόν». Καὶ θὰ τὸ εἴπωμεν ἀπεριφράστως· ἀδυναμία ψυχῆς καὶ «ἀγνω-
 σία Θεοῦ» εἶναι τὰ αἴτια τῆς δημοσῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ κλήρου, παρὰ τὴν

εσοχηματισμένην ευσέβειαν καὶ ὠριμότητα ποῦ ὑποκρίνονται οἱ ὑπεράγαν Ἰηρακλεῖς τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε νέοι τῆ ἡλικία καὶ γεγηρακότες τῆ κακία εἶναι, εἴτε πολλοὶ καὶ νηπιάζοντες ταῖς φρεσίν.

* *

Ἄλλ' ἐάν τις καθ' ὑπόθεσιν ἤθελε φιλαδέλφως πλησιάσει ἓνα οἰονδήποτε τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, ποῦ θρηνεῖ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κλήρου καὶ κραυγάζει ἀπεγνωσμένως ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ταῖς πλυταίαις διὰ τὴν πεπτωκυῖαν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρίψῃ ἀδιάκριτον τὸ ἐρώτημα : ἀδελφέ, σὺ ἀπέβαλες τὴν φιλόκοσμον διάθεσιν, τὴν κενοδοξίαν, τὴν σαρκικότητα ; ἐπτερώθης πνευματικῶς καὶ ἐστερέωσες τὴν καρδίαν σου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ; Ἀπέκτησες τὴν πίστιν καὶ διέφυγες ἀπάσας τὰς παγίδας τοῦ σατανᾶ, τὰς ἐστρωμένας ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ; Ἠγάπησας τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν ; Ἐταπεινώθης σφόδρα, διὰ νὰ διανοιγοῦν οἱ ὀφθαλμοί σου καὶ νὰ μὴ θλέπῃς φασματοσκοπικῶς τὰ ἀντικείμενα, ὡς ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου ἐβλεπε τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα κινούμενα ποδ τῆς τελείας ἀναβλέψεώς του ; Ἐμαθες, ὅτι ἡ θέσις τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνέχει ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν καὶ ἀποτελεῖ πολλάκις τὸ κριτήριον τῆς ποιότητος τοῦ πιστοῦ ; Σὺ δὲ πόθεν ἔλαβες τὴν ἀποστολήν ; Ἀπὸ τὸν Θεόν, ὡς οἱ Προφῆται, οἵτινες ἤρχιζον ὁμιλοῦντες μὲ τό : «Τάδε λέγει Κύριος», ἢ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὴν ἐλέγχῃς δημοσίως ;

Τί θὰ ἀπῆντα τὸ ἅγιον τοῦτο τέκνον, ἢ ἀντιπροσωπευτικὴ αὐτὴ μονάς, ἢ ὁμόφυχος καὶ ὁμόζηλος μυριάδων ἄλλων ; Δὲν θὰ ἠλέγχετο ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως, ὡς οἱ ὑποκριταὶ ἐκαῖνοι, ποῦ παρητήθησαν τοῦ λιθοβολισμοῦ τῆς μοιχαλίδος τοῦ Εὐαγγελίου ; Καὶ ἰδοὺ, μείζον ὤδε. Λιθοβολεῖται πληθὺς ἁγίων ἀνθρώπων, ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων· λιθοβολοῦνται αὐτοὶ ποῦ μᾶς ἀναγεννοῦν πνευματικῶς, ποῦ μᾶς κάμνουν «καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους» βάλλονται αὐτοὶ ποῦ μᾶς ἀγιάζουν, καὶ ὅπου ἀνευ αὐτῶν δὲν θὰ εἶχομεν οὔτε υἱοθεσίαν, οὔτε ἐπαγγελίας, οὔτε εἰς Χριστὸν πίστιν, οὔτε ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

«Μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς, ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου ὑπερηφανείας, ἐμπνέονται ἀπὸ θολεράς πηγᾶς καὶ πραγματοποιεῖται ἐπ' αὐτοῖς τὸ ἀποστολικόν : «Πέποιθᾶς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει. Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτὸν οὐ διδάσκει ;»

Ὑποκριταὶ σύγχρονοι, ζητοῦν νὰ ἐκβάλλουν «τὸ κάρφος» τοῦ πλησίον καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ποιμένος καὶ διδασκάλου, τὴν δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ «δοκὸν» οὐ κατανοοῦσιν.

Ἄς καθάρωμεν, ἀδελφοί, ἐκυτοὺς πρώτον, ἃς πραῦνωμεν τὴν καρδίαν μας, ἃς ἀγαπήσωμεν εἰλικρινῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τότε θὰ μάθωμεν μὲ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν, διὰ τὴν δόξαν τῆς καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. «Ἄς γίνωμεν ὠριμοὶ πνευματικῶς καὶ ὕστερα ἃς κάμωμεν ὅ,τι μᾶς ἐμπνεύσῃ ἡ καρδία μας».

Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι, οὔτε ρητορισμοὶ εὐκολοί, οὔτε ζήλος μωρὸς καὶ ἐπιβλαβής, οὔτε κραυγαὶ διαμαρτυρίας ἐν μέσῳ λαοῦ ἱεροκατηγόρου καὶ διψῶντος σκανδαλοθηρίας, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, «δι' ἣν Χριστὸς ἀπέθανε».

Χριστιανισμὸς εἶναι εἰρήνη ἀγαθῆς συνειδήσεως, ἐπερώτημα εἰς Θεόν, πραότης, σοφία ἀγνή καὶ εἰρηνική, ἀγάπη, ἣς ἄνευ οὐδὲν ὠφελούμεθα· εἶναι σταύρωσις σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνωμεν χριστιανοί, ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι, διὰ νὰ «μορφωθῆ ἔν ἡμῖν ὁ Χριστός», πρέπει ν' ἀγωνισθῶμεν πολὺ, νὰ κλαύσωμεν ἡμέρας καὶ νυκτός, νὰ διώσωμεν ἀσκητικῶς. Μόνον οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν «τί τὸ θάθος καὶ ὕψος καὶ μῆκος καὶ πλάτος» τῆς περὶ ἡμᾶς θείας οἰκονομίας καὶ τῆς θέσεώς μας ἔναντι τοῦ πλησίον καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλως εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν καὶ νὰ ἀισθανθῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ μας φανερώς μὲν τελούμενα, μυστικῶς δὲ ἐνεργούμενα, ὑπερφῶς κατευθυνόμενα καὶ ἐκδηλούμενα ὡς ἱστορία, εὐρίσκοντα δὲ δικαιώσιν ἐν Πνεύματι ἀγίῳ.

Διότι, ἀνεμίζοντες τὰ πανεπιστημιακὰ χαρτιά μας, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ὁποίων οἰκειούμεθα δικαιώματα ἐποπτείας ἐπὶ τῆς πορείας τῆς καθόλου ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, καὶ ἀσκοῦντες ἀδυσώπητον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν κληρικῶν μας καὶ δὴ δημοσίως, μόνον κουφότητα καὶ «ἀγνωσίαν Θεοῦ» ὀφλισκάνομεν.

Τὸ θέαμα τοῦ παρουσιάζει ἡ Ἑλλάς ἐξ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως, ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐντεῦθεν εἶναι πράγματι καταπληκτικόν. Ἔσμός ἀπροσμέτρητος διδασκάλων, εὐαγγελιζομένων τὴν εἰρήνην, ἣν οὐδὲ πόρρωθεν ἐγνώρισαν. Κάθε φοιτητῆς καὶ ἐργάτης τοῦ μυστικοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, ἄμισθος καὶ ἀκλήτος. Κάθε ἱεροκέρυξ, καὶ ἀδυσώπητος τιμητῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων. Πᾶς σύλλογος θρησκευτικὸς, μεταποιεῖται, ἐκ ζήλου πρὸς ἐλευθέραν δράσιν, εἰς παρεκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν. Παύσασα μετὰ τοῦ Βυζαντίου ἡ θεολογικὴ ὀρμὴ τῶν προγόνων μας, μᾶς εὗρεν ἐπ' ἐσχάτων ἐμπεδωμένους μὲν δογματικῶς, ἀλλ' ἑτοίμους δι' ἀγῶνας ἐκκλησιαστικούς, πυρουμένους ἐπὶ τῷ σκηνδαλισμῷ τῶν ἄλλων, ἔχοντας τὴν μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, ἀσθενοῦντας ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἕκαστος πιστὸς ἐκτείνει τὸ πνευματικὸν διαφέρον του, πολὺ πέραν τοῦ προβλήματος τῆς σωτηρίας τῆς ἰδίας ψυχῆς προφανῶς ἀγνοῶν, ὅτι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον καὶ πλέον μυστηριώδες ἐκ τῶν ἐν γῆ προβλημάτων, καὶ ὅτι ὁ ἴδιος κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῆ.

ὑπὸ τοῦ πνεύματος δὲ τῆς κενοδόξου ἀπειθείας καὶ ἐλευθεριότητος φερόμενοι, κατηχηταὶ καὶ κατηχούμενοι, πηγνύουν ἰδίας παρασυναγωγὰς καὶ θυσιαστήρια—εἰς τινὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται τις μόνον δι' εἰδικῶν δελτίων—εἰς τὸ ὄνομα Παύλου, Κηφᾶ, Ἀπολλῶ καὶ Χριστοῦ, ὅστις μεμέρισται!! Ὁ Χριστός, ὁ Εἰρηνοποιὸς καὶ ὁ Ἐνοποιός!!

Καὶ οἱ μαθόντες τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὰ Πανεπιστήμια, ξηρῶς κρίνοντες

τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας κατάστασιν, ὑπεραμύνονται αὐτῆς τῆς «κατατομῆς», ὡς ἐκφραζούσης τὴν «φυσιολογίαν» (!) τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δικαίως, διότι «τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ». Καὶ εἰς τοὺς ἔξω τῆς «σκηνῆς». Ἄλλοίμονον! Τὰ ἐμάθομεν ἀπὸ καθέδρας ὄλα!!

Ἄλλ' ὄχι κύριοι. Ἐκκλησία μία μόνον εἶναι. Ποῦ μεταδίδει τὴν ἀποταμιευμένην χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ποῦ «ἔξω αὐτῆς δὲν ὑπάρχει σωτηρία». Αὐτῆ, ποῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀκτινοβολοῦν τὰ ἀμώμητα τέκνα τῆς. Καὶ θάλλονται οἱ χειμαζόμενοι. Ποῦ εὐρίσκουν στοργὴν οἱ ἐν μετανοίᾳ. Ποῦ ταπεινοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἐλεοῦνται οἱ δεόμενοι βοηθείας. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ διαφαινομένη ὑπὸ τὸ ταπεινὸν ράσον τοῦ ἱερέως, καὶ φρυκτωροῦσα ὑπὸ τὰς χρυσοποικίλους στολάς, ποῦ ἀμφιέννυται οἱ ἀρχιερεῖς μας, αἴτινες, τοὺς ἀμβλυωποῦντας, τυφλώνουν καὶ σκανδαλίζουν. Ἡ φαεσφόρος Ἐκκλησία, ἡ ἀναγράφουσα τὰς βουλὰς τῆς ἐπὶ τῶν Ἐφοῦδ τῶν ἀρχιερέων καὶ λαμπρυνόμενη ἀπὸ τὰς ἑξαστραπτούσας ἀδαμαντοκολλήτους Δεσποτικὰς μίτρας, ποῦ διεγείρουν τὸν φθόνον τῶν μομητῶν τῆς. Ναί. Ἡ κατευθυνομένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ πειθαρχοῦσα ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς χρυσοῦς ποιμαντορικῆς ράβδου ἐκ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου, τοῦ «ἐπιφθόνου καὶ ἐπικινδύνου τούτου ὕψους».

Ἐκκλησία Χριστοῦ δὲν εἶναι ὁ τόπος ἐνθα καλλιεργοῦνται κενοδοξίαι καὶ ἐρίθειαι, διαιρέσεις καὶ κατατομαὶ ἐξ αὐτοφυῶν ὀργανώσεων, ἐστερημένων τοῦ πνεύματος τῆς ταπεινώσεως διὰ τὴν ἀνυποταξίαν αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅχι κύριοι. Αἱ ἀνυπότακτοι παραсунаγωγαί, αἱ περισκοποῦσαι πονήρως τὰ διαδύματα τῶν ἱερωμένων μας, εἶναι ἐκκλησίαι πονηρευομένων. Ἐκκλησία Χριστοῦ εἶναι τὸ ράσον, αὐτὸ τὸ ράσον, μετὰ τὴν πανάσπιλον ἐπαφήν του μετὰ τὸν οὐρανόν μετὰ τὰς ἀσθενείας του μετὰ τὰ στίγματα τῶν πταισμάτων του. Καὶ μετὰ αὐτὰς τὰς ἠθικὰς κηλίδας του ἀκόμη, ἐὰν θέλετε, οἱ ἐκ συστήματος ἐπικριταί!!

*
* *

Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, ὅτι δὲν κοσμούμεθα ἱερωσύνῃ. Ἄλλως θὰ ἐκινδυνεύαμεν νὰ κατηγορηθῶμεν ὡς αὐτονοήτως συνηγοροῦντες. Ἄλλ' οὔτε καὶ τὸ ἐλεύθερον τῆς γνώμης μας ἐπηρεάζεται ἀπὸ δεσμοὺς ἀνθρωπαρεσκείας. Ἐπιθυμοῦντες μόνον εὐλικρινῶς τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κηδόμενοι τῆς εἰρήνῃς τῶν πιστῶν, συνιστῶμεν τοῖς τοιαύτην ἐκλεξαμένοις ὁδόν, ἣτις ἀπάγει εἰς τὴν ἀπώλειαν, ὅπως ἀναθεωρήσουν τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, προσαρμόζοντες αὐτὰς, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ εἰρηνοποιδὸν πνεῦμα τῶν ἁγίων Πατέρων μας, «ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκδοσιν νὰ μιμηθῶσι τὴν πίστιν», ἣν κακοποιοῦντες καὶ μεταμορφοῦντες «πρὸς τὸ ἴδιον νόσημα», παρουσιάζουν τούτους ὡς ταραχοποιοὺς καὶ ἀσόφους. Καὶ ἰδοὺ μία εἰσέτι ἀπόδειξις :

Ἡ ἐν τῷ περιοδικῷ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» ποιούσα τὰς διατριβάς, «Ἱερά παράταξις. Μάρκος, ὁ Εὐγενικός»—ἀστόχως οἰκαιουμένη ὄνομα Ἁγίου διακριθέντος εἰς δογματικοὺς ἀγῶνας—μᾶς συνιστᾷ νὰ μελετήσωμεν παρατιθεμένην εἰς τοῦτο ἐπιστολὴν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, εἰς ἣν δῆθεν ὁ ἀπαθῆς καὶ ὀσιος Πατὴρ ὑπερθεματίζει ὡς πρὸς τὸν δημόσιον

ἐλέγχον τοῦ κλήρου.

Λυπούμεθα, διότι προσάγονται ὡς συνήγοροι δημοσίου διασυρμοῦ τοῦ κλήρου σοφώτατοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, διὰ ζητήματα μὴ προσκρούοντα εἰς τὴν πίστιν, ἀλλὰ συνακολουθοῦντα τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀσθενείᾳ, ἅτινα κατ' οὐδὲν παραβιάπτουν τὸν θέλοντα σωθῆναι. Κηδόμενοι τῆς ἱεροπρεπείας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, δὲν θέλομεν νὰ προβῶμεν εἰς συγκρίσεις τῶν καθ' ἕκαστα γραφομένων ὑπὸ τῶν συγχρόνων «στουδιτῶν» καὶ ἐκείνων, ποῦ ἔλεγον καὶ ἔγραφον οἱ ἅγιοι Πατέρες, πανσόφως ἀφορῶντες εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Ἐκφράζομεν μόνον τὴν ἀπογοήτευσίν μας διὰ τὴν πιθανότητα κατανοήσεως, τῆς ἥς υπεραμυνόμεθα θέσεως, ἐφ' ὅσον σαφέστατα καίμενα παρερμηνεύοντα ἐξ ἐπηρεασμοῦ ἀποκρυσταλλωμένων παποιθήσεων καὶ θυμικῶν παρορμήσεων.

Ὁ μέγας Ἀρχιμανδρίτης τῆς τοῦ Στουδίου Μονῆς, ἀνὴρ δοιωθεὶς ἐν ἀσκήσει καὶ ταπεινώσει, δὲν εἶναι νοητὸν νὰ ἠκολούθησεν ἄλλοιαν ὁδὸν ἐκείνης, ἣν διώδευσαν οἱ πρὸ αὐτοῦ Πατέρες. Καὶ διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν νοῦν τῶν λόγων του, δέον νὰ ἔχωμεν ποιᾶν τινα ἐσωτερικὴν συγγένειαν, ταπεινώσιν καὶ εἰρήνην. Ἄλλως ὁρῶμεν τὰ πράγματα «ὑπὸ γωνίαν», ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου, ἣ ὅποια, ἐνῶ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος μὲ τὰς ἐκτεθειμένους ἐν τῇ πρώτῃ ἀρθρῷ μας ἀντιλήψεις, ἐν τούτοις προβάλλεται, ὑπὸ τῶν θιασωτῶν τοῦ ἐλέγχου, ὡς ἀποστομοῦσα πάντα μετριοπαθῆ, ἀπαναινόμενον τὰς βιαίας ἐκδηλώσεις καὶ ταραχὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ θέματα, «ἐνθα δὲν εἶναι Θεὸς τὸ κινδυνεύομενον».

* *

Τί λέγει ἡ ἐπιστολή; Στέφανός τις, ἀσκηρῆτις τὸ ἀξίωμα, συνωμίλει μετὰ τοῦ ἁγίου ἡγουμένου Θεοδώρου, διὰ διάφορα ζητήματα, ὡς καὶ κατὰ πρόσον ἐπιτρέπεται τῷ πιστῷ, ἵνα ἐλέγξῃ τὸν κληρικὸν ἢ ἄλλον τινα ἀξιωματοῦχον, σφάλλοντα εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος, τὰ ἐπιχειρήματα ἦσαν ἐκατέρωθεν ἰσχυρά, καὶ ὡς ἐκ τούτου, «ἐν ἀμφιβολίᾳ πολλῇ συσχεθέντες, ἀπιθάνως πρὸς ταῦτα διέστησαν ἀπ' ἀλλήλων». Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἁγίου συμπεραίνεται, ὅτι ὁ Στέφανος οὗτος, εὐλαβῶς διακείμενος, ὡς μὴ ἄμοιρος ἀρετῆς καὶ σοφίας ἐν Χριστῷ, πρὸς τοὺς «ἐν ὑπεροχῇ ὄντας» κληρικούς καὶ ἄρχοντας, υπερημύνετο τῆς ἀπόψεως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλέγχωνται ὑπὸ τῶν ὑποδεστέρων. Ἡ θέσις αὕτη, βεβαίως, εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἀπορίας ἄξιον εἶναι, πῶς ὁ ἅγιος «ἐν τῇ χθὲς ἡμέρᾳ» δὲν κατώρθωσε ν' ἀναπτύξῃ πειστικὴν ἐπιχειρηματολογίαν περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Ἐδέησε δὲ νὰ παρέλθῃ ἡμέρα, διὰ νὰ μελετήσῃ διεξοδικώτερον τὸ θέμα ὁ θεὸς Στουδίτης καὶ νὰ ἐπιστείλῃ τὰς ἀπόψεις του εἰς τὸν ἀσκηρῆτιν (γραμματέα) Στέφανον.

Μὲ τὴν πρώτῃν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, θαυμάζει κανεὶς τὴν δσιακὴν εἰρήνην, ἣτις διήκει εἰς αὐτήν. Ἐμβλέπει τις τὴν εἰκόνα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀγιότητος. Τὸ θέμα τὸ διεξέρχεται ἡπίως ὁ ζηλωτῆς ὑπέρμαχος τῆς ὀρθοδοξίας. Ἡ γλῶσσα ἡδεῖα, μελιστάλακτος ἢ γλῶσσα ἐκείνη, ἣτις ἐκι-

νήθη «ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον» κατὰ τῶν εἰκονομάχων. Διὰ τί; Διότι εἶναι ἅγιος καὶ σοφός. Καὶ ἐνῷ γνωρίζει, ὅτι δικαιούται νὰ ἐλέγξῃ, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ πίστεως, σκέπτεται πῶς θὰ οἰκοδομήσῃ καὶ ἐλεγχόμενον καὶ λαόν. Νὰ μὴ βλάψῃ, νὰ μὴ πλήξῃ, νὰ μὴ καύσῃ. Νὰ διορθώσῃ· νὰ ἐξυγιάνῃ· νὰ μὴ προσθήσῃ ἄλλος ἐπὶ τῶν τραυμάτων. Νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μέγιστον, διὰ τοῦ ἐλαχίστου. Νὰ καταισχύνη τὸν σατανᾶ καὶ ὄχι τὸν ἱερέα.

*
* *

Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ κείμενον. Ὁ λόγος γίνεται περὶ ἐλέγχου. Δημοσίου ἢ μή; Ἐκ τῶν παραδειγμάτων καταφαίνεται, ὅτι ὁ ἔλεγχος, ὄχι μόνον δημόσιος δὲν ὑπονοεῖται, ἀλλ' οὔτε εἶναι κἂν ἔλεγχος. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἁγίου χριστιανικώτατον, εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὸν εὐαγγελικώτατον κατ' ἰδίαν ἔλεγχον ἢ μᾶλλον ὑπόμνησιν, «ἵνα μὴ τῇ ἐφησυχάσει τῶν ὀφειλομένων λαληθῆναι κρίμα ἑαυτοῖς ἀπενέγκωμεν». Λαληθῆναι ποῦ; Εἰς τὸν τετραπέρατον κόσμον διὰ τοῦ τύπου; Ὁχι, ἀλλ' εἰς τὸν σφαλόμενον. Καὶ πῶς; «Ἵπομιμνήσκεισθαι... ἀλλ' ὑπὸ τῶν προεχόντων ἐν γνώσει καὶ συνέσει πρὸς τοὺς ἄλλους». Γνώσις καὶ σύνεσις εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Πατέρων, σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἁγίαν γνώσιν, τὴν ἀναπηγάζουσαν καὶ συνδεδεμένην μετὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως, ἀρετῶν, αἵτινες θὰ ὠθήσουσιν διὰ τὸ καλὸν τοῦ σφαλόμενου εἰς ἔλεγχον, καὶ θὰ φωτίσουσιν μὲ ποῖον τρόπον δεόν νὰ γίνῃ διὰ ν' ἀποβῇ λυσιτελής. Καὶ φέρει ὁ ὁσῖος παραδείγματα ἀπὸ τῆς Π.Δ. ἐλέγχου εἰς τὸν Στέφανον πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ὡς ὑπόδειγμα τὸν Ἰωάνη, στρατηγὸν τοῦ Προφητάναντος Δαυῖδ, «ἀντιβολοῦντα, ἐκλιπαροῦντα, ἀναπεῖθειν πειρώμενον τὸν θεῖον Δαυῖδ, μὴ τοῦτο δρᾶν», δηλαδὴ νὰ μὴ ἐξαριθμήσῃ τὸν στρατόν του, πρᾶξιν ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν διδόντα τὰς νίκας Θεόν. Καὶ εἰς ποῖον χώρον ἐγένοντο ταῦτα; Ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ; Ὁχι, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν. Καὶ «Ἰσοῦρ ὑπομιμνήσκων τὸν μέγαν Μωϋσῆν μὴ οὕτω διεξάγειν τὸν λαόν...» Καὶ ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἐλέγχου, ἀλλὰ περὶ ὑπόδειξεως κατ' ἰδίαν, διότι ἡ σύστασις τοῦ πενθεροῦ, ὅπως ὁ Μωϋσῆς ἀπαλλαγῇ τοῦ βάρους τῆς ὑπ' αὐτοῦ μόνον κρίσεως τοῦ λαοῦ, διορίζων χιλιάρχους, ἑκατοντάρχους κ.λ.π. τοῦτο σημαίνει. Καὶ ἀναφέρει ταῦτα ὁ ἅγιος Θεόδωρος τῷ Στεφάνῳ—ὅστις ἐξ ὑπερβολικῆς εὐλαβείας πρὸς τοὺς «ἐν ὑπεροχῇ ὄντας», καὶ ἐμπεδούμενος ἐν τῇ ταπεινώσει, περιέπιπτεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἦτοι εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ παντὸς εἶδους ἐλέγχου—, πρὸς πίστωσιν, ὅτι δὲν ἀποκλείεται ὁ ἔλεγχος κατ' ἰδίαν ἢ ἢ μετὰ σεβασμοῦ ὑπόμνησις, διότι—καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἐπιστολῆς—καὶ οἱ ἄρχοντες ὑπόκεινται εἰς σφάλματα, ὡς ἄνθρωποι ἀτελεῖς, καὶ χάριν αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ, δεόν μετὰ πολλῆς διακρίσεως νὰ ἀσκεῖται ἐπιφελῆς ἔλεγχος.

Ἡ περίπτωσις ὡσαύτως τῆς Σωσάνης εἶναι διὰ τὸ θέμα μας ἐντελῶς εἰδική. Ἐπεμβαίνει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἀδικον τιμωρίαν μιᾶς ἀθώας καταδικασθείσης ὑπὸ συκοφαντῶν πρεσβυτέρων. Τὸ ἔγκλημα ἦτο μέγα καὶ ἀπῆται ἄμεσον τοῦ Θεοῦ ἐπέμβασις — «ἀπαγομένης αὐτῆς ἀπολέσθαι, ἐξήγειρεν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παιδαρίου νεωτέρου, ᾧ ὄνομα Δανιήλ» — καὶ παραδειγματικὴν τιμωρίαν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ

τούτο παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἐπίσης ὁ ὁσιος φέρει παράδειγμα ἐλέγχου, τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον. Καὶ τούτο τὸ εἶδος τοῦ ἐλέγχου πρὸς Ἡρώδη, δὲν εἶναι ἀντίθετον τῶν ὁσίων φρονοῦμεν, ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ιδιότης τοῦ Κήρυκος τῆς Μετανοίας, τὸ ἐλεγχόμενον σκάνδαλον, ἡ ἐποχή, ὁ ἐλεγχόμενος. Καὶ ἐν τούτοις, ὁ ἅγιος φοβείται, «ὅτι ἀγχίθυρος ὁ πρὸς ἐμὲ οἶδ' ὅτι γέλωες», διότι κάμνει χρήσιν τοῦ προφήτου, μολονότι ἐνθυμεῖται ὅτι «ταῦτα ἐγράφη πρὸς νοθεσίαν ἡμετέραν».

Πάντως παραμένει θεμελιώδης ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ ἔλεγχος, ὅταν ἐπιβάλλεται, δεόν νὰ ἀσκῆται «ὑπὸ τῶν προεχόντων ἐν γνώσει καὶ συνέσει πρὸς τοὺς ἄλλους», οἵτινες πεφωτισμένοι ὄντες καὶ ἀπαθεῖς, θὰ δύνανται νὰ διακρίνουν τὸ ὄντως κακὸν καὶ θὰ ἐνεργοῦν, κατὰ τρόπον πληροῦντα τὰς ἀξιώσεις τῆς ἀγάπης, ἣτις θὰ ἐξασφαλίζει τὴν ὠφέλειαν τοῦ ἐλεγχομένου καὶ τῶν πιστῶν τὴν οἰκοδομήν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ θειοτάτου Ἡγουμένου τῆς Ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου, ὃν ἐπεχείρησαν νὰ θέσουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐξέλλων, ἐξ ἀτελοῦς γνώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, συνθημάτων, περὶ δημοσίου ἐλέγχου τοῦ κλήρου, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ συμπολιτεύσεως, κρινομένης ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν δημοκρατικῶς.

*
* *

Ἄλλ' ὅποια διαφορά!! Ἐὰν ἐρρίπτομεν πρόχειρον βλέμμα μόνον ἐπὶ τῆς ποιότητος τῶν προϊόντων, τῶν ἀσκούντων σήμερον τὸν ἄθεσμον ἔλεγχον ἐξ οἰκοδομοῦσης ἀγάπης, ὃν ἀγωνίζονται νὰ καθιερώσουν ὡς πατερικόν, θὰ διεπιστώναμεν ἀπουσίαν πάσης φροντίδος διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν, ἔλλειψιν διακρίσεως, ἐπαναστατικὴν ὀρμητικότητα, γλώσσης ἀσέβειαν, σκόπιμον μεγέθυνσιν γεγονότων, δημοκοπίαν γυμνήν, ὀδηγοῦσαν τὸν πιστὸν λαὸν εἰς ἀνυποληψίαν πρὸς τὸν κλῆρον, καὶ εἰς ἐξευτελιστικὰς περιγραφὰς ἐπισκόπων.

Οἱ ἀγωνισταὶ οὗτοι, οἱ ἀναλαβόντες ὡς μόνιμον διακονίαν τὸν ἔλεγχον, φαναρίζονται, φανταζόμενοι ὅτι προσφέρουν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ θεατρίζουν τὸν Ἐπίσκοπον, τὴν ἱερωσύνην καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ὁ πολὺς λαὸς δὲν δύναται νὰ διαστείλῃ τὸν θεσμὸν καὶ τὴν θρησκείαν ἀπὸ τῶν λειτουργῶν τῆς.

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος αὐτοὶ τιμῆται τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν χαράξῃ μόνιμον κατεύθυνσιν τὸν ἔλεγχον, φθάνει διὰ νὰ τεκμηριώσῃ τὴν ἐμπάθειαν, ὑφ' ἧς κατέχονται, κρίνοντες καὶ ἐπικρίνοντες ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.

Αἱ ἐντολαί, μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε, ἀδελφοὶ μὴ κρίνετε ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ Κύριος ἢ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην κ.λ.π. ποίαν σημασίαν ἔχουν; Ἡ μήπως, ὅταν ὀδυρόμεθα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπαλλασσόμεθα τῆς εὐθύνης τῆς κατακρίσεως; Ποῖος μᾶς ἐπέβαλε νὰ θρηνώμεν δημοσίως; Ἐπερίσσευσε τάχα ἡ ἀγάπη μας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε ποῖοι οἱ κρίνοντες καὶ οὕτως θ' ἀντιληφθῆτε εὐκολώτερον διατί γράφεται αὐτὴ ἡ φιλολογία.

*
* *

Εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ δημοσίου ἐλέγχου, ὑπάρχουν καὶ λίαν εὐσυνείδητοι θεολόγοι, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ περιβάλλοντος. Αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν «προαγομένων εἰς ἁγιασμόν», καὶ διὰ τοῦτο δικαιουμένων ὡς καθαρῶν ἀπὸ παθῶν, νὰ ἐλέγχουν.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι λάτρεις τοῦ μακαρίτου Μ. Γαλανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ θεωροῦν εὐκόλον τὴν ἀγιότητα, ἣν ἐπιζητοῦν ἀπὸ τοῦς ἄλλους, θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς ἓνα γεγονός ἀρκετὰ εὐγλωττον, καὶ ἴσως ἡ ἀνάμνησις του τοῦς καταστήσῃ ταπεινοτέρους καὶ ὀλιγώτερον ἐνθουσιώδεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἁγιασμοῦ των. Γνωρίζομεν, ὅτι θὰ λυπήσωμεν τινάς, ἀλλ' ἡ λύπη αὕτη εἰς οὐδέν ἐστι, διὰ τὴν ἐκ τῆς διδαχῆς ὠφέλειαν.

Ποῖος, λοιπόν, δὲν ἐθεώρει τὸν μακαρίτην ὡς ἰδεώδη τύπον Ἐπισκόπου—ὡς τὸν ὀραματίζονται οἱ οὐρανοθάμονες τῶν διαφόρων συλλόγων—καὶ δὲν θὰ ἠύχετο νὰ ἐγένετο καὶ Ἀρχιεπίσκοπος; Καὶ ὅμως! Ἐνα βιβλιαράκι μικροσκοπικόν, ποῦ ἐξέδωκε βραχὺ πρὸ τοῦ τέλους του, ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ Μ. Γαλανός, ὅστις διηκόνησεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ 40 - 50 ἔτη, ὅστις ἔκαμνε τοῦς ἀμβωνας νὰ τρίζουν ἀπὸ τὴν «κρυσταλλίνην φωνήν του», ὅστις συνεκίνει τοῦς πιστοῦς μέχρι δακρύων, δὲν ἦτο ἄμοιρος παθῶν, κάπως ἀδικαιολογήτων εἰς μίαν ἡλικίαν, ὅπου φυσικῶς κατασιγάζουν.

Θὰ ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπίθεσιν, διὰ τοῦ ἐν λόγῳ βιβλιαρίου, κατὰ τοῦ π. Σαραφείμ Παπακώστα. Καὶ διατί; Διότι ὁ τελευταῖος, γράφας σημεῖωμα εἰς τινὰ ἐγκυκλοπαιδείαν, δὲν συμπεριέλαβε μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸν ἀείμνηστον Μ. Γαλανόν. Καὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ παροξυσμοῦ ἢ συναρπαγῆς! Θὰ ἦτο πολὺ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ ἐξύπνησε πάθος ψεκτόν. Καὶ ἡμαύρωσε τὸν πολὺν ἄνδρα.

Τοῦτο ἐγράφη πρὸς ἡμετέραν διδασκαλίαν, ὅτι ἡ ἀγιότης δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὰ βιβλία, καὶ διὰ νὰ εἴμεθα περισσότερο ἐπιεικεῖς εἰς τοῦς ὁμοιοπαθεῖς κατὰ πάντα μὲ ἡμᾶς κληρικούς, οἵτινες, ἄλλωστε, «ἀναφέρουν θυσίας καὶ προσφορὰς πρῶτον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν». Ἄν ἀνελάμβανε διοικητικὴν θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μὲ τὴν πολυσύνθετον ἀπασχόλησιν καὶ τὸν ἀναπόφευκτον σκορπισμὸν ἐκ τῶν πολλαπλῶν ἐπισκοπικῶν καθηκόντων, διὰ νὰ καθορᾶται ὑπὸ πάντων ἀνὰ πᾶν βῆμα, τί θὰ ἦτο τότε ὁ καλὸς διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου;

Καὶ ὁ ἐκθειαζόμενος Μακράκης—οὗτινος καὶ ἐτι λαλεῖται εὐφῆμως ὑπὸ τινῶν τὸ ὄνομα—ὅστις «ἐπόρθησε» κυριολεκτικῶς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅστις περιέπεσεν εἰς ὑπερβολὰς καὶ εἶτα εἰς βλασφημίας, αἵτινες τοῦ ἀφήρυσαν τὸν στέφανον τῶν πρώτων καλῶν ἀγώνων του, καὶ τοῦ ὁποῦ το πνεῦμα ἐπεκάθησεν εἰς τὰς κεφαλὰς των; Δὲν ἦτο ἐνθέρμος ζηλωτὴς τοῦ Χριστοῦ—ἀφοῦ καί... ὅμοιαν μὲ Αὐτὸν εἶχε καρδίαν (!)—καὶ δὲν ἐθεωρεῖτο ὑπόδειγμα ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός; Ἐ λοιπόν, ἐὰν ἐγένετο Ἐπίσκοπος, πρὶν θραύσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς Ἐκκλησίας—ἡ δὲ πέτρα εἶναι ὁ Χριστὸς—θὰ εἶχομεν ἓνα τύραννον· καὶ ἐὰν ἐγένετο Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀπέκτα ἓνα

Μακιαβέλλη, με τὴν ἀκάθεκτον ὀρμητικότητά του καὶ τὴν ἐωσφορικὴν οἴησίν του.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀπευθύνονται μόνον εἰς τοὺς συμπαθεῖς καὶ ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς Παλαισημερολογίτας—καὶ γὰρ ἐγὼ αὐτὸς παλαισημερολογίτης εἰμί.—Δὲν ἀπευθύνονται εἰς τοὺτους, διότι ὁ ὑπ' αὐτῶν ἀσκούμενος ἔλεγχος, δὲν ἐκφράζει πεποιθήσεις, ἀλλ' εἶναι ἐντελῶς περιστατικὸς· κατὰ συνέπειαν, μολοντί εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐν τῇ «Φωνῇ» των φιλοφρονήσεις, ἀπώλεσαν ἐν τοῦτοις πολῦτιμον χῶρον εἰς τὸ φύλλον των, διὰ νὰ δηλώσουν τὴν θέσιν των.

Διότι, εἴτε δηλοῦν ὅτι θὰ ἐλέγχουν τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε ὄχι, παρέχουν ἐκ τῆς συμπνοίας των τὸ ἐκφραστικώτερον παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τοὺς κληρικούς των, οὓς οὐδέποτε ἤλεγξαν. Μὴ τάχα διότι εἶναι ἄμεμπτοι; Πῶς, ἐφ' ὅσον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεθίστανται εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ τότε μόνον ἀποκαλύπτεται ἡ ποιότης των, διὸ καὶ συνοδεύονται καταλλήλως;

Δικαιολογοῦμεν, ἐπομένως, τοὺς ἀδελφοὺς τοῦτους, διότι ὁ ἀγὼν των τρέφεται ἐκ δύο ἀρχῶν: τῆς μεγενθύνσεως τῆς πράξεως τῆς «καινοτομησάσης» Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀτελειῶν τῶν λειτουργῶν της, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡμεῖς δὲν βάλλομεν, ὡς θέλει ἡ «Φωνή», διότι εἴμεθα συνεπεῖς πρὸς τὰς ἐκτιθεμένας εἰς τὰ δύο ἄρθρα μας ἀντιλήψεις μας καὶ δι' οὐδένα ἄλλον λόγον.

Ἄγιος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

† ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γεομ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ

Παραμονὰς τοῦ νέου Ἔτους (κατὰ τὸ πατριον ἡμερολόγιον) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον σεβάσιμος πρεσβύτερος, ὁ προηγούμενος Ἀθανάσιος Γρηγοριάτης, ἐφησυχάσας ἐν τῇ ἱ. Μονῇ ταύτῃ ἐπὶ 63 συνεχῆ ἔτη. Ἐλθὼν εἰς τὴν ἱ. ἡμῶν Μονὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1891, εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ἀφιέρωθη αὐτῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι, διατηρῶν τὰς ἀπλοϊκὰς ιδιότητας καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ τότε καιροῦ. Μετὰ διετίαν ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐν ἔτει 1904 ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος, ὑπὸ τοῦ τότε ἐφησυχάζοντος ἐν ἀγίῳ Ὁρει Μητροπολίτου πρώην Κάσσου καὶ Καρπάθου κυροῦ Νεῖλου καὶ τὸ 1908 ἱερομόναχος ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀρχιερέως, διορισθεὶς συνάμα καὶ σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς, ἤνπερ ὑπηρεσίαν διετήρησε μέχρι πρό 4ετίας, ὅτε λόγῳ γήρατος καὶ τῆς προσβολῆς αὐτοῦ ἐκ ποδαλγίας, παρητήθη τῆς τιμητικῆς ταύτης διακονίας. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 μέχρι τοῦ 1937 ἐχρημάτισεν ἐπὶ τρεῖς περιόδους Καθηγούμενος τῆς Μονῆς ἡμῶν, διακριθεὶς διὰ τὴν ἀκραν πνευματικότητά του καὶ προσήλωσίν του εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ κοινοβιακὰ καθήκοντα. Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1937 ἀπεσύρθη τῆς ἡγουμενείας καὶ ἐφησυχάζεν ἐν τῇ κελλίῳ του, ἐφαρμύσας κατὰ γράμμα τὸ «λάβε θιώσας» καὶ «ἀναλίσκων ἐαυτὸν τῷ Χριστῷ». Κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον,

ὑπῆρξεν ὁ ἰδεώδης πνευματικὸς καὶ παρηγορητικὸς ἐν τῇ ἐξομολογήσει πολλῶν ἀδελφῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Ἡ ἀσκητικὴ καὶ γλυκεῖα αὐτοῦ φυσιογνωμία ἦτο ἱκανὴ νὰ προσελκύσῃ καὶ τὸν πλέον ζωηρότερον τρέφιμον τῶν κατέργων καὶ διὰ ταῦτα ἀπελάμβανεν ἀπείρου ἐκτιμήσεως παρὰ πάντων. Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος ὁ Β' ἐπισκεφθεὶς κατὰ Μάϊον τοῦ 1937 τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν ἱ. ἡμῶν Μονήν, ἐν ἣ ἡγουμενεύεε τότε ὁ ἀείμνηστος, πολὺ τὸν ἐξετίμησε καὶ εὐλαβήθη διὰ τὰς ἀρετὰς του καὶ πανταχοῦ τὸν διεκήρυξε. Προαισθανθεὶς τὸ τέλος του, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς καὶ συνεχωρήθη με' αὐτούς, εἶτα κοινωνήσας τῶν Ἀρχάντων Μυστηρίων καὶ ἐφωδιασθεὶς ἀρκούντως με' ὅλα τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας διαταταγμένα, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ δικαίου, πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἠτύχησεν ἵνα χρηματίσῃ πνευματικὸν αὐτοῦ τέκνον καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης πολλῆς ἀναμνησκαται τοῦ μακαριστοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καθόσον ἐκ τῶν ἁγίων αὐτοῦ χειρῶν ἔλαβε τὸ μέγα καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἐγράφων ἐν τῇ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἱερᾷ Μονῇ τοῦ δαίου Γρηγορίου τῇ 8)21 Ἰανουαρίου 1954.

† Ὁ Καθηγούμενος αὐτῆς
Ἄρχιμ. Βησσαρίων

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΥΡΤΣΑΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ, Η ΣΚΗΤΗ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥΛΑ ΕΝ ΑΘΩ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΑΜΙΣΤΟΣ Ο Α΄.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 275 τοῦ ιη' ἔτους)

Ἐν αὐτῷ ἐξαιρεται ὁ ἡσυχαστικὸς βίος καὶ καταδικάζεται ὁ μοναστηριακός· οἱ ἐν ταῖς μοναῖς χαρακτηρίζονται ὡς ἀναπεπτωκότες, οἵτινες ἀληθῶς ἀνεπαισθήτως ἐπανερχονται εἰς τὸν κοσμικὸν πολυμέρινον βίον, «μέγα τοῦτο μόνον ἠγούμενοι τὸ ραγῆναι τοῦ κόσμου... τὰ δ' ἄλλα ἀδεῶς διαπράττοντες, ἠγουν ἐπικτήσεις σκευῶν ποικίλων καὶ πολυτίμων καὶ ἀγρῶν καὶ κτημάτων καὶ τῶν ἄλλων, ἃ τοῖς φιλοκόσμοις καὶ φιλομερίμοις εἰσι περισπούδαστα, πρὸς τὸ μηδὲν ἑαυτοὺς ὠφελῆσαι.. Πολυκτῆμονες ἀντὶ ἀκτημόνων ὀνομαζόμενοι καὶ τῆς γῆς τοῦ πλοῦτου κύριοι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ πλοῦτου ἀλλότριοι...» (Lake, σ. 35). Προτρέπει δ' ἀπεναντίας νὰ μιμηθῶμεν τὸν βίον τῶν πρὸ ἡμῶν πατέρων «τὸν ἀκηλίδωτον καὶ μικροῦ δεῖν ἄσαρκον καὶ ἀσώματον... ἐκεῖνοι γὰρ ἅπαξ κόσμου καὶ τῶν ἐν κόσμῳ ἀπαλλαγέντες οὐκέτι πρὸς τὰς κοσμικὰς ματαιοπονίας ἑαυτοὺς ἀπησχόλουν, ἀλλ' ὁσημέραι πρὸς προσλαμβάνοντες καὶ ταῖς ἀναβάσεις ὡσπερ θεοῦμενοι τὰ κάλλη τῶν ὀρωμένων καὶ τοῦ βίου τὴν εὐθηνίαν ὡς

ΣΗΜ. Ὁ πρῶτος γυμνίτης ἀσκητής, ὁ ὄσιος Μακάριος (δρα σ. 282, ιη' ἔτους 1953).

Ἐδημοσιεύθη «Βίος καὶ πολιτεία καὶ διήγησις παραδόξος περὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ρωμαίου, τοῦ εὐρεθέντος εἰς τὰ ἔσχατα τῆς αἰκίτου».

Τοῦτον τὸν ὄσιον ἀνεκάλυψιν τρεῖς μοναχοὶ Θεόφιλος, Σέργιος καὶ Ὑγιεινὸς μετὰ μακρὰν καὶ περιπετειώδη πορείαν καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ παραδείσου, ὅπου ἐνὶ δὲ ἀπροσίτου σπηλαίου εἰσελθόντες, ἀλλ' ὁ ὄσιος ἀπουσίαζεν. «Ὡς οὖν ἐκαθέσθην μικρόν, γράφουσιν, ἰδοὺ εὐωδία μύρου μεγάλο γέγονεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἤρχετο εἰς τὰς ρίνας ἡμῶν, ὥστε καὶ νυστάξει ἡμᾶς καὶ ὑπνώσαι πεποίηκε καὶ ἐξυπνήσαντες ἐξήλθομεν... καὶ θεωρήσαντες ἐπὶ ἀνατολῆς εἶδομεν ὁμοίωμα στολισμοῦ ἀνδρὸς φοβεροῦ ἀνδρός, οὐδὲν ἕτερον εἰδεδυμένου, εἰμὴ τρίχας λευκὰς ἤρχετο γὰρ ὁ ὄσιος Μακάριος· ἀύξησάσης γὰρ ἐκ χρόνων τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐσκέπασεν ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα... καὶ ἡμεῖς ἐβόησαμεν λέγοντες· ἐλέησον ἡμῖς, ὄσιε, πάτερ, Θεοῦ γὰρ ἐσμεν δούλοι.. τότε ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας .. εὐλόγησεν ἡμᾶς καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὕψους αὐτοῦ.. ὠμίλει ἡμῖν, καὶ ἦσαν αὐτοῦ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡσεὶ χιών.. καὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ γήρους οὐκ ἐφαίνοντο οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ· οἱ γὰρ ὀφρῦες αὐτοῦ χαλασθέντες ἐσκέπασαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, οἱ δὲ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀπὸ πίχχως καὶ πλέον ¹⁾, αἱ δὲ τρίχες τοῦ μύστακος ἐσκέπασαν αὐτοῦ τὸ στόμα.. ὅθεν ὡς ὠμίλει ἡμῖν ἐνομιζαμεν, ὅτι ἐκ βάθους τις ἐφθέγγετο· καὶ εἶδομεν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἄγριον καὶ οὕτως ἦν πλήρες ὡς δέρμα χελώνης καὶ ἠρώτησεν ἡμᾶς» ²⁾. Ἦτο δὲ τὸ μέρος τοῦτο εἴκοσι μίλια μακρὰν τοῦ παραδείσου, ἐντεῦθεν μακρὰν τοῦ παραδείσου.

1) Ἄλλοι κώδικες καὶ ὁ Διονυσιατικὸς: «Οἱ δὲ ὄνυχες.. ἐγένοντο μεγάλοι, ὡσπερ παράδεισος», ὡσπερ ὀρθότερον.

2) Anecdota graeco byzantina, Pars I. Collegit. A. Vassiliev. Mosquae 1893, σ. 150-151. Ὁ βίος αὐτὸς ὑπάρχει καὶ ἐν κώδ. 200, φ. 1006 ἐ. τὸ μέρος τοῦτο φ. 109α-110α.

σκιάν παρέτρεχον... μονολόγιστον κεκτημένοι διαγωγὴν μονότροπον, καὶ τὴν δυσεύρετον καὶ σπανίως ἄρτι γινωσκομένην...» (αὐτ 38 - 39). Ὁ θαυμασῖος αὐτὸς βίος ὡς καὶ ὁ τοῦ Ὀνουφρίου ἐν πολυαριθμοῖς διασώζονται ἐν ταῖς ἀθωνικαῖς βιβλιοθήκαις χειρογράφοις ἰδίως ἐν Λαύρα.

Ἄλλὰ δεκάς σχεδὸν ἡσυχαστηρίων Ὀνουφριακῶν ἦσαν ἐν Καρραῖς καὶ τοῖς πέριξ μαρτυρούντων τὴν παναρχαίαν ἐγκατάστασιν καὶ τὸ πρῶτον πόλισμα ἐνταῦθα τῶν ἡσυχαστῶν. Οὗτοι, ὅταν ὁ μοναχικὸς βίος ἐγκατεστάθη ἐν Χαλκιδικῇ, κατέφευγον εἰς τὸ ἐρημικὸν τοῦτο μέρος τοῦ Ἄθωνος ἐγκαταλελειμμένου ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἕνεκα τῆς πειρατείας καὶ ἀπηργωμένου πλέον, ὡς παρίσταται ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀθωνίτου Πέτρου, ἦτο ἐνδιαίτημα τῶν ἀγρίων μόνον θηρίων. Ἐν τῷ Β' Τυπικῷ, τῷ 1046, ὁπότε παρουσιάζονται εὐδιαλλακτικώτεροι πρὸς τοὺς μοναστηριακοὺς οἱ ἀσκηταί, ἀντιπροσωπεύεται καὶ τὸ ἐν Καρραῖς ἡσυχαστήριον τοῦ ἀγίου Ὀνουφρίου. Ὁ Οὐσπένσκι καὶ ὁ παρ' αὐτοῦ ἀντλῶν Σμυρνάκης ἔχουσι μεταξὺ τῶν ὑπογραψάντων ἡγουμένων: «Ὁ τοῦ ἀγίου Ὀνουφρίου» (χριστ. Ἀνατ. Ἄθως, III Κίεβον 1877, σ. 290, 308 τὸν ἀριθμὸν, τὸ ἅγιον Ὄρος σ. 43, 31ος τὸν ἀριθμὸν). Ὁ Meyer (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 162) ἔχει: «Νικηφόρος ἡγούμενος καὶ πρεσβύτερος τοῦ ἀγίου...», ἦτοι ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ ἡγουμένου, τὸ δὲ τοῦ ἀγίου ἐξέλεπεν. Ἐνδεικτικὸν εἰς ταῦτα εἶναι καὶ τὸ πρῶτον ἐπίσημον γραπτὸν μνημεῖον τῆς ἀγιορ. ἱστορίας τὸ «σιγίλλιον» τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο, ἀπολυθὲν ὡς ἐξάγεται, μεταξὺ τοῦ 882-885 οὗ ἡ ἀρχή: «Τοὺς τὸν ἐρημικὸν βίον ἐλομένους καὶ τὰς καταμόνας καὶ διατριβὰς ἐν τῷ τοῦ Ἄθωνος ὄρει ποιησαμένους καὶ τὰς εὐτελεῖς σκηναὶς ἐκεῖ πηξαμένους...» (παρὰ Γεδεῶν σ. 79).

Τοιαύτην ἔχοντά τὴν ἀρχὴν τὰ ἐρατεινὰ ταῦτα τῶν ἡσυχαστῶν κέντρα, φαίνονται ἀκμάζοντα εἰσέτι κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς ἀγιορειτικῆς ἀκμῆς.

Οἱ ἡσυχασταὶ εἶχον καὶ τινὰ μοναστικὸν ὄργανισμὸν καὶ ἐνιαχοῦ διετέλουσαν ὑπὸ ἡγούμενον, ἐνῶ ἄλλοι μοναχοὶ ἐρημίται ἦσαν ἀσύντακτοι εἰσέτι. Ἐχομεν παλαιγενὲς ὄριακὸν μεταξὺ Ἱερισσιωτῶν καὶ Ἀθωνιτῶν τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ Θ' αἰῶνος ἐκδοθὲν ἐν Θ)νίκη, ἐν ᾧ μετὰ τῶν πολιτικῶν ὑπογράφεται καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως Γρηγόριος (οὗτος ἦτο εἰς τὸν θρόνον τῷ 882) κατὰ τὰ τότε κρισιμόγραφα. Ἐνταῦθα ὑπογράφονται καὶ οἱ Ἀθωνῖται προτάσσοντες (οὐχὶ οφραγίδας) τὰ σίγνα ἦτοι τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ ἐγκαρσίως ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα: «Σίγνον πάντων μοναχῶν τοῦ Ἄθωνος—Σίγνον Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ Ἄθωνος—Σίγνον Ἀρκαδίου μοναχοῦ Ἀθωνίτου»¹⁾. Οὐδεμίαν μὲν τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν τότε ἀναφέρεται ἐντὸς τοῦ Ἄθωνος. Τὸ Ὄρος ἦτο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἀσκητῶν, ὧν διακρίνονται οἱ ἡγούμενοι τῶν ἡσυχαστῶν. «Ἐπεὶ δὲ πολὺ βιαζόμενοι ἀναγκασθέντες οἱ μονα-

¹⁾ Πορφ. Οὐσπένσκι, Χριστιαν. Ἀνατολή. Ἄθως, Κίεβον 1877, σ. 318-320.

χοὶ τῆς μονῆς τοῦ Χάλδου ἦτοι τῶν ἡσυχαστῶν, ἔκκλησιν ἐποιήσατο ὁ αὐτοῖς καθηγουμενεύων, ὁ μοναχὸς Δωρόθεος...» (Actes de Phil. I, 67, σ. 5), καὶ κατωτέρω (145, σ. 6) «ἀποδοθεὶς τῷ μέρει τῆς μονῆς τοῦ Χάλδου, ἔστω δεσποζόμενος παρ' αὐτῆς... καὶ χράσθω παρὰ τῶν τῆς μονῆς μοναχῶν καὶ ἡγουμένων». Τῷ 1065 εἰς ἔγγραφον ἐκδοθὲν ὑπὲρ τῆς Λαύρας διὰ τὴν μονὴν τοῦ Καλαφάτου ὑπάρχει καὶ: «Σίγγον. Νικόλαος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τῶν ἡσυχαστῶν». (¹) Προσέτι τῷ 1030 ὑπογράφονται οἱ μοναχοὶ Γαβριὴλ καὶ Ἰγνάτιος, ἡγούμενοι τῶν μοναστηρίων (γρ. ἡσυχαστηρίων) τοῦ κυροῦ Νικολάου τοῦ ἡσυχαστοῦ. Οὗτοι ἀπεχαρίσαντο πρὸς τὸν ἡγούμενον τῆς Θεοτόκου τῆς λεγομένης Στροβηλαίας τόπον πρὸς οἰκοδομὴν κελίων (²). εἰς πρᾶξιν τοῦ πρώτου τοῦ 1287 Ἰωάννου ἀφορῶσαν τὴν τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου καὶ τοὺς πέριξ αὐτῆς κελλιώτας διὰ τὴν ἐρημωθείσαν μονὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ταύτην ἡ μονὴ εἶχεν ἀνεγείρει, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ γείτονες ἐπεθύμουν πάλιν τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς, ἐδόθη τοῖς Κουτλούμουσιανοῖς ἡ ἐρημωμένη τοῦ Σταυρονικήτα. Ἐνταῦθα ὑπογράφεται τελευταῖος: «Ὁ ἐν τῷ ἡσυχαστικῷ κελλίῳ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου καθήμενος ἁμαρτωλὸς Ἰσαὰκ ὑπέγραψα» (Actes de Kutlumus 25 edit. par P. Lemerle, Paris 1945, 42). Ἐπίσης ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου ὑπῆρχε καὶ ὑπεράνω τῆς μονῆς μεταξὺ τῶν νῦν Κουτλ. κελλίου τῆς Κοιμήσεως καὶ τοῦ Λαυρωτικοῦ τῆς ἁγ. Τριάδος, Προφουρνίου, οὗ «ὑποκάτοθεν ἡ φράκι τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου», (αὐτ. 50, 15, σ. 166, ἔτ. 1506). Ὀλίγων ἡσυχαστηρίων δυστυχῶς γνωρίζομεν τὰ ὀνόματα, ἅτινα ἐχρημάτισαν αἱ κυψέλαι τῆς αὐστηρᾶς ἀσκήσεως, τῆς νηπτικῆς καὶ τὰ φροντιστήρια τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Τὰ πλείω τῶν τοιούτων ἡσυχαστηρίων ἀσφαλῶς συνεστήθησαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἁγίου Ὄρους περὶ τὸ Πρωτάτον, ὅπου ὑπῆρξε τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς ἐκ Χαλκιδικῆς διεισδύσεως τῶν ἀσκητῶν πολὺ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν μονῶν. Δημοσιεύω ἐνταῦθα ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ ἀρχείου περὶ παραχωρήσεως τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, κειμένου ἐν Καρεαῖς πρὸς τὴν μονὴν Λαύρας, ἐξ οὗ ἀποδείκνυται, ὅτι τὰ μονύδρια τῶν ἡσυχαστῶν εἶναι τὰ κελλία τῆς σήμερον.

Τὰ σύνορα τοῦ ἐν Καρεαῖς ἁγίου Ὀνουφρίου τῆς Λαύρας

Χαρτ. 0,41X0,23, ἔτους 1415 (ἀντίγραφον)

† Κάλλιστος μοναχὸς εἰδήσει τοῦ πανοσιωτάτου μου πατρὸς καὶ πρώτου τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὄρους ἐξεδόμην πρὸς σὲ τὸν πανοσιωτάτον μου

(¹) Actes de Lavra 29, 33 σ. 78. Τὸ α' ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς Βυζ. χρον. Πιπλόεως 1899, 3 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου, Ἀθωίτις στοά, 10. Οἱ ἐκδόται τῶν Actes τὰ πλείστα παρέλαβον ἐκ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Λαυριώτου τούτου.

(²) Τοῦ ἐγγράφου σύντομον περίληψιν ἔχει ὁ Σμυρνάκης σ. 41 - 2 καὶ τὰς ὑπογραφάς. Πρὸβ. K. Lake, the early days of monasticism of Mount Athos. Oxford 1909 σ. 76—82.

πατέρα και καθηγούμενον τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς μεγάλης Λαύρας κῦριν Εὐθύμιον ἱερομόναχον, καὶ διὰ σοῦ πρὸς ταύτην δὴ τὴν ἀγίαν Λαύραν τὸ κελλίον, ὅπερ οἰκεῖοις μου ταῖς ἐξόδοις καὶ ἀναλώμασιν ἀνεκτησάμην ἐντὸς τοῦ καθίσματος τῶν Καρεῶν καὶ πλησίον τοῦ Λαυριωτικοῦ ὑμῶν κελλίου. ἐξεδόμην δὲ αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου, ¹⁾ ἵνα εἰς μὲν τὸν δεῦτερον πάτον κάθημαι αὐτὸς μετὰ τῆς κατουνας μου καὶ τοῦ βαγεναρίου μου μέχρις ἂν ἐν τοῖς ζῶσι διατελῶ μετὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἀποβίωσιν νὰ βάλληται οἶον βούλεσθε. κατὰ δὲ τὴν ἡμετέραν ζοὴν νὰ ποιῆτε ἐπ' αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς αὐτοῦ πάτοις πᾶσιν ἀνάκτισιν ²⁾ οἷαν καὶ βούλοισθε. πρὸς τοῦτοις ἔχοιτε καὶ τὸν ἔξω πάτον μετὰ καὶ τῶν δύο κηποπεριβολίων καὶ τῆς καρῆας καὶ τῶν τριῶν ἀγιονουφριτικῶν ³⁾ ἀμπελιῶν, ἧγουν τὸ πλησίον τοῦ Καλ[λ]ύκα καὶ τὸ πλησίον τοῦ Προφουρνίου καὶ αὐτὸ τοῦ ἀγίου Ὀνουφρίου, τῶν περὶ τὸ κάθισμα τῶν Καρεῶν μετὰ καὶ τῆς ⁴⁾ περὶ αὐτὰ νομῆς τε καὶ δεσποτείας καὶ δέ [ν]δρων ὁπωροφόρων καὶ γῆς χειρῆας, ἣ διαχωρίζεται ⁵⁾ καὶ ἄρχεται ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ μεγάλου βάσταγος καὶ τοῦ ρυακίου τοῦ κατερχομένου κατ' εὐθύ ⁶⁾ εἰς τὴν βασιλικὴν βρύσιν ⁷⁾ δεξιὰ τὸ περιοριζόμενον καὶ ἀριστερὰ τῶν Ρωσῶν. ἀπερνᾷ αὐτὴν τὴν βρύσιν ⁸⁾ περικόπτων τὴν ὁδὸν καὶ κατέρχεται κατ' εὐθείαν τὸ ρυάκιον περικόπτων. καὶ ἀπερνᾷ τὸ ρυάκιον τὸ κατερχόμενον ἀπὸ τὸ Προφουρνι. Ὁ Θεοδώρητος εἰς τὸν κώδικά του γράφει : « Προφούρνιον καλοῦνται καὶ τὰ δύο κελλία τῆς ἀγίας Λαύρας, τὰ ἄνωθεν τοῦ κελλίου τούτου τῆς Παναγίας (Κουκουξέλη) ἧγουν ὁ ἅγιος Γεώργιος καὶ ἡ ἀγία Τριάς » (νῦν τοῦ παπᾶ Εὐγενίου). Γνωρίζω δὲ καλῶς ὁ κωδικογράφος Λαυριώτης Προηγούμενος διότι ἔκαμε κοινοβιάτης εἰς τὸ κελλίον τῆς Παναγίας, ὅπερ ὑπήγετο εἰς τὴν μονὴν τοῦ Καλύκα.

Αὕτη ἡ μονὴ ἦτο ἐν τοῖς ὄριοις τοῦ Χιλιανδαρίου καὶ νῦν σώζεται παρεφθαρμένον μόνον τὸ ὄνομα ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Καλίτζα πρὸς δυσμὰς τῆς σερβικῆς μονῆς. εἶχε τότε ἐν τοῖς ὄριοις τῶν Καρεῶν ἀγρὸν ἢ τσιφλίκιον (ὡς νῦν λέγομεν), τὸ κελλίον τῆς Παναγίας, τὸ Ἄδειν εἰς τὸν λάκκον κάτωθεν τοῦ Σεραγίου καὶ τὸ νῦν λαυριωτικὸν Κονάκιον, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς Λαύρας τῷ 1159, ἀφοῦ τὸ ἄνωθεν τῶν Καρεῶν, ἡ εἰρημένη ἀγία Τριάς, ὅπου τὸ πρῶτον ἐμόνασεν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ἦτο πολὺ μακρὸν. Τοῦ Μακροῦ ἢ Μακροῦ ἡ μονὴ εἶναι τὸ πρὸς τὰ ΝΔ τῶν Καρεῶν κελλίον Κουτλουμουσιανὸν (Κασσανδρινὸν νῦν) ἢ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ὅπερ ἐλέγετο καὶ « παλαιῶς Πύργος » (Πάτρια τοῦ ἁγ. Ὁρους ὑπὸ Σ. Λάμπρου, ἐν « Ν. Ἑλληνομνήμονι », τόμ. Θ' 1912, σ. 221). Ἄλλ' ἐγγὺς τῆς Κοιμήσεως εἶναι καὶ ἕτερον κελλίον Κουτλουμουσιανόν, τὸ ἅγιος Νικόλαος, ὁ Θεοδώρητος δὲ τοῦτο ὀνομάζει τοῦ Μακροῦ (παρ' Οὐσπένσκη, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 323). ἦτο καὶ τοῦτο ὀνομάστων μονύδριον καὶ ὁ ἡγούμενος, ὡς

¹⁾ Ὁ Ἐξολοκλήρου. ²⁾ ἀνάκτισιν. ³⁾ Ἀγιονουφριτικῶν. ⁴⁾ Τὴν. ⁵⁾ ἢ διαχωρίζεται. ⁶⁾ κατευθῆ. ⁷⁾ βρύσιν. ⁸⁾ ἀκουμβήζη.

πλησιόχωρος υπογράφεται εἰς πλείστας πράξεις τοῦ Πρωτάτου καὶ πορεύεται κατ' εὐθείαν, καὶ ἀκουμβίζει εἰς τὸν φράκτην τοῦ Μακροῦ καὶ εἰς τὸ ρυάκιον ¹⁾ τὸ κατερχόμενον πλησίον τοῦ αὐτοῦ φράκτη τοῦ Μακροῦ. εἶτα στρέφεται δυτικὰ κρατεῖ τὸ αὐτὸ ρυάκιον, δεξιὰ τὸ περιοριζόμενον ἀριστερὰ τοῦ Μακροῦ, ἀνέρχεται κατ' εὐθείαν περικόπτων τὴν ὁδὸν καὶ ἀνέρχεται καὶ ἀκουμβίζει εἰς τὰ ὄρια τοῦ Προφουρνίου, εἶτα στρέφεται κατ' ἄρκτον κρατεῖ τὴν ἰσότητα καὶ ἄνωθεν τοῦ μεγάλου βάσταγος καὶ ἀνέρχεται καὶ ἀκουμβίζει, ὅθεν ἤρξατο, ὧν τὰ μὲν δύο ὀφείλετε ²⁾ ἔχειν μετὰ τὴν παροῦσαν τρέγην ὡς τέλειοι οἰκοκύριοι, ἤγουν τὸ πλησίον τοῦ Καλ[λ]ύκα καὶ τὸ ἕτερον τὸ πλησίον τοῦ Προφουρνίου μετὰ τῆς περὶ αὐτὰ νομῆς τε καὶ δεσποτείας καὶ δέ[ν]δρων ὀπωροφόρων καὶ τῆς χερσαίας γῆς. τὸ δὲ ἕτερον μετὰ τὴν ἐμὴν ἀποβίωσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ βαγένια ἅπερ ἔχω καὶ ἄλλην μου πᾶσαν ὕλην ὀσπητικὴν ἔξωθεν ἧς μέλλω δοῦναι εἰδήσει ὑμῶν πρὸς τὸν εὐρεθισόμενον ὑπουργῆσαί μοι³⁾ καὶ γηροτροφήσαι. ὑπὲρ ὧν ἀπάντων καὶ ὀφείλω λαμβάνειν διακονίας ἀδελφάτων ⁴⁾ δύο, ἤγουν οἴνου ἀπὸ τοῦ Καλ[λ]ύκα μέτρα μῆ' καὶ ἀλευρι ⁵⁾ μουζούρια κδ' ἐστάν (sic) ἐν τοῖς ζῶσι διατελῶ. μετὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἀποβίωσιν οἷος εὐρεθῆ εἰς τὸν θάνατόν μου ὑπουργός μου νὰ ἔχη ⁶⁾ τὸ ἐν, ὀφείλων ⁷⁾ δὲ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ εὐπέθειαν τῆς ἀγίας Λαύρας καθὼς καὶ αὐτὸς [ἐγώ]. ἔχω δὲ καὶ εἰς τὴν Λαύραν κελλίον, ἵνα ἐὰν θέλω κατοικῶ ἐκεῖσε διαπαντός, ἢ ἔχω αὐτὸ ὅταν σὺν Θεῷ ἐκεῖσε ἐπιδημῶ κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὅπερ ὀφείλει καὶ εἰς τὸν θάνατόν μου, εὐρεθισόμενος ὑπουργός μου, ὀφείλων ⁸⁾ εἶναι ὡς εἴρηται πειθῆνιος ⁹⁾ ὡς καὶ ἐμὲ ⁹⁾ καὶ εὐήκοος εἰς τὰ τοῦ μοναστηρίου. ὀφείλων ⁷⁾ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ Λαυριώτης εἶναι καὶ εἰς τὰ τῆς Λαύρας σπουδάζειν ὅση δύναμις μοι. ἔχω δὲ καὶ ἄλλην κυβέρνησιν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, οἶαν¹⁰⁾ διακρίνει ὁ κατὰ καιροὺς πάνσοφός μου πατήρ καὶ καθηγούμενος. Διὰ τοῦτο γέγονε καὶ τὸ παρόν μου γράμμα καὶ ἐπεδόθη τῇ διαληφθεῖσῃ ἀγία, ἱερᾷ βασιλικῇ μεγάλῃ Λαύρᾳ εἰς ἀσφάλειαν. ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ἰνδικτ. γ' τοῦ ζ, ἐννεακοσιοστοῦ τρίτου ἔτους (=1415).

† Κάλλιστος μοναχὸς διὰ χειρὸς τοῦ πρώτου ὑπέγραψα.

† Ὁ πρῶτος τοῦ ἀγίου Ὁρους Ἱερεμίας ἱερομόναχος.

† Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις Λαμιανὸς καὶ ἐκκλησιάρχης τῆς ἱερᾷς Λαύρας τῶν Καρεῶν.

† Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς Θεοδόσιος.

† Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις Δωρόθεος καὶ δομέστικος τῶν Καρεῶν.

† Εὐφρόσυνος μοναχὸς καὶ ἠγούμενος τοῦ ἀψευδῆ. ¹¹⁾

(Ἐξωθεν) : [ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀγίου Ὁνουφρίου ἐν ταῖς Καρῆς καὶ πλησίον τῆς βασιλικῆς 1. Βασιλικῆ (πηγῇ) λέγεται μέχρι ἢ βρούσις, ἦν συ-

¹⁾ ρυάκιον. ²⁾ ὀφείλεται. ³⁾ ὑπουργῆσαι μοι. ⁴⁾ ἀδελφάτων. ⁵⁾ ἀλευρη. ⁶⁾ ἔχει. ⁷⁾ ὀφείλων. ⁸⁾ ποιηθῆνιος. ⁹⁾ κατ' ἐμέ. ¹⁰⁾ ἀψευδή. ¹¹⁾ οἶαν.

ναντῶμεν ἐξερχόμενοι ἐκ Καρεῶν διὰ τὴν Δάφνην, ἰδιοκτησία τῆς Λαύρας «βυσιλικὸ νερό».

Σύγχρονον ἢ καὶ παλαιότερον τῇ πράξει φαίνεται καὶ τὸ σημεῖωμα τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ κώδικος 6, φ. 239 β: «Ἡ βίβλος αὕτη ὑπάρχει τοῦ μονηδρίου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἰσαγγέλου Ὀνουφρίου, τοῦ ἐχομένου ἐν τῇ Λαύρα τῶν Καρεῶν. Ἡλιφα (sic) τοίνυν ταύτην ἐγὼ Καλλύνικος μοναχὸς ἐκ τοῦ εἰρημένου μονιδρίου ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐφόδου τῶν Τουρκῶν, οὐχ' ἔνεκα ἱεροσυλίας ὡσάν τις ἡμᾶς κρίνοιτο, ἀλλ' ὅπως ταύτην φυλάξοιμι. Ὁ γοῦν (μὴ) βουλευθεὶς ὑστερεῖσαι ταύτην ἢ μετὰ τὴν ἐμὴν ζωὴν ἢ μετὰ τὸ πέρας τοῦ βίου μου, ἐὰν μὴ προφθάσω ἐγὼ ἐκείσε δοῦναι, ἔστω ἢ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ μετὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου καὶ τῶν εἰπόντων ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτὸν» (Κατάλ. Λάμπρου Α', σ. 271).

Εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφο, ὅπερ μαρτυρεῖ πῶς τὰ ἀρχαῖα μονύδρια περιήρχοντο εἰς τὰς μονάς, ὀρίζονται ἐπακριβῶς τὰ ὄρια καὶ ἡ θέσις τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου. Ὁ ἄκριτος Σμυρνάκης (σ. 701) γράφει, ὅτι τὸ ἄνωθεν τοῦ Κονακίου κελλὶν τῶν ἀρχαγγέλων «ἐτιμᾶτο πρότερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ὁσίων Πέτρου καὶ Ὀνουφρίου». Κατὰ τοὺς κελλιωτικούς τῆς Λαύρας κώδικας οἱ Ἀρχάγγελοι μετὰ 250 σχεδὸν χρόνους ἠγοράσθησαν παρὰ τοῦ Πρωτάτου ὑπὸ τῆς Λαύρας τῷ 1661 ὡς κελλίον καὶ ἐν τῷ Κώδικι Κονακίου ὑπάρχει ἐν φύλλῳ 48α τὸ α' ὁμόλογον. οὔτε δὲ τοῦτο οὔτε τὸ πωλητήριον ἀναφέρει τι περὶ ἁγίου Πέτρου καὶ Ὀνουφρίου.

Ὁ περίφημος οὗτος τῶν Καρεῶν ἅγιος Ὀνούφριος μετὰ τὴν προσάρτησιν εἰς τὴν Λαύραν δὲν ἀκούεται πλέον· σήμερον δὲ οὔτε τὴν θέσιν γνωρίζομεν, ἴσως ἐκ τινος καταποντισμοῦ (νεροποντιᾶς) παρεσύρθη, ὅπως ἀεννάως παρασύρεται πρὸς τὰ κάτω τὸ καρεωτικὸν ὑπέδαφος, καὶ ἔσβυσεν. Καὶ ὅμως ὁ ἠγούμενος τοῦ μονιδρίου τούτου συχνάκις συναντᾶται εἰς τὰ παλαιτάτα τοῦ Πρωτάτου ἔγγραφα καὶ εἰς τὰ πρῶτα Τυπικὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους (βλ. ἄνωτ.). Ἐν ἔγγραφῳ τοῦ Λαυρ. ἀρχείου (Κώδ. Κυρίλλου φ. 6 β.) ἀρχομένου τοῦ ΙΓ' αἰῶνος διὰ τὴν παραχώρησιν εἰς τὴν μονὴν τῆς πάλαι τῶν Ἀμαλφηνῶν μονῆς ὑλογράφεται μετὰ τῶν ἄλλων ἠγουμένων «ὁ ἐν τῷ ἡσυχαστικῷ κελλίῳ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου ἀμαρτωλὸς Ἰσαάκ». Ἐν ἔγγραφῳ τῆς τοῦ Χιλιανδαρίου τοῦ 1364 (Actes chilandar 148, 46, σ. 313) μετὰ τῶν ἄλλων Καρεωτῶν: «Ἱερόθεος ἁγιονουφρίτης». Ἐπίσης τῷ 1366: «Νικόδημος μοναχὸς καὶ ἠγούμενος τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου». (αὐτ. σ. 322 τελ.) καὶ τὸ 1389: «Κάλλιστος μοναχός» καὶ ἠγούμενος τοῦ ἁγ. Ὀνουφρίου¹⁾. Εἶχε δὲ κτήματα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς πέριξ τῶν Καρεῶν καὶ τῇ παραλίᾳ. Ἐν ἔγ-

¹⁾ Αὐτ. σ. 342, 46 βλ. τὸ κείμενον. Τὸ Actes de Chilandar εἶναι τὸ V καὶ τελευταῖον τεῦχος (μέγας τόμος) τῶν Actes de l' Athos καὶ ἐξεδόθη τῷ 1911 ὡς παράρτημα τοῦ ΙΖ' τόμου τῶν «Βυζαντινῶν χρονικῶν» τῆς Πετροπούλεως.

γράφῳ τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος Acta Rus monast. in Monté Atho κτλ. 3, σ. 4) τοῦ 1048 Γρηγόριος ὁ ἡγούμενος «τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Δομετίου» παραχωρεῖ εἰς τὸν τοῦ Ξυλουργοῦ Ἰωαννίκιον «τόπον τε ρύπιον ἐν τῇ ὄρησίᾳ (λιμένι) τοῦ ὑπ' ἐμὲ ἀγριδίου τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου, τοῦ ποιῆσαι ἐκείσαι ἀποθήκην ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καραβοστάσιον, τόπον ὀκτὼ ὀργυαῖς.. κατέναντι τῆς ἀποθήκης τοῦ Φιλαδέλφου» (δηλ. ἐγγὺς Σταυρονικήτα). Τελευταῖον ἀναφέρω, ὅτι καὶ ἐν τῇ εἰρημένῃ Λαυρ. Προβάτα ὑπῆρχεν ἅγιος Ὀνούφριος «ἐδώκαμεν τοὺς καὶ τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου νὰ τὸ καλλιεργοῦν, ἔδωκαν καὶ αὐτοὶ εὐλογίαν εἰς τὸ μοναστηρί ἄσπρα τ', νὰ δίδουν καὶ σιδοσίαν μίαν λίτραν λάδι»¹⁾.

Ἄλλα ἡσυχαστήρια τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου εἰς τὸν Παντοκράτορα, Ξηροπόταμον καὶ Διονυσίου.

Ἐγγὺς τοῦ Μαγουλά ἐν τοῖς μεθορίοις πρὸς τὰς Καρεὰς τῆς μονῆς Ἰβήρων ἔκειτο ἀκρωθὲν ἀκριβῶς τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου τὸ ἡσυχαστήριον τῆς μονῆς τοῦ Φιλαδέλφου, ἧτις προσηρτήθη ἔπειτα εἰς αὐτὴν τῷ 1334 ἐπὶ τοῦ πρώτου Ἰσαάκ. «οὗ δὴ χάριν καὶ καινῇ τῶν τιμιωτάτων καθηγουμένων καὶ τῶν λοιπῶν γερόντων συνάπτομεν ταύτη τὴν τοῦ Φιλαδέλφου μονὴν μετὰ τοῦ ἡσυχαστηρίου αὐτῆς καὶ ἀδιασπᾶστος τῇ τοῦ Κουτλουμουσίου ἐνοῦμεν»²⁾. Ἄλλὰ καὶ ἀνωθεν τοῦ Μαγουλά, ὅπου νῦν τὸ ρωσικὸν κελλίον Ἰβήρων τὸ πάλαι ἦν τὸ ἡσυχαστήριον ἢ ἡ σκήτη τῆς αὐτῆς μονῆς (Νέον μαρτυρολ. ἔκδ. Βενετίας 1799, σ. 23) ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀσίου Ὀνουφρίου, τὸ κέντρον τῶν ἡσυχαστικῶν ἐριδῶν. Τὰ ὀσίου Ὀνουφρίου ἡσυχαστήρια ὑπῆρχον καὶ ἀνωθεν τῶν Καρεῶν³⁾, καὶ δὴ εἰς τὰ ὄρια τῆς μονῆς Παντοκράτορος. Ἐν μουσικῷ κώδικι τῆς Εὐαγγ. σχολῆς Σμύρνης τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος ἀναγινώσκομεν: «Ἡ βίβλος αὐτῆς ἐγράφη διὰ χειρὸς καμοῦ Μελχισεδὲκ ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος ἀψλγ' (1733) Ἰανουαρίου ιδ'. Ἐγράφη εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, πλησίον κείμενον τῆς εἰρημένης ἱερᾶς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει»,⁴⁾ ἐνταῦθα κατέφευγε συχνῶς καὶ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης καὶ ἀνεδείχθησαν ἐνάρετοι

¹⁾ Ὁ λαβὼν τὸ σιφλίκιον εἶναι τὸ κελλίον ἢ «Κοίμησις τῆς Παναγίας τοῦ παπᾶ Δανηλάκη εἰς τὴν σκήτην» ὅπερ σήμερον λέγεται Παναγία τῆς Κρανιάς καὶ εἶναι τοῦ παπᾶ Ἰγνατίου τὸ κελλίον (Κώδ. Ὁμολόγων Β' φ. 76, α ἔτους 1674).

²⁾ Οὐσπένσκη Χριστ. Ἀνατολή. Ἄθως, Συρκοῦ ἐκδιδόντος. Πειρούπολις 1892, σ. 663.

³⁾ Βλ. Ἄθως, ἄρθρον ἡμέτερον ἐν τῇ Θρησκ. καὶ Χριστ. ἐγκυκλοπ. Α', 1936, σ. 511—513.

⁴⁾ Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Σμύρῃ βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγ. σχολῆς ὑπὸ Ἀθανασ. Παπαδ. Κεραμέας. Σμύρνη 1877, σ. 55 (Ἀπόσπ. ἐκ τοῦ περιοδ. «Ὁμηρῶς»).

ἄνδρες καὶ ἅγιοι ἀσκηταὶ ὡς Κάλλιστος ὁ Ξανθόπουλος μέχρι δὲ τῶν τελευταίων χρόνων ἦν ὀνομαστὴ ἡ περιοχή τῆς Καψάλας, εἰς λίαν κατασκευτικὸν περιβάλλον κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ Καρεῶν Παντοκράτορος, συνέχεια τοῦ λάκκου Ἐδεῖν, ὅπου τὸ κελλίον «Ἄξιόν ἐστιν».

Ἑσυχαστήρια τοῦ ἁγίου Ὀνούφριου ἐν τοῖς ὁρίοις Ξηροποτάμου.

Ἐκ Δάφνης ἀνερχόμενοι τὸ βουνὸν πρὸς τὰς Καρεὰς συναντῶμεν τὸ «Ξηροποταμινὸν λιβάδι» μικρὸν πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸν «Ζυγόν», τόπιον ἐν τῷ μέσῳ πλουσίας δασικῆς βλαστήσεως, εἶναι ἀπὸ τοῦ θαυμασιωτέρου κασιανεῶνα τοῦ ἁγίου Ὀρους. Ἡ ἐκπληξίς αὐξάνει, ἐὰν προχωρήσωμεν πρὸς τὴν συνεχομένην πρὸς τὰ ΝΔ «Ἀναπαυσίαν». Ἡ πυκνότης, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ εὐθυτενὲς τῶν κασιανεῶν εἶναι ἀφάνταστος. Τοιοῦτον ὕλομανὲς δάσος οὐδαμοῦ τῆς ὑψηλίου ὑπάρχει καὶ εἶχον δίκαιον οἱ Ξηροποταμῖνοι νὰ τὸ διεκδικοῦν ἐπὶ αἰῶνα, πολλοὺς, ἀλλ' οἱ Κουτλουμουσιανοὶ πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς στενότητος τοῦ δάσους τῶν ἔπεισαν τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιδικάσωσιν αὐτὴν εἰς αὐτοὺς. Φρονῶ ὅτι εἰς τὴν «Ἀναπαυσίαν» εἰς τὰ «Μανιταράδικα» καὶ εἰς τὰς Καρεὰς ὁ ἡσυχασμὸς ἀπὸ τῆς ἀγρίας φύσεως τοῦ Ἄθωνος μετέστη εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν εἰς τὸ ὠραιότερον θέαμα τῆς δημιουργίας, εἰς τὴν «πανήγυριν τῶν ὀφθαλμῶν», ὅπως ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ὁ πολὺς Fallmerayer, ὅταν εὗρέθη εἰς τὰς Καρεὰς, νοσοφισθεὶς τὴν φράσιν παρ' ἀρχαίου Ἑλλήνου. Καὶ τοῦτο συνέβη, διότι οἱ ἡσυχασταὶ ἦσαν Ἕλληνες καὶ ὅπως οἱ πρόγονοὶ τῶν κατεβίβασαν τὸν Θεὸν ἀπὸ τοῦ ὑψηροφύτου καὶ ἀπροσίτου Ὀλύμπου, ἀπὸ τοῦ μυστικοπαθοῦς καὶ περικεκλεισμένου χώρου τῶν Δελφῶν καὶ τοῦ ἀγρίου Παρνασσοῦ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ εἰς τὴν ἡσέριον καὶ καλλιτεχνικὴν τῆς Ἄλτεως φύσιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἔκαμαν τὸν αἰγυπτιακὸν ἡσυχασμὸν ἐλληνικόν.

Περὶ τῆς τοποθεσίας ἔγραφέ μοι ὁ μακ. Εὐδόκιμος Ξηροποταμῖνος ἀπὸ ἡμέρ. 29-11-29 τὰ ἑξῆς: «Οἱ παρὰ τὴν θέσιν «ἅγιος Ὀνούφριος» τοῦ δάσους τῆς καθ' ἡμᾶς μονῆς ἐγγύτερον ἢ ἀπώτερον ὑπῆρχε πράγματι ἄθροισμα κελλίων, ὧν λείψανα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἄχρη τῆς νῦν σωζόμενα μετὰ οἰκημάτων τῶν ναϊδριῶν τῶν κελλίων ἡμῶν ὑπὸ τύπων τσιφλικίων ¹⁾ καὶ ἐν τῆς μονῆς, ἅτινα φέρουσι τὴν προσωνομίαν «Μανιταράδικα», κληθέντα οὕτω κατὰ τὴν παράδοσιν, διότι οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἔφαγον μανιτάρια καὶ δηλητηριασθέντες ἀπέθανον. διετέλουν δὲ ἐν ἐνεργείᾳ μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821».

¹⁾ Τὸ αὐτὸ βλέπομεν καὶ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας ἐν Προβάιᾳ, ἧτις ἦτο τὸ πάλαι μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος σκήτη, τὰ διαλελυμένα μονῶδρια προσσηρήθησαν εἰς τὰ ὑπάρχοντα κελλία ὡς τσιφλίκια.

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 304 τοῦ ιη' ἔτους)

2. «Τὸν Ρουβὶμ μιμούμενος...»

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ διδύμιον τῆς Γενέσεως, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἄνωτέρω (τροπάριον 12ον τῆς δ' ᾠδῆς) ἐλήφθη ἢ εἰς τὸν Ἑδῶμ ἢ Ἡσαῦ ἀναφερομένη ἱστορία.—Εἰς τὸ παρὸν τροπάριον γίνεται λόγος περὶ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, ἦτοι περὶ τοῦ Ρουβὶμ, ὁ ὁποῖος Ρουβὶμ «... ἐπορεύθη καὶ ἐκοιμήθη μετὰ Βαλλὰς τῆς παλλακῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰακώβ. Καὶ ἤκουσεν Ἰσραὴλ, καὶ πονηρὸν ἐφάνη ἐναντίον αὐτοῦ...». (Γένεσις λε', 21—22).— Πρβλ. Γένεσις μθ', 3—4: «Ρουβὴν πρωτότοκός μου, οὐ ἰσχύς μου, καὶ ἀρχὴ τέκνων μου, σκληρὸς φέρεσθαι, καὶ σκληρὸς ἀθάδης. Ἐξύδρισσας ὡς ὕδωρ. Μὴ ἐκξέσης, ἀνέβης γὰρ ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ πατρὸς σου. Τότε ἐμίνας τὴν στρωμνὴν οὐ ἀνέβης...».—«Μίνας κοίτην ἐμὴν». Ἐκ τῆς φράσεως ταύτης δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι πρόκειται περὶ σαρκικῶν ἀμαρτημάτων ὑφ' ἑνός, καὶ οὐχὶ τῆ συμμετοχῇ ἄλλου προσώπου, διαπραττομένων. Πρβλ. σχόλια, εἰς τὸ 17ον τροπάριον τῆς προηγούμενης δ' ᾠδῆς. Βλέπε δὲ καὶ κατωτέρω τὰ σχόλια εἰς τὸ 8ον τροπάριον τῆς γ' ᾠδῆς.—

3. «Ἐξομολογοῦμαί σοι...»

Εἰς τὸ 11ον τροπάριον τῆς α' ᾠδῆς ὁ θεοπέσις ὕμνογράφος ἐχρησιμοποίησε τὸ ρῆμα «ἐξ α γ γ έ λ λ ω», καὶ εἰς τὸ 4ον τροπάριον τῆς γ' ᾠδῆς τὸ αὐτὸ ρῆμα «ἐ-

ξ ο μ ο λ ο γ ο ὦ μ α ι», ὅπερ χρησιμοποιεῖ καὶ ἐνταῦθα, οὐχὶ παλλιλογῶν ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπαναλήψεων θερμῶς ἐξομολογούμενος, καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐκζητῶν. (Βλέπε σχόλια εἰς τὸ 17ον τροπάριον, τῆς α' ᾠδῆς).—Τὸ παρὸν τροπάριον, καὶ τὰ αὐτῷ ἐπόμενα τρία τροπάρια ἔχουσι ληφθῆ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ προτελευταίου υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, ἦτοι τοῦ Ἰωσήφ.—Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ πωλῆσεως τοῦ Ἰωσήφ «τοῖς Ἰσμαηλίταις», ἀντὶ «εἰκοσι χρυσῶν»! (Βλέπε Γένεσις λζ' 1—36) — «Πεπρακότες», (τοῦ ρήματος πιπράσκω) εἶναι οἱ πωλήσαντες ἀδελφοὶ τὸν ἀδελφόν των Ἰωσήφ.—«Ἀγνείας καρπός» καλεῖται ὁ Ἰωσήφ καὶ ἐν συνεχείᾳ «σωφροσύνης καρπός» ἐξ αἰτίας τῆς μνημειώδους ἀνά τοὺς αἰῶνας διαγωγῆς αὐτοῦ, ἣν ἐτήρησεν ἐναντι τῆς προκλητικῆς ἀμαρτίας, περὶ τῆς ὁποίας διαγωγῆς γίνεται λόγος ἀμέσως κατωτέρω.

4. «ὑπὸ τῶν συγγόνων...»

Πρόκειται, ὡς ἄνωτέρω ἐλέχθη, περὶ τοῦ Ἰωσήφ.—«Σύγγονοι»=οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, οἱ ἀδελφοί.—«Δικαία ψυχὴ»=ἡ ἐνάρετος ψυχὴ (ἦτοι ὁ Ἰωσήφ, τῆς λέξεως ψυχὴ ἀντὶ τοῦ δνόματος, λαμβανομένης) — «Γλυκύς» καλεῖται ὁ Ἰωσήφ, καθ' ὅσον ὁ ἐνάρετος δῖος αὐτοῦ καὶ τὸ πάθημά του, ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του δηλονότι πώλησις, καθιστῶσιν αὐτὸν ἄκρως συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, τσιαύτην δὲ ὥστε οὗτος νὰ θεωρεῖται ὑπὸ πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὡς «τύπος» τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν Χριστὸν ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος ἀποκαλεῖ «Γ λ υ κ ὺ ν» εἰς τὸ 7ον τροπάριον τῆς γ' ᾠδῆς τοῦ ὑμνογράφημάτος του τούτου.—Βλέπε Π. Ν. Τρεμπέλα «Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ», (ᾠθῆναι, 1940, 6α ἔκδοσις) σελίς 317—318 σημ. 24, ἔνθα ἀναφέρονται «οἱ κυριώτεροι προσωπικοὶ τύποι τῆς Π: Διαθήκης». Βλέπε καὶ τὸ «Συναξάριον» τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Δευτέρας (Τριψίδιον) ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρεται: «... ὡς ὁ Ἰωσὴφ διὰ τὸ τύπον φέρειν τοῦ Χριστοῦ».—Καὶ πάλιν, ὡς πλειστάκις, ὁ λόγος ἐν τῷ παρόντι τροπαρίῳ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν «ψυχὴν», ἣν εἰς τὰ τροπάρια τῆς παρούσης ε' ᾠδῆς δεκάκις ἐν ἑλφ ἐπικαλεῖται ὁ ἱερὸς ποιητής. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὴν α' ᾠδὴν ἐπεκαλέσθη τὴν ψυχὴν τρεῖς φορές. Εἰς τὴν β' ᾠδὴν («Εἰρμὸς ἄλλος») ἐπὶ δύο φορές. Εἰς τὴν γ' ᾠδὴν δύο φορές, εἰς δὲ τὸν «Εἰρμὸν ἄλλον» ταύτης δεκάκις. Εἰς τὴν δ' ᾠδὴν ἐπικαλεῖται τὴν ψυχὴν ἐννέα φορές. Εἰς τὴν ε' ᾠδὴν ὀκτάκις. Εἰς τὸ «Κοντάκιον» δὶς. Εἰς τὰ μετὰ τῶν στίχων τῶν Μακαρισμῶν συνδεόμενα τροπάρια προσφωνεῖ ταύτην ἑνδεκα φορές. Εἰς τὴν ζ' ᾠδὴν δεκατρεῖς φορές. Εἰς τὴν η' ᾠδὴν δέκα φορές, καὶ εἰς τὴν θ' ᾠδὴν δέκα ὀκτώ φορές, ἦτοι εἰς τὰ πλεῖστα τῶν τροπαρίων αὐτῆς. Πρὸς τούτοις σημειωτέον ὅτι εἰς τινα τροπάρια ὑπονοεῖται ἢ πρὸς τὴν ψυχὴν προσφωνῆσαι, καίτοι δὲν χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις «ψυχὴ». (Βλέπε 13ον τροπάριον τῆς δ' ᾠδῆς, «Εἰρμὸς ἄλλος», 11ον τῆς ε' ᾠδῆς, 8ον τροπάριον τῆς ζ' ᾠδῆς).— «Ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου» = οὐ, ὦ ψυχὴ, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐπώλησες εἰς τὰ ἁμαρτωλά σου ἔργα, ὅπως οἱ ἄδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἐπώλησαν αὐτὸν εἰς τοὺς «Μαδιηνίους ἐμπόρους». (Βλ. Γένεσις λζ', 28).

5. «Ἰωσήφ τὸν δίκαιον...»

Πρόκειται περὶ τῆς ἀνήσεως τοῦ Ἰωσήφ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀνηθίκους ἐπιθέσεις τῆς γυναίκος τοῦ Πετεφρῆ. (Βλ. Γένεσις λθ', 1—23).—Κυρίως εἶπε στίχον 12: «Καὶ ἐπεσπάσατο αὐτὸν τῶν ἱματίων, λέγουσα. Κοιμήθητι μετ' ἐμοῦ. Καὶ καταλιπὼν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς ἔφυγε, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω...». — «Ἰάλαϊνα» ἀπεκλήθη καὶ εἰς ἄλλα τροπάρια τοῦ παρόντος Μ. Κανόνος ἢ «ἀδόκιμος» (ἦτοι ἡ μὴ δυναμένη νὰ ὑποστῇ δοκιμὴν, κίβδηλος) ψυχὴ.— «Ἀλασταίνω» = εἶμαι ἀκόλαστος, ἀκρατής. Πρόκειται δὲ περὶ ἁμαρτημάτων τῆς σαρκὸς ἐν τῇ φράσει «ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς αἰεὶ παρανομοῦσα». Περὶ «ὁρμῶν» εἶπε σχόλια εἰς τὸ 23ον τροπάριον τῆς Α' ᾠδῆς, καὶ 6ον τροπάριον τῆς Β' ᾠδῆς «Εἰρμὸς ἄλλος».

6. «Εἰ καὶ λάκκῳ ὄκησε...»

Ὡς καὶ ἀνωτέρω (τροπάριον 4ον) ἐλέχθη, ὁ Ἰωσήφ θεωρεῖται τύπος τοῦ Κυρίου, καὶ δὴ ἐνταῦθα ἢ εἰς τὸν λάκκον ρίψις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του (Γένεσις λζ', 23—24) συσχετίζεται πρὸς τὴν «ταφήν» τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ ἢ ἐκ τοῦ λάκκου, μετ' οὐ πολὺ, ἀναβίθαις (Γένεσις λζ', 28) αὐτοῦ, παραλληλίζεται μὲ τὴν μετὰ τριήμερον ἀπὸ τῆς ταφῆς, «ἐγερσιν» τοῦ Κυρίου.— Βαθυστόχαστος δὲ εἶναι ἢ κατακλείουσα τὸ τροπάριον ἐρώτησις, ἣτις μένουσα ἀναπάντητος, ἔχει ταύτην τὴν ἐννοίαν: Δὲν εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ ὁμοιάσω κατὰ τὴν ἀρετὴν μὲ τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τύπος σου τοῦ Κυρίου μου, διὸ καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἰδικήν σου σωτήριον βοήθειαν, ὦ Κύριε!!

7. «Τοῦ Μωσέως ἤκουσας...»

Τὸ παρὸν τροπάριον ἐγένετο ἀφορμὴ

τῆς καταρτίσεως τῶν Σχολίων μου εἰς τὸν Μέγαν Κανόνα, ὡς λεπτομερῶς ἀναφέρω εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τῶν παρόντων Σχολίων.— Διὰ τοῦ παρόντος τροπαρίου εἰσερχόμεθα εἰς τὰ λήμματα ἐκ τοῦ Βιβλίου τῆς Ἐξόδοι, ἐνῶ εἰς τὴν Βαν ῥῆθην ἢ ἀφορμὴν διὰ τὴν σύνταξιν τροπαρίων ἐδίδοτο ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Δευτερονομίου. (Βλέπε σχόλιον εἰς τὸν «Εἰρμόν» τῆς Β' ῥῆθης καὶ καθεξῆς). Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Ἰὼβ ἐχρησιμοποιήθη λίαν ἐνωρίς, ὡς εἶδομεν, καὶ δὴ εἰς τὰ τροπάρια 13ον, 14ον, 15ον καὶ 16ον τῆς Δ' ῥῆθης. Τέλος, τροπάρια ἔχοντα τὴν ἀφορμὴν τῶν ἐκ τῆς Καὶνῆς Διαθήκης εἶδομεν, μὲχρι τοῦ δε, εἰς τὸ μέσον τῶν τῆς Α' ῥῆθης τροπαρίων, εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς Β' ῥῆθης, εἰς τὸ τέλος τῆς Γ' ῥῆθης, καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς «Εἰρμός ἄλλος», καὶ εἰς τὰ τελευταῖα περίπου τροπάρια τῆς Δ' ῥῆθης.— Τὸ παρὸν δὲ τροπάριον ἔχει ληφθῆ ἐκ τῆς θαυμαστῆς σωτηρίας τοῦ Μωϋσέως ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἐντὸς «θ ἡ β η ς» ἤτοι θήκης, τοποθετηθέντος, νηπίου ἀκόμη κατὰ τὴν ἡλικίαν. (Βλέπε Ἐξόδος β', 1—10, καὶ δὴ στίχος 3: «...ἔλαβεν αὐτῷ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θ ἡ β η ν. Καὶ κατέχρισεν αὐτὴν ἀσφαλτοπίσση καὶ ἐνέβαλε τὸ παιδίον εἰς αὐτήν, καὶ ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔλος, παρὰ τὸν ποταμόν...»).— «Ὡς ἐν θαλάμῳ» καὶ «φυγοῦσα δρᾶμα κ.τ.λ.π.» εἶναι φράσεις διὰ τῶν ὁποίων τονίζεται τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς διασώσεως τοῦ πιστοῦ θεράποντος Μωϋσέως.— Ἡ ζωὴ τοῦ νηπίου Μωϋσέως ἐκινδύνευεν ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ τὸν ὅποιον ἀνέλαβεν ἐναντίον τῶν ἀρρένων τέκνων τῶν ἕδραϊων ὁ Φαραὼ, ἀποκαλούμενος ἐν τῷ τροπαρίῳ τούτῳ «Φαραωνίτης». — «Ἡ κοῦσα ς». Νὰ ἐνθυμίζῃ ἀραγε τὴν

ἀρχαίαν συνθήκειαν τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνώσεως τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς (καὶ τῆς Καίνης) Διαθήκης:

8. «Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας...»

Τὸ παρὸν, ἑλλιπὲς εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ, τροπάριον δεόν νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἐξῆς: Ἐὰν ἤκουσας, ὦ τάλαινα ψυχὴ, ὅτι κάποτε αἱ μαῖαι ἐφόνευσον μήπω ἐλθόντα εἰς ἡδὴν (=«ἀ ν η β ο υ») παιδία τῶν ἕβραίων, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Φαραῶ, [τότε ἦτο δυνατὸν ἀναλόγως νὰ ἐνεργήσῃ, ἢ νὰ σκεφθῆς κ.τ.λ.π.]· ἐπειδὴ ὅμως τοιαῦται πράξεις φόνων δὲν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν μαίων (καθὼς ἐξιστορεῖται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδοι, κεφ. α', 15—21), πράξον καὶ ἐσὺ τὴν «ἀρρενωπόν», ἤτοι τὴν διὰ τὴν τὸλμην εἰς ἀνδρας παρὰ εἰς γυναῖκας ἀρμόζουσταν ταύτην πράξιν τῆς σωφροσύνης, ἤτοι τῆς μὴ φονεύσεως ἀλλὰ τῆς «ζωογονήσεως» τῶν ἀρρένων τέκνων τῶν «μαιουμένων» Ἑβραίων γυναικῶν. Τώρα ὡς ὁ μέγας Μωϋσῆς, ὁ σωθεὶς ἐκ τοῦ διωγμοῦ τοῦ Φαραῶ, περιθάλψε, ὡς τροφὸς (=«τ ἰ θ η ν ο ὡ»), τὴν σοφίαν, τῆς ὁποίας ἀρχὴ εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.—Βλέπε Ἐξόδος α', 15—21.—Πράξεις ζ', 22: «Καὶ ἐπαιδεύθη Μωϋσῆς πάση σοφίᾳ Αἰγυπτίων, ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.»—Ἑβραίους ια', 24: «Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος...».—Πρβλ. Παροιμίαι α', 7: «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου.»—

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὁ κατὰ τὸν ιβ' αἰῶνα ἀκμάσας ἐρμηνευτὴς τῶν κανόνων Πατριάρχης Ἀντιοχείας Βαλαμών, λέγει, κρείατος ἢ τωροῦ ἢ ὡὺ ἀφασθαί τινα κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν οὐ συγχωρηθεῖν κἄν πνέειν ἀλοῖσθια.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΗΛΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Δέν είναι μικρός δ'σημερινός σταθμός τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ πρῶτον αὐτὸ ἡμισυ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ποῦ παρήλθε κατὰ τρία ἔτη μὲ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τοῦ Δ)θρίου εἶναι μεστὸν ἱστορικῶν ἡμερῶν, ποῦ ἤλλαξαν συχνὰ τὸν ροὺν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Τὸ δέβαιον εἶναι ἔτι κανένας αἰὼν δὲν ἐκληρονόμησε τόσα ἀπὸ τὸν προκάτοχόν του ὅσα ὁ ἰδικός μας. Τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος θὰ μείνη ἔνδοξος σταθμός εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου διὰ τὴν λαμπρότητά του, διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν τῆς ὕλης, τῆς τέχνης καὶ τοῦ πνεύματος, ποῦ ἄφινεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν χαραυγὴν τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ 1901.

Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ θεωρίαι, ποῦ ὑπέσχοντο βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς, ὄλαι αἱ ἐφευρέσεις ποῦ ἐδίδαν ἐπίσης τὴν ἰδίαν ὑπόσχεσιν, ὄλαι τὰ πνευματικὰ κινήματα καὶ αἱ φιλολογικαὶ σχολαὶ εἶχαν δλασθήσει ὅταν ἀνέτελλεν ὁ αἰὼν μας, ὁ ὁποῖος εὐρῆκε τὰς τέχνας ὑπὸ νέαν ἀνθησιν, τὴν ἐπιστήμην, εἰς πλήρη καρποφορίαν καὶ ἐκτεταμένην τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνθρωπιστικῶν γραμμάτων.

Κάτω ἀπὸ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἡ ἀνθρωπότης συνέχισε τὸν δρόμον τῆς πρὸς τὰ ἔμπρός. Πῶς ἐχρησιμοποίησε τὴν μεγίστην κληρονομίαν ὄλων τῶν αἰώνων ποῦ παρεδόθη εἰς τὸν ἕνα—τὸν ἰδικόν μας—ὄλοι τὸ γνωρίζομεν. Θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς πνευματικῶς καὶ ὀλικῶς. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, τὰ τεράστια ἀποθέματα τῆς ὕλης τοῦ πνεύματος θὰ ἡμπο-

ροῦσαν νὰ γεμίσουν μὲ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίσαι τὴν ψυχὴν μας, θὰ ἡμποροῦσαν νὰ κάμουν τὸν πλοῦσιον καὶ τὸν πτωχὸν εὐτυχῆ. Ἀκόμη καὶ ὁ θάνατος θὰ ἤρχετο ὡς ἕνα φυσικὸν τέρμα μιᾶς εὐχαρίστου πορείας. Διότι ὁ θάνατος εἶναι γλυκὺς ὅταν δὲν ἀφίνη ὀπίσω του ματαιωθεῖσας προσδοκίας. Τίποτε δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ αἰῶνός μας διὰ νὰ εἶναι μεγάλος καὶ εὐδαίμων—τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλὴν θέλησιν. Ὁ «μακρὸς καὶ ὀρθιος οἶμος», ὁ μακρὸς καὶ ἀνηφορικὸς δρόμος, τὸν ὁποῖόν ἐχάραξεν ἡ ἀνθρωπότης, ἐδιχάσθη. Ὁ σημερινὸς Ἡρακλῆς δὲν γνωρίζει τί ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἐποχὴ μας ἔχει ὄλα τὰ ἐλαττώματα ἐνὸς αἰῶνος ἀπὸ ἐκείνους ποῦ χαρακτηρίζονται εἰς τὴν ἱστορίαν χρυσοῖ. Ἐνέχει πλήρη ἀπὸ βλαστικὴν ἱκανότητα τὰ σπέρματα τῆς παρακμῆς. Ἡ ἀπερχομένη γενεὴ μας ἐρενήθη μὲ τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἀλογίστου καταστροφῆς τοῦ 14, καταστροφῆς ποῦ δὲν εἶχε νόημα. Βασίλεια ἐρρίφθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν τῶν τὸ βῆρος, σύμβολα ἐκρημνίσθησαν καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν ἔγινεν ἀπόπειρα νὰ στηθοῦν νέα τοτὲμ καὶ νὰ λατρευθοῦν νέα ταμποῦ. Πλὴν δὲν πταίου τὰ συστήματα καθ' ἑαυτά. Ἀδυναμία τῶν συστημάτων εἶναι ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ὑπερτροφικὸν ἐγὼ του—ἐγωκεντριμὸς—τὸ τότεν περισσότερο ὑπερτροφικόν, ὅσον περισσότερο «διανοεῖται». Ἴσως δι' αὐτὸ, ὀλίγον πρὶν ἀνατεῖλεν κάθε νέον ἔτος, ἡ μεγάλη ἔλπις τῆς ἀνθρωπότητος γεννᾶται μέσα εἰς τὴν φάνη τῶν ἀλόγων, ἐν μέσῳ ἀπλοῦκῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ «μάγοι» ἔρχονται προ-

σχυνηταί της με σύμωνα, χρυσόν και λίβανον— τὸν νοῦν, τὸν πλοῦτον και τὴν τέχνην. Τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ αἰῶνός μας ἀφίνει εἰς τὸ δεῦτερον ὡς κληρονομίαν τὰ δεινὰ δύο μεγίστων πολέμων και τὴν προοπτικὴν ἑνὸς τρίτου. Κύριε ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς ταύτης... Φοβερὰ κληρονομία εἰς ἕνα κόσμον ποῦ προσπαθεῖ νὰ κρίσῃ τὸν νέον Πύργον τῆς Βαβέλ.

Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ καταλληλοτέρα διὰ νὰ περισκοπήσῃ ὁ ἄνθρωπος περὶ ἑαυτοῦ, διὰ νὰ διαπλεύσῃ τὸν ὠκεανὸν τοῦ ἑαυτοῦ του, διὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐπισημάνῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ δημιουργίᾳ, διὰ νὰ καθρεπίσῃ τὸ μυστήριόν της εἰς τὴν ψυχὴν του. Εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ψυχολογικῶς ἡμέρα ὡς και ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρκοστῆς, διότι κατ' αὐτὴν συναντῶνται εἰς ἕν σημεῖον θανάτου και ἀναγεννήσεως συγχρόνως τὰ συνθηματικὰ τμήματα τοῦ χρόνου, τὰ καταμετρῶντα ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ ἔτους, τὴν ἀμφίβολον και τραγικὴν ἐπὶ τῆς γῆς πορείαν μας. Ὁ ἄνθρωπος φθάνων τὴν ἡμέραν τῶν τελευταίων στιγμῶν ἑνὸς ἔτους και τῆς πρώτης ἐμφάνισης ἑτέρου ἀκολουθοῦντος, εἰς ἕνα ἀνώτατον ὕψος τῆς πορείας του, ὡς εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐξορμήσῃ πρὸς νέαν κατωφέρειαν, εἶναι ἡναγκασμένος νὰ σταθμεύσῃ ἐπ' ὀλίγον, διὰ νὰ κατοπεύσῃ περὶ ἑαυτοῦ, διὰ νὰ ρίψῃ τοὺς προβολεῖς τῆς συνειδήσεώς του εἰς τὰ ἐρέβη και τὰ διέξοδα τοῦ ἑαυτοῦ του, διὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ προσανατολισθῇ πρὸς τὸ Μέγα Ἀπειρον τῆς Δημιουργίας, τὸ ὁποῖον ἀνέλυσε ἡ φύσις και ἡ ἱστορία.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀνασκοπήσεων αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἀπομακρυσμένος νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Λατρεία εἶναι και λέγεται ἡ θερμὴ και δλόψυχος ἀγάπη και ἀφοσίωσις τοῦ πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστην, και ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ θείου αὐτοῦ θελήματος. Ἡ τήρησις λοιπὸν τῶν θείων αὐτοῦ ἐντολῶν και ἡ ὑπακοὴ πρὸς αὐτὸν εἶναι ἡ ἀληθὴς λατρεία, ἡ γινομένη «ἐν ὁσιότητι και δικαιοσύνη». Ἡ λατρεία ὡς και ἡ θρησκεία εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἡμπορεῖ νὰ νοηθῇ θρησκεία ἄνευ λατρείας· ὅπου λοιπὸν θρησκεία, ἐκεῖ κατ' ἀκολουθίαν ἔπεται και ἡ λατρεία, ἥτις ἀνήκει μόνω τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαετώμεθα, και ὅστις εἶναι ὁ δημιουργὸς και προνοητὴς τοῦ σύμπαντος: «Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν και κινούμεθα και ἐσμὲν» (Πράξ. ιζ' 28) λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ αὐλὸς Θεὸς διὰ τῆς δευτέρας ἐντολῆς ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων και προσκύνησιν τῶν ψευδοθεῶν, πρὸς τοῦτοις, ὡς φέρ' εἰπεῖν, και τὴν λατρείαν τοῦ πλοῦτου και τῶν παθῶν και ἡδονῶν τῆς σαρκὸς ὡς θεοποιούσιν οἱ λάτρεις τοῦτοις. Ὁ θεάνθρωπος λέγει τῷ διαβάλῳ «Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσῃς και αὐτῷ μόνω λατρεύσῃς» (Ματθ. δ' 10).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω χρεωστοῦμεν καθηκόντως μόνω τῷ Θεῷ νὰ λατρεύωμεν και

ἀνάγκην νὰ ἀπειθυνθῇ πρὸς αὐτὸν και νὰ ζητήσῃ τὴν ἐνίσχυσίν του. Ἄς στραφῶμεν λοιπὸν και ἡμεῖς σήμερον πρὸς τὸν παντοδύναμον Κύριον «ἕνα ἐνδυσόμενοι τὰ δπλα τοῦ φωτός, ἐν κοινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

Ἡλίας μοναχὸς Λαυριώτης

Ἀρχιεραγματεὺς

Ἱερᾶς Κοινότητος ἀγ. Ὁρους Ἁθῶ

Ο Ι Ο Υ Δ Α Σ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΡΟΣ ΑΡ. Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 309 ἡ' ἔτους)

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μείνωμεν ἀδραγεῖς ὅταν πρόκηται καὶ εἰ δυνατόν νὰ κατὰλάβωμεν καμμίαν τιμητικὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Ἡ φιλοσοφία, ἡ ἱατρικὴ, αἱ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ οἰκονομικαὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ κλάδοι τῶν γνώσεων, τῆς τέχνης, φιλολογίας, παρουσιάζουσι εὐρὺ πεδῖον δράσεως, αἱ μικρότεροι ἐπιτυχία εἰς ταύτας ἀναπτυσσόμενοι μὲ τὴν ἰδικήν μας ἰκανότητα, θὰ μᾶς ἀποφέρουν μεγάλης ὠφελείας εἰς τὸ ἔργον μας. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐπιτυχία πρέπει νὰ εἶναι στενωδῶς συνδεδεμένα μὲ τὴν κερδοσκοπίαν, π. χ.

νὰ προσκυνῶμεν, σὺν τούτῳ ὀφείλομεν νὰ προσφέρωμεν εὐλάβειαν καὶ προσκύνησιν τῇ Παναγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁποίους ὡς πρόσωπα ἱερὰ καὶ θεῖα τιμῶμεν καὶ προσκυνῶμεν, καὶ ὡς πρεσβυτάς καὶ μεσίτας μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ προβαλλόμεθα.

Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει· «Δέχομαι καὶ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, προφήτας καὶ μάρτυρας, καὶ εἰς πρὸς τὸν Θεὸν ἰκεσίαν τούτους ἐπικαλοῦμαι, καὶ δι' αὐτῶν (ἡγοῦν τῆς μεσιτείας) ἕλωμαι μοι γενέσθαι τὸν φιλάνθρωπον Θεόν... Ὅθεν καὶ τοὺς χαρακτηρὰς αὐτῶν τιμῶν προσκυνῶ» (ἐπιστ. 360). Ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ ἀφ' ἡμῶν λατρείαν τελείαν καὶ ἀληθῆ ἔσωτερικὴν καὶ ἔξωτερικὴν θεωρίαν καὶ πρᾶξιν· πίστιν καὶ ἔργα· ἐν κοντολογία, θέλει ζῶσαν πίστιν, βίον ἠθικὸν καὶ θεάρεστα ἔργα τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀληθὴς λατρεία οὐδέποτε θὰ μείνη ἀνευ ἀμοιβῆς.

ἔστω μικρά τις ἐπιτυχία ἐν τῇ μουσικῇ, πρέπει ἡμεῖς νὰ περιχάλλωμεν τὸν ἔδρατον συνθέτην μὲ δόξαν.

Ἐὰν ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ πρώτη δύναμις ἐν τῇ γῇ, τότε ἀναμφισβητήτως ἡ δευτέρα δύναμις εἶναι ὁ τύπος. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ δευτέρα ἀνευ τῆς πρώτης; Ὅτι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν ὅλα τὰ ἀνω λεχθέντα ἀνευ τοῦ τύπου. Ἀπαραίτητον λοιπὸν εἶναι ὅπως ὅλοι αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὄλων τῶν χωρῶν εὐρίσκονται εἰς χεῖράς μας.

Ἡ κατοχὴ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ τύπου καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν μέσων διὰ τὴν ἰκανοποίησιν μερικῶν ψυχικῶν μας ἰδιοτήτων, μᾶς καθιστῶσι μεσάζοντες εἰς τὴν κοινὴν γνῶμην καὶ ὑποτάσσουσι εἰς ἡμᾶς τὰ πλήθη.

Ἀκολουθοῦντες αὐτὴν τὴν μέθοδον εἰς κάθε βῆμά μας μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀρετάς μας, ἡμεῖς θὰ πιέσωμεν τοὺς χριστιανοὺς καὶ θὰ τοὺς ἐκμηδενίσωμεν.

Ἡμεῖς θὰ ὑπαγορεύσωμεν εἰς τὸν κόσμον τί πρέπει νὰ πιστεύη, τί πρέπει νὰ τιμᾷ καὶ τί νὰ καταρᾶται. Πιθανὸν νὰ εὐρεθοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ ρίψουν ὕδρεις καὶ κατάρας ἐναντίον μας.

Ἀλλὰ τὰ πειθήνια καὶ ἀγράμματα πλήθη θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν ἀσυνειδήτως.

Ὅλα αὐτὰ ἄς κατανοηθοῦν καὶ ὑποσημειωθοῦν καὶ κάθε τέκνον τοῦ Ἰσραὴλ ἄς ἀκολουθῆ τὰς ἀρχὰς ταύτας.

Τότε τὸ μεγαλεῖον μας θ' αὐξήσῃ ὡς τὸ αἰγυπτιακὸν δένδρον, οἱ κλάδοι τοῦ ὁποίου θὰ δώσουσι καρπούς, οἵτινες καλοῦνται πλοῦτος, ἀπόλαυσις καὶ δύναμις, εἰς ἄν-

ταμοιδὴν ὄλων ἐκείνων τῶν ὑδρεων καὶ καταπιέσεων, τὰς ὁποίας ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας καὶ μόνον ὑπέστη τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος. Ὅταν εἰς ἐξ ἡμῶν κάμνη ἐν θῆμα ἔμπρός, ὁ ἄλλος πρέπει νὰ ἀκολουθῆ πλησίον του. Ἐὰν ὁ πρῶτος ὀλισθήσῃ ἄς τὸν ὑποστηρίξουν οἱ ὁμοεθνεῖς του. Ἐὰν ὁ Ἑβραῖος δικάζεται εἰς οἰανδήποτε χώραν, σεῖς οἱ ζῶντες εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀδελφοί του νὰ κατευθύνετε ἕλας τὰς προσπάθειας νὰ τὸν ἐγγυηθῆτε καὶ ἂν καταδικασθῆ νὰ τὸν βοηθήσετε, ἀλλὰ μὲ ἕνα μόνον ὄρον, ἔαν ὁ ὑπόδικος ζῆ συμφώνως τῶν νόμων καὶ τῆς θρησκείας μας.

Ἀπαραίτητον δι' ἡμᾶς νὰ παρουσιάζομεθα ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν κάθε κράτος καὶ ἰδίᾳ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς πρέπει νὰ τεινώμεν εἰς τὸ νὰ διευθύνωμεν τὴν κοινὴν γνώμην. Ἡ ἀποτύφλωσις τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀδυναμία των νὰ παρασύρῳνται ἀπὸ εὐφραδεῖς λόγους τέσσον κενούς, ὅσον καὶ πομπολυγώδεις, τοὺς καθιστῶσι δι' ἡμᾶς εὐκολον λείαν καὶ διπλοῦν ὄπλον διὰ τὴν ἰδικὴν μας δημοτικότητα καὶ δύναμιν, θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν βοήθειαν εὐφραδῶν ρητόρων, οἵτινες γνωρίζουν νὰ κάμνουν τὰ πλήθη νὰ πιστεῦσιν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν αἰσθημάτων μας.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποστηρίξετε πάσῃ θυσίᾳ τὸ προλεταριάτον καὶ νὰ τὸ καταστήσετε ὑποχείριον εἰς τὸν χειριζόμενον τὸ χρηματικὸν μέρος. Ἐνεργούντες οὕτω, θὰ δυνάμεθα, ὅταν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ ἐξεγείρωμεν τὰ πλήθη.

Ἡμεῖς θὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ὡς ὄργανα πρὸς ἀνατροπὴν τῶν κυβερνήσεων δι' ἐπαναστάσεων. Κάθε τοιαύτη καταστροφή, μὲ γιγαντιαία δήματα ὠθεῖ τὸ

ἔργον μας πρὸς τὰ ἔμπρός, ταχέως προσεγγίζομεν πρὸς τὸν σκοπόν, ὃ ἔστι νὰ κυριαρχήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὴν θείαν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔλαβεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ».

Αὐτὰ ἐγράφησαν τῷ 1905 καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγράφησαν χθές.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Αἱ μυστικαὶ ἐταιρεῖαι ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ παγκοσμίου δράματος ἐξελιχθησαν καὶ ἐξελίσσονται ἀκόμη ἢ μὲν μετὰ τὴν ἄλλην διάφοροι ἐπαναστάσεις ἐθνικαί, πολιτικαί, κοινωνικαί, οικονομικαί. Ἐκπληκτοὶ οἱ λαοὶ παρακολουθοῦν τὰς διακηρύξεις τῶν πρωταγωνιστῶν, ἀγνοοῦντες ἂν οὗτοι ἐμιλοῦν ἐξ ἰδίας ἐμπνεύσεως, ἀδυνατοῦντες ἐνίοτε νὰ ἐννοήσουν τὰς κατευθύνσεις των, κυρίως δὲ θλιβόμενοι διότι ὄλαι αἱ ἐπαναστάσεις καὶ ὄλαι αἱ θυσίαι εἰς αἷμα καὶ χρῆμα, τὰς ὁποίας προκαλοῦν, ἐμφανίζονται σχεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ ὀδηγήσουν τὴν ἀτυχῆ ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς δόξης.

Ποῖα τὰ πραγματικὰ αἷτια τῶν ἐπαναστάσεων ; Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ σκηνοθέται των ; Ποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὰ παρασκήνια, σιωπῶντες ἀλλ' ἐργαζόμενοι, ἐμπνέοντες καὶ διατάσσοντες, ἄγνωστοι εἰς φήμην ἀλλὰ μεγάλοι εἰς δρᾶσιν ; Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ κύριοι τῆς τύχης τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦνται λιτῶς εἰς τὴν νίκην, περιφρονοῦντες ἡρωϊκῶς τὴν δόξαν ;

Εἶναι αἱ μυστικαὶ ἐταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου εἰς ἄγνωστα κρησφύγετα χαράσσουν τὰς νέας πλάκας τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύουν εἰς τὴν ἀφελῆ ἀνθρωπότητα. Αὕτη δὲ καταληφθεῖσα ἀπὸ τὴν πλέον θλιβεράν ὀκηγρίαν, ἀρνεῖται νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὸν κόπον

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 322 τοῦ ἰη' ἔτους)

«Πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόη-
τες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον
πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»
(Β' Τιμ. γ' 13).

Ἀνεφέρομεν εἰς τὰ προηγούμενα ὅτι αἱ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ διαδόλου καλλιεργούμεναι ἀπόκρυφοὶ δῆθεν ἐπιστήμαι εἶναι καὶ καλοῦνται οὕτω, διότι εἰσηγητὴν των ἔχουσι τὸν πατέρα τοῦ σκοτίου καὶ τοῦ ψεύδους, ὅστις πάντοτε δρᾷ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύσιω, εἴτε ὑπὸ τύπον ἐκλεκτικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ἐν στενῷ κύκλῳ εἰς τὰς μακαβρίους καὶ ἀνηλίους αἰθούσας τῶν μασονικῶν στοῶν ὅπου ὑποβάλλεται τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ψυχῆς διὰ νεκρικῶν συμβόλων, εἴτε ἀπροφασίστως εἰς θαθέα καὶ σκοτεινὰ σπηλαιώδη ἄντρα ὅπου σπουδάζονται ἀνευθριάστως, «τὰ θαθέα τοῦ σατανᾶ» ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀπέπτυσαν πάντα χαλινὸν αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης, καὶ ἐπιδίδονται μακρὰν τῶν ἀνθρωπί-

νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς ποῖα ἢ προέλευσις τοῦ νέου Μωϋσῆ, ποῖοι οἱ ἔμπνευσταί του καὶ ποῖα τὰ ἐλατήρια αὐτῶν.

Ἡ λέξις θαυμασμός εἶναι ἀνεπαρκῆς διὰ τὴν ἐκδηλώσῃ τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον καταλαμβάνει τὸν εὐσυνείδητον μελετητὴν τῆς ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, αἱ ὅποια ὠργάνωσαν εἰς τὰ παρασκήνιά ἕλας σχεδὸν τὰς μέχρι σήμερον ἐπραγείστας εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπαναστάσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

νων κοινωνιῶν εἰς θεομισεῖς καὶ βδελυράς τελετουργίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τέλεισις τῶν ἀθεμίτων τούτων τελετῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ σατανᾶ ὑπὸ τὴν σκέπην μάλιστα χριστιανικῶν κρατῶν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὕλιστικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ 20ου αἰῶνος ἀποτελεῖ ὕβριν ἐναντίον τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἐθυσιάσθη ἐκουσίως χάριν ἡμῶν διὰ τὴν μᾶς ἀνασύρη ἀπὸ τὸ τέλημα τῆς ἁμαρτίας, ὅπου ἐκυλιόμεθα, καὶ ἐπειδὴ ἐνίοτε τρίβουν ἐξ ἐκπλήξεως τὰ ὄμματά των οἱ χριστιανοὶ βλέποντες ν' ἀναρριχῶνται εἰς τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος ἀνθρώπου, πολλάκις ἀναξίους καὶ ἀμορφώτους, θεωροῦμεν ἀπαραίτητον ν' ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον τῶν σατανικῶν τούτων αἰσχροουργιῶν, αἱ ὅποια συνδέουν στενωῶς καὶ διὰ τοῦ αἵματος τοὺς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ διαδόλου μετέχοντας εἰς αὐτὰς λυκαδέλφους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλῶ οὕτως, διότι μακρὰν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἄνθρωπος εἶναι λύκος διὰ τὸν ὁμοίον του καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει εἰμὴ νὰ κατασπαράξῃ αὐτόν. (homo homini lupus) (κατὰ τὸν Ἄγγλον φιλόσοφον Hobbes). Τώρα πῶς κατορθώνουν νὰ ἀγρεύσουν οἱ πονηροὶ δαίμονες εἰς τὰς παγίδας των ἀνθρώπους διανοουμένους καὶ μάλιστα πολλάκις ἔχοντας μόρφωσιν τινα εὐσεβεῖας. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ἀφοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει ὅτι ὅσοι θ' ἀπορρίψουν τὰ ὅπλα εἰς τὴν πάλιν ἐναντίον τῶν ἀρ-

χῶν τοῦ πονηροῦ, ὑποκύπτουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ, ὅστις εἶναι ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου (Ἐφ. σ' 12). Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὴν κακίαν εἶναι εὐκόλος καὶ δὲν ἀπαιτεῖ κανένα μόχθον οὔτε ἀγῶνα, εἶναι δὲ στρωμένη καὶ μὲ ρόδα, ἀδιάφορον ἂν ταῦτα μαραίνονται αὐτοστιγμαί, δὲν εἶναι ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι ἡ ζωὴ ἡ ἐν Χριστῷ θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ζυγὸς βαρὺς καὶ δυσβάστακτος, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀπερισκέπτως ἀποτινάσσει, προτιμῶν τὸν κατήφορον τῶν ἀξιωματίων καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῆς κοσμικῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ ὁ σατανᾶς παρουσιάζει εἰς τὴν ὕλιστικὴν φαντασίαν του, ὅταν δὲ ἐμπλακῆ εἰς τὰ δικτυὰ του ὁ ἄνθρωπος, οὐδεμίαν σωτηρίαν ἢ ἀπαλλαγὴν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ.

Ποίαν δὲ ἰσχὺν διαθέτουν αἱ πονηραὶ δυνάμεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων γίνεται καὶ εἰς τὸν τυφλὸν δῆλον ἀπὸ τὸ θράσος τοῦ διαβόλου, ὅστις ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν νὰ πειράσῃ. ἀντιλαμβανόμενος βεβαίως ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ κοινοῦ θνητοῦ. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν τὸν θεῖον Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον (δ' 1 - 12) διηγούμενον τὰ περὶ τῶν πειρασμῶν κατὰ διαδοχικὰ στάδια, τὰ ὁποῖα ἐπεδείκνυεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς φαντασμαγορικὰς εἰκόνας τὰς ὁποίας προβάλλει καὶ εἰς τὸν νοῦν οἰουδήποτε θνητοῦ κατ' ἀνοχὴν βεβαίως τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς δοκιμασίαν αὐτοῦ εἰς τὸν πρόσκαιρον τοῦτον βίον του. Καὶ πρῶτον γνωρίζων ὅτι εἴχε νηστεύσει ὁ Κύριος ἐπὶ 40 ἡμέρας ἐπὶ τοῦ ἐκ τούτου λεγομένου Σαρανταρίου ὄρους, ὅπου τίποτε ἄλλο δὲν

φύεται παρὰ μόνον ἄγριοι καὶ ἀπεξηραμένοι βῆτοι καὶ ὄπου οἱ λίθοι οἱ ἀκατέργαστοι καὶ οἱ βράχοι ἀποτελοῦν τὸ ὑπὸστρωμα τοῦ ἐδάφους, ἐκεῖ ὁ διάβολος ἐμφανισθεὶς λέγει εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν «Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπέ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται». Πράγματι, ἐὰν ἀτενίσωμεν εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, θὰ διδῶμεν ἀμέσως ὁποῖος ὄξυς ἀγῶν διεξάγεται διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐπιβίωσιν αὐτοῦ. Ταυτοχρόνως δὲ θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὅταν δὲν ὑπάρχουν τὰ ἐφόδια τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς, ἡ κονίστρα τῆς κοινωνικῆς παλαίστρας μεταβάλλεται πολλάκις εἰς πεδῖον μονομάχων, ὅπου οἱ περισσότεροι κατὰ κείναι αἰμόφυρτοι, ἀνίκανοι πλέον νὰ συνεχίσωσι τὴν πάλην· ποῖα ἄλλωστε εἶναι ἡ κυριώτερα αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ ἔθνη μὲ ἐμφυλοὺς σπαράγμους ἀναστατώνονται, καὶ κοινωνίαι αἱματοκυλίσονται καὶ λαοὶ συγκρούονται πρὸς ἀλλήλους, εἰμὴ ἡ ἐξασφάλις τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου; Ἡ δευτέρα φάσις τῶν πειρασμῶν εἶναι ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποῖαν θέλει ὁ πονηρὸς νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν ὁ πειραζόμενος Κύριος ἡμῶν εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ προτείνων εἰς αὐτὸν νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς στέγης τοῦ ναοῦ «Βάλε σεαυτὸν κάτω». Ἐν προκειμένῳ ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τῆς ἀπαντήσεως τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν εἰς τὸν σατανᾶν «Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» φανερῶνει ὅτι ὡς Δημιουργὸς τοῦ κόσμου τοῦ τε φθαρτοῦ καὶ ἀφθάρτου, ἀποφεύγει νὰ διαδηλώσῃ τὴν παντοκρατορικὴν του ἰσχύν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη ἢ παντοδυναμία ἄλλως τε τοῦ Κυρίου λόγον ἔχει πάντοτε τὴν εὐεργε-

σίαν καὶ σωτηρίαν τοῦ πάσχοντος πλάσματος του καὶ οὐχὶ τὴν φαυριστικὴν ἐπίδειξιν προσκαίρου θαυματοποιίας.

Ἐδῶ ὁμως ἐγκνείται τὸ παράδοξον· ὅτι ὁ σατανᾶς τὴν ἀνίσχυρον ἐξουσίαν του, ἣτις διαλύεται ὡς ἀτμὶς καπνοῦ, ἅμα τῇ σφραγίσσει καὶ μόνου τοῦ ζωηφόρου σημείου τοῦ σταυροῦ, ἐπιδεικνύει καὶ προβάλλει εἰς τὴν ἐξημμένην φαντασίαν τῶν ἐθελοτυφλούντων ὀπαδῶν του. Οὗτοι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς δυνάμεώς του σκοτίζονται περιερχόμενοι εἰς ἔκστασιν, ἣτις καὶ ἐπιφέρει σύγχυσιν τῶν φρενῶν· ἡ δὲ λώθησις αὐτῆ τοῦ νοῦ, ἀποτελεῖ τὸ κύριον γνῶρισμα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἰσχύος τοῦ διαβόλου. Εἶναι δὲ τοιαύτη ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς εἰς τοὺς λατρευτάς του, ὥστε οἱ δύστηνοι φαντάζονται ὅτι καὶ αὐτοὺς τοὺς νόμους καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως εἶναι ἱκανοὶ νὰ δαμάσσουν καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ἐναντίον ἰδίᾳ τῶν χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους μισοῦν διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι ἐμμένουν εἰς τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν.

Ἀνέγνων κάπου ὅτι ἀναχωρητῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀσκήσας εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀποκτήσας πολλὰ χαρίσματα ἕνεκα τῶν συνεχῶν μόχθων καὶ ἀγῶνων του εἰς τὸν μοναχικὸν διαυλον, εἶδε κάποτε ὀπτασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀνελαμβάνετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰς ὠρισμένην ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ μάλιστα ἐπὶ πυρίνου ἄρματος ὡς ὁ προφήτης Ἡλίου. Πράγματι ἐνεφανίσθη πυρινὸν ὄχημα τὸ ὅποιον ἀφοῦ τὸν ἀνεβίβασε εἰς ἀρκετὸν ὕψος ὑστερον διελύθη, αὐτὸς δὲ περὶ ὁ δὺστυχῆς κατασυνετριβῆ ἐπὶ τῶν πετρῶν.

Εἶτα ὁ σατανᾶς προχωρεῖ εἰς τὸν τρίτον τύπον τῶν πειρασμῶν, οἵτινες ὑποδειγματικῶς δοκιμαζόμενοι ἀπὸ τὸν

διάβολον ἐπὶ τοῦ Κυρίου, ἔχουν τὴν ἐφαρμογὴν των καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου καὶ ὡς πρὸς τὴν φύσιν των καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰσχὴν καὶ ἐπίδρασίν των. Τώρα πλέον χρησιμοποιεῖ τὸ μεγαλύτερον τέχνασμα, τὸ ὁποῖον διαθέτει καὶ τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ἕλα τὰ ἄλλα, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν κοσμικὴν δόξαν. «Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ λέγει αὐτῷ· «ταῦτα πάντα δώσω σοι ἐὰν περὶ προσκυνήσῃς μοι· τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὑπάγε ὀπίσω μου σατανᾶ· γέγραπται γὰρ Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις». Ὅρος ἀπαράβατος, ὅπως ἡλίου φαεινότερον ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τὸν εἰς τὸν Κύριον ὑποβληθέντα εἶναι, διὰ τὴν ἀπολαύσῃς τῶν δωρεῶν καὶ ἀγαθῶν τῆς κοσμικῆς δόξης, νὰ πέσης καὶ νὰ προσκυνήσῃς τὸν βεελζεβούλ καὶ μόνον οὕτω ἐνούμενος ψυχῇ τε καὶ σώματι μετ' αὐτοῦ θ' ἀπολαύσῃς τῆς προσκαίρου δόξης, τῆς ὡς ἀτιμίδος πρὸς ὀλίγον φαινομένης ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένης· ζῶν ὁμως κατὰ Χριστὸν καὶ ἀναλαμβάνων τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν ζωὴν, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, τότε θὰ δύνασαι μόνον μετὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἐξαφανίξῃς πᾶσαν πλεκτάνην καὶ ραδιοσυρτίαν τοῦ πονηροῦ, ὅστις ἀποσκοπεῖ νὰ σὲ ρίψῃ, ὅπως ἀπεπειράθη καὶ ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ ὁποῦ ἤθελε νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν ὡς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΠΑΝΔΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΘΩΝΙΑΣ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ

Ἐπὶ τέλους, κατόπιν προηγηθέντος μεγάλου θορύβου, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς ἡ περιβόητος καὶ πολυπόθητος Ἀθωνιάς, τὰς ὁποίας εἶχε κλείσει ἐρημητικῶς κατὰ τὸ 1940 ὁ παγκόσμιος πόλεμος κατὰ τὸ «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ» καὶ τἀνάπαλιν.

Ἄλλὰ ἐπάνδρωσις καὶ Ἀθωνιάς εἶναι δύο πράγματα τελείως ἀντίθετα καὶ πάντῃ ἀσυμβίβαστα. Ὅ,τι οἰκοδομεῖ ἡ ἐπάνδρωσις, ἡ Ἀθωνιάς τὸ κρημνίζει. Εἶναι λοιπὸν δύο ἐνέργειαι ἀντιμαχόμεναι.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἀθωνιάδος εἶναι ἐφέτος 35 ἐν ὄλῳ, 10 μοναχοὶ καὶ 25 λαϊκοί. Ἐκ τῶν 10 μοναχῶν οἱ 4 εἶναι Λαυριώται. Ὁ εἷς εἶναι διάκονος ἐφημερεύων ὡς τοιοῦτος καὶ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς γραμματεὺς τῆς Μονῆς ἐν ὀνάγκῃ. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο, ὁ εἷς κανονάρχης καὶ ὁ ἕτερος ἀναγνώστης, ἀριστοὶ ἀμφοτέρω εἰς τὰ διακονήματα ταῦτα, οἱ μόνοι ἐνδεδειγμένοι. Ἦδη ἐγκαταλείψαντες ἀναληγῆτως τὰ διακονήματά των, ὡς χρησιμώτατοι καὶ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν μονὴν ὅπου ἦσαν, ἔσπευσαν δρομαίως καὶ προθύμως εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἀθωνιάδος διὰ νὰ τοὺς ἀχρηστεύσῃ πλέον διὰ τὴν μονὴν καὶ νὰ τοὺς φυγαδύσῃ. Καὶ οὕτω παραμένει ἡ μονὴ χωρὶς διάκονον, τοὺς δὲ ἄλλους δύο νεαροὺς μοναχοὺς τοὺς ἀντικατέστησαν δύο γηραῖοι, ὁ εἷς ἐξηκοντούτης περίου καὶ ὁ ἕτερος ἐβδομηκοντούτης καὶ πάσχων ἐξ ἄσθματος. Ἴδου λοιπὸν ὅ,τι ὠκονόμησε καὶ ὠκοδόμησε μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ἡ ἐπάνδρωσις, ἡ Ἀθωνιάς μόλις ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς τὸ κατεκρήμνισε.

Περίμενε μετὰ ἑξαετίαν νὰ χρησιμεύ-

σουν οὗτοι εἰς τὴν Μονὴν, ὁπότε πλέον θὰ λάβουν τὴν πρὸς τὰς πόλεις ἄγουσαν. Τώρα ἦσαν χρήσιμοι καὶ ἀναγκαῖοι καὶ ὄχι μετὰ ἑξαετίαν.

Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν μονὴν μας, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλας μονάς, πολὺ δὲ συχνότερον εἰς τὴν Λαύραν, προσέρχονται διὰ νὰ μονάσουν ἀνεκαθεν ἐγγράμματοι ἄνθρωποι τοῦ γυμνασίου, ἐνίοτε καὶ τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἀνωτέρων σχολῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡ μονὴ ἀπὸ τοὺς ὀψιμαθεῖς ἀποφοίτους τῆς Ἀθωνιάδος. Παρήλικες ὡς συνήθως, οἱ μοναχοὶ μαθηταὶ τῆς Ἀθωνιάδος, ἤκιστα εἶναι ἐπιδεκτικοὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ συνεπῶς ἐλάχιστα μανθάνουσι. Μία σχετικὴ παροιμία λέγει: «μικρὸ παιδί στὰ γράμματα καὶ μεγάλο στὴν τέχνη». Ἡ ὀψιμάθεια δλίγους ὠφελεῖ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀξίζει τὸν κόπον καὶ τὰ ἔξοδα, τὸν δημιουργούμενον θόρυβον καὶ τὴν παράλυσιν τῶν διακονημάτων. Θὰ προβάλλῃ τις ἴσως τὸ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ρηθὲν: «γηράσκω δεῖ διδασκόμενος». Ἀλλὰ τοῦτο ἐλέχθη οὐκ ἐν τοῖς σχολείοις διδασκόμενος, ἐκ τῶν ὁποίων οὐκί σπανίως ἐξέρχονται πολλοὶ ἀγράμματοι, ἡμιμαθεῖς, ἀνορθόγραφοι, μαλαρισταὶ ἀλλὰ διὰ τῆς πείρας, διὰ τῆς μελέτης καὶ αὐτοδιδασχῆς, τοῦθ' ὅπερ ἐφαρμόζει ἀείποτε πᾶς μελετηρὸς καὶ φιλομαθῆς ἄνθρωπος αὐτοδιδασκόμενος.

Οἱ τῆς προπολεμικῆς Ἀθωνιάδος μαθηταί, ἀπόφοιτοι καὶ μὴ, ἀποσκιρτήσαντες ἐκ τῶν μονῶν των, περιπλανῶνται ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος», ἀγνοοῦντες: ὅτι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ διατρίβοντες μοναχοί, εἶναι, κατὰ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφρασθὲν εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν Ὀρθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 302 τοῦ ἠ' ἔτους)

15. Ὅπως ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος φρον-
τίζων περὶ τῶν μαθητῶν μεταχειρίζεται
εὐκολώτερα μέσα διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ τὰ
δυσκολώτερα πράγματα, τοιοῦτοτρόπως
καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καθὼς λέγει καὶ ὁ
Παῦλος. «Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ
Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας
τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μω-
ρίας τοῦ κηρύγματος σώσει τοὺς πιστεύ-
οντας» (Α'. Κορινθ. α'. 21). Ἐπειδὴ δη-
λαδὴ οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ἀπέστρεψαν τοὺς

τοὺς ἁγίους Πατέρας, ψυχικῶς νεκροί
Ἰδοὺ τί λέγει σχετικῶς ὁ ὅσιος πατὴρ ἡ-
μῶν Ἀθανάσιος ἐν τῇ διαθήκῃ του :
«οὔτε δὲ τοῖς ὑπὸ σὲ ἀδελφοῖς παραχω-
ρήσης ἀβασανίστως ἀπέρχεσθαι ὀπουδή-
ποτε...εἰδὼς ὡς ἡ ἔξω τοῦ κελλίου δια-
τριβὴ καὶ τὸ μετὰ τῶν κοσμικῶν χρονί-
ζειν, θάνατον αἰώνιον, κατὰ τὸν μέγαν
Ἀντώνιον, πέφυκεν ἀποτίκειν».

Ἡ Λαύρα ἔχει πολλοὺς τοιοῦτους. Τὸ
παράδειγμα τούτων ἐμιμήθησαν καὶ ἕτε-
ροι Λαυριῶται ἀποσκοπήσαντες καὶ αὐ-
τοὶ ἐκ τῆς μονῆς. Τὴν αὐτὴν ὁδόν, δηλ.
τὴν πλατεῖαν, θὰ ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ
νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον μαθηταὶ τῆς Ἀθω-
νιάδος.

Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι καὶ πάλιν ὡς καὶ
πρότερον ὁ βίος τῆς Ἀθωνιάδος θὰ εἶναι
βραχύς.

Γέρον Παντελεήμων Λαυριώτης
Ἐν Μ. Λαύρᾳ, 1954

ὄφθαλμοὺς τῶν ἀπὸ τὸν Θεὸν καί, ὡς νὰ
ἐβυθίσθησαν εἰς βυθόν, ἐβλεπον πρὸς τὰ
κάτω ζητοῦντες τὸν Θεὸν εἰς αἰσθητὰ
πράγματα, ἐθεοποιοῦν ἄνθρώπους θνητοὺς
καὶ δαίμονας, διὰ τοῦτο ὁ φιλόανθρωπος
καὶ Σωτὴρ ἔλων, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, λαμ-
βάνει σῶμα καὶ ὡς ἄνθρωπος συναναστρέ-
φεται μὲ τοὺς ἄνθρώπους καὶ προσλαμβά-
νει τὰς αἰσθήσεις ἔλων, ἵνα ἐκεῖνοι οἱ ὁ-
ποιοὶ ἐννοοῦν τὸν Θεὸν σωματικόν, ἐννοή-
σουν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀντιληφθοῦν τὴν
ὑπαρξίν τοῦ Πατρὸς ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁ-
ποῖα θὰ κάμῃ ὁ Κύριος ὡς σωματικὸς ἄν-
θρωπος, καὶ ὡς ἄνθρωποι ἐννοοῦντες πάν-
τα τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ εἰς τὰς αἰσθή-
σεις αὐτῶν ὑποπίπτοντα θὰ ἐδιδάσκοντο
πανταχέθεν τὴν ἀλήθειαν, εἴτε, ἐὰν ἔστρε-
φον τοὺς ὄφθαλμοὺς πρὸς τὴν κτίσιν θὰ ἐ-
θαύμαζον βλέποντες νὰ ὁμολογῇ αὐτὴ τὸν
Χριστὸν ὡς Κύριον, εἴτε, ἐὰν ἔστρεφον τὴν
σκέψιν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἄνθρώπους, τοὺς
ὁποίους ἐνόμιζον θεοὺς, θὰ ἐβλεπον, συγ-
κρίνοντες τὰ ἔργα ἐκείνων πρὸς τὰ ἔργα
τοῦ Σωτῆρος, ὅτι μόνος ὁ Σωτὴρ, ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, ἔκαμε τοιαῦτα ἔργα, τὰ ὁποῖα
ἄλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν. Ἐὰν δὲ
ἦσαν προσηλωμένοι εἰς δαίμονας, ὡς θε-
οὺς, θὰ ἐγνωρίζον ὅτι μόνον ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ εἶναι Θεός, διότι θὰ ἐβλεπον, ὅτι οἱ
δαίμονες δὲν εἶναι θεοί, ἀφοῦ ἐδιώκοντο
ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἐὰν ὁ νοῦς τῶν ἡτο-
ἔστραχημένους πρὸς τοὺς λατρευομένους ἡ-
ρωας, τοὺς ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἀναφερομέ-

νους ὡς Θεούς, θὰ ὠμολόγουν βλέποντες τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι ψευδεῖς θεοὶ καὶ μόνον ὁ Κύριος εἶναι ἀληθινὸς Θεός, ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ ὁποῖος κυριεύει καὶ τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη ἑξασθενήσας καὶ ἐπισκιάσας διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν ἐκθάλη τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ πᾶσαν πλάνην καὶ διδάξῃ αὐτοὺς τὸν ἀληθινὸν αὐτοῦ Πατέρα, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος λέγει «Ἦλθον σῶσαι καὶ εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός» (Λουκ. ιθ'. 10).

16. Ἐπειτα δέ, ἐπειδὴ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων κατέπεσεν εἰς τὰ αἰσθητὰ πράγματα, ὁ Λόγος ἐφάνη ἐν σώματι, ὅπως ὡς ἄνθρωπος προσελκύσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς αἰσθήσεις αὐτῶν καὶ βλέποντες αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον τοὺς πείσῃ διὰ τῶν ἔργων του, ὅτι δὲν εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Θεός καὶ Λόγος καὶ σοφία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Θέλων δὲ τὴν σημάνην τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος, λέγει· «Ἐν ἀγάπῃ, ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι, ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μήκος καὶ ὕψος καὶ βάθος γινῶναι τε τὴν ὑπερέβαλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. γ'. 17—19). Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ Λόγος ὑπάρχει πανταχοῦ, καὶ ἄνω καὶ κάτω καὶ εἰς βάθος καὶ εἰς πλάτος, ἄνω μὲν εἰς τὴν κτίσιν, κάτω δὲ εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν, εἰς βάθος δὲ εἰς τὸν ἄδην καὶ εἰς πλάτος εἰς τὸν κόσμον, τὰ πάντα εἶναι πλήρη τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Διὰ ταῦτα οὐδὲ τὴν ὑπὲρ πάντων θυσίαν προσέφεραν ἀμέσως, μάλιστα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διότι πρᾶξι δὸν τὸ σῶμα εἰς τὸν θάνατον καὶ ἀνιστῶν αὐτὸ θὰ ἔκαμνε διὰ τούτου τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀφκνή, ἐνῶ παραμένων ὡς ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν ἀν-

θρώπων καὶ ποιῶν τοιαῦτα ἔργα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφανέρωνον πλέον αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεὸν Λόγον. Δύο πράγματα ἀνέλαθεν ὁ Σωτὴρ διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως· χάριν τῶν ἀνθρώπων. Νὰ ἐξαφάνισῃ δηλαδὴ τὸν θάνατον ἐξ ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ, καὶ ἐνῶ εἶναι ἄβλος καὶ ἀόρατος διὰ τῶν ἔργων του ἐφανέρωνε καὶ ἐγνώριζεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ ἄρχων καὶ βασιλεὺς τοῦ παντός.

17. Δὲν ἦτο κλεισμένος εἰς τὸ σῶμα (ὁ Λόγος) οὔτε ἦτο μὲν εἰς τὸ σῶμα καὶ δὲν ἦτο ἀλλαχοῦ οὔτε ἐκίνει μὲν ἐκεῖνο ἑσπερεῖτο δὲ τὸ πᾶν τῆς ἐνεργείας καὶ προνοίας του, τὸ θαυμασιώτατον δὲ εἶναι, ὅτι, ἐνῶ εἶναι Λόγος, δὲν ἐκρατεῖτο μὲν ὑπὸ τινος, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸς συνεκράτει τὰ πάντα. Καὶ ὅπως, ἐνῶ εἶναι εἰς πᾶσαν τὴν κτίσιν, κατ' οὐσίαν μὲν εἶναι ἐκτός τοῦ παντός, διὰ δὲ τῶν δυνάμεων του εἶναι εἰς ὅλα καὶ τὰ πάντα διοικεῖ καὶ προνοεῖ περὶ πάντων καὶ ζωοποιεῖ ἐν ἕκαστον χωριστὰ καὶ ὅλα ὁμοῦ τὰ κτίσματα, περιέχει τὰ πάντα καὶ δὲν περιέχεται εἰς οὐδέν, ἀλλ' εἶναι ὅλος κατὰ πάντα εἰς μόνον τὸν Πατέρα του, τοιοτοτρόπως, ἐνῶ ἦτο εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ἐζωοποιεῖ αὐτὸ, ἐζωοποιεῖ καὶ τὴν ὅλην κτίσιν, ἦτο εἰς τὸ πᾶν καὶ ἔξω τῶν ὅλων καὶ ἐνῶ καθίστατο γνωστός διὰ τῶν ἔργων τοῦ σώματος, ἐφανερῶντο καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ὅλων. Ἔργον λοιπὸν τῆς ψυχῆς εἶναι νὰ θεωρῆ μὲν διὰ τῶν λογισμῶν καὶ τὰ ἔξω τοῦ σώματος πράγματα, ὅχι ὁμοῦ καὶ νὰ ἐνεργῆ τὰ ἔξωθεν τοῦ σώματος καὶ νὰ κινή τὰ μακρὰν τοῦ σώματος. Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἔχων κατὰ νοῦν τὰ μακρὰν κινεῖ καὶ μεταφέρει αὐτὰ οὔτε ἂν τις ἐκάθητο εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐσκέπτετο τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, θὰ ἐκίνει τὸν ἥλιον καὶ περισσότερα φε τὸν οὐρανόν. Βλέπει μὲν αὐτὰ κινούμε-

να και υπάρχοντα, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ κινήσῃ. Δὲν ἦτο ἕμως τοιοῦτος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ σώματι, δὲν εἶχε δηλαδὴ συνδεθῆ μετὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸς τὸ ἐκράτει, ὥστε καὶ εἰς τοῦτο ἦτο καὶ ταυτοχρόνως εἰς τὸ σύμπαν καὶ ἔξω τῶν κτισμάτων ἦτο καὶ εἰς μόνον τὸν Πατέρα ἀνεπαύετο καὶ τὸ θαυμαστόν ἦτο, ὅτι καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐπολιτεύετο καὶ ὡς Λόγος ἐζωογονεῖ τὰ πάντα καὶ ὡς Υἱὸς συνυπῆρχε μετὰ τὸν Πατέρα. Ὅθεν οὐδέ, ὅταν ἔτικτεν ἡ Παρθένος, ἔπασχεν αὐτὸς οὔτε ἐμολύνετο ὅτε ἦτο εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἡγίαζε τὸ σῶμα. Οὔτε μετέχει τῆς φύσεως τῶν ὄλων, ἀν καὶ εἶναι ἐν πᾶσιν ἀλλὰ μᾶλλον τὰ πάντα ὑπ' αὐτοῦ

ζωογονοῦνται καὶ τρέφονται, διότι, ἐὰν ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ὁποῖον βλέπομεν νὰ περιέρχεται τὸν οὐρανόν, δὲν ρυπαίνεται μετὰ τὸ νὰ ἐγγίξῃ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς σώματα οὔτε ἀφανίζεται ὑπὸ τοῦ σκότους, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸς καὶ τὰ φωτίζει καὶ τὰ καθαρίζει, πολὺ περισσότερον ὁ Πανάγιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ποιητῆς καὶ κύριος τοῦ ἡλίου, δὲν ἐρρυπαίνεται φαινόμενος ἐν σώματι, ἀλλὰ μᾶλλον, ἐπειδὴ εἶναι ἀφθαρτος, ἐζωοποιεῖ καὶ ἐκαθάριζε τὸ θνητὸν σῶμα «Ὁς ἁμαρτίαν», λέγει, «οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 6' 22).

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΨΕΛΗ

Ἦτοι συλλογὴ ρητῶν, ἀποφθεγμάτων, πολλῶν καὶ διαφόρων σοφῶν, λογίων, ἀσκητῶν, ἀναχωρητῶν, ἁγίων καὶ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ἅτινα παρακινουσι πρὸς μετάνοιαν καὶ εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν

—Ὁ Δαυτὸς ὅταν εἶδε τὸν ἀσεβῆ νὰ εὐτυχεῖ καὶ νὰ ὑψοῦται «ὡσὺν τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου» ἐφρόντισε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του, καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀφανισθῆ, δὲν εὔρεν οὐδὲ τὸν τόπον αὐτοῦ. Ἄς μὴ σκανδαλίξῃσαι λοιπὸν χριστιανὲ διατι οἱ κακοὶ εὐτυχοῦσι. Περίμενε καὶ θὰ ἴδῃς μαζὺ μετὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα ὅτι πράγματι τὸ τέλος τῶν ἀσεβῶν εἶνε καταστροφή. (Πατέρων)

—Ὡς δῶρα προεόρτια προσφερομέν σοι Πάναγνε, φιλοπτωχείας τὸν πλοῦτον, ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην ὕμνος καὶ δάκρυα, νηστείαν καὶ ταπεινώσιν. (Πατέρων)

—Πόσας φορὰς κλονίζεται ἡ πίστις σου, ὦ χριστιανέ, διότι βλέπεις τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὺς νὰ εὐτυχωῦσιν! Ἄλλ'

ὁ Δαυτὸς σοῦ συνιστᾷ «Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις». Καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ σὲ προτρέπει. Μὴ ζηλεύσης δόξαν ἁμαρτωλῶν. (Πατέρων)

—Εἰς τὸν κόσμον βραβεύεται ἐκεῖνος, ὅστις ξιφομαχεῖ καλλίτερον. Οἱ χριστιανοὶ ὅμως τιμῶσιν ἐκεῖνον ποὺ πληγώνεται καὶ δεικνύει ὑπομονήν. Ἡ νίκη δὲν μετρεῖται μετὰ τὴν ἐκδίκησιν ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπομονήν. (Ἰσιδώρος Πηλουσιώτης)

—Δοῦλον Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας

(Ἀπόστ. Παῦλος)

—Ἡ Εὐαγγελικὴ ἠθικὴ εἶνε ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ φυλάξῃ τὴν μετὰ τόσα αἵματα ἀποκτηθεῖσαν ἐλληνικὴν ἐλευθερίαν.

(Κοραῆς)

—Ἡ ψυχὴ θάλλει, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς βλέπει, ὅσον μαραίνωνται αἱ ἡδοναὶ τοῦ σώματος. (Γρηγόρ. Θεολόγος)

—Ὅσοφ ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, τόσῳ ὁ ἔσω ἀναναιούται.

(Ἀπόστ. Παῦλος)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
 ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ
 ΤΟΝ ΕΚ ΖΑΓΟΡΑΣ

Ποιηθέντα πάντα ὑπὸ τοῦ ὀσιολογιωτάτου
 Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Φροντίδι μὲν καὶ ἐπιμελείᾳ Βαρθολομαίου μοναχοῦ Διονυσιάτου.
 Δαπάνη δὲ Χριστοφόρου μοναχοῦ τοῦ ἐκ Ζαγοράς τοῦ Βόλου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων
Τῶν Ζαγοραίων τὰ στίφη δεῦτε συνέλθωμεν, καὶ τοῦ Τριανταφύλλου τοῦ γενναίου ὀπλίτου, τὴν μνήμην τὴν ἁγίαν χρεωστικῶς, ἐορτάσωμεν σήμερον ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἀθλήσας θεοπρεπῶς, θεῖον ὤφθη ἡμῶν καύχημα.

Οὔτε νεότητος ἄνθος οὔτε γῆνινων ὀτιμαί, οὐκ ἀπειλαὶ τυράννων οὐδὲ θανάτου ἢ ψῆφος, δεδύνηνται χωρῖσαι σε τῆς Χριστοῦ, ἀθλητὰ ἀγαπήσεως, ἀλλὰ τὰ πάντα ἠγήσω καὶ τὸ θανεῖν, δι' αὐτὸν σοφῶς προέκρινας.

Μαρτυρικῶς ἀριστεύσας ψυχῆς στερρότητι, μαρτυρικῶν στεφάνων, Τριαντάφυλλε μάρτυς, ἐνδικῶς ἠξιώθης παρὰ Χριστοῦ, τοῦ λαμπρῶς σε δοξάσαντος, ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἰτιμώντων σου τὴν ἀθλησιν.

Τῆς εὐσεβείας τὸ ρόδον τὸ εὐωδέστατον, τὸ τὴν ὄσμην τὴν θεῖαν διαπνέον τοῖς πᾶσι, τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον τῆς Ζαγοράς, ὁ κλεινὸς Τριαντάφυλλος, ὡς ἡμῶν πρέσβυς θερμότερος πρὸς Χριστόν, ἀνυμναίσθω θεοῖς ἄσμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ ἀθλητικῆ ἐνστάσει σου, τὸν παλαμναῖον δράκοντα, ἐν νεάζοντι σώματι καταβέβληκας ἐνδοξε· τοῦ Χριστοῦ γὰρ τὸ ὄνομα εὐθαρσῶς ἐμολογήσας, τῆς τῶν μαρτύρων δόξης καὶ τιμῆς, Τριαντάφυλλε μάρτυς τετύχηκας. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ἰκέτευε, τὸν Σωτῆρα Κύριον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς ἐορτῆς

Τὸν γνόφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη· ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ Ἥλιος γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιωθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Ρόδον κοκκοβαφές, ροή τῆ τῶν αἰμάτων, ἐδείχθη νεομάρτυς, Χριστοῦ τῆ Ἐκκλησία, καλῶς ἀγωνισάμενος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει...

Η ἠθλασας ἀνδρικῶς, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, καὶ ἡσχυνας τὴν πλάνην, τῆ σῆ ἀτρέπτω στάσει, θεόφρον Τριαντάφυλλε.

Στίχ. Πεφουτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου...

Χαίρει ἡ σῆ Πατρίς, ὡς στέφος σε καὶ γέρας, πλουτοῦσα ἀθλοφόρε, καὶ τὴν σεπτὴν σου μνήμην, γεραίρει ἑορτάζουσα.

Δόξα. Τριαδικὸν

Φύσις τρισσολαμπής, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον, πρεσβείαις ἐλεήμων, τοῦ νέου ἀθλοφόρου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Α ἤχραντε Μαριάμ, ἡ τὸν Σωτῆρα Λόγον, τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, ἀλόγων λύτρωσαι με, παθῶν τῶν τυραννούντων με.

Νῦν ἀπολίεις... Τὸ τρισάγιον κ.τ.λ.

Ἀπολυτίκιον

Βλέπε εἰς τὸν Μέγαν Ἐσπερινὸν

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ἘΣΠΕΡΙΝῶ

Ἰστοῦμεν στίχους η'. καὶ ψάλλομεν τῆς ἑορτῆς δύο καὶ τοῦ ἁγίου 6 προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἰδιόμελον

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφωμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναι σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δει-

λιάσωσι τὰ παθήματά σου· ἃ προσκυνήσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσει δυνάμενος καταυγάζων αὐτούς· ἐνθεν φιλανθρωπία, ἐκείθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ἁγίου προσόμοια

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Ως νομίμως ἀθλήσαντα, καὶ Χριστὸν μεγαλύναντα, μάρτυς Τριαντάφυλλε εὐφημοῦμέν σε· σὺ γὰρ μαρτύρων τοῖς ἔχουσιν, ὑστέροις ἐν ἔτεσιν, ἠκολούθησας ὀτερρῶς, καὶ τῆς δόξης συμμετοχος, τούτων γέγονας· μεθ' ὧν πρόσθευε πάντοτε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν τελούντων, τὴν πανασιδιμον μνήμην σου.

Εν νεάζοντι σώματι, πολὺν ἔσχες ἐφρόνημα, καὶ θανεῖν προέκρινας προθυμότετα, ὑπὲρ Χριστοῦ πανασιδιμε· διὸ ἀθανάτου σε, κατηξίωσε ζωῆς, καὶ ἀφράστου ἐλλάμψεως, Τριαντάφυλλε, καὶ χαρᾶς αἰδίου κληρονόμον ὁδοξάσας σου τοὺς ἄθλους, περιφανῶς σε ἀνέδειξε.

Ζαγοραίων τὸ καύχημα, καὶ φαιδρὸν ἐγκαλλώπισμα, ἄνθος τὸ ἀμάραντον θείας πίστεως, τῶν ἀθλητῶν τὸν δόξηλον, τὸ κρῖνον τὸ εὖσομον, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὸν κλεινὸν Τριαντάφυλλον, μακαρίσωμεν, ὡς λαμπρὸν ἀριστεία τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀγγέλων συμπολίτην, καὶ ὁρθοδόξων ἀγλάϊσμα.

Εὐσεβείας τὸν θώρακα, ἀληθῶς ἐνδυσάμενος, καὶ Σταυροῦ τὴν δύναμιν ἔχων ἐνδοξε, ἀθλητικῶς καταθέ-

βληκας, ἐχθρῶν τὴν παράταξιν, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, ἐμεγάλυνας· διὰ τοῦτο μεγάλων χαρισμάτων ἐπαξίως ἠξιώθης, παρὰ Θεοῦ Τριαντάφυλλε.

Ωσπερ νέον σε μάρτυρα, καὶ τῶν πάλαι ἰσχυρίων, μάρτυς Τριαντάφυλλε, μακαρίζομεν· τὸν γὰρ ἀγῶνα τὸν κάλλιστον, ἐλπίδι καὶ χάριτι, τὴν ψυχὴν ὀχυρωθείς, ἠγωνίσω μακάριε· ὅθεν ἔλαβες, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης οὐρανόθεν καὶ Μαρτύρων ταῖς χορείαις, συνηριθμῆθης γηθόμενος.

Μαρτυρίου τὸν διαυλον, ἀητιτήτω φρονήματι, καταπλήξας ἀπαντας, τοὺς δρώντάς σε, τετελεσκόως Τριαντάφυλλε, ἐν ἀνθει νεότητος, τὸν ἀρχαῖον πτερνιστήν, θριαμβεύσας κατήσχυνας, καὶ ἀνέτειλας, ὡς καινὸς ἑωσφόρος καταυγάζων εὐσεβῶν τὰς δαίνοιας, τῇ φωταυγείᾳ τῶν ἄθλων σου.

Δόξα! Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡμῖν ἡ νέα πατήγουρις, τοῦ ἀθλητοῦ Τριανταφύλλου, τοὺς πιστοὺς κατευφραίνουσα· δεῦτε οὖν πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως τὸ κράτος περιζωσάμενος, καὶ ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως τὸν ἰσχυρὸν ἐν κακίᾳ καταπαλαίσας. Χαίροις ὁ τῶν πάλαι ἀθλητῶν, μιμησάμενος τὴν ἀνδρείαν, καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνήσας εὐκλείας. Χαίροις ἡ νέα τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας λαμπηδών, καὶ τῆς ἐνεγκαμένης σε Ζαγορέᾳ θεῖον ἐντρόφημα. Ἄλλ' ὦ νεομάρτυς Χριστοῦ, ἐκέτευε δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Ὁ αὐτός. Τῆς ἑορτῆς.

Προτυπῶν τὴν ἀνάστασιν τὴν πόσῃν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέ-

τρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθῶν. Σοῦ δὲ Σωτῆρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβῶρειον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες δρᾶν τὴν ἀθέατον μορφὴν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, δρώντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

ΕΙΣΟΔΟΣ

Ὡς ἱλαρόν... Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

(Ζῆτει ταῦτα ἐν τῷ Μηνσίῳ τοῦ Ἀπριλίου κγ'. εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Γεωργίου)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ἡ τῆς Ζαγορέᾳ κωμόπολις, σιάπερ ρόδον βλαστήσασα, Τριαντάφυλλον τὸν νέον ἀθλητήν· ἀθλητικὸν γὰρ ὑπελθὼν ἀγῶνα, τῆς εὐσεβείας τὴν χάριν τῇ οικείᾳ ἀθλήσει, ὑπὲρ ἧλιον λάμπουσεν, τοῖς πᾶσιν ἐξέφηγε· καὶ τῶν αἱμάτων τοῖς ρείθροις φοινιχθεῖς, ὡσπερ ἄνθος ἀφθαρσίας, καὶ μύρον μυστικόν, καὶ ὀσφράδιον μυρίπνοον, τὰς ψυχικὰς αἰσθήσεις κατευφραίνει, τῶν βωόντων ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Τῆς ἀγάπης τὸ πῦρ τῆς θείας, τῇ καθαρᾷ σου πλουτίσας ψυχῇ, μαρτυρικοῦ ἀξιώματος ἠξίωσαι, νεομάρτυς Τριαντάφυλλε· Χριστὸς γὰρ σε ἐδόξασεν, ὑπὲρ οὗ προθύμως τέθηκας, τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν μὴ φεισάμενος. Αὐτὸν ἐκέτευε ἀθλητὰ πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Ἦχος γ'.

Τίς μὴ ἀξίως θαυμάσει τὴν τῆς ψυχῆς στερρότητα, νεομάρτυς Τριαν-

τάφυλλε; Σὺ γὰρ ἐν ὥρᾳ νεότητος, πρεσβυτικὴν ἔχων σύνεσιν, καὶ ἀνδρείον φρόνημα, μαρτυρικὴν ἐπεδείξω ἀρετὴν, καὶ τὴν τελειοτάτην πρὸς Χριστὸν ἀγάπην, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν μέχρῃς αἵματος ἀνταγωνισάμενος· ὅθεν μαρτυρικῶ στεφάνῳ κεκόσμησαι, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος γέγονας· ὧν καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείμεν, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου.

Ἦχος δ'.

Εν ἡλικίας διαπρέπων ἀκμῇ, τυραννικὴν ἐπαύλισας ἰσχύϊν, νεομάρτυς Τριαντάφυλλε, ἀθλητικῶ παραστήματι· ὅθεν ὁ ἀλάστωρ ἐχθρὸς ἐμβροντηθεὶς τῇ καρτερίᾳ σου, τὸ δεδοξαμένον τοῦ Σωτῆρος ὄνομα τῇ σῇ ἀθλήσει δεδοξασται· καὶ νῦν τῆς οὐρανοῦ δόξης κατατροφῶν, ἰκέτευε δεόμεθα σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῦ μαρτυρίου τὸ στάδιον, ἐν ἀκαταπλήκτῳ καρδίᾳ, καὶ ἀπτοήτῳ φρονήματι, ἠγωνίσω μακάριε· Χριστῶ γὰρ στρατευσάμενος, πάντα τὰ τῆς γῆς ἡδέα ἠρνήσω, νεότητος ἄνθος ὑπεριδῶν, καὶ θανάτου καταφρονήσας, ἵνα τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἐπιτύχῃς. Ἄλλ' ὦ ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε, τῆς ἀφθαρσίας ῥόδον εὖρομον, τῆς τῶν παθῶν δυσωδίας ἀπάλλαξον, τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς ἐορτῆς.

Νόμου καὶ προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὀρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης, καὶ Ἡλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καὶ ἀφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξιῶσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Ο ὅτε τὴν σωτήριον φωνήν, ἤρας ἀθλητὰ καὶ ἐβόας, τοῖς συλλαβοῦσί σε· σύνετε ὦ ἄνομοι, Χριστιανὸς γὰρ εἰμί· τοῦ Χριστοῦ μου τὸ ὄνομα, οὐδόλως ἀρνοῦμαι, ὑπὲρ οὗ καὶ θάνατον χαίρων ὑφίσταμαι· τότε ἀθανάτου σε δόξης, ὁ ἀγωνοθέτης ὁ μέγας, μάρτυς Τριαντάφυλλε ἠξίωσεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Θάρβους ὁ ἐχθρὸς ὁ δυσμενής, ὁ ὑποπροκελίσει θελήσας, λόγοις σε ἄγιε, πέπλησται θεώμενος, σὲ προσηκάμενον, ἐν ἀκμῇ τῆς νεότητος, ζεῦσῃ καρδίᾳ, θάνατον ἐκούσιον ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὕμνον δὲ χαρᾶς τῷ Σωτῆρι, τῇ σῇ νικηφόρῳ ἀθλήσει, εὐσεβῶν συστήματα ἀνέμελψαν.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου...

Χαίρει Ζαγορὰ ἡ σῇ πατρίδι, τῇ σῇ μακαρίᾳ ἀθλήσει, δι' ἧς τὸν πλάνον ἐχθρόν, μάρτυς Τριαντάφυλλε καταπεπάτηκας· Κωνσταντίνου ἡ πόλις δὲ τοῖς σοῖς ἀρδευθεῖσα, αἵμασιν ἠγιασται καὶ μεμακάρισται· ὅθεν τὴν ἀγίαν σου μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει τελοῦσαι, τὴν σὴν προστασίαν ἀπεκδέχονται.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικῶς δοξάσας τὸν Χριστόν, τῆς ἀσεβείας τὴν ὄφρυν κατέσπασας, τῇ σοὶ δοθείσῃ ἰσχύϊ, ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε· καὶ τῷ οἰκείῳ αἵματι, τῆς ἀφθαρσίας τὴν στολὴν πορφυρώσας, νικηφόρος ἀνεγλήλυθας, ἐν ταῖς τῶν ἀγίων λαμπρότησι. Μεθ' ὧν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς ἐορτῆς

Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύ-

ριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ
 Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορ-
 φῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου ἀστρά-
 φαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν
 σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες
 ὄραν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως,
 εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲ ἄτενίσαι
 ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυ-
 ρούσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς
 μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν
 κόσμον, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις.. Τρισάγιον... Παναγία
 Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... καὶ τὸ
 Ἄπολυτίκιον. Ἦχ. γ'. Θείας πίστεως

Θείας πίστεως ἔχων τὴν χάριν,
 χαίρων ἠθλήσας ἀνδρειοφρόνως.
 νεομάρτυς Χριστοῦ Τριαντάφυλλε·
 ὅθεν ὡς ῥόδον εὐφραίνεις ἠδύπνευ-
 στον, τὴν Ἐκκλησίαν τῇ θεῖα ἀθλήσει
 σου. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θε-
 ὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα
 ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ
 ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου
 τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο. Λάμ-
 φον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς
 σου τὸ ἀίδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτό-
 κου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καὶ ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον καὶ τὸ Θεὸς Κύ-
 ριος ψάλλονται τὰ Ἄπολυτικά ὡς εἰς τὸν
 Ἐσπερινόν.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν τοῦ ψαλτη-
 ρίου ψάλλονται τὰ ἐπόμενα Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Ως ἄνθος εὐθαλές, ἐν λειμῶνι μαρ-
 τύρων, ἀνθήσας νοητῶς, νεομάρ-
 τυς Κυρίου, ἡμᾶς κατευδάσας τῇ
 ὁσμῇ τῶν χαρίτων σου, Τριαντάφυλλ-

λε, τῶν εὐσεβῶν θυμηθῆα· ὅθεν χαί-
 ροντες, τὴν σὴν γεραίρομεν μνήμην,
 Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ὅμοιον

Λαβὼν τῶν μαθητῶν, τοὺς προκρί-
 τους οἰκτίρμον, εἰς ὄρος τὸ Θα-
 βώρ, ἀνελήλυθας Σῶτερ, καὶ τούτοις
 καθυπέδειξας, τῆς σῆς δόξης τὴν ἑλ-
 λαμψιν, ὑπὲρ ἥλιον ὑπερφωῶς ἀπα-
 στράψας· ὅθεν λάμπρυνον, τὴν σκοτι-
 σθεῖσαν ψυχὴν μου, καὶ σῶσόν με
 Κύριε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν θεῖαν δύναμιν ἀμφιασάμενος.
 ἔχθρον τὸν βέβηλον μάρτυς κατέ-
 βαλες, καὶ τῶν ἀρχαίων ἀθλητῶν ἰ-
 σότιμος ἀνεδείχθης· τούτων γὰρ τὴν
 ἔνστασιν καὶ τὸν ζῆλον ἐζήλωσας·
 ὅθεν καὶ δεδόξασαι σὺν αὐτοῖς ὡς καλ-
 λίνικος· μεθ' ὧν αἰεὶ δυσώπει σωθῆναι,
 τοὺς σὲ τιμῶντας Τριαντάφυλλε.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ὅμοιον

Τὴν σὴν λαμπρότητα Σῶτερ μὴ
 φέροντες, ἦν ἐφανέρωσας ὡσπερ
 ἠδδόκησας, τοῖς μαθηταῖς σου ἐν Θα-
 βώρ ἐξέστησαν καθορῶντες, καὶ εἰς
 γῆν κατέπιπτον καὶ τὴν δόξαν σου
 ἤνεσαν, καὶ τὴν σὴν υἰότητα ἐμυή-
 θησαν ἄνωθεν, ὡς ἤκουσαν φωνῆς τῆς
 πατρῆας, προσμαρτυρούσης σοι Λόγε
 ἀναρχε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτάζει σήμερον ἐν εὐφροσύνῃ,
 τὴν ἀγίαν μνήμην σου ἡ Ζαχωρὰ
 ἡ σὴ πατρίς, ἦν διαφύλαττε πάντοτε,
 ἐκ πάσης βλάβης κλεινὸ Τριαντά-
 φυλλε.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ὅμοιον

Εν τῷ ὄρει ἠστράψας τῷ Θαβω-
 ερίῳ, καὶ τὴν κτίσιν ἄπασαν ταῖς

Λαμπηδῶν καθάπερ νέα, δι' ἀθλήσεως ἔλαμψας, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ φωταγωγίᾳ τῶν ἀθλῶν σου, καταπυρσεύεις θεόφρων Τριαντάφυλλε, ἀνακράζουσιν. Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Λαμπρυνόμενος τῇ αἴγλῃ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ἀπροσκόπτως μάρτυς, τρίβον τῆς ἀθλήσεως ᾧδευσας, καὶ πρὸς ἀνέσπερον φέγγος κατεσκήνωσας, Τριαντάφυλλε, ὡς ἀθλοφόρος περιδοξός.

Θεοτοκίον

Ως παράδεισος εὐώδης, ζωῆς ξύλον ἐβλάστησας, τὴν ἀθανάσιαν, τοῖς θανατωθεῖσι προπάτορσιν, ἐπιβουλή τοῦ ἀλάστορος Πανάμωμε, παρεχόμενον, τὸν Ζωοδότῃν καὶ Κύριον.

Καταβασία

» **Ε**ἰσακήκωα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ εἰρμὸς

» **Ι**να τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δεύλαιον; Ἄλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ἐδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ρητορεύουσα γλῶσσα, σοῦ τὰ μεγάλα οὐ δύναται φθέγγεσθαι· ὁ κρατῶν ζωῆς γάρ, καὶ θανάτου δεσπότης παρέστησας, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιαν, μαρτυρήσοντάς σου τὴν θεότητα.

Οχερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀρχέτυπόν σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας· οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἶ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος.

Συγκραθεῖς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα ὑπέδειξας ἡμῖν θεότητα, καταφλέγοντα μὲν, ἀμαρτίας ψυχὰς δὲ φωτίζοντα, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, ᾧ Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιαν, μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας.

Τοῦ ἀγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Τυράννων οὐκ ἐπτηξας, θυμὸν τὸν ἀλογώτατον, μάρτυς Τριαντάφυλλε θεόφρον, ἀλλ' ἀπτοήτῃ ψυχῇ ἐκραύγαζε· Θεὸς ἐστὶ μόνος ὁ Χριστός, ὁ φανείς ὡς ἄνθρωπος, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Οὐδὲν σε ἐχώρισε, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἁγίε, πίστεως τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος, ἀλλ' ὑπὲρ ταύτης προθύμως ἔθανες, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, χαίρων μεταβέβηκας, ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε.

Νεότητι σώματος, ἠρίστευσας ὡς ἄσαρκος, καὶ τῶν ἀσωμάτων τὰς δυνάμεις, τῇ σῇ ἀθλήσει μάκαρ ἐπέυφρανας, τὸν δὲ τῆς κακίας ἀρχηγόν, δράκοντα τὸν δόλιον, κραταιῶς καταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Υδάτων τοῦ Πνεύματος, πηγὴ οὐσα ἀκένωτος, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, βλύσον σταγόνα μοι θείας χάριτος, καὶ τὴν φλεγομένην μου ψυχὴν, τῶν παθῶν τοῖς ἄνθραξι, καταδρόσιον δέομαι.

Καταβασία

» **Ω** τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐστάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ εἰρμὸς

» **Ι**λάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἰ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ θυθοῦ τῶν

»κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ
»ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς
»τῆς σωτηρίας μου.

Ως μέγα καὶ φροδερὸν, ὠράθη θέα-
μα σήμερον! ἐξ οὐρανοῦ αἰσθητός,
ἐκ γῆς δὲ ἀσύγκριτος ἐξήστραψεν ἡ-
λιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητὸς ἐπὶ τοῦ
ὄρους Θαβώρ.

Παρήλθε μὲν ἡ σικιά, τοῦ νόμου ἐ-
ξασθενήσασα, ἐλήλυθε δὲ σαφῶς,
Χριστὸς ἡ ἀλήθεια Μωσῆς ἀνεβόη-
σεν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, κατιδὼν σου τὴν
θεότητα.

Οστύλος τῷ Μωϋσεῖ, Χριστὸν τὸν
μεταμορφούμενον, ἡ δὲ νεφέλη
σαφῶς, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος τὴν
ἐπισικιάσασαν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, παρε-
δήλου ἐμφανέστατα.

Τοῦ ἁγίου. Τὴν θεῖαν κτύτην

Μαρτύρων ὄφθης ἐφάμιλλος, ζη-
λώσας τὰ αὐτῶν προτερήματα,
γνώμης εὐθύτητι, μεθ' ὧν αἰεὶ Τριαν-
τάφυλλε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τῶν εὐ-
φημούντων σε.

Νέον σε ἄνθος ἀμάραντον, Χριστοῦ
ἡ Ἐκκλησία ἐκτίησασα, ὑπὲρ ἀ-
ρώματα, τὴν εὐωδίαν τῆς χάριτος, ἀ-
παύστως διαπνέον τοῖς σὲ γεραίρου-
σιν.

Ομῆροις τῶν θείων αἱμάτων σου,
ὡς ἄλλον Φαραὶὼ κατεπόντισας,
ἐχθρὸν τὸν τύραννον, καὶ νικηφόρος
ἀνέδραμες, πρὸς γῆν τῆς ἀφθαρσίας
ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Νοεῖν οὐδόλως δυνάμεθα, τὸ μέγα
καὶ φρικτὸν σου μυστήριον, Παρ-
θένε Ἀχραντε, Θεὸν ἀφράστως γὰρ
τέτοκας· διὸ ὑμολογοῦμεν τὰ μεγα-
λεῖά σου.

Καταβασία

»**Ν**οτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, πα-
»**Ν**λάμας Ἰωῆς, σταυροειδῶς διεκ-

»πετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιε-
»τύπου σαφῶς. Ὅθεν τριήμερος ἐκ-
»δύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑ-
»πεζωγράψισε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέ-
»τος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέ-
»ρω ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Αθλητῆς ἀήτητος τῆς εὐσεβείας,
Ἀνεδείχθης ἁγιε, καταβαλὼν τὸν
δυσμενῆ· ὅθεν Χριστὸς Τριαντάφυλλε,
μαρτυρικῆ σε ἐδόξασε χάριτι.

Ὁ οἶκος

Οἶα περ ῥόδον μυστικόν, ἡ Ζαγορά
ἡ κόμη, σὲ ἤνησεν ὡς ἀληθῶς,
γενναῖε ἀθλοφόρε, εὐωδιάζον τοὺς πι-
στοὺς μαρτυρικῶν σου ἀγαθῶν, ὁμη-
τῆ μυριπνῶ· σὺ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ ἀνθη-
ρᾶ, σύνεσιν γεωργήσας σταθηράν, τῆς
πίστεως τὴν καλὴν ὁμολογίαν ὠμολό-
γησας, καὶ τὴν βέβηλον πλάνην κα-
τήσχυνας, τῆ ἀθλητικῆ καὶ ἀτρέπτῳ
σου στάσει, καὶ τῷ μαρτυρικῷ σου θα-
νάτῳ· ὅθεν Χριστὸς Τριαντάφυλλε,
μαρτυρικῆ σε ἐδόξασε χάριτι.

Συναξάριον

Τῆς Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς (Αὐγούστου)
μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος
Τριανταφύλλου, τοῦ ἐκ Ζαγοράς μὲν
τῆς Μαγνησίας καταγομένου, ἐν δὲ
τῆ Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος
κατὰ τὸ ἔτος 1680.

Τριαντάφυλλος ὠράθη ῥόδον νέον,
Ἐρυθροβαφὲν τῆ ροῆ τῶν αἱμάτων.

Ὁγδοάτῃ Τριανταφύλλοιο ἄλκιμον
[δειρὴν κέρσαν.

Καὶ τὸ ὑπόλοιπον συναξάριον ἐν τῷ
Μηνναίῳ

ᾠδὴ ζ'. Ὁ εἰρμὸς

»**Π**αῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κα-
»**Π**τεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσα-
»**Π**λέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβα-

»λον βοῶντες, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ
»Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀ-
θέατα θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ
ᾧ Θραβῶρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν·
εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Εῴριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν
εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας,
ἐν τῷ ᾧ Θραβῶρ, Ἀπόστολοι βοῶν-
τες· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη· ὁ ἀ-
πάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθέ-
νου, τῇ πατρὶα φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυ-
ρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐ-
τὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Υἱόσπου, τῇ οὐ-
σίᾳ δὲ Υἱὸς ἠγαπημένος, προῦ-
πάρχων ἡμῖν, ὠμίλησας ἀτρέπτως,
εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου. Σὺν ἐλάτρευσαν

Φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ δόξαν τὴν οὐ-
ράνιον ἐκκληρονόμησας, ὑπὲρ Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀθλήσας στερρότατα
δοστέροις ἔτεσι, Τριαντάφυλλε, νεομαρ-
τύρων καύχημα, καὶ πιστῶν χαρὰ καὶ
κλέος.

Εῴστης ἄσειστος, τὸν νοῦν σου καὶ
ἀσάλευτος πέτρα τῆς πίστεως,
ταῖς προσβολαῖς τῶν ἐχθρῶν, αὐτῶν
δὲ ἐσάλευσας μάρτυς τὸ φρόνημα, ὡς
ἐκραύγαζες, μὴ μέλλετε ὡ ἄνομοι, τὸν
Σωτῆρα οὐκ ἀρνοῦμαι.

Νοῦν ψυχόληθρον, ἐξέκλινας μακά-
ριε τῆς ματαιότητος, ὡς τὴν πη-
γὴν τῆς ζωῆς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡ-
μῶν ἐν σοὶ κτησάμενος, Τριαντάφυλ-
λε, καθαρωτάτη γνώμη σου, καὶ θεό-
φρονι καρδίᾳ.

Θεοτοκίον

Ως κηύσασα, Χριστὸν τὸν Παντο-
κράτορα ὑπὲρ κατάληψιν, θεο-
ποιῶντα ἡμᾶς, χειρῶν με ἀπάλλαξον
τοῦ πολεμήτορος, ᾧ δεδούλωμαι, ταῖς
πονηραῖς μου πράξεσι, Παναγία Θεο-
τόκε.

Καταβασία

» **Ε**ῴκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσ-
» σεβοῦς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀ-
» πειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστογούς.
» Ὅμως τρεῖς Παῖδες οὐκ ἐδειμάτωσε,
» θυμὸς θηριώδης οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ'
» ἀντήχουσι δροσοδόλω πνεύματι, πυ-
» ρὶ συνόντες ἐψαλλον. Ὁ ὑπερύμνητος
» τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλο-
» γητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμὸς

» **Ε**ῴταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλ-
» δαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν
» ἐμμανῶς ἐξέκασε· δυνάμει δὲ κρείτ-
» τονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν·
» τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν ἀνε-
» βόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀ-
» νυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ακηκοῦτες Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς
μαρτυρούμενον, καὶ ὡς ἀνθρωπί-
νης στερροτέρων ὄψεως, δρᾶν τοῦ προ-
σώπου σου, τὴν ἀστραπὴν μὴ φέρον-
τες, σοῦ οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν γῆν κα-
τέπιπτον, ἐν φόβῳ μελωδοῦντες· ἱερεῖς
εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεὺς ὡ-
ραιοτάτος, καὶ τῶν πανταχοῦ κυ-
ραιοῦντων Κύριος, δυνάστης μακάρι-
ος, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ᾧ οἱ
μαθηταὶ, καταπλαγέντες ἐδόων· οἱ
παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λα-
ὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ως οὐρανοῦ δεσπόζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, ἐκ μὲν τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δέ, ὁ θεοσβίτης Ἡλίας, Μωσῆς δὲ ἐκ νεκράδων, μελωδοῦντες συμφώνως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ραθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Ἀποστόλων ἐκλογῇ φιλόανθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μεταρσίον, θείαν πολιτείαν ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελώδουν τυχόντες· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ ἁγίου. Παῖδας εὐαγεῖς

Γόνον εὐκλεῆ σε κεκτημένη, ἡ κώμη τῆς Ζαγοράς ἐν σοὶ σεμνύνεται, μάρτυς Τριαντάφυλλε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου, μετ' εὐφροσύνης ἄγουσα θερμῶς κραυγάζει σοι· οὐ καύχημα καὶ δόξα μου πέλεις, καὶ προστάτης μέγας καὶ πρέσβυς πρὸς τὸν Κτίστην.

Εἴδραμες τοῖς ἔχνεσι τῶν πάλαι, μαρτύρων ἀριστευσάντων θείῳ Πνεύματι, ἔνθεν καὶ τῆς χάριτος, τούτων ἐκοινωνήσας, μεθ' ὧν ὁ Τριαντάφυλλε βοᾷς ἐκάστοτε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήσεων τοῦ θεοῦ στόματός σου, ὡς ἤκουσαν οἱ παράνομοι ἠσχύθησαν· ὅθεν καὶ ἀπέτεμον, ξίφει τὸν αὐχένα σου· φαιδρῶς γὰρ ἀνεκραυγάζε ὁ Τριαντάφυλλε· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Αἴχραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀγνείας πανευδέστατον ἀλάβαστρον, τῆς δυσώδους ρυσαί με, τῶν παθῶν

φαιλότητος, καὶ σκευὸς με ἀνάδειξον ὁσμῆς τῆς χάριτος· οὐ γάρ μου προστασία καὶ σκέπη, καὶ τῇ σῇ πρεσβείᾳ, ἐλπίζω τοῦ σωθῆναι.

Καταβασία

» **Ε**ὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἱερόσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάνα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμὸς

» **Ε**φρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἀχραντόν, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ινα σου δείξης ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, Θεὸς ὁφθῆση ἐστὼς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ οὖν Ἠλία τε ἀρρήτως ἔλαμψας· διὸ πάντες σε Χριστὲ μεγαλύνομεν.

Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὸ ἐπουράνιον· ἀύλως στήμεν ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ· καὶ ἐποπτεύσωμεν νοῖ, θεότητα ἄυλον Πατρός καὶ Πνεύματος, ἐν Ἰῆψ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσαν.

Εθέλξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον, πυρὶ ἀύλῳ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ, τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν, μεγάλυνω ἀγαθὲ παρουσίας σου.

Τοῦ ἁγίου. Ἄσας γηγενῆς

Στέφανον ζωῆς, ἐδέξω μακάριε ὑπὲρ τῆς δόξης Χριστοῦ, θάνατον δεξάμενος, καὶ τῶν μαρτύρων χοροῖς

ἠρίθμησαι· μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε
τῷ πανοικτίρμονι, ὑπὲρ πάντων, μάρ-
τυς Τριαντάφυλλε, τῶν τιμώντων τὴν
θειάν σου ἄθλησιν.

Ισχυσας ἐλεῖν, νεότητι σώματος τὸν
Παλαιὸν πτερνιστήν, Μάρτυς Τριαν-
τάφυλλε, ἰσχύϊ θείᾳ ἐνδυναμούμενος,
καὶ πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, καλῶς ἐδό-
ξασας, ὑπὲρ ταύτης, ἐκχέας τὸ αἷμα
σου· διὰ τοῦτο ἀξίως δεδόξασαι.

Μόνον τὸν Χριστόν, ἐξ ὄλης καρδί-
ας σου μάκαρ ἠγάπησας· ὄθεν
καὶ τὸν θάνατον, ὑπὲρ τῆς δόξης αὐ-
τοῦ ὑπέμεινας· ἐντεῦθεν τὴν ἀθάνατον
ζωὴν ἀπέληφας, ἔνθα μάρτυς, πάντο-
τε μνημόνευε, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων
τὴν μνήμην σου.

Ολος ρυπαρός, ὑπάρχων τοῖς πά-
θεσι τολμήσας ἦνεσα, μάρτυς
Τριαντάφυλλε, τῆς σῆς ἀθλήσεως τὰ
παλαισμάτα· δέξαι οὖν συμπαθέστατε
τόν δε τὸν ὕμνον μου, καὶ πταισμάτων,
αἴτει μοι τὴν ἄφεσιν, καὶ μελλούσης
ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Υψωσον ἀγνή, τὸν νοῦν μου τοῖς
πάθεσι περιτρεπόμενον, πρὸς θεῖα
νοήματα, καὶ πρὸς ἀγάπης Θεοῦ τὴν
ἔλλαμψιν· οὐ γὰρ μου καταφύγιον καὶ
φωτισμὸς τῆς ψυχῆς, καὶ τῆ σκέπη,
τῆ σῆ Κόρη πέποιθα, ἵνα τύχω τῆς
ἄνω λαμπρότητος.

Καταβασία

» Μουσικὸς εἰ Θεοτόκε Παράδει-
» σος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα
» Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωη-
» φόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον.
» Διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες
» αὐτὸν σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Ἦχος γ'. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε
Φως νοητὸν τῆς Τριάδος, ἐν τῇ ψυ-
χῇ σου ἐκλάμψαν, σὲ δυνατὸν κα-

τὰ πάσης, τοῦ δυσμενοῦς ἐπηρείας, ἀ-
νέδειξε νεομάρτυς· διὸ ἀθλήσας, ἀξίως
ἐστεφανώθης.

Τῆς ἑορτῆς. Ὅμοιον

Φως ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς πα-
τρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι
φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς
εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦ-
μα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστοῦμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐ-
πόμενα στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν

Τριανταφύλλου τὴν μνήμην τοῦ
νεομάρτυρος, τελέσωμεν προφρό-
νως, φιλομάρτυρες πάντες· οὗτος γὰρ
νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἐναθλήσας δε-
δόξασται, μαρτυρικαῖς ἀγλαταῖς καὶ
δυσωπεῖ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εν νεαρᾷ ἡλικίᾳ κατηγωνίσω
στερρῶς, τὸν πάλαι τοὺς Γενάρ-
χας, ἀπατήσαντα ὄφιν, καὶ νίκης τὰ
βραβεῖα παρὰ Χριστοῦ, ἐκομίσω πα-
νεύφημε· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς
εὐσεβῶς, ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Αγαλλιᾶται καὶ χαίρει ἡ σῆ πα-
τρὶς ἀθλητὰ, τῆ σῆ στερρᾷ ἀθλή-
σει, καὶ λαμπρᾷ ἀριστείᾳ, καὶ πόθῳ
ἐορτάζει χαρμονικῶς, τὴν ἐτήσιον
μνήμην σου, ἣν διαφύλαττε πάσης
βλάβης ἀεὶ, νεομάρτυς Τριαντάφυλλε.

Ταῖς τῶν μαρτύρων χορείαις συναυ-
λιζόμενος, καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ξύλου,
νοερῶς ἀπολαύων, ἰκέτευε ἀπαύστως
ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε,
ὡς ἂν ρυώμεθα νόσων καὶ συμφορῶν,
καὶ παντοίων ἄλλων θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος κλ. δ'.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει τὴν πρὸς τὰς
ἐναντίας ἀρχάς, ἐνένδοτόν σου ἐν-
στάσιν, ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε; σὲ γὰρ

οὐδόλως ἐσάλευσαν τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως, οὐ θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐ τυράννων ἀπειλαί, ἀλλ' οὐδὲ τέλος ὁ θάνατος. Διὸ τὰς ἀθανάτους κληρωσάμενος ἀπολαύσεις, ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος γέγονας· ὧν καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείμεν, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Παρέλαθεν ὁ Χριστός, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένοντο λευκά ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα. Οὗτός

ἔστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη
Καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, οἱ μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου ἡ γ' καὶ ς' ᾠδή.

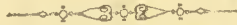
Ἄπόστολος τῆς κς' Κυριακῆς.

Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Κοινωνικὸν
Εἰς μνημόσυνον

Μεγαλυνάριον

Χαίροις ὁ ἀθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, προθύμῳ καρδίᾳ, Τριαντάφυλλε ἀθλητά. Χαίροις Ζαγοραίων, ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, οὗς φύλαττε καὶ φροῦρει ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἐξ ὧν καὶ ἡ πατρὶς τοῦ ἁγίου, ἡ Ζαγορά

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ

Κεντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ

Τὴν τῶν μαρτύρων μιμησάμενος στερρότητα, μαρτυρικῶς κατηγωνίσω τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐδέξω τὰ βραβεῖα παρὰ Κυρίου. Ἀλλὰ πρέσβευε δεόμεθα μακάριε, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σου τὴν ἀθλήσιν, καὶ βούωντων σοι. Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε.

Ανθος ἀθανασίας, ἀνεδειχθης ἀθλήσας, ὑστέροις Τριαντάφυλλε χρόνοις (ἐκ γ') καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς ζωῆς, ἀθλητικῶς διαπνέεις ἐκάστοτε. τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσί σε, καὶ γηθοσύνως ἐκβοῶσι.

Χαίρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνήθη· χαίρε, δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς ἠρξύνθη.

Χαίρε, τῶν μαρτύρων τῆς πάλης ἐκμίμημα· χαίρε, τῶν ἀπίστων τῆς πλάνης τὸ ἥτιημα.

Χαίρε, ἄνθος εὐθαλέστατον γεωργίας μουσικῆς· χαίρε, ῥόδον εὐωδέστατον τῆς τοῦ Πνεύματος δομῆς.

Χαίρε, ὅτι ἐφάνης ζηλωτῆς τῶν κρειττόνων· χαίρε, ὅτι ὠράθης νικητῆς τῶν χειρόνων.

Χαίρε, ἀστὴρ ὁ νέος τῆς πίστεως· χαίρε, λαμπτὴρ κινδὸς τῆς ἀθλήσεως.

Χαίρε, δι' οὗ οἱ πιστοὶ κραταιοῦνται· χαίρε, δι' οὗ οἱ ἐχθροὶ καθαιροῦνται.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Βλέπων σε νεανίαν, εὐσεβεῖα κομῶντα, ὁ ἀρχὼν ὁ δεινὸς τῆς κακίας, κεκίνηται φθόνῳ κατὰ σοῦ, ἀλλ' ἠρξύνθη προσβαλὼν τῆ ἐνοστάσει σου· Χριστῷ γὰρ Τριαντάφυλλε, δι' ἀθλή-

σεως ἀνεβόας.

Ἀλληλοῦβια

Γνώσιν ἔχων τὴν θεῖαν, πίστεως τῆς ἁγίας, οὐχ ὑπέκυψας τῇ παρανομίᾳ, ἀλλ' ἐν ἐλευθέρῳ φωνῇ, τὴν χριστιάνουμον κλήσιν ἀνεκήρυξας· διὸ τὴν παρρησίαν σου θαυμάζοντες, ἀναβοῶμεν.

Χαίρε, ὁ νέος ἐν τῇ ἀθλήσει· χαίρε, ὁ ἐνθους ἐν τῇ φρονήσει.

Χαίρε, ὁ πατήσας βελίαι τὸ φρόνημα· χαίρε, ὁ εὐφράνας Ἀγγέλων τὸ οὐστημα.

Χαίρε, ὄμβρος ὁ νεόβλητος εὐφροσύνης ψυχικῆς· χαίρε, ἔρνος τὸ νεόβλαστον εὐθελείας θεϊκῆς.

Χαίρε, ὅτι ἐκτρέπεις τὴν ἀντίθεον πλάνην· χαίρε, ὅτι ἐκλάμπεις τὴν θεόδοτον χάριν.

Χαίρε, στερρόν τῆς πίστεως στήριγμα· χαίρε, καινὸν τῆς χάριτος ἥδυσμα.

Χαίρε, Χριστοῦ τὸ νεόθυτον θῆμα· χαίρε, ἐχθροῦ καιριώτατον πλήγμα.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Δύναμιν οὐρανίαν, εἰληφὼς ἐν καρδίᾳ, ὑπῆλθες τῶν μαρτύρων τὸ σκάμμα· ἐντεῦθεν μαρτυρικῆς τιμῆς μεγαλοπρεπῶς ἠξίωσαι ἅγιε, παρὰ τοῦ πάντων Ἄνακτος, ᾧ Τριαντάφυλλε κραυγάζεις.

Ἀλληλοῦβια

Ε'στης ἀκαταπλήκτως, πρὸ βηματικῶν ἀδίκων, τὸ ὄνομα Κυρίου κηρύττων· ἐνθεν τῇ ἀγίᾳ σου φωνῇ, ἐμβροντηθεὶς ὁ τύραννος πεφίμωται, οἱ εὐσεβεῖς δὲ ἅγιε, ἠυφράνθησαν σοὶ ἐκβοῶντες.

Χαίρε, ὁ στάχυς τῆς εὐσεβείας· χαίρε, ἡ πτώσις τῆς ἀσεβείας.

Χαῖρε, ἀφθαρσίας ὠραῖος δάκνυθος·
χαῖρε, ἀληθείας πανεύσομος νάρκισσος.

Χαῖρε, στόμα τὸ μακάριον τὸ κηρύ-
ξεν τὸν Χριστόν· χαῖρε, ὄμμα τὸ σε-
μνότατον τὸ τὰ κάτω παριδόν.

Χαῖρε, ὅτι καθεῖλες τὴν ὄφρυν τῆς
κακίας· χαῖρε, ὅτι ἐπήρθης πρὸς ὑψώ-
σεις ἁγίας.

Χαῖρε, χαρὰ πιστῶν καὶ κραταίω-
μα· χαῖρε φθορὰ ἀπίστων καὶ ἀλγημα.

Χαῖρε, σταγῶν δροσισμοῦ οὐρανοῦ·
χαῖρε, βολίς κατ' ἐχθροῦ τοῦ δολίου.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Ζηλωτῆς τῶν ἀρχαίων, τοῦ Χρι-
στοῦ ἀθλοφόρων, ἐδείχθης νεομάρ-
της θεόφρον· καὶ ἐν ἡλικίᾳ νεαρᾷ τὸν
ἀρχαῖον ὄφιν κατετραυμάτισας· ἀν-
δρείως γὰρ ἠγώνισαι, βοῶν τῷ σὲ ἐν-
δυναμοῦντι.

Ἄλληλοῦα

Ησχυνας τοῦ Βελλαρ, τὴν λυσώ-
νειά· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος τὸ ὑ-
πὲρ πᾶν ὄνομα ἐμεγαλυνας· διὸ σε
μάρτυς ἔνδοξε, μεγαλύνομεν ἐκβοῶντες.

Χαῖρε, Ἀγγέλων ὁ συμπολίτης·
χαῖρε, ὁ ἔνθεος στεφανίτης.

Χαῖρε, ὁ ἐκλύσας ἐχθροῦ τὰ σοφι-
σματὰ· χαῖρε, ὁ ζηλώσας μαρτύρων
τὰ στίγματα.

Χαῖρε, μάρτυς ἀκατάπληκτος ὁ ἐκ-
πλήξας τὸν ἐχθρόν· χαῖρε, ἔφηδος
θεόληπτος ὁ δοξάσας τὸν Χριστόν.

Χαῖρε, ὅτι τὴν κλῆσιν τοῦ Σωτῆρος
κηρύττεις· χαῖρε, ὅτι τὸν σίβον τοῦ
Βελλαρ αἰσχύνεις.

Χαῖρε, φωτὸς αὐλοῦ ἀνάπλεως· χαῖ-
ρε, κλεινῶν μαρτύρων ἐφάμλλος.

Χαῖρε, παθῶν κοινωνὴ ζωηφόρων·
χαῖρε, στερρῶν μιμητὰ ἀθλοφόρων.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Θεοφρόνης ἀθλήσας, καὶ Χριστὸν
μεγαλύνας, μεγάλης ἡξιώθης εὐ-
κλείας· συγκληρονόμος γὰρ τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ γεγέ-
νησαι, πρεσβεῦων Τριαντάφυλλε ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ἐκβοῶντων·

Ἄλληλοῦα

Ισχουσας τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι μά-
καρ, παρὰ τοῦ παντοκράτορος Λό-
γου, καταγωνίσασθαι τὴν ἰσχύν, τοῦ
ἰσχυροῦ ἐν κακίᾳ δράκοντος· διὸ τῆς
νίκης σου τὰ τρόπαια θαυμάζοντες, πι-
στῶς βοῶμεν.

Χαῖρε, ἐχθροῦ τὴν ἰσχύν πατήσας·
χαῖρε, Σταυροῦ τὸ κράτος ἐκφήνας.

Χαῖρε, στρατιῶτα Χριστοῦ νεο-
στράτευτε· χαῖρε, νεανία ἐν πᾶσι παν-
ἀριστε.

Χαῖρε, ἔδρασμα νεόδητον εὐσεβῶν
χριστιανῶν· χαῖρε, ἔλεγχος νεότευκτος
ἀσεβούντων δυσμενῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἀπέσχεες τῆς τοῦ κόσμου
εὐκλείας· χαῖρε, ὅτι μετέσχεες ἀληθοῦς
εὐκλείας.

Χαῖρε, Χριστοῦ κηρύξας τὸ ὄνομα·
χαῖρε, ἐχθροῦ ἐκτρέψας τὸ ὄρημα.

Χαῖρε, ψυχὴ οὐρανόφρον καὶ θεία·
χαῖρε, χαρὰ ὀρθοδόξων ἁγία.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε.

Κόσμου πάντα παρείδες, νουνεῶως
τὰ ἡδέα, Χριστὸν ἀπὸ ψυχῆς ἀ-
γαπήσας, ᾧ καὶ ἠνώθης ἀθλητικῶς,
νεομάρτυς ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε.
Ἄλλ' ἀπαύστως ἰκέτευε, χάριν δοθῆ-
ναι τοῖς βοῶσιν·

Ἄλληλοῦα.

Λάμψει ταῖς τριφώτοις, λαμπρυνό-
μενος μάρτυς, καὶ θείας μετοχῆς
ἀπολαύων, ἀνακεκαλυμμένως ὄρας τὰ
ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν ἁγία, ὧν με-
τασχεῖν ἰκέτευε, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι
τοιαῦτα·

Χαῖρε, Κυρίου ὁ κληρονόμος· χαῖρε, ὁ πλῆθης ὁ νικηφόρος.

Χαῖρε νεομάρτυς Χριστοῦ ἐνθεώτατε· χαῖρε, ἀθλοφόρε Κυρίου στερρότατε.

Χαῖρε, σύμφρον καὶ ὁμέτροπε τῶν ἀρχαίων ἀθλητῶν· χαῖρε, σύσκηνε καὶ μέτοχε τῶν αὐλῶν στρατιῶν.

Χαῖρε, ὅτι τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου μετέχεις· χαῖρε, ὅτι τὴν χάριν τῶν ἀγῶνων ἐκφαίνεις.

Χαῖρε, παθῶν παρέχων τὴν λύτρωσιν· χαῖρε, καλῶν βραβεύων τὴν ὄνησιν.

Χαῖρε, Χριστοῦ πρόσφατον ἱερεῖον· χαῖρε, ψυχῶν ἀριστον ἰατρεῖον.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Μαρτυρίου τοὺς ἄθλους, οὐρανόφρονι γνώμη, ἀνύσας Τριαντάφυλλε μάρτυς, τῆς τῶν μαρτύρων μαρμαρυγῆς, θεουργικῶς κατηξίωσαι ἔνδοξε, μεθ' ὧν Χριστὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκβοῶντων.

Ἄλληλούϊα

Νέον ἄστρον ἐφάνης, ἐν καιρῷ τῆς δουλείας, τῆς ἐν πνεύματι ἐλευθερίας, διαχέων τὸ φῶς νοερῶς, τὸ ἔλαρον ὡς ἐναθλήσας ἄριστα· διό σε μακαρίζοντες, ἀναδοῦμέν σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, τὸ ἄστρον τῆς θυμηδίας· χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε, ὁ ἀρτίως αἰσχύνας τὸν δράκοντα· χαῖρε ὁ νικήσας τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα.

Χαῖρε ἐνδειξίς τρανόφθογγος πίστεως τῆς ἀληθοῦς· χαῖρε, οἶγος ἀναντίλεκτον πλάνης τῆς πολυσχιδοῦς.

Χαῖρε, ἔτι ἐκλάμπεις εὐσεβείας τὸ φέγγος· χαῖρε, ὅτι ἐκλύεις ἀσεβείας τὸ σθένος.

Χαῖρε, πιστῶν πυρός ὁ νεόφωτος· χαῖρε, θαλλὸς ἐλαίας τῆς χάριτος.

Χαῖρε, τερπνὸν καὶ ἀμάραντον ἴον· χαῖρε, σεπτὸν καὶ οὐράνιον κρίνον.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Ξέρον ἔδειξας θάρρος, ἐναντίον τυράννων κατὰ τοῦ Χριστοῦ φρουατομένων· διὸ τὴν εὐφυχίαν τὴν σὴν, αἰ τῶν Ἀγγέλων τάξεις ἀπεθαύμασαν· ἐν ἡλικίας γὰρ ὦρα, ἀθλεῖς τῷ Σωτῆρι φάλλων.

Ἄλληλούϊα

Ομβροῖς τῶν σῶν αἱμάτων, ἤρδευσας νεομάρτυς, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν ἀρτίως· διό σου τὴν μνήμην ἐν χαρᾷ, πανηγυρίζει Χριστὸν μεγαλύνουσα τὸν διὰ σοῦ βραβεύοντα, τὰ κρείττονα τοῖς σοὶ βοῶσι.

Χαῖρε, ἡ δρόσος ἡ οὐρανία· χαῖρε, ἡ νέα λαμπραδοχία.

Χαῖρε, τῆς τελείας ἀγάπης ὁσφράδιον· χαῖρε, τοῦ Σωτῆρος νεόσφακτον σφάγιον.

Χαῖρε, κλάδος ὁ κατάκαρπος μαρτυρίου τῶν καρπῶν· χαῖρε, στήλη νεοχάρακτος τῶν ἐπάθλων τῶν λαμπρῶν.

Χαῖρε, ὅτι στηρίζεις τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ πίστει· χαῖρε, ὅτι μετήλθες πρὸς οὐράνιον λῆξιν.

Χαῖρε, ἀλικῆς τῆς πίστεως σκηνώμα· χαῖρε, ἀλικτῆρ πιστῶν καὶ ὀχύρωμα.

Χαῖρε, ζωῆς κληρονόμη ἀλήκτου· χαῖρε, λαμπρὸ ἀθλητὰ τοῦ Ἰψίστου.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Πόνων καταφρονήσας, καὶ σαρκὸς ἀφαιδήσας, καὶ ὑποσχέσεων ἀλογήσας, ὡς τρωθεις τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, ἀγαλλομένη ψυχῇ πρὸς τὸν θάνατον, ἐχώρησας μακάριε, φάλλων τῷ ζωῆν σοι διδόντι.

Ἄλληλούϊα

Ρόδον ἀθανασίας, ἐν λειμῶνι ἐνθήσας, τῶν θείων τοῦ Χριστοῦ ἀθλο-

φόρων, εὐφραίνεις τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, τῇ δομῇ τῆς μαρτυρικῆς σου χάριτος, καὶ πάντων τὰ νοήματα, Θεῶ ρυθμίζεις τῶν βούωντων.

Χαῖρε, δομῆς οὐρανοῦ κρίνον· χαῖρε, κινδὸν ἀφθαρσίας μῦρον.

Χαῖρε, εὐωδία Χριστοῦ δι' ἀθλήσεως· χαῖρε, δυσωδίας παθῶν ὁ ἀντίπαλος.

Χαῖρε, ἄρωμα τῆς πίστεως εὐφροσύνη τῶν πιστῶν· χαῖρε, ἄσπιστος ἐν ἅπασι καταισχύνη τῶν ἐχθρῶν.

Χαῖρε, τῶν ἀθλοφόρων ἀκριβὲς ἐκμαγαῖον· χαῖρε, τῶν δοξασθέντων δόξα νεομαρτύρων.

Χαῖρε, φυτὸν Κυρίου νεόφυτον· χαῖρε, σαρφὲς μαρτύρων ἀπόφυτον.

Χαῖρε, ἀμνὸς λογικὸς τοῦ Σωτῆρος· χαῖρε, σκηπητὸς κατ' ἐχθροῦ ὀλετήρος,

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Στόματι θεοσφῶ, τοῖς τυράννοις ἔβδασ, πεπαρησιασμένη καρδιά· Χριστιανὸς εἰμι ὡ κριτά, οὐδόλως ἀρνοῦμαι τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου, ὑπὲρ οὗ εἰ χαρὰ θνήσκω, ἵνα σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ψάλλω.

Ἀλληλοῦιχ

Τεῖχος ἡ Ζαγορά σε, καὶ προστάτην καὶ σκέπην, καὶ θεῖον ἀρωγὸν κεντημένη, ἡ δὲ βλαστήσασα εὐσεβῶς ἐκλυτροῦται διὰ σοῦ πάσης θλίψεως· διὸ τῇ ἀντιλήψει σου σεμνυνομένη ἐκβοᾷ σοι.

Χαῖρε τὸ κλέος τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε, τὸ θέλος τῶν κηκοδόξων.

Χαῖρε, Ζαγοραίων σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα· χαῖρε, εὐσεβούντων θεόδοτον κόσμημα.

Χαῖρε, δόξα τῆς πατρίδος σου καὶ ὠράσιμα πιστῶν· χαῖρε πρέσβυς πρὸς τὸν Κύριον σῶν πιστῶν συμπολιτῶν.

Χαῖρε, ὅτι εὐφραίνεις τοὺς πιστοὺς τῇ σῇ μνήμῃ· χαῖρε, ὅτι διώκεις πάντοτε πάθους τὴν λύμην.

Χαῖρε κινδὸν τῆς πίστεως τρόπαιον· χαῖρε, Χριστοῦ τὸ νέον γεώργιον.

Χαῖρε, πιστῶν θεοφώτιστον σέλας· χαῖρε, τῶν σῶν συμπολιτῶν τὸ γέρας.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Υμνον τῇ σῇ ἀθλήσει, ἄδομεν γηθουσύνας, γενναίε τοῦ Χριστοῦ νεομάρτυς· δοξάσας γὰρ τὸν πάντων Θεόν, δόξα καὶ καύχημα ἡμῶν γεγένησαι· καὶ κεντ' ἀξίαν δοξασθεῖς, ἀεὶ κραυγάζεις σὺν Ἀγγέλοις.

Ἀλληλοῦιχ

Φλέγει ἡ σῇ πρεσβεΐα, τῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας, καὶ πάσης ἀμαρτίας τὴν ὕλην, καὶ νέμει δρόσον ἀναψυχῆς, τοῖς φλεγομένοις ὀδύνας καὶ θλίψεις· διὸ σοὶ καταφεύγοντες, ἀναβοῶμεν μετὰ πόθου.

Χαῖρε, ψυχῶν τοῦ πόνου κουφίζων· χαῖρε, παθῶν τὴν φλόγα σβενύων.

Χαῖρε, τοῦ Σωτῆρος πῶν τὸ ποτήριον· χαῖρε, Ζαγοραίων θερμὸν καταφύγιον.

Χαῖρε, δόξης καὶ ἐλλάμψεως τρισηλίου κοινωνός· χαῖρε, σκέπη τῆς πατρίδος σου καὶ ἐν πᾶσιν ἀρωγός.

Χαῖρε, ὅτι τὸ στέφος ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω· χαῖρε ὅτι τὴν χάριν τῶν μαρτύρων ἐκτήσω.

Χαῖρε, σεπτὸν Ζαγορᾶς ἐκδλάστημα· χαῖρε, κλεινὸν Μαγνησίας καύχημα.

Χαῖρε, ἀσπὴρ Θεσσαλίας φωσφόρος· χαῖρε πιστῶν θεαυγῆς ἑωσφόρος.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Χλαῖναν ἐνδεδυμένος, ἐξ οικειῶν Χαίματων, βαφεῖσαν Τριαντάφυλλε μάρτυς, παρίστασι Χριστῷ τῷ Θεῷ,

θεαρχικαῖς φωταυγείαις θεούμενος, ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκβοώντων.

Ἄλληλούϊα

Ψάλλεις σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ μαρτύρων τοῖς δήμοις, Χριστῷ τὸν ἐπινίκιον ὕμνον· ἀνάδειξον σὺν μάρτυς καὶ ἡμᾶς νικητὰς κατὰ τοῦ πολεμήτορος, τοὺς πόθῳ προσιόντας σοι, καὶ ἀνακράζοντας τοιαῦτα.

Χαῖρε, μαρτύρων ὁ θιασώτης· χαῖρε, Κυρίου ὁ στρατιώτης.

Χαῖρε, κληρονόμῃ τῆς ἀνω λαμπρότητος· χαῖρε, ἀθλοφόρος Χριστοῦ ὁ νεόλεκτος.

Χαῖρε, πρέσβυς ἡμῶν ἐνθερμος πρὸς Χριστὸν τὸν ποιητὴν· χαῖρε, φύλαξ τῶν τελούντων σου τὴν ἀγίαν ἑορτήν.

Χαῖρε, τῶν θλιβομένων θεία παρηγορία· χαῖρε, τῶν σὲ τιμώντων ἄγρυπνος προστασία.

Χαῖρε, δι' οὗ παθῶν καθαρθήσομαι· χαῖρε, δι' οὗ φωτὸς πληρωθήσομαι.

Χαῖρε, ταχὺς ἱατὴρ τῆς ψυχῆς μου· χαῖρε θερμὸς ὁδηγὸς τῆς ζωῆς μου.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Ω Χριστοῦ νεομάρτυς, Τριαντάφυλλε μάκαρ, χαρὰ τῶν Ζαγοραίων καὶ δόξα (ἐκ γ'), ἀδοξίας με ρῦσαι τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀύλου δόξης κληρονόμον με ἀνάδειξον πρεσβείαις σου, ὡς ἂν σεσωσμένος κραυγάζω·

Ἄλληλούϊα

Καὶ αὐθις τὸ Κοντάκιον

Ἦχος πλ δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τὴν τῶν μαρτύρων μιμησάμενος στερρότητα, μαρτυρικῶς κατηγωνίσω τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐδέξω τὰ βραβεῖα παρὰ Κυρίου. Ἄλλὰ πρέσβευε δεόμεθα μακάριε, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σου τὴν ἄθλησιν, καὶ βοώντων σοι.

Χαίροις μάρτυς Τριαντάφυλλε

Δίστιχον

Χαῖρε Τριαντάφυλλε, χαῖρε πολλάκις, Γεράσιμος πόθῳ σοι ἀνακραυγάζει.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱεροῦς λέγομεν τὸ Κύριε εἰσακούσον τῆς προσευχῆς μου Τὸ Θεὸς Κύριος τετράκις, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ως παρρησίαν εὐρηκῶς νεομάρτυς, πρὸς τὸν Σωτῆρα τῶν ἀπάντων καὶ Κτίστην, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως καθικέτευε, τῶν καταφευγόντων σου τῇ θερμῇ προστασίᾳ, ὡς ἂν λυτρωθείημεν πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ χαρᾶς, ἀξιωθῶμεν κλεινὴ Τριαντάφυλλε,

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ὁμοιον

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς ὀδυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Ὁκὼ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. ψαλιδὸς καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῇ σῇ με σώζε πρεσβείᾳ μάρτυς Γερασίμου.

'Ωδή α'. Ἰηχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδοῦσας

Τῆς δόξης Κυρίου κατατροφῶν, ἀπαύστως δυσώπει, Τριαντάφυλλε ἀθλητά, ρυσθῆναι ἐκ πάσης ἐπηρείας, τοὺς εὐλαβῶς προσιόντας τῇ σκέπῃ σου.

Ησχύνθη ὁ δράκων ὁ δυσμενής, τῇ σῇ νεομάρτυς, εὐτολμία τῇ ψυχικῇ· οὐ τῆς πονηρίας καὶ κακίας, ἡμᾶς ἀτρώτους διάσωζε πάντοτε.

Σαρκός μου τὴν νόσον τὴν χαλεπὴν, ἴασαι θεόφρον, καὶ ὀδύνης με ψυχικῆς, λύτρωσαι τῇ σῇ ἐπιστάσει, ὡς παρησίαν πλουτήσας πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον

Ηλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, κεχαριτωμένη, μητροπάρθενε Μαριάμ, δῶξον τὸν ζῆφον τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἀπαθείας φωτὶ με καταύγασον.

'Ωδή γ' Οὐρανίας ἀφίδος

Μαρτυρίου τὴν τρίβον ἀθλητικῆς ὠδεύσας· ἔθεν πρὸς ὀδὸν μακαρίαν τοῦ Παντοκράτορος, ἡμᾶς ὀδηγήσον, τοὺς πλανωμένους ἐν τρίβοις, πάσης παραβάσεως μάρτυς δεόμεθα.

Εν τῇ σῇ προστασίᾳ καὶ εὐκλεεὶ χάριτι, οἱ σοὶ συμπολίται θεόφρον ἀεὶ προστρέχοντες, θερμῶς βοῶσί σοι. Ρῦσαι ἡμᾶς πάσης βλάβης, μάρτυς Τριαντάφυλλε τοῦ πολεμήτορος.

Σθένος δίδου μοι μάρτυς καταπατεῖν πάντοτε, τὰς τοῦ πονηροῦ ἐπινοίας τοῦ πολεμοῦντός με, καὶ λύσιν αἴτει μοι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, τῶν πολλῶν πταισμάτων μου καὶ παραπτώσεων.

Θεοτοκίον

Ως Θεοῦ φιλανθρώπου μήτηρ ἀγνή ἄφθορος, ἴδε τὴν ἐμὴν κακουχίαν εὐσπλάγχχνῳ ὄμματι, Παρθένε ἀχραντε καὶ ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν με, πρὸς ζωὴν βελτίονα ρύθμισσον δέομαι.

Διάσωσον, ὦ Τριαντάφυλλε μάρτυς ἠγλαῖσμένε, ἐκ παντοίων πειρατηρίων καὶ θλίψεων, τοὺς καταφεύγοντας πόθῳ τῇ σῇ πρεσβεῖα.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἵτησις παρὰ τοῦ ἱερέως κ.τ.λ.

Κάθισμα. Ἰηχος β'. Πρεσβεῖα θερμῆ

Πρεσβεῶν ἀεὶ μὴ παύσῃ Τριαντάφυλλε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ὡς μάρτυς σὺν τοῖς μάρτυσιν, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, καὶ τὴν σὴν ἐκζητούντων ἀντίληψιν, ἵνα ἐχθροῦ δυσμενοῦς τὰς ὀρμάς, ἀεὶ ἐν τῷ βίῳ ἐκκρουώμεθα.

'Ωδή δ'. Εἰσακήκισα Κύριε

Ζηλωτῆς καὶ ἰσότημος, τῶν πάλαι μαρτύρων μάρτυς γενόμενος, σὺν αὐτοῖς Χριστὸν ἱκέταυε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σου τὴν ἀθλήσιν.

Εν κινδύνοις ἐπίκουρος, καὶ ἐν περὶ σπλάγγων καταφύγιον, Τριαντάφυλλε μακάριε, ἔσο μοι τῶν πόνων με λυτρούμενος.

Παραμύθιον θεῖόν σε, καὶ θερμὸν προστατήν καὶ ἀντιλήπτορα, Ζαγορὰ ἢ σὲ βλαστήσακα, κεκτημένη μάρτυς μακαρίζει σε.

Θεοτοκίον

Ρυπωθεὶς κατεμόλυνα, τῆς ψυχῆς μου Ἄχραντε τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ σὺ με αὔθις κάθαρον, καὶ τῷ θεῷ φόβῳ με συνέτισον.

'Ωδή ε'. Φώτισον ἡμᾶς

Εφορος θερμός, νεομάρτυς Τριαντάφυλλε, καὶ παντοίων λυπηρῶν ἀπαλλαγὴ, τοῖς ἱκέταις σου ἀεὶ γίνου δεόμεθα.

Σύντριψον ἐχθροῦ, τοῦ δολίου τὰ βουλεύματα, ἀβουλεύεται ἀπαύ-

στως καθ' ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ περιέπων τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Βλον εὐσταθῆ, Τριαντάφυλλε καὶ ἄβλυπον, καὶ εὐσπρόδεκτον Κυρίῳ τῷ Θεῷ, διανύειν ἡμᾶς ἅγιε ἐνίσχυσον.

Θεοτοκίον

Εργοῖς σκοτεινοῖς, τὴν ζωὴν μου κατηνάλωσα· ἀλλ' ὦ Μήτηρ τοῦ φωτὸς τοῦ ἀληθοῦς, τῷ φωτὶ τῆς μετάνοιας με καταύγασον.

ᾠδὴ 5'. Τὴν δέποιον ἐκχεῶ

Ιἄτρευσον, τὴν ψυχὴν μου ἅγιε, τὴν νοσοῦσαν ἀνιάτῳ κακίᾳ, καὶ πονηρᾷ τῶν παθῶν συνθηεῖα, καὶ τῷ ἐχθρῷ καθ' ἐκάστην δουλεύουσαν, καὶ μετανοία σταθερᾷ, τοῦ νοός μου τὸ χαῦνον διόρθωσον.

Αθλήσαντα, ὁ Χριστός σε ἅγιε, οὐρανίου κατηξίωσε δόξης, ἧς καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς καὶ μετόχους, καὶ κληρονόμους γενέσθαι ἀξίωσον, τοὺς εὐφημοῦντάς σε θερμῶς, Τριαντάφυλλε μάρτυς ἀήτητες.

Μανίας με, τοῦ ἐχθροῦ ἀπάλλαξον, Τριαντάφυλλε Χριστοῦ ἀθλοφόρε, καὶ τῆς αὐτοῦ κακουργίας με ρῦσαι, καὶ τῆς καθ' ὄραν δεινῆς ἐπιθέσεως, καὶ τειχισόν με ἀσφαλῶς, πρεσβειῶν σου στερραῖς πυργοθάρασι.

Θεοτοκίον

Αμβλύντε, Μαριάμ Πανάχραντε, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, τὴν μολυνθεῖσαν πολλαῖς ἀμαρτίαις, καὶ σπιλωθεῖσαν ψυχὴν μου καθάρισον, τῶν οἰκτιρμῶν σου τοῖς κρουνοῖς, οἷα Μήτηρ ἐλέους καὶ σῶσόν με.

Διάσωσον, ὦ Τριαντάφυλλε μάρτυς ἡγλαϊσμένα, ἐκ παντοίων πειρατηρίων καὶ θλίψεων, τοὺς καταφεύγοντας πόθῳ τῇ σῇ πρεσβεῖα.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-

ρῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ἡ αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως κ.τ.λ.

Κοντάκιον. Ἦχ. β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Ως ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Τριαντάφυλλε, χάριν πολλὴν ἐπαξίως ἀπέληφας· διὸ τῶν αἰτούντων σε ἅγιε, μὴ διαλίπης αἰεὶ προϊστάμενος, καὶ πᾶσι παρέχων τὰ αἰτήματα.

Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου..

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου..

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Προσούμιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποδέμενοι

Πίστει ἠνδραγάθησας, καὶ καθελὼν τὸν βελίαρ, στεφανίτης ἄριστος, μάρτυς Τριαντάφυλλε ἀναδέδειξαι· ὅθεν σοι ἅγιε, ἐκ ψυχῆς βοῶμεν· τῆς αὐτοῦ κακίας λύτρωσαι, τοὺς προσιόντάς σοι, νόσων καὶ παθῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ πάσης περιστάσεως, τῇ σῇ ἀρωγῇ ἐξαιρούμενος, ἡμᾶς ἀθλοφόρε, τοὺς πρέσβυν σε θερμὸν πρὸς τὸν Χριστόν, πεπλουτηκότας μακάριε, καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀθενοῦντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

ᾠδὴ 5'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ροαῖς τῶν σῶν αἱμάτων, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα μάρτυς κατέσβεσας· καὶ νῦν τῶν πρεσβειῶν σου, τοῖς

ζμβροισ τῶν παθῶν μου τὰς καμίνους κατάσβεσον, ἀναφυχὴν ἀληθῆ, παρέχων τῇ ψυχῇ μου.

Τῶν δαιμόνων τὰ τόξα, τὰ κινούμενα μάρτυς καθ' ἡμῶν πάντοτε, ἀπάμβλυνον εἰς τέλος, στερεῶ ἀντιτυπία τῆς θερμῆς προστασίας σου, καὶ ἐν εἰρήνῃ ἡμῶν, κυβέρνησον τὸν βίον.

Υπὲρ πάντων δυσώπει, τὴν ἀγίαν Τριάδα τὴν σὲ δεξάσασαν, τῶν πίστει ἀδιστάκτω, τὴν σὴν ἐξαιτουμένων νεομάρτυς ἀντίληψιν, ἵνα ρυσθῶμεν δεινῶν, ἐπιφορῶν ἐν βίῳ.

Θεοτοκίον

Σκέπασόν με Παρθένε, ἐκ δεινῶν βουλευμάτων τοῦ πολεμήτορος· καθ' ὥραν γὰρ ὁ πλάνος, ποικιλιαίς μεθοδείαις, ἐκσυλᾷ τὴν καρδίαν μου· ἀλλὰ σὺ τοῦτου ἀγνή, κατάφλεξον τὸ θράσος.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Γνώσεως θείας, φωτιστικαῖς σου πρεσβεῖαις, καταλάμπρυνον ἀκτίσι νεομάρτυς, τὴν ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσι ψυχὴν μου.

Εἴχει σε ρύστην, ἐν ταῖς τοῦ βίου ἀνάγκαις, Τριαντάφυλλε ἡ Ζαγορά ἡ κώμη· ὅθεν καὶ προστρέχει αἰεὶ τῇ σῇ πρεσβεῖα.

Ρῶσιν καὶ χάριν, καὶ μυστικὴν εὐφροσύνην, ἡ πρεσβεῖα σου βλυστάνει νεομάρτυς, τοῖς κεκκαωμένοις ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου.

Θεοτοκίον

Αγγέλων δόξα, δεδοξασμένη Παρθένε, καταξίωσον τῆς αἰωνίου δόξης, τοὺς ὑπερψοῦντας τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Συνόμιλος Ἀγγέλων, πέλων ἀθλοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν αὐτοῖς καθικέτευε. τὸν πανοικίρμονα Δόγον καὶ

πολυέλεον.

Ισχὸν ἡμῖν παράσχου, κατὰ τοῦ Βελίαρ, καὶ καρτερίαν παμμάκαρ ἐν θλίψεσι, καὶ πολυπλόκων σκανδάλων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Μαρτύρων τῆς εὐκλείας, σύμμορφος τυγχάνων, ὡς ἀριστεὺς τοῦ Σωτῆρος ἀήττητος, τὰς ἐκείας προσδέχου ἡμῶν ἐκάστοτε.

Ο νέος τοῦ Σωτῆρος, μάρτυς καὶ ὀδύτης, τῶν Ζαγοραίων τὸ θεῖον ἀγλάισμα, φθοροποιῶν ἀλγηδόνων ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Θεοτοκίον

Υμνοῦμέν σου τὴν χάριν, κεχαριτωμένη, δι' ἧς κινδύνων παντοίων λυτρώμεθα, καὶ μεγαλύνομεν Κόρη τὰ μεγαλεῖά σου.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς...

Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια

Χαίροις νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, τῶν Χάπαι μαρτύρων, Τριαντάφυλλε μιμητῆς. Χαίροις ὁ τὴν κλήσιν Χριστοῦ ἐμολογήσας, ἐνώπιον τυράννων στερεῶ φρονήματι.

Ανθος τῆς νεότητος παριδῶν, ἡθλησας νομίμως, δι' ἀγάπην τὴν τοῦ Χριστοῦ, ὃν αἰεὶ δυσώπει ὑπὲρ τῶν προσιόντων, τῇ σῇ θερμῇ πρεσβεῖα ὡ Τριαντάφυλλε.

Χαίροις Ζαγοραίων ἡ καλλονή, καὶ θεῖος προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος καὶ φρουρός. Χαίροις ὀρθοδόξων χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, θεόφρον Τριαντάφυλλε μάρτυς ἐνδόξε.

Αἷμά σου τὸ θεῖον ὑπὲρ Χριστοῦ, κέχυκας προθύμως, ἐναθλήσας καρτερικῶς· ὅθεν ὡσπερ ῥόδον Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, εὐωδὲς σε πλουτοῦσα ἐν σοὶ ἀγάλλεται.

Πάντοτε ἐκέτευε ἀθλητά, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, πάσης βλάβης καὶ

πειρασμῶν, καὶ ἀσθενημάτων λυτροῦ-
σθαι καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ Τριαν-
τάφυλλε σὲ γεραίροντας.

Λύοις ἡμῖν αἶτει παρὰ Χριστοῦ, τῶν
ἐπερχομένων, ἐν τῷ βίῳ δυσχερει-
ῶν, καὶ πλημμελημάτων συγχώρησιν
τελείαν, τοῖς πόθῳ Τριαντάφυλλε εὐ-
φημοῦσί σε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου Ἀποστόλων ἡ
δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς
Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον, Παναγία Τριάς κ.τ.λ.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύ-
λην...

Ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις.

Πρὸ τοῦ δι' εὐχῶν ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
τροπάρια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Πάντας τοὺς προστρέχοντας θερμῶς,
τῇ μαρτυρικῇ σου πρεσβείᾳ πά-
σης στενώσεως, μάρτυς Τριαντάφυλλε
καὶ πάσης θλίψεως, ἀσινεῖς διατήρη-
σον καὶ ἀμαρτημάτων, αἰτησαι τὴν

ἄφεσιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως
ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ, σοὺ τὰς θαυμαστάς
ἀριστείας, μέλπωμεν τὸν Κύριον δοξά-
ζοντες.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀ-
δικουμένων προστάτις καὶ πενο-
μένων τροφή, ξένων τε παράκλησις
καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐ-
πίσκεψις καταπονουμένων, σκέπη καὶ
ἀντίληψις καὶ ὄρφανῶν βοηθός, Μη-
τερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰψίστου, οὐ ὑπάρ-
χεις Ἄχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν
ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁ-
γίων...

Καὶ τὸ

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ-
μῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τετράστιχον

Σκέπε Τριαντάφυλλε ἐχθροῦ μανίας
Γεράσιμον αἰτοῦντα σὴν προστασίαν.
Κλεινὲ Τριαντάφυλλε δέξαι τὸν ὕμνον
Ὅν σοι Γεράσιμος ἐξύφανεν ἄρτι.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ

Εὐλόγησον Πάτερ,

Μαρτυρικὴν ἑορτὴν ἑορτάζομεν σήμερον ἀδελφοί, καὶ πᾶσα ψυχὴ εὐσεβῆς καὶ φιλομάρτυς, χαίρει πνευματικῶς καὶ σκιρτᾷ, Νέου μάρτυρος μνήμη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὰς ἡλιακὰς αὐγὰς, καὶ πάντα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τὰ πληρώματα καταυγάζει ταῖς μυστικαῖς ἀκτίσι τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ, καὶ φωτὸς νοητοῦ πληροὶ τὰς καρδίας καὶ τὰ πρόσωπα ἡμῶν, καὶ πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ, τοῦ δοξαζομένου ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ διεγείρει πάντας ἡμᾶς· διότι δόξα Χριστοῦ ἀνεδείχθησαν οἱ μάρτυρες ὡς δοξάσαντες τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἡ δὲ ἀγία αὐτῶν μνήμη χαρᾶς ἡμῖν πνευματικῆς ὑπόθεσις, καὶ εὐφροσύνης θείας πρόξενος γίνεται, τοῖς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἑορτάζουσι, κατὰ τὴν θεῖαν φωνήν: «Ἐγκωμιαζόμενου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί».

Τοῦτο βλέπομεν καὶ σήμερον πληρούμενον ἐν τῇ πανσέπτῃ μνήμῃ καὶ ἑορτῇ τοῦ νέου τοῦ Χριστοῦ ἀριστέως καὶ καλλινίκου μάρτυρος, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀγῶνας καὶ ἀθλους γεραίρομεν, καὶ τὴν νίκην καὶ τὰ ἔπαθλα θαυμάζομεν, καὶ τὸν δοξάσαντα καὶ θαυμαστῶσαντα τοῦτον Κύριον δοξάζομεν «τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω» λέγει Κύριος.

Ἄλλὰ ποῖος οὗτος ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρος, ὁ δοξάσας τὸν Κύριον, καὶ παρ' αὐτοῦ θαυμαστῶς δοξασθεὶς; ὁ δαστάσας τὰ στίγματα τοῦ Σωτήρος, καὶ δι' ἀγῶνων ἀθλητικῶν ἀκολουθήσας ὡς ἀρνίον ἄκακον τῷ μεγάλῳ ποιμένι, «τῷ τυθέντι ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας»; ὁ ἀρτίως ὡς ἀστῆρ

ἑωθινὸς ἀνατείλας τῇ ἀγίᾳ καὶ ὀρθοδόξῃ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ, καὶ πάντας καταυγάζσας τοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶσιν αὐτοῦ καὶ θεοῖς σκάμμασι;

Τριαντάφυλλος οὗτος εἶναι, ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας γηραιὸν ἐπιδεξάμενος φρόνημα καὶ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν καὶ πολέμιον δράκοντα, ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς νεότητος καταβαλὼν. Τριαντάφυλλος τὸ ἡδύπνευστον καὶ ἀμάραντον ρόδον τῆς εὐσεβείας, τὸ ὁποῖον κατευωδίασε τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τῆς μυστικῆς εὐωδίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀθλήσας νομίμως ὑπὲρ Κυρίου. Τριαντάφυλλος τὸ εὐωδέστατον ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ πάλλευκον κρίνον τοῦ οὐρανοῦ λειμῶνος τὸ δικιπνέον ἡμῖν τὴν ὁσμὴν τῆς θείας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Τριαντάφυλλος, ὁ τῶν πάλαι μαρτύρων ἐπάμιλλος καὶ ἰσοστάσιος καὶ τῶν κλεινῶν Νεομαρτύρων τὸ θεῖον ἀγλᾶσιμα· ὁ τῆς εὐσεβείας δοξάσας δι' ἀθλητικῶν σκαμμάτων τὸ μέγα μυστήριον, καὶ τῆς ἀσεβείας καταδραντήσας καὶ ταπεινώσας τὴν ἔπαρσιν· ὁ τὴν καλὴν τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστειν ὁμολογίαν ἐναντίον ἡγεμόνων ἀσεβῶν ὁμολογήσας, καὶ τῆς πλάνης τὰς σοφιστείας, τῇ ἄνωθεν σοφίᾳ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταισχύνας· ὁ ἐν ἀνδρείᾳ ψυχῆς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἀναδεξάμενος καὶ τοῦτον νομίμως διανύσας καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον παρὰ Κυρίου λαβὼν.

Τριαντάφυλλος τὸ γλυκύκαρπον κλημα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, τὸ καρποφορήσαν ἡμῖν τοῦ μαρτυρίου τοὺς ψυχτροφούς βότρυας· Τριαντάφυλλος, τῶν ὀρθοδόξων τὸ καύχημα, καὶ ἡδύτατον ἀκουσμα καὶ θεῖον ἐντρύφημα. Τριαντάφυλλος, τῶν Ζηγοραίων τὸ ἔξοχόν σεμνολόγημα, καὶ πε-

ριφανές ὄραϊσμα· ὁ λαμπρὸς στρατιώτης τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου, ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς μαρτυρικῶς ἀνδραγαθήσας καὶ πληρώσας ἡμᾶς εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, τῇ ἀγία καὶ νικηφόρῳ αὐτοῦ ἀθλήσει.

Οὗτος ἡμᾶς ἀδελφοί ὁ καλλίνικος ἀριστεὺς, συγκαλεῖ σήμερον πρὸς ἑορτὴν ἁγίαν καὶ πνευματικὴν φαιδρότητα καὶ μυσταγωγίαν οὐράνιον. Προσέλθωμεν πάντες ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ φαιδρῶ προσώπῳ ἕπως ἑορτάζοντες τὴν ἁγίαν αὐτοῦ παγγυριν, θαυμάσωμεν τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ φρόνησιν, τὴν ἀνδρείαν τοῦ φρονήματος, τὸ ἀκατάπληκτον τῆς καρδίας καὶ τὰς λοιπὰς ἀθλητικὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ ἀγῶνας διὰ τῶν ὁποίων ἐδόξασε τῆς δόξης τὸν Κύριον. Οὐδέλωσ ἐφείσθη ὁ μακάριος τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἀκμῆς καὶ ἡλικίας, οὐδὲ εἰς τὰ προτεινόμενα παρὰ τῶν ἀπίστων θελητικὰ ἀγαθὰ, καὶ πλουσίας δωρεὰς ἐθέληθη τὸ παράπαν, ἀλλ' οὔτε τῶν τιμωριῶν καὶ βασάνων τὴν δριμύτητα, καὶ αὐτὸν τὸν ἐπώδυνον θάνατον ἐπτοήθη, ἀλλὰ κάτοχος γενόμενος τῆς θείας ἀγάπης, καὶ ἔνδον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ φέρων τὸ θεῖον καὶ αὐτὸν πῦρ, ἕπερ ἦλθε βαλεῖν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, πάντων ἐδείχθη ἀνώτερος καὶ πάντα ὡς φθαρτὰ καὶ παρερχόμενα, σκύβαλα κατὰ Παῦλον ἐλογίσαστο, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον τὸν ὅποιον καὶ ἐκέρδισεν ἀπαρηγησάμενος κόσμον καὶ ἑαυτὸν, καὶ θανατωθεὶς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου προθυμότερα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπαξίως ἐδοξάσθη καὶ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς τὸν καρπὸν ἐτρέγγησε κληρονόμος μὲν Θεοῦ καὶ συκληρονόμος Χριστοῦ γενόμενος.

Τοῦτον τὸν μακάριον ἀθλητὴν καὶ ἀήτητον τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην, ἐβλάστησεν ὡς εὐωδέστατον ῥόδον, ἢ μάλλον ὡς κατάκαρπον καὶ γλυκύκαρπον καὶ ἀειθα-

λῆ φοίνικα, ἢ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Δημητριάδος κωμόπολις Ζαγορά, ἢ ἐκ τούτου γενομένη πανταχοῦ περίθλεπτος, καὶ εἰς πάντα κόσμον ἐξάκουστος· διότι καύχημα καὶ στέφανος γονέων παῖδες, καὶ δόξα καὶ κλέος πόλεων καὶ χωρῶν, οἱ ἐξ αὐτῶν βλαστήσαντες, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντες καλλίνικοι μάρτυρες, ὧν εἰς καὶ ὁ εἰς ἔπαινον προκείμενος νεομάρτυς Τριαντάφυλλος.

Μὴ ἔχοντες ἐπαρκῆ στοιχεῖα τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας, δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν τὰ πρότερα ἐκ τῶν ὑστέρων· δυνάμεθα δηλαδὴ ἐκ τοῦ καρποῦ νὰ γνωρίσωμεν τὸ δένδρον, καὶ ἐκ τοῦ βλαστήματος τὰς καλὰς ρίζας. Ἡ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσις αὐτοῦ, ὁ γλυκύτατος δηλονότι καρπὸς τῶν ἱερῶν τούτου ἀγῶνων, δεικνύει εἰς ἡμᾶς σαφέστατα, ὅποιος ὑπῆρξεν οὗτος ὁ εὐκλεῆς νεομάρτυς Τριαντάφυλλος, ὁποῖαν καθαρότητα ζωῆς, χρηστότητα τρόπων, σεμνότητα ἡθους καὶ εὐθύτητα ψυχῆς εἶχε κατορθώσει.

Ἡ θεία αὐτῆ ἀθλήσις δίδει εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ παραδεχθῶμεν τοῦτον τύπον χριστιανικοῦ καὶ ἀνεπιλήπτου βίου ἐν ἀκμῇ ἡλικίας, ζῶντα ὡς τέκνον φωτὸς «ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιάς» κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, καὶ φαινόμενον κατὰ τὴν τοῦ Ἄσματος φωνήν, «ὡς ἄνθος τοῦ πεδίου καὶ ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν».

Ζῶν τοιοῦτοτρόπως ὁ μακάριος Τριαντάφυλλος χριστιανικὸν αὐτουργικὸν βίον, καὶ τελῶν ὑπομίθιος ἐν τινι ναυκλήρῳ, ἐφύλαττεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀσφαλῶς τὸν πολυτίμον ἠθασαυρόν, καὶ ἀκτινοβολοῦντα ἀδάμαντα τῆς ὀρθοδόξου ἀγίας ἡμῶν πίστεως, καὶ τὴν οὐράνιον φλόγα τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης ἀπαρμειωτον καὶ ἀσβεστον διετήρει· ἕπερ βλέπων μὲ φθονερὸν βλέμμα ὁ δάσκανος ἐχθρὸς, ὡς λέων κατ' αὐτοῦ ὤρυετο, ἀλλὰ μάταιαι καὶ κεναὶ ἀπέδαινον αἱ ἐπίνοιαι αὐτοῦ, καὶ

οὐδὲν ἐκ τούτων ὄφελος προσεπορίζετο· διότι ὁ Τριαντάφυλλος ἔχων τὴν θείαν βοήθειαν σύμμαχον ἔλεγε σὺν τῷ θείῳ Δαβὶδ· «Πρὸυρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν ἵνα μὴ σαλευθῶ».

Τὴν θείαν λοιπόν, τοῦ Χριστοῦ ἐνδεδυμένος δύναμιν ὡς θώρακα καὶ πανοπλίαν οὐράνιον ἀποδύεται πρὸς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀθλήσεως μὲ θάρρος ἀήττητον καὶ σθένος ἀκαταμάχητον, καὶ κατατροπώνει ἐν αὐτοῖς τὸν πολέμιον, καὶ περιφανῶς θριαμβεύει ἐν ἀσθενεῖα σαρκὸς καὶ μέγα τρόπαιον νίκης ἐγείρει, λέγων σὺν τῷ θείῳ Παύλῳ· «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Τίς γὰρ μὴ θαυμάσῃ τὴν νίκην αὐτοῦ; ποῖος εὐσεβὴς γὰρ μὴ ἐκπλαγῆ, βλέπων ἕναν νεανίαν δεκαπενταετῆ τὴν ἡλικίαν, ἀοπλον καὶ ἀπτόητον, ἀλλὰ πλήρη πίστεως καὶ οὐρανίου φρονήματος, γὰρ ἵσταται ἐνώπιον κριτῶν φρουαττομένων ἐπὶ δυνάμει, καὶ πανόπλων τυράννων, βοῶντα καὶ λέγοντα διαπρυσίως: «Χριστιανὸς εἶμαι, οὐδόλως ἀρνοῦμαι τὸν Σωτῆρα μου Χριστὸν τὸν Θεόν μου». «Ὡ τῆς ἀνδρείας σου ἀθλητὰ Τριαντάφυλλε! ὦ τῆς μακαρίας σου φωνῆς δι' ἧς ὁμολόγησας τὴν καλὴν τῆς εὐσεβείας ὁμολογίαν!

Ταύτην τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν σου ἀκούσαντες οἱ δυσσεβεῖς ἐπτοήθησαν, οἱ εὐσεβεῖς ὑπερεκπερισσὸς ἐχάρησαν, οἱ δαίμονες ἔφριξαν καὶ οἱ Ἄγγελοι ἐθαύμασαν καὶ ὕμνησαν. «Χριστιανὸς εἶμαι». Μακαρῖον τὸ στόμα σου, ὅπερ ἐξεφώνησε τὴν οὐράνιον ταύτην φωνήν, τὴν πλήρη ζωῆς καὶ ἀγικισμοῦ τὴν ζωοποιούσαν καὶ ἀγιαζούσαν τοὺς δεχομένους αὐτὴν μετὰ πίστεως. Ὡμολόγησας τὸν Κύριον ἐνώπιον ἀσεβῶν καὶ κριτῶν ἀδίκων, θὰ ὁμολόγησῃ καὶ σὲ ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ Πατρὸς ἐπὶ μυριάδων Ἀγγέλων ὁ ὑπὸ σοῦ ὁμολογηθεῖς

Σωτῆρ ἡμῶν.

Ἐντεσθεν ἀπειλαὶ καὶ τιμωρίαι καὶ βόσχανοι σκληραὶ ἐπιφέρονται τῷ ἀθλητικῷ σώματι τοῦ ἁγίου Μάρτυρος. Ἐκεῖθεν κολακεῖται καὶ ἀμοιβαὶ καὶ ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίαι ἀφθονοὶ καὶ δαψιλεῖς προτείνονται αὐτῷ, ἐὰν δεχθῆ τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν. Ἀλλὰ θαρσεῖτε ἀδελφοί. Ὁ Τριαντάφυλλος ἵσταται ἀσφαλῆς καὶ ἀκλόνητος ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως. Ἔρχονται οἱ ποταμοί, πνέουσιν οἱ ἄνεμοι ἀλλ' ὁ ἅγιος Μάρτυς οὐδόλως σείεται, ἀλλ' ὡς οἰκία ἀσφαλῆς ἐπὶ θεμελίῳ στερεοῦ ἵσταται, καὶ ὡς ῥόδον εὐανθὲς ἀνθεῖ, καὶ ἀποπνέει τῆς εὐσεβείας τὴν οὐράνιον εὐωδίαν καὶ ὄσμήν.

Ὡς θέλη νηπίων λογίζεται τὰς τιμωρίας καὶ ὡς ὄνειρα, καὶ εἰς οὐδὲν ἐκλαμβάνει τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν διότι, κατὰ τὸν θεηγόρον Παῦλον, «ἀπέβλεπεν εἰς τὴν μέλλουσαν μισθαποδοσίαν, ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός», διὰ τοῦτο ἀνδρείω; φέρει τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ πάντα πλοῦτον ἐπίγειον καὶ τιμὴν, ὡς πρόξενον τῆς ἀνωτάτης δόξης καὶ τιμῆς καὶ τρυφῆς, καὶ παρατίτιον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Θαυμάζουσι πάντες τὴν ἄτρεπτον στάσιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς, «θαυμάζει γὰρ καὶ πολέμιος ἀρετὴν ἀνδρός» καὶ σφόδρα καταισχύνονται, διότι ἐνικήθησαν ὑπὸ ἀόπλου νεανίου καὶ τρυφεροῦ, μὴ φέροντες δὲ τὴν παραιτέρω αἰσχύνῃ αὐτῶν, ἀποφασίζουσι ἵνα θανατωθῆ ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής.

Ἀνεσκιρτήσεν ἐκ τῆς χαρᾶς, ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου ὁ Μάρτυς, καὶ ἐξεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἢ ἐν τῷ βίθῃ τῆς καρδίας του κεκρυμμένη χάρις καὶ λαμπρότης τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐφαίνετο ἔλος ἕνθεος καὶ λαμπρός, ἐκπλήτ-

των τοὺς δρώντας, ἀγόμενος εἰς τὸν τόπον τοῦ θανάτου, τρέχων ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, ἵνα τάχιστον ἀναλύσῃ καὶ σὺν Χριστῷ ἦ, καὶ οὕτω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἀπειμῆθη τὴν μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Νεομάρτυρος, οἱ τροπαιοφόροι τῶν ἁγίων Μαρτύρων δῆμοι, καὶ πᾶσα ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει προχυθέντες ἐκ τῶν οὐρανίων καὶ αὐλῶν αὐτῶν σκηνωμάτων, ὑπεδέχθησαν χαρμῶσυνως τὴν ἁγίαν καὶ φωτεινὴν τοῦ Μάρτυρος ψυχὴν, ἀνερχομένην λαμπραδηφόρον καὶ λάμπουσαν ὑπὲρ ἥλιον ἐκ τῶν μαρτυρικῶν στιγμάτων, καὶ Δαυιτικῶς εἰπεῖν, ὡς νόμφην «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένην, πεποικιλμένην». Ὁ δὲ ἀθλοθέτης καὶ στεφοδότης καὶ μεγαλόδωρος Κύριος, ὑπὲρ οὗ προθύμως ἠγωνίσατο τὸν ἀθλητικὸν ἀγῶνα, μεγαλοπρεπῶς ἐστεφάνωσεν αὐτὴν καὶ θαυμαστῶς ἐδόξασε, καὶ τῶν πάλαι Μαρτύρων ἰσότημον καὶ ἰσοστάσιον ἀνέδειξεν ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο ὅτι «τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω».

Τὸ δὲ ἅγιον καὶ μαρτυρικὸν αὐτοῦ αἷμα, τὸ ὅποιον ἐχύθη ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, ἐνθα ἀπειμῆθη τὴν κεφαλὴν, πλουσίως ἐπότισε τῆς Ἐκκλησίας τὰς αὐλακας, ἐν καιρῷ νοητοῦ αὐχμοῦ καὶ πικρᾶς δουλείας, καὶ ὡς δρόσος οὐράνιος, ἴαμα, κατὰ τὸν Ἡσαΐαν, ἐγένετο εἰς ψυχὰς φλογίζομένας ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ λιποθυμούσας καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς ἀπειλῆς καὶ βίας τῆς τυραννικῆς καταδυναστείας.

Οὗτος ὁ θρίαμβος τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ἡ περιφανὴς καὶ μεγάλη νίκη, τὴν ὁποίαν κατήγαγον κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, οἱ καλλίνικοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες πάλαι τε

καὶ νῦν, ἀγαπήσαντες τὸν Κύριον ἐξ ὀλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὀλης ἰσχύος καὶ ἐξ ὀλης δυνάμεως, καὶ ἀγωνισάμενοι καλῶς τὸν κάλλιστον ἀγῶνα.

Οὗτοι ἀνεδείχθησαν τῆς Ἐκκλησίας βάσις καὶ θεμέλιον, τῶν ὀρθοδόξων καύχημα καὶ στήριγμα, τῶν ἀσθενούντων ἰατροὶ σωτήριοι, τῶν κινδυνεούντων μέγιστοι καὶ ἐτοιμότατοι ρύσται καὶ ἀντιλήπτορες, τῶν ἱαμάτων πηγαί, τῶν θαυμάτων ποταμοὶ ἀέναοι, καὶ πάσης ψυχῆς θλιβομένης καὶ καταπινομένης δοῆθαι καὶ παρήγοροι συμπαθέστατοι, καὶ γενικῶς, πικρὸς τοῦ κόσμου δόξῃ καὶ χαρὰ καὶ ἐντρέψημα, καὶ προσδευταὶ καὶ μεσίται πρὸς Χριστὸν θερμότατοι.

Σὺ δὲ Νεομάρτυς Τριαντάφυλλε, ἐξαιρέτως ἡμῶν τῶν συμπολιτῶν σου θεῖον σεμνολόγημα καὶ ἐξοχον ἀγλαΐσμα, φρουρὸς καὶ ἔφορος ἀκοίμητος καὶ προστάτης καὶ παραμύθιον καὶ σκέπη καὶ φύλαξ καὶ πύργος ἰσχύος καὶ πᾶν κελὸν μετὰ Θεόν καὶ σωτήριον, καὶ ἐν σοὶ καυχώμεθα καὶ τὴν ἀθλησίν σου τὴν ἁγίαν γεραίρομεν, πανηγυρίζοντες τὴν λαμπρὰν καὶ ἐτήσιον μνήμην σου, φύλαττε δεόμεθα, καὶ σκέπε πάντοτε, ἐκ πάσης περιστάσεως τὴν ἐνεγκλήμενην σε πατρίδα, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, προστάτο δὲ ἅγιε, πάντων τῶν προστρεχόντων καὶ ἐπικαλουμένων τὴν ἀθλητικὴν σου χάριν καὶ πρέσβευε διηνεκῶς πρὸς Κύριον, ἵνα ἀξιῶσῃ ἡμᾶς ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῃ εὐλκρινουῶς καὶ ἀκαταγνώστου καὶ καθαρᾶς μετανοίας, μετὰ δὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, τῆς οὐρανόθεν καὶ αἰδίου αὐτοῦ βασιλείας, ἐνθα ἤχος ἑορταζόντων, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐφραينوμένων ἡ κατοικία. Ἀμήν.

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

— Εὐχετήριον

Εἶθε ὁ εἰρηνοδότης Κύριος, κατὰ τὸ εἰσελθὼν νέον ἔτος 1954, νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ τὸν πλησιάσωμεν, ἵνα δώσῃ τὴν πραγματικὴν καὶ μόνιμον εἰρήνην, τὴν πνευματικὴν, τὴν ὑλικὴν καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἡμῶν. Εὐχόμεθα ὅπως φωτίσῃ τοὺς μὲν ἡγήτορας τοῦ ἔθνους νὰ ὀδηγήσουν τὸ σκάφος τῆς πατρίδος μας εἰς γαλήνιον λιμένα, τοὺς δὲ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αἰσθανθῶν τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν βαρύτετον φορτίον τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, τὴν ὁποίαν εἶναι διαπεπιστευμένοι, διὰ νὰ θελήσουν νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς τῶν μιμούμενοι τοὺς πρὸ αὐτῶν μεγάλους ἱεράρχας καὶ ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς εἶναι πάντοτε ἠνωμένοι καὶ ὁμόφρονες πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ διαβόλου καὶ λοιπῶν πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας μας, οἵτινες ἀγρυπνοῦν πάντοτε καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ὑπονόμευσιν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔθνους. Γένοιτο.

— Τὰ ἐσωτερικὰ μας.

Ὅπως βλέπομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὰ διάφορα θρησκευτικὰ περιοδικά, σάλος μέγας γίνεται ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, λόγῳ διχογνωμιῶν ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ἐπειδὴ ἀνῆκουν εἰς διαφόρους ομάδας καὶ συλλόγους, προβάλλοντες ἀκαίρως τό, ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Καὶ βλέπομεν νὰ ἀλληλοὑβρίζονται, νὰ συκοφαντοῦνται μεταξὺ τῶν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι μόνον τὸ ἰδικόν τῶν σύστημα σωτηρίας τῶν Χριστιανῶν εἶναι τὸ κατάλληλον, τὸ δὲ τῶν ἄλλων ἀκατάλληλον. Καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐργάζονται διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, δὲν χρησιμοποιοῦν ὅμως τὴν αὐτὴν ὁδόν. Βλέπομεν δὲ μίαν ἐντατικὴν προσπάθειαν πρὸς ἐπικράτησιν αὐτῶν εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Πάντως τὰ πράγματα δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστα.

Παρατηρεῖται ἀκόμη ὅτι ὁ μὲν εὐσεβὴς κληρὸς τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου καταδιώ-

κεται καὶ ἐξορίζεται, κλειομένων τῶν ναῶν τῆς λατρείας του, αἱ δὲ ξένοι καὶ ἀντεθνικαὶ προπαγάνδαι ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸ ἴδιον κράτος μας. Οὕτω κράτος καὶ Ἐκκλησία χριστιανικὴ, καταδιώκει τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὑποστηρίζει καὶ περιθάλπει τοὺς ἐχθροὺς. Μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα αὐτοδιοίκητοι, ἀλλ' ἐχθρὸς τις ξένος μᾶς διοικεῖ.

Εἶθε ἐγκαίρως νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ ὅλα, ἵνα ἀποτραπῆ ἡ ἐπικρυσμαμένη ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας ρομφαία.

Νεκρολογία

— Γέρων Νήφων μοναχός.

Ὁ σεβαστὸς Γέρων Νήφων τοῦ Κουτλ. Κελλίου τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, ὁ βιβλιοδέτης, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὴν 31 Δεκεμβρίου (π.ῆ.) ἀφήσας λύπην ἄφατον εἰς τὴν συνοδείαν του, τὸν ἱεροδιάκονον Νήφωνα, ἄξιον διαδόχον του καὶ τὸν μοναχὸν Θεόκτιστον.

Ὁ μεταστάς ἦτο ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς Γέροντας, διάγων ζωὴν ἀσκητικὴν, εἶχε δὲ μεγάλην ἀπλότητα ὁ θάνατός του ὑπῆρξε θάνατος τοῦ δικαίου. Διὰ δύο ἐλαφρῶν συμφορῆσεων, τὸν εἰδοποίησεν ὁ Κύριος, ὅτι ταχέως πρόκειται νὰ τὸν καλέσῃ πλησίον του, ὥστε νὰ ἔχη ὄλην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐτοιμασθῇ δι' ἐξομολογήσεως, διὰ τοῦ θείου μυστηρίου τοῦ εὐχελαίου καὶ τῆς θείας κοινωνίας, νὰ ἀφήσῃ δὲ καὶ τὰς καταλλήλους υποθήκας εἰς τὰ δύο πνευματικὰ του τέκνα Νήφωνα καὶ Θεόκτιστον. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις διήρκεσε περὶ τὰς 10 ἡμέρας, ὁπότε τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1953 παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» εὐχεται ἵνα ὁ Κύριος κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγίων καὶ δικαίων, εἰς δὲ τὴν ἀδελφότητα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

— Ἀρχιμ. Τιμόθεος Παπαμιχαήλ.

Εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δράσεώς του, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀρχιμ. Τιμόθεος Παπαμιχαήλ ἐν τῇ ξένη. Ἰδρυτὴς τῆς Ἀποστ. Διακονίας Θεσπλίης, διαδεχθεὶς τὸν ἀειμνηστον Στουγιαννάκην, εἰργάσθη ὅσον οὐδεὶς ἄλλος διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς νεολαίας ἀμ-

φοτέρων τῶν φύλων ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν πορευθεὶς εἰς τὴν Ἐσπερίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του, ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἣ δὲ ψυχὴ του πτερουγίζει ἤδη εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» συλλυπεῖται τόσον τοὺς συγγενεῖς του ὅσον καὶ τὰ πνευματικά του τέκνα.

Λιωνία σου ἡ μνήμη πάτερ Τιμόθεε Παταμιχαῖλ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

— Ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀναστηλώσεων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐπερατώθη ἡ ἀναστήλωσις τῆς καίσης Β. Α. πλευρᾶς τῆς ἐν ἀγίῳ Ὁρει Ἱ. Μ. Παντοκράτορος, τὰ δὲ εἰδικὰ συνεργεῖα ἠσχολήθησαν μετὰ ἀναστηλωτικὰς ἐργασίας εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἐρημοτάμου, εἰς δὲ τὸν περιόφημον ἱερὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου ἐν Καρυαῖς, μετὰ τὸ «ρετουσάρισμα» τῶν ἐξαισίων τοιχογραφιῶν τοῦ Πανσελήνου ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ζωγράφου κ. Φ. Ζαχαρίου, ὅστις διέκοψε τὰς ἐργασίας λόγῳ τοῦ χειμῶνος διὰ τὴν ἀσυνεχίαν αὐτὰς τὴν προσεχῆ ἀνοιξιν.

— Ἀφίχθη ἐνταῦθα συνιστώμενος ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ Παιδείας ὁ διευθυντὴς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Μ. Μανούσικας μετὰ ἐντολὴν νὰ προβῆ εἰς τὴν διασφάλισιν καὶ ταξινομήσιν τῶν πολυτίμων καὶ ἱστορικῶν χειρογράφων τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς τοῦ Ἁθῶ Μοναῖς ἐντεθησαυρισμένων. Τὸν κ. Μανούσικαν συνώδευεν «ἰνκόγιτο» ὁ ἔφορος τῶν βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων Β. Ἑλλάδος κ. Σ. Πελεκανίδης.

Μετὰ 20ήμερον εἰς ἅγιον Ὁρος παραμονὴν τῶν καὶ ἐπισκεφθέντες, δυνάμει τοῦ εἰδικῶς χορηγηθέντος αὐτοῖς συστατηρίου ἐγγράφου τῆς Ἱ Κοινότητος, τὴν βιβλιοθήκην αὐτῆς, τὰς ἱεράς Μονὰς Κουτλουμουσίου, Παντοκράτορος, Σταυρονικήτα, Ἐρημοτάμου, ἁγίου Παντελεήμονος, Ξενοφώντος καὶ Δοχειαρίου, κατέγραψαν χειρόγραφα καὶ διάφορα κειμήλια καὶ προσέβησαν εἰς διαφόρους ὑποδείξεις συντηρήσεως καὶ διαφυλάξεως αὐτῶν, τὰς ὁποίας ἐξέθεσαν δι' ὑποβληθείσης ἐκθέσεώς των πρὸς τὸ ὑπουργεῖον

Παιδείας, ἅμα τῇ ἐπανόδῳ των εἰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν πορισμάτων τῆς ἐπιτοπίου μελέτης θὰ καταρτισθῇ πλήρες πρόγραμμα μεταβάσεως, ὡς μοι εἶπον, ὀλοκλήρου συνεργεῖον εἰς ἅγιον Ὁρος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς προσεχοῦς ἀνοιξέως διὰ τὴν καταγραφὴν καὶ διασφάλισιν χειρογράφων, ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τοὺς καταλόγους τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου, βιβλίων καὶ κειμηλίων ὄλων τῶν ἱερῶν Μονῶν ὡς καὶ τὴν φωτογράφησιν τῶν σημαντικωτέρων χειρογράφων.

— Τὴν Κυριακὴν 14ην Δεκεμβρίου ἔλαβε χώραν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ξενοφώντος ἡ τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ νέου ἡγουμένου αὐτῆς ἀρχιμανδρίτου Εὐδοκίμου. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη ὁ Θεοφιλέστατος Μηλιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος, ἀπὸ μέρους δὲ τῆς Ἱ Κοινότητος πενταμελὴς ἀντιπροσωπεῖα ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἱερῶν Μονῶν ἐξ ὄφφικίου τοῦ τῆς Μεγ. Λαύρας προηγουμένου Νικάνδρου, Δοχειαρίου Γ. Πορφυρίου, ἁγίου Παύλου Γ. Ἀρσενίου, Σταυρονικήτα προηγουμένου Σωφρονίου καὶ Κωνσταμονίου Γ. Δαυίδ. Παρέστη ἐπίσης καὶ ὁ καθηγητὴς θεολόγος ἐν τῇ Ἀθωνιάδι Σχολῇ κ. Α. Τσιβίκης, ὁ Γραμματεὺς τῆς διοικήσεως κ. Ν. Σπυρόπουλος καὶ πλείστοι ἄλλοι.

— Ἡ τελετὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν τῇ ἐν ἀγίῳ Ὁρει Ἀθωνιάδι Σχολῇ.

Ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην διοργανωτικὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς πανοσιολ. ἀρχιμ. Ναθαναὴλ Λαυριώτου κατ' τῶν κ.κ. καθηγητῶν, ἐτελέσθη μετὰ περισσῆς ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος ἡ σχολικὴ ἐορτὴ τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου ἐπὶ τῇ ἱερᾷ καὶ σεπτῇ πανηγύρει τῶν τριῶν τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρων. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη ἡ Ἱ Κοινότης, ἡ Ἱ. Ἐπιστοσία, τὸ προσσωπικὸν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, πᾶσαι αἱ ἐν Καρυαῖς ἐδρεύουσαι κρατικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ πλείστοι ἄλλοι. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων εὐρίσκειτο καὶ ὁ διακεκριμένος Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Νομικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Βασιλείας (Ἑλβε-

τία) κ. Χάμμουθ, ὅστις ἐμπνεόμενος ὑπὸ θεοσεβοῦς ζήλου καὶ ἐπιθυμῶν ὅπως, ἀποπτύων τὴν «καχέσπερον πλάνην», ἀπασθῆ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίσιν, ἐφυσυχάσῃ δ' ἅμα ἐν τινι ἱερῷ τοῦ Ἁθω Μονῆ ὡς μοναχὸς ἀγιορείτης.

Ἡ διακόσμησις τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν τῆς Σχολῆς ἦτο κατὰ τὸ ἴδιον λιμπρόν καὶ μεγαλοπρεπῆ. Χοροὶ καλλιφώνων μαθητῶν ἀμφιθεατρικῶς ἱστάμενοι ἐπὶ τῶν βάθρων, προσέθετον χάριν καὶ ἐπέβαλλον σεβασμόν. Ἡ ἔναρξις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὴν χορωδίαν ἱκανοῦ μουσικοδιδασκάλου Μελετίου μναχοῦ δι' ἁρμονικωτάτων καὶ ἡδυμόλων ᾄσμάτων ἀπὸ τούτων μαθητῶν, μελωδήσαντας τεμάχια ἐκλεκτά, ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἔορτὴν ταύτην. Ἀκολούθως καταλαβὼν τὸ βῆμα ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς θεολόγος κ. Ἄ. Τσιβίκης, ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, διεξελθὼν τὸ θέμα αὐτοῦ μετὰ πολλῆς τῆς εὐφραδείας καὶ χάριτος καὶ εὐξάμενος ἐν τέλει θεομὴν ὑπὲρ τῆς προσόδου τῶν μαθητῶν εὐχὴν, ὅπως ἀναδειχθῶσιν ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς τῶν ἀποστολῆς καὶ φανῶσι χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἐθνει. Ἐπικολούθησε καὶ πάλιν ἀπαγγελία σχολικῶν ᾄσμάτων ὑπὸ τῶν μαθητῶν, μετ' ὃ ὁ ἱεροσπουδαστὴς τῆς Ἀθωνιάδος ἱερολογιώτατος ἱεροδιάκονος Ἐλευθέριος Δαυριώτης ἐξεφώνησε λίαν ἐμπνευσμένον λογύδιον εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν, ὅστε νὰ τὸν ἐννοοῦν καὶ οἱ πλεόν ἄγραμματοι ἐκ τοῦ ἀχροατηρίου.

Τὸν λαμπρὸν αὐτὸν λόγον, ἐπιφυλασόμεθα εἰς τὸ μέλλον νὰ τὸν δημοσιεύσωμεν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λογυδρίου αὐτοῦ, ἐψάλλσαν καὶ ἄλλα ᾄσματα ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ ἀκολούθως προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τοὺς παρευρεθέντας, οἵτινες ἀπῆλθον κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς ὅλης τελετῆς.

Εἰς δὲ τὸ ὑπὸ τῆς Σχολῆς δοθὲν ἐπίσημον γεῦμα παρεκάθησαν κοινοβιακῶς ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ ἐκτὸς τοῦ διδασκαλικοῦ καὶ μαθητικοῦ προσωπικοῦ καὶ ἡ Χιλιανδαρινὴ Ἱ. Ἐπιστοσία, ὁ ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ ὁ ἔφορος καὶ

ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱ. Μονῆς Βιτοπεδίου.
(Ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπείας τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγ. Ὄρους)

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Ἀρχιεπισκοπή.

— Δι' ἐγκυκλίου τῆς ἡ ἱερᾶ Ἀρχιεπισκοπῆ ἔκαμε θεομὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἱερατικούς προϊσταμένους τῶν Κοινοτήτων καὶ τὰ ἐπιμετᾶτα Διοικητικὰ Συμβούλια, ἵνα καταβάλουν πᾶσαν δυνατόν προσπάθειαν καὶ δλοκληρώσουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Θεομοῦ τοῦ Δεκαδολαρίου. Εἰς τὴν ἐγκυκλίον τονίζεται ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Θεομοῦ αὐτοῦ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ δοθῆ ζωὴ εἰς τὰ ἱερά μας ἱδρύματα καὶ θὰ εὐρεθῆ ὁ τρόπος νὰ ἀνταποκριθῇ ἡ ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ εἰς τὰς μεγάλας καὶ ἐπείγουσας σήμερον ἀνάγκας, πρὸς συγκράτησιν τῆς νέας μας γενεᾶς εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ τὴν διατήρησιν καὶ μετὰδοσιν τῆς θρησκείας μας καὶ τῆς γλώσσης εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

— Δι' ἐγκυκλίου ἐπίσης τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπεμνήσθη εἰς τοὺς ὑπευθύνους, ὅτι κατὰ τὰς ἐκλογὰς πρὸς ἀνάδειξιν Διοικητικῶν Συμβουλίων σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1952, δεόν νὰ ἔχουν ὄψ' ὕψιν ὅτι: «Πάν μέλος, ἵνα ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, πρέπει νὰ εἶναι ἐν τάξει μετὰ τὰς συνδρομὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν Κοινότητα καὶ μετὰ τὸ δεκαδολάριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς». Ὑπεμνήσθη ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συμβῆ ὥστε καὶ ἐφέτος πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ σύμβουλοι τῶν Κοινοτήτων κατὰ τὰς ἐκλογὰς νὰ μὴ εἶναι ἐν τάξει μετὰ τὸ δεκαδολάριον. Διότι οἱ ἰθύνοντες τὰς Κοινότητας «πρέπει καὶ τὸ παράδειγμα πρῶτοι νὰ δίδουν καὶ τὸ καθήκον των διὰ τὴν τήρησιν τῶν κανόνων καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιμελῶς νὰ ἐπιτελοῦν».

— Καλὸν εἶναι νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι τὸ ποσὸν τῶν 10 δολαρίων κατὰ οἰκογένειαν ποῦ ζητεῖ ἡ ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ νὰ προσφέρωμεν, εἶναι πολὺ μικρὸν καὶ πιθανότατα μαζὶ μετὰ τὴν ἐρησίαν μας εἰσφορὰν εἰς τὴν Κοινότητα, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκομεν, δὲν υπερβαίνει οὐδὲ τὸ ἡμίσιον τοῦ ποσοῦ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια, σύμφωνα μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, προσέφερον ὁ μέσος Ἀμερικανὸς Προτεστάντης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἐν τῷ ποσῷ αὐτῷ ἀνήλθεν εἰς δολλ. 41.48. Ἐξ ὧν δὲ τῶν προτεσταντικῶν παραφυάδων τὰ περισσότερα προσεφέρθησαν ἀπὸ τοὺς Seventh Day Adventists, τῶν δολίων ἡ κατ' ἄτομον προσφορὰ ἀνήλθεν εἰς δολλ. 165.28.

— Ὁ ἔρανος ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν.

Ὁ ἔρανος ὑπὲρ τῶν οἰσιμοπλήκτων ἐσημείωσε τεραστίαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς Κοινότητας «Ἐυαγγελισμός» εἰς Παναμᾶν καὶ «ἅγιος Ἀντώνιος» εἰς Κολόν. Αἱ θαυμάσιαι αὗται Κοινότητες

ἀποτελούμενοι μόλις ἀπὸ 70 οἰκογενειῶν, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ δραστηριοτάτου ἱερατικοῦ προϊσταμένου των καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου του περιοδικοῦ μας πανοσιολ. Ἀρχιμ. Τιμοθέου Νεγρεπόντη, συνεικέντρωσαν τὸ πᾶσόν των 12.000 δολλ. ὡς ἐπίσης ὅ μεγάλα κινῶντα ρουχιόμοι.

— Μία ἐκ τῶν πλεόν δραστηρίων Κοινοτήτων μας, ἡ Κοινότης τῆς Ἀτλάντας εἰς τὴν Γεωργίαν, συνέλεξεν ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων τὸ πᾶσόν τῶν 22.000 δολλ. σύμφωνα με τὰς τελευταίας μας πληροφορίες. Ὁ ἔρανος συνεχίζεται.

(Ἀπὸ τὸ περιοδ. «Ὁρθόδ. Παρατηρητής»)

— Ἀξίως κληρικούς.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαὴλ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἱερέα του, οὗτος εἶναι ὁ ἐν Mansfield, Ohio κ. Τζάνος Γουγουτάς. Ἐκ Μυτιλήνης καταγόμενος καὶ ἐργαζόμενος ἐν Ἀμερικῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐντατικῶς πρὸς πνευματικὸν καταρτισμὸν τοῦ ποιμνίου του, ἔχει ἀποσπάσει τὰ συγχαρητήρια καὶ τοὺς ἐπαύλους τῶσων τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Μιχαὴλ, ὅσων καὶ ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῶν ἁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι συμπατριωτῶν καὶ γνωστῶν του. Ἰσοῦ τί γράφει δι' αὐτὸν ὁ κ. Ἡλίας Ζιώγας, διαμένων ἐν Ἀμερικῇ, ἐν τῇ ἐν Μυτιλήνῃ ἐκδόσῳ ἐφημερίδι «τὸ Στέμμα», ἐν περιλήψει:

«Ὅπως ἀκριβῶς ὑπεσχεθήμεν σήμερον μετὰ τὰς σημειώσεις αὐτὰς ἐδῶ, συμπληρώνομεν τὰς σκέψεις μας διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ κληρικοῦ π. Τζάνου Γουγουτά.

Ἐχω ἐνώπιόν μου, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μέρος ἐργασιῶν τοῦ π. Γουγουτά δημοσιευμένων εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ ὅπως εἶναι ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη», ποὺ ἐκδίδεται τώρα καὶ 18 χρόνια στὸ Βόλο, καὶ πέντε βιβλία του, μικροῦ σχήματος ὅλα, μετὰ τὴν ἐξῆς οἰκονομικὴν ἐπιπέδωσίν των:

«Ποῦ πηγαίνουμε;» Μυτιλήνη 1938, «Γυναίκες ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφήν». Βόλος 1948, «Λουλούδια τοῦ Παραδείσου», Βόλος 1949, «Ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων», Βόλος 1951 καὶ «Ἡ καμπάνα τοῦ Οὐρανοῦ», Βόλος 1952. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον, τὸ «Ποῦ πηγαίνουμε;» προλογίζεται ἀπὸ τὸν γνωστὸν καθηγητὴν καὶ συγγραφέα κ. Ν. Λούβαρον, ἄλλοτε ὑπουργὸν Παιδείας, τὸ τέταρτον τὸν βιβλίον, δηλαδὴ «Ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων» μετὰ πρόλογον τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαὴλ, καὶ τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον «Ἡ καμπάνα τοῦ Οὐρανοῦ» μετὰ πρόλογον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Κωστῆ Μπασιᾶ.

Συνεχίζεται κατόπιν κριτικὴ τῶν τεσσάρων πρῶτων βιβλίων του καὶ ἀκολουθεῖ ἡ κριτικὴ τοῦ πέμπτου βιβλίου του.

«Τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον ἔργον του «Ἡ Καμπάνα τοῦ Οὐρανοῦ», προλογίζεται, ὅπως εἴπομεν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τὸν γνωστὸν πεζογράφον καὶ δημοσιολόγον κ. Κωστῆ Μπασιᾶ, ποὺ ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἐνδιαφέροντα, λέ-

γει καὶ τοῦτο ἐδῶ, χαρακτηριστικὸν τῆς ἱεραποστολικῆς συνειδήσεως τοῦ π. Γουγουτά: «... Κάθε ἄρθρον του, κάθε σημειώμα του δὲν εἶναι καρποὶ ἐγκεφαλικῶν συλλήψεων, ἀλλὰ καρποὶ ζωντανῆς ἐπαφῆς μετὰ τοὺς ἀνθρώπους. Πρὶν γίνῃαι ἄρθρον, εἶναι περιστατικὸν, διάλογος δύο ἀνθρώπων, εἶναι συζητήσεις, εἶναι φιλονικεῖα, ἂν θέλετε, εἶναι προτροπὴ, γίνονται κήρυγμα καὶ τέλος, ἀποτίθεται εἰς τὸ χαρτί, χωρὶς περίτεχνες φροντίδες, σὺν τὸ πολῦτιμο πετρεῖδι ποὺ ἀποσπάται ἀπὸ τὸ βράχο».

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ π. Γουγουτάς ἔχει τοιοῦτους προλόγους—περγαμηνάς, εἶναι, πιστεύω, ἡ καλύτερα ἀπόδειξις τοῦ πᾶσόν οἱ ὅρατοι τοῦ ἱεραποστολικῶν ἀγίωνος εἶναι ἀξίως τῶν πλεόν θερμῶν καὶ τῶν πλεόν ἐγκαρδίων συγχαρητηρίων».

— Εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους

Ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἔρχονται εἰδήσεις ὅτι ἐκτείνεται συνεχῶς καὶ ἀπλοῦνται καὶ ἐκεῖ καὶ εἰς ἄλλα κέντρα τῆς Παλαιστίνης ἢ μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἁγίων Τόπων ρωσικὴ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. Καὶ ἐπισημαίνεται: καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχουν τὰ ὑπὸ ἐλληνορθόδοξον νῦν ἐποπτεῖαν διατελοῦντα ἱερά προσκυνητὰ τῶν θεοθαδίστων περιοχῶν νὰ ὑπαχθῶν ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον. Αἱ τελευταῖαι πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν λεγομένων Πατριάρχου τῆς Μόσχας Ἀλέξη, ἀναεώνει τὰ στελέχη τῶν ῥώσων κληρικῶν εἰς τὴν Παλαιστίνην μετὰ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ γενικὴν ἐφοδον διὰ τὴν ἐκπόρθρσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου ἢ τὴν ἐκπολιόρθησιν αὐτοῦ διὰ θαυμασίας διεπιστάσεως ῥώσων κληρικῶν καὶ ρωσικοῦ χρυσοῦ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ εἰς τὰ μοναστήρια τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀδελφότης αὕτῃ ἀντιμετωπίζει μεγάλαι οἰκονομικὰ προβλήματα διευκολύνει τὴν ἐκστράτειαν τῶν ῥώσων ρωσοφρόνων προπαγανδιστῶν, οἵτινες διαθέτουν καὶ ἐπιτηδεύονται πολλὰ καὶ ἀφθονοὺς χρήμα. Ἡ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις εἶναι παρὰ ποτε ἄλλοτε ἀναγκαία σήμερον. Ἄν δὲν ληφθῶν μέτρα προστασίας τοῦ ἐλληνικοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ὄχρου καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἐκ μέρους τῶν συμμάχων τῆς Δύσεως—οἵτινες εὐτυχῶς ἐλάτιστα ἐπηρεάζονται μετὰ τὸν ἐ' παγκόσμιον πόλεμον ἀπὸ τοῦς καθολικοῦς—ἡ κατάρρευσις του εἶναι λίαν πιθανὴ καὶ αἰ εὐθῦναι θὰ εἶναι μεγάλα.

«Ἀτλαντὶς» Νέας Ὑόρκης

— Οἱ Ῥῶσοι εἰς τὴν Παλαιστίνην

Εἰς τὴν Παλαιστίνην πολλῶν εἰδῶν ἀνατάρχαλι δημιουργοῦν μίαν ἀνεμοζάλην εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς χαιρόνται οἱ ἐβραῖοι Ἴσραηλινοί. Καὶ οἱ ῥῶσοι αὐτοὶ ἴσραηλινοὶ τῆς Παλαιστίνης ἐμφανίζονται μετὰ τὸ ἐνδομα τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ τῆς ἁγίας Ρωσσίας. Εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους, πεδίων δεινῆς διαμάχης μεταξὺ Ἰσραηλιτῶν, ἢ ἱσραηλιτῶν, ἢ κομμουνιστικῆς προπα-

γάνθα εδρίσκει ἄλλην τὴν ἄνεσιν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν δολιχότητα καὶ δραστηριότητά της εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας ἐξ Ἱεροσολύμων, ἡ περιοχὴ τῆς Ναζαρέτ ἐγένετο ἀπὸ Ρώσους κληρικούς, ἀπεσταλμένους τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, οἱ ὅποιοι προπαγανδίζουν ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, ἐπὶ τῇ ἐπιχειρημένῃ ἐπισκέφει του εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους καὶ ὑπόσονται εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὑποίαν οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Παλαιστίνης θὰ ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας. Ἰποθέτομεν ὅτι οἱ διπλωμ. ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος κατατοπίζουσι σχετικῶς τὴν Κυβερνήσιν των, καὶ ὅτι θὰ ληφθῶσι μέτρα διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ κινδύνου. Καὶ τὸν κίνδυνον αὐτὸν καθιστᾷ σοβαρώτερον ἢ τραγικὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιστίνης ἔναντι τῶν οἰκονομικῶν μέσων, πού διαθέτει ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ ἢ κομμουνιστικῇ προπαγανδῇ.

«Ἀτλαντὶς» Νέας Ὑόρκης

— Ἐπέστρεφεν ὁ προϊστάμενος τοῦ καθεδρικοῦ Νέας Ὑόρκης αἰδέα. Κωνστ. Καζάνας

Ἐπέστρεφεν εἰς Νέαν Ὑόρκην προσχρόμενος ἐξ Ἱερουσαλὴμ, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν ὁ αἰδ. Κωνστ. Καζάνας, ὅστις πρὸ μηνὸς μόνον ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ Δ. συμβουλίου τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὡς ἱερατ. προϊστάμενος τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ, τῇ ἔγκρισίσι καὶ εὐλογίᾳ τῆς ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ αἰδ. Καζάνας ἀνεχώρησε πρὸ τριμήνου καὶ μὲ ἐιδικὴν ἀποστολὴν ὅπως μελέτησῃ τὰ προβλήματα τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀγιοταρχικῆς Ἀδελφότητος, προκειμένου νὰ ληφθῇ ἥσυχία καὶ θλιχτὴ μέριμνα ὑπὲρ αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν ἐναυθῶν ὁμογενῶν. Ὁ αἰδ. Καζάνας ἐπισκέψθη δις καὶ παρέμεινεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ὡς εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ στελεχῶν τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας.

Ἀμα τῇ ἐπιστροφῇ του ἀνέλαθεν ἀμέσως μετὰ τὰς εὐχὰς ἑλῶν τὰ καθήκοντά του ὡς ἱερατ. προϊστάμενον καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος ἐκλεκτοῦ κληρικοῦ Β. Εὐθυμίου. Ὁ π. Καζάνας θὰ ἔχη ὡς δοθήσῃ τὸν τὸν χειροτονηθέντα ἐσχάτως αἰδ. Ἰω. Ταβλαριθῆν.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ αἰδ. Κ. Καζάνα ὁ Καθεδρικός ναὸς τῆς Νέας Ὑόρκης εὖρε τὸν ἄριστον κληρικὸν ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκλεκτόν συνεργάτην πρόθυμον νὰ ἐξυπηρετήσῃ εἰς κάθε εὐγενικὸν σκοπὸν, ἰδιαίτερον νὰ καθοδηγήσῃ τὴν νεολαίαν τοῦ Καθεδρικοῦ ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἴδιος προέρχεται.

«Ἀτλαντὶς» Νέας Ὑόρκης

— Ὁ ἅγιον κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἀκαταπόνητον μετὰ τὴν κάπως καθυστερημένην ἀνησυχίαν του διὰ τὰς τύχας τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἐξαπέλυσε

πλῆθος ἀπεσταλμένων κατὰ τῶν Ἱερῶν Τόπων, οἱ ὅποιοι μετὰ τὸ ἄφθονον ἀργύριον καὶ τὴν σαγήνην τῆς εὐδαμονίας ἐργάζονται συστηματικῶς διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Μοσχοδικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προσπάθεια τῆς ψυχικῆς διαδρώσεως καταβάλλεται ἀπὸ μακροῦ εἰς τὴν παναρχαίαν αὐτὴν κοιτίδα τῆς Χριστιανοσύνης, ἀλλὰ τῶρα ἡ ιδιότητος αὐτῆ ἱεραποστολῆς ἔχει ἀποδυθῆ εἰς ἄγῃνα διαφθοράς καὶ κατακτήσεως τῶν συνειδήσεων χωρὶς ἐπιφύλαξιν. Ὁ θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων ἐπέσημανε κατ' ἐπανάληψιν τὸν κίνδυνον χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἀνταπόκρισις. Καὶ ἔμως διακυβεύεται ἡ ὑπαρξίς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία ἀντιτάσσεται εἰς τὴν μήνιν τῶν φοβερωτικῶν περιστατικῶν τῶν αἰώνων, ἀντιμετωπιζομένη διὰ πρώτην φοράν ὡς δεδομένον πλέον τὸν ἀφανισμόν. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, τὸ μόνον ἐλεύθερον ὀρθόδοξον Κράτος, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐθάρναι τὸ χρέος τῆς συμπαραστάσεως καὶ αὐτὴ ἡμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον μετὰ τὴν ἀνάληψιν μιᾶς ἀποφασιστικῆς οἰκονομικῆς σταυροφορίας.

«Ἐθνικὸς Κήρυξ» Νέας Ὑόρκης

— Τὰ ἀσυμβίβαστα

Ἀπὸ συνέντευξιν τοῦ πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου πρὸς Ἀγγλον δημοσιογράφον: «Ὁ Πατριάρχης παρεδέχθη εἰλικρινῶς, ὅτι ὁ Μαρξισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀσυμβίβαστοι φιλοσοφικαὶ θεωρίαι, μὴ εἶπεν ὅμως ὅτι ἐξευρέθη μετὰ τῆς Κυβερνήσεως κάποιος τρόπος συμβιώσεως, τῶν δύο συστημάτων, καὶ μὴ ὠμίλησε μετὰ ἔξαρσιν διὰ τὸν Στάλιν». Καί, ναὶ μὲν, αὐτὸς ὁ «κάποιος τρόπος συμβιώσεως» τῶν δύο ἀσυμβίβαστων θεωριῶν, ἐνθυμίζει τὸ ἀκαταβάλλιστον ἐκεῖνο τραγοῦδάκι τῶν Παναθηναίων:

Τῆς ἐκστρατείας νέας θεραπείας
Ἐβρέθη τρόπος, ἐτοί ὅπως-ὅπως...

Πάντως, ὅμως, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἡ κατανόησις τῆς θεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ ὑπὸ τοῦ πληρωμένου κληρικοῦ τῆς Μόσχας εὐκολύνεται πολὺ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν ἀνεσκόλοισαν χιλιάδας ἱερῶν καὶ μετέδωκαν εἰς χοιροστάσια τὰς ἐκκλησίας.

«Ἐθνικὸς Κήρυξ» Νέας Ὑόρκης

— Εἰς τὴν Οὐδρανίαν τὸ 1939 ὑπῆρχον 10 ἐπίσκοποι καὶ ἰσάριθμοι ἀποστολικοὶ διαχειρισταὶ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ οἱ δέκα αὐτοὶ ἔχον καταδικασθῆ. Ἐκ τῶν 2050 ἱερέων, τὸ ἦμισυ ἐδρίσκονται εἰς τὰς φυλακάς 30 ο) ἀπεσκίρτησαν καὶ μόνον 20 ο) παρέμειναν πιστοί. 520 μοναχοὶ ἐδρίσκονται εἰς τὰς φυλακάς ἢ ἀγρόσονται, ἐπίσης δὲ καὶ 1090 μοναχοί. 3400 ἐφημερίαι καθργήθησαν ἢ μετετρέπησαν εἰς ὀρθοδόξους, ἐπίσης δὲ ἐκλεισθησαν 440 ἐκκλησίαι καὶ παρεκλήτρια, 195 μοναστήρια, 9.900 δημοτικὰ σχολεῖα, 390 σχολεῖα μέσης ἐκπαίδευστος καὶ 56 ἀνωτέρας. 5 ἑκατομμύρια ρωμαιοκαθολικῶν ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποσκιρτήσων ἢ τηροῦν παθητικὴν ἄμνην.

«Ἀτλαντὶς» Νέας Ὑόρκης

—'Εκ ζούγκλας τὸ φῶς!...

Ἀθηναῖος συντάκτης ἀπεκάλυψεν ὅτι εἰς ἰθαγενῆ τῆς Οὐγγρίας, ὀνόματι Μαούλα, ζητεῖ ἐπιμῶνως ἀπὸ τὸ Πατριαρχ. Ἀλεξανδρείας νὰ χειροτονηθῇ... Ἕλην ἱερεὺς, εἰς τὴν ζούγκλαν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὅπου κατοικεῖ :

«Ὁ φιλελληνισμὸς του, γράφει ἡρχισ τοῦ 1940 μὲ τὸν πόλεμον τῆς Ἀλβανίας. Πληροφρηθεὶς τὰ κατορθώματά μας καὶ μεθυσθεὶς ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἤλλαξε τὸ ὄνομά του ἀπὸ Μαούλα ἐπὶ τὸ ἐλληνικώτερον εἰς Σπάρτα, ἔβαλεν εἰς τὴν χορτόπλεκτον καλύβην του τὴν ἐπιγραφὴν «Ζήτω το Ἑλληνογι!» φορεῖ μαῦρον ράσον, καλυμμαῖχ καὶ πετραχίλι ἰδίας του κατασκευῆς καί... λειτουργεῖ εἰς μίαν καλύβην, ἐνώπιον δύο σταυρῶν, μὲ αὐτοσχεδῖους ὕμνους-ψαλμοὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἑλληνας».

Θά ἤρχετο κανεὶς αὐτὸν τὸν φιλελληνισμὸν νὰ τὸν εἶχαν καὶ ὀρισμένοι Ἕλληνας, πού ζοῦν εἰς τὴν ζούγκλαν τῶν ἐρυθρῶν ὀργανώσεων καὶ ἔχουν χειροτονηθῇ ἱερεῖς... τοὺ μίσους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος!...

—Τί ἐπιδιώκει ὁ πάπας μὲ τὸ Κογκορδάτον.

Μιά παλαιότερα ἐλληνικὴ πρότασις πού ζητεῖ συνέχειαν.—Δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρου

Ἡ πληροφορία καθ' ἣν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπάγος καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Στεφανόπουλος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς των εἰς Ρώμην ἐπεσεκέθησαν καὶ τὴν Α. Α. τὸν Πάπαν, σχολιάζεται, εὐρύτατα ὑπὸ τῶν ἐναυθῶν ἐκκλησιαστικῶν μας κύκλων καὶ ἦτο φυσικὸν νὰ ζητήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμην τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, ὁ ὁποῖος προθύμως ἐδέχθη νὰ μᾶς ἐμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ λίαν ἐνδιαφερόντος ζητήματος τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων μὲ τὸ Βατικανόν.

«Ὅταν ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, μᾶς εἶπεν ὁ Πατριάρχης, ὑπουργὸς τότε τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, συνέταξε νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ἐλληνοπαῖδας νὰ λαμβάνουν τὴν πρῶτην ἐκπαίδευσιν εἰς Καθολικὰς σχολὰς, ὁ Πάπας, ὡς ἐνθυμοῦμαι, παρεκάλεσε τὸν τότε πρωθυπουργόν Ἐλ. Βενιζέλον νὰ μὴ περιβληθῇ κῆρος νόμου τὸ νομοσχέδιον ἐκεῖνο. Καὶ ὁ μὲν Ἐλ. Βενιζέλος ἐκάλεσε τότε τὸν κ. Παπανδρέου, συστάσας ἀνάκλησιν τοῦ νομοσχεδίου, ἀλλ' ὁ κ. Παπανδρέου ἠρνήθη, ἀπειλήσας μάλιστα καὶ παραίτησιν, ἂν ὁ πρωθυπουργὸς ἐπέμενεν εἰς τὴν στάσιν του. Ἀλλὰ καὶ ὁ τότε ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Α. Μιχαλόπουλος, εὐρέθεις συμπτωματικῶς εἰς τὴν συζήτησιν, ἠπειλήσεν ἔτιπας παραίτησιν καὶ οὕτω ἡ Παπικὴ ἀξίωσις, ὑποβλήθησα ὑπὸ τῶν Καθολικῶν πρεσβειῶν, δὲν ἰκανοποιήθη. Τότε, ὡς ἐνθυμοῦμαι, ὁ Πάπας ἐσεκέθη κατὰ ἄλλο. Ἐξήλθε τὴν σύναφιν Κογκορδάτου, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ προέβλεπεν ὅπως ὁ ἐν Ἀθήναις Ἐπίσκοπος τῶν Καθολικῶν ἔχει τὸν τίτλον «Καθολικὸς Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν». Ὁ

περὶ τοῦ ἀνωτέρου νόμος περὶ πρώτης ἐκπαιδεύσεως τῶν ἐλληνοπαίδων, εἶχε συνταχθῆ τῆ εισηγήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μακαρίτου Χρυσοστόμου, ὅστις καὶ ἐτηρεῖτο ἐν ἑμμέσῳ τῶν συζητήσεων τῶν σχετικῶν μὲ τὸ τεθὲν θέμα τοῦ Κογκορδάτου. Καὶ θεωρήθη τότε καλόν, εἰς τὴν περίπτωσιν θὰ συνήπτετο τελικῶς τὸ Κογκορδάτον μεταξὺ ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Βατικανοῦ, νὰ ζητήσῃ ἡ ἐλληνικὴ Κυβερνήσις ὅπως ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὸν εἰς Ρώμην καὶ δύο ἐπισκόπους εἰς Νότιον Ἰταλίαν, ὅπου μέχρι σήμερον δὲν ἔχομεν ἐπισκοπιὴν ἐκπροσώπησιν, ἐνθ' εἰς Νότιον Ἰταλίαν οἱ πληθυσμοὶ εἶναι μᾶλλον ἐλληνικοὶ, ἐλληνοφώνοι ἐν πολλοῖς καὶ Οὐνίται. Εἰς Ρώμην δὲ οὕτε ναὸς ἐλληνικὸς ὑφίσταται. Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ταῦτα προτάθησαν ἐκ μέρους τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ Κογκορδάτον ἐγκατελείφθη καὶ τὰ πράγματα μένουσιν ὡς εἶχον, χωρὶς ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Βατικανοῦ νὰ προέλθουν νέα στοιχεῖα πείθοντα ὅτι ἐπιβάλλονται ἐπίσημοι σχέσεις μεταξὺ τούτου καὶ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἀπεναντίας κατὰ τὴν περίοδον τῆς γερμανικῆς κατοχῆς, οἱ καθολικοὶ παρεκλήθησαν νὰ συντελέσουν εἰς τὸν ἐπισιτισμὸν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἐνθ' ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καταβλήθη πάσα προσπάθεια καὶ ἐπετεῖχθη ὁ ἐπισιτισμὸς πλήρως, ἔταν ὁ αἰσιδμος Δαιμασκηνὸς ἐξήχησε τὴν συναντιλήφιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἀπὸ τὴν Ρώμην οὐδὲν ἐγένετο καὶ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἐν Ἀθήναις Νουνοῦσιου παρέμεινεν ἄνευ συνέχειας. Τί ἀποδεικνύουν τὰ γεγονότα κατὰ; 1) Ὅτι εἶναι ἀξίαφοροι πρὸς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ οἱ περὶ τὸν Πάπαν καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας καὶ 2) ὅτι ἐὰν παρεχώρησε κάτι, τοῦτο ἐπραξε διὰ νὰ ἀσκήσῃ προπηγάνδαν παρὰ τῷ ἐλληνικῷ λαῷ».

«Ἀτλαντὶς» Νέα Ὑόρκη

—Ἡ ἱστορικὴ ἐπίσκεψις τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων εἰς τὴν Θεολογικὴν μακς Σχολὴν ἐν Μπρουκλάιν

Ἡ κατάθεσις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ κυρίου τῶν Κοιτῶνων.—

Ἡ προσεφώνησις τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ.

Ὅς εἶχομεν γράψει ἐν καιρῷ, οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐν Βοστώνης διόδον των ἐπεσεκέθησαν καὶ τὴν Θεολογικὴν μακς Σχολὴν εἰς Μπρουκλάιν, ὅπου πλήθος ἐκ χιλιάδων ὁμογενῶν εἶχε συγκεντρωθῆ. Ἱερεῖς ὑπερεξήκοντα κοινοτήτων ὑπεδέχθησαν τοὺς Βασιλεῖς μετὰ τῶν σπουδαστῶν τῆς σχολῆς καὶ τοῦ Διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς Παῦλος κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ κυρίου τῶν κοιτῶνων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐπὶ τῆ καταθέσει τοῦ θεμελίου τούτου καὶ τῆ ἐπισημῆσι των εἰς Βοστώνην, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ προσεφώνησε τοὺς Βασιλεῖς ὡς ἑξῆς :

«Μὲ ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ υπερηφάνειαν Σὲ βλέπομεν σήμερον, ἐνδοξοὺ καὶ τετιμημένους Βα-

σιλεύ, μαζί με την λατρευτήν των Ἑλλήνων Βασίλισσαν τὴν στοργικὴν αὐτὴν «Μάννα» τοῦ πονεμένου μέν, ἀλλ' ἠρωϊκοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν πόλιν τῆς Βοστώνης, τὰς Ἀθῆνας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων τῆς περιφέρειας αὐτῆς, Σὰς χαίρειτόμεν με πάλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν τὴν ψυχὴν καὶ Σὰς εὐχόμεθα νὰ εἶναι ἡ παραμονὴ Σὰς εἰς τὴν ἀγαπῆτὴν μας Ἀμερικὴν εὐχάριστος, εὐτυχὴς καὶ καρποφόρος διὰ τὴν Μητέρα μας Ἑλλάδα.

Ὁ ἐρχομὸς Σὰς, Βασιλεῦ, ἐγέμισε τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ υπερῆφάνειαν καὶ τὸ ἀντίκρουσμά Σὰς ἀνεβάξει εἰς τὰ μάτια ὄλων δάκρυα συγκινήσεως καὶ χαρᾶς.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Πρόεδρόν μας πού Σὰς ἐκάλεσε καὶ εὐγνωμονοῦμεν καὶ Σὰς πού μας ἤλθατε.

Τὰ μάτια μας δὲν χροαίνοιν νὰ Σὰς βλέποιν. Εἰς τὸ σεπτὸν πρόσωπόν Σου ἐλέπομεν Βασιλεῦ, ἐλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Τὴν Ἑλλάδα τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς. Τὴν Ἑλλάδα τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Τὴν θαρροστεφανωμένην Ἑλλάδα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τέλος τὴν αἱματοβαμμένην Ἑλλάδα τοῦ διαριστοῦ μαρτυρίου, τῶν ἀκαταπαύστων κόπων καὶ πόνων καὶ τῶν μεγάλων θυσιῶν.

Εἴμεθα υπερῆφανοὶ ὅτι εἴμεθα τέκνα τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐπίσης εἴμεθα υπερῆφανοὶ καὶ διὰ τὴν σημερινὴν Πατρίδα μας τὴν Ἀμερικὴν, τὴν πρωταγωνίστριαν αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς Δημοκρατίας.

Καὶ! ἀγαπῶμεν πολὺ τὴν Ἀμερικὴν. Τόσον, ὅσον καὶ τὴν Ἑλλάδα. Δι' αὐτὸ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὸ ἰδικόν μας ὅτι, ἔφερον ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν αἰώνιον Ἑλλάδα καλὸν καὶ ἄγιον καὶ ὑψηλὸν θέλομεν νὰ τὸ διατηρήσωμεν καὶ ἐσθ.

Πιστεύομεν δέ, ὅτι ὅλα τὰ καλὰ καὶ ἅγια τῆς πνευματικῆς μας Ἑλλάδος φυλάσσονται ὡσάν εἰς κιθωτὸν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον μας Πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἰδρύσαμεν ἔκκλησιὰς καὶ ἐκτίσαμεν σχολεῖα εἰς τὴν χώραν αὐτὴν καὶ ὅλοι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὰ κοινοτικά μας αὐτὰ ἰδρύματα ἐργαζόμεθα νυχθημερόν διὰ τὴν πρόσδόν μας, τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ κορῦφωμα τοῦ κόπου καὶ τῶν ἀγῶνων μας καὶ τὸ στεφάνωμα ὄλων τῶν προσευχῶν μας, Βασιλεῦ, εἶναι ἀναμφιδόλως τὸ ἱερόν τοῦτο Ἱδρυμα, ἡ Θεολογικὴ μας σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφυμνάζονται οἱ μέλλοντες ἱερεῖς μας. Οἱ φρουροὶ τῆς πίστεώς μας. Οἱ σταυροφόροι τῆς Ἐλληνορθόδοξου ἰδεολογίας μας.

Τὴν ἱδρυσε τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἡ ἑμογένειά μας ὑπὸ τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ νῦν ἐνδόξως πατριαρχεῦοντος πνευματικοῦ τῶν Ὁρθόδοξων πατρὸς κ. κ. Ἀθηναγόρου καὶ τὴν συντηρεῖ καὶ τὴν κατευθύνει σήμερον πάλιν ἡ ἑμογένειά μας ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καθοδήγησιν τοῦ Ἀρχιε-

πισκόπου μας κ. Μιχαήλ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς ἐπισκέφωός Σὰς, Μεγαλειότατε, εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο Ἱδρυμα μας ἠθελήσαμεν νὰ συνδεθῇ αἰωνίως τοῦτο με τὸ σεπτὸν ἔνομά σου καὶ τὸ γλυκὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εθεωρήσαμεν καλὸν νὰ Σε παρακαλέσωμεν θερμῶς, ὅπως ἀγαθυνοῦς νὰ καταθέσῃς τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν νῦν οἰκοδομουμένου κτιρίου τῶν Κοιτῶνων μας.

Ἰδοὺ λοιπὸν! Μὲ τὰς τετιμημένας χεῖράς Σου θεμελιώσων τὸν Οἶκον καὶ τὸ κέντρον τοῦτο καὶ εἶθε νὰ μείνῃ τοῦτο εἰς τὸν αἰῶνα ἀσάλευτον καὶ νὰ παραμείνῃ ἕσασι δλοφώτεινον κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος.

Ζῆθι καὶ Σὺ, Βασιλεῦ, καὶ διὰ τῆς πανόθενουργου δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου εἰς ὄν ἤλπισεν ἡ ψυχὴ Σου, καὶ ἐπὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὁποίου πέποιθε καὶ ἐλπίζεις, ἄς κραταιώνεται ἡ Βασιλεία σου καὶ ἄς δοξάζεται ὁ Λαὸς σου.

«Ἐθνικός Κήρυξ» Νέας Ὑόρκης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 329 ἠ' ἔτους)

Μίαν πρωΐαν, ὦ! τρομερὰ ἐνδύμησις, ἥτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου. Μίαν πρωΐαν, λέγω, εἴμεθα μόνον ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγώ, εἰς τὴν καλύβην μας· ὁ καιρὸς ἦτο ἐπίσης δεινὸς ὡς ὁ σημερινός· ἡ μήτηρ μου δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ στρωμὰ τῆς. ἦτο κλινήρης· εἰς μᾶτην ἐγὼ προσεπάθουν νὰ τὴν ἐγκαρδιώω με γλυκεῖς λόγους, πλὴν ἐνίστε τὴν ἔκαμνεν ὁ ἀφελὴς μου τρόπος νὰ μειδιᾷ ἐν μέσφ σφοδρῶν πόνων. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἀπεκρίνατο ποσὸς εἰς τὰς ἀθῶας μου συνομιλίαι· ἡ ὠχρότης, τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου, ἐκάλυψε τὸ ὠραῖον τῆς πρόσωπον· πρὸς χαρὰν μου ὅμως ὀλίγον ὕστερον ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς.

—Τί καιρὸς εἶναι Ἀνδρέα; μοὶ εἶπεν.

Βρέχει, μήτερ, ἀλλ' ἡ βροντὴ ἔπαυσεν.

—Ἀνδρέα, ἐπανέλαβεν αὐτὴ μετὰ μίαν στιγμὴν, δύνασαι νὰ ὑπάγῃς νὰ μοὶ ἀναζητήσῃς ἀμέσως τὸν σεβάσιμον ἱερέα τῆς ἐνορίας μας, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις; ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ, πῆγα-

νε, τέκνον, καὶ ἔλθε μετ' αὐτοῦ· ὁ ἔφη-
μέριος θὰ καταφρονήσῃ τὴν καταιγίδα· ἢ
πρὸς τὸ ποίμνιόν του ἀγάπη εἶναι μεγί-
στη καὶ ὁ εὐσεβής του ζῆλος κἀμνε αὐτὸν
νὰ ὑπερνικᾷ πολλὰ προσκόμματα.

Χωρὶς καλῶς νὰ ἐννοήσω τὴν ἀνάγκη
τοῦ νὰ προσκαλέσω τὸν ἱερέα εἰς τὴν
οἰκίαν μας, καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐν-
τολῆς τὴν ὁποῖαν ἔμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ,
ἔσπευσα νὰ ὑπακούσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ καλὸς υἱὸς

Λεπτὰ τινα τῆς ὥρας μόλις εἶχον πα-
ρέλθει ἀφ' οὗτο ἔσπευσα νὰ ζητήσω τὸν
ἐνάροτον ἱερέα, τὸν εὖρον καὶ ἐπανῆλθον
μετ' αὐτοῦ.

Τί ἔχεις, κόρη μου εἶπε, πλησιάζων
τὴν ἄρρωστον καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ
τῆς χειρὸς εὐνοϊκῶς· αἰσθάνεσαι πολὺν
πόνον; ἣ εἶπεν.

Ἡ πτωχή μου μήτηρ ἀπεκρίθη ἕνα
«ναί» τόσον ἀδύνατον, ὥστε ὑπῆρξε σχε-
δὸν ἀκατανόητον.

— Θάρρος, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἄνθρω-
πος τοῦ Θεοῦ· ὑλόφερε μεθ' ὑπομονῆς
τὰς ἀκαταλήπτους ἀποφάσεις τοῦ Παντο-
δύναμου.

— Ἀνδρέα, μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἔ-
ξελθε μίαν στιγμὴν, μὴ ἀπομακρύνεσαι
ὅμως πολὺ μακρὰν, διότι ἴσως σὲ χρεια-
σθῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἐπήκουσα, ἀλλ' εἶχον τότε ὀρμεμφύ-
τως τὸ αἶσθημα τῆς δυστυχίας ἣτις με
ἠπέλει· δὲν ἀπεμακρύνθην, ὅχι· πλὴν ἐ-
τράβηξα πρὸς ἐμὲ τὴν θύραν τοῦ καλυ-
βροσπίτου μας ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα καὶ τὰ

δάκρυά μου κατέβροχον τὸ κατώφλιον
τῆς θύρας.

Ἄφου ἐπὶ πολὺν προσηυχήθην καὶ ἔ-
κλαυσα, ἔβαλόν μετὰ ταῦτα τὸ αὐτίον
μου νὰ ἀκούσω· ἡ ἐλαχίστη κίνησις, γε-
νομένη ἐντὸς τοῦ καλυβοσπίτου, ἔφερον
θανατηφόρον φρίκην εἰς τὴν καρδίαν
μου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν τὴν ἐκ-
κλησιαστικὴν κοὶ ἐπίσημον φωνὴν νὰ
μοῦ λέγῃ· Ἄνδρέα, δὲν θὰ ἔχῃς πλέον
μητέρα! Ἡ ἀνυπομονησία μου ἦτο
λυπηροτάτη, καὶ ἐπετάχυνε τοὺς παλμοὺς
τῆς καρδίας μου ἐὰν ἐπὶ πολὺ ἔμμενον εἰς
τὰς ἀβεβαιότητας ταύτας ἀναμφιβόλως
θὰ με ἔκαμνον ν' ἀποθάνω, εἰς τὸ μέρος
οὗτο ἡμην γονυπετής.

(Ἀκολουθεῖ)

— Βιβλία κατάλληλα διὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν.

— Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, περιέχων ἀγνώστους ἀκολουθίας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἄδεται 10.000, δεμ. 15000.

— Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἄνδ. Κρήτης 1500

— Γυμνάσματα Πνευματικά, Νικοδήμου, ἄδεται 35.000, δεμένον 45.000.

— Προσευχητάριον Α. Δ. Σιμωνώφ, ἄδεται 25.000, δεμένο 35.000.

— Ἐγκόλιον προσευχῶν, περιέχων παρακλ. Κανόνας καὶ Χαιρετισμούς, Γαβριὴλ Σταματελάτου, ἄδεται 15.000, δεμένον 25.000

Ταχυδρομικὰ 100)ο.

Καὶ ἄλλα διάφορα καὶ ὠφέλιμα βιβλία ὧς ὁ τιμοκατάλογος ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΝΕΡΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰς τῆς «Ἀγιορει-
τικῆς Βιβλιοθήκης» ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ περιοδικοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν

Mr. ELIAS ZIOGAS

2528 Broadway

New York 25, N. Y.

Ὅθεν πρὸς ἐγγραφὴν ἢ πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν των, οἱ ἐν Ἀμερι-
κῇ συνδρομηταὶ μας δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν ὡς ἄνω διεύθυνσιν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ : ΔΟΛΛΑΡΙΑ 3

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Ταχυδρομικὰ ἐσωτερικοῦ 15 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Γυμνάσματα Πνευματικά Νικοδήμου, ἄδետον 35.000, πανόδ. Δραχ.	50 000
Θεοτοκάριον Νικοδήμου ἄδետον 25.000 πανόδետον	» 35.000
Προσευχτάριον, Α. Δ. Σιμωνῶφ, ἄδետον 25 000 πανόδետον	» 35.000
Μακαρίον τοῦ Αἰγυπτίου, 50 πνευματικά ὀμίλια, σελ. 250 ἄδետον 22.500, δεμένον	» 32.500
Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, περιέχον τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον καὶ λοιπὰς ἀγνώστους ἀκολ. τῆς Μ. Τεσσαρακοσ. ἄδ. 10.000 δεμ.	» 15.000
Νέος Εὐεργετινός, ὑπὸ Γαβριὴλ Διονυσίου, μεταφρασμένος παρὰ Γεωργίου τοῦ Ρήτορος	» 10.000
Λαυσαϊκὸν τοῦ ἁγίου ὄρους, τοῦ αὐτοῦ	» 12.500
Ἐγκόλιον προσευχῶν, περιέχον παρακλ. Κανόνας καὶ Χαιρετι- σμοὺς εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὑπὸ Γαβριὴλ Σταματε- λάτου, σελ. 216 ἄδետον 15.000, πανόδետον.	» 25.000
Σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ αὐτοῦ, ἄδետον 12.000, δεμένον	» 22.000
Ὁδηγὸς τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ αὐτοῦ. Χρησιμώτατον διὰ κάθε Χριστιανὸν καὶ πρὸ παντὸς τῶν πνευματικῶν	» 5.000
Βιβλίον ψυχοσωτήριον τοῦ αὐτοῦ	» 1.500
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	» 5.000
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατῆς (θηρησκευτικὸν διήγημα)	» 5.000
Μικρὰ Ἀνθοδέσμη	» 500
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	» 1.000
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανὸν ἔκδοσις γ'	» 1.000
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχαῖς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπης	» 1.500
Ἀκολουθία τῆς Γονυκλισίας, τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς	» 1.500
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ ὁ παρακλ. κανὼν τῆς Γλυκοφιλοῦσης Ἱ. Μ. Φιλοθέου καὶ εὐχαὶ κατὰ τοῦ πολ.»	» 1.500
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργούπηκτου	» 1.500
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὴν Πορταίτισσαν τῶν Ἰβήρων	» 1.500
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	» 1.500
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ἐένης μοναχῆς τυφλῆς σ.104	» 2.500
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη	» 6.000
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθέτου	» 5.000
Γνώθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	» 1.500
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὄσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	» 2.000
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	» 2.000
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.	» 2.000
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γοιγούτᾶ, ἱερέως	» 5.000
Ἡ Χαρὰ τῶν Ἀγγέλων	» » » » 10.000
Ἡ Καμπάνα τοῦ Οὐρανοῦ	» » » » 10.000
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον	» 2.000
Περὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου αἰωνίας ζωῆς, † Ἰωακείμ Σπετσιέρη	» 4.000

Ὁ βίος καὶ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου »	2.500
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ. »	5.000
Ὁ Παράδεισος, Ἰωάννου Μηνᾶ. »	6.000
Ὁ ἐπιτάφιος τῆς Θεοτόκου »	1.500
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Φανούριον, Ἀλεξ. Μωραϊτίδου »	1.500
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβού πρωτοπρεσβ. . . »	6.000
Οἱ διδάσκαλοι τῆς Νοεραῆς Προσευχῆς. Ἀναστασίας Περαιτικοῦ »	6 000
Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων ὁσιομαρτυρῶν Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀκακίου Χ. Παπᾶ σελ. 216 »	15.000
Ἀκολουθία καὶ βίος τῶν Ἁγίων Ὁνουφρίου καὶ Πέτρου . . . »	10.000
» » » τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου Πατρ. Κων)πόλεως »	5.000
» » » τοῦ ἁγ. Ἀκακίου Κανσοκαλυβίτου . . . »	10.000
» » » τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ »	10.000
» τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου »	10.000
» τοῦ ἁγίου Τριανταφύλλου, Ζαγοραῆς Βόλου . . . »	10.000
» τῆς Παναγίας Γεροντίσσης »	10.000
Σειρὰ « Ἁγιορ. Βιβλιοθ. » ὁλόκλ. τὸ ε', ιε', ις' καὶ ιζ' ἔτος ἕκαστον »	25.000
Ὁ Ὀδοιπόρος Φιλοθέου Ζερβάκου ἀρχιμ. »	15.000
Χρηστοθήθεια Φρ. Σοαβίου, ὑπὸ Φιλοθ. Ζερβάκου . . . »	5.000
Ἱερὸς πόλεμος κατὰ τῆς βλασφημίας » »	6.000
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του »	5 000
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »	10.000
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀγ. Ὄρους »	10.000
Πίστις καὶ γνώσις, Κων. Τσαταλοῦ, ἀντισυνταγματάρχου »	10 000
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκῶδες, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδεται ὄγκ. 150.000	
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 4 τόμ. ἄδεται 150.000	
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται ὄγκ. 120.000	
Νέον Λειμωνάριον, μεταχειρισμένον με νέον δέσιμον πανόδετον, με συναξάρια Τριφδίου καὶ Πεντηκοσταρίου μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος (λείπουν 7 φύλλα ἀπὸ τὸ τέλος) »	150.000
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ. »	75.000
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839 »	50.000
Θησαυρὸς ἁγίων (παρακλητικοὶ Κανόνες ὄλων τῶν ἁγίων) »	38.000
Συναξαριστὴς Δουκᾶκη, Σεπτέμβριος, ἄδεται »	30.000
» » Ὀκτώβριος 35.000 Νοέμβριος » »	45.000
Μέγας Συναξαριστὴς Πατρὸς Ματθ. τόμος α' καὶ ε' ἄδ. 70.000 δεμ. »	85.000
» » » β', γ', δ', ε' καὶ ζ' » 60.000 » »	80.000
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου »	25.000
Βραῖλα Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ. »	50.000
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρ. Φιλαδελφείας, Βενετία αψκζ' ὄλον δερματίνον . . . »	150.000
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »	100.000
« Ἔστι » τόμος γ'. 1877 δερματόδετον »	100.000
Ἑλληνικὴ Γραμματολογία, Κ. Εὐσταθοπούλου Ἀθῆναι 1892 δερματόδετον »	50.000

Φιλολογική καὶ κριτικὴ ἱστορία, Κοντογόνου, πλήρης, δερματόδετος εἰς δύο τόμους »	300.000
Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Ἀθῆναι 1883 πανόδετον »	50.000
Θεῖαι ἐκδηλώσεις, Π. Ν. Ἀντίπια »	15.000
Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, Μ. Γεδεών, 4 τεύχη . . . »	100.000
Ἡ Νέα Διαθήκη, μετάφρασις Α. Α. Πάλλη, Λιβερπουλ 1910 »	300.000
Ἱερογραφικὸν ἀπάνθισμα, Νεοφύτου Μεταξά, δερματόδετον »	100.000
Ἀποστολικὴ Σαγῆν ἄδετον »	45.000
Διάτιξις ἀκολουθιῶν Μ. Τεσσαρακοστῆς Φαυλέκα »	17.000
Ἀμυνα ὀρθοδόξου πίστεως, Μιχ. Σαββοπούλου, Πρεσβυτέρου »	12.000
Ἱερὰ Κατήχησις, Ν. Βουλγάρωσ, ἥτοι ἐξηγήσις θ. Λειτουργίας »	25 000
Ὁ ὄσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάσαφ, Π. Γιαννακουλοπούλου »	10 000
Ἡ σύγχρονος Ἀθωνιάς Σχολὴ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ διδάξαντες ἀπὸ τοῦ 1845-1916 ὑπὸ Χριστοφόρου Κτενᾶ »	15.000
Ἀπέχεσθ' αἵματος Κ. Ζερβου Πρωτοπρεσβυτέρου »	3.000
Ἀκάθιστος παρακλ. ἀκολουθία δεκαπενταγούστου Ἀρχ. Ζ. Λιανᾶ »	10.000
Προσκυνητᾶριον ἁγίου Ὁροσίου »	15.000
Ἡ προσευχὴ. Κ. Καλλινίκου »	7 000
Πρακτικαὶ ὁμιλίαι Κυρ. Εὐαγγελίων Κ. Κολλινίκου »	25 000
Λόγοι Μεγάλου Βασιλείου τόμοι 1—2 »	30.000
Λειτουργία Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου »	6.000
Ὁ ἀντίχριστος, Γ. Σκιαδᾶ »	30.000
Καλοκαιρινὴ (δερματόδετον καινουργές) Βενετία 1810 »	200 000
Κυριακοδρομίον Νικ. Θεοτόκη, ἀμφότερα ἔκδοσις α', τῶν μὲν Ἀποστόλων εἰς δύο τόμους, Μόσχα 1808, τῶν δὲ Εὐαγγελίων, Μόσχα 1796 (μόνον ὁ α' τόμος) ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι 1Ζ' Ματθαίου. Δύναται ὅμως νὰ συμπληρωθῇ μὲ νέας ἐκδόσεως »	400.000
—Ὁμοίως ὡς ἄνω, ἔκδοσις β', τῶν μὲν Εὐαγγελίων εἰς δύο τόμους σχῆμα 4ον δεδεμένα ὅλο δέρμα ἀρχαιοπρεπές, Βενετία 1831, τῶν δὲ Ἀποστόλων εἰς ἓνα τόμον σχῆμα 4ον δεδεμένον μὲ δέρμα, ἔκδοσις 5η Ἀθῆναι 1885 »	400.000
Λεξικὸν ἑλληνικὸν Α. Α. Σικελλαρίου, πλήρες εἰς 3 τόμους λίαν ὀγκώδεις, πολυτελῶς δερματόδ. σελ ἐν ὅλῳ 4442. Ἀθῆναι 1885 »	500 000
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δερματόδ. »	500.000
Καينὴ Διαθήκη μεθ' ὀλοσελίδων εἰκόνων, ἔκδοσις Κ. Παρασκευοπούλου, σχῆμα 4ον. Ἀθῆναι 1894 δερματόδετον »	100.000
Γενικὴ ἱστορία Βησσαυέτου, 2 τόμοι πλήρεις, λινόδετοι καινουργεῖς, Κων)πολις 1817 »	300.000
Ἐλεγχος κατὰ ἀθέων καὶ δυσσιβῶν, Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων τόμος β' λινόδετον. Βενετία αψ'β' (1792) »	150.000
Ἱερὰ Κατήχησις τῶν ὀρθῶν δογμάτων. ἀρχιμ. Προκοπίου Δενδρινοῦ, δεμένο, Ἀθῆναι 1841 »	50.000
Πηδάλιον εἰς μέγα σχῆμα, ἐπὶ χάριτον μεμβράνης, δερμ. ἄριστον, Ἀθῆναι αῶμα' (1841) »	600.000
Ὁ Παύλουλακος, Κωνστ. Μπλαστιᾶ πανόδετον »	30 000
Συμεῶν Θεο)νίκης ἅπαντα, σχῆμα 4ον δερματόδετον καινουργές Ἀθῆναι 1882 »	

ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Μέγα ὄρολόγιον, Βενετία 1882	Δραχ.	150.000
Τριψίδιον καὶ Πεντηκοστάριον (Πανθέκτη) Ἀθῆναι 1852 δεσμ.	»	200.000
Εὐχολόγιον, Βενετία 1851, δερματόδετον	»	250.000
Ἀπόστολος πανόδετος, Βενετία 1873	»	70.000
Τυπικὸν Κωνσταντίνου πανόδετον	»	80.000

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία καὶ προᾶξις τῆς βυζ. μουσικῆς Παναγιωτοπούλου	»	30.000
Ἀναστασιματάριον Ἰωάννου, ἄδετον «Ζωῆς»	»	50.000
Εἰρημολόγιον Ἰω. Πρωτοψάλτου β΄: ἔκδοσις Κων)πόλεως 1839 μὲ παλαιὸν δέσιμον	»	150.000
Δοξαστάριον ἀργίν, Χουρμουζίου Χαροτοφύλακος, Κ)πολις 1859 δεσμ.	»	80.000
Μουσικὸν ἐγχειρίδιον, Μελετίου Σισανίου περιέχον μαθήματα Ἑσπερινῶν, Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας	»	60.000
Θεωρητικὸν Μισσηλίδου, μεταχειρ. ἐν καλῇ καταστάσει, δεσμ.	»	100.000
Ἱερατικὸν ἐγκόλπιον, Δ. Κυφιώτου, περιέχον ὄλας τὰς ἱεροτελεστίας, πεζὸν καὶ μυθικόν, κατάλληλον καὶ δι' ἱερεῖς, δεσματόδ. (οἱ δύο τόμοι ὁμοῦ)	»	100.000
Μουσικὸν Ἀπάνθισμα, Δ. Κιφιώτου, πεζὸν καὶ μουσικόν, δεσματόδετον, τὸ ἤμυσι τοῦ ἀνωτέρω	»	50.000
Ὅμοιον, ὄλο δέρμα πολυτελές, κατάχρυσον	»	100.000
Ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τῆς «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης» ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, εἰς μεγαλυτέραν ὅμως ποσότητα.		

Διεύθυνσις: Σωτ. Σχοινᾶν, Κοραῆ 47 Βόλον

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. Μητροπολίτου Αἰτωλοακαρνανίας κ. κ. Ἱεροθέου, «Ἐγκύκλιοι» ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν αὐτοῦ δράσιν, σχῆμα 8ον σελίδες 48 ἐπὶ καλοῦ καλοῦ. Ἀθῆναι 1953.
2. Γ. Γ. Μπεκατώρου «Τάξις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν» 1954, κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, Ἀθῆναι. Ἀπαραίτητον ἐφόδιον διὰ τοὺς ἱ. Ναούς, ἱερεῖς καὶ ἱεροψάλτας. Σελίδες 208. Τιμὴ δρχ. 15.000.
3. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, 50 πνευματικαὶ ὁμιλίαι, σχῆμα 8ον, σελίδες 240. Τιμὴ δρχ. 22.500.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ μικρὰ θραδύτης τοῦ ἀνά χειρὸς τεύχους συνέβη ἐκ λόγων τεχνικῶν, ζητούμεν δὲ συγχώρησιν ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητάς. Τὸ 2ον τεύχος θὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὅλοι.
(Καίσαριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΕΠΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1954

Διευθυντῆς - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραῖ 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητῆς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθαῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ Λαυριώτου

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ἐπαράτου ἐκείνου Βασ. Διατάγματος «Περὶ τεκτονικῆς ἀδελφότητος» περὶ οὗ ἐγράψαμεν ἐν καιρῷ τὰ δέοντα καὶ κατωρθώσαμεν νὰ πείσωμεν τὸν Μεγαλειότατον ἡ ἀνακαλέσῃ αὐτὸ, συχνὰ γίνεται λόγος περὶ τῶν κειμηλίων τοῦ ἁγίου Ὁρους. Πολλοὶ εἶναι τῆς γνώμης, ὅτι τὰ θησαυροφυλάκια κινδυνεύουσι, δὲν παρέχουσι εἰς τὸ ἔθνος οἱ ὑπάρχοντες ἐκεῖ αὐτῶν ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ πᾶν μέτρον πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν ἢ ἐν ταῖς οἰκείαις Μοναῖς ἢ νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς ἓν ἀσφαλὲς καί, κατὰ τοὺς τελευταίους κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, νὰ ἰδρυθῇ κεντρικὸν μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη ἐν Καραεαῖς. Ἡ πρώτη συνεδρίασις τῶν «Φίλων τοῦ ἁγίου Ὁρους» εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν πέρυσι τὸν Σεπτέμβριον αὐτὸ τὸ θέμα συνέζητησε· καὶ ἐγὼ μὲν δὲν συμμετέσχον, διότι θὰ συνεδρίαζον καὶ πρόσωπα, ἅπερ κατὰ τὴν γνώμην μου εἶναι ἐγκάθετα καὶ ἐργάζονται πρὸς ἀλλοτρίους καὶ ἀνομολογητοὺς σκοποὺς. οὐχ ἦττον ἐκλήθη ἢ τότε εὐρεθεῖσα ἐνταῦθα ἐπιτροπὴ τοῦ ἁγίου Ὁρους ὅτε καθηγούμενος τοῦ Καρακάλου κ. Παῦλος καὶ ὁ παρὰ τῆ Ἱ. Κοινοτήτι ἀντιπρόσωπος τοῦ Κασταμονίτου Γέρων Φώτιος.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεδρίας ταύτης δὲν ἦτο οἷον ἐπρεπε προσδοκίμεν, καὶ ἀπορῶ πῶς οἱ ἀξιότιμοι αὐτοὶ κύριοι, ὧν μεταξὺ εἶναι καὶ ἡγέται πανεπιστημιακοὶ καὶ ἀνώτατοι κρατικοὶ ὑπάλληλοι χρηματίσαντες μάλιστα ὑπουργοὶ καὶ πρωθυπουργοὶ, ἀπορῶ λέγω, πῶς ἐξέλεξαν δύο νεαροὺς ὑπαλλήλους

ἐργαζομένους εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, ἵνα μεταβαίνοντες εἰς τὸ ὄρος ἐξετάσωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὰ κειμήλια καὶ τὰ ἄλλα περισπούδαστα ἔργα τέχνης, ἐπισκεφθῶσι τὰ μουσεῖα καὶ τὰς βιβλιοθήκας, δώσωσιν ὑδηγίας πρὸς ὀργάνωσιν καὶ ἐπιστημονικὴν ταξιθέτησιν αὐτῶν καὶ ὑποβάλωσιν ἔκθεσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι τελείως ἀγνωστα εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους καὶ δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἔκαμαν ταξιδιον ἀναφυχῆς μᾶλλον, διότι ἦσαν οἱ πλέον ἀκατάλληλοι διὰ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν. Ἀνέμενον ἐν τούτοις νὰ ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἰδοὺ αὐτό, μία σφοδρὰ διαμαρτυρία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, ὅτι αἱ ἀποστολαὶ αὗται τῆς Ἑλλην. κυβερνήσεως οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἐπιδιώκουσιν, εἰμὴ τὴν προπαρασκευὴν περὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν κειμηλίων εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ οὐ μόνον τοῦτο λέγει ἡ διαμαρτυρία, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς βάρος τῶν ἐλληνικῶν ἀρχῶν. Τὸ ὑπουργεῖον, ὅπερ ἐδημιούργησε τὸ ζήτημα δὲν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἀνέθεσεν, ἀκουσον! εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς ἐλλαδικῆς ἐκκλησίας τὸ καθήκον τοῦτο. Αὕτη ἀδαῆς περὶ τὰ τοιοῦτα οὔσα, ἐπεφόρτισε τὸν ἀναξιοπαθήσαντα διευθυντὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Οἰκοτροφείου νὰ συντάξῃ ἔκθεσιν ἀναιρετικὴν τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ ρωσ. πατριαρχείου καὶ οὕτως ἐνόμισεν ὅτι ἐσώθημεν καὶ πρέπει νὰ κοιμώμεθα ἡσυχοί. Ἄλλ' ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ἐγένετο θῦμα τῆς ἀπερισκεψίας του· διότι ἀντὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν παγίδα, ἣτις ἐστήθη αὐτῷ, ἀνέλαβε καὶ μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀναξίας ἐκθέσεώς ὡς ἀμοιβὴ τῷ ἀνηγγέλθῃ ἢ παύσεις του ἀπὸ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ οὕτως ἔληξεν εἰς βάρος τοῦ κωμωδία. Αὐτὰ συμβαίνουσιν ἐν Ἀθήναις ὅπου οἱ ἀρμόδιοι «ἀγρὸν ἠγόρασαν» καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ παρακολουθοῦν τὰ ζητήματα. Παρόμοιον τι συνέβη καὶ τῷ 1926, ὅτε διευθύνων τὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος εὐρισκόμην ἐνταῦθα κληθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Πηγαίου δι' ἐθνικὴν ὑπόθεσιν. Τότε εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ σταλῇ ἐπιτροπὴ ἐκ συζαντιολόγων καθηγητῶν εἰς τὸν Ἄθω πρὸς τὸν ἴδιον. Ἐδῶ ἔλαβον γνῶσιν κυρίου ἀρθρο τοῦ Λουδινεῖου «Χρόνου» ἐκ Ρουμανίας ἀποσταλέντος. Ὁ ἀρθρογράφος μαθὼν τὸν σχηματισμὸν ἐπιτροπῆς ἔκρουε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ ἑλλην. κράτους ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ τὰ κειμήλια καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ ἀγ. ὄρους εἰς Ἀθήνας. — Τοῦτο εἶχον πρόξει οἱ Σέρβοι ἀμέσως μετὰ τὸ 1912 διὰ τὰ χειρόγραφα τοῦλάχιστον, ὡς θετικῶς γνωρίζω— Τότε ἔσπευσα νὰ ἐνημερώσω τὸν τότε ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν μακαρίτην Λουκᾶν Ρούφον Κανακάρην καὶ ἐσταματήσαμεν τὴν ἐπιτροπὴν. Ἄλλ' ἡ ἐργασία ἦν αὕτη προώριστο νὰ κάμῃ κατ' ἄλλον τρόπον, ἀθορύθως ἐγένετο ἐμοῦ εἰσηγουμένου καὶ σήμερον ὅλα τὰ μοναστήρια ἔχουσι τακτοποιήσει εἰς εὐρείας αἰθούσας τὰ κειμήλια καὶ τὰ ἀρχεῖα μετ' ἀκριβοῦς καταλόγου, ὅπως καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν καὶ τὰ ἔντυπα βιβλία καὶ ἄς ἀσχάλωσιν οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τούτου. Ἐκεῖνο ὅπερ λείπει ἀπὸ τὸν ἱερὸν τόπον εἶναι ἡ ἐπάνδρωσις, περὶ ἧς οὐδὲν μέτρον ἔλαβεν ἡ κυβέρνησις, οὔτε δὲ οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς ἔπαυσαν νὰ στρατολογοῦν ἐκεῖθεν τὰ καλογέρια διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας τῶν. Ἦνοιξεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἀθωνιάς τὰς πύλας μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, ἀλλ' αἰμοναὶ δὲν ὑπεχρεώθησαν νὰ στείλουν· μόνον δέκα μοναχοὺς ἀριθμεῖ ἔ-

Βασιλείου Μπάμνια, ιερέως

ΑΣ ΥΨΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΜΑΣ

«Ἀναβόησον δυνατὰ μὴ φρεισθῆς, ἤψωσον τὴν φωνὴν σου, ὡς σάλπιγγα, καὶ ἀνάγειλον πρὸς τὸν λαὸν μου τὰς ἀνομίας αὐτῶν» (Ἦσ. 58 1). «...Περιζώσθητε καὶ θρηνεῖτε ἱερεῖς, ὀλολύζετε λειτουργοὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔλθετε, διανυκτερεύσατε ἐν σάκῳ λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ μου... Κηρύξατε σύναξιν ἐπίσημον, συνάξατε τοὺς πρεσβυτέρους, πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου εἰς τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σας» (Προφ. Ἰωήλ. α' 13 καὶ β' 15).

Αὐταὶ εἶναι αἱ ἱεραὶ φωναὶ τῶν θείων προφητῶν, πρὸς τὸν τότε ἀπειθῆ λαὸν τοῦ Ἰσραήλ. Εἶναι φωναὶ δικαίας διαμαρτυρίας μὲ πόνον ψυχῆς· εἶναι φωναὶ προτροπικαὶ διὰ τὸ συνέλθῃ ὁ λαὸς τοῦ Νόμου, νὰ φωτισθῆ, νὰ φοβηθῆ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φωναὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος—τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ—καὶ ἀπευθύνονται εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἰσχύουν εἰς ὅλας τὰς γενεὰς διὰ τὰς τότε, διὰ τὰς σήμερον καὶ διὰ παντός, φέρουν κῆρος θεῖον καὶ αἰώνιον. Οἱ προφῆται διὰ Πνεύματος Θεοῦ Παντοκράτορος, ὑψώνουν τὴν φωνὴν των καὶ καλοῦν τοὺς ἱερεῖς τοῦ νόμου νὰ θρηνήσουν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὸ ἔλεεινὸν κατάντημα τοῦ τότε ἀμαρτωλοῦ λαοῦ. Προσκαλοῦν τοὺς λειτουργοὺς τοῦ θείου θυσιαστηρίου νὰ ἀγρυπνήσουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ συνάξουν τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου των εἰς τὸν οἶκον τοῦ

Κυρίου διὰ νὰ κηρύξουν σύναξιν ἐπίσημον, γενικὴν. Ἀπὸ μεγάλου ἕως μικροῦ, παντὸς γένους, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, καὶ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὰς ἀνομίας των καὶ τὴν δικαίαν κατ' αὐτῶν ἀγανάκτησιν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὥστε νὰ συνέλθουν, νὰ μετανοήσουν καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας, μετὰ κατανύξεως καὶ διακρῶν νὰ παρακαλέσουν τὸν ὑψιστὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ νὰ ἀλλάξουν ζωὴν, νὰ διέλθουν εἰς τὸ ἐξῆς βίον ἐνάρετον καὶ πολιτείαν θεάρεστον, προτοῦ ἢ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ τοὺς φέρῃ βαρείας πληγὰς καὶ κακὸν θνατικὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Καὶ ἐξικολουθεῖ ὁ προφήτης λέγων. «Ἐπιστρέψατε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν σας, διότι εἶναι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μεταμελοῦμενος διὰ τὸ κακόν» (Αὐτόθι Ἰωήλ). Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου χριστιανοί, εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐὰν ἦσαν οἱ προφῆται, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ μῆς Θεοῦ καὶ ἔβλεπον αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸν κατάντημα τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος, τῆς διεφθαρμένης κοινωνίας, τί θὰ ἔλεγον; ὄχι πλέον εἰς τὸν λαὸν τοῦ νόμου, ἀλλ' εἰς τὸν λαὸν τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰς τοὺς λεγομένους χριστιανούς, εἰς τοὺς βαπτισμένους εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ εἰς τοὺς ἐξαγορασθέντας ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὑ-

φέτος καὶ 20 λαϊκοὺς μαθητὰς. Γνωρίζω, ὅτι ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Παύλου ἔχει περὶ τοὺς 10 νέους, οἵτινες διδάσκονται ὑπὸ συνταξιούχου Γυμνασιάρχου ἐντὸς τῆς Μονῆς!

ποδουλωθέντας εἰς τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν φθοράν, εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀσέβειαν, εἰς τὸν σατανᾶν καὶ ὄχι εἰς Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγίναμεν δοῦλοι τῶν σωματικῶν ἀπολούσεων καὶ ἡδονῶν διὰ τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν ἀδιαφοροῦμεν. Διὰ τὰ πρόσκαιρα φροντίζομεν καὶ ὄχι διὰ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Τὶ θὰ μᾶς ἔλεγαν οἱ προφῆται, ὅταν θὰ ἤκουον τοὺς βαπτισμένους, τοὺς φωτισμένους καὶ μυρωμένους λέγω χριστιανούς, αἵτινες πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι χειρότεροι τῶν ἀθέων; Καὶ ἀκούεις σήμερον σὲ κάθε μικροῦτόθεσιν, καὶ σὸν παραμικρὸν θυμὸν, ἀσεβῶς καὶ ἀναιδῶς νὰ ὑβρίζουν τὸ πανένδοξον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας Παρθένου, τοῦ τιμίου Σταυροῦ κ.τ.λ. ἁγίων. Τί θὰ μᾶς ἔλεγαν αἱ προφῆται αὐτοὶ ὅταν θὰ ἤκουον μέσα εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπάνω εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ στίτια τῶν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν σημερινῶν χριστιανῶν μεγάλων τε καὶ μικρῶν, νὰ ὑβρίζονται ὅλα τὰ ὄσια καὶ ἱερά τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως; Αἰσχος διὰ τὴν ἐσχάτην ἀσέβειαν! Ἡ κατὰ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας ὑβρις, εἶναι θανάσιμον ἁμάρτημα. Ἐξάπαντος θὰ μᾶς προσκαλοῦσαν καὶ ἡμεῖς οἱ προφῆται νὰ θρηνήσωμεν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ τὸ ἔλειπὸν σήμερον κατάντημα τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Θὰ καλοῦσαν καὶ ἡμᾶς νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μετὰ νηστειῶν καὶ δακρύων, νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεόν, νὰ δώσῃ καιρὸν μετανόιας καὶ πνεῦμα κατανύξεως καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὰ ἀπομακρυνθέντα τέκνα του. Καὶ τοῦτο πρέπει πάντες νὰ πράξωμεν πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ αὐτῶν. Ἰσως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐλαφρύνει ἢ θέσῃς ἡμῶν, καθότι ὁ Θεὸς πρὸς τὸν προφήτην Ἰεζεκιὴλ εἶπε τὰ ἑξῆς ἀξίωση-

μείωτα λόγια. «Σὺ ἐὰν δὲν λαλήσῃς διὰ νὰ ἀποτρέψῃς τὸν ἄνομον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, ἐκεῖνος μὲν ὁ ἄνομος θέλει ἀποθάνει ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, πλὴν ἐκ τῆς χειρὸς σου θέλω ἐκζητήσαι τὸ αἷμα αὐτοῦ (τὴν ψυχὴν του), ἐὰν λαλήσῃς πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπιστρέψῃ, θὰ σωθῇ, ἐὰν δὲν ἐπιστρέψῃ, θὰ ἀποθάνῃ μὲν ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ὁ ἁμαρτωλὸς σὺ δὲ ἠλευθέρωσας τὴν ψυχὴν σου». (Προφ. Ἰεζεκ. 33, 7-11). Εἶσαι ἀνεύθυνος ἐνώπιόν μου διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἐφ' ὅσον δὲ σὲ ἤκουσε. Καὶ τώρα ἡμεῖς οἱ λειτουργοὶ τοῦ ὑψίστου καὶ πᾶς καλὸς χριστιανός, σὺν Θεῷ, ἀσφύσωμεν τὴν φωνὴν μας ὡς σάλπιγγα εἰς τὸν λαὸν τῆς χάριτος τοῦ Εὐ-εγγελίου τοῦ παρόντος ἁμαρτωλοῦ αἰῶνος, καὶ ὡς εἴπωμεν ἐν ἀγάπῃ καὶ συνοχῇ καρδίας: Ἄδελφέ μου χριστιανέ, πῶς βαδίζεις; ποῦ τρέχεις; θὰ πέσῃς διὰ παντός. Ὑπάρχει θάνατος καὶ κρίσις Θεοῦ πότε θὰ συνέλθῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν μέθην τῆς ἁμαρτίας; πρὸς Θεοῦ! πῶς ἐλησμόνησες τὴν κλήσιν σου τὴν ἁγίαν; πῶς ἐλησμόνησες τὸν καλὸν Θεόν σου; πῶς ἀδιαφορεῖς διὰ τὴν ψυχικὴν σου σωτηρίαν καὶ τῶν τέκνων σου;

Πῶς ἐστρεψες ὅλην σου τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν ὕλην, πρὸς τὴν φθοράν, πρὸς τὸν ψυχικὸν θάνατον καὶ ἔγινες δοῦλος τῶν σαρκικῶν παθῶν; πῶς περιφρονεῖς τὴν ψυχικὴν σου σωτηρίαν τὸ οὐράνιον καὶ θεῖον δῶρον, τὴν αἰώνιον ψυχὴν σου; ἀνάνηψον, ξεχάλισου ἀπὸ τὴν νάρκη, τὴν κοσμικὴν μέθην τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς σου. Ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου, τῆς διανοίας σου, καὶ βλέπε τὴν μαύρην πλάνην τοῦ αἰωνίου ἐχθροῦ μας τοῦ σατανᾶ, πῶς ἐπωφελεῖται ὁ πονηρὸς δαίμων ὅλους τοὺς καιροὺς τῶν ἐποχῶν καὶ τὰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ζωῆς μας, ὦ! διὰ νὰ παρασύρῃ ὁ

ΔΑΝΙΗΛ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΜ. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ
ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ διαφορῶν παθῶν καὶ ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ καὶ κυρίως
περὶ νηστείας καὶ περὶ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων

Ταῦτα δὲν γράφω, ἵνα ἀποθαρρύνω αὐτοὺς ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, μὴ γένοιτο! ἀλλὰ συνιστῶ εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἥτις παιδεύει τοὺς παραγνωρίζοντας τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον τῆς εὐσπλαγχνίας του θαύμα, νὰ συγχωρῇ πᾶν εἶδος ἁμαρτίας. Νὰ ὑπομένῃ τσαῦτα κακὰ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν γενόμενα, καὶ πρὸ πάντων, μὲ τόσα καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἁμαρτήματα νὰ δέχεται τὴν ἐπιστροφὴν μας καὶ νὰ μᾶς κάμῃ τέκνα καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του.

Διὰ νὰ ἀγαπήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡ-

μεῖς οἱ χριστιανοὶ τὴν νηστείαν καὶ νὰ γένη καὶ εἰς ἡμᾶς χρηστὸς ὁ ζυγὸς αὐτῆς, δεόν νὰ ἐνδυσθῶμεν τὴν αὐτὰ πάρνησιν τὴν ὁποίαν ἐνεδύσαντο καὶ ἅπαντες οἱ τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντες ἀρχαῖοι χριστιανοί.

Καὶ ἐπειδὴ δι' αὐτῆς, ὡς ὁ λόγος ἐκ τῶν προτέρων ἐδήλωσεν, ἐκατόρθωσαν ὅλα τὰ καλὰ, δι' αὐτῆς διευκόλυναν τὴν ὁδὸν τοῦ χριστιανικοῦ προσορισμοῦ των, τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς ἄς ἀποφασίσωμεν νὰ ἀντιστρατευθῶμεν ἰκὰτὰ τῶν ἐπικειμένων κακῶν τῆς ἁμαρτίας, ἵνα καὶ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης δρεψώμεθα. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀν-

μισάνθρωπος τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ εἰς τὴν ἀπώλειαν, νὰ ρίψῃ τὰς ψυχὰς μας εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἄδην αἰώνιος. Πρόσεξε γύρω σου χριστιανέ μου, κάμε τὸν σταυρόν σου καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἰδῆς καὶ νὰ εὕρῃς ὅλα τὰ δόκανα καὶ τὰς παγίδας τοῦ πονηροῦ ποῦ ἔστησεν ὑποῦλα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ ὅλους αἰχμαλώτους, μεγάλους καὶ μικρούς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, κοσμικοὺς, εἰ δυνατόν καὶ ἱερωμένους, διὰ νὰ μᾶς ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον καὶ αἰώνιον! Πρόσεξε τὰς μηχανὰς καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ πονηροῦ διαβόλου, μὲ τὰ ἄσμενα τραγούδια καὶ γλέντια, μὲ τὰ ἄσμενα θεάματα, μὲ τὰ ἄσμενα καλλιτεία ἐσχάτως, καὶ μὲ τόσα ἄλλα αἰσχροὶ θέλει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὸν Θεόν, τὴν Ἐκκλησίαν του, ὡς πύλην τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν Ἀρετὴν καὶ ἐν γένει ὅλα

τὰ χριστιανικά μας καθήκοντα. Καὶ τότε ἐσχάτως διέσπειρεν εἰς ὅλα τὰ κέντρα τῆς ἀναψυχῆς, εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐξοχικὰ μέρη τὰ ζιζανία του. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ καλοκαιριοῦ ἔστησεν ὁ πονηρὸς τὴν ἔδραν του καὶ τὰ ὄργανά του εἰς ὅλα τὰ καφενεῖα· δηλαδὴ ἐπρομηθεύθησαν χορευτρίαι, τραγουδίστριαι, γυμνές, βαμμένες διὰ νὰ προσελκύσουν περισσότεραν πελατεῖαν. Καὶ τί γίνεται; Ὅχι μόνον τὰς Κυριακάς, καὶ τὰς ἑορτὰς ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἔστησε τὴν τράπεζαν τοῦ Βάκχου καὶ μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος (τοῦ μικροφώνου) καλεῖ πάντας πρὸς εὐωχίαν, καὶ ἀπόλαυσιν! (Αὐτὸ λέγεται ἐξέλιξις παρὰ πολλῶν...) καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον σερβίρει τὸ θανάσιμον δηλητήριον ποῦ λέγεται ἁμαρτία πρὸς σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον. (Ἀκολουθεῖ)

θρώπου ἀγαπητοί, συνδεδεμένη με τὴν αὐταπάρνησιν καὶ με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἅπαντα δύναται νὰ κατορθώσῃ.

Εἶναι ἀληθὲς ὁμως, ὅτι δυσαρροστεῖται τὸ σῶμα μὴ ὑποφέρον τὸν ζυγὸν τῆς νηστείας, ἐπειδὴ ὡς δούλος κακὸς τρόπος δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῇ τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ τὶ νὰ γίνῃ; ν' ἀφήσωμεν τὴν ψυχὴν νὰ κυριευθῇ, ὑπὸ τῶν ἀτόπων αὐτοῦ καὶ ἀτάκτων ὀρέξεων; «Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» ἐὰν καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα χριστιανοί, διὰ τῶν πραγμάτων ἐπιδειξώμεθα. Καὶ ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τὴν ἀγάπην ἡμῶν τοσαύτας δυσχερείας ὑπέστη, ἐνήστευσεν, ἐκοπίασεν, ὑβρίσθη, ἐνεπαίχθη, ἐμαστιγώθη καὶ τέλος ἔπαθεν ἐπονείδιστον θάνατον δι' ἡμᾶς, διατί καὶ ἡμεῖς νὰ μὴν ὑποστῶμεν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ αὐτὸν τὸν μικρὸν ζυγὸν τῆς νηστείας; «Ἐὰν ἀγαπάτε με, λέγει Κύριος, τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε». Καὶ «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν μου ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω, ὑπάρχουσι καὶ τινες τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προφασίζόμενοι ἀσθένειαν παραλείπουσι τὴν νηστείαν, λέγοντες· ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύσωμεν, ἐπειδὴ τὰ νηστήσιμα φαγιτὰ καὶ τὰ ὄσπρια μᾶς βλάπτουσι καὶ αὕτη ἡ πρόφασις καθαρῶς θεωρουμένη δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ μία παχυμένη δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ μία παχυλὴ φιλαυτία καὶ μία πλάνη ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποφεύγουσι τὰ νηστήσιμα φαγιτὰ ὡς ἐπιβλαβῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς βλέπει εὐθίοντας διάφορα παχυλὰ καὶ σαρκώδη βρώματα, τὰ

ὁποῖα οὐχὶ μόνον δὲν τοὺς ὠφελούσιν ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς βλάπτουσι προξενούντες αὐτοῖς διάφορα νοσήματα. Καὶ τοῦτο τὸ θεωροῦμεν καθαρῶς εἰς ἐκείνους τοὺς τρυφηλοὺς, οἵτινες θεραπεύουσι διὰ πολυποικίλων ἀβροδιαίων φαγητῶν τὰ ἑαυτῶν σώματα, καὶ ἀντὶ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ἐλπίζομένην υγείαν τῶν ἐξαπατῶμενοι, ἀποκαθίστανται νοσηροὶ καὶ φιλάσθενοι. Ὅθεν ἡ πλέον ἀσφαλεστάτη ἐπιστήμη δι' ἧς δύναται τις νὰ διατηρήσῃ τὴν υγείαν του καὶ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ζωὴν του, εἶναι ἡ προσοχὴ μιᾶς εὐτάκτου διαγωγῆς, καὶ ἡ ἐγκράτεια τῶν ὀρέξεών μας· ἀπ' ἐναντίας δέ, ἐκείνη ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀσωτεία, τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ τόσο ἀγαπῶσι διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ σώματός των, γεννᾷ αὐτοῖς διάφορα νοσήματα καὶ τὸν θάνατον συντομώτερον, ὡς λέγει καὶ ὁ Σοφὸς Σειράχ· «ἐν πολλοῖς βρώμασιν ἔσται νόσος, δι' ἀπληστίας δὲ πολλοὶ ἐτελεύτησαν». Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν φυσικῶν ἀποδείξεων ἀπεδείχθη, πόσον ἡ διατήρησις τῆς νηστείας ἀποκαθίσταται καὶ εἰς τὸ σῶμα πρόξενος ὠφελείας. Καὶ ἡ νηστεία καταδαμάζῃ μικρὸν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀδυνατεῖ, οὐχ ἤττον ὁμως, τὸ διατηρεῖ ἀλώβητον πολλῶν νοσημάτων.

Καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τῆς νηστείας τῶν ἀρχαίων ἐκείνων χριστιανῶν ἐγράψαμεν τὰ εἰκότα. Πλὴν σκόπιμον μοὶ φαίνεται νὰ καταθέσω καὶ διήγησιν τινὰ ἐνταῦθα, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδειχθήσεται ἡ ἀκρίβεια, καὶ ἡ ἐντελής φύλαξις τῆς νηστείας ἐκείνων τῶν εὐλογημένων χριστιανῶν.

Φαίνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἱστορικοῦ Νικηφόρου, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ βασιλεύον-

τος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ πεντακοσιοστῇ τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ ἔτει, ἐγένετο ἐν ὄλῃ τῇ ἀνατολῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ βασιλευούσῃ πείνα μεγάλη, καὶ ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἄλλων φαγητῶν, ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς ἄδειαν εἰς τοὺς χριστιανούς νὰ φάγωσι κρέας τὴν Μεγάλην τεσσαρακοστὴν ἐκείνου τοῦ ἔτους, ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν ἐπαισθητὴν καὶ ἀπόλυτον ἀνάγκην, καὶ μὲ ὕλην τὴν πείνα ὅσον ὑπέφερον, οὐδεὶς τῶν χριστιανῶν ἐτόλμησε νὰ χαλάσῃ τὴν νηστείαν, προκρίνοντας μᾶλλον ν' ἀποθάνωσι παρὰ νὰ παρέβουν τὸν ἱερὸν νόμον τῆς νηστείας. Εἰς τὴν παρούσαν ὁμως ἐποχὴν οἱ χριστιανοὶ μας φαί-

νονται μιᾶς διαφορετικῆς διαθέσεως. Ἐπειδὴ, διὰ νὰ μείνωσιν ἄγρυπνοι εἰς ὀλοκλήρους νύκτας τῆς ἀποκρέω, παίζοντες, γελῶντες, καὶ χορατεύοντες ἔχουσι δύναμιν· ἐπίσης νὰ ἀγρυπνῶσιν εἰς παιχνίδια χαρτίων καὶ εἰς ἐτέρας γελοιώδεις συναναστροφάς, παραστεκόμενοι δι' ὄλης τῆς νυκτὸς εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις καὶ σχολάζοντες εἰς τὰ καφενεῖα, ἔχουσι δύναμιν· διὰ νὰ σταθῶσιν ὅμως εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν, ἢ νὰ νηστεύσωσιν, ἢ κανὲν ἕτερον ψυχοφελές ἔργον νὰ ποιήσωσι, δὲν δύνανται, διότι φοβοῦνται τὴν ἀσθένειαν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 283 τοῦ ιη' ἔτους)

9ον. Τὸ παρεκκλήσιον καὶ τὸ σπήλαιον εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ὀλίγον παραπέρα τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου, εὐρίσκομεν μίαν πλατείαν πόρταν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε παράθυρον φραγμένο μὲ πέτρας. Εἰσερχόμεθα ἀπὸ τὴν πόρταν καὶ κατεβαίνοντες μίαν σκάλαν μὲ 29 πέτρινα σκαλοπάτια, εὐρίσκομεν τετράγωνον παρεκκλήσιον ἀτημέλητον (τώρα δὲ ἀνακαινισμένον) ποῦ σκεπάζεται μὲ τρουῖλλον ἀπὸ 4 κολῶνες καὶ 6 παράθυρα, εἶνε τὸ παρεκκλήσιον τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀρμενίους. Πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ πρὸς τὸ βόρειον μέρος, ὑπάρχει ἄλλο μικρὸν θυσιαστήριον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, πρὸς τὸ νότιον δὲ μέρος ὑπάρχει παράθυρον ὅπου

λέγεται ὅτι ἐκάθητο ἡ ἁγία Ἑλένη καὶ ἔρριπε χρήματα εἰς τοὺς ἐργάτας ποῦ ἔσκαπαν διὰ νὰ εὑρουν τὸν Σταυρὸν. Ὅπισω ἀπὸ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ παρεκκλησίου ὑπάρχει στέγνα ἀρχαιοτάτη, ἡ ὁποία ἐκτίσθη ἀπὸ τὴν ἁγίαν Ἑλένην.

Καταβαίνομεν ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον μίαν σκάλαν μὲ 13 σκαλοπάτια καὶ φθάνομεν εἰς σπήλαιον, γνωστὸν ὡς σπήλαιον τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ στέγνα ποῦ ἔρριψαν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, τὰ καρφιά καὶ τοὺς Σταυροὺς τῶν δύο ληστῶν. Τὸ σπήλαιον χωρίζεται εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν μεσημβρινὸν εἶνε χαμηλότερον ὅπου εὐρέθη ὁ Τιμιος Σταυρὸς καὶ οἱ δύο ἄλλοι τῶν ληστῶν, τὸ δὲ ἄλλο εἶναι ὑψηλότερον, καὶ ἔδω εὐρέθησαν τὰ καρφιά ἢ ἦλοι. Ἐκεῖ ποῦ εὐρέθη ὁ Τιμιος Σταυρὸς ὑπάρχουν μάρμαρα κοκκινόλευκα μὲ σταυρὸν καὶ ἐπιγραφὴν ἑλληνι-

σὶ Ἰησοῦς Χριστὸς Νικᾶται.

Εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ σπηλαίου ὑπάρχει θυσιαστήριον Καθολικῶν ἀπὸ πολύτιμα μάρμαρα καὶ ἐπάνω ἄγαλμα τῆς ἁγίας Ἐλένης, ἡ ὁποία κρατεῖ τὸν Σταυρὸν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ δηλ. 14 Σεπτεμβρίου γίνεται ἡ ὑψώσις ὑπὸ τοῦ Πατρ. Ἱεροσολύμων.

10ον. Ἀρμενικὸν παρεκκλήσιον Ἀνάστασις

Πλησιάζοντες πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ ναοῦ καὶ πλησίον τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου, συναντῶμεν μικρὸν παρεκκλήσιον τῶν Ἀρμενίων καλούμενον Σοῦρω—Ἀρτὶν (ἁγία Ἀνάστασις) καὶ ὀλίγον παρὰ τὴν ἁγίαν πόρταν ἕτερον ἄρμενικὸν παρεκκλήσιον ὀνομαζόμενον Ἀσφατζατῖν (τῆς Θεοτόκου). Πλησίον τοῦ παρεκκλησίου ἡ ἁγία Ἀνάστασις, ὑπάρχει καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Κοπτῶν.

11ον. Οἱ τάφοι τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ καὶ τὸ παρεκκλήσιον

Πλησίον τοῦ παρεκκλησίου τῶν Κοπτῶν ὑπάρχει σκοτεινὸν σπήλαιον μικρὸν καὶ χαμηλόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνομεν ἀπὸ μικρὰν καὶ σκοτεινὴν πόρταν. Μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ὑπάρχουσι δύο τάφοι λαξευμένοι ἐπάνω εἰς τὸν βράχον. Εἶνε οἱ τάφοι τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ τῆς οἰκογενείας του, διότι τὸν οἰκογενειακὸν του τάφον τὸν παρεχώρησεν εἰς ταφὴν τοῦ Κυρίου. Κάτω ἀπὸ τοὺς δύο τάφους αὐτοὺς, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δύο τάφοι λαξευτοὶ εἰς τὸ ἔδαφος. Τὸ προσκύνημα τοῦτο ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀρμενίους.

Προσκύνημα εἰς τὴν ἁγίαν Αὐλήν

Α'. Ἐκκλησία τῶν Μυροφόρων

Ἀφοῦ ἐξέλθομεν ἀπὸ τὴν ἁγίαν πόρταν καὶ φθάσομεν εἰς τὴν ἁγίαν αὐλήν, εὐρίσκομεν δεξιὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Μυροφόρων. Μέσα ὑπάρχει ἓνα μικρὸν λαξευμένον μαρμάρινον Κουβούκλιον,

εἰς τὸν ὁποῖον τόπον οἱ ἐντόπιοι πιστεύουν πῶς ἐστέκετο Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ὅταν εἶδε τὸν Κύριον. Δεξιὰ ἀπὸ τὸ Κουβούκλιον εἶναι ἡ

Β'. Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου

Τιμᾶται εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ πρῶτος ἱεράρχης τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἶναι παλαιοτάτη Ἐκκλησία μὲ ἀρχαιότατον Πατριαρχικὸν Θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον στέκεται ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου (23 Ἰουλίου) ἡ ὁποία λέγεται καὶ ἑορτὴ τοῦ θρόνου καὶ λαμβάνη πρῶτος ἐκ τοῦ ἄρτου, ὅστις μοιράζεται εἰς ὅλους. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἔχει δοθῆ πρὸς χρῆσιν τῶν ἀραβορθοδόξων τῆς Κοινότητος, οἵτινες λειτουργοῦσι τακτικῶς.

Γ'. Ἐκκλησία τῶν 40 Μαρτύρων

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ Κωδωνοστασίου εὐρίσκεται παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Ἀρχικῶς ἡ ἐκκλησία ἐτιμᾶτο εἰς μνήμην Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀλλὰ τῷ 1545 ὠνομάσθη τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Ἐνταῦθα ἀναπαύονται τὰ ὀστέα τῶν Πατριαρχῶν.

Δ'. Παρεκκλήσιον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας

Εἰς τὴν Β.Α. γωνίαν τῆς ἁγίας αὐλῆς εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἀκόλαστον καὶ ἁμαρτωλὸν βίον ἤλθε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τίμιον Σταυρὸν ἀλλὰ μία ἀόρατος δύναμις τὴν ἠμπόδισε νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ Ναοῦ, μετανοήσασα ὅμως ἀμέσως εἰλικρινῶς ἠξιώθη νὰ προσκυνήσῃ. Ἡ ὁσία Μαρία εἶναι τὸ ἀριστον παράδειγμα τῆς μετανοίας διὰ κάθε ἁμαρτωλόν. (Ἀκολουθεῖ)

Μητροπολίτου Κορυθαῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ Λαυριώτου

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ, Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΘΩΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ(*)

Τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου εἰς τὸν Μικρὸν Ἄθωνα ἢ Ἀντιάθωνα ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου.—Τὸ πρωτόπλασμα τῆς νῦν μεγάλης μονῆς. — Ἀγῶνες τοῦ ἁγίου πρὸς τὸν Πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους. — Ἐγγραφα ἀμφιβόλου γνησιότητος. — Μαρτυρίαι ἀσφαλεῖς ἐκ τῶν Τυπικῶν περὶ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου. — Ὁ κίνδυνος τοῦ ἡσυχαστικοῦ καὶ κελιωτικοῦ βίου. — Ἡ ἐρήμωσις τῶν μονυδριῶν. — Ἀξιόζηλος ἄμυνα καὶ προσπάθεια τοῦ Πρώτου. — Ἀδιεξίτητοι ἔριδες περὶ ὁρίων τῶν μονῶν Διονυσίου καὶ Γρηγορίου. — Ὑποπτον ἔγγραφοι. Αἱ διπλογραφαί! Ὅριακὰ ἔγγραφα τῆς μονῆς ἁγ. Παύλου.

Καὶ νῦν τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῶν τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου ἡσυχαστηρίων, ἵν' ἀποδείξω ὁποίους περιβοήτους ἀνδρας ἀνέδειξαν, ἀναφέρω τὸν ἐν ἁγίοις Διονύσιον, τὸν κτίτορα τῆς ἐπωνύμου νῦν ἀκμαζούσης ἐν τάξει κοινοβιακῆς μονῆς τοῦ Ἄθω. Οὗτος πρὶν εἶ ἀνεγείρη τὴν μονὴν ταύτην ἠσκήτευεν ὑπεράνω αὐτῆς εἰς τὸ ὑψηλὸν βουνὸν, ὅπερ τὸν μέγαν λάκκον («ἀεροπόταμον») ἄνωθεν κλείει· τοῦτο ἀποληγὸν εἰς κωνοειδὲς ἔξαρμα ὀνομάζεται «Μικρὸς Ἄθως» εἰς τοὺς βίους τῶν Ἀγιορειτῶν ἁγίων. Κατὰ τὸν βίον, τὸν ἐν μεταφράσει γνωστὸν, ἐνταῦθα ὑπῆρχον κελία ἢ τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, ὅθεν ὀρμηθεὶς ὁ ἅγιος κατῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιχρεμαμένου συμπαγοῦς βράχου ἔκτισε τὴν μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου τῷ 1366 ἴ). Ἄλλὰ πρὸ αὐτῆς κατὰ τὸν κώδικα τῆς μονῆς ταύτης ὑπ' ἀριθ. 592, ὃν ἀνεκαλύψαμεν ἡμεῖς ἐν τῷ τυπικαρείῳ τῆς μονῆς καὶ περιεγράψαμεν, ἅτε μὴ περιληφθέντα ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Λάμπρου, ὅτι ἐπληθύνθησαν οἱ ἀδελφοὶ ἐν τῷ ἡσυχαστηρίῳ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου «πρὸς τὸ ὄρος εὐθύς (γρ. εὐθύ) ἀνέρχονται καὶ κατασκολήσαντες εὖρον ἐκεῖ, τοῦ σπηλαίου ἄνωθεν, πρὸς τὸ ἀρκιτῶν μέρος τόπον εἰς κατοικίαν ἑαυτοῖς ἱκανόν, ἔνθα τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ οἰκίσκους δημάμενοι (γρ. δειμάμενοι), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῷ θείῳ Προδρόμῳ καὶ Βαπτιστῇ εὐκτήριον ἀνεγείροντες οἶκον ἐνταῦθα ποιοῦνται τὴν οἴκησιν, ὅς δὴ εὐκτήριος οἶκος μέχρι τῆςδε (sic) ὁ «Παλαιὸς» ὀνομάζεται Πρόδρομος» (σ. 504) ἂ). Περὶ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου δὲν ἀναφέρει ὁ

(*) Ἐν σ. 18-19 κατὰ παραδρομὴν ἢ σημειώσεις ἐτέθη ἐν συνεχείᾳ ἐν τὸς τοῦ ἔγγραφου εἰς τὸ μέσον: «Ὁ Θεοδώρητος εἰς τὸν κώδικά του...» μέχρι καὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῆς ἐπομένης σελίδος «...εἰς πλείστας πόλεις τοῦ Πρωτάτου».

ἴ) «Νέφος Παράδεισος», ἔκδ. Βενετίας 1745 σ. 134. Ἰκανῶς διεσάφησε τὸ τοῦ βίου αὐτοῦ ὁ Dräseke ἐν Byz. Zeitschrift, τόμ. II, σ. 79-95, Vom Dionysiokloster auf dem Athos. ἀντέλεξεν εἰς αὐτὸν ὁ Λάμπρος καὶ ἀπήνησεν ὁ Γερμανὸς οὗτος καὶ ἀνταπήνησεν ἐκεῖνος (αὐτ. σ. 440, 609-618 ἢ ἀντιπάνησις Λάμπρου).

ἂ) Εἶχον ἐτοιμάσει πρὸς ἔκδοσιν τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου καὶ ἐ-

βίος οὗτος, ὅστις ἐγράφη τῷ 1594, ἀλλὰ τόσοσιν μόνον: «Ἀνελθὼν δὲ πρὸς τινα τοῦ Ὄρους ὑψηλότατον λόφον, ὃν Ἄθω μικρὸν ἢ Ἀντιάθω ὀνομάζουσιν ἅπαντες, καὶ πρὸς τὸ νότιον αὐτοῦ μέρος μικρὸν εὐρηκὸς σπήλαιον ἐν αὐτῷ εἰσελθὼν κατοικεῖ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κρήνην ἠδυτάτου ποτίμου ὕδατος ἐγγὺς αὐτοῦ που τοῦ σπηλαίου ὡσεὶ τόξου βολὴν ἐφευρίσκει» (σ. 501). Οἱ βιογράφοι τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλυβίτου¹⁾ ὀνομάζουσιν αὐτὸν «ἠγούμενον τῆς μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου Μικροαθωνίτην»: διότι οὗτοι ἔγραψαν πρὸ τοῦ 1366, ὅτε ἐκτίσθη ἡ μεγάλη μονὴ (βλ. καὶ τὸν ἐν τῷ «Παραδείσῳ» βίον σ. 534, ἐκδ. Βενετίας 1745). Ἄλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα εἶχε καὶ τὴν παλαιὰν μονὴν ἣτοι τὸ ἠσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου μετὰ τῶν κελλιῶν: διότι καὶ ἐν τῷ Συναξαριστῇ τοῦ Δουκάκη λέγεται «ἠγούμενος τῶν κελλιῶν» (Ἰούνιος σ. 304).²⁾ Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ἀγριότητος καὶ δὴ καὶ τοῦ φοβεροῦ ψύχους οἱ περὶ τὸ ἠσυχαστήριον συγκεντρωθέντες κελλιῶται ἢ ἀσκηταὶ δὲν ἦσαν ὅλοι εὐχαριστημένοι, ὡς διαλαμβάνει ὁ βίος: «ὁ δὲ χῶρος, ἐν ᾧ τὴν οἰκησιν ἐποιοῦντο οὗτοι (γρ. οὗτός) γε, ὃν περὶ ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, εἰ καὶ ἐν ταῖς ἑαριναῖς τροπαῖς τοῦ ἡλίου (τῷ δοκεῖν) δροσώδης τε καὶ εὐκραῆς ἦν, ἀλλά γε ἐπὶ τοῦ χειμῶνος ψυχρὸς ἄγαν καὶ κρυμώδης ἐτύγγανεν καὶ πολλὴν τηνικαῦτα ἀληθῶς τὴν ὀδύνην καὶ τὴν στένωσιν παρεῖχεν αὐτοῖς, ἄλλωστε

δακτυλογράφησα καὶ τὸν βίον, οὗ ἀντίγραφον ἔχει καὶ ἡ μονὴ καὶ παραπέμπω εἰς σ. 11. Δὲν σώζεται οὔτε τὸ σπήλαιον οὔτε ὁ ναὸς οὗτος, ὅθεν ἔπειτα κατήλθεν ὁ ἅγιος καὶ ἐδείματο τὴν μονὴν ἐν τῇ παραλίᾳ. Ὁ τόπος ὀνομάζεται νῦν «ἅγιος Ὀνούφριος» ἔνθα ἔχει τοὺς λοχανοκήπους ἢ μονή.

¹⁾ Deux vies de S. Maxime le Kausokalybe, ermite au Mont Athos. Bruxelles 1939 (Anal. Boll. LIV). ὁ σεβασμιος Φραγκ. Halkin λίαν συνώψισε τὰ προλεγόμενα καὶ ἐλαχίστως εἰς τὸ κείμενον ἔκαμε διορθώσεις.

²⁾ Τὸν ὄρον «ἠγούμενος τῶν κελλιῶν» εὐρίσχω εἰς παλαιότατον ἔγγραφον, ὅπερ ἐπιγράφεται: «Διαφορὰ τῶν Ἰβηριτῶν μοναχῶν πρὸς τοὺς Λαυριώτας... περὶ τῶν κελλιῶν καὶ τῆς καθέδρας, τόποι (sic) εἰς τὴν Κομίτζαν πλησίον ἢ τὰ Πυργούδια», ἔτους 1079, ἐν ᾧ λέγεται: «ἐδέησε διαιρεθῆναι τὰ τῆς μονῆς τῶν κελλιῶν ὄρια καὶ γνωρίσματα, ἵνα πᾶσα περιαιρεθῇ πρόφασις.. συνέχων τὸ βασίαιγμα τοῦ Κολοβοῦ» (Β'. Κώδιξ ἔγγραφων Λαύρας τοῦ Θεοδωρήτου φ. 90α). «Ἐχομεν λοιπὸν πλὴν τῶν ἠσυχαστικῶν μονῶν, ὡς εἶδομεν, καὶ τὰς κελλιωτικὰς—«κελλιωτικὰ μοναστήρια» παρὰ Meyer—εἶναι ἡ ὀνομασία τῶν παλαιῶν σκητῶν τοῦ Ἄθω: διὸ καὶ ὁ Θεοδώρητος ἀποφαινεταί: «σκήτη τις ἐκ τῶν ἥδη σωζομένων καὶ καθ' ὃν σώζονται τρόπον οὔτε ἦσαν, εἰμὴ μόνον τὰ νῦν κελλία καλούμενα ὀνόμαζον σκήτας οἱ πρὸ 200 ἐτῶν» δηλ. τὸν 15' αἰῶνα (παρὰ Γεδεῶν Ἄθως, σ. 335). Οἱ ἠγούμενοι τῶν σκήτων τούτων (οἱ «προσβύτεροι τῶν κελλιῶν» τῆς Νιτρίας. βλ. Ἰστορ. ἀσκητισμοῦ τόμ. Α'. 1929, σ. 35. τὸ «Δικαίος» εἶναι ὀνομασία τοῦ 12' αἰῶνος) μετεῖχον τῶν κοινῶν τοῦ Ὄρους συνάξεων. Ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας Α', ὁ κτίτωρ τῆς τοῦ Σταυρονικήτα, ἐν τῇ Διαθήκῃ (1545) γράφει: «ἀξιῶσει τῆς τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους θείας συνάξεως, τοῦ τε ἐν αὐτῇ πρωτεύοντος... καὶ τῶν ἐγκριτωτέρων ἠγούμενων καὶ λοιπῶν αἰδεσίμων γερόντων πασῶν τῶν ἐκεῖσε σεβασμίων καὶ ἱερῶν μεγάλων βασιλικῶν τε μονῶν καὶ Λαυρῶν πρὸς δὲ καὶ σκήτων» («Γρηγ. Παλαμάς» ἔτ. Γ', σ. 565 - 566). Τοιαύτη κελλιωτικὴ σκήτη ἦτο ἡ τῶν Καρεῶν «μεγάλῃ Λαύρα» λεγομένη καὶ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς «Μεγίστης Λαύρας»

καὶ περὶ ἐνδυμάτων ἐνδεῶς ἔχοντες ἀφόρητον πόνον ἐκ τοῦ κρούου ὑπέμενον. Τοῦτο τοίνυν τῷ πατρὶ κοινωσάμενοι καὶ τῇ τούτου εἰσηγήσει ἐκείθεν ἀπάραντες ἐπὶ τὸ δυτικὸν τοῦ ὄρους μεταβαίνουσι μέρος, ἐνθα παραγενόμενοι καὶ τόπον τινὰ πεδιάσιμον εὐρηκότες, ἀλλὰ καὶ πηγὴν αὐτόθι πότιμον ὕδωρ προβάλλουσαν, οἰκοδομοῦσιν αὐθις ἐκεῖ τῇ τοῦ ὁσίου βουλῇ κελλίᾳ ἑαυτοῖς εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ναὸν ἕτερον πάλιν τῷ θεῷ Προδρόμῳ ἀνεγείρουσι, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγας ἀμπέλους εἰς ὀλίγην σφῶν παραμυθίαν φυτεύουσι... Ἐνταῦθα γοῦν οὗτοι χειμῶνος διάγοντες ἐν θέρει εἰς τὰς προτέρας ἀνήρχοντο κέλλας· οὐ γὰρ τοῦ τόπου τὸ διάστημα πολὺ ἦν, ἀλλ' ὡς σταδίων δύο ἢ μικρόν ἔλαττον» (ἐνθ' ἄνωξ. σ. 505). Ὁ ἅγιος ἐν τούτοις δὲν μετώκησεν, ἀλλὰ πολλάκις κατήρχετο, ἵνα βοηθήσῃ τοῖς ἀδελφοῖς εἰς τὰ κοπιώδη τῆς ἐγκαταστάσεως ἔργα «καὶ συνεπόμενος αὐτοῖς· ἦν γὰρ ἰσχυρὸς καὶ ρωμαλέος τὸ σῶμα». Κατὰ ταῦτα οὗτος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποφασίσει νὰ ιδρύσῃ ἐπὶ τῆς παραλίας τὴν μονὴν προκρίνων τὸ ἀπόκεντρον ἐκεῖνο καὶ ἡσυχαστικὸν μέρος τοῦ ἁγίου Ὀνούφριου διὰ τὸ ἀπερίσπαστον καὶ ἀνενόχλητον. Ἄλλ' ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προτίμησις τοῦ Τιμίου Προδρόμου νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν πανοραματικὴν τοποθεσίαν, ὅπου νῦν θεαματικὴ ἡ μονὴ ἀνυψοῦται, καλιὰ πνευματικῶν ἀνδρῶν, καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδειξε τὸ σημεῖον. Ἰστατο λοιπὸν ἀτενῶς προσευχόμενος, καὶ ὡς εἴθισται αὐτῷ, μετεωριζόμενος ἐν μιᾷ τῶν ἀγρυπνιῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ὡς ἔξ ἐνστίκτου ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας, ὅπου θὰ ἀνηγείρετό μονή, «καὶ ὃ τῶν ἀρρήτων καὶ σοφῶν Χριστὲ μυστηρίων σου! θεῖα τις δύναμις, ὡς καιομένη λαμπὰς αὐτῷ καθορᾶτο (γρ. καθωρᾶτο), ἐν ᾧ τόπῳ τὸ ἱερὸν ὄντως καὶ θεῖον ἔμελλε γίνεσθαι θυσιαστήριον· καὶ τοῦτο οὐκ ἐν βραχεῖ ἀλλὰ παννύχιον, οὐδ' ἐπὶ μιᾷς νυκτὸς ἀλλὰ πολλάκις...» (σ. 506) Ἄλλ' ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἡσυχαστηρίου τοῦ ἁγίου Ὀνούφριου, ὅπερ μετεβλήθη εἰς μονὴν καὶ πόσον χρόνον ἡ μονὴ διετηρήθη ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν. Τὸ γεγονός τοῦτο θὰ διδάξῃ ἡμᾶς, τὸν τρόπον τῆς εἰς μονὴν μεταβολῆς κατὰ τὰ καθεστῶτα τοῦ ἁγίου Ὀρους, ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, διατι ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Διονυσίου μεταστᾶσα ἀπὸ ἡσυχασ-

Καὶ ἵνα μήτις σκανδαλισθῇ ἀντιγράφω τὸν Κοσμᾶν, ὅστις σχολιάζων τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀ' Τυπικοῦ, ὅπερ ἐμείου τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πρώτου, ὅστις ἐξελέγετο κατὰ τὰς πρώτας ἑκατονταετηρίδας ὑπὸ τῶν κελλιωτῶν, γράφει: «Ὅθεν ὁ Πρῶτος, ἵνα μὴ τέλειον ἀποψιλῶθῃ παντὸς πραγματικοῦ... δικαίου, ἐπέσπευσε τὸν συνοικισμὸν τῶν Καρυῶν ὑπὸ κελλιωτῶν, οἵτινες ἴδρυσαν τὰ κελλία αὐτῶν πυκνῶς μὲν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Μέσης, ἀραιῶς δ' ἐν τοῖς πέριξ... ὥστε αἱ Καρυαὶ μετετρέπησαν εἰς ἀληθῆ Λαύραν» (τὸν 1α' αἰῶνα. Ἡ χερσ. τοῦ ἁγ. Ὀρους σ. 37). Ἄλλὰ καὶ αἱ μοναὶ ἀντέδρασαν εἰς τοῦτο, ἠγόραζον τὰ κελλία τῶν Καρεῶν—εἶναι τὰ νῦν «Κονάκια» καὶ ἄλλα κελλία—ἀλλ' ἔμενον πάντοτε τὰ πλεῖω εἰς τὸ Πρωτάτον· διὸ βλέπομεν ἐν τῷ Γ'. Τυπικῷ τὴν διάκρισιν «τὰ κελλία τὰ ἐν ταῖς Καραις» δηλ. τὰ μοναστηριακὰ καὶ «τὰ τῆς σκήτεως κελλία» (παρὰ Meyer 200, 1 καὶ 4). Τῶν εἰς τὰς μονὰς περιελθόντων κελλιῶν αἱ σχέσεις ἐκανονίσθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου Ζ' τῷ 1799 ἢ 1800 κατὰ τὸ ἐν τῷ Πρωτάτῳ σωζόμενον σιγίλλιον.

στικοῦ εἰς τὸν μοναστηριακὸν βίον, διεκρίθη ἕνεκα τούτου εἰς τὴν ἀκρίβειαν καὶ αὐστηρότητα μέχρι σήμερον τοῦ κοινοβίου ;

Κατὰ Σμυρνάκην : «Σώζεται δ' ἐν τῇ μονῇ σιγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Ἀντωνίου, ἐκδοθὲν τῷ 1389, Ἰουλίου 12η, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Διονύσιος ἴδρυσεν ἐπὶ τραχείας τοποθεσίας «Πέτρας» καλουμένης, κελλία τινὰ καὶ μονίδριον εἰς τιμὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἐπειδὴ δὲ παρηνωχλοῦντο οἱ μοναχοὶ ὑπὸ τοῦ πρώτου τοῦ ἀγίου Ὁρους, ἐδήλωσαν, ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑποταχθῶσιν ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη τὸ παρὸν σιγίλλιον «δι' οὗ καὶ ἐν ἀγίῳ παρακελεύεται πνεύματι πατριαρχικὸν εἶναι ἀπὸ τοῦ νῦν τὸ μονίδριον τοῦτο τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ ὀνομάζεσθαι, καὶ ἔχειν μὲν τὸν θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Ἱερισσοῦ καὶ ἀγίου Ὁρους τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ τὸ σῦνηθες... ὑπὸ δὲ τῷ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ ὀδηγῷ καὶ διδασκάλῳ τὰ κατ' αὐτὸ διευθύνεσθαι καὶ οἰκονομείσθαι... καὶ μηδεμίαν ἄδειαν ἔχειν τὸν κατὰ καιρὸν ὀσιώτατον Πρῶτον τοῦ ἀγίου Ὁρος εἰς τοῦτο ἢ ὀρίζειν ἢ διακρίνειν ἢ δικάιᾳ τινὰ ἀπαιτεῖν αὐτοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο μὲν ἔτι συνέστη(;) εἰς μόνον ψυχῶν φροντιστήριον, μήτε πλοῦτον ἔχον, μήτε μετόχια ἢ εἰσοδήματα, εἰς τὸν Θεὸν δὲ μόνον θαροῦν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἔλεον τοῦ κρατίστου μου αὐτοκράτορος» («Τὸ ἅγιον Ὁρος» σ. 614 - 615). Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἐὰν ὄντως ὑπάρχη ἐν τῇ μονῇ-ἐγὼ δὲν εἶδον αὐτὸ - καὶ δὲν ἔλαβεν ὁ Σμυρνάκης παρὰ τοῦ Οὐσπένσκη τὴν περικοπὴν, ἔχει πολλὰ τὰ ἀντιλεγόμενα, ἅπερ καὶ ὑπεγραμμίσαιμεν. Τὸ δὲ κακὸν εἶναι ὅτι παρέλαβον τὴν εἶδησιν ταύτην, ὅπως ἀκρίτως, ὁ τε Κοσμᾶς¹⁾ καὶ ὁ Κτενᾶς. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἀναφέρουσι τὸ σιγίλλιον εἰς τὴν νῦν ὑπάρχουσαν μονήν, ὅπερ ἐπιφέρει πλήρη σύγχυσιν διὰ τοὺς ἐξῆς σπουδαίους λόγους.

1) Ἡ μονὴ τοῦ Διονυσίου δὲν λέγεται τῆς Πέτρας, ἀλλὰ τῆς Νέας Πέτρας κατὰ τὸ γνωστὸν χρυσοβούλλον Ἰωάννου Παλαιολόγου, ὅπερ ἐξεδόθη τῷ 1366 διὰ τὸ ἐν Λήμῳ μετόχιον καὶ ἀρχεται ὡδε : «Ἐπεὶ οἱ μοναχοί... τῆς εἰς ὄνομα τιμωμένης τοῦ Τιμίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου μονῆς, ἐπικεκλημένης τῆς Νέας Πέτρας, ἀνέφερον καὶ παρεκάλεσαν τὴν βασιλείαν μου...» Οὕτω καὶ ἐν τῷ χρυσοβούλλῳ δι' οὗ ἀφιερῶται τὸ μετόχιον Μαρίσκη τῆς Κασσάνδρας (1408) ὡς καὶ ἐν ἑτέρῳ τοῦ 1430. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὀσίου προσετίθειτο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «Νέα Πέτρα τοῦ κυρ Διονυσίου».

2) Λέγεται ὅτι ἡ μονὴ «οὔτε μετόχια οὔτε εἰσοδήματα εἶχεν», ὅπερ οὐδόλως ἄληθεύει.

3) Συνιστᾷ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ δικαιώματα. Τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὰς μονὰς αὐθαιρέτως ὁ πατριάρχης Φιλόθεος τῷ 1368, ἀλλ' ὁ πρῶτος τοῦ Ὁρους «ἀφήρπασέ τε τὸ ἐν ταῖς Καραεῖς αὐτοῦ κάθισμα καὶ οὔτε ποιμαντικὴν ράβδον ἀφήρισιν αὐτὸν κρατεῖν

¹⁾ Ἡ χερσ. τοῦ ἀγ. Ὁρους, σ. 71, 215.

ἐν αὐταῖς οὔτε ἱερουργεῖν οὔτε βούλεται πρότερον μνημονεύεσθαι τὸν ἐπίσκοπον εἶτα τὸν Πρῶτον» (Act. patr. I, σ. 555). Ἐστηρίζετο δὲ οὗτος εἰς παλαιότεραν ἀπόφασιν μεγάλης συνόδου: «Δικαιοὶ δὲ ἡ ἱερά τῶν ἀρχιερέων σύνοδος τοὺς ἀγιορείτας ἄρχεσθαι» τὸν δὲ Ἱερισσοῦ ἀπέκλεισε «μηδεμίαν ἄδειαν ἔχοντα ὡς ἐπίσκοπον ἐν ταῖς εὐρισκομέναις σεβασμίαις μοναῖς κατὰ τὸ ἅγιον Ὅρος· ἀλλ' ὅτε χρεῖα τις γένηται ἱεροτελεστίας καὶ καθιδρύσεως ναοῦ προσκαλούμενος εἰσέρχεσθαι... Εἶδὲ παραβαίνοντα ταῦτα θεάσωνται, ἐξ ἐτέρου ἀρχιερέως... τὰς ἱεροτελεστίας... διαπράττεσθαι». ¹⁾ Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος Ἀντώνιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως διὰ σιγίλλιου τοῦ 1392 ἀποφαίνεται «ὥστε μηδεμίαν ἔχειν αὐτὸν (τὸν Ἱερισσοῦ) κἂν ὅλως εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος δίχα προτροπῆς καὶ ἐκδόσεως τοῦ Πρώτου, μηδὲ ζητεῖν ὅλως ἀρχικόν τι διεργεῖν ἢ ἀρχιερατικόν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ ἐπιτραπῆ... εἰ γὰρ καὶ προβάλλεται ὁ ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ τὸ γεγονός αὐτῷ δικαίωμα παρὰ τοῦ... πατριάρχου κυροῦ Φιλοθέου, ἀλλὰ τῆς τῶν Σέρβων δυναστείας ἐπικρατούσης τότε... ἐξ ἀνάγκης ἐγένετο τὸ εἰρημένον δικαίωμα, καθὼς ἀκριβῶς οἶδεν ἡ μετριότης ἡμῶν. Ἐπεὶ πῶς οὐχ εὐρηται οὔτε πρότερον οὔτε ὕστερον ἔχειν ποτὲ τὸν Ἱερισσοῦ τὴν τοιαύτην ἀρχήν, οὐδὲ ἔχει τις εἰπεῖν, ὅτι ποτὲ ἐνηργήθη τὸ τοιοῦτον δικαίωμα μέχρι τοῦ νῦν» (παρὰ Γεδεῶν σ. 125 - 126). Τὸ δὲ περιεργον εἶναι, ὅτι τοιοῦτον σιγίλλιον μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν φρασεολογίας μετὰ 8 μῆνας κατὰ Ἰούνιον ἐκδοθὲν εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις ἐπισήμοις ἰγγραφοῖς τῆς μονῆς Κουτλουμουσίου (τὸ παρὰ Γεδεῶν ἐξεδόθη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1392, τοῦτο δὲ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἐπομένου ἔτους 1393) καὶ συνιστᾷ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ! ²⁾ Καὶ εἶναι ὁ αὐτὸς οἰκουμένικος πατριάρχης, ἐκ τῶν αὐστηροτέρων κατακριτῶν τῶν Ἀγιορειτῶν, ὅστις τὸ ἐπόμενον ἔτος (Μάϊος 1394) εἰς τὸ προτασσόμενον σιγίλλιον καὶ ἐπικυροῦν τὸ ἐπὶ Μανουὴλ Παλαιολόγου ἐκδοθὲν Δ' (οὐχὶ Γ') τυπικὸν τοῦ ἁγίου Ὁρους ³⁾ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρχιερέων ὑπογραφὴν γράφει: «Ὅσα δὲ μοναστήρια τοῦ ἁγίου Ὁρους ὑπάρχουσι σταυροπήγια τοῦ πατριάρχου τὸ ὄνομα ἀναφέρειν καὶ μόνον» (Meyer σ. 198 - 199). Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπὸν ὁ αὐτὸς πατριάρχης, εἰς τῶν ἄγαν ὑπερμάχων τῶν πατριαρχ. δικαιωμάτων καὶ τῶν καθεστώτων τοῦ ἁγίου Ὁρους, διὰ τῶν σιγίλλων τῆς τε τοῦ Διονυσίου μονῆς καὶ τοῦ Κουτλουμουσίου νὰ θεσμοθετῇ τὰ ἀντίθετα; Τούτων οὕτως ἐχόντων προ-

¹⁾ Οὐσπένσκη Ἱστορία τοῦ Ἁθῶ ἐκδοσις τῆς αὐτοκρ. Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τὴν ἐπολίτειαν P. A. Syrko. Κίεβον 1892, σ. 620.

²⁾ Archives de l' Athos publiées sous la direction de Gabriel Miller II. Actes de Kutlumus, édition diplomatique par Paul Lemerle... L. Texte. Paris 1945, ἀριθμ. 40, σ. 148 - 149.

³⁾ Τὸ Τυπικὸν τοῦτο, τελευταῖον τῆς βυζαν. αὐτοκρατορίας, κολοβὸν ἐξεδόθη ὑπὸ Σμυρνάκη, τὸ πλήρες παρ' Οὐσπένσκη (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 667 - 673) καὶ παρὰ Meyer σ. 195 - 210.

κύπτει περίπτωσις πλαστογραφίας, ἦν ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἐπιβεβαιώσω, ἔὰν μὴ πεισθῶ δι' αὐτοψίας καὶ διπλωματικῆς ἐξετάσεως τῶν ἐγγράφων. Τὸ τοῦ Κουτλουμουσίου βεβαίως ὡς μεταγενέστερον συνετάχθη ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ Λιονουσιακοῦ ¹⁾ καὶ στρέφεται κατὰ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Πρώτου. Πλείω κατ' αὐτοῦ ἔχει τὸ Κουτλουμουσιανόν, ὅπερ ἐπανέρχεται καὶ αὐθις: «Ὁ δὲ πρῶτος οὐδεμίαν ἔξει μετοχὴν ἐν αὐτῇ οὔτε τὴν τυχοῦσαν πράξιν ἐργάσεται, οὐδὲ ἀπαίτησιν ποιήσει τινὰ μέχρι καὶ τοῦ τυχόντος δίχα μόνων τῶν κοινῶν συγκροτήσεων» (Lemerle ἀριθ. 41, 31. σ. 149) καὶ τίθενται ταῦτα εἰς τὸ στόμα πατριάρχου, ὅστις ἐρρωμένως ὑπεστήριξε τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πρώτου ἐν τῷ εἰρημένῳ Τυπικῷ. «Χρὴ δὲ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὸν πρῶτον ὡς αὐτὸν τὸν οὐράνιον πατέρα, ἔχειν καὶ ἐξουσίαν καὶ λαμβάνειν ὁ πρῶτος παρ' ἐκάστου μοναστηρίου» καὶ ὁρίζει τὰς εἰς εἶδη ἀποδοχὰς αὐτοῦ (Meyer-σ. 198, 5. 201, 25 ἔ.)· «καὶ τοῦτο τάττομεν τοίνυν μετὰ ἀλύτου ἀφορισμοῦ, μὴ ὑστερεῖσθαι ἢ τοῦ πρωτάτου ἐκκλησία τούτων ὅλως» (σ. 198, 16). Περαιτέρω ἀκολουθεῖ ἕτερος κατάλογος εἰς εἶδη τε καὶ νομίσματα (σ. 201-202) ὅστις περιλαμβάνει καὶ τὰ διαλελυμένα μονύδρια ἅπερ προσηλώθησαν εἰς τὰς μονὰς, ἐν οἷς καὶ ὁ ἅγιος Ὀνούφριος, ὅστις εἶχε πλέον προσαρτηθῆ εἰς τὴν μονὴν: «ὁ ἅγιος Διονύσιος ἐν νόμισμα καὶ διὰ [τὸ ἡσυχαστήριον] τοῦ ἀγίου Ὀνουφρίου οἶνον μέτρα ἑπτὰ» (σ. 202, 19). ²⁾ Κατὰ τὰ ἀρχαῖα θέσμια τὰ κελλία τῶν διαλελυμένων μονῶν ἐξηρητῶντο πλέον παρὰ τοῦ Πρώτου καὶ εἰς τὸ Πρωτάτον προσέφερον τὰς δουλείας (σ. 201, 5 διὰ τὰ κελλία τοῦ Φακηνοῦ). Καίτοι δὲ τὰ τοιαῦτα κελλία ἀνήκον εἰς τὰς περιοχὰς τῶν μεγάλων μονῶν τὰς διαθήκας καὶ δικαιοπραγίας συνέταττον τῇ συγκαταθέσει οὐχὶ τῆς μονῆς, ἀλλὰ τοῦ Πρώτου, ὅστις ὥριζε καὶ τὸν διάδοχον ³⁾ Τὸν ἅγιον Ὀνούφριον διεξεδίκει κατὰ τὰ καθεστῶτα ὁ Πρῶτος, ὅτε συνεστήθη ἡ μονὴ κάτω εἰς τὴν «Νέαν Πέτραν». Ὑπάρχει ἐπίσημος πράξις τῆς «Μεγ. συνάξεως» τοῦ ἀγίου Ὁρους, τοῦ 1316, ἐν ᾧ ὑπογράφονται: «Οἱ καθηγούμενοι τῶν βασιλικῶν μεγάλων μονῶν, οἱ προεστῶτες τῶν ὑπὸ τὸν Πρῶτον ἐτέρων μοναστηρίων». Ἀλλὰ συνήθως αἱ διαλυόμεναι μοναὶ προσηρητῶντο εἰς τὰς πλησιοχώρους ὡς ἡ τοῦ Γομάτου κελ-

¹⁾ Τὸ κίβδηλον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐξάγεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι εἰς τὸ Δ' τυπικὸν μεταξὺ τῶν 25 μονῶν δὲν ὑπάρχει ἡ τοῦ Κουτλουμουσίου, ὑπῆρχον ὅμως σχέσεις στεναὶ μεταξὺ τῶν δύο μονῶν. Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιρῦται καὶ διὰ ρηθέντος Χρυσοβούλλου τοῦ Ἱ. Παλαιολόγου, δι' οὗ παρέχεται ἡ ἐλμετάλλευσις γαιῶν ἐν Λήμνῳ ὅπερ εἶναι κοινὸν δι' ἀμφοτέρας, πράγμα πρωτοφανές, ὡσὰν νὰ ἦσαν ἠνωμένα αἱ μοναί.

²⁾ Ὁ γειτονικὸς καθηγούμενος τοῦ ἀγίου Παύλου Σωφρ. Καλλιγᾶς ἐν τῇ Ἀθωνιάδι σ 116 γράφει: «Ὁ ἅγιος Παῦλος καὶ διὰ τοῦ ἀγίου Ὀνουφρίου οἶνον μέτρα ζ'» ἴσως κατὰ λάθος παραλείψας τὸν ἅγ. Διονύσιον ἢ μήπως διανοήθη νὰ περιλάβῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον;

³⁾ Χριστοφόρος Κτενάς ἐν Ἐπετηρίδι ἑταιρ. βυζ. σπουδῶν, τόμ. 5' σ. 265 ἔγγραφον τοῦ 1331.

λίον καταστᾶσα μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1363 ἐπιδρομὴν τῶν Ἀγαρηνῶν. Ὁ Πρω-
τος Ἰσαὰκ προσαρτᾷ ταύτην εἰς τὴν τοῦ Ἀλυπίου γράφωσι: «ἔδοξεν ἡμῖν
πᾶσι.. ἵν' ὄπερ δὴ κἄν τοῖς ἄλλοις κελλίσι, ὅποσα ἔτυχον σεβασμίαις μοναῖς
πλησιάζοντα καλῶς βουλευσάμενοι πεποιήκαμεν προσκυρώσαντες ἐκεῖνα ταῖς
τοιαύταις μοναῖς τοῦ καιροῦ ἡμᾶς διδάξαντος: οὐ γὰρ ἦν ἄλλως γενέσθαι,
ἵν' ἐκατέρωθεν ἕξη τὸ πρᾶγμα καλῶς, τὰ κελλία ποσῶς συνίστασθαι καὶ
τὴν ἐντεῦθεν ἐπερχομένην τῷ Πρωτείῳ εἰσφορὰν ἀκατάλυτον
εἶναι... ἐπειδὴ τὰ πόρρω τῶν σεβασμίων μονῶν κελλία πάμπαν ἀπόλλον-
το τὴν ἐκ τῶν φρουρῶν ἀσφάλειαν ἀποροῦντα.»¹⁾ Ἔχομεν καὶ ἄλλα παρα-
δείγματα τῆς τοιαύτης διαθέσεως τῶν κελλίων καὶ οὕτως ἐγένετο καὶ διὰ
τὸν ἅγιον Ὀνούφριον ἄλλ' ἔπνεεν ἄλλος ἄνεμος τότε, ὅτε ἐπλαστοουργήθη
τὸ ἐν λόγῳ σιγίλλιον, τὰ οὕτω διατεθέντα κελλία, ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν περι-
στάσεων, ἀποκαθίσταντο εἰς τὸ Πρωτᾶτον, ὅπερ εἶχεν ὄντως ἀπογυμνωθῆ
ὡς διαλαμβάνει ἔγγραφον τῆς Συνάξεως τοῦ 1375 ἐπὶ τοῦ Πρώτου Ἰσαὰκ.

«Ἐπεὶ Θεοῦ θελήματι καὶ τρόπους, οἷς οἶδεν ἀρετῆς ἀνήχθην εἰς τὴν
τοῦ Πρώτου διακονίαν, ἐγένετο δὲ πάνσεπτος καὶ θεῖος ὄρισμός τοῦ...
βασιλέως, διοριζόμενος ἀποκαταστήναι τὰ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα κελ-
λία τὰ τῷ Πρωτείῳ ὑποκείμενα, ἀποσπασθέντα δὲ παρὰ τινων πρω-
τευσάντων καὶ μάλιστα τῶν ἐπὶ τῆς σερβικῆς ἐξουσίας πρωτευσάντων καὶ
παραδοθέντα ἐτέροις προσώποις καὶ μοναστηρίοις.»²⁾ Ἦλθετο δὲ ἀπὸ
τοῦ Πλακᾶ τὸ κελλίον, ἀλλὰ καμφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντενεργειῶν τῶν Χιλιαν-
δαρηνῶν ὑπεχώρησεν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, εἴτε πλαστὸν εἴτε γνήσιον καὶ ἂν εἶναι τὸ σιγίλλιον
τοῦ Ἀντωνίου, ἀποδεικνύεται τρανῶς, ὡς παράδοσις τοῦλάχιστον, ὅτι
πρὸ τῆς συστάσεως τῆς μεγάλης τοῦ Διονυσίου μονῆς ὑπῆρχε τὸ
πρωτόπλασμα τὸ μονύδριον τῆς «Πέτρας» εἰς τὸν μικρὸν Ἄθωνα
καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀνιδρυθεῖσα μονὴ ἐπωνομάσθη τῆς «Νέας Πέ-
τρας», καὶ εἶναι παράδοξον, ὅτι ὁ παραδοὺς ἡμῖν τὸ μέρος τοῦ διαφιλο-
νεικουμένου σιγίλλιου δὲν ἐπέισθη εἰς τὴν σπουδαίαν μαρτυρίαν ταύτην.³⁾

¹⁾ Οὐσπένσκη Χριστ. Ἀνατολή 1892, σ. 664. Καὶ ὀλίγον παλαιότερον μετὰ
τὴν τῶν Καταλανῶν κακίστην θεομηνίαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πρώτου Ἰσαὰκ, ὅστις
ἐπὶ 50ετίαν σχεδὸν πρωτεύσας καὶ εἰς τοὺς ἡσυχαστὰς ἀνήκων ἀφήκεν ἐν-
δοξὸν ἱστορίαν. Οὗτος τῷ 1334 παραχωρῶν εἰς τὴν τοῦ Κουτλουμουσίου τὴν τοῦ
Φιλαδέλφου μονὴν «πρὸς ἐσχάτην ἀτορίαν πρὸ πολλοῦ κατανηήσασαν» γράφει: «Οὐ-
δὲ γὰρ πρὸς χάριν τοῦτο ἢ λογισμὸν τινα πεποιήκαμεν ἀνθρώπινον, ἀλλὰ διὰ τὸ δι-
καιον αὐτό· εἰ γὰρ ταῖς ἄλλαις τῶν μεγίστων μονῶν καὶ εὐπορωτάτων οἱ πρὸ ἡμῶν
οἰώτατοι πρῶτοι πολλὰ τῶν τῆς μέσης κελλία ἀπεχαρίσαντο καὶ οὐδὲ τῶν
ἡπορημένων, ἀλλὰ καὶ τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ ἡμεῖς τὴν ἐκείνων τετηρή-
καμεν πρᾶξιν... οὐ δὴ χάριν καὶ κοινῇ τῶν τιμωτάτων καθηγουμένων καὶ τῶν λοι-
πῶν γερόντων συνάπτομεν ταύτη τὴν τοῦ Φιλαδέλφου μονὴν μετὰ τοῦ ἡσυχαστη-
ρίου αὐτῆς καὶ ἀδιασπάστως τῇ τοῦ Κουτλουμουσίου ἐνοῦμεν» αὐτ. σ. 662 - 664.

²⁾ Actes de Chiliandar 156, σ. 329.

³⁾ Ὁ Συμωναῖος πρὸς ἐξήγησίν τῆς ἐπωνυμίας μᾶς παραπέμπει εἰς Βόλον! ὅπου
ἐκ τῆς Πορταριᾶ ὑπὸ τοῦ Πατρ. Ἰωσήφ Α' ἰδρύθη (1272) ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βασι-

Ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς μονῆς Νέας Πέτρας δὲν εἶναι γνωστή. δὲν συνέστη δέ, ὡς κοινῶς λέγεται, κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ διαληφθέντος χρυσοβούλλου τοῦ Παλαιολόγου, τῷ 1366· διότι τὸ χρυσοβούλλον ἀναφέρεται εἰς προϋπάρχουσαν μονὴν τοῦ Διονυσίου «ἐπικεκλημένην τῆς Νέας Πέτρας» εἰς ἣν καὶ τὴν τοῦ Κουλουμουσίου ἐδόθησαν τὰ τοῦ μεγάλου στρατοπεδάρχου, τοῦ Ἀστρά καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἱεράκη κτήματα μετὰ τῶν ἐν Λήμνῳ μυλώνων. Ἡ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι ἡ τοῦ Θεοδωρήτου ὅστις, ὡς ἀναφέρει ὁ Οὐσπένσκις, ὁρίζει τὴν ἵδρυσιν τῆς μονῆς εἰς τὸ 1362.

Τὸ ἀντιλεγόμενον σιγίλλιον ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο, ὅτι, καὶ μετὰ τὴν οὕτω διὰ τοῦ Τυπικοῦ τακτοποιηθεῖσαν διαφωνίαν περὶ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου, ὁ Πρῶτος δὲν ἔπαυσε νὰ διεκδικῇ κυριαρχικὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα. Τὰ ζητήματα ταῦτα δυσκόλως ἐλύοντο, διότι αἱ νέαι μοναὶ ἱδρύνοντο εἰς τόπον ἀδέσποτον μὲν οὕτως εἶπειν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν οὗτος ἀνήκεν εἰς τὸ Πρωτάτον, οὐδ' ἐφρόντιζον οἱ εὐλογημένοι ἐκεῖνοι νὰ θέσουν στερεὰ ὁρόσημα ἢ μᾶλλον δὲν ἔθετον τελείως, ἐντεῦθεν αἱ ἀτελείωτοι ἐριδες καὶ κρισολογίαι ὄρια καὶ ¹⁾ «Ὅρια μετὰ τῶν μονῶν δὲν ὑπῆρχον, εἰς δὲ τὸν Πρῶτον δὲν συνέφερε νὰ τεθῶσιν ὄρια, διότι τὸ ὄριον εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον σημεῖον καὶ ἀπόδειξις ἀκαταμάχητος ἰδιοκτησίας. Εἰς τὸ β' Τυπικὸν (1045) ἀναγινώσκομεν: «Πολλοὶ δὲ τῶν μοναχῶν διενεκάλουν ὡς ἦν μὲν ποτε πολὺς ὁ τοῦ κοινοῦ τόπος καὶ διαρκῶν εἰς χρεῖαν αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ κατὰ καιροῦς τοὺς πρώτους διὰ τινὰς μερικὰς φιλίας ἢ καὶ ἄλλα τὰ μετὰ τινων... καθηγουμένων ὀλιγοστῶν ἢ καὶ πλειόνων δωρεῖσθαι τοῦτον, (ἐν) οἷς ἂν βούλοιντο, ὀλιγοθῆναι μὲν τὸν ἐπίκοινον τόπον, στενοχωρεῖσθαι δὲ ἐντεῦθεν τὰ μοναστήρια. Καὶ δὴ πάντων κρίσει καὶ ἀρεσκείᾳ τετύπεται μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τοῦ λοιποῦ τῶν μελλόντων ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀνιέναι ἀρχῇ ἐκ τῶν κοινῶν τοπίων δωρεῖσθαι τινὶ ἢ ἀπεμπωλεῖν» (sic. Meyer σ. 159, 11). Πρὸ τοῦ Τυπικοῦ τούτου ὄρια δὲν ὑπῆρχον, καὶ ὁ βουλόμενος νὰ μονάσῃ λαμβάνων τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Πρῶτου ἐγκαθίστατο, ὅπου ἤθεσκετο.

(Ἀκολουθεῖ)

στοῦ μονῆ τῆς Νέας Πέτρας (σ. 505 ἀλλ' ἀσφαλῶς ὠνόμασεν οὕτως αὐτὴν ὁ ἱδρυτὴς κατ' ἀντιδιαστολὴν τῆς μονῆς τοῦ Προδρόμου τῆς Πέτρας, ὡς ἐλέγετο ἡ περιώνυμος μονὴ τοῦ Στουδίτου περὶ ἧς διαρκῶς ἀναφέρει ὁ Πτωχοπρόδρομος εἰς τὰ ποιήματά του. Νῦν ἡ ὀνομασία αὕτη, ὡς μὲ πληροφορεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης» κ. Σ Σχοινᾶς, ἐλησμονήθη ἐν τῇ Προταρίᾳ καὶ λέγεται ἀπλῶς μονὴ τοῦ Προδρόμου. Τὰ ἐπίσημα ταύτης ἔγγραφα ἐδημοσίευσεν ὁ συνάδελφος τοῦ Συμωναῆ Ζωσιμᾶς Ἐσατμενίτης εἰς τὸν «Προμηθεῶς Θ'», 1897, σ. 13· 16 ὅθεν, ὡς φαίνεται, ἔμαθεν ὁ Σμ. Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ὁ Συμωναῆς, ὅτι ἐν ἔγγραφῳ τοῦ Πρωτάτου ἐν εἶτει 1350 ὑπογράφεται. «Ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς Πέτρας Θωμᾶς». Πρῶξις τῆς Συνάξεως ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρῶτου Ἀντωνίου διὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ κελλίου Γομάτου τῇ τοῦ Ἀλυπίου μονῆ (Lemerle ἀριθμ. 23,45).

¹⁾ Βλ. πραγματείαν μου «Τὰ ὄρια καὶ ζητήματα κτλ.» ἐν Γρηγ. Παλαμᾷ ΙΕ', 1931, σ. 19, 65, 120.

Ἄθωϊτις ἀδελφεοχία — «Ἀγιορείτου»

“...ΟΣΑ ΠΡΟΣΦΙΛΗ, ΟΣΑ ΣΕΜΝΑ, ΟΣΑ ΕΥΦΗΜΑ...,”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 285 τοῦ ιη' ἔτους)

Τὸ θέμα ἔλαβεν ἀπροσδόκητον τροπὴν μὲ τὴν ἀνάμιξιν εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ νομικοῦ, ἀνθρώπου ἐκδηλωθέντος ὡς ἐλευθέρων ἀντιλήψεων. Ὁ Γ. Θ. ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν συνέχισιν τῆς ἐκθέσεως τῶν ἰδεῶν του ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ θεσμοῦ καὶ εἰς τὴν δμήγουριν ἠπλώθη δυσάρεστος σιωπὴ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁμολογίας τοῦ νομικοῦ, ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὁμολογίας ὡμῆς δι' ἓνα χῶρον, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ πίστις καὶ λατρεύεται ἀδιαλείπτως ὁ Θεός.

Ὁ θεολόγος ἠσθάνετο ἑαυτὸν μειωμένον κάπως διὰ τὸν ἄθεον φίλον του. Ὁ Γ. Θ. ἀκούσθησε τὴν κεφαλὴν του εἰς μίαν δοκὴν καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ νομικὸς ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς, κί' ἐγὼ ἀνεζήτητον τρόπον διὰ νὰ διαλύσω τὸ νέφος, ὅπερ ἐσχημάτισεν ἡ ἄστοχος στάσις τοῦ νομικοῦ καὶ αἱ ἐκφράσεις του.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν διήρχετο ἀπὸ τὴν κάτωθεν τοῦ βυζαντινοῦ περιπτέρου, ὅπου καθήμεθα, ἀτραπὸν, εἰς Μοναχὸς φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν ἀσκητικὴν του πήραν κατάφορτον. Ἐφαίνετο πολὺ καταπονημένος ἐκ τῆς ὁδοπορίας, καὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀτημέλητα ἐνδύματά του ἐπρόδιδον Ἐρημίτην, ἐξ ἐκείνων ποὺ κάθηνται εἰς τὰς πετρώδεις καλύδας τῆς ἀπωτέρας Ἐρήμου τοῦ Ἄθωνος, οἵτινες κατανέμουν τὸν χρόνον των εἰς προσευχὴν καὶ ἐργόχειρον, σκαλίζοντες ἐπὶ σκληροῦ ξύλου ἐσταυρωμένους καὶ πλέκοντες κομβοσχοίνια διὰ τοὺς Μοναχοὺς, καὶ ἐκ θαλασσίωι δαστράκων φιλοκα-

λοῦν κομβολόγια διὰ τοὺς κοσμικοὺς, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες, κατὰ τὴν ἠσυχίον ἀπασχόλησιν των, ἐν τῇ καρδίᾳ των τῷ Κυρίῳ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Οἱ Ἐρημίται διαβιοῦν ὡς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, μὴ σπεύροντες, μηδὲ θερίζοντες, μηδὲ συνάγοντες εἰς ἀποθήκας—ποὺ δὲν ἔχουν—καὶ ὁ Κύριος τρέφει αὐτοὺς, καὶ καλλύνονται ὡς τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, κοσμοῦμενοι δι' ἀρετῶν καὶ φωτοστεφάνων ἀφανῶν. Ἐχουν τόσον περιορίσει τὰς ἀνάγκας των ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε νὰ εἶναι «ἐλεύθεροι ὑπὸ πάντων». Ἐμαθον νὰ εἶναι σοφοὶ ἐκ τῆς λιτοτάτης ζωῆς των, ταπεινοὶ τὸ φρόνημα ἐκ τῆς μεταίτιότητος, ποὺ ἐγνώρισαν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ὑψηλοὶ τὴν διάνοιαν, διὰ τὴν μεγίστην ἀξίαν τῆς λογικότητος τῆς φύσεώς των, καὶ χαίρουσι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, χάριν τῶν ὁποίων ἀπρηνήθησαν τὰ πρόσκαιρα καὶ φθειρόμενα καὶ αὐτὸ τὸ πτωχὸν ἀνθρώπινον «δοξάριον», κατανοήσαντες βαθέως τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «πῶς δύνασθε πιστεῦσαι δόξαν παρ' ἀνθρώπων λαμβάνοντες;».

Τὸ θέμα τῶν ἐρημιτῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους εἶναι λίαν διδακτικόν. Ἀποτελοῦν τὸν μυστικὸν διάκοσμον τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὰ νεῦρα τῆς ὀρθοδοξίας. Χωρὶς τοὺς Ἐρημίτας θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἓνας τύπος βίου, ὁ ὁποῖος δέον νὰ σαλπίζῃ σιωπηρῶς τὴν ἀένναον δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἔφεσιν τῆς ψυχῆς, τῆς ἐν Χριστῷ καθαρθείσης. Ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι πνεύματα λειτουργικὰ οἱ ἐρημίται μας, ἀλλὰ καὶ μέτρα τῆς δυνάμεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἰνωρίζουν πάντα νὰ ἐλπίζουν, πάντα νὰ στέγουν, πάντα νὰ

υπομένουν, καὶ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μηδέποτε νὰ ἐκπίπτῃ. Τῷ πνεύματι ζέοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρεαίαις τῶν ἀγίων κοινωνοῦντες—διὰ προσευχῆς.—Ἐιργνεύουν μετὰ πάντων, μεμύηται ἐν πᾶσιν.

Ὁ ἀσκητισμὸς των θεακίως εἶναι τραχύς, διότι διατελοῦν ἐν διαρκῇ βίᾳ, ἀλλ' ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ ἐκ τῆς ἐναρμονίσεως τοῦ θελήματός των πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ὁμοιάζουν μὲ τὴν χήραν ἐκείνην τοῦ Εὐαγγελίου ζητοῦσαν ἐκδίκησιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου τῆς, καὶ παρεδρεύουν τῷ κριτῇ Ἰησοῦ ἀδιαλείπτως, ὅπως τάχιον ἐλευθερωθῶν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν των, καὶ ὅπως ἐπιλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ των τὸ θεῖον φῶς του.

Εἰς τὰς προσευχάς των, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἐπαναλαμβάνουν τὴν κατανυκτικὴν μονολόγιστον εὐχὴν τοῦ ἀγίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀγιορείτου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: φώτισόν μου τὸ σκότος, φώτισόν μου τὸ σκότος.

Φθάνουν εἰς ὕψη ἀγιότητος καὶ τὸ ἀγνοοῦν. Εἶναι ἀπλοὶ ὡς παιδία, φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσεύχονται δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν στοιχειώδη πράγματα διὰ τὴν πατρίδα των. Ἡ ἀπεριέργεια εἶναι ἀρετὴ. Ἀνατείνοντες ἀπὸ δυνάμει εἰς δύναμιν καὶ ἀναβαλόντες ὡς ἔλαφοι ἐπὶ τὰς ἀβύλους κορυφὰς τῶν ὄρεων τοῦ ὑπερβατικοῦ, λησμονοῦνται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἱερῶν θεωριῶν των. Δὲν εἶναι ἀθέμιτον νὰ στραφοῦν πρὸς τὰ κάτω;

Διατελοῦν σχεδὸν πάντοτε ἐν διαθέσει εὐγνώμονι πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὰς ἀπειροὺς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας του. Οὐκ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι οἱ ἐρημίται ἀναπληροῦν τὰ κενὰ ἐκ τῆς ἀγνωμοσύνης ἡμῶν, καὶ δὲν κενοῦνται ἢ καρδία των εὐχαριστοῦσα καὶ ὑμνοῦσα ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πρωτῇ καὶ μεσημ-

βρία καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, τὴν ἀκραν Ἀγαθότητα.

Ἦκουσα πολλάκις ἐρημίτην νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐκ θαθέων τὸ Προφητικὸν τοῦτο ἐλαφρῶς ἠλλοιωμένον: Ὡ Κύριε, ἐξαπέστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτὰ μὲ ὠδήγησαν καὶ ἠγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καὶ τὰ σκηνώματά σου. Κάποτε ἠθέλησα νὰ τὸν πλησιάσω, ἐπειδὴ ἔειχον πληροφορηθῆ ὅτι ἦτο κάτοχος ἀμφιλαφῶς γνώσεως καὶ ἐφημίζετο ὡς ἄγιος. Ἔλεγον δέ, οἱ συνασκηταὶ του ὅτι ἦτο παράδοξος καὶ στρυφνὸς εἰς τοὺς λόγους του. Τοῦ ἀπευθύνω τὴν ἐρώτησιν: Πῶς αἰσθάνεσθε ἅγιε πάτερ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον τοῦτο περιβάλλον καὶ διατελῶν ἐν διαρκεῖ σχεδὸν σιωπῇ;

—Ὡ ἀδελφέ, μοὶ λέγει, εἰς τὴν σιωπὴν κρύπτεται ἡ θαυτέρα φιλοσοφία καὶ συντελεῖται εἰς τὴν ψυχὴν μία ἄρρητος μεταμόρφωσις. Ἀνερμήνευτος εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη χάρις τοῦ σιγῶντος πνεύματος καὶ διὰ τῆς ἱεράς ταύτης καταστάσεως τῆς σιωπῆς, τόσον εὐγλώττως φθεγγομένου... Τὸ σιωπᾶν, πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκφράζει τὴν ὑπερτάτην ἐν οὐρανοῖς μακαριότητα. Ἡ δὲ ἐν οὐρανοῖς σιωπὴ ἀποτελεῖ τὴν εἰρηναίαν ἐκείνην καὶ πολύφθογον ἄρμονίαν, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ἅγια καὶ μακάρια πνεύματα πλατύνονται ἐν τῷ ἀπείρῳ, ἐλίσσόμενα ἐν κόσμοις φωτὸς καὶ ἀπεράντου γλυκύτητος ἐν Θεῷ...

Πιστεύσατέ μοι—ἐσυνέχισεν ὁ ἀσκητὴς—ὅτι μία εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ κυριαρχοῦσα ἀπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ θρόνου τῆς θείας μεγαλειότητος καὶ ἐκτεινομένη ἕως τὴν ἐλαχίστην σκιάν τοῦ πλέον ἀσημάντου κτίσματος: ἡ ἀγάπη. Αὕτῃ εἶναι ἡ πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀέννα τὰ ἱερὰ ρεῖθρα τῆς Χάριτος καταβαλίνουσιν ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ πολυχεύ-

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 325 τοῦ ιη' ἔτους)

Προφητεῖαι τοῦ Δανιὴλ περὶ τοῦ διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου, τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας τῶν ἁγίων

Ὁ Δανιὴλ πρὸ τῆς ἐσχάτης κρίσεως προφητεύει τὴν προγενεστέραν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου προαγγέλλων

μων ποταμός, τοῦ ὁποῦ τοῦ μεγαλοπρεπῆ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὰς ἐν γῆ πεδιάδας καὶ τοὺς δρυμούς. Αὐτὴ εἶναι, κατὰ τὸν προφητάνηκτα, ἡ ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλουμένη, ἡ ἄβυσσάλως σχηματίζουσα ἐν τῷ ἀπέιρῳ τὴν φοβεράν τῆς θείας μεγαλωσύνης ὑπόστασιν... Ἡ πάντα τεκτινηαμένη καὶ πάντα συνέχουσα. Ἡ γεννώσα καὶ θάλπουσα, ἡ ἐμπνέουσα καὶ ὀδηγοῦσα. Ἡ σφραγὶς τῆς κτίσεως καὶ τὸ σύμβολον τοῦ κτίστου. Ὁ μέγας ἀδάμας, ὁ ἐν τῇ μετώπῃ τοῦ ἀφράστου κάλλους διαδήματος τοῦ Ὑψίστου ἀκτινοβολῶν. Ἡ ἀγάπη τὸ α καὶ τὸ ω ὄχι μόνον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἀγάπην δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν χωρὶς ἀποφυγὴν τῶν θορόδων, χωρὶς ξενητεῖαν ἐκ τοῦ κόσμου, χωρὶς θαθεῖαν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος. Αὐτὰ τουλάχιστον γνωρίζω ἐκ πείρας, εἶπεν ὁ ἐρημίτης, καὶ θὰ σὰς ἔλεγον καὶ κάτι ἀκόμη, ἀλλὰ... σοφίαν λαλοῦμεν τοῖς τελείοις... Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τρέφομαι, ἐν αὐταῖς διαβίῳ ἐν τῇ παροικίᾳ μου ταύτῃ, ἐλπίζων καὶ πιστεύων ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπικαμφθῇ εἰς τὴν ταπεινότητά μου καὶ θὰ χάριση καὶ εἰς ἐμὲ τὴν αἰώνιον ζωήν...

καὶ ἄγων τὴν διήγησιν αὐτοῦ μέχρι τῆς αἰωνίας βασιλείας τῶν ἁγίων. Ἀφοῦ εἶδεν ἐν τῇ προφητικῇ ἐνοράσει τοῦ 4 θηρία, εἰκονίζοντα τὰς 4 βασιλείας, καὶ τὴν τετάρτην βασιλείαν κατακτωμένην ὑπὸ τινος βασιλέως, ἀναγνωρίζομένου ὡς τοῦ ἀντιχρίστου, εἶτα τέλος εἶδε τὴν αἰώνιαν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἐφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου, ἐγὼ Δανιὴλ, καὶ αἱ δράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάρασόν με. Καὶ προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων καὶ τὴν ἀκρίθειαν ἐζήτητον παρ' αὐτοῦ μαθεῖν περὶ πάντων τούτων. Καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκρίθειαν (Δανιὴλ Ζ' 15 - 16). Κατόπιν ἐκθέτει ὅσα ἤκουσε παρὰ τοῦ ἐρωτημένου «Ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλείαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, αἱ ἀρθήσονται» καὶ παραλήφονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι ὑψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων καὶ ἐζήτητον ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, ὅτι ἦν διαφέρον παρὰ πᾶν θηρίον, φοβερόν περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροὶ καὶ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοί, ἐσθλὸν καὶ λεπτόνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάται καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ τῶν δέκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναδάματος καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία, κέρας ἐκεῖνο ὃ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ ἡδρασις αὐτοῦ μεῖζων τῶν λοιπῶν ἐθεώρουν, καὶ τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐπολεῖ πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτοὺς

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ

Ὁ λόγος, ἡ ὁμιλία, ἡ λαλιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐκείνη δύναμις, ἡ ὁποία γεννᾶται ἐκ τοῦ νοῦ· εἶναι ὁ παλ-

ῶς οὗ ἤλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν καὶ τὸ κρῖμα ἔδωκεν ἀγίοις Ἰψίστου καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι». Ταῦτα λέγει ὁ Δανιήλ ὅτι ἠρώτησε, κατόπιν δὲ ἐπάγει τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτημένου. «Καὶ εἶπε· τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῇ, ἣτις ὑπερέξει πάσας τὰς βασιλείας καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συμπατήσῃ αὐτήν καὶ κατακόψει· καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντας τοὺς ἔμπροσθεν καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει καὶ λόγους πρὸς τὸν Ἰψίστον λαλήσει καὶ τοὺς ἀγίους Ἰψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιωῦσαι καιροὺς καὶ νόμον καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμῖου καιροῦ· καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι τοῦ ἀφανῆσαι καὶ τοῦ ἀπολέσαι ἕως τέλους· καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἀγίοις Ἰψίστου καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούουσιν. Ἔως ὧδε τὸ πέρασ τοῦ λόγου. Ἐγὼ Δανιήλ, οἱ διαλογισμοί μου ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με καὶ ἡ μορφή μου ἠλλοιώθη καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούουσιν καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα (Δανιήλ Ζ' 17 μέχρι τέλους τοῦ κεφαλαίου). (Ἀκολουθεῖ)

μὸς καὶ ἡ κίνησις τοῦ ἐν ἡμῖν ἀθανάτου πνεύματος. Ὁ λόγος εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἢ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ· δι' αὐτοῦ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα. Ὁ νοῦς καὶ ὁ λόγος ἀποτελοῦν τὸν ἄνθρωπον, ἅπερ εἶναι τὸ κέντρον πασῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, τὰ δύο ὑψιστὰ ἀγαθὰ, διὰ τῶν ὁποίων ἐπροικίσθη ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς, διὰ τοῦ ὁποίου φωτίζεται καὶ ζωογονεῖται ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, καὶ ἐνορᾷ τὴν πρώτην αἰτίαν τῶν ὄντων, ἧτοι τὸν δημιουργὸν Θεόν. Οὗτος διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου παρίσταται ὡς φερ' εἶπεν συγγενεῦων μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος εἶναι ὡς μέσον ἐκφράσεως καὶ συνεννοήσεως πρὸς τοὺς ὁμοίους μου συνανθρώπους· εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐκάνότης τοῦ σχηματίζειν καὶ ἐκφράζειν σκέψεις καὶ διανοήματα. Ὁ μὲν πρῶτος λέγεται λόγος προφορικός, ὁ δὲ δεῦτερος ἐνδιάθετος ἢ γραπτός. «Λόγος ἀληθῆς καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος, ψυχῆς ἀγαθῆς εἰκὼν ἐστί». (Ἰσοκράτης). Κατὰ τοὺς φιλοσόφους, ὁ λόγος εἶναι διττός, θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς· ὁ μὲν θεωρητικὸς ἐρευνᾷ καὶ ἐξετάζει ὁποῖα ἀληθῶς εἶναι τὰ ὄντα, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀληθείας αὐτῶν οὐσίας· ὁ δὲ πρακτικὸς ὁποῖα ταῦτα πρέπει νὰ ᾧσι κατὰ τοὺς νόμους τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ποιότητος.

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει «Ἡ συνήθεια ἐκ τῶν λόγων γίνεται ἀρίστη ὁδὸς πρὸς τὰ πράγματα». Ἡ συναισθητικὴ εὐαρέσκεια τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ὄντα (πῶς πρέπει νὰ εἶναι) καὶ ἡ βουλευτικὴ τῆς πραγματώσεως αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸν καθαρὸν λόγον. «Οἱ λόγοι τῶν πραγμάτων εἰσὶν ὁδοί» (Χρυσόστομος) «Λόγος ἔργου σικιά» (Δημόκριτος) «Ἐἴ τις ἐν λόγῳ οὐ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

(Ἐκ τοῦ κώδικος I - 49 αἰῶνος 15'.
τῆς Λαυριωτικῆς Βιβλιοθήκης)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 210 τοῦ 17' ἔτους)

—Κάθαρον τὸν νοῦν σου ἀπὸ ὀργῆς καὶ μνησικακίας καὶ τῶν αἰσχροῦν λογισμῶν καὶ τότε δυνήθησῃ γνῶναι τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐνοίκησιν.

—Τίς σε ἐφώτισε εἰς τὴν πίστιν τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ προσκυνητῆς Τριάδος ; ἢ τίς σοι ἐγνώρισε τὴν ἔνσρκον οἰκονομίαν τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος ; τίς δὲ σὲ ἐδίδαξε τοὺς περὶ ἀσωμάτων λόγους ; ἢ τίς περὶ γενέσεως καὶ συντελείας τοῦ ὄρατοῦ κόσμου ; ἢ περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ; ἢ περὶ τῆς δόξης τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς φοβερᾶς κρίσεως ; Οὐχὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί, ἥτις ἐστὶν ὁ ἄρραβὼν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ; Τί μείζον ταύτης τῆς χάριτος ; ἢ τί κρεῖττον ταύτης τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ; ἢ τί τούτων τῶν ἐπαγγελιῶν ὑψηλότερον ; Εἰ δὲ ἐσμεν ἄργοι καὶ ἀμελεῖς καὶ μὴ καθαιρῶμεν ἐκυτοὺς τῶν μολυνόντων ἡμᾶς καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν ἐκτυφλοῦντων παθῶν, ὥστε δυνηθῆναι τρανώτερον τοῦ ἡλίου τοὺς περὶ τούτων λόγους ὁρᾶν, ἐκυτοὺς αἰτιασώμεθα καὶ μὴ τὴν τῆς χάριτος ἐνοίκησιν ἀρνησώμεθα.

—Οὐκ ἐστὶ πόνος ψυχῆς βαρύτερος συκοφαντίας κἂν τε εἰς πίστιν, κἂν τε εἰς βίον συκοφαντεῖται τις καὶ οὐδεὶς ταύτην καταφρονεῖν δύναται, εἰ μὴ ὁ εἰς τὸν Θεὸν ἀποβλεπόμενος, ὡς ἡ Σωσάννα, τὸν μόνον πταίει, οὗτος ἀνὴρ τέλειος» (Ίακ. γ' 2). Ὁ λόγος εἶναι τὸ ἴνδαλα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. «Λόγω διοικεῖται βροτῶν βίος μόνω». Ἄλλ' «Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, πίπτει ῥάβδος» (Ἀρχ. ρητόν).

δυνάμενον καὶ ἔξ ἀναγκῶν ρύσασθαι ὡσπερ κίκεινῃν καὶ τοὺς ἀνθρώπους πληροφροῦσαι, ὡς περὶ ἐκείνης, καὶ τὴν ψυχὴν τῇ ἐλπίδι παραμυθῆσασθαι.

—Ὅσον σὺ ἐκ ψυχῆς εὐχῇ περὶ τοῦ συκοφαντήσαντος, τοσοῦτον ὁ Θεὸς πληροφροεῖ τοὺς σκανδαλισθέντας.

—Σπούδασον ὅσον δύνασαι πάντα ἀνθρώπων ἀγαπήσαι. Εἰ δὲ τοῦτο οὕτω δύνασαι, κἂν μὴδὲνα μισήσης. Οὐ δύνασαι δὲ τοῦτο ποιῆσαι, εἰ μὴ τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων καταφρονήσης.

—Οὐκ ἐστὶ λύπης ἐκτός, οὔτε ἀμαρτωλὸς οὔτε δίκαιος, ἀλλ' ὁ μὲν ὅτι μὴ πάντῃ ἀπέλιπε τὸ κακόν, ὁ δὲ ὅτι οὕτω κατέλαβε τὸ ὄντως καλόν.

—Ἀπόλλυται ἐκ ψυχῆς ἐμπάθεια μὲν διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς, ἡδυπάθεια δὲ δι' ἀγρυπνίας καὶ σιωπῆς, ἡ δὲ προσπάθεια, διὰ ἡσυχίας καὶ προσοχῆς, ἀπάθειαι δὲ, συνίσταται ἐκ μνήμης Θεοῦ.

—Οὐ τὸ βραδυφαγῆσαι μόνον τοῦτο νηστεία ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ βραχυφαγῆσαι, καὶ οὐ τὸ διὰ δύο ἐσθίειν τοῦτο ἀσκήσεώς ἐστίν, ἀλλὰ τὸ μὴ ποικιλοφαγῆσαι. Ἄσκησις γάρ ἐστὶ τράπεζα ἐν μονοειδεῖ τροφῇ συνεσταλμένη, τὸ ἐκλυτον τῆς παντοφγίας ὡς ἀηδὲς βδελυττομένη.

—Ἐγκράτεια αἰσθητῆ ἐστὶν ἐκκλίσαι ἀπὸ πάντων τῶν διὰ σαρκὸς ἐνεργουμένων παραλόγων πράξεων.

—Ἐγκράτεια δὲ νοητῆ ἐστὶν ἐκκλίσαι νοῦ ἀπὸ ἡδονῆς νοημάτων ἐμπαθῶν· οὐ κατορθωθήσεται δὲ ἡ προτέρα μὴ τῆς μελέτης καὶ τῆς τηρήσεως τῆς δευτέρας ἀχωρίστου τῇ ψυχῇ ὑπαρχούσης.

—Ἀληθινῆς ταπεινοφροσύνης γνώρισμα οὐ τὸ ἑαυτοῦ καταχέειν ὑβρεις, ἀλλὰ τὸ παρ' ἄλλων ὑβριζόμενος φέρειν.

—Ἡ μελέτη τῶν λογίων τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν τῶν φαύλων λογισμῶν ὕλην ἐξαφανίζει, τὸ νοητὸν ἀπογεννώσκει. πῦρ

κατὰ τὸ γεγραμμένον : «καὶ ἐν τῇ μελέτῃ μου ἐκκαυθήσεται πῦρ», ἕπερ πῦρ διαθερμαίνον τὸν νοῦν, σύντονον εἰς τὴν προσευχὴν παρασκευάζει γενέσθαι καὶ μετὰ συνέσεως τὰ αἰτήματα αὐτοῦ γνωρίζειν πρὸς Θεόν.

—Ποιήσατε ὑμῖν φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας ἵνα δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς. Καὶ γὰρ εἰπὼν ποιήσατε ὑμῖν φίλους οὐκ ἔστι μέχρι τούτου μόνον, ἀλλὰ προσέθηκεν : ἐκ τοῦ ἀδίκου μαμωνᾶ, ἵνα πάλιν σὸν τὸ κατόρθωμα γένηται. Οὐδὲν γὰρ ἕτερον ἢ ἐλεημοσύνην ἐνταῦθα ἤνιξται· καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν ὅτι οὐδὲ ἀκριβολογεῖται πρὸς ἡμᾶς ἐὰν ἀποστῶμεν τῆς ἀδικίας. Ὁ γὰρ λέγει, τοῦτό ἐστιν : ἐκτίσω κακῶς ; ἀνάλωσον καλῶς, συνέλεξας ἀδίκως ; σκόρπισον δικαίως. Καίτοι γε ποῖα τοῦτο ἀρετὴ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων διδόναι ; ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς φιλόανθρωπος ὢν, καὶ μέχρι τούτου συγκαταβαίνει.

—Ὁ τὰ ἐτέρων λαμβάνων καὶ ἐτέρῳ διδούς, οὐκ ἠλέησεν, ἀλλὰ καὶ ἠδίκησεν ἀνόμιαν ἐσχάτην. Εἰ μὲν ἔλεεις ἐξ ὧν ἀδικεῖς ἐκείνους ἐλέησον, οὗς ἠδίκησας, ἐκεῖνος γὰρ ἐστὶν ἐλεῆμων, οὐχ ὁ πολλοὺς ἐλεῶν, ἀλλ' ὁ μηδένα ἀδικῶν.

—Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος ὅτι ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος· ἐὰν γὰρ κερδήσωμεν τὸν ἀδελφόν, τὸν Θεὸν κερδαίνομεν, ἐὰν δὲ σκανδαλίσωμεν τὸν ἀδελφόν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνομεν.

Τοῦ αὐτοῦ

—Οὐδεὶς ἀπειραστος δυνήσεται εἰσελεθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐπαρον τοὺς πειρασμοὺς καὶ οὐδεὶς ἅγιος· ὁ γὰρ φεύγων πειρασμὸν ἐπωφελεῖ, φεύγει ζωὴν αἰώνιον.

—Κόρος θρωμάτων, πορνείας πατήρ, θλιψὶς δὲ κοιλίας, ἀγνείας πρόξενος· νοσηστὸς, προσέχεται νηφόντως, ὁ δὲ

τοῦ ἀκρατοῦς, εἰδῶλων ἀκαθάρτων πεπληρωται. Θλιβομένης κοιλίας, ταπεινοῦται καρδία, θεραπευομένης δὲ ταύτης, γαυριᾶ λογισμὸς.

Ἐρωταποκρίσεις

Ἐρώτησις : Τοῦ Θεοῦ λέγοντος 1) «ἐμὸν ἔστι τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον καὶ ὃ τι ἐθέλω δίδωμι αὐτὸ» ἄρα λοιπὸν πᾶς ἄνθρωπος πλουτήσας, ἐκ Θεοῦ ἐπλούτισε ;

Ἀπόκρισις : Οὐδεὶς ἀπὸ πολέμων καὶ αἱμάτων καὶ κλοπῶν καὶ ἐπιπορευῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ δωροδοκιῶν καὶ ἐτέρων ἀδικῶν πλοῦτον συνάξας, δύναται εἰπεῖν μετὰ τοῦ Ἰωβ ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο. Λοιπὸν μάτην τῷ Θεῷ δοκοῦσιν εὐχαριστεῖν οἱ ἀδίκως σωρεύοντες.

Ἐρώτησις : Ἐπειδὴ τινες καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες πολλάκις εὐποίεας τινὰς ἐργάζονται, ἄρα εἰς βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀπέρχονται ἢ τί χρὴ λογίζεσθαι περὶ τούτων ;

Ἀπόκρισις : Τοῦ Κυρίου λέγοντος πρὸς Νικόδημον : «ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Εὐδὴλον ὅτι οὐδεὶς ἀδάπτιστος εἰσελεύσεται· διὸ χρὴ περὶ ἀπίστων λογίζεσθαι τῶν ἀγαθοποιούντων ὅτι εἰ τι διὰ τῆς ἐνταῦθα αὐτῶν εὐημερίας ποιήσωσι, τὸν ἴδιον μισθὸν ἀπολαμβάνουσιν, ἢ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἐλαφρότερον κολάζονται παρὰ τοὺς λοιποὺς ἀπίστους τοὺς μηδὲν ἀγαθὸν ποιήσαντας.

Ἐρώτησις : Ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ἐάν τις μετανοήσῃ πρόδηλον ὅτι ἐξαλείφει τὰς ἀμαρτίας· ἄρα λοιπὸν καὶ ἐάν τις ποιήσῃ εὐποίαν καὶ μεταμεληθῆ, ἐξαλείφει τὸν μισθὸν διὰ τὴν μεταμέλειαν ;

Ἀπόκρισις : Μὴ γένοιτο· ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῆς μετανοίας τῶν ἀμαρτιῶν ὁ Θεὸς ἐστὶν ὡς ἂν τις πρόξενος, οὕτω τῆς μετα-

1) Διὰ τοῦ προφήτου Ἀγγαίου

Ίω. Σπαθάρη - Καθηγητοῦ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ

(Μελέτη ειδικῶς γραφεῖσα διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

«Ἐπάγη ἐν τόπῳ καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ» (ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας).

Ἐὰν θελήσῃ κανεῖς ν' ἀνάκεφαλαιώσῃ εἰς ὀλίγας λέξεις τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας διὰ νὰ ἀποστομώσῃ δίδων τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν εἰς ἓνα ἄπιστον ἢ αἰρετικόν, ἀμφισβητοῦντα τὴν μεγίστην σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει

διὰ πάντα χριστιανὸν τὸ σύμβολον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ διατυπώσῃ τὴν σκέψιν του ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ ἱερὸν κείμενον τῆς πρὸς Κορινθίους Α'. ἐπιστολῆς μὲ τὴν φράσιν «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ» (κεφ. α' 18). Διὰ τοῦτου δὲ χαρακτηρίζεῖ ἐπιγραμματικῶς ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος τὸ κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἥτις τονίζει ἐπεξηγῶν

μελείας τῆς περὶ τὴν ἐλεημοσύνην ὁ διάβολός ἐστι ποιητῆς καὶ οὐχὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Διὸ οὐδὲ ἀναλύεται ὁ γινόμενος μισθός. Πλὴν ὅμως οὐ καλὸν τὸ μεταγινώσκειν ἐπ' ἀγαθῷ γινόμενῳ· ὁ γὰρ συχνῶς μεταμελούμενος, ὀκνηρότερος εἰς τὸ ἀγαθὸν γίνεται.

Ἐρώτησις : Τοῦ ἀποστόλου εἰπόντος : «μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἐλαρὸν γὰρ δότιν ἀγαπᾷ ὁ Θεός» οὐ χρὴ λοιπὸν ἐκδικάσκειν τὸν λογισμὸν ἑαυτοῦ ὁ ἀνθρώπος πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐλεημοσύνην;

Ἀπόκρισις : Τῶν τελείων ἐστὶ τὸ πάντοτε ἐλαρῶς ποιεῖν τὸ ἀγαθόν, καὶ οἱ διάζοντες ἑαυτοὺς εὐπρόσδεκτοὶ εἰσι πρὸς τῷ Θεῷ τῷ εἰπόντι : «οἱ διασταὶ ἀρπάζουσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ὁ μὲν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου ὑπάρχων, μὴδὲν ἄλλο δυνάμενος Θεῷ ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ πταισμάτων προσαγαγεῖν, καθαιρέται δι' ἐλεημοσύνης. Ὁ δὲ τὸν μονήρη βίον μετερχόμενος, ἀπαιτεῖται μειζοτέραν τινα πολιτείαν ἐνδείξασθαι.

Περὶ δωροληψίας

Ἐρώτησις : Εἰ ἐξόν (1) ἄρα τοῖς ἄρχουσι δῶρα δέξασθαι καὶ εἰς πτωχοὺς

ταῦτα ἀναλίσκειν ;

Ἀπόκρισις : Εἰ μὲν τινες εὐεργετηθέντες ἐν εὐπορίᾳ τυγχάνουσι καὶ ἐκουσίως ταῦτα αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἴσως οὐ πολὺ κρίμα ἔχουσιν οἱ δεχόμενοι, δηλοῦν ὅτι λαμβάνοντες ἐὰν εἰς πτωχοὺς αὐτὰ διανέμωσιν. Ἐπεὶ ἕσα ἐκ γηπόνων ἢ ἐκ χειροτέχνων δέξονται δῶρα καταπονουμένων καὶ ἀντίληψιν ζητούντων, πῦρ καὶ κόλασιν ἐκυτοῖς συνάγουσι, κἂν εἰς μυρίας αὐτὰ εὐποιῆτας δώσουσι, καθὼς φησιν ἡ γραφὴ ὅτι πῦρ καταφάγεται οἴκους δωροδεκτῶν.

Περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου

Οὐκ εἶχον γράμματα οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, ἀλλὰ διὰ φοινικικῶν γραμμάτων ἔγραφον τὰ ἑαυτῶν ἑλληνικὰ λόγια. Παλαμῆδης δὲ ὕστερον ἔλθὼν πρῶτος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἄλφα καὶ δεύτερον ἐφεῦρε τοῖς Ἕλλησι στοιχεῖα ἰς' ἴκον, τὰ ἐξῆς : α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Κάδμος δὲ ὁ Μιλήσιος προσέθηκεν ἄλλα τρία, θ φ χ διὸ πολλῶν τῶ χρόνῳ τοῖς 19 στοιχείοις ἐχρῶντο. Ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ ψ, ἔγραφον τοῦτο διὰ τοῦ πσ. Καὶ πρὸς ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Χίος εὐρῶν προσέθηκε γράμματα δύο Κ ω καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Συρακούσιος τρία ἐφεῦρε ζ ξ ψ καὶ οὕτω τὰ κδ' στοιχεῖα τῶν Ἑλλήνων συνεπληρώθησαν, ἅτινα καὶ γράμματα λέγονται.

(Ἐκ τοῦ κώδικος I - 49 αἰῶνος ΙΖ')

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης

1) Ἐξόν = ἐπιτρέπεται ; εἶναι συγκεχωρημένον ;

τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγεν αὐτὴ ἐκ πρώτης ὄψεως κατὰ τὴν ἐποχὴν του διὰ μὲν τοὺς κατακρινομένους ὀπίστους ὅτι εἶναι μωρία, διὰ δὲ τοὺς σφριζομένους δύναμις Θεοῦ.

Πράγματι ἐὰν ἐγκύψωμεν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ θὰ ἴδωμεν διὰ μέσου τῶν 20 αἰῶνων, καθ' οὓς βασιλεύει ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια, νὰ ἀγωνίζεται ἡ κατὰ κόσμον σοφία ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ εἶναι μωρία, ἀλλὰ τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ» (Α'. Κορ. α'. 25). Διότι ἡ εἰδωλολατρικὴ καὶ κοσμικὴ ἐν γένει σοφία ἐμωράνθη ὑπὸ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου ἡ δύναμις τῶν ἰσχυρῶν δορυκτητόρων καὶ κατακτητῶν ἐσαρώθη ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἐξηλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγνίου καὶ ὁ Σταυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τοῦτο ἔχυσε τὸ θεῖον του αἷμα καὶ διὰ μὲν τοὺς Ἰουδαίους ἦτο σκάνδαλον, διὰ δὲ τοὺς Ἕλληνας μωρία, ἀπετέλεσε τὸν ζωοδότην Ἥλιον ὑπὸ τοῦ ὁποῖου θερμαίνονται καὶ ἀναζωογονοῦνται ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἀναγεννωμένων ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἁγνίου καὶ καθισταμένων πολιτῶν τῶν οὐρανῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως δὲ τῆς βασιλείας τῆς χάριτος ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ἀνήκει ἀκριβῶς εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ὑψηλὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, αἱ ἰδέαι τῆς ἰσότητος, ἀδελφότητος, ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης, διὰ τὰς ὁποίας ἐπαίρεται ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ἐγένοντο θαύματα ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐγκαινίασε τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸν κόσμον τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐπάλασεν ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ σοφίας. Μὲ τὸν Σταυρὸν οἱ ἅγιοι τῆς πίστεως ἀπόστολοι καὶ ἀθληταὶ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης,

κηρύσσοντες Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. Ὅπου οὗτοι ἐνέπηξαν τὸν Σταυρὸν ἀνεβλάστησεν ἡ ἀρετὴ, τὰ ἥθη τῶν ἀνθρώπων ἐπολιτίσθησαν καὶ ἡμερώθησαν καὶ αὐτὰς τὰς ἐρήμους κατήρδευσε τὸ αἷμα τοῦ ἁγνίου. Σήμερον δὲ ὁπότε ἡ Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, ἐκηρύχθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνεγεννήθησαν διὰ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνσταλάζει τὴν οὐράνιον δρόσον εἰς τὴν καταπεπονημένην καὶ ἀπογοητευμένην ψυχὴν.

Διατὶ ὅμως ἡ διδασκαλία τοῦ Σταυροῦ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Κύριος ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ τιμίου του αἵματος, ἀναγεννήσαντος οὕτω πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν διψῶσαν τὴν ἀλήθειαν, νὰ φανῆ καὶ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ φαίνεται ἀκόμη μωρία; Διότι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς τὰς δυνάμεις τῆς παρήγαγεν ἠθικὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου; ἦτο δὲ ἀπαραίτητος ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ ἀντίφασις διὰ ν' ἀνατρέψῃ καὶ ἐκμηδενίσῃ τὴν δῆθεν ἀνθρωπίνην σύνεσιν. Διὰ νὰ ἐνεργήσῃ δὲ μόνῃ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπερφυσικῶς ἐπὶ τῆς γῆς ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν κόσμον ὡς μωρία, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἦτο τόσῳ διεστραμμένον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῆ νὰ ἐννοήσῃ τὴν σοφίαν τοῦ παρ' αὐτοῦ σταυρωθέντος Θεοῦ, ἦτο ἴδιον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σοφίας αὐτοῦ νὰ μὴ μεταχειρισθῆ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, τοὺς θεοποιοῦντας τὴν γνώσιν των, διὰ νὰ μὴ δυνηθῶσι ποτὲ νὰ συγγέωσι τὸν ἀνθρώπινον νοῦν μὲ τὴν θεῖαν σοφίαν κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς μόνῃς ἀληθοῦς θεογνωσίας.

Διὰ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν θαυμαστὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ συστάσει

τῆς ἀληθινῆς θρησκείας, ἃς ἀκούσωμεν τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον ὁμιλοῦντα περὶ αὐτοῦ. (Α΄ Κορ. α΄ 17) «Ὁὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῆ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» καὶ «ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ, τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας (αὐτόθι στ΄. 21 καὶ στ΄. 27) «(ἀλλὰ) τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα κατασχύνη τὰ ἰσχυρὰ καὶ πάλιν εἰς κεφ. Β΄. στ΄. 1—6 «Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοὶ ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ νέου· οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον· καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως ἵνα ἡ πίστις μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ. Ἀπὸ δὲ τοῦ κεφ. β΄. στ΄. 6—9 «Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· ...Εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν».

Ἱστορική ἀνασκόπησις τῆς χρήσεως τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ

Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας καὶ ἀναδιφῶντες τὰ μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας καὶ τῶν ἀπορρήτων βουλῶν τοῦ ὑψίστου, θ' ἀνεύρωμεν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν διαφόρων τῆς ἀρχαιότητος λαῶν ἀποκεκρυμμένον δι' αὐτοὺς τὸ μυστήριον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐν ὑποτυπώσει ἐνήργει ὡς ἱερὸν

ΚΟΝΤΑΚΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱεράς ἡμῶν μονῆς ἀπόκεινται δύο μεμβράζινοι κώδικες τοῦ 19 αἰῶνος (Γ27 καὶ Γ28) περιέχοντες κοντάκια καὶ οἴκους Ρωμανοῦ καὶ ἄλλων ποιητῶν.

Ἐκ τῶν κοντακίων τούτων τινὰ παραλάσσοις τῶν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, καὶ ἄλλα εἶναι ἀνεκδοτά, τὰ ὁποῖα δημοσιεύω ἐν τῇ «Ἀγιορειτικῇ Βιβλιοθήκῃ» πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Οἱ ἀναφερόμενοι ἐν τοῖς δυοῖς τούτοις κώδιξι ποιηταὶ ἐν ταῖς ἀκροστιχίσι τῶν οἴκων, εἰσὶν οἱ ἑξῆς: Ρωμανός, Κοσμάς,

σύμβολον εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς συνηθείας καὶ περιστάσεις ἐκ παραδόσεως κληροδοτηθὲν εἰς τοὺς λαοὺς τούτους. Οὕτω μεταξὺ τῶν αἰγυπτιακῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα διέφυγον τὴν μανίαν τῶν κατακτητῶν ἀνεκαλύρθη ἐν, ἀνῆκον εἰς τὴν 16ην δυναστείαν, προγενεστέραν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραάμ· ἐπὶ τοῦ μνημείου τούτου εἰκονίζεται Βασιλεὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἀκοντίζει τὰς ἀκτίνας του· ἐκάστη δὲ δέση ἐκ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν καταλήγει πρὸς τὸν Βασιλέα εἰς κύκλον ἀνέχοντα σταυρόν· οὗτος ὁ κύκλος διαιρούμενος εἰς τετράγωνα διὰ δύο διαμέτρων παρίστανε παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ἱερογλυφικὸν σημεῖον τοῦ κόσμου. Εἶναι δὲ ἐξηκριβωμένοι καὶ ἕξ ἄλλων πηγῶν ὅτι ὁ σταυρὸς ἀπ' ἀρχαιότατων χρόνων διεγράφετο ἐντὸς κύκλου, παριστάνων καὶ ἐξεικονίζων τὰ 4 κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὰ 4 στοιχεῖα. Οἱ Αἰγύπτιοι μάλιστα οἰκειοποιούμενοι τὸ σημεῖον τοῦτο, ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἐσυμβόλιζε τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ Ὁσίρις ἀνίστατο τοὺς νεκρούς.

(Ἀκολουθεῖ)

(εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου), Ἄναστασιος, Στέφανος καὶ τὶς ἀνόνητος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Τάλας». Καλοῦνται δὲ οἱ οἴκοι ἐν τοῖς ἀκροστιχίσιν : ὕμνος, ψαλμός, αἶνος, ἔπος, ποίημα, ᾠδή, ἄσμα, θρήνος.

Ἄμφότεροι οἱ κώδικες εὐρίθουσιν ἀνορθογραφίῳ, τὰ δὲ δημοσιευόμενα κοντάκια διώρθωσα ὡς ἐπιτετόν.

α') Ἐκ τοῦ κώδικος Γ27 ἀκεφάλου καὶ κολοβοῦ ὄντος, τοῦ μηνολογίου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς 25ης Νοεμβρίου 1).

25 Νοεμβρίου. Τοῦ ἁγίου Πέτρου Ἀλεξανδρείας.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ορθοδόξοις δόγμασι, τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνας, ὑπὲρ ταύτης ἠθλήσας, θεομακάριστε πάτερ Ἄρειον τὸν ἀποστάτην ἀποδιώξας. Ὅθεν σου τὴν παναγίαν μνήμην τελοῦντες, ὀρθοδόξως ἐκβοῶμεν, χαίροις Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως.

Τοῦ Κοντακίου ἔπεται εἰς Οἶκος

28 Νοεμ. Τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Στεφάνου τοῦ νέου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Ακούσει τὸ πρὶν καλῶς ἀγωνισάμενος, ἀθλήσας στερρῶς διπλοῦν εἰληφας στέφανον, μιμητῆς γενόμενος τοῦ πρωτάθλου Στέφανε πάντιμε· σὺν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεῦων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τοῦ Κοντακίου ἔπεται εἰς Οἶκος

Δεκεμβρίου 6. Τοῦ ἁγίου Νικολάου

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Εν τοῖς Μύροις ἅγιε ἱεουργὸς ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γὰρ σὴ μ ε ρ ο ν 2) τὸ εὐαγγέλιον πληρώσας· ἔ-

1) Τὰς μνήμας τῶν ἁγίων τὰς ἀφίνω καθ' ἃς ἡμέρας ἀναγράφει ὁ κώδιξ.

2) Ὡς γνωστὸν τὰ ἐντυπα ἔχουν : «τοῦ Χριστοῦ γὰρ ὄσιε». Νομίζω προτιμότερον εἶναι

θηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθῶους ἐκ τοῦ θανάτου διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὁ μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τοῦ Κοντακίου ἔπονται τρεῖς Οἶκοι, ἔχοντες ἀκροστιχίδα : «Αἶν» ἦτοι αἶνος.

Ἔτερον Κοντάκιον τοῦ ἁγ. Νικολάου

Ἦχος πλ. δ'. «Ἰδιόμελον»

Τῷ φαεινῷ σου βίῳ ἀστράφας ὡς ἡλιος, περιφανῆς τῷ κόσμῳ ἐδείχθεις τοῖς θαύμασι, Νικόλαε ἱερομάκρ, ὁ τοῦ Χριστοῦ θεράπων πιστότατος· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐορταζόντων, προστάτα θερμότατε.

Ἐπεται εἰς Οἶκος

Δεκεμ. 13. Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου.

Ἦχος β' Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Πρὸς τοὺς ἀνόμους τὰ θεῖα φθεγγάμενος, καὶ ἐν σταδίῳ ἀθλήσας Εὐστράτιε, τυράννων τὸ θράσος κατέβαλες, σὺν τοῖς συνάθλοις τὴν νίκην ἀράμενος· ρητόρων ὑπάρχεις εὐγλωττότερος.

Ἐπονται δύο Οἶκοι

Δεκεμ. 30^α). Τῆς ἁγ. μάρτυρος Ἀνουσίας

Ἦχος πλ. β'. Τὴν σωματικὴν σου

Ηγρυσολαμπῆς σου θεῖα μνήμη, συγκαλεῖ τοὺς φιλεόρτους μάρτυς ἐορτάσαι σοι· ἀπαστράπτεις γὰρ λαμπηδόνας καὶ πλημμυρεῖς τοῖς προσιοῦσι πίστει τῶν ἰάσεων. Ἄλλ' αἰτούμενοι πύθῳ τῷ τεμένει σου προστρέχοντες, μετόχους γενέσθαι τῆς δόξης σου, ὅπως τὸ κράτος ὑμνοῦμεν τοῦ ὠραίου τῷ κάλλει νυμφίου σου.

Ἰανουαρ. 5. Εἰς τὴν περκαμονὴν τῶν Φώτων.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ιορδάνου ρεύμασιν ἀποκαθαίρει τὸν κόσμον, ὁ Σωτὴρ ἐπέφανε τοῖς ἐν

νὰ λέγεται : «τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε», ὥστε νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου.

3) Τὸ χειρόγραφον ἔχει 31.

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ

Τὸν ἀείμνηστον ἅγιον Νεκτάριον Πενταπόλεως,
τὸν δομήτορα τῆς ἐν Αἰγίνῃ γυναικείας
Μονῆς Ἀγίας Τριάδος.—Εἶναι ἅγιος;

Κατὰ τὸ ἔτος 1906-1907 ὑπηρετῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ ἐν Ἀθήναις εἶχον συγκατάκοινον τὸν ἀείμνηστον Νικόλαον Μητρόπουλον ἀνεψιὸν τοῦ ἀείμνηστου Σ/ου Ἀγίου Μητροπολίτου Πατρῶν κυροῦ Ἱεροθέου, ὅστις ἡμέραν τινα ἐνφῆ ἠτοιμαζόμεν διὰ τὸ μυστήριον τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, μοι λέγει, (ὡς ποτὲ ὁ Φίλιππος εἶπεν εἰς τὸν Ναθαναὴλ διὰ τὸν Χριστόν) ἔλθε μετ' ἐμοῦ νὰ υπάγωμεν νὰ ἐξομολο-

τῆ σκότει καὶ σκιᾷ· γνώσεως λάμπεις, τὸ Πνεῦμα προσφέρει, ἄνωθεν προσμαρτυρούσης φωνῆς πατρῆας· οὗτος ὑπάρχει ὁ ἀγαπητός μου, Υἱός τε ἅμα καὶ συναΐδιος.

Ἰανουαρ. 17. Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Ἐν σαρκὶ τοῖς Ἀγγέλοις συνημιλίθης, γεγονώς τῆς ἐρήμου πρωτοπολίτης· σὺν Ἀποστόλοις ἀνθεὶ σε ἡ Αἴγυπτος, καὶ οἰκουμένη θρυλλεῖ σου τὸ ὄνομα, πατροπάτωρ Ἀντώνιε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Ἰανουαρ. 18. Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἡ σάλπιγξ ἡ εἰρηχός, ἡ λύρα τοῦ Πνεύματος, ὁ πύρινος νοῦς, ὁ μέγας Ἀθανάσιος· ἐπαξίως πρέπουσιν ἀνυμνεῖσθω σήμερον ἄσομασιν· ὀρθῶς γὰρ πάντας ἐδίδαξε, Τριάδα σέβειν ὁμοούσιον.

Γέρων Παντελεήμων Λαυριώτης
(Ἀκολουθεῖ)

γηθῆς εἰς ἓνα Πνευματικὸν ἐνάρετον Ἀγιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξομολογοῦμαι καὶ ἐγώ, νὰ τὸν γνωρίσης, πολὺ θὰ ὠφελήθης. Ἐπήγαμε καὶ τόσο πολὺ εὐχαριστήθην καὶ ὠφελήθην ὥστε ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον, μετέβαινον συχνὰ καὶ ἐξομολογούμεν, ἄλλοτε μὲ τὸν φίλον μου, καὶ ἄλλοτε μόνος μου, πολλάκις δὲ μοι ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος νὰ πηγαίνω διὰ νὰ μὲ συμβουλεύῃ, νουθετῆ καὶ διδάσκῃ πῶς νὰ ἀποφεύγω τοὺς κλημνοὺς τῆς ἀμαρτίας καὶ πῶς νὰ ἀποκτήσω τὰς ἀρετάς. Ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ ἔδλεπον, ὅτι ἀπὸ τὰς νουθεσίας, συμβουλᾶς καὶ τὴν γλυκυτάτην διδασκαλίαν τοῦ ὠφελούμεν, ἀντὶ νὰ πηγαίνω εἰς περιπάτους, θέατρα, διασκεδάσεις ποὺ μὲ ἐκάλουν τινὲς φίλοι μου, ἐπροτίμων καὶ ἐπήγαίνα εἰς τὸν Πνευματικὸν μου Πατέρα μὲ περισσοτέραν προθυμίαν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔχουν οἱ φιλόκοσμοι νὰ τρέχουν εἰς τοὺς χοροὺς καὶ διασκεδάσεις.

Ἀφ' οὗ ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ ἀποστρατευθῶ, ἀπεφασίσαμεν μὲ τὸν ἀνωτέρω φίλον μου νὰ ἀσπασθῶμεν καὶ οἱ δύο τὸν μοναχικὸν βίον. Ἐφανέρωσα εἰς τὸν Πνευματικὸν μου τὸν σκοπὸν μου καὶ ἐζήτησα τὴν συμβουλὴν του, ὃ δὲ μοι εἶπε· καλῶς ἐσκέφθης, τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξέλεξας, ἀλλ' εἰς ποῖαν Μονὴν ἔχεις σκοπὸν νὰ υπάγῃς; ἐγὼ τῷ εἶπον· δὲν ἔχω ὀρισμένως ἀποφασίσει εἰσέτι· μοι λέγει, ἐὰν θὰ υπάγῃς εἰς Μονὴν τινα τῶν ἐν Ἑλλάδι, νὰ προτιμήσης νὰ υπάγῃς εἰς τὴν νῆσον Πάρον εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Λογγοβάρδας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω υπάγει καὶ ἐγώ, ὅτε ἤμην διάκονος καὶ Γραμματεὺς τῆς ἐν Χίφῃ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς καὶ μὲ ἔστειλεν ἡ Ν. Μο-

νή εις τὸ ἐν Πάρῳ αὐτῆς Μετόχιον. Ἐπεσκέφθη ἐπανελημμένως τὴν ἱερὰν Μονὴν Λογγοβάρδας καὶ παρέμεινα ἀρκετὰς ἡμέρας, παρηκολούθησα καὶ εἶδον τὴν τάξιν τῆς Μονῆς, τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, τὴν εὐλάβειαν, τὴν ἀφροσύνην καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον τῶν ἐν αὐτῇ ἐνασκουμένων Πατέρων. Ἐὰν δὲν ὑπάγῃς ἐκεῖ μὴ ὑπάγῃς εἰς ἄλλην Μονήν, κάλλιόν νὰ μένῃς ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅταν δὲ τῷ εἶπον ἔχω καὶ ἓνα λογισμὸν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, πῆγαίνε, μοι εἶπεν, ἀλλὰ εἰς ἰδιόρρυθμον Μονὴν μὴ ὑπάγῃς, νὰ προτιμήσῃς Κοινόβιον ἢ Σκήτην, ἀλλὰ ἡ πατρικὴ μου συμβουλή εἶναι νὰ προτιμήσῃς τὴν Λογγοβάρδα, ἐκεῖ θὰ ὠφελῆθῃς καὶ θὰ ὠφελήσῃς καὶ ἡμέραν τινὰ χωρὶς νὰ θέλῃς ἐκεῖ θὰ καταντήσῃς. Ἐγὼ τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἐπροτίμησα τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἀναχωρήσαντες ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ φίλου μου καὶ φθάσαντες εἰς Θεσσαλονίκην ἐξήλθομεν τοῦ πλοίου διὰ νὰ προσκυνήσωμεν τὸν τάφον τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Οἱ Ὀθωμανοὶ ὑποπιεύσαντες, ὅτι εἴμεθα κατάσκοποι, ὄχι μόνον δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μεταβῶμεν εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἀλλὰ καὶ ἔθηκαν ἡμᾶς εἰς φρουρῆσιν στρατιωτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ ἐζήτησα νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Πασσᾶ νὰ τῷ ὁμιλήσω, μοι ἐπέτρεψαν, ἀλλ' ἀπουσιάζοντος τοῦ Πασσᾶ, μετὸν ἀντιπρόσωπόν του ἦλθομεν εἰς φιλονικεῖαν καὶ ἐκεῖνος θυμωθεὶς διότι τῷ εἶπον, ὅτι εἶναι ἄδικοι ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ φύγωμεν διὰ τὸ Ἅγ. Ὅρος καὶ ὅτι δὲν εἴμεθα κατάσκοποι, ἐφώνησε καὶ ἦλθον περὶ τοὺς 30 στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μετὰ παρέλαβον νὰ με κλείσουν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ κατόπιν νὰ με ἐκτελέσουν. Ἀλλὰ κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ καὶ τῆς μεσιτείας τοῦ πολιούχου Θεσσαλονίκης Ἀγ. Δημητρίου, καθ' ὅδον μᾶς συνήντησεν ὁ

Πασσᾶς ὅστις με ἠλευθέρωσε καὶ με παρέδωκεν εἰς στρατιωτὴν Ὀθωμανὸν καὶ με συνώδευσε ἕως εἰς τὸν λιμένα Θεσσαλονίκης καὶ με παρέδωκε εἰς πλοῖον Ἑλληνικόν καὶ ἐπέστρεψα χωρὶς νὰ θέλω εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Λογγοβάρδας, εἰς ἣν ἤδη εὐρίσκομαι ἐπὶ συναπτὰ ἔτη 44 καὶ ἐπληρώθη οὕτω ἡ ρῆσις τοῦ ἁγίου, ὅτι καὶ μὴ θέλων εἰς τὴν Λογγοβάρδα θὰ καταντήσω. Ἀφ' οὗ δὲ ἔλαβον τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἐχειροτονήθην διάκονος κατὰ τὸ ἔτος 1910, ἐζήτησα ἕδειαν παρὰ τοῦ Γέροντός μου Ἱεροθέου καὶ μετέβην εἰς προσκόνησιν τοῦ ἁγιωνύμου Ὁρους τοῦ Ἀθωνος. Ἐπιστρέφων ἐξ ἁγίου Ὁρους εἰς Ἀθήνας, ἐζήτησα τὸν πνευματικόν μου πατέρα, καὶ μαθῶν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς Αἴγινα, ἔσπευσα νὰ τὸν ἴδω καὶ λάβω τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας του. Φθάσας εἰς Αἴγινα ἀνήλθον εἰς τὴν Μονὴν περὶ τὴν 12ην μεσημβρινὴν ὥραν, ἦτο μὴν Αὐγούστος καὶ ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ καυστικός. Ἐξω τοῦ τείχους τῆς Μονῆς βλέπω γέροντα τινὰ λευκογένειον φοροῦντα ψάθινο καπέλο, τὸ δὲ ράσο του εἶχε σηκωμένο καὶ τυλιγμένο εἰς τὴν ζώνην του, ἔσκαπτε μετ' ἀξίνην καὶ με ἓνα πτύον ἐγέμιζε ἓνα καρτσάκι χρώματα, πέτρας κ.λ.π. καὶ τὸ μετέφερε ὁ ἴδιος εἰς ἀπόστασιν 50 - 60 μέτρων. Μὴ γνωρίσας, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πνευματικὸς μου πατὴρ Σ/ος Νεκτάριος καὶ νομίσας, ὅτι θὰ ἦτο ἐργάτης καὶ εἶχε περιβληθῆ ράσον διὰ νὰ μὴ σκονίζῃ καὶ λερῶνῃ τὰ ἐνδύματά του, ἢ θὰ ἦτο δόκιμος τις μοναχός, τὸν ἐπλησίασα καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐχαιρέτησα τῷ εἶπον· εἶναι ἐδῶ ὁ Σ/ος Νεκτάριος; μοι ἀπήντησε· ἐδῶ εἶναι, τί τὸν θέλεις; Ὑπαγε σὲ παρακαλῶ νὰ τῷ εἴπῃς, ὅτι ἦλθε ἕνας διάκονος, πνευματικὸς σου τέκνον καὶ θέλει νὰ σὲ ἴδῃ. Ἀμέσως, νὰ εἶναι εὐλογημένον μοι ἀπήντησε, καὶ ἀφίσας τὴν ἀξίνην καὶ τὸ

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 23)

9. «Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας...»

Ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν Ἐξόδῳ, 6', 11-15 ἐξιστορούμενον γεγονός, καθ' ὃ «μέγας γενόμενος Μωϋσῆς ἐξῆλθε πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Κατανοήσας δὲ τὸν νόμον αὐτῶν ὄρα ἄνθρωπον Αἰγύπτιον τύπτοντά τινα Ἑβραῖον τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τῶν υἱῶν Ἰσ-

ραήλ. Περιβλεψάμενος δὲ ὧδε καὶ ὧδε οὐχ ὄρα οὐδένα. Καὶ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον ἔκρουεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ...». — Ἀναγωγικῶς ὁ ἱερός ὑμνογράφος διδάσκει, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὡς ἄνω γεγονότος, τὸν φόνον τὸν πνευματικὸν τοῦ «Αἰγυπτίου Νοῦ», ἧται τὸν φόνον, ὑπὸ τῆς ψυχῆς, τῆς φορᾶς τοῦ νοῦ καὶ τῆς σκέψεως πρὸς τὴν ἀμαρτίαν. Περὶ Νοῦ

πτύον, μοι ἔδειξε τὸν ξενῶνα, ἓνα δωμάτιον ποῦ εἶχον τότε προσωρινῶς κτίσει ἔξω τῆς Μονῆς διὰ τοὺς ξένους καὶ μοι λέγει, ὦ παγε εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ περίμενε καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ σοῦ τὸν φέρω. Εἰς ὀλίγα λεπτά ἐφθασε φορῶν τὸ καλλιμαχύχιόν του καὶ τὸ ἐξώρασον, καὶ τότε ἐγνώρισα, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ Σ/ος τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐξέλαβον πρὶν ὡς ἐργάτην (χαμάλην) καὶ τὸν περιεφρόνησα, διότι δὲν ἐφαντάσθην ποτέ, ὅτι ἓνας Μητροπολίτης θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐργάζεται τοιαύτην εὐτελεστάτην ἐργασίαν καὶ δὴ ἐν ὄρα μεσημέριας, ὅτε βλοὶ ἐκοιμῶντο. Τοσοῦτον ὑψηλὸν ἔχων ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον ταπεινὸν εἶχε φρόνημα. Ἐφ' οὗ ἐχαιρετίσθημεν ἐχάρη πολὺ διότι ἦλθον εἰς τὴν Μονὴν Λογγοβάρδας καὶ μοι εἶπεν. Πρόσεξε νὰ μείνης εἰς τὴν Μονὴν ταύτην, διότι ἡ Παναγία σὲ ὠδήγησεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐάν δὲν σὲ διατάξῃ ἡ ἴδια Κυρία Θεοτόκος ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ νὰ μὴ φύγῃς θὰ συναντήσης πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, ὁ Κύριος εἶπεν «διὰ πολλῶν θλίψεων θὰ εἰσεέλθωμεν εἰς τὴν ζωὴν, ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται». Ὅσα δὲ μοι εἶπεν ἅλα ἐπληρώθησαν.

Ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐχειροτονήθην ἱερεὺς κατὰ τὸ ἔτος 1913 καὶ μετέβην εἰς Αἴγινα διὰ νὰ λάβω καὶ πάλιν τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας του, με συνεβούλευσε πολλὰ, καὶ ὅτε ἀνεχώρουν με ἠλόγησε καὶ μοι εἶπεν: σοὶ εὐχομαι ἔσαι Φιλόθεος. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεπτόμην τὴν τότε ἀνδρικήν οὖσαν Μονὴν τῆς Χρυσολεοντίσσης, τῷ εἶπον πρὶν τὸν ἀποχαιρετήσω: Γέροντα, δὲν ἔχω ὑπάγει εἰς τὴν Μονὴν τῆς Χρυσολεοντίσσης καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω. Ὅχι, μοι λέγει, νὰ μὴν ὑπάγῃς. Θέλω νὰ ὑπάγω, τῷ εἶπον νὰ γνωρίσω καὶ ἴδω τὸν Ἠγαῦμενον Λαυρέντιον διότι εἶναι πατριώτης μου. Μοι λέγει, αὐτὸς δὲν εἶναι εἰς τὴν Μονὴν, μένε ἐδῶ ταύτην τὴν νύκτα καὶ τὸ πρωτὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν ἀναχωρῆς, μὴ ὑπάγῃς διότι ὄχι μόνον δὲν ἔχεις νὰ ὠφελῆθῃς ἀλλὰ καὶ θὰ στενοχωρηθῇς. Μίαν μόνην νύκτα ποῦ θὰ μείνω, τῷ εἶπον, δὲν θὰ στενοχωρηθῶ. Ἐφ' οὗ εἶδεν, ὅτι ἐπέμενα, μοι λέγει ἔφ' ὅσον ἐπιμένεις ὦπαγε, ἀλλὰ θὰ στενοχωρηθῇς. Ἀνεχώρησα, δὲν ἔκανα ὑπακοήν, ἐνόμισα, ὅτι μοι ἔλεγε νὰ μὴ ὑπάγω, ὄχι διότι θὰ ἐστενοχωροῦμην, ἀλλὰ διότι ἤθελε νὰ ἔμενα καλλίτερα πλησίον του.

(Ἀκολουθεῖ)

ἐγένετο λόγος εἰς προηγουμένον τροπάριον, ἦτοι τὸ θον τῆς β' φῶδης, γίνεται δὲ καὶ κατωτέρω εἰς τὰ τροπάρια θον τῆς στ' φῶδης, Ιον τῆς η', καὶ Ιον τῆς θ' φῶδης.— «Ἐρημος παθῶν» δύναται νὰ νοηθῇ καὶ ἡ μοναστικὴ πολιτεία, ἐν ἣ, ἐν τῇ Ἐρήμῳ, ὅπου συνήθως αἱ Ἱεραὶ Μοναί, οὐ μικρὰς δυσκολίας παρέχει ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν εἰς τοὺς διὰ τῆς μετανοίας ἀγωνιζομένους ἀσκητάς, οἱ ὅποιοι πρωτίστως πρέπει νὰ ἔχωσι φονεύσῃ (νοητικῶς) τὸν «Αἰγύπτιον νοῦν», ἦτοι τὴν κλίσιν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καθ' ὅσον οὗτοι μετέβησαν εἰς ἐκτός τοῦ κόσμου περιοχὰς δ' ὑπέρτακτα ἔργα. Ἐκ τοῦ τέλους τοῦ τροπαρίου συνάγεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ στιγμιαία μετανοία, πρέπει νὰ κτυπηθῇ καὶ νὰ φονευθῇ ἡ ἁμαρτία διὰ συνεχοῦς πρὸς τὸν Κύριον ἀφοσιώσεως.

10. «Τὰς ἐρήμους ᾤκησεν...»

Βλέπε Ἐξοδος β', 15: «...ἀνεχώρησε δὲ Μωϋσῆς ἀπὸ προσώπου Φαραώ, καὶ ᾤκησεν ἐν γῇ Μαδιάμ...». Βλέπε καὶ κατωτέρω ἐν Ἐξέδῳ γ' 1—6. «...Καὶ ἤγαγε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὴν ἔρημον, ὡφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίῳ ἐν πυρὶ φλογὸς ἐκ τοῦ βάτου...». — «Διαγωγὴ» τοῦ Μωϋσέως, ἦν ἡ ψυχὴ ὀφείλει νὰ μιμηθῇ, εἶναι ἡ φυγὴ αὐτοῦ ἐκ τῆς χώρας τῆς δουλείας. Χώρα δὲ δουλείας, ἀναγωγικῶς, νοεῖται ἡ ἁμαρτία. Ὁ Κύριος εἶπε: «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονταί.» — Ὡς πρὸς τὴν φράσιν «τὰς ἐρήμους ᾤκησεν...» πρὸς τὴν ὁμοίαν αὐτῆς «τὴν ἔρημον ᾤκησεν ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος». (Τροπάριον 11ον τῆς θ' φῶδης).

11. «Τὴν Μωσέως ράβδον...»

Ὁ Μωϋσῆς, κατὰ τὸ χωρίον τῆς Ἐξόδου ιδ', 21, «ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν

θάλασσαν. Καὶ ὑπήγαγε Κύριος τὴν θάλασσαν ἐν ἀνέμῳ νότῳ διαίῳ δλην τὴν νύκτα, καὶ ἐποίησε τὴν θάλασσαν ξηράν. Καὶ ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ», καὶ οὕτω (στίχος 22) «...εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν». Τὸ γεγονός λοιπὸν αὐτὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ἱερὸς ποιητής. Δέον ἕμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι δὲν μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κειμένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἐκτύπησε (διὰ τῆς ράβδου αὐτοῦ) τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἐκ δευτέρου, καὶ δὴ μετὰ πλάγιον σχῆμα τῆς ράβδου του, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὁ «τύπος τοῦ θεοῦ Σταυροῦ». Τὸ τοιοῦτον ἴσως νὰ στηρίζεται εἰς παράδοσιν τινα προφορικὴν. Πάντως πλεῖστοι Εἱρμοὶ, ὡς γνωστὸν, ὁμιλοῦσι περὶ σταυροειδοῦς κτυπήματος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Νομίζω ἕμως, ὅτι ὀρθὴ εἶναι ἡ ἐρμηνεῖα ἐκείνη, καθ' ἣν «οἱ παλαιοὶ τὰ ὀρθίως πηγνύμενα ξύλα (ἦτοι τὰ κοινῶς λεγόμενα παλούκια) σταυροὺς ὠνόμαζον». Βλέπε ἑορτοδρόμιον Νικοδημοῦ τοῦ ἁγιορείτου, Βενετία 1836, σελίς 2-3, καὶ τὰς ὑποσημειώσεις αὐτῶν. Χρήστου Μ. Ἐνισλείδου «Ὁ Σταυρὸς», Ἀθῆναι 1953, σελ. 7 καὶ ἔξης. — «Πηγνύουσαν θυθὸν» = καθιστῶσαν τὸν θυθὸν τῆς θαλάσσης στερεὸν ὅπερ γεγονός εἶναι θαῦμα. — Σημειώτεον ὅτι τὸ μεμβράνινον Τριψίδιον τῆς Ἰ' ἑκατονταετηρίδος, ὅπερ παρεβλήθη πρὸς τὴν ἐντυπον ἔκδοσιν τοῦ Τριψιδίου (Ἐνετίησι 1586) ἔχει τὴν γραφὴν «εἰς τύπον τοῦ Σταυροῦ σου». — «Δι' οὗ» (ἐννοεῖται) Σταυροῦ. — «Μεγάλα» = μεγάλα ἔργα πίστεως καὶ ἀρετῆς.

12. «Ἀαρὼν προσέφερε...»

Ὁ «Ἀαρὼν», ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως «ἱερατεύων» τῷ Θεῷ. (Ἐξοδος κη', 1-3 καὶ ἔξης): «Καὶ σὺ [Μωϋσῆ] προ-

σαγάγου πρὸς σεαυτὸν τὸν τὲ Ἰσραὴλ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἱερατεύειν μοι. Ἰσραὴλ...». — «Π Ὑ ρ ἄ μ ω μ ο ν, ἄ δ ο λ ο ν» = θυσίαν θυμιάματος, καισμένου ἐπὶ τοῦ πυρός. Πρβλ. Ἰσραὴλ 16 καὶ ἐξῆς. — «Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Ἰσραὴλ ἄκουσον τὸν ὅτι ἐπελάλησεν ἡ κυρία σου ἐπὶ αὐτὸν καὶ ἐπέβαλε ἐπ' αὐτὸ θυμιάμα...». — Πρὸς τὴν ἀγνότητα τῆς θυσίας τοῦ Ἰσραὴλ («Π Ὑ ρ ἄ μ ω μ ο ν, ἄ δ ο λ ο ν») ἀντιπαραβάλλεται ἡ βαρεῖαν τὴν τιμωρίαν ἐπενεγκοῦσα ἀσεβῆς διαγωγὴ δύο ἐτέρων θυτῶν, (ἱερέων), ἧτοι τῶν υἱῶν τοῦ ἱερέως» Ἰσραὴλ, τῶν ὀνομαζομένων Ὁφνὶ καὶ Φινεές. Βλέπε περὶ αὐτῶν ἐν Βασιλειῶν Α', α', 3. — Βασιλειῶν Α', 6, 12 («...καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τοῦ ἱερέως υἱοὶ λοιμοῖ) οὐκ εἰδότες τὸν Κύριον...») — Βασιλειῶν Α', 6, 22-25 καὶ καθ' ἐξῆς. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀσεβοῦς διαγωγῆς αὐτῶν ἐφρονεῦθησαν ἀμφότεροι «ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ». Βασιλειῶν Α', 4, 11. — Πρὸς μετάνοιαν καλῶν ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος παραλληλίζει τὰ ἀσεβῆ ἔργα τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ τοιαῦτα τῶν ἀδελφῶν Ὁφνὶ καὶ Φινεές, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, ἣν βλέπει τις εἰς τινὰ τροπάρια τοῦ Μ. Κανόνος, κλείει καὶ τὸ παρὸν τροπάριον ἀποτόμως ἵνα ἀφίση τὴν προσευχόμενον νὰ ἐξαγάγῃ μόνος του τὸ συμπέρασμα, καὶ νὰ προδῇ εἰς ἀναλόγους ψυχοσωτηρίους ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας. — «Ρεϋπωμένος βίος» = ἀκάθαρτος ζωὴ ἔνεκα τῶν ἁμαρτιῶν.

13. «Ὡς θαρῶς τῇ γνώμῃ...»

Εἰς τὸ τροπάριον τοῦτο παρατηροῦμεν τριμερῆ τινὰ διαίρεσιν: α) γνώμη β) ψυχὴ, καὶ σῶμα, καὶ γ) νοῦς. Καὶ ὑπὸ μὲν τὴν «γνώμη» δέον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν θέλησιν, ἧτις ἐν προ-

κειμένῳ εἶναι «βαρεῖα», καὶ καταθλιπτικὴ διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς θαρῶς διὰ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἦτο ὁ Φαραὼ. Δηλαδή ὁ ἐνταῦθα ἐξομολογούμενος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ὡς δυνάστην, καὶ τύραννον τῆς ἀρετῆς, καθ' ὃν βεβαίως χρόνον οὗτος ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐδούλευεν εἰς αὐτὴν ὡς αἰχμάλωτος!! Ἡ διάκρισις αὐτῆ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τῆς ταυτοχρόνου καταδυναστεύσεως τῆς ἀρετῆς, μόνον ὑπὸ ἀναγεγεννημένου, καὶ μετανουσοῦν ψυχῶν δύναται νὰ γίνῃ. Πρβλ. Ἐξοδος ζ', 3-4, θ', 7 «...ἐβαρύνθη ἡ καρδίᾳ Φαραὼ...». Πρβλ. καὶ Γ' Βασιλειῶν, γ', 9 «...ὅτι τίς δυναθήσεται κρίνειν τὸν λαὸν σου τὸν βαρὺν τοῦτον». — Ὁ Φαραὼ ὀνομάζεται «πικρὸς» ἔνεκα τοῦ ὅτι οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πολλὰς καὶ πολυχρόνιους ἐδοκίμασαν πικρίας. — Ἰπὸ δὲ τὴν «ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα» νοητέος ὄλος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συνιστάμενος. Οὗτος δὲ παραβάλλεται πρὸς τὸν Ἰακώβ, καὶ τὸν Ἰαμβρῆν. Οὗτοι δὲ ἀναφέρονται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ἀλλ' εἰς τὴν Καινὴν μόνον, καὶ δὴ ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον Β' ἐπιστολῇ τοῦ Ἀπ. Παύλου, γ, 8. Ἦσαν Αἰγύπτιοι μάγοι, ἀντισταθέντες εἰς τὸν Μωϋσῆν, καὶ θελήσαντες νὰ κάμνωσιν ἔτερα θαύματα «ἀντιτερατοῦργοῦντες» πρὸς τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἀντιδρώντες πρὸς αὐτόν. Βλ. Β' Τιμόθεον γ', 8. «...ὃν τρόπον δὲ Ἰακώβ καὶ Ἰαμβρῆς ἀντίστησαν Μωϋσῆ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀντίστησαν τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν». Βλέπε Π. Ν. Τρεμπέλα Ἰπὸ μνημα εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, Ἀθῆναι 1937, σελ. 678 (8[1]). — Ἰπὸ δὲ τὸν «νοῦν», καὶ δὴ ἐπὶ τῇ δόξει τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου χωρίου ἐκ τῆς

ΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

«Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων, συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτὸν καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον».

Εὐλόγησον πάτερ,

Τίς ἡ βοή αὕτη; τίς οὗτος ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν μετὰ ταραχῆς ἐρχομένων; ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σπεῖρα καὶ χιλιάρχος καὶ ὑπηρέται καὶ στρατιῶται καὶ λαὸς πολὺς, ἀλλ' ἰδοὺ φανοὶ καὶ λαμπάδες καὶ μάχαιραι καὶ ξύλα, ἀλλὰ μετὰ τούτων καὶ Ἰούδαν διακρίνω τὸν Ἰουδαίω τὴν σπουδαίως ἐρχόμενον. Ἰούδα! διατί ἤλθες; τί θέλεις; τί ζητεῖς; ἐφ' ᾧ πάρει; ἀκούετε; Χαῖρε ραββί, λέγει, φιλεῖ ἐκεῖνον καὶ εὐθὺς συλ-

λαμβάνουσι καὶ ἀπάγουσιν αὐτόν. Ἄλλὰ τίς οὗτος ὁ ἀπαγαγόμενος; εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς εἶναι οὗτος «ὁ ἀμνὸς ὁ ἄμωμος, ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων, ὁ Μέγας ἐν αἵματι Δι-αθήκης αἰώνιου» καὶ οὗτος μόνος, ἀνευ ποιμνίου καὶ ἐκλογάδος! Καὶ ἐκπληροῦται λοιπὸν τὸ γεγραμμένον «Πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς» διασκορπίζονται οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λησμονοῦσι τὰς προλαβούσας αὐτῶν ὑπο-

Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου, ἔπερ ἀναμφιβόλως εἶχεν ἐνταῦθα ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, δεόν να ἐννοήσωμεν τὸν νοῦν (ὡς σήμερον ἐννοοῦμεν αὐτόν) ὅστις ἐν Β' πρὸς Τιμόθεον γ', 8 ὀνομάζεται «κατεφθαρμένος» (=ἐξ ὀλοκλήρου διεφθαρμένος), ἐνταῦθα δὲ «ὁ π ο ρ ὄ χ ι ο ς» ἦτοι καταποντισμένος εἰς τὰ βάθη τοῦ κακοῦ, ἢ θρυώμενος, ὠρυόμενος, ὡςπερ ὁ σατανᾶς (ὄργανον τοῦ δόποιο ἔχρημάτισεν ὁ νοῦν μετνοῶν) ὁ δόποιος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ—ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α' Πέτρου ε', 8). — Πρὸ τῆς δεινῆς καταστάσεως ταύτης αἰτεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἢ ἀθλία ψυχῆ: «Ἄ λ λ ἄ (=παρ' ὄλα ταῦτα δὲν ἀποδειλιῶ) αἰτοῦμαι τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀκατανίκητον βοήθειάν σου, ὦ Δέσποτα».

14. «Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαί...»

Θρηνεῖ πάλιν ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, ἢ ἡ συντετριμμένη καὶ μετνοοῦσα ψυχῆ. — «Π η λ ὄ ς»=ἡ λάσπη πρὸς ἣν παραλλη-

λίζεται καὶ παρομοιάζεται ἡ ἀμαρτία. Πρὸς «δύροδορος ἐργων» (=ἔργα ἀμαρτωλῶν). Εἰρωνεῖα παρτηρεῖται ἐνταῦθα. «Ὁ νοῦς», τὸ πνευματικὸν αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου ὑποστατικόν, ἔχει, διὰ τῆς ἀμαρτίας καταχθῆ, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐρισκομένην λάσπην, καὶ μετ' αὐτῆς ἔχει ζυμωθῆ («συμπέφυρμαί»)!! Διὸ περαιτέρω, ἐν συναισθήσει τῆς οἰκτρᾶς ταύτης καταστάσεως αἰτεῖται ὅπως ὁ Δεσπότης Κύριος πλύνῃ τὴν μετνοοῦσαν ψυχὴν «ἐν τῷ λ ο υ τ ῆ ρ ι τ ῶ ν δ α κ ρ ὄ ω ν» αὐτῆς (ὠραία ἔκφρασις καὶ μεταφορὰ ἐκ τῶν λουτρῶν) ἔντα οὕτω «λ ε υ κ α ν θ ῆ ῃ» ἢ στολή τῆς ψυχῆς, ὡς λευκὴ εἶναι ἢ ἀπαστρέπτουσα χιῶν, ὅταν ἐπ' αὐτῆς ἐπιπέσωσιν ἀί-ἀκτινες τοῦ λάμποντος ἡλίου. Πρὸς. Ψαλμὸς ν', 9 «...π λ υ ν ε ῖ ς μ ε καὶ ὁ π ἔ ρ χ ι ὄ ν α λ ε υ κ α ν θ ῆ σ ο μ α ῖ». Βλέπε δὲ καὶ σχόλια εἰς παρόμοια τροπάρια, ἦτοι εἰς τὸ 10ον τῆς Α' φῶδης, εἰς τὸ 5ον καὶ 23ον τῆς Β' φῶδης.

(Ἄκολουθεῖ)

σχέσεις, καταπλήττονται τὴν λύσαν τῶν Ἰουδαίων, ἀφήνουν τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν μεμονωμένον εἰς τὰς μαιφόνους αὐτῶν χεῖρας. Φέρεται λοιπὸν ἔρημος μαθητῶν ὁ Θεάνθρωπος ὑπὸ τῆς αἰμοχαροῦς σπείρας, ἀλλ' ἔχι, ἀκολουθεῖται ὑπὸ τινος· μακάριος ὁ μαθητῆς οὗτος, ὅστις καὶ ἂν εἶναι, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος τοῦ Κυρίου μαθητῆς· ἀλλ' ἄραγε τίς οὗτος; ὁ Πέτρος εἶναι, ὁ θερμότατος Πέτρος. Ἄλλὰ καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἀκολουθήσωμεν μετὰ τοῦ Πέτρου, τὸν Κύριον τῆς δόξης, συνοδεύσωμεν τὸν τεθλιμμένον Ἰησοῦν, ἴδωμεν ποῦ θέλουσιν ὑπάγει αὐτὸν καὶ πῶς θέλει ἀγωνισθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ μακρόθεν ἀκολουθῶν Πέτρος.

Τέλος πάντων, πολλὰ καθ' ὁδὸν ὑπομείνας ὁ Σωτὴρ μου Ἰησοῦς, δεδεμένος ἐνώπιον τοῦ Ἄννα πρῶτον φέρεται· ἀλλ' ὡς ἄγγελοι, τοῦ εἰς κρίσιν παρεστῶτος Χριστοῦ, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ἐνισχύσατέ μοι, ἢ δανείσατέ μοι τὰς γλώσσας ὑμῶν πρὸς ὀλίγον, διὰ νὰ παραστήσω τὰς ἀφορήτους βασάνους τοῦ ἀνεξικάκου ὑμῶν Δεσπότης! Κάθεται λοιπὸν ὁ Ἄννας ἐπὶ τῆς δικαστικῆς αὐτοῦ ἔδρας, συγκάθηται οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ Γραμματεῖς, ἴστανται οἱ ὑπηρέται, ἄρχεται ἡ κρίσις, ἐρωτᾷ ὁ κρίνων, ἀποκρίνεται ὁ κρινόμενος. Ἄλλ' οἴμοι! ὁ κριτῆς ἐν πρώτοις ὑπουλόγητα δεικνύει, ἄγνοιαν ὑποκρίνεται, χαρίζεται εἰς τοὺς κατηγορούς, τὴν ἀλήθειαν δίδωκει, τὸ ψεῦδος ὑπερασπίζεται· ἀκούσωμεν ἀδελφοί, τὴν δόλιον αὐτοῦ ἐρώτησιν διὰ νὰ ἐλέγξωμεν αὐτόν. «Περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ» ἐρωτᾷ τὸν κρινόμενον Ἰησοῦν.

Ἄλλὰ δὲν κατανοεῖτε, ἀδελφοί, τὴν ἀτύγγνωστον πονηρίαν τοῦ Ἀρχιερέως τούτου; διὰ τῆς ἐρωτήσεώς του ταύτης ἐν ἔτι τῶν δύο ὁμολογεῖ, ἢ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν Ἰουδαῖος, καὶ ἐπομένως ὡς ἄλλοεθνής, δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ περὶ τῶν μαθητῶν καὶ τῆς διδαχῆς τοῦ Ἰησοῦ, ἢ ὅτι καθ' ὄλην τὴν τριετίαν, καθ' ἣν ὁ Θεάνθρωπος διήρχετο τὴν Ἰουδαίαν εὐεργετῶν, αὐτὸς ἀπέχε μακρὰν αὐτῆς, καὶ ἔμως οὐδὲν ἐκ τούτων συνέβη. Ἄλλὰ φεῦ! ταλαίπωρε Ἄννα, καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου καρδίαν εἰσῆλθεν ὁ σατανᾶς, ἀξιοθρήνητε Ἀρχιερεῦ! Καὶ σὺ μὲ τὸν θεοκτόνον συγκαταλέγεσαι, καὶ σὲ κατέβαλε τὸ πονηρὸν θηρίον ὁ φθόνος, ἀλλ' ἄκουσον ἂν θέλῃς καὶ τὴν λύσιν τῆς ψευδοῦς ἀπορίας σου. Ἀνέχεται λοιπὸν ὁ πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῆ καρδίᾳ Ἰησοῦς ἂν ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτόν, ἐγώ, λέγει ὁ μακρόθυμος, παρρησία ἐλάλησα τῷ κόσμῳ, «ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν, τί μὲ ἐπερωτᾷς, ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκόοντας τί ἐλάλησα αὐτοῖς. Ἴδε οὗτοι οἰδοῦσιν ἂ εἶπον ἐγώ». Ὡ πῶς ἀξίως νὰ θαυμάσω τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Θεανθρώπου διὰ τὰ ρήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὴν τὴν λιθίνην καρδίαν τοῦ Ἄννα ἀναμφιβόλως συνέθλιψαν καὶ ἀναπολόγητον αὐτὸν ἀφήκαν! ἀλλ' ἰδοῦ, «ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος εἰς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκῶς ἔδωκε ράπισμα τῷ Ἰησοῦ, εἰπὼν, οὕτως ἀποκρίνει τῷ Ἀρχιερεῖ;»

Βαβαὶ τοῦ τολμήματος! Δημιουργὸς ἀπάσης τῆς κτίσεως ὑπὸ πλάσματος εὐτελεστάτου ραπίζεται! Φρίκη καὶ τρόμος κατέλαβέ με, δὲν ἐπιμένω εἰς

τὸ ἄρρητον καὶ ἐκπληκτικώτατον τοῦτο διήγημα! Ἄλλ' ὑμεῖς, ὦ ἀδελφοί μου «ἕως πότε βρυχάρδιος; ἵνα τί ἀγαπάτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;» Γνωθε τὸν πλοῦτον τῆς πραότητος, τὸν ὅποιον ὁ πλάστης ἡμῶν μᾶς χορηγεῖ σήμερον. Γίνεσθε ταπεινοὶ καὶ μακρόθυμοι εἰς τὰς παρά τῶν ἀδίκων παραστάσεις, ἀκούσατε τί ἀποκρίνεται ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων πρὸς τὸν πανάθλιον τοῦτον ὑπηρέτην. «Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ καλῶς τί μὲ θέρεις;» Ἄλλ' ὦ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς σου Χριστέ μου! ὦ τῆς ἀφύτου σου ἀγαθότητος! Καὶ ραπιζόμενος καὶ ἐρωτώμενος, ἡμᾶς φιλόφρονε, διδάσκεις τὰ τελειότατα τῆς μακροθυμίας μαθήματα, εὐχαριστοῦμεν τὴν χάριν, ὁμολογοῦμεν τὸν ἔλεον, ἀλλ' ὑπόμεινον ἔτι δι' ἡμᾶς μακρόθυμε, καὶ ἄλλο κριτήριον σὲ ἀναμένει· ἰδοὺ δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα σὲ ἀποστέλλει ὁ Ἄννας, ὕπαγε καὶ ἐκεῖ, δεόμεθά σου καὶ σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεὸς διὰ τῶν σωτηρίων παθημάτων σου. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συνοδεύσωμεν μέχρι τοῦ Καϊάφα τὸν Σωτήρα ἡμῶν καὶ Θεόν, διὰ νὰ ἴδωμεν τί θά πάθῃ καὶ ἐκεῖ ὑπὲρ ἡμῶν ὁ ἀνεξίκακος. Ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα συνέρχονται, οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ Γραμματεῖς, συρρέουσιν, Ἱερεῖς Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι, βλον τὸ ληστρικὸν συνέδριον συγκάθηται, προκάθηται ὁ Καϊάφας· ἀλλὰ τίς ἢ χρεῖα ὁ ἀνάξιος ἐγὼ νὰ περιγράψω τὴν δίκην ταύτην, πάροσο, σὺ ὁ προφητάναξ, κροῦσον τὴν κινύραν σου, καὶ δεῖξον εἰς ἡμᾶς τοῦ συνεδρίου τούτου τὴν διάταξιν. «Καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Πε-

ριεκύκλωσαν αὐτὸν κύνες πολλοὶ συναγωγῇ πονηρευομένων περιέσχεν αὐτόν». Καὶ πρὶν ἔτι τὸν δικαζόμενον δικάσωσι, ψευδομαρτυρίαν ζητοῦσιν, ἕπως αὐτὸν θανατώσωσι. Τί παράλογον δίκη! Τί ἀδικος κρίσις! καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν εὑρισκον ψευδομάρτυρας ἀλλ' ἐπιτέλους εὔρον δύο, οἵτινες ψευδομαρτυροῦσι κατὰ τοῦ Σωτήρος, εὐχαριστοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνομιώτατου συνεδρίου, ἀποδεικνύουσι δὴθεῖα ἐγκληματίαν τὴν ἀναμάρτητον· ἀλλ' ἄρα γε καὶ ὁ Καϊάφας συνευδοκεῖ; ἀνέχεται τοὺς ψευδομάρτυρας; Πενθερὸς τοῦ Ἄννα ὑπῆρχε καὶ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως; καὶ σὺ μόνον συνευδοκεῖ καὶ εἰς τὴν εὔρεσιν τῶν ψευδομαρτύρων ἀγάλλεται, ἀλλὰ καὶ ἀναστὰς ἀναισχύντως ἐρωτᾷ τὸν Κύριον «Τοῦτοι σοῦ καταμαρτυροῦσιν; ἀγνοοῖς τῆς ψευδομαρτυρίας ὑποκρινόμενος ἢ ψευδῆς δικαστής. Ἄλλ' ὁ Κύριος τί λέγει; μακροθυμεῖ καὶ ἐνταῦθα καὶ μακροθυμῶν σιωπᾷ, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ προφητείαν τοῦ Θεοπάτορος, «Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ. Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς». Ἄλλ' ἐκταράττει τὸν Καϊάφαν ἢ μακρόθυμος σιωπῇ τοῦ Ἰησοῦ ὅθεν «ἐξορκίζω σε, λέγει πρὸς αὐτόν, κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ἀλλὰ στάσου, ὑποκριτικῶς Ἀρχιερεῦ! Περίστειλον τὴν θρασύτητά σου, μὴ ἐρωτᾷς τὸν ἀμὸν τοῦτον τὸν ἄφρονον, τὸν μὴ ἀνοίγοντα τὸ στόμα αὐτοῦ, κάλεσον τὸν πιστὸν αὐτοῦ μαθητήν, ὅστις κάτω εἰς τὴν αὐλήν σου θερμαίνεται καὶ τὴν πρόσκλησίν σου

ἀναμένει. Ὡ Πέτρε! ἔφθασεν ἡ στιγμή τῆς ἀριστείας σου, ἀνάβα ἐπάνω, εἰσελθε εἰς τὸ κριτήριον, ὁμολόγησον παρρησίᾳ τὸν Ἰησοῦν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καθὼς τοσάκις ὡμολόγησας, ἐλπίζω νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν διδάσκαλόν σου, φοβίσης διὰ τῆς ὁμολογίας σου τοὺς παρανόμους τούτους δικαστάς. Οὐκ οἶδα τί λέγεις. Πέτρε! οὐκ οἶδας τί λέγω; οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Ἄ Πέτρε; !!! ταύτην τὴν ἀχάριστον ὁμολογίαν παρὰ σοῦ ἀναμένομεν; καὶ σὲ ἐφόβισε τὸ σκληροτράχηλον τοῦτο συνέδριον; Ποῦ αἱ πρότεραι ὑποσχέσεις σου Πέτρε, «Εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθῆσονται ἐν σοί, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι» Ἔλεγες πρὸς τοῦτον τὸν ὁποῖον τώρα οὐκ οἶδας. «Κὰν δέη με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν, οὐ μὴ σὲ ἀπαρνήσομαι, ἄλλοτε ἐκαυχᾶσο, καὶ τώρα ἀρνεῖσαι αὐτὸν καὶ ὄχι ἅπαξ, ἀλλὰ τρίς μεθ' ὄρκου, μετὰ ἀναθεματισμῶν. Οὐαὶ σοὶ Πέτρε! ἡ ὑποληφθεῖσα παραμυθία τοῦ Κυρίου μου, καὶ σὺ ἐτάραξας αὐτόν!; Ἄλλ' ἰδοὺ σὲ βλέπει, τουλάχιστον ἴδε αὐτόν, μὴ αἰσχύνεσαι, ἄβυσσος ἡ μακροθυμία αὐτοῦ, μετανόησον πρόσωπesson αὐτῷ. Ἄλλ' ὦ δύναμις τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιβλέψεως! Μετανοεῖ ὁ Πέτρος, ἐξέρχεται ἔξω, κλαίει πικρῶς, συγχωρεῖται· ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἐπιμένει ἐξορκίζων ὁ Καϊάφας τὸν σωτήρα τοῦ κόσμου, ὅθεν ὁ Θεάνθρωπος Κύριος διὰ νὰ κερδίσῃ καὶ τοῦτον, καθὼς καὶ πρὸ μικροῦ τὸν Πέτρον, ἂν ὄχι διὰ τῆς ἐπιβλέψεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπαντήσεως.

«Σὺ εἶπας, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ἄλλ' ὁ τῆς σωτηρίας ἀνάξιος Ἀρχιερεὺς διεύρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ἐβλασφήμησεν. Ἄλλ' ὦ μάταιε

Καϊάφα! Τί σε πταίουσι τὰ ἱμάτια σου; Ἔχεις καὶ ἕτερα νὰ προσθέσῃς; Πρόθεσον, πλήρωσον καὶ σὺ τὸ μέτρον τῶν δυστήνων πατέρων σου. «Τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;» Ἐπιλέγει ὁ ἀνόσιος «Ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ· Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐρωτᾷ τοὺς περὶ αὐτὸν παρανόμους κριτάς· ἐνοχος θανάτου ἐστίν» ἀποκρίνονται μὲν τῇ φωνῇ. Ἄλλ' ὦ τῆς ἀχαρίστου ἀποφάσεως! ἐνοχος θανάτου ψηφίζεται ὁ πᾶσαν πόλιν καὶ κώμην διερχόμενος, καὶ θεραπεύων πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ, εἰς θάνατον καταδικάζεται ὁ ἀθώτατος Κύριος «ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ». Ἄλλὰ θανατώσατε αὐτόν, ὦ παράνομοι Ἰουδαῖοι, διὰ νὰ ζωοποιήσητε ἡμᾶς. Θανατώσατε τὸν ἀθάνατον, διὰ νὰ ἐκπληρώσητε τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν καὶ ἀποδείξητε, ὅτι «αὐτὸς ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος».

Καὶ δὲν ἀρκοῦνται ἀδελφοί μου εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀκολούθως ἐμπύουσι εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, κολαφίζουσι αὐτόν, ραπίζουσι, παλοῦσι, ἐμπαίζουσι, ἐξουθενοῦσι, ἄλλ' οἴμοι! Ἀπέκαμον νὰ ἀπκριθῶ, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν ἀπέκαμε νὰ ὑποφέρῃ, ὅπως πληρωθῇ τὸ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένον «Τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων, ἀλλ' ἔθηκα αὐτὸ ὡς στερεὰν πέτραν» καὶ τελευταῖον «δήσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον καὶ παρέδωκαν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ Ἡγεμόνι».

Ἄλλ' Ἰησοῦ μου ὁ κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου ἀπηύδησα πλέον νὰ σὲ ἀκολουθῶ καὶ νὰ ἐκτραγωδῶ τὰ σεπτὰ σου παθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνώπιον τῶν

άνομωτάτων Ἄννα καὶ Καϊάφα ἐκουσίως ὑπέμεινας ὁ ἀπαθὴς τῆ Θεότητι, εἰς τὸν Πιλάτον ἤδη σὲ ἄγουσιν οἱ παράνομοι, ἀλλ' ἐπίτρεψόν μοι νὰ μὴ σὲ συνοδεύσω, ἀλλὰ μακρόθεν νὰ ἀκούσω τοὺς ζωοπαρόχους ἄθλους σου. Διότι ἐξέλιπεν ἡ ἰσχύς μου, ἔχεις βοηθοὺς Θεέ μου, τὰ λειτουργικά σου πνεύματα, τοὺς ἀγίους ἀγγέλους, ὑπαγε λοιπὸν καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ ἐργασθῆς, τὴν σωτηρίαν μου ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ σιωπήσω τελευταῖον ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησε πρὸ πάντων τὴν προσοχὴν μου. «Καὶ στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέδλεψε τῷ Πέτρῳ» Λέγει Λουκάς ἡ θεοπέσιος, ὁ μὲν Πέτρος ἀρνείται αὐτόν, καὶ ἤρχιζε νὰ καταναθεματίζῃ καὶ νὰ ὀμνύῃ «ὅτι οὐκ οἶδε τὸν ἄνθρωπον». Ὁ δὲ Κύριος ἀντὶ νὰ ἀποστραφῇ, ἐμβλέπει τὸν ἀρνητὴν Πέτρον. Πρὶν τῆς ἀρνήσεως οὐδέως περὶ τοῦ Πέτρου φροντίζει, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὴν ἀρνήσιν περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος μαθητοῦ μεριμνᾷ. Ὅθεν ἐμβλέπει αὐτόν, καὶ καλεῖ εἰς μετάνοιαν καὶ εἰς δάκρυα.

Καὶ ἀδελφοί, ὁ φιλόανθρωπος Κύριος, «οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν». Ἀλλὰ καὶ δέχεται ἀμέμως καὶ προσκαλεῖ ὁ πολυεὐσπλαγχνος τὸν πταίστην καὶ παραπεσόντα, παρηγορηθῶμεν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ τυχόν τὸν Κύριον ἡμῶν ἀρνούμενοι, μὲ τὰς ἀθεμίτους ἡμῶν πράξεις. Μετανοήσωμεν καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὡς ὁ Πέτρος, ἐξέλθωμεν ἔξω τῆς ἁμαρτίας καὶ κλαύσωμεν πικρῶς, καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέπει ὁ φιλόανθρωπος Κύριος Ἰησοῦς, εἰς ἐπιστροφὴν καὶ μετάνοιαν ἡμᾶς ἄγων. Ὅθεν μὴ ἀπελπισθῶμεν διὰ

τὸ βάρος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν, διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ πανάγαθος καὶ αὐτὸν τὸν σταυρικὸν θάνατον ἀνεξικιάκως ὑπέμεινε! Μία ρανὶς ἐγκαρδίου θαυροῦ, πάσας τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ ν' ἀποτλύνῃ δύναται, καὶ μία ἀπόφασις στερεὰ τοῦ θεοφιλῶς ζῆν, ἡμᾶς ἐδικαίωσε καὶ τῆς οὐρανοῦ Βασιλείας ἀξίους κατέστησε.

Θεάνθρωπε Ἰησοῦ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρῶν ἐλέησον ἡμᾶς, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτὸς σοῦ, ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Καὶ ἡμεῖς πολυέλεε, ὡς ὁ Πέτρος, πολλάκις δι' ὧν πράττομεν, ἀρνούμεθά σε, ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου ἱκετεύομεν, ἐπίβλεψον καὶ ἐφ' ἡμᾶς, ὡς καὶ ἐπὶ τὸν Πέτρον ἐπέβλεψας, ἵνα τὴν σὴν χάριν πρὸς μετάνοιαν ἡμᾶς καλοῦσαν αἰσθανθέντες, καὶ τὰ ἀρεστά σοι ποιοῦντες, κληρονόμοι τῆς ἐπουρανοῦ σου Βασιλείας γενώμεθα. Ἀμήν.

Ἀντεγράφη ὁ παρὼν λόγος ἐκ τοῦ βιβλίου «Λόγοι ἐκκλησιαστικοί» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου

Μακάριος Μοναχὸς Παπακυρίλλου
Νέα Σκήτη ἁγίου Ὁροῦ 1953

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

—Τὰ ἀλκοολικά ποτὰ εἶναι ἐκπολιτιστικὴ αὐτοκτονία.

—Ὁ ὑδρογόγγυρος πῆγνυται μόνον ὑπὸ θερμοκρασίαν 40 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν.

—Ἄνθρωπος καλῶς ἐνδεδυμένος δύναται νὰ περιπατήσῃ ἀσφαλῶς ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ θερμοκρασίαν 48 βαθμῶν κάτωθεν τοῦ μηδενικοῦ, ἀρκεῖ νὰ μὴ πνέῃ ἄνεμος ὅτε τὸ δέσμα καίεται ταχέως ὡς καίεται ἂν ἐγγίης παγωμένον ὑδρογόγγυρον.

—Ἐσο ἦρομος καὶ ἐπιφυλακτικὸς, μὴ δεικνύς ἀποτόμως δυναπισίαν καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ φιλονεκίης.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΜΠΕΛΩΝΟΣ

Είναι ἐξαιρετικῶς μεγάλη ἡ εὐχαρίστησις τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὁσάκις ἀναγιγνώσκω τὸ ἐξαιρετικὸν χριστιανικὸν περιοδικὸν ἢ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη».

Μεταξὺ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν περιοδικῶν τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν ἢ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἔχει λάβει ἰδιόζυγαν θέσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ τῆς Πατρίδος μας, διότι προσφέρει εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ἐξαιρετικὴν χριστιανικὴν ὕλην ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε καὶ συνεπῶς ἄγνωστον.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» προσφέρει πλούσιον καὶ ἀκένωτον χριστιανικὸν μῦρον ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους δι' ἕκαστον ἀναγνώστην τῆς. Διότι πράγματι θεῖα μῦρα ἀποπνέουσιν αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι, οἱ ὕμνοι, αἱ προσευχαί, αἱ ἠθικαὶ ὁμιλίαι καὶ διδασκαλίαι τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς συνέγραψαν οἱ θεῖοι πατέρες καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνέκδοτοι ἔρχονται σήμερον εἰς φῶς διὰ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης».

Εἶναι ὑψηλὸν μορφωτικὸν καὶ θεῖον τὸ συντελούμενον ἔργον παρὰ τῶν ὀσιωτάτων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους οἵτινες ὡς καλοὶ στρατιῶται τῆς πίστεως ἄγρυπνοι φύλακες τῶν ἱερῶν ἔθνικῶν κειμηλίων καὶ θεσμίων, ἐργάζονται ἵνα φέρωσιν ἐκάστοτε εἰς δημοσιότητα διὰ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ὕλην χριστιανικὴν ἀνεκτιμήτου ἀξίας ἣτις ἀποτελεῖ πολῦτιμον τροφήν τῆς ψυχῆς δι' ἕκαστον Ἕλληνα καὶ ὀρθόδοξον.

Εἰς τὸ ἀξιόλογον καὶ θαύρεστον αὐτὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», συμμετέχουσι καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς ἐργάται τοῦ χριστιανικοῦ πνεύμα-

τος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Μεταξὺ τούτων ἰδιαιτέρως ὀφείλω νὰ μνημονεύσω εὐφῆμως τὸν ἐλλόγιμον ἱερέα αἰδεσιμώτατον Τζᾶνον Γουγουτᾶν ἐφημέριον Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Κοινότητος ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὅστις ὑπήρξε δι' ἐμὲ ὁ συνδαιτικός κρῖκος μὲ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην».

Ὁ ἐκλεκτὸς οὗτος κληρικὸς συγγραφεὺς σπουδαίων καὶ ἐξόχων θρησκευτικῶν βιβλίων καὶ συγγραμμάτων προσφέρει ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον χριστιανικὸν κοινὸν ὄχι μόνον διὰ τοῦ ἔργου του ὡς συγγραφεὺς καὶ τῶν στηλῶν τῆς προσφιλοῦς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν ἐκδήλωσιν τόσον ἐν Ἀμερικῇ ὅσῳ καὶ ἐν τῇ γενετείρᾳ πατρίδι.

Εἰς τὸν Νομὸν Ἡρακλείου ὁ Μητροπολίτης Κρήτης Σεβασμιώτατος κ. κ. Εὐγένιος ἀπ' ἧς ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης καταβάλλει ἀόκνους προσπαθείας διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ χριστιανικὴν διάπλασιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ποιμνίου του.

Εἰδικῶς ἔχει στρέψει τὴν προσοχὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας αἱ ὁποῖαι ἔχουσι μεγαλύτεραν ἀνάγκην ἀπὸ πνευματικὴν καὶ χριστιανικὴν τροφήν καθόσον στεροῦνται δυστυχῶς κατὰ τὸ πλεῖστον μορφωμένου κλήρου.

Εἰς τὴν περιφέρειάν μας συντελεῖται σημαντικὴ χριστιανικὴ κίνησις ἀπὸ τινος. Ὁ Σεβασμιώτατος ἔχει κηρύξει ἐπιστράτευσιν τῶν διδασκάλων καὶ γενικῶς τῶν διανοουμένων τῆς περιφέρειας. Μία πραγματικὴ ἀξιόλογος

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
 ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφρασθὲν εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν Ὁρθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 34)

18. Ὄταν οἱ θεολόγοι λέγουν περὶ τοῦ-
 του (τοῦ Λόγου), ὅτι ἐτρῶγεν, ἔπινε καὶ
 ἐγενᾶτο, γινώριζε, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὡς
 σῶμα ἐγενᾶτο καὶ ἐτρέφετο μὲ τὰς κα-
 ταλλήλους τροφάς, αὐτὸς δὲ ὁ συνυπάρ-
 χων εἰς τὸ σῶμα Θεὸς καὶ Λόγος, ὁ κυ-
 βερνῶν τὰ πάντα καὶ διὰ τῶν ἔργων, τὰ
 ὁποῖα ἔκαμεν ἐν σώματι (υπάρχων), ἐγνώ-
 ριζε τὸν ἑαυτὸν του, ὄχι ὡς ἄνθρωπον,
 ἀλλ' ὡς Θεόν. Λέγονται δὲ περὶ αὐτοῦ

Ἐθνικοθρησκευτικὴ κίνησις ἐπιτελεῖ-
 ται ἀθροῦσως. Εἰς τὴν ὥραίαν αὐτὴν
 χριστιανικὴν κίνησιν ὁ αἰδεσιμώτατος
 ἱερεὺς Τζᾶνος Γουγουτᾶς συμμετέχει
 διὰ τῆς ἀποστολῆς 12 βιβλίων του δω-
 ρεῖν εἰς τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τῆς
 Περιφερείας μέσῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου
 Μητροπολίτου Κρήτης διὰ τὴν Βιβλι-
 οθήκην.

Παρεκλήθην παρὰ τοῦ Σεβασμιω-
 τάτου Μητροπολίτου Κρήτης καὶ τῶν
 ἀντιπροσώπων τοῦ Πνευματικοῦ Κέν-
 τρου τῆς περιφερείας νὰ εὐχαριστήσω
 θερμῶς διὰ τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλι-
 οθήκης» τὸν ἐκλεκτὸν συνεργάτην της
 καὶ δωρητὴν τῶν βιβλίων αἰδεσιμώτα-
 τον Τζᾶνον Γουγουτᾶν. Τοῦτο μετ' εὐ-
 χαριστήσεως ἐπιτελῶ σήμερον ἐξωτε-
 ρικεύων καὶ ἰδιαιτέρως τὸ θαυότερον
 συναίσθημα τῆς ψυχῆς μου.

Γεώργιος Ἰ. Παλμετάκης

Ἁγίος Παρασκιῆς Ἡρακλείου Κρήτης

ταῦτα, ἐπειδὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ τρώγον
 καὶ γεννῶμενον καὶ πάσχον, ἦτο τὸ σῶμα
 τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι ἄλλου τινὸς καὶ ὅτι,
 ἀφοῦ ἐγενεῖν ἄνθρωπος, ἔπρεπε καὶ ταῦτα,
 ὡς περὶ ἀνθρώπου νὰ λέγονται, ἵνα φαί-
 νηται, ὅτι πραγματικῶς εἶχε σῶμα καὶ
 ὄχι κατὰ φαντασίαν. Ἄλλ' ὅπως ἐκ τού-
 των ἐγνωρίζετο, ὅτι ἦτο παρῶν σωματι-
 κῶς, τοιοῦτοτρόπως ἐκ τῶν ἔργων, τὰ ὁ-
 ποῖα ἐποίει διὰ τοῦ σώματος ἐγινώριζε τὸν
 ἑαυτὸν του Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἐδόξα
 λέγων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· «Εἰ οὐ ποιῶ
 τὰ ἔργα τοῦ Πατρὸς μου, μὴ πιστεῦτέ
 μοι, εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ πιστεύητε,
 τοῖς ἔργοις μου πιστεύσατε, ἵνα γνῶτε καὶ
 πιστεύσητε, ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ Πατὴρ καὶ ἐγὼ ἐν
 αὐτῷ» (Ἰωάν. ι' 37). Διότι, ὅπως ἐ-
 νῶ εἶναι ἀόρατος, γνωρίζεται ἀπὸ τὰ ἔρ-
 γα τῆς κτίσεως, τοιοῦτοτρόπως, ἀφοῦ ἐ-
 γενεῖν ἄνθρωπος καὶ ἡ θεότης δὲν ἐφαίνε-
 το εἰς τὸ σῶμα, ἐκ τῶν ἔργων θὰ ἐγνωρί-
 ζετο, ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος ὁ τὰ ἔργα
 ταῦτα ποιῶν, ἀλλὰ δύναιμι καὶ Λόγος τοῦ
 Θεοῦ. Τὸ νὰ διατάσῃ δηλαδὴ τοὺς δαίμο-
 νας καὶ αὐτοὶ νὰ φεύγουν, δὲν εἶναι ἄν-
 θρώπινον, ἀλλὰ θεῖον ἔργον. Ἡ τίς, ἰδὼν
 αὐτὸν νὰ θεραπεύῃ τὰς νόσους, εἰς τὰς ὁ-
 ποῖα ὑπόκειται τὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ
 ἐνόμιζεν, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καὶ ὄχι Θεός·
 Ἐκαθάριζε δηλ. λεπρούς, χωλοὺς ἔκαμεν νὰ
 περιπατοῦν, κωφοὺς ν' ἀκούουν, τυφλοὺς
 νὰ βλέπουν καὶ πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν
 ἀπέδιωκεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁ-

ποιῶν καὶ ὁ τυχῶν νὰ βλέπῃ τὴν θεότητα αὐτοῦ, διότι, ἔταν εἶδεν αὐτὸν νὰ δίδῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔδωκεν ἢ γένεσις, ν' ἀνοίγῃ δηλαδὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, ἐνόησεν, ὅτι ἡ γένεσις τῶν ἀνθρώπων ὑπόκειται εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι εἶναι δημιουργὸς καὶ ποιητῆς αὐτῆς. Ἐκεῖνος δηλαδὴ ὁ ὁποῖος ἀποδίδει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἔδωκεν ἢ γένεσις, εἶναι θεδαίως φανερόν, ὅτι εἶναι οὗτος Κύριος καὶ τῆς γενέσεως τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ἀρχῇ, ὅτε κατήλθε πρὸς ἡμᾶς, ἔπλασε τὸ σῶμά του ἐκ παρθένου, ἵνα δώσῃ ὄχι μικρὸν δεῖγμα τῆς θεότητος αὐτοῦ, διότι ὁ πλάσας τοῦτο εἶναι καὶ ποιητῆς τῶν ἄλλων. Τίς ἰδὼν σῶμα προερχόμενον ἐκ παρθένου ἀνευ ἀνδρὸς δὲν σκέπτεται, ὅτι ὁ φαινόμενος ἐν τῷ σῶματι τούτῳ εἶναι καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ποιητῆς καὶ Κύριος; Τίς δὲ ἰδὼν ν' ἀλλάσῃ ἢ οὐσία τοῦ ὕδατος καὶ νὰ γίνεταί οἶνος, δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ὁ ποιήσας τοῦτο εἶναι Κύριος καὶ κτίστης τῆς οὐσίας ὄλων τῶν ὑδάτων; Διὰ τοῦτο ὡς δεσπότης ἐπέβαινε καὶ περιεπάτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς νὰ ἦτο ξηρά, καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς βλέποντας δεῖγμα τῆς δεσποτείας αὐτοῦ ἐπὶ πάντων, τρέφων δὲ ἐξ ὀλίγων τοσοῦτον πλήθος ὥστε νὰ χορτάσουν πέντε χιλιάδες ἀπὸ πέντε ἄρτους καὶ νὰ περισσεύσῃ τόσον ὑπόλοιπον, ἐφανέρωνεν ὅτι αὐτὸς εἶναι Κύριος καὶ προνοεῖ περὶ ὄλων.

19. Ταῦτα δὲ πάντα ἔκαμεν ὁ Σωτὴρ, διότι ἐφαίνοντο καλὰ εἰς αὐτόν, ἵνα, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἠγνόησαν τὴν εἰς πάντα τὰ κτίσματα πρόνοιαν αὐτοῦ καὶ δὲν κατενόησαν τὴν θεότητά του διὰ τῆς δημιουργίας, ἀναβλέψωσιν ἐκ τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ἔπραξεν ὡς ἄνθρωπος καὶ γνωρίσουν δι' αὐτῶν τὸν Πατέρα, ἀναλογιζόμενοι τὴν ἰδιαιτέραν, δι' ὅλα τὰ κτίσματα πρόνοιαν αὐτοῦ, ὡς προεῖπον. Διότι τίς ἰδὼν τὴν

κατὰ τῶν δαιμόνων ἐξουσίαν του καὶ ὅτι οἱ δαίμονες ὠμολόγουν αὐτὸν ὡς Κύριόν των, ἀμφιβάλλει εἰσέτι, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Υἱὸς, ἢ σοφία καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ; Οὔτε ἡ κτίσις ἐσιώπησεν, ἀλλ' εἰς τὸν θάνατόν του ἢ μᾶλλον τὸ κατὰ τοῦ θανάτου τρόπαιόν του, τὸν σταυρόν, ἔδη ἢ κτίσις ὠμολόγησεν, ὅτι ὁ ἐν τῷ σταυρῷ σωματικῶς πάσχων δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ πάντων, διότι, ὅτε ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο καὶ τὰ ὄρη διερρηγνύοντο, ὅλοι κατετρόμαξαν, τοῦτο δὲ ἐφανέρωνεν, ὅτι ὁ μὲν ἐν τῷ σταυρῷ ἦτο ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ, ἢ δὲ κτίσις ἔδη εἶναι δούλη τούτου καὶ διὰ τοῦ φόβου ἐμαρτύρει τὴν παρουσίαν τοῦ Δεσπότη. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἔργων ἐφανέρωσε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὰ ἐπόμενα θὰ διηγηθῶμεν τὸ τέλος τῆς ἐν σῶματι διαγωγῆς αὐτοῦ καὶ θὰ εἴπωμεν ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ σώματος. Τοῦτο εἶναι πρὸ πάντων τὸ κεφάλαιον τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ περὶ τούτου ἐμιλοῦσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἵνα γνωρίσῃ, ὅτι καὶ ἐκ τούτου πολὺ περισσότερο καταφαίνεται, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

20. Τὴν αἰτίαν λοιπὸν τῆς σωματικῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ (τοῦ Λόγου), καθ' ὅσον ἦτο δυνατόν καὶ ὅπως ἡμεῖς ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν, εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Σωτήρος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξ ἀρχῆς ἔκαμεν ὅλα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὸ φθαρτὸν εἰς ἀφθαρσίαν καὶ ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο, εἰμὴ ἡ εἰκὼν τοῦ Πατρὸς ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ κατ' εἰκόνα καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἀθάνατον τὸ θνητόν, εἰ μὴ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μόνος εἶναι ἡ ζωὴ καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ Πατρὸς καὶ νὰ καθαιρέσῃ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΑΘΑΝΑΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΜΟΝΑΧΗΝ

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 253 ἠ' ἔτους)

Ὅσας δὲ φαντασίας βλέπεις εἰς τὸν ὕπνον, ψευδοπροφητείας, καὶ θεωρίας ὅπου δείχνουν οἱ δαίμονες, μὴ τὰς πιστεύῃς, οὔτε νὰ τὰς παραδέχῃσαι ποσῶς, κἄν καὶ νὰ εἶναι ἀπὸ Θεοῦ ἀληθινὰς ἀπόφευγε καὶ δίωκε πάντοτε, διότι πολλοὶ ὅπου τὰ ἐδέχθησαν αὐτά, κατήνησαν εἰς αἰσχροτάτον τέλος· σὺ ὅμως σπούδα-

σε νὰ ἀποκτήσῃς ὡς πλοῦτον μὴ κλεπτόμενον τὰς τρεῖς καλὰς ἀρετὰς τῆς ἡσυχίας, αἵτινες εἰσὶν αὐταί, ἡ ἐγκράτεια, ἡ σιωπή, ἡ αὐτομεμψία, νὰ μέμψῃσαι ἑαυτὴν μὲ ταπεινώσῃ, διότι εἶναι περικοκτικαὶ καὶ φυλακτικαὶ τῶν ἄλλων· διότι ἡ αὐτομεμψία κατηγοροῦσα πάντοτε ἑαυτὸν τις, κατακρίνει μόνον τὸν ἑαυτὸν του, καὶ πενήθῃ ὡς μὴ ἔχων κανένα καλόν, καὶ

τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, ἐκτός ἀπὸ τὸν Λόγον, ὁ ὅποιος διοικεῖ ὅλα καὶ εἶναι ὁ μόνος ἀληθὴς μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Πατρὸς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ παρὰ πάντων ὀφειλόμενον (τὸ κοινὸν χρέος) ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ, (πάντες, ὡς προεῖπον, ἔπρεπε νὰ ἀποθάνωσι), διὰ τὸ ὅποιον ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ τοῦτο μετὰ τὰς ἐκ τῶν ἔργων περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ ἀποδείξεις καὶ τὴν ὑπὲρ πάντων θυσίαν ἀνέφερε καὶ παρέδωκε τὸν ναόν του (τὸ σῶμά του) εἰς τὸν θάνατον ἀντὶ πάντων, ἵνα τοὺς μὲν πάντας ἐλευθερώσῃ καὶ καταστήσῃ ἀνευθύνους τῆς ἀρχαίας παρακοῆς, τὸν δὲ ἑαυτὸν του ἀποδείξῃ ἀνώτερον τοῦ θανάτου ἐπιδεικνύων τὸ ἀφθαρτὸν σῶμα του ἀπαρχὴν τῆς ἀναστάσεως ὄλων. Καὶ μὴ κατὰ τι ἀπορήσῃς, ἐὰν ἐπαναλαμβάνωμεν τὰ ἴδια, διότι, ἐπειδὴ ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο τὸ ἴδιον νόημα ἐρμηνεύομεν μὲ περισσώτερα, διὰ νὰ μὴ φανώμεν ὅτι παραλείπομεν τι καὶ μὴ συμβῇ κακόν τι, ἐπειδὴ ὠμίλησαμεν δι' ὀλίγων. Εἶναι δηλαδὴ προτιμότερον νὰ μᾶς ἀποδοθῇ μομφή, ὅτι ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ἴδια παρὰ νὰ παραλείψωμεν τι, ἐξ ὧν ἔπρεπε νὰ γραφῇ. Τὸ μὲν λοιπὸν

σῶμα, ἐπειδὴ ἦτο καὶ αὐτὸ ὅμοιον μὲ τὸ σῶμα ὄλων (ἦτο δηλαδὴ σῶμα ἀνθρώπινον) μολοντί, ἐκ θαύματος, ἐκ μόνης τῆς παρθένου ἐγεννήθη, ἐν τούτοις ἦτο θνητὸν καὶ ἀπέθνησκεν, ὅπως τὰ ἄλλα, διὰ δὲ τῆς ἐν αὐτῷ ἐνοικήσεως τοῦ Λόγου, δὲν ἐφθείρετο, ὡς ἦτο φυσικὸν εἰς αὐτό, ἀλλ' ἐγένετο ἀφθαρτὸν, διότι ἐσκήνωσεν εἰς αὐτὸ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Καὶ συνέβαινον παραδόξως δύο ἀντίθετα πράγματα, ὅτι δηλαδὴ καὶ ὁ θάνατος ὄλων ἐπληροῦτο εἰς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ φθορὰ ἐξηφανίζοντο, ἐπειδὴ εἰς τὸ σῶμα συνυπῆρχεν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐχρειάζετο θάνατος καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὑπὲρ πάντων, διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ χρέος ὄλων. Ὁ Λόγος, ὅθεν, ἐπειδὴ, ὡς προεῖπον, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ, (διότι εἶναι ἀθάνατος), ἔλαβε τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον δύναται ν' ἀποθάνῃ, διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ ὡς ἰδικόν του ἀντὶ ὄλων καὶ ἵνα, πάσχων αὐτὸς ὑπὲρ πάντων, καταργήσῃ τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τοὺτους, ὅσοι διὰ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἦσαν ἐνοχοὶ δουλείας καθ' ὄλην τὴν ζωὴν (Ἐβρ. 6' 14).

(Ἄκολουθεῖ)

ἔρχεται καθ' ἡμέραν εἰς ἐπίδοσιν ἀρετῆς. Καὶ ἐὰν ἀποκτήσῃς αὐτὴν πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν σου, κατηγοροῦσα καὶ μέμφουσα τὰ ἔδικά σου παίσματα, θέλεις εἶσαι ἀκατάκριτος, ἀνακρίνουσα τὰ παίσματα τῆς γλώσσης σου, διότι ἀπὸ τὴν πολυλογία δὲν ἀποφεύγεται ἁμαρτία. Καὶ νὰ ἐξετάζῃς τὰς ἀλλαγὰς τῶν λογισμῶν τοῦ νοῦς σου καὶ τὰ ἐμπαθῆ κινήματα τῆς καρδίας σου, ἐκ τῶν ὁποίων ταράσσεται ἡ θάλασσα τῶν παθῶν, καὶ κατεπνίττει τὸν νοῦν εἰς αὐτά.

Ὅλα αὐτὰ συλλογίζου πάντοτε, καὶ ἐξετάζε μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν νὰ τὰ λατρεύῃς εὐθύς, καὶ οὕτω καθαρίζουσα τὸν νοῦν καὶ ἀποτινάζουσα τὸν κονιορτὸν καὶ θόλωσιν ὅπου γίνεται ἀπὸ αὐτά, ἐκτείνου εἰς θεωρίαν ἐνθυμήσεως τοῦ θανάτου, ἐνθυμουμένη τοὺς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους, καὶ πῶς εὐρίσκονται εἰς τὸν ἕξην, καὶ τοὺς κολαζομένους εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ἐἴτα καὶ τὴν δόξαν τῶν ἁγίων εἰς ὁποίαν λαμπρότητα εὐρίσκονται, καὶ μέλλου νὰ ἀπολαύσων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως.

Αὐτὰ νὰ συλλογίζεσαι καὶ νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε, νὰ δίδεσαι εἰς ὑψηλὸς θεωρίας καὶ θέλεις εἶσαι μακαρία. Καὶ πάλιν νὰ συλλογίζεσαι τὴν εἰς ἡμᾶς συγκατάβασιν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην ἣν ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ὅτι ἐσταυρώθη ὡς κατὰδικος καὶ ἡμεῖς εἰς ὅλα αὐτὰ ὅπου ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς, δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, ὅπου μᾶς καλεῖ καθ' ἡμέραν «δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ περροτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ἡμᾶς» καὶ τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐὰν τὰ στοχασθῆ τινὰς με συντριβὴν τῆς καρδίας, δὲν θέλει παύσει στενάζων πρεπόντως πάντοτε· διότι ἡ ἐργασία τοῦ ἀληθινοῦ Μοναχοῦ καὶ ἡ ἀκατάπαστος ἐνθύμησις τῶν τοιούτων, καθὼς λέγει τὸ Γεροντι-

κόν, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀρετὰς, μετὰ κλαυθμὸν καὶ κόπον τὰς ἀποκτᾷ, ἐπειδὴ ἄλλη στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸς ἀπὸ αὐτὴν δὲν εἶναι.

Διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ ἐμφυτεύσῃς εἰς τὴν καρδίαν σου αὐτὰς τὰς ἀρετὰς καὶ εἰς καλὴν γῆν καὶ θέλης καρποφορίσει συνεργούσης τῆς θείας χάριτος, εἰς τριάκοντα, καὶ ἐξήκοντα, καὶ ἑκατόν, ἵνα χαίρῃσαι μετὰ ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ νὰ παρασταθῆς χαίρουσα εἰς τὸν Βασιλέα τῶν αἰῶνων Χριστὸν τὸν Θεόν, ἔορτάζουσα καὶ χορεύουσα ὁμοῦ μετὰ τὰς ἁγίας Παρθένους, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἔνθα ἡ ἀνέκφραστος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τὸ ἄρρητον κάλλος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

Α ν ἄ λ ε κ τ α

— Ἰατρος υς ἐπίσημος Ἀμερικανός, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Β' νὰ καταλάβῃ ἔδραν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γερμανίας, ἀπήντησεν· «εἰς λαὸν οὐτινος βασιλεύει βασιλεὺς ὑλοδοξῶν δὲν δέχομαι νὰ διδάξω». (βιβλίον Σκαλτσούνη)

— Μετὰ τὸ ρόδα τῆς αὐγῆς τρέχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἰσόβιον καθημερινὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργασίᾳ δλοήμερος, ἐκεῖθεν κρότος καὶ ὠδίνας ὡς τικτούσης· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν κοιλοπονοῦν ὅσον καὶ ἂν καταπονοῦνται οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ κατασκευάζωσι «τείχη τριτογενῆ», ἡ θάλασσα θὰ καταφάγῃ μίαν ἡμέραν ὅλους τοὺς δρυῖνους δράκοντας· «δὴ ὡκ λεβαϊάθανος» ὅπως λέγει ὁ Μπαίρον· ἢ ὡς λέγει ὁ Δαυὶδ· «ἐν πνεύματι βιαίῳ συντρίψεις πλοῦτα θαρσεῖς». «Ἐν τῇ ρομφαίᾳ μου ζήσομαι»· δυνάμει τῆς ἀρχῆς ταύτης σήμερον οἱ πλεῖστοι πλονίζουσι, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τακῆσονται ὡς νὰ ὦσι χιῶν ἢ κηρία, τὰ ἀδίκως συλλεγόντα.

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ὑπὸ τοῦ Καθηγουμ. τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου κ.κ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου

Πρὶν ἢ ὑπεισέλθωμεν εἰς τὸ ἐν ἐπικεφαλίδι κύριον θέμα, σκόπιμον καὶ ἐπ' ἀνάγκης θεωροῦμεν, ὅπως εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀγίου Ὁρους, μεθ' ἧς ἀρρηκτικῶς συνδεδεμένον ἐστὶ τὸ ἐν ἐπικεφαλίδι θέμα.

Τὸ ἅγιον Ὄρος Ἄθω ἐστὶ γνωστότατον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἔνθα ὀνομάζεται «Ἄκτῆ» καὶ ἀμέσως ἀργότερον μετωνομάσθη Ἄθως. Περὶ τούτου ἔγραψεν ὁ ποιητὴς Ὀμηρος παραστατικώτατα περὶ τοῦ Ἄθως (Ἄθως), ὡς καὶ ὁ ἱστορικός Στράβων, οὗ ἡ ἐκφραστικώτερα ἐπιγραφή «ἔστι δ' ὁ Ἄθων ὄρος μαστοειδὲς ὀξύτατον, ὑψηλότατον· οὗ εἰ τὴν κορυφὴν οἰκοῦντες ὄρωσι τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα πρὸ ὠρῶν τριῶν τῆς ἐν τῇ παραλίᾳ ἀνατολῆς». Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ ἀγίου Ὁρους ἦσαν οἱ Πελασγοί, πόλεις δ' ἀρχαῖαι αὐτοῦ ἡ ὁμόνομος Ἄθως, οἱ Ἀκρόθωοι, ἡ Ἀπολλωνία, τὸ Δίον, ἡ Θυσοός, αἱ Κλεωναί, ἡ Ὀλόφυξος, ἡ Οὐρανόπολις, τὸ Παλαιώριον καὶ ἡ Σάνη. Ὁ ἱστορικός Ἡρόδοτος ἀναφέρει περὶ τῆς διώρυγος αὐτοῦ, δηλονότι τῆς λιριδος τὴν ὁποίαν ἠνοίξεν ὁ Ξέρξης εἰς τὸ στενωπότερον τμήμα τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ἐνθ' ἀκριβῶς συνδέεται μετὸν Νομὸν Χαλκιδικῆς, κατόπιν τῆς πανωλεθρίας τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ Περσικὸς στόλος ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Μαρδάνιον. Καὶ ἄλλο σόδαρῶτατον ἀτύχημα, σχετικὸν μετὸ ἀνωτέρω, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, ἥτοι τὸ ναυάγιον τοῦ Λακεδαιμονίου ναυάρχου Ἐπικλέους ἐν ἔτει 411 π.Χ., θραυσθέντος τοῦ πλείστου τοῦ στόλου του ἐπὶ τῶν τρομερῶν βράχων τοῦ Ἄθω. Ὁ πολυμήχανος ἀρχιτέκτων Δεινοκράτης, ὁ κατασκευάσας τὸν νέον ναὸν τῆς Ἐφέσου καὶ τὴν πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, διεννοήθη νὰ διασκευάσῃ τὸν Ἄθω οὕτως, ὥστε νὰ παρίσταται ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὡς τεράστιος ἀνδρὶάς, πλὴν ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ μεγαλεπήβολος αὕτη προσχεδιασίς. Ὁ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ συγ-

γραφεῖς συνέγραψαν ἐνθουσιωδέστατα περὶ τοῦ Ἄθω, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταλάβῃ οὗτος προνομιοῦχον θέσιν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα.

Πλὴν ὅμως ὁ θρυλικὸς Ἄθως δὲν ἐπέπρωτο ἐπὶ πολλὸ νὰ ἐπαναπαυθῆ ἐπὶ τῶν δαφνῶν του τούτου, καθόσον ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου προητοίμαζε τοῦτον δοχεῖον καθαρὸν τῆς νέης Χάριτος καὶ σκευὸς ἐκλογῆς τῶν ἀκολουθούντων τὰ προστάγματα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτοῦ. Διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κοινῆ Μήτηρ πάντων ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, Ὑπέραγνος Θεοτόκος Μαρία, ἐζήτησε τὸ Ὄρος τοῦτο τοῦ Ἄθω κληρον καὶ Περιβόλι της, μετὴν διάθεσιν αὐτῆς, ὅπως πληρωθῆ τοῦτο πλήθους μοναχῶν, ὑμνούντων καὶ δοξολογούντων ἀπαύστως τὸν Θεόν. Καὶ ὄντως ἡ πρόσρησις τῆς Παναγίας ἐπηλήθευσε, καθόσον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ἐπέκεινα καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου οἰκιστοῦ αὐτοῦ Πέτρου τοῦ Ἀθωῆτου κατὰ τὸν β' αἰῶνα μ. Χ., ὑπακούσαντος εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰπούσης «ἔστιν ὄρος ἐπ' Εὐρώπης κάλλιστον ὁμοῦ καὶ μέγιστον, πρὸς Λιβύην τετραμμένον, ἐπὶ πολλὴ τῆς θαλάσσης εἶσω προῖόν· τοῦτο τῆς γῆς ἀπάσης ἀπολεξαμένη τῶ μοναχικῶ πρέπον καταγώγιον, προσκληρῶσαι διέγγων ἔγυγε... Καὶ ἅγιον τούτουθεν κεκλησεται· καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ δὲ τὸν πρὸς τὸν κοινὸν ἀνθρώποις πολέμιον ἀγῶνα ἐπαναιρουμένων, προπολεμήσω διὰ βίου παντός· καὶ πάντως ἔσομαι τοῦτοῖς ἄμαχος σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑφηγητῆς, τῶν μὴ πρακτέων ἐρμηνευτῆς· κηδεμών, ἱατρός, τροφεύς, ἦν ἄρα βούλει τροφήν τε καὶ ἱατρείαν, ὅση τε πρὸς τὸ σῶμα τείνει, καὶ τοῦτο συνιστᾷ τε καὶ λυσιτελεῖ· καὶ ὅση τὸ πνεῦμα διανοιστᾷ τε καὶ ρώννυσι,

καὶ μὴ τοῦ καλοῦ διαπεσεῖν συγχωρεῖ· συστήσω δ' ἄρα τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ μου, οἷς ἂν γένηται καλῶς καταλύσαι τῆδε τὸν βίον, τῶν αὐτοῖς ἡμαρτημένων τελείαν ἐξαιτησαμένη παρ' Αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν», ἤρχισε νὰ πληροῦται τὸ Ὅρος τοῦτο πλήθους μοναχῶν, κατοικούντων εἰς καλύβας καὶ σπήλαια, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Νιαρίας, ἔνθα πλέον τὸ Ὅρος Ἄθω ἤρχισεν ἀποκαλεῖται Ἅγιον Ὅρος. Ἡ ἀκριβὴς ἀσκητικὴ αὐτῆ διαβίωσις τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους διετηρήθη μέχρι τοῦ 960 μ. Χ., ἐνθ' ἀφίκετο ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Κυμινᾶ ὁ βασις Ἀθανάσιος ὁ Ἀδωΐτης, ὁ ἐκ Τραπεζούντος, ὅστις μετερρόθμισε τὸ ἀσκητικὸν τοῦτο σύστημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὸ «Κοινοβιακόν», κατ' ἀπομίμησιν τῶν Κοινοβίων τοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ τῶν Στουδιτῶν, ὅποτε ἤρχισαν ἀνεγερόμεναί αἱ Ἱ. Μοναί, πρώτῃς ἀνεγερθεῖσας τῆς Πρεσβυγενοῦς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Ἀκύρας, ὑπὲρ τούτου τοῦ ἰδίου ἁγίου Ἀθηνασίου, ἀρχιζούσης οὕτως ἀπὸ τοῦ νῦν τῆς ἐγγράφου ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὡστε τὸ ἅγιον Ὅρος ἀριθμεῖ ἱστορίαν ἐγγραφῶν χιλίων ἐτῶν καὶ ἀγραφῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἥτοι ἐν ὄλῳ συνεχῆ ἱστορίαν χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, γεγονὸς ποῦ δὲν παρατηρεῖται εἰς οὐδὲν Κράτος τῆς ὑψηλίου. Αὐτοκρατορίαι καὶ Βασιλείαι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀνεφάνησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν, πλὴν ὅμως τὸ ἅγιον Ὅρος διετηρήθη καὶ διατηρεῖται διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ μέχρι σήμερον, θεῖα συνάρσει, ὅπως διεμόρφωσαν τοῦτο οἱ πρῶτοι οἰκισταὶ καὶ Κτίτορες αὐτοῦ. Τοιαύτη δὲ ἦτο τότε ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἐν γένει δρᾶσις τοῦ ἁγίου Ὁρους, εἰς τε τὸν Ἑκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν τομέα, ὥστε πολὺ ἐνωρὶς προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, οἵτινες ἀνεφάνησαν Κτίτορες καὶ εὐεργέται Αὐτοῦ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐμόνασαν. Ἐσκέφθησαν οὖν διὰ νὰ συντηρηθῇ ἡ μοναχικὴ αὕτη δημοσπονδία, χρειάζεται νὰ ἐφοδιασθῇ διὰ τοιούτων πόρων «ἀνεξαντλήτων» καὶ «ἀναποσπάστων», ὥστε ἀπροσκόπτως οἱ μοναχοὶ

νὰ ἐπιβιδῶνται εἰς τὴν θείαν λατρείαν καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ἀποστολὴν αὐτῶν. Ὡς τοιοῦτους πόρους «ἀνεξαντλήτους» καὶ «ἀναποσπάστους» ἐφεύρον οἱ ἀείμνηστοι οὗτοι Αὐτοκράτορες τὴν προσάρτησιν εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς τῶν Μετοχιῶν (ἀγροκτημάτων) μεγάλων καὶ ἀπεράντων ἐκτάσεων, τὰ ὅποια καὶ ἐδώρησαν εἰς Αὐτάς διὰ χρυσοδούλλων Αὐτῶν. Τοιοῦτοι εὐργέται καὶ δωρηταὶ Αὐτοκράτορες ἦσαν Νικηφόρος ὁ Φωκάς, Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς οἱ Κομνηνοί, οἱ Παλαιολόγοι κ. λ. π. εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες. Δὲν ἀναφέρομεν τὰς ἄλλας αὐτοκρατορικὰς καὶ πολιτίμους δωρεὰς τῶν εὐσεβῶν τούτων αὐτοκρατόρων πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, καθόσον ὁ λόγος ἡμῶν ἐνταῦθα περὶ τῶν Μετοχιῶν πρόκειται.

Δυστυχῶς, κρίμασιν αἷς οἶδε Κύριος, κατελύθη καὶ ἡ Βυζαντινὴ μας Αὐτοκρατορία, ἐνθ' ἀνήλθον εἰς τοὺς Αὐτοκρατορικὰς θρόνους τῶν Φωκάδων, Τσιμισκῆδων κ. λ. π. οἱ Σουλτάνοι τῆς Τουρκίας, ἀπὸ τοῦς ὁποίους θὰ ἐπερίμενε κανεὶς κατάλυσιν τῶν πάντων, ἐπομένως καὶ ἀπογύμνωσιν τῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους πραγμάτων καὶ περιουσιῶν Αὐτοῦ. Παρ' ἐλπίδα ὅμως οἱ Σουλτάνοι, οἱ ὠμοὶ καὶ ἀπάνθρωποι οὗτοι τύραννοι, ὄχι μόνον δὲν ἐθιξάν τι τῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἀλλ' ἀπεναντίας διεφύλαξαν καὶ ἐπροστάτευσαν ἀπαυστὴν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ διὰ Σουλτανικῶν φερμανιῶν κατοχύρωσαν ταύτην. Εἰς ἐπίμετρον τῆς ὀθωμανικῆς ταύτης εὐεργεσίας, ἡ θεῖα Πρόνοια, ἡ τὰ πάντα καλῶς προνοοῦσα καὶ διακυβερνώσα, ἀνέδειξεν ἐτέρους εὐεργέτας καὶ ὑποστηρικτὰς καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τῶν βυζαντινῶν μας αὐτοκρατόρων, τοὺς Ἡγεμόνας δηλονότι τῶν παρὰδουναβειῶν χωρῶν, οἵτινες ὄχι μόνον ὑπερήσπισαν τὰς Ἱ. Μονὰς, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ Μετόχια εἰς Αὐτάς ἐδώρησαν ἐν τε τῇ Βεσσαραβίᾳ καὶ Βλαχίᾳ, ἅτινα αἱ Ἱ. Μοναὶ διετήρησαν μέχρι τοῦ ἔτους 1863. Κατόπιν ἤρπασε ταῦτα ὁ Ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Ἀλέξανδρος Κούζας, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα Μετόχια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, γεγονὸς ὅπερ ἀρκετὰ

κλιδώνει τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Πλὴν ἔμως καὶ Ἰ. Μοναὶ τοῦ Ἁθῶ διετήρησαν τὰ ὑπόλοιπα Μετόχια τῶν, ἀρκετὰ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῶν πρὸς συνέχισιν τῆς ἱεράς ἀποστολῆς τῶν. Διὰ τῶν Μετοχίων τούτων οἱ ἀγιορεῖται Πατέρες προσέφερον ὑψίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ὑπόδουλον γένος μας, κατὰ τὰ πεντακόσια χρόνια τῆς μαύρης δουλείας, καθόσον πηγαίνόμενοι εἰς αὐτὰ ὡς διευθυνταὶ καὶ καλλιεργηταὶ τούτων, ἴδρουν ἐστίας ἐθνικὰς καὶ πνευματικὰς καὶ κατήριζον κατὰ τοιοῦτον τρόπον τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς μας, ὥστε νὰ διατηροῦν ἀμείωτον τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν τῶν αἰσθημα, μέχρις οὗτο ἦλθεν ἡ ἀγία στιγμή καὶ ἐπῆραν τὰ ἔπλα κατὰ τῶν τυράννων καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν ὑπόδουλον πατρίδα μας. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μὴ προσέφερον οἱ ἀγιορεῖται πατέρες τὰς τοιαύτας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ὑπόδουλον ἔθνος μας, καθόσον πανταχοῦ τῆς ἐλληνικῆς γῆς ὑπῆρχον Μετόχια ἀγιορειτικά, καὶ ἐπομένως ἐστίαὶ θρησκευτικαὶ καὶ ἐθνικαὶ; Εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν Θράκην, εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς τὰ Μοσχονήσια, εἰς τὴν Ἡπειρον, εἰς τὸν Αἴμον, εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἔπου φαντασθῆ τις ὅτι ὑπάρχει ἐλληνικὴ γῆ, ὑπῆρχον καὶ ἀγιορειτικά Μετόχια—εἴτε ἐκ δωρεὰς τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων εἴτε ἐξ ἀγορᾶς μετέπειτα τῶν Ἰ. Μονῶν—ἐπομένως καὶ ἐστίαὶ ἐθνικαὶ καὶ πνευματικαί.

Καὶ ἔτσι παρήρχοντο τὰ ἔτη καὶ τὸ ἅγιον Ὅρος, ὡς αὐτόνομος πλέον μοναχικὴ πολιτεία, συνέχισε τὴν ἀποστολὴν Αὐτοῦ—τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν—διατηροῦν τὴν περιουσίαν του τὴν κτηματικὴν, ἤτοι τὰ Μετόχια, ἕως οὗτο καὶ Διεθνεῖς συνθήκαι, συνελθοῦσαι πρὸς τακτοποίησιν τῶν τῶν λαῶν πραγμάτων ἠσυχολήθησαν μὲ τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ κατοχύρωσαν τοῦτο μετὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Οὕτως ἡ Βερολίνοιος Συνθήκη (1878) διὰ τοῦ 62ου ἀρθροῦ αὐτῆς καθορίζει: «οἱ Μοναχοὶ τοῦ Ἁθῶ, οἰοσδήποτε καὶ ἂν ἢ ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς τῶν, θέλουσι διατηρήσει τὰς προτέρας κτήσεις καὶ

τὰ πλεονεκτήματά των καὶ θὰ ἀπολαύουσιν ἄνευ ἐξαιρέσεως τινος ὁλοκληρωτικῆς ἰσότητος δικαιωμάτων καὶ προνομίων». Οὕτω παρερχομένου τοῦ χρόνου ἦλθεν ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἁγίου Ὅρους ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν καὶ ἡ προσάρτησις τούτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθ' ἐπηκολούθησεν ἡ συνθήκη τοῦ Λονδίνου (Μάιος 1913), δι' ἣς ἡ Τουρκία κατέλιπε καὶ τὴν Χερσόνησον τοῦ Ἁθῶ καὶ δι' ἑτέρου πρωτοκόλλου ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Ὅρος ἀνεκηρύσσεται «Πολιτεία ἀνεξάρτητος καὶ Αὐτόνομος». Μετέπειτα ἡ συνθήκη τῆς Λωζάνης (1923) προσήσθησεν δριστηκῶς τὸ ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα καὶ διὰ τοῦ 13ου ἀρθροῦ αὐτῆς καθώρισεν ὅτι «Ἡ Ἑλλάς ὑποχρεοῦται ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ διατηρήσῃ τὰ ἐκ παραδόσεως δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας, ὧν ἀπολαύουσιν αἱ μὴ ἐλληνικαὶ μοναστηριακαὶ Κοινότητες τοῦ ἁγίου Ὅρους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 62 τῆς Βερολίνοιος συνθήκης». Ὅστε διὰ τῶν ἀνωτέρω οὐδὲν ἄλλο δλέπομεν εἰ μὴ κατοχύρωσιν καὶ μόνον τοῦ ἁγίου Ὅρους καὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνισταμένη δλων τῶν καθεστῶτων καὶ προσομιῶν τοῦ ἁγίου Ὅρους, δηλονότι ὁ Καταστατικὸς Χάρτης αὐτοῦ, διὰ τοῦ 1810 ἀρθροῦ του καθορίζει ὅτι «Πᾶσα ἡ ἀκίνητος περιουσία τῶν Ἰ. Μονῶν εἶναι ἀπολύτως ἀναπαλλοτριώτος ὡς πρᾶγμα θείῳ δικαίῳ».

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἐπισυνέβη ἡμῖν, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ καὶ ἡ ἐκρίλωσις ἐκ τῶν ἐσπιῶν τῶν δλων τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κ.λ.π. ἐλληνικῶν χωρῶν, τῶν ὑπὸ τῆς Τουρκίας κατεχομένων, ἐνθα τὸ ἐλληνικὸν ἡμῶν Κράτος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποκαταστήσῃ δλους τοὺς ἐκρίλωθέντας ἐκ τῶν ἐσπιῶν τῶν τούτους ἀδελφούς μας Ἑλλήνας καὶ ἐτράπη εἰς ἀναζητήσιν πρὸ πάντων γαιῶν. Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως δὲν ἦτο δυνατόν—ὅπως καὶ πάντοτε—νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητον τὸ ἅγιον Ὅρος, ὡς σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων μὲ τοὺς ἀδελ-

φούς μας Ἑλληνας· καὶ κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸ Κράτος παρεχώρησεν εἰς αὐτὸ ἅπαντα τὰ Μετόχια τοῦ πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀκτημόνων ἀδελφῶν προσφύγων. Ἡ παραχώρησις αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐγένετο ὡς 10ατῆς μίσθωσις, συναχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 81016/8 - 4 1924 μισθωτηρίου συμβολαίου ὡς ἐξῆς « Ἀριθ. 81016. Μισθωτήριο. Σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἀπριλίου ἡμέραν Παρασκευὴν τοῦ χιλιοστοῦ ἑνεακιοσιοστοῦ εικοστοῦ τετάρτου ἔτους ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ κατοίκου Ἀθηῶν Ἰωάννου Γ. Οἰκονομοπούλου ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τοῦ ἐπὶ τῇ συμπράξει προσληφθέντος συναδέλφου μου συμβολαιογράφου καὶ κατοίκου Ἀθηῶν Ἀριστοφάνους Μητζοπούλου, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, γνωστοῦ μοι καὶ μὴ ἐξαιρουμένου, ἐνεφανίσθησαν οἱ γνωστοὶ ἡμῖν καὶ μὴ ἐξαιρουμένοι ἀπὸ τὸν Νόμον ἀρ' ἐνδὲς ὁ κ' Ἀναστάσιος Γεωργίου Μπακάλμπασης ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, κάτοικὸς Ἀθηῶν, ἐνεργῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ ἀπὸ ὀγδῆς Ἀπριλίου ἐνεστώτος 1924 ἔτους Νομοθετικοῦ Διατάγματος περὶ ἐξουσιοδότησεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας διὰ τὴν ὑπογραφήν συμβάσεως μετὰ τῆς Κοινότητος ἁγίου Ὄρους καὶ Μονῆς Βατοπαιδίου, καὶ ἀρ' ἐτέρου οἱ κ. κ' Ἰγνάτιος Ἐμμανουὴλ Δαμπάκης ἢ Βατοπαιδινὸς μοναχὸς, κάτοικος τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπαιδίου, Δαμασκηνὸς Φωκίωνος Σαλιτέλης μοναχὸς, κάτοικος τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενοφώντος καὶ Βαρλαάμ Παναγιώτου Ἀγγελᾶκος ἢ Γρηγοριάτης μοναχὸς κάτοικος τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐκπροσωπούσης τὰς ἐν αὐτῇ Ἱ. Μονὰς ἦτοι : 1) Μεγίστης Λαύρας, 2) Βατοπαιδίου, 3) Ἰδίων, 4) τοῦ Χιλιανδαρίου, 5) τοῦ ἁγίου Διονυσίου, 6) τοῦ Κουτλουμουσίου, 7) τοῦ Παντοκράτορος, 8) τοῦ Ξηροποτάμου, 9) τοῦ Ζωγράφου, 10) τοῦ Δοχειαρίου, 11) τοῦ Καρακάλλου, 12) τοῦ Φιλοθέου, 13) τῆς Σιμωνόπετρας, 14) τοῦ ἁγίου Παύλου, 15) τοῦ Σταυρονικήτα, 16) τοῦ Ξενοφώντος, 17)

τοῦ Γρηγορίου, 18) τοῦ Ἐσφιγμένου, 19) τοῦ Ρωσικοῦ καὶ 20) τοῦ Κωνσταντινίου δυνάμει τῆς ἀπὸ τετάρτης Ἀπριλίου ἐνεστώτος ἔτους ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ τῆς συγκροτηθείσης ἐν Καρυαῖς τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐκτάκτου συνεδρίας τῆς Διπλῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους ὡς καὶ δυνάμει τοῦ ἀπὸ πέμπτης Ἀπριλίου ἐνεστώτος ἔτους πληρεξουσίου συμβολαίου συνταξαμένου ἐνώπιον τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους, ὡς ἐγγράφων ἀμφοτέρων, κεκρωμένα ἀντίγραφα ἐπισυνάπτονται ὧδε, οἵτινες συνωμολόγησαν καὶ συναπέδεχθησαν τὰ ἐξῆς. Αἱ ὑπὸ τῶν δευτέρων συμβαλλομένων ἐκπροσωπούμεναι δέκα ὀκτὼ Ἱ. Μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰκοσι πλὴν τῆς τοῦ Χιλιανδαρίου καὶ τοῦ Ρωσικοῦ, ἔχουσι καὶ ὑπὸ τὴν κατοχήν καὶ κυριότητα αὐτῶν διάφορα ἀγροτικὰ κτήματα (Μετόχια) κείμενα ἐν Χαλκιδικῇ τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης ἐν μέρει δὲ τοῦ Νομοῦ Σερρῶν, ἐκμισθοῦσι πάντα τὰ κτήματα αὐτῶν ταῦτα συλλήδην, πλὴν τῶν κατωτέρω ρητῶς ἐξαιρουμένων πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον διὰ μίαν δεκαετίαν πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν αὐτοῖς προσφύγων καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας ἔρους καὶ συμφωνίας.

Α) Ἡ μίσθωσις τῶν ἐν τῷ ἔρῳ Α' κτημάτων καὶ Μετοχιῶν γίνεται πρὸς ἐγκατάστασιν ὑπὸ τῶν Δημοσίων ἐν αὐτοῖς προσφύγων, ὡς καὶ πρὸς οἰκονομικὰ ἄλλα χρῆσιμα. Ὅθεν δικαιοῦται τὸ Δημόσιον νὰ ὑπομισθοῦ ἐλευθέρως τὰ μίσθια ἐν ὅλῳ ἔκαστον ἢ τμηματικῶς, νὰ ἐνεργῇ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως παντὸς εἴδους καλλιέργειαν ἢ ἐκμετάλλευσιν, νὰ ἐκτελῇ ἐν τοῖς μισθίοις παντὸς εἴδους ἐγκαταστάσεις γεωργικὰς, νὰ ἀνεγείρῃ παντὸς εἴδους οἰκοδομὰς καὶ συνοικισμοὺς καὶ νὰ γένηαι ἢ ποιηταὶ ἐλευθέρην χρῆσιν ἐκάστου τῶν μισθίων.

Β) Ἡ διάρκεια τῆς παρουσίας μισθώσεως συμφωνεῖται δεκαετῆς ἀρχομένη ἀπὸ σήμερον καὶ λήγουσα τὴν τριακοστὴν Σηβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑνεακιοσιοστοῦ τριακοστοῦ τετάρτου (1934) ἔτους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τὴν περικοπὴν τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (γ'. 12 - 17) τὴν ἀναγινωσκομένην τῷ Β'. Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 300 τοῦ ιη' ἔτους)

«Ἴνα μὴ σκληρυνθῆ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας» — διὰ τῆς ἀπάτης τῆς ἀμαρτίας, μήπως τὸν ἐξαπατήσῃ ἢ δελεάζουσα ἀμαρτία καὶ πάθῃ τὰ ὅσα ἔπαθον οἱ πατέρες αὐτῶν ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ τῆς ἀντιλογίας. Ἐπεξηγεῖ δὲ παρακάτω ὁ Ἀπόστολος λέγων· «μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ»· διότι, λέγει, ἡμεῖς πάντες οἱ πιστεύσαντες καὶ βαπτισθέντες (ἔβραιοι), συμμετοχοὶ ἔχομεν γίνεσθαι τῆς οὐρανοῦ βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ πῶς; ἡμεῖς συμμετοχοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; ναί· «ἐάν περ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως βεβαίαν κατάσχωμεν»· ἐάν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καθ' ἣν ἐπιστεύσαμεν εἰς τὸν Ἰ. Χριστόν, κρατῶμεν τὴν πίστιν ταύτην βεβαίαν καὶ ἀνώθευτον· «ἐν τῷ λέγεσθαι»· διὰ τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν καὶ ἡμεῖς (οἱ ἔβραιοι) εἰς τὰ ἀνωτέρω, συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ Ἀπόστολος καθότι καὶ αὐτὸς ἔβραιος. Τί; ἐπανέρχεται πάλιν ὁ τρισμακάριστος εἰς τὰ ἴδια τὰ ἀνωτέρω. «Σήμερον ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε μὴ σκληρυνήτε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.» Καὶ ἐρωτᾷ παρακάτω καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος. «Γίνες γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν;» Ἡ ἀπάντησις· «ἀλλ' οὐ

πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως;» (Ἐβρ. γ' 12—17)

Ἔρδε ἐπεξηγεῖ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶπομεν· ἦτοι μετὰ τὴν σκληρυνσάντων Πατέρων αὐτῶν, ὅτε καὶ πάλιν παρακούσαντες εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ Μωϋσέως ἵνα μὴ ἀναβῶσιν εἰς τὸ ὄρος, οὗτοι παραβάντες καὶ αὐτῆς τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ, ἀνέβησαν καὶ ἐκεῖ κατεκόπησαν καὶ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν ἐνεδρευόντων Ἀμαληκίων καὶ Χαναναίων, (ὡς προείπεν εἰς αὐτοὺς αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς) πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· καθὼς ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀπόστολος τὰς ἰδίας λέξεις τῆς Γραφῆς· λέγων· «ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ». Ἔρδε τελειώνει ἡ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου.

(Σαββάτῳ τῆς β' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν)

Περὶ σκληρύνσεως τῆς καρδίας

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν καὶ ἄς ἐξετάσωμεν περὶ τῆς σκληρύνσεως τῆς καρδίας τοῦ σκληροτραχήλου τοῦ του ἔθνους; ὅπερ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Μοῦσα ὀνομάζει φιλοτάραχον «τὸ φιλοτάραχον γένος τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν. Δαμασκην. τοῦ α' ἤχου εἰς τὰ στιχηρὰ τῶν αἰνῶν). Διὰ τὸ παραστήσωμεν δὲ ὅλην τὴν σκληρότητα καὶ ἀστάθειαν τοῦ σκληροτραχήλου τούτου λαοῦ, πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν ἀπ' ἀρχῆς ἀπὸ τοῦ Μωϋ-

σέως, τῶν Προφητῶν, τῶν Βασιλειῶν ἕως τοῦ Χριστοῦ καὶ μ. Χριστὸν καὶ μέχρι τῆς σήμερον· τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον, ὅθεν περιοριζόμεθα εἰς τὰ γενικώτερα, ἵνα καταδειχθῇ ἡ σκληρότης, ἡ ἀστάθεια καὶ ἡ ἀχαριστία πρὸς τὸν εὐεργέτην Θεὸν τοῦ ἔθνους τούτου. «Ὅστις ἀναγνώσει ἅπασαν τὴν Π. Διαθήκην θὰ ἴδῃ μυριάκις ἀποστατοῦντα ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν σκληροτράχηλον καὶ ἄστατον τοῦτον λαὸν (ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων). Ἐκεῖ βλέπει τις τὰ συχνὰ κατρακυλίσματα εἰς τὰς εἰδωλολατρίας τοῦ ἀσταθοῦς τούτου λαοῦ· ὅτε μὲν νὰ λατρεύῃ τὸν Βάαλ ὡς Θεόν, ὅτε δὲ τὰς δαμάλας (Ἀμῶς) καὶ ἄλλοτε ἄλλα κτίσματα· εἰς τὴν δὲ παραπλάνησιν εἶχον κατανήσει ὥστε καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν προσέφερον θυσίας εἰς τὰ εἰδωλα. «Καὶ ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις· καὶ ἐξέχεαν αἷμα ἀθῶον, αἷμα υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων, ὧν ἔθυσαν τοῖς γλυπτοῖς Χαναάν. Καὶ ἐφονοκτονήθη ἡ γῆ ἐν τοῖς αἵμασι, καὶ ἐμιάνθη ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἐπόρευσαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῶν» (ψαλμ. ΡΕ' 36, 37, 38). Μόλα ταῦτα διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου εἶχεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ γένος τῶν ἑβραίων (διότι ἐπρόκειτο νὰ σαρκωθῇ ἐκ τοῦ γένους τούτου), συλλυπούμενος αὐτοὺς διὰ τὴν πώρωσιν καὶ σκλήρυσιν τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ τὸ κατάντημα εἰς τὸ ὄπιον ἔμελλον νὰ κατανήσουν (γενόμενοι θεοκτόνοι) παρεπονείτο διὰ τοῦ Προφήτου Μιχαίου λέγων. «Λαὸς μου τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθη-

τί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών... Καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ ἄλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τὸ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου;» (Μιχαίας ε' 3, 4, 8).

Μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μωϋσέως, καὶ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἔδωσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν λαὸν τοῦτον Κριτὰς καὶ Βασιλεῖς· κατόπιν ἀνεφάνησαν Προφῆται, οἵτινες ὄχι μόνον καθοδήγουν καὶ ὑπεδείκνυν εἰς τὸν λαὸν τοῦτον τὸ θέλημα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ προέλεγον ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ τὰ μέλλοντα συμβαίνειν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀναμενομένου Μεσίου (Ἰ. Χριστοῦ.) Τί δὲ ἐποίησεν εἰς αὐτοὺς τοὺς Προφῆτας ὁ σκληροκαρδῖος οὗτος λαός; ἄλλον ἐξ αὐτῶν ἐπριόνισεν, ἄλλον ἐκρέμασε, καὶ ἄλλους διαφοροτρόπως ἐθανάτωσε. Τέλος παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ καὶ τῶν Προφητῶν καὶ ἐποίησαν εἰς αὐτοὺς ὅσα ἠθέλησαν, ὡς προεῖπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· «Ἴδου ἐγὼ ἐξαποστελῶ πρὸς αὐτοὺς Προφῆτας καὶ ἐξ αὐτῶν σταυρώσουσι καὶ μαστιγώσουσι».

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

40 ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΣΩΠΟΥ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ὑπὸ Αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ
Mansfield Ohio u.s.a.

Ὁ Ἐρμῆς καὶ ὁ Ξυλοκόπος

Ἕνας πτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔδραζε τὸ φωμί του κόθοντας ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος τὰ ὅποια ἐπωλοῦσε στὴν ἀγορά, μὲ μέρω καθῶς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα ποτάμι ἔπεσε μέσα τὸ τσεκούρι του.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάνη καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκλαιγε.

Καθῶς θρυσκόταν ἀπηλπισμένος παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Ἄγγελος καὶ τοῦ λέει : Γιατί κλαῖς καλὸ μου γεροντάκι :

— ὦ! τί νὰ σοῦ πῶ! ἔχασα τὸ τσεκούρι μου, εἶναι πεσμένο ἐδῶ μέσα στὸ ποτάμι, τὸ ὅποιο εἶνε βαθῦ φοδᾶμι νὰ μπῶ μέσα καὶ νὰ τὸ βγάλω, καὶ χρήματα δὲν ἔχω ν' ἀγοράσω ἄλλο.

Τότε ὁ ἄγγελος θυθίζεται ἀμέσως μέσα στὸ ποτάμι καὶ βγάζει ἕνα ὀλόχρυσο τσεκούρι ἀπὸ καθαρὸ μάλαμα : Νὰ γέρο τὸ τσεκούρι σου, πάρτο.

— Ὅχι, ὄχι εἶπεν ὁ γέρος, τὸ δικό μου τσεκούρι δὲν ἦταν χρυσό, παρὰ σίδερο ἐλαχίστης ἀξίας.

Τότε πάλι ὁ Ἄγγελος θυθίζεται μέσα στὸ ποτάμι καὶ βγάζει ἕνα ἀσημένιο τσεκούρι.

— Νὰ αὐτὸ εἶνε τὸ τσεκούρι σου, πάρτο καὶ φύγε.

— Δὲν εἶνε, δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ τσεκούρι μου, ψέματα δὲν ἠμπορῶ νὰ πῶ, τὸ τσεκούρι μου εἶνε σιδερένιο εἶπε ὁ γέρον.

Τότε πάλιν ὁ Ἄγγελος θουτάει μέσα στὸ ποτάμι καὶ βγάζει τὸ τσεκούρι τοῦ γέρον, ὅστις μόλις τὸ εἶδεν ἀρχησε νὰ φωνάζη μὲ συγκίνησι : Αὐτὸ, νὰ αὐτὸ εἶνε τὸ τσεκούρι μου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἄγγελος ἔμεινε τόσον εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τιμιότητα καὶ εὐλικρίνεια τοῦ γέρον καὶ θέλων νὰ τὸν ἀνταμείψη γιὰ τὰς ἀρετὰς του αὐτάς, τοῦ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσημένιο τσεκούρι καὶ ὁ καλὸς γέρος ἔφυγε κρατώντας τὰ τρία τσεκούρια, καὶ χαίρων εὐχαριστοῦσε τὸν Ἄγγελον.

Μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη διηγόνταν τοὺς χωρικenoὺς του ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ὅπου ἕνας ἄλλος Ξυλοκόπος εἶπε : Ἄς πάγω καὶ ἐγὼ νὰ ρίξω τὸ τσεκούρι μου μέσα στὸ ποτάμι, καὶ ὅταν παρουσιασθῇ ὁ Ἄγγελος ξέρω τί θὰ τοῦ πῶ.

Πῆγε λοιπὸν καὶ προσποιούμενος ὅτι ἔκοβε ξύλα ἔρριξε τὸ τσεκούρι του μέσα στὸ ποτάμι καὶ ἀρχησε νὰ κλαίη ποὺ ἔχασε τὸ τσεκούρι του.

Ἐνῶ ἔκλαιγε παρουσιάσθη μπροστά του ὁ Ἄγγελος : «Τί σοῦ συναίθει καὶ κλαῖς;»

— Ἄχ! δυστυχία ποὺ μὲ θρῆκε· ἐνῶ ἔκοβα τὰ ξύλα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ τσεκούρι καὶ ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι. ὦ! κάποιος καὶ μένα πρέπει νὰ μὲ λυπηθῇ.

— Πάψε τὰ κλάματα τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγελος καὶ θυθίζεται μέσα στὸ ποτάμι καὶ βγάζει ἕνα χρυσὸ τσεκούρι, καὶ λέει στὸ γέρο : «Εἶνε αὐτὸ τὸ τσεκούρι σου;»

— Ναί! ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ τσεκούρι μου, τὸ γνωρίζω καὶ μὲ κλειστὰ μάτια, δῶσμου το νὰ φύγω στὸ σπιτάκι μου· αὐτὸ, αὐτὸ εἶνε τὸ τσεκούρι μου.

— Ἄ! γέρο, λές ψέματα, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ δικό σου τὸ τσεκούρι, λές ψέματα, εἶπε ὁ Ἄγγελος καὶ αἰφρῆς ἔχάθη. Ἔτσι ὁ ψεύτης γέρον ἔχασε ὄχι μόνον τὸ χρυσὸ

τσεκοθρι, αλλά και τὸ δικό του.

Ἡ τιμιότης ἦτανε πάντοτε και εἶνε ἀρετὴ ἐπιβραβεύσιμος ἀπὸ τὸν Θεὸν και τοὺς ἀνθρώπους. Στὰ σημερινὰ δὲ χρόνια ἡ τιμιότης δὲν εἶναι μόνον ἀρετὴ, ἀλλὰ και ἐξυπνάδα.

Τιμιότητα στὸ σπῆτι, στὰς συναλλαγὰς, στὰς ἐργασίας, στὰς συναναστροφὰς εἶναι διαμαντόπετρα ποὺ λάμπει και μέσα στὰς σκοτεινὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας και μακάριος ἐκεῖνος ὅπου στολίζει τὸ δακτυλίδι τῆς ζωῆς του μ' αὐτὴν τὴν πολυτίμον διαμαντόπετρα, τὴν τιμιότητα. Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ ἐπιτυχῶς λέγει : «Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει και χαρὰ του ποὺ τὴν ἔχει».

Και ἡ ἁγία Γραφή ἀποδλέπουσα εἰς τὴν εὐτυχίαν μας, στοργικῶς μᾶς συμβουλεύει : «Ἡ ἀμοιβὴ τῆς τιμιότητος και ὁ φόδος τοῦ Κυρίου εἶναι πλοῦτος και δόξα και ζωὴ, και ὁ συνετὸς ζητεῖ αὐτά».

Τὸ χελιδόνι συμβουλεύει τὰ πουλιά

Μιά φορά ἓνας γεωργὸς ἐσπείρει καννάθη και γύρω του πετοῦσαν χαρούμενα τὰ πουλιά ζητοῦντα σπόρους νὰ φάνε. Τὸ χελιδόνι σὰν τὸν εἶδε νὰ σπείρη εἶπε στὰ πουλιά.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος σπείρει τὴν καταστροφή μας, ἡ καννάθη ποὺ σπείρει, ὅταν φυτρώσῃ και μεγαλώσῃ θὰ τὴν κἀνὴ δίχτυα γιὰ νὰ πιάνῃ ἐμᾶς τὰ πουλιά· τώρα ποὺ εἶνε στὴν ἀρχὴ τὸ κακὸ πρέπει νὰ τὸ σταματήσωμε. Στὴ σοφὴ αὐτὴ συμβουλὴ τὰ πουλιά δὲν ἔδωσαν καμμιά προσοχή, και μὲ τὸν καιρόν, ὅταν μεγάλωσε ἡ καννάθη, ὁ γεωργὸς ἔφτιανε δίχτυα και κάθε μέρα ἔπιανε ἀφθονα πουλιά. Ἔτσι πλήρωσαν μὲ τὴν ζωὴν τους τὴν ἀπερισκεψία ποὺ εἶχαν νὰ μὴν ἀκούσουν τὰς συμβουλὰς ποὺ τοὺς ἔλεγε τὸ χελιδόνι.

Πόσα και πόσα θλιθερά γεγονότα μετα-

ξὺ τῶν ἐδῶ ἀδελφῶν μας δὲν θὰ τὰ ἐπρολαμβάναμεν, ἀν οἱ ὁμογενεῖς μας εἶχαν τὴν ἐξυπνάδα νὰ ἀκούν τὰς σωστικὰς συμβολὰς τῆς Σεβαστῆς μας Ἀρχιεπισκοπῆς. Οἱ μικτοὶ γάμοι θὰ ἦσαν ἐλάχιστοι, τὰ διαζύγια ὀλίγα, ἡ μοιχεία ἐλάχιστη, ἡ ἀγνοία τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀπ' τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς δὲν θὰ ἦτο ἀποκαρδιωτικὴ, και αἱ ξένοι προπαγάνδαι θὰ ἔχαναν τὰς ἐλπίδας των γιὰ τὴν κατάρτησιν τῶν ἀπολωλότων Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Δυστυχῶς ὅταν ὁ γεωργὸς τοῦ φυλετικοῦ μας ὀλέθρου σπείρῃ μέσα στὸν ἀγρὸν τῆς ψυχῆς μας τὸν σπόρον τῆς καταστροφῆς μας, και ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ μας μᾶς συμβουλεύει νὰ φυλαγώμεθα ἀπὸ τὰς ξένας προπαγάνδας, διότι ἀπὸ τὰ γλυκά τους λόγια θὰ φυτρώσῃ ἡ καννάθη μὲ τὴν ὅποίαν θὰ φτιάσουν δίχτυα γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴν ἐλληνορθόδοξόν μας ψυχὴν, ἡμεῖς ὅλοι δὲν ἔχομεν τὴν φρόνησιν ν' ἀκούσωμε τὰς μητρικὰς τῆς συμβουλὰς και γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας πιάστικν στὰ ἀπειρηλά δίχτυα τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν και ἀρνήθησαν τὴν μητέρα τους, τὴν ἐλληνορθόδοξόν μας Ἐκκλησίαν.

«Φυλαχθῆτε, φυλαχθῆτε μᾶς φωνάζῃ ἡ ἁγία Γραφή, γιατί ὁ σπερματολόγος γυρίζει ἀνακαλύπτων τὰ μυστικὰ γιὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον τοῦ ὀλέθρου και τῆς καταστροφῆς. Φυλαχθῆτε», και εὐλαβῶς ἐκτελεῖτε τὰς σωστικὰς συμβουλὰς τῆς Σεβαστῆς Ἀρχιεπισκοπῆς και μὴν ἀπομακρύνεσθε μέσα ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν τῆς Φυλετικῆς μας σωτηρίας.

Η ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ

Εἰς τὴν ἄστατον φορὰν τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων, εἰς τὴν κενότητα τοῦ παρόντος τραγικοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, εἰς τὴν κοιλῶδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, προβάλλει, ὡς ὑπερκόσμιός τις θεία ἀποκάλυψις, ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας.

«Ὡραία καὶ κλητὴ ὡς Εὐδοκία, ὠραία ὡς Ἱερουσαλήμ, θάμβος ὡς τεταγμένα», ἡ Ἐκκλησία, «οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ὡς περισσότερα ἐπὶ πληρώματα ὑδάτων», μεταποιεῖ εἰς ἑαυτὴν πνευματικῶς τὰς ἀνθρωποπρεπεῖς τῆς ἀσκητικῆς νόμφης αἰσθητικῶς παρομοιώσεις.

«Ὡς πύργος Δαβὶδ τῆς πίστεως», ἡ Ἐκκλησία, ὀφκοδομημένος ἐπὶ τὴν πέτραν «χίλιοι θυρεοὶ κρέμονται ἐπ' αὐτόν, πᾶσαι θολίδες τῶν δυνατῶν. Κνήμη αὐτῆς στόλοι μαρμάρινοι, τεθεμελιωμένοι ἐπὶ βάσεις χρυσοῦς ὡς σπαρτίον κόκκινων χεῖλη τῆς καὶ ἡ λαλιά τῆς ὠραία. Πλόκιον κεφαλῆς τῆς ὡς πορφύρα».

Καὶ ὅτε ἐξηλθεν ἀπὸ τὸν παγετὸν τῆς ἀπιστίας καὶ διασχίσασα τὰ ἔρεβη τῆς ἀγνοίας, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας τῆ ἁγία Πεντηκοστή. Οἱ ἄγγελοι, διὰ τὴν τριαύτην τῆς Ἐκκλησίας πολυποικίλον σοφίαν καὶ αἴγλην, διαποροῦντες ἐπεφώνουν ἐν χαρᾷ: «Τίς αὕτη ἡ ἐκκύπτουσα ὡσεὶ θρόνος, καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος; Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λευκακθισμένη, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς—Χριστόν;»

Ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ ἀκέραιος ἔρωσ μας καὶ ὁ μαρτυρικὸς σταυρὸς μας. Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς «φυλάσσομεν ὁδοὺς σκληρᾶς», καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς «ἐγενήθημεν, ὡς πρόβατα σφαγῆς». «Οἱ ὄνειδιμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων» τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἡμᾶς διαβαίνουν καὶ οἱ λυμαινόμενοι αὐτὴν ἡμᾶς σπαράσσουσι.

Ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ ἀκέραιος ἔρωσ μας καὶ ὁ μαρτυρικὸς σταυρὸς μας. Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς «φυλάσσομεν ὁδοὺς σκληρᾶς», καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς «ἐγενήθημεν, ὡς πρόβατα σφαγῆς». «Οἱ ὄνειδιμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων» τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἡμᾶς διαβαίνουν καὶ οἱ λυμαινόμενοι αὐτὴν ἡμᾶς σπαράσσουσι.

Ὡς Μήτηρ στοργικὴ μᾶς κυοφορεῖ εἰς τὴν ἱερὰν κολυμβήθραν, μᾶς «ὠδίνει ἕως οὗ μαρμωθῆ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός», καὶ «ὡς ἀρτιγέννητα θρέφῃ μᾶς ποτίζει τὸ λογικὸν γάλα τῆς πίστεως πρὸς αὐξήσιν, ἵνα φθάσωμεν εἰς ἀνδρά τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας Χριστοῦ». Ἐν ὄψει κινδύνου, ἡ Ἐκκλησία μᾶς «ἐπισυνάγει ὡς θρνις τὴν νοσοία ἐκυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας».

Εἰς τὴν μητρικὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀνησυχίαν ἀναφέρονται μουσικῶς τὰ λόγια τοῦ Προφητάναντος: «Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκῆνωμα οἴκου μου, εἰ ἀναθήσομαι ἐπὶ κλίνας στρωμνῆς μου, εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμόν, ἕως οὗ εὗρω τόπον τῷ Κυρίῳ».

* * *

Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκει ἡ ψυχὴ τὴν τελείαν εἰρήνην διότι εἶναι ἀντίτυπος τοῦ ἐν Ἐδέμ, πνευματικῆς Παράδεισος, ἀρδευόμενος ἀπὸ τοῦ κυκλοῦντος ἀπασαν τὴν γῆν ποταμοῦ τῆς χάριτος. Ἡ Ἐκκλησία ἐπέχει τὴν θέαν τῆς παρθενικῆς νόμφης, καὶ τοῦ Νυμφίου ὁ Χριστός. Ἡ ἀριστουργηματικὴ αὐτῆς εἰκὼν ἀνήκει εἰς τὸν νομφαγωγὸν Ἀπόστολον Παῦλον: «ἤρμωσάμην γὰρ ὑμᾶς ἐν ἀνδρὶ παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ». Καὶ ἐπιλέγει, «τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν».

Ἡ πιστὴ ψυχὴ διατελεῖ ἐν ἀδιαλείπτῳ ἀγῶνι, ἵνα «παραστήσῃ ἑαυτὴν καθάραι μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα», διὸ καὶ ὁ θεὸς Παῦλος φοβεῖται «μήπως ὡς ὁ ἔφη Εὐδαν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ οὕτω φθρῆ τὰ νοήματα ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιλότῃτος τῆς εἰς Χριστόν».

Ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας εἶναι διὰ τὸν τέλειον πιστόν, ὁ μυστικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ πνευματικῶς συνάπτεται ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ψυχὴν. Διὰ τὸν ἀσθενῆ τῆ πίστει εἶνε στήριγμα. Διὰ τὸν πενθοῦντα, παράκλησις. Διὰ τὸν νοσοῦντα, ἰατρειὸν. Διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, συμπλαθὴς μήτηρ. Διὰ τοὺς χειμαζομένους, θεῖον θάλπος. Διὰ τοὺς λυπομένους, ἡ χαρὰ. Διὰ τοὺς ἀθυμοῦντας, ἡ ἐν Χριστῷ εὐθυμία. Διὰ τοὺς δούλους, ἡ ἐλευθερία «ἢ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε». Διὰ τοὺς γέροντας, ἡ βακτηρία. Διὰ τοὺς νέους, ἡ διδάσκαλος τῆς κοσμιότητος. Διὰ τὰς παρθένους, ὁ νυμφίος Χριστός. Διὰ τοὺς κλυδωνιζομένους, ὁ εὐδίας λιμὴν. Ἐὰν πάντα τοῖς πᾶσι γίνεται ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἔχουσα τὸν «κρατῆρα τῶν ἀκενώτων δωρεῶν», ἵνα τοὺς πάντας κερδίσῃ.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ μὴ ὕπ' ἀνθρώπων ἀγαπώμενος εὐρίσκει ἀνεξάντητον ἀγάπην. Ὁ ἀπεγνωσμένος φωτίζεται ἀπὸ τὴν «ἐλπίδα, ἣτις οὐ κατασχύνει». Ἐκεῖνος, ὅστις πονεῖ, παραμυθίζεται. Ὁ ῥάθυμος διεγείρεται εἰς ἐργασίαν. Ὁ ἀμαθὴς πληροῦται γνώσεως. Ὁ πεπτωκὸς ἀνεγείρεται, ὁ κάτω νεύων ὑψαῖται, ὁ ὀργίλος πραῦνεται, ὁ λύκος μεταμορφοῦται εἰς ἀρνίον, ἡ πόρνη σωφρονεῖ, ὁ ἄσωτος ἐπιστρέφει, ὁ ληστὴς θεολογεῖ, ὁ διώκτης γίνεται Ἀπόστολος.

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ σοφοὺς ἡ Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ὑπερτάτην καὶ αἰώνιαν σοφίαν. Τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον τὸν καθιστᾷ πνευματικώτερον. Τοὺς περὶ τὰ γῆνα μόνον τυρβάζοντας ἀνέλκει εἰς τὸν οὐρανόν.

Χωρὶς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὁ κόσμος θὰ διετέλει ἀκόμη ἐν «χώρῳ καὶ σκιᾷ θανάτου». Αἱ ἱεραὶ ἐφέσεις θὰ ἐνεκροῦντο, ἡ ἀγάπη θὰ ἐσθένυτο, ἡ φιλαδελφία θὰ ἦτο ἀγνωστος, ἡ συγγνώμη ἐν-

νοια ἀσύληπτος, ἡ ταπεινὸς παραδοξολόγημα. Ἄνευ Ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶχομεν πνεῦμα ζωοποιούν, πνεῦμα σοφίας καὶ δυνάμεως. Δὲν θὰ ὑπῆρχε χάρις, δὲν θὰ ἐδίδοτο ἄφεις ἁμαρτιῶν, αἱ ἐλπίδες δὲν θὰ ἐξανθοῦσαν καὶ θὰ παρεμένομεν τέκνα τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, «ἀπηλλοτριωμένοι τοῦ Θεοῦ», ἐνῶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔσχομεν τὴν ἐν Χριστῷ υἱοθεσίαν, ἐγίναμεν «συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκετοὶ τοῦ Θεοῦ».

Ἐνα δάκρυ πιστοῦ ἔλκει τὴν προσοχὴν τῶν οὐρανῶν. Ἡ προσευχὴ τῆς ταπεινῆς ψυχῆς κάμπτει τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ὁ ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ εἶναι «συνεργός» μετὰ τὸν Θεόν—βαβαί τῆς ἀφάρτου τοῦ Θεοῦ φιλάνθρωπίας—ἐν τῷ μέρει τῆς θείας Προνοίας. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ «δεσμεῖν καὶ λύειν», καὶ «ὅσα ἂν δήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὅσα ἂν λύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ». Ὅ,τι γίνεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας, εὐλογεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὑπὸ τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ διευτυπώθη τὸ ἄξιωμα, ἀλλὰ σακτύλῳ θείῳ προσυπεγράφη «Extra Ecclesiam Nulla Salus» (ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐδὲ μία σωτηρία).

Ἐὰν μᾶς καταλάβῃ χεῖμών, ποῦ θὰ ζητήσωμεν καταφύγιον; Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ἐγερθῇ σάκος ἐν τῷ πελάγει, ποῦ θὰ προσορμισθῶμεν; Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ὁ οὐρανὸς δὲν δώσῃ τὸν δετὸν αὐτοῦ, τίς θὰ μεσιτεῖσῃ; Ἡ Ἐκκλησία. Ἐὰν διωγμὸς ἐπαναστῇ, ποῦ θὰ ὀχυρωθῶμεν; Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πρώτη εἰς τοὺς ἀγῶνας. Αἱ νίκαι τῆς εἶναι ἀσφαλεῖς, διότι «ποῦλαί ἄβδου οὐ κατασχύουσιν αὐτῆς». Νικᾷ διὰ τῆς πίστεως, τῆς ὑπομονῆς, τῆς μακροθυμίας, τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς. Πλήττειται, ἀλλὰ δὲν καταβάλλεται. Διώκεται, ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλείπεται, θλίβεται,

ἀλλ' οὐ στενοχωρεῖται. Καταβάλλεται, ἀλλ' οὐκ ἀπόλλυται. Ὅσον πολεμεῖται, τοσοῦτον λαμπρότερα ἀναδεικνύεται,

Ἡ Ἐκκλησία πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Τῆς Ἐκκλησίας ἡ δύναμις καὶ ἡ ὠραιότης καὶ ἡ ἀγιότης οὐδέποτε ἐκπίπτουν, διότι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ τὰ ὀστέα τοῦ Χριστοῦ». Πρότερον ἡ Ἐκκλησία ἦτο δύσμορφος, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ὅμως ἀνεδύθη ἐκ τῶν παγερῶν θάλάμων τῆς ἐνδοξοῦ καὶ ἀσπίδος. Ὁλη κοινῶς ἡ Ἐκκλησία ἐγίνε ναὸς Θεοῦ ζῶντος. Ἄγγελοι «ἐπιθυμοῦσι παρακύψαι» εἰς τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελούμενα. Ὁ Χριστὸς τὴν ἐκάλεσε προαιωνίως κεκρυμμένην· ὁ Χριστὸς τὴν «ἠγόρασε», διὰ τοῦ τιμίου τοῦ αἵματος, «ὡς ἀμνοῦ ἀσπίλου καὶ ἀμώμου»· ὁ Χριστὸς τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἐνουμφεύσατο. Ὁ εἰπὼν «φῶς ἐκ σκότους λάμψει, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν», ἐκάλεσε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν: «Δεῦρο ἀπὸ Λιθάνου νόμφη, δεῦρο ἀπὸ Λιθάνου· ἐλεύσῃ καὶ διελεύσῃ ἀπ' ἀρχῆς πίστεως, ἀπὸ κεφαλῆς Σανειρ καὶ Ἀερμών, ἀπὸ μανδρῶν λεόντων, ἀπὸ ὀρέων παρδάλεων». Καὶ οἱ ἄγγελοι ἐκπληκτοὶ: «Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου, ὡς στελέχη καπνοῦ, τεθυμιαμένη σμύρναν καὶ λίθον ἀπὸ πάντων κονιορτῶν μυρσῶ;»

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέγει διὰ τοὺς χριστιανούς: «ὄντες λίθοι ναοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἡτοίμασμένοι εἰς οἰκοδομὴν Θεοῦ, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ὕψη διὰ τῆς μηχανῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἐστὶ σκυρὸς, σχοινίφ χρώμενοι τῷ Πνεύματι τῷ ἀγίῳ· καὶ ἡ πίστις ἡμῶν ἀγωγὸς ἡμῶν· καὶ ἡ ἀγάπη, ὁδὸς ἡ ἀναφέρουσα εἰς τὸν Θεόν. Ἐστὲ οὖν καὶ σύνδοχοι πάντες, θεοφόροι καὶ νοσοφόροι, χριστοφόροι, ἀγνωφόροι».

Τὴν ἐνότητά ἐπαινεῖ: «ἔτι τὸ τῶν Ἐ-

φροῶν Πρεσβυτέριον συνήρμωσται τῷ ἐπισκόπῳ ὡς χορδαὶ κιθάρας, διὰ τοῦτο ἐν τῇ ὁμονοίᾳ καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄδεται. Χρήσιμόν ἐστίν, ἐν ἀμώμῳ ἐνότητι εἶναι, ἵνα Θεοῦ πάντες μετέχουσι». Καὶ παραινεῖ: «Τῆς ἐνώσεως φρόντιζε, ἥς οὐδὲν ἀμεινον· πάντας θάσταζε, ὡς καὶ σὲ Κύριος· πάντων τὰς νόσους θάσταζε, ὡς τέλειος ἀθλητῆς. Ἄδω τὰς Ἐκκλησίας, ἐν αἷς ἐνωσις ὑπάρχει, σαρκὸς καὶ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, «καὶ ἀμνάδες· αἱ καλά, τὰ σεμνὰ τοῦ Λόγου θεσπίζουσαι ἔργα, χορδὸν ἐγείρουσι· σῶφρονα· ὁ χορδὸς οἱ δίκαιοι ψάλλουσιν αἱ κόραι, δοξάζουσιν ἄγγελοι, προφῆται λαλοῦσιν· ἤχος στέλλεται μουσικῆς, ἔρμῳ τὸν θίασον διώκουσι· σπεύδουσιν οἱ κεκλημένοι, Πατέρα ἐπιπροθύοντες ἀπολαθεῖν».

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τὴν ὠραιότεραν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ὁρθοδοξία μας ἀποτελεῖ τὴν πεμπτοσύαν τοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων Πατέρων. Παγκόσμιος οὐσα ἡ εὐρύτης τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἡμᾶς εἶναι γινώριμος ὡς Ἑλληνική, «σαρκὸς ἐκ τῆς σαρκὸς μας καὶ πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματός μας».

Τὰς εὐχὰς μας ἀπαγγέλλομεν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ συνετάγησαν μὲ τὸν ἀττικισμόν καὶ τὰς σίτζεις. Τοῦς ὕμνους μας ψάλλομεν εἰς τὰ μέτρα τοῦ Πινδάρου. Τὴν θεολογίαν μας μαθηθάνομεν εἰς τὴν ρητορικὴν ἀπλότητα τῶν Πατέρων. Τὰ εὐαγγέλια, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς βίους τῶν Ἀγίων, ἀκούομεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ὅπως ἀκριθῶς ἐδίδου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Πάντα τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας ἐπέξεργάσθη τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀφωμοίωσεν εἰς ἀρτον ἀρμονίαν τὴν ἐκ Σιών θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Διανοῦμεθα ὡς ὁ Χρυσόστομος. Θεολογοῦμεν

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΑΧΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 321 τοῦ 1ῆ ἔτους)

Ἔλα καὶ ἐοὺ πάτερ Μάξιμε, ὁ ἀσκήσας ἐν τῷ Ὁρει τοῦ Ἀθωνος. Φέρε τὸ καλύβη σου ὅπου εἶναι μὲ χρυσόκλαδον μὲ ἐργασίαν τῶν ἀρετῶν,

ὡς ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Δογματίζομεν ὡς ὁ Μ. Βασίλειος. Φάλλομεν ὡς ὁ Ρωμανός. Τὰ πάντα υπέταξεν εἰς μορφὰς καὶ ρυθμούς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. «Φιλοκαλοῦμεν μετ' ἐνδείας», τὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἁγιογραφία μας εἶναι ἑλληνική. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀπελλοῦ ἔδωκε τὴν θυζαντινὴν γραμμὴν. Ὁ Πανσέληνος ἔπλασε τὴν μορφήν. Οἱ Κρητικὴ Σχολὴ ἐγέμισε τὰς Μονὰς μας μὲ τὸν ἱερὸν ἐξπρεσσιονισμόν των.

Ἡ διακοσμητικὴ καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπήχθησαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν ρυθμόν. Τοὺς ναοὺς μας ἀρωματίζουν οἱ χυμοὶ τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ αἰσθητικῆς. Ἀποκάλυψις, Τέχνη, Διανόησις, εἶναι ἡ δεσπόζουσα τριλογία τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας. Ὁ «οἶνος» τῆς χάριτος φυλάσσεται εἰς «ἀσκούς» ἑλληνικούς. Χάριν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τὴν δωρεάν ταύτην.

Τὰς μεστὰς κατανύξεως αὐτὰς ἡμέρας, θὰ διέλθωμεν πλησιέστερον τοῦ «Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ θὰ «κοινωνήσωμεν» τῶν παθῶν του. Αἱ ἀκοαὶ μας θὰ κροτηθοῦν ἀπὸ τὰ ἀσταθῆ ὡσανεὶ τοῦ ὄχλου, καὶ θὰ θρηνησῶμεν σιωπηλῶς σὲ κάποιον στασιδί τὴν ἀμετρον ἀγνωμοσύνην τοῦ ἰδίου ὄχλου... Καὶ θὰ «συσταυρωθῶμεν» τῷ Χριστῷ.

Ὅποιος δὲν εἶδε τὸν Ἐσταυρωμένον

νὰ ἰδοῦμε ἔχει καμμίαν ὁμοίότητα, μὲ τοὺς νῦν ἀσκουμένους ἐν τῷ Ὁρει τοῦ-τι; ἄχ, σοιότατοι πατέρες, πῶς ἐβαθύνετε εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναισθησίας, ὅπου δὲν αἰσθάνεστε τί θέλει νὰ εἴπῃ

τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἱδῆρων τοῦ 11ου αἰῶνος, μὲ τὴν συνεσκαμμένην ἔκφρασιν τῆς διπλῆς του ὀδύνης, καὶ τὸν Ἐσταυρωμένον τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἰθου αἰῶνος, μὲ τὸν χλωμὸν Χριστὸν καὶ τὰς ὑπερκοσμίους εἰρηνικὰς καὶ μυστικοπαθεῖς φωτισκιάσεις τοῦ προσώπου του, ἴσως νὰ μὴ συνέλαβεν ἀπολύτως τὸν Χριστὸν τρεμοσδύνοντα ἐπάνω εἰς τὸν μαρτυρικὸν Σταυρὸν του...

...Ἄλλ' ὅτε θὰ ἀναγινώσεται τὸ παρὸν ἄρθρον, οἱ οὐρανοὶ θὰ αἰθριάξουν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας θὰ φαιδρύνεται ἀπὸ τὰς μελωδίας τῶν χαροποιῶν ὕμνων. Καὶ αἱ ψυχαὶ μας, αἱ Ἑλληνικαί, ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν Ἀθανασίαν καὶ λατρεύουν τὸν ἀναστάντα Χριστόν, θὰ ἔχουν φωτεινοὺς χιτῶνας. Καὶ θὰ κρατῶμεν τὰς φαεινὰς λαμπάδας τῆς Ἀναστάσεως, ψάλλοντες εἰς τὴν «ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν»...

Καὶ θὰ μεταλάβωμεν «Σῶμα Χριστοῦ» πρὸς μετουσίαν, συνωθούμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, «ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυμαστηρίου». Αἱ γαλανόλευκοι σημαῖαι μας θὰ κυματίζουν καὶ αὐταὶ χαρμωσύνως. Διότι οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου ἐορτάζεται τὸ Πάσχα τόσον πηγαίως, ὅσον ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμόν, ὅστις ὀνομάζει τὸ Πάσχα τοῦ «Λαμπρῆ».

..Καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρετε ἀδελφοί...

Ἄγιος Νεῖλος

ἡ ἐργασία τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ τί θέλει νὰ εἰπῇ ἡ πολιτεία τῆς ἐρημικῆς ζωῆς. Μόνον εἰς ἓνα σκότος ὀδεύετε καὶ καταδυθίζετε τὴν συνείδησίν σας, εἰς τὸ φανταστικὸν ὕψος τῆς κενοδοξίας, φαντάζεσθε, πῶς εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἐρημον, καὶ τάχα τῆς κάτι κάμετε. "Ἐλα καὶ ἐσὺ πάτερ Ἀρσένιε, φέρε τὸν πόλεμον ὅπου ἐπολεμήθης μὲ τὰ ὄπλα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ταιριγιάζει μὲ τὸν νῦν πόλεμον τῆς μοναδικῆς πολιτείας; ἐκαῖνος λοιπὸν ὅποιος νικᾷ, μακαρίζεται ἢ ὄχι; ναί, ὅντως τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ. Οἱ πρῶτοι ἐρημῖται ὅλως διόλου ἐφρόντιζον, πῶς νὰ ἀποκατασταθῶν ἀκτήμονες, καὶ ὅλος ὁ ἀγώνας τοὺς ἦτον πῶς νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἔργα τῆς νοερᾶς προσευχῆς· μὰ τὴν σήμερον ὅλως διόλου φροντίζουν τὴν ἀχόρταγον πλεονεξίαν, καὶ ὅλος ὁ πόθος τοὺς εἶναι πῶς νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἡδέα τοῦ αἰῶνος τούτου· νὰ ἀποκτήσουν τερνιτικὰ καλύβαις, μὲ ὠραιότατους κήπους καὶ μὲ διάφορα φυτά. "Ἄρα ὅταν τὰ τοιαῦτα ἀποκτήσει τινὰς, δύναται νὰ κατανοηθῇ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Θεόν, ἢ ὄχι; μοὶ φαίνεται πῶς ὄχι. "Ὅταν λοιπὸν ὑμεῖς τὸν Θεὸν δὲν ἐνθυμεῖσθε, πῶς θέλει σᾶς ἐνθυμηθῇ καὶ ὁ Θεὸς ἑσᾶς; διὰ τοῦτο οἱ πρῶτοι ἐρημῖται μὲ τὴν ἀκτημοσύνην τους, εἶχον πᾶσαν ἐλευθερίαν, πᾶσαν τοῦ κόσμου τούτου μέριμναν ἀφησαν, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεὸν ὀλοφύχως, διὰ τοῦτο καὶ ἀρπάχθησαν εἰς τὸν χαρὸν τῶν ὁσίων. Μὰ τὴν σήμερον οἱ ἐρημῖται μὲ τὴν πολυκτημοσύνην τους, θέλουν ἀρπαχθῇ εἰς τὴν καταδρομὴν τῶν χαλπιητῶν, καὶ ὡς ἀσφάλαγκας θὰ μένη ὁ κόπος τοὺς ἀκαιρος. Τίς ἐστὶν οὗτος; οὗτος ἐστίν, ἡ τοῦ

νῦν ἐργασία τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Οἱ πρῶτοι ἐρημῖται, ἔφευγον ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια διὰ νὰ μὴν τοὺς εὕρη ἡ ἐλεημοσύνη, καὶ ἐξ αὐτῆς χάσουν τὴν ἡσυχίαν τοὺς τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Καθὼς ἀφανίζετε ἡ βαφὴ ἀπὸ τὴν λεμονάδα, ἔτσι ἔφευγαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην, ἵνα μὴ βλαφθῶσιν· ἀλλὰ τὴν σήμερον οἱ παρόντες ἐρημῖται ἐπειδὴ ἔστρέχουν τὴν ἐλεημοσύνην, διὰ γὰρ τοῦτο ἔχασαν τὴν οὐσίαν τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ὁμοῦ μὲ τὴν νοερὰν προσευχὴν. Ἐπειδὴ ἡ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν ἐλεημοσύνη εἰς ποικίλους πειρασμοὺς ρίπτει τὸν ἐρημίτην, ψυχὴ τε καὶ σῶματι, ὡσπερ καὶ ἐγένετο. Ἡ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν ἐλεημοσύνη, ποιεῖ τὸν ἐρημίτην πλεονέκτην, καὶ ἀποκαταστάινει τὴν ζωὴν τοῦ ἀχρηστοῦ, καὶ καταδιβάσει τὸν νοῦν τοῦ ἐκαίθεν ὅπου ἦτον πτερωμένος εἰς θεῖον ἔρωτα, συνημμένος μὲ τὴν νοερὰν προσευχὴν· καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν σωτηρίαν τοῦ· τέλος πάντων τὰ περισσὰ τὸν φέρουσι εἰς κόλασιν τὸν μοναχόν· καθὼς ἓνας πατὴρ ἐνάρετος εἶχε διάφοραις ἀρεταῖς, εἰς αὐταῖς καταγίνονταν ἀπὸ μικρόθεν, ἐσυνήθιζε δὲ καὶ ὁ, τι τὸν ἔδιδαν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔπερνεν καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ἀναβαίνοντας εἰς τὴν βαθμίδα τῆς κλίμακος, νὰ καὶ ἔρχονται καὶ ἐκαῖνοι ὅπου τοῦ ἔδιδαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἐκραζαν καὶ τοῦ εἶπον, πάτερ πάτερ βοήθησέ μας καθὼς καὶ ἡμεῖς σὲ ἐβοηθήσαμεν εἰς τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς σου· λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος τί βοοῦν οὗτοι; ἀποκρίνεται ὁ μοναχὸς πρὸς τὸν ἄγγελον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 30)

Τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ (Ἰ Αποκ. β' 24)

Ὡς περιεγράφη εἰς τὰ προηγούμενα, κατεδείχθη ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ, ὅστις ἐπιδεικνύει πλοῦτη καὶ ἀξιώματα εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του, ἀλλὰ ἐξαφανίζεται ἅμα τῇ χρήσει τῶν ὀπλων, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πιστῶν, οἵτινες γνωρίζουν διὰ τῆς ἀληθοῦς πίστεως νὰ διαγιγνώσκουν τὰς δολοπλοκίας καὶ τὰς παγίδας, τὰς ὁποίας ἐντέχνως στήνει οὗτος διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν δὲ ὁ ἔχων νοῦν χριστιανικὸν μελετήσῃ τὸ γεγονός τῶν ὑποδηθέντων ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ κακοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, θ' ἀποκτήσῃ ὄλα τὰ ἐπιβαλλόμενα διαγνωστικὰ καὶ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν εἰς τὸν ἀγῶνά του ἐναντίον τοῦ πονηροῦ.

Ἐν τῇ ἀναλύσει δὲ τῶν πλανῶν, τὰς ὁποίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξιστορήσαμεν κατὰ τὸ δυνατόν, θὰ ἐπιληφθῶμεν τώρα τοῦ ζητήματος τῆς φύσεως αὐτῶν, πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν βαθυτέρων μυστικῶν τῆς δράσεως τοῦ σατανᾶ, ἡ ὁποία λανθάνει ὑπὸ τύπον δῆθεν ὀρθοφροσύνης καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ἐνῶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ καθαρὰ μαγεία καὶ ἀπροσχημάτιστος λατρεία τοῦ σατανᾶ, με ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν κοσμικὴν δόξαν.

Ἡ πίστις εἰς τὴν μαγείαν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς γεγονός τοῦ ἐσωτερι-

κοῦ βίου, τὸ ὁποῖον θεσπίζει τῆς νοήσεως, τοῦ συναισθήματος τῆς βουλήσεως καὶ τῶν πράξεων. Ἐὰν ἡ εἰδωλολατρία, τῆς ὁποίας ἡ θρησκεία ἐκδηλοῦται ἀνεκαθεν πρὸ πάντων διὰ τῆς μαγείας εἶναι ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ὅ,τι ὁ θάνατος πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ἄσκησις τῆς μαγείας, ἦτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ λατρεία τοῦ σατανᾶ, ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θεογνωσίαν, ὅταν ἡ ἀσθένεια πρὸς τὴν ὑγείαν. Συνίσταται δὲ αὕτη εἰς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ σωτηρία, δύναται νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν πονηρὸν τ. ἔ., πεποθῆσις, ἦτις ἄγει εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ πονηροῦ καὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν. Διὰ τοῦτο ἡ μαγεία συνεπάγεται τὴν ἀρνησιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἦτις ἐκδηλοῦται συνήθως διὰ τῆς ἀπαρνήσεως τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πρὸς τοὺς ἁγίους τιμῆς καὶ διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως δαιμονολατρίας. Ὅθεν οἰαδήποτε μαγικὴ ἐκδήλωσις ἐν τῇ λατρείᾳ ταύτῃ ἀποτελεῖ ἁμαρτήμα. Ὁ κύκλος δὲ τοῦ ἁμαρτήματος τῆς μαγείας ἐπεκτείνεται ἀπειρώς πλατύτερον ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς μαγικῆς δυνάμεως. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκτελεῖται πρᾶξις τις μετὰ τὴν πεποθῆσιν ὅτι ἡ συνεργία τοῦ κακοῦ ἢ τοῦ δαίμονος εἶναι ἀναγκαῖα προϋπόθεσις, προκύπτει ἁμαρτήμα μαγείας. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ πεποθῆσις αὕτη δὲν ἐκδηλοῦται σαφῶς ἢ θετικῶς καὶ τότε ὑφίσταται ἁμαρτήμα μαγείας. Τοῦτ'

αὐτὸ συμβαίνει ὅταν χάριν κακῶν σκοπῶν χρησιμοποιῶμεν δυνάμεις συμπαιθεῖς πρὸς τὴν φύσιν ἢ ψυχικὰς δυνάμεις μεταρσιουμένας διὰ τῆς ἐξάρσεως.

Ἡ πηγὴ λοιπὸν τῆς διὰ τῆς μαγείας ἐκδηλουμένης σατανολατρίας εἶναι διπλῆ: ἠθικὴ ἢ φυσικὴ, ἀποτελεῖ τ.ἔ. ἡ ἀμαρτήμα ἢ ἀσθένειαν ψυχικὴν. Ἐυδότητον δὲ εἶναι ὅτι αἱ δύο αὐται πηγαὶ συγχέονται ἐν τῇ ἀσκήσει.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν πρώτην πηγὴν ἐμφιλοχωροῦν διάφορα ἔνοχα πάθη, τῶν ὁποίων τὴν ἱκανοποίησιν ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ μαγείᾳ, ἥτοι ἡ φιλαυτία, ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιληδονία. Πρέπει δὲ εἰς ταῦτα νὰ προσυπολογισθῇ ἡ κλίσις, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ κακὸν παρασύρει πάντοτε ἐν τῇ δράσει του, ἡ κλίσις τοῦ ἀδικεῖν τὸν πλησίον, χωρὶς ν' ἀποκομίσῃ κανεὶς ἐκ τούτου οὐδεμίαν ὠφέλειαν ἢ ἄλλην εὐχαρίστησιν εἰμὴ μόνον ἐκείνην τοῦ νὰ διαπράξῃ τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο οὔτε ἡ παιδεία οὔτε ἡ μόρφωσις ἐπαρκοῦν διὰ νὰ θεραπεύσουν τὸ ἀμαρτήμα τῆς μαγείας. Παρατηρεῖται μάλιστα ὅτι ὅσον βαθυτέρα εἶναι ἡ ἠθικὴ παράλυσις τοῦ ἀνθρώπου ἢ αἰῶνος τινός, τόσον περισσότερο ἐπικρατεῖ τὸ ἀμαρτήμα τῆς μαγείας.

Ἡ σημερινὴ μάλιστα ἐποχὴ εἶναι ἀπόδειξις καταφανῆς τούτου, διότι ἡ πίστις εἰς τὴν μαγείαν εἶναι πολὺ περισσότερο διαδεδομένη παρ' ὅ,τι πιστεύεται καὶ ὁμολογεῖται ἐν γένει. Ἄλλως τε ὅλοι οἱ φρενολόγοι ἔχουν διαπιστώσει ὅτι ἡ πίστις εἰς τὴν μαγείαν ἔχει τὴν ρίζαν της εἰς ψυχικὴν τινὰ ἀσθένειαν. Πάντως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ δαίμων παρ' ὅλας του τὰς μηχανὰς καὶ τὰς ἐπινοήσεις πρὸς

ὄλεθρον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ ὑπεράνω τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ κάτι τι, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει αὐτὴν· διὰ τοῦτο οὐδὲν δύναται πέρα τῆς φυσικῆς μαγείας καὶ τῆς φυσικῆς ἐκστάσεως, πρέπει ὁμῶς νὰ γίνῃ διάκρισις τῆς ἐνεργείας του, ὡς ἰσχυροτέρας διὰ τῆς τέχνης τῆς μαγείας καὶ τῆς μεγαλυτέρας του δεξιότητος ἐν τῇ χρήσει τῶν μέσων, δεξιότητος, ἣτις ὀφείλεται εἰς τὴν βαθυτέραν γνώσιν, ἣν κηκται περὶ τῶν μυστικῶν τῆς φύσεως.

Ὅπως ἀνεφέρωμεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, εἰς τὰς λέξεις μαγείαν ἢ μαντεῖαν περιλαμβάνεται ὀλοκληρὸς ἢ δεισιδαίμων λατρεία τῶν εἰδώλων, ἣτις κατὰ καιροὺς ἐμφανίζεται ὑπὸ νέας μορφᾶς, ἀλλ' οὐχ ἥτιον τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν, δεδομένου ὅπως εἶπομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ σατανᾶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερβῇ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ζῶντα μακρὰν τῆς πίστεως ἄνθρωπον, ἀφοῦ μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτὸς καὶ εἰς Θεὸν ἀκόμη. (Παραβάλετε τὸ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος πάθημα τοῦ ἀναχωρητοῦ).

Ὅργανα δὲ ἐνεργὰ τοῦ διαβόλου καὶ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων ἐν ἐνεργείᾳ εἶναι οἱ μάγοι, οἱ γόητες, οἱ νεκρομάντις, οἱ ἀστρολόγοι, οἱ ὄνειροκρίται οἱ ἕως σήμερον δρώντες ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ ὑπνωτιστοῦ, μαγνητιστοῦ, πνευματιστοῦ ἢ καὶ μελετητοῦ δῆθεν τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνήχθησαν εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης, ἀλαθῆτου, ἀφοῦ πολλοὶ ἐκ τῶν δῆθεν μυστῶν αὐτῆς προήχθησαν μέχρι τῆς ἀναιδείας νὰ ἐρμηνεύουν καὶ ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ σατανᾷ.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 86 χειρογράφου κώδικος ΙΗ' αἰῶνος τῆς Ἱ. Μ. Καρακάλλου)

Εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ μακαρίου Ἐπιφανίου Κύπρου Ἀρχιεπισκόπου, ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν Κύπρον ἓνα παλληκάρι ὀνομαζόμενον σοφός. Καὶ μίαν φορὰν ὑπῆγαν τινὲς ὅπου ἦταν μαθηματικοὶ εἰς τὰς γραφὰς καὶ ἐπίσθησαν μετ' αὐτὸν καὶ ἐδιαλέγονταν εἰς τὰ λόγια καὶ νοήματα τῆς γραφῆς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπεσιόμιζε καὶ τοὺς ἐνίκα μετὰ κίποιαις πιθανολογίαις. Καὶ πολλαῖς φοραῖς καὶ κληρικὸν καὶ ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι γραμματισμένοι ἐκαταπίανονταν μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς τοὺς ἐνίκα καὶ διὰ τοῦτο κάθε εἰς ἐδίσταζε (ᾤκνευε) νὰ καταπισθῆ μετ' αὐτὸν εἰς διάλεξιν. Καὶ ἦτον ἀκουσμένος καὶ φημισμένος ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ἕως τῆς Πάφου καὶ εἰς ὅλην τὴν νῆσον, πῶς ἦτον εἰς τὴν ἔπαρσιν τῆς σοφίας πολύλογος καὶ πολύνους καὶ φοβερός εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπου τὸν ἐδοκίμασαν πολλαῖς φοραῖς καὶ τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἤκουσαν. Καὶ πολλοὺς νικήσας μετὰ σοφιστικαῖς καὶ λογικαῖς ἐνοίαις, ἄρχισε νὰ λέγῃ καὶ τινα

ὅπου ἔκλιναν εἰς αἴρεσιν καὶ πλάνην, ἀμὴ δὲν εὐρίσκετο τινὰς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ διαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ δείξῃ ὅτι σφάλλει ὁ σοφός. Λοιπὸν ἔφθασεν ἡ φήμη τοῦ Σοφοῦ ἐτούτου εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου. Ἐποίησε δὲ καὶ γράμματα καὶ ἐρμηνείαις καὶ ἐξηγήσεις ὅπου ἔκαμε τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο εἰς τὰς γραφὰς. Καὶ βλέποντας αὐτὰ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐθαύμαζεν ὅτι ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ἐρμηνείας καὶ τῆς ἐξηγήσεως ἐκείνου εἰς μέρος μὲν τῆς διδασκαλίας τέλειοι καὶ ἀναντίρροτοι, εἰς μέρος δὲ πάλιν εὐγεναν ἀπὸ τὴν ὀρθότητα τῆς εὐσεβείας. Λοιπὸν ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος χωρὶς καμμίαν ἀμέλειαν θαρροῦσας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶπε νὰ φέρουν τὸν σοφὸν ἐκεῖνον ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἐπῆγαν καὶ τὸν εὐρῆκαν καὶ εἶπαν τον, ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἐπιφάνιος σὲ καλεῖ νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, καὶ ὡς ἤκουσε τὸ παλληκάρι ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγε μαζὺ τους. Καὶ ὡσὰν ἦλθαν

τὴν τελειοτέραν δὲ ἔκφανσιν τῶν αἰ μαγικαῖ αὐταὶ τέχναι ἔχουν εἰς τὴν νεκρομαντείαν. ἢ νεκρομαντείαν, τῆς ὁποίας ἀναβίωσις σήμερον παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ πνευματισμοῦ ἢ ὑπνωτισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ ἐπικοινωνίαν μετὰ σκοτεινῶν καὶ ἀκαθάρτων δαιμονίων, ἐμφανιζομένων ὑπὸ τὴν μορφήν ἀγαπημένων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀπέθχον ἢ ὑπὸ μορφήν ἀγγέλων, ἁγίων ἢ καὶ ἐξόχων φιλοσόφων, ζωγράφων, ποιητῶν, χρησιμοποιομένων ὡς διακόνων εἰς τὰς ἀνοσίτουσ τούτας δαιμονικὰς τελετὰς τῶν

λεγομένων μεσαζόντων (mediums) κατὰ τὴν ὑπνωσιν ἢ καὶ διὰ τῶν τραπεζῶν τῶν πνευματιστικῶν, εἰς ὧρας μάλιστα νυκτερινὰς, καθ' ἃς προσέρχονται τὰ πρόσκαλούμενα πνεύματα, ἀρεσκόμενα μόνον εἰς τὸ σκότος, ἐξ οὗ προέρχονται· εἶναι δὲ τὰ δαιμόνια ταῦτα ἐν ἐπιγνώσει ψευδολογα, ἀναμειγνύοντα διδασκαλίας ἀληθοφανεῖς καὶ θαυματοποιοῦντα ἐπιδεικτικῶς ὑπὸ τὰ περίεργα καὶ ἐκστατικά βλέμματα τῶν θιασωτῶν τοῦ σατανᾶ, οἵτινες ἀποθαυμάζουν οὕτω τὴν θρησκείαν τῆς ἰδίας τῶν ἀρεσκείας· καὶ ἐκλογῆς. (Ἀκολουθεῖ)

πρὸς τὸν ἅγιον καὶ ἀνταμώθησαν, θέλον-
τας νὰ ὀμιλήσουν, δὲν ἀφῆκεν ὁ ἅγιος
νὰ διαλεχθοῦν ἂν δὲν κάμουσι προσευ-
χὴν προτιήτερα. Ἐστάθη λοιπὸν ὁ ἅγιος
εἰς προσευχὴν καὶ ἐπροσηύχετο καὶ τὴν
ὥραν ὅπου ἐπροσηύχετο ἐκ καρδίας ὁ ἅγι-
ος, ἄρχισε τὸ παλληκάρι νὰ τρέμη καὶ νὰ
τριζῆ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ. Λοιπὸν ἐθαύμα-
ζαν ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου ἦταν ἐκεῖ εἰς τὴν ἐνέρ-
γειαν τῆς εὐχῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καὶ
ὡσὰν εἶδεν ὁ ἅγιος τὴν ἐνέργειαν τῆς εὐ-
χῆς, ἐπροσηύχετο περισσότερον καὶ δεό-
μενος ἔλεγε. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐ-
πάκουσον ἡμῶν διὰ τὸ ἅγιον ὄνομά
σου καὶ πρόσταξον τὸν δαίμονα τῆς μα-
ταΐας σοφιστικῆς πολυλογίας ὅπου ἠχμα-
λώτισε τὸν ταλαίπωρον ἐτοῦτον καὶ κάμε
τον νὰ φανερωθῆ καὶ νὰ διωχθῆ ἀπὸ
τοῦ πλάσματός σου καὶ δεῖξον ἐν τάχει
σήμερον τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἐνεργήσαντος.
Τότε ὁ δαίμων ὡσὰν εἶδε πῶς ἐδιώχνετο
ἀπὸ τὴν δέησιν τοῦ ἁγίου, ἀνακάτωε
περισσότερον τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο καὶ ἔ-
τριζε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ἀφριζε καὶ
ἐκοκκίνησαν τὰ ὀμμάτιά του καὶ ἠγριώθη
καὶ ὄρμησε κατὰ πάντα τοῦ ἁγίου. Οἱ δὲ
παρεστώτες ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ ὁ
ἅγιος εἶπεν, ἀφήσετέ τον καὶ ἐφώναζε τὸ
δαίμόνιον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παλληκα-
ριοῦ καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν ἅγιον, ἐσὺ μὲ
εὐγάξεις ; καὶ ὁ ἅγιος εἶπεν, ὁ Κύριός
μου Ἰησοῦς Χριστός σὲ εὐγάξει καὶ ὁ
δαίμων ἀπεκρίθη, καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἐκά-
λεσες ἐδῶ διὰ νὰ μὲ καταφρονήσης καὶ
νὰ μὲ χωρίσης ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, τόσον
καιρὸν ὅπου εὐρισκόμην εἰς τοῦτο καὶ εἰς
τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν ἀνάπαυσίν μου ;
Καὶ ὁ ἅγιος ὅτι ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς
βούλεται νὰ ἰατρεύσῃ τὸ πλάσμα του καὶ
σύ, βασανίζων δαίμων ἀκάθαρτος, ὅπου
ἦσουν τόσον καιρὸν κερκίμενος διὰ πι-
θανότητα λόγων καὶ ἀφανέρωτος, ἀλλὰ

τώρα ἐξέλθε καὶ ἀναχώρησον. Καὶ ὁ δαί-
μων εἶπε, δὲν μὲ ἤξεύρεις ποῖος εἶμαι ;
Καὶ ὁ ἅγιος ἐπροσηύχετο πάλιν διὸ νὰ
φανερωθῆ τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ δαιμόνιον
ἐγέλασεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου
καὶ εἶπεν. Ἐὰν καὶ εἰς ἐσέα εἶμαι ἀγνώ-
ριστος ἐπίσκοπε, ἀλλὰ πολλοὶ ἄλλοι μὲ
γνωρίζουν. Τότε εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ τίς
εἶσαι ἐσύ ; καὶ ὁ δαίμων εἶπεν, ὅτι ἐγὼ
εἶμαι ἐκεῖνος ὅπου ἐλάλησα εἰς τὸν Ὀρι-
γένην. Καὶ ὁ ἅγιος εἶπεν, ἂν ἦσαι ἐσὺ ἐ-
κεῖνος, εἰπέ μοι τὸ βιβλίον ὅπου ἐγραψεν
ὁ ἄθλιος Ὀριγένης περὶ τῶν ἀρχῶν.
Καὶ ὁ δαίμων ἄρχισε καὶ ἔλεγε τὴν ἀρ-
χὴν τοῦ βιβλίου καὶ ἐλάλησε πολλὰ καὶ
ἐσιώπησε. Καὶ πάλιν ὁ ἅγιος εἶπε «πολ-
λὸ εἶναι τὰ βιβλία ὅπου συνέταξεν ὁ ἄ-
θλιος ἐκεῖνος, ἀμὴ δὲν εἶναι κανένα χω-
ρὶς βλασφημίας καὶ καθὼς ἤκουσα πι-
στεύω ὅτι ἐσὺ δι' αὐτοῦ ἐλάλησας καὶ συ-
νέταξεν, ὡς ἀκούω, καὶ περὶ ἀναστάσεως
βιβλίον καὶ εἶπεν ἐκεῖ μέσα πολλὰ ἄπρε-
πα καὶ βιάσφημα» εἰπέ μοι καὶ ἀπὸ τὸ
βιβλίον ἐκεῖνο νὰ μὰς πληροφορήσης.
Τότε ἄρχισε νὰ λαλῆ ὁ δαίμων ἀπ' ἀρχῆς
τοῦ βιβλίου καὶ ὁ ἅγιος μὴ δυνάμενος νὰ
ἀκούῃ τὰς βλασφημίας του ἐφραξε τὰ ὄ-
τια του, ὁμοίως καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ κληρι-
κοὶ ὅπου ἦταν ἐκεῖ, μὴ θέλοντες ἀκούειν
τὰς βλασφημίας ὅπου ἔλεγε κατὰ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ ἅ-
γιος Ἐπιφάνιος μετὰ μεγάλης φωνῆς
εἶπε, σιώπα κατηραμένε, σὺ ἐγέννης, ὁμοῦ
μετὰ τοῦ Ὀριγένους τοῦ συντεχνίτου σου
εἰς τὰς βλασφημίας. Καὶ τὴν ὥραν ἐκεῖ-
νην ἐσηκώθη τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο ὑψηλὰ
καὶ ὅσον μόνον. Ἐγγίζαν τὰ ποδάρια του
εἰς τὴν γῆν καὶ ἤθελε νὰ κρεμασθῆ εἰς
τὸν ἀέρα καὶ πάλιν ἔπεφτε κάτω καὶ ἐ-
φώναζε πρὸς τὸν ἅγιον. Διὰ χαλασμόν
καὶ κατάλυσίν μου ἤλθα ἐγὼ πρὸς ἐσένα ;
ἐγὼ ἂν τὸ ἤξευρα τοῦτο δὲν ἤθελα ἀφί-

σει τὸν ἄνθρωπον μου νὰ σὲ ἀνταμωθῇ, ἀμὴ ἐνόμιζα νὰ πλανήσω καὶ ἐσένα ὡσάν καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἐγὼ ἔχασα τὴν ἐλπίδα μου, πλὴν πολλοὺς ἀπώλεσα μὲ τὴν κακοδιδασκαλίαν μου ἕως τώρα καὶ εἰς μεγάλην πλάνην τοὺς ἔβαλα, ὅσοι ἐδέχθησαν τὴν διδασκαλίαν μου. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἔλεγεν ὁ δαίμων καὶ ἐταλάνιζε τὸν ἄνθρωπον, διότι τοῦ ἔκακοφαινετο νὰ εὐγῇ. Τότε πάλιν εἶπεν ὁ ἅγιος. Ἐν τῷ ὄνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἔξορκίζω σε μαγὸν καὶ ἀκάθαρτον δαιμόνιον ἔξελθε ἐκ τοῦ νεανίσκου καὶ μὴ τὸν βλάβῃς τίποτα. Τότε σπαράξαι ἄλλην μίαν φορὰν τὸν ἄνθρωπον ἐξῆλθε καὶ ἀφήκε αὐτὸν κείμενον κατὰ

γῆς. Ὁ δὲ ἅγιος ὥρισεν ἐκείνους ὅπου ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἔπιασάν τον καὶ ἐκάθησε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν πόθεν εἶναι; Καὶ πλεόν δὲν ἀπεκρίθη σοφιστικὰ ὡσάν καὶ τὸ πρῶτον, ἀμὴ ἀπεκρίθη ἀμαθῶς καὶ χωριάτικα καὶ εἶπεν, ὅτι ἦτον ἀπὸ τὸ μεσόγειον χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Κύπρου. Καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, πῶς συντυχένης τώρα ἀγράμματα καὶ καταφρονημένα λόγια; καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἤξεύρω τί λέγετε, οὐδὲ πῶς εὐρέθηκα ἐδῶ. Καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι τὸς πανουργίας καὶ πονηρίας τοῦ διαβόλου, ὅστις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας σπονδάξει ὄλον ἕνα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΟΥΣ ΑΡ. Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους διακόπτεται ἡ συνέχεια τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ βιβλίου «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων» συνεπέλα ἀπαγορεύσεως ἀπὸ μέρους τῆς χήρας κ. Ἐλένης Ἀριστ. Ἀνδρονίκου, συγγραφέως τοῦ βιβλίου τούτου, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρονόμου τῶν ἔργων τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς Ἀρ. Ἀνδρονίκου, προκειμένου νὰ προβῇ αὕτη εἰς τὴν ἐκδοσὶν δλοακλήρου τοῦ βιβλίου.

Τὸ εὐχάριστον διὰ τὴν κληρονόμον εἶναι ὅτι ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μὲ

τὴν δημοσιεῦσιν ἐλαχίστου μέρους τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ διεφήμισεν ἀρκετὰ εἰς πάντας, ὥστε ἐκδιδόμενον αὐτοτελές, νὰ γίνῃ ἀνάγκαστον καὶ προσκομιση εἰς αὐτὴν σεβαστὸν χρηματικὸν κέρδος, ἐνῶ ἡμεῖς ἐξωδεύσαμεν ἀρκετὰ διὰ τὴν διαφήμισιν αὐτοῦ εἰς χάρτην καὶ ἐργατικά, χωρὶς νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν ὠφέλειαν, οὐδὲ ἀξίωσιν παρ' αὐτῆς.

Ἄμα ὡς συντελεσθῇ ἡ ἐκδοσις, θὰ τὴν ἀναγγείλῃ ἡ «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκη», ὥστε νὰ ἔγερσθῇ ἀπὸ ὄλους καὶ γίνῃ κτήματων.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ἘΝ ΑΝΕΡΙΚῆ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ περιοδικοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν

Mr. ELIAS ZIOGAS

2528 Broadway

New York 25, N. Y.

Ὅθεν πρὸς ἐγγραφὴν ἢ πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν των, οἱ ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰι μας δεόν νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν ὡς ἄνω διεύθυνσιν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ : ΔΟΛΛΑΡΙΑ 3

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

— Ὁ Ἄββᾶ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν 50 ὁμιλιῶν τοῦ ἄββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου παρ' ἡμῶν, πολλοὶ συναχθήσαν ἡμᾶς δι' ἐπιστολῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτὴν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαήλ, οὕτω πως ἐκφράζεται διὰ τὸ ἔργον αὐτό, γραφῶν πρὸς τὸν ἐκδότην, ἐν εἰδει κριτικῆς. «Τὰς ὁμιλίας τοῦ ἄββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, τὰς εἶχον ἀναγνώσει ὅταν εὐρισκόμην ἐν Λονδίῳ καὶ διηκόνουν τοὺς ἐλεῖ ἀδελφούς μας ὡς ἱερατικῶς προϊστάμενος τῆς Κοινότητος τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως.

Μοὶ ἔκαμον τότε βαθεῖαν τὴν ἐντύπωσιν διὰ τὴν μεγάλην τῶν πνευματικότητων καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ὁ ὅσιος πατήρ, διὰ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν ὑψηλὰς ἐννοίας καὶ βαθεῖα νοήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ δὴ τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Ἀνέγνωσα δὲ καὶ ἀνέπτυξα τότε πολλὰς ἐξ αὐτῶν εἰς κύκλον εὐσεβῶν χριστιανῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνηγῶμαι πρὸς μελέτην τῶν Γραφῶν. Ἐκαμαν κατ' εἰς αὐτοὺς βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ ἀπεκομίζαμεν ὅλοι πολλὴν μεγάλην πνευματικὴν οἰκοδομίην. Σὰς συγγαίῳ ὄθεν, ἐξ ὅλης ψυχῆς διὰ τὴν ἐπανεκδόσιν τῶν τὰ μάλιστα πνευματικῶν ὁμιλιῶν τούτων, αἰτίνες θὰ γίνουσι μεγίστης ὠφελείας πρόξενοι εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας αὐτάς. Ἀναμφιβόλως οἱ κληρικοὶ μας θὰ ἔπρεπε νὰ τὰς μελετῶσι καὶ δὴ οἱ ἔχοντες πανεπιστημιακὴν μόρφωσιν, διότι οὗτοι θὰ κατανοοῦν αὐτὰς ἐνοκώτερον καὶ θὰ ἀνάπληροῦν τὰ κενά, τὰ ὁποία ἀφίνει συνήθως ἡ θεωρητικὴ διδασκαλία καὶ ἡ μάθησις».

Ἡ θερμὴ καὶ σοβαρὰ αὕτη κριτικὴ διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἄββᾶ Μακαρίου ἀπὸ Ἀρχιεπισκόπου κύρους, ὡς εἶναι ὁ κ. Μιχαήλ, πληροὶ ἡμᾶς ἡθικῆς δυνάμεως πρὸς ἔξακολουθήσιν τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» ὅπερ ἀνέλβαμεν μετ' ἀδυναμίαν μὲν ἀλλ' ἐλπίζοντες ἀκραδάντως εἰς τὸν ἐνδύναμοῦντα ἡμᾶς Θεόν.

— Ἡ Κύπρος Ἑλληνικὴ

Εὐσεβῆς προαισθησις ὀδηγεῖ ἡμᾶς ὥστε ἀπὸ τοῦδε νὰ ὀνομάζωμεν τὴν Κύπρον μας Ἑλληνικὴν, ἐπειδὴ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ λυκανγὲς τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας τῆς ἐλευθερίας τῆς.

Παγκοσμίως πλέον ἐξηγέρθη ἡ κοινὴ γνώμη καὶ μετὰ μεγάλην ἀγανάκτησιν στρέφεται ἐναντίον τῆς φιλελευθέρου (!) κραταιᾶς Ἀγγλίας, ἣν ὁ τύπος ὀνομάζει πονηρὰν ἄλώπεκα καὶ ζητεῖ ἀπὸ αὐτῆν νὰ ἐφαρμοσθῇ τὰς φιλελευθέρου ἀρχὰς τῆς, δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τὰς ὑποδούλους ἀποικίας τῆς, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν πολυπαθῆ θυγατέρα μας τὴν Κύπρον. Βασιζομένη εἰς τὴν ἀγχιπροσφον διπλωματικὴν τῆς θὰ ἀναγκασθῇ πολλὴ σύντομα νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ, μὴ θέλουσα νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις τῆς μετὰ φίλα πρὸς αὐτὴν Κράτη, πολλὴ δὲ περισσώτερον νὰ χάσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὁπότε ἡ θέσις τῆς ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς θὰ εἶναι ἀξιοθρήνητος.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» καλεῖ τὴν Ἀγγλίαν νὰ ἀπελευθερώσῃ ὡς τὰ χριστὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κύπρον, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐναντίον τῆς θεῖαν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀσώσῃ τὰ ἰδικὰ τῆς ἑδάφη.

Ὅποιοι κρατεῖ τὰ ξένα παρανόμως, χάνει καὶ τὰ ἰδικὰ του.

— Ἡ ἀποχαλίνωσις τῆς ἀσεβείας

Κάποιοι Εὐρωπαῖοι χριστιανός (;) ὁ Fulton Oursler ἔγραψε τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις δημοσιεύεται εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ἐμπρός». Τὸ ὅτι παρελαύνει ἀπὸ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, αἰσχρὸν ἔστι καὶ λέγειν. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἀντιληφθῇ πᾶς τις, ὅταν ἀσχοληθῇ ὀλίγον μετὰ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ. Παριστάνει τὸν μνήστορα Ἰωσήφ ὡς κοσμικὸν φίλον τῆς πανσέπτου Κόρης. Ἀκολουθεῖ πάντοτε ὁ Ἰωσήφ τὴν οἰκογένειαν τῆς Θεοτόκου καὶ οἱ δύο τοὺς κανονίζουσι τὰ τοῦ γάμου καὶ τῆς εὐτυχίας των. Κατὰ τὸ «Ἐμπρός» ἀμέσως μετὰ τὸν Εὐαγγελισμὸν γίνεται ὁ γάμος των. («Ἐμπρός» 6 Μαρτίου 1954). Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοιαύτη μυθιστορηματικὴ κατεύθυνσις προσδίδει εἰς τὴν ἱερότητα τῶν ἀνωτέρω προσώπων τὴν κα-

θιερωθεῖσαν ὑπὸ τῆς πολιᾶς παραδόσεως μομφὴν καὶ ὕβριν ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἀντίληψιν ἡμῶν ἢ κατασπίλωσις τῆς ἱεράς παραδόσεως ἐξεταζομένη ὑπὸ τῶ πρῶτου τοῦ σημερινοῦ σαρχολατρικοῦ πνεύματος σκανδαλίζει τοὺς πιστοὺς, διὰ ταῦτα ὑποδεικνύμεν εἰς τὸς Σεβαστὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς νὰ ἐπιληφθῶν τοῦ ζητήματος τούτου.

Βεβαίως οἱ ὕγιεις τὸν νοῦν Χριστιανοί, βλέποντες αὐτὰ ἀγανακτοῦν ἀπ' ἐνὸς μὲν ἐναντίον τοῦ ἀσεβοῦς συγγραφέως καὶ ἀπ' ἐτέρου ἐξεγειρόνται ἐναντίον τῶν ἀρμοδίων πνευματικῶν ἀρχῶν (λυπηρὸν τοῦτο), διότι δὲν λαμβάνουν τὴν ἐπιβαλλομένην θέσιν ἐναντί αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, προβαίνουσαι καὶ εἰς ἀφορισμὸν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ, ὅστις προέβη εἰς τὸ ἀσεβές καὶ ψυχόλεθρον τοῦτο δημοσίευμα, δηλητηριάζων οὕτω τὸν εὐσεβῆ χριστ. λαόν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἢ ἐπίσημος Ἐκκλησία μας δεσμευεταί πως εἰς μίαν τοιαύτην ἐνέργειαν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Πάντως ὅμως ἢ θὰ εἴμεθα ποιμένες ἀγρυπνοὶ προασπίζοντες τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τῶν λύκων ἢ νὰ καλέσωμεν τοὺς λύκους νὰ μᾶς διοικήσουν.

— Οἱ ἄκακοι ἐγκληματίαι

Καθ' ἃ ἀναγινώσκωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ παλαιοημερολογίται ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν μας νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν ἐλεύθερα εἰς τοὺς ναοὺς των σὺν παντὶ τῷ Κλήρω καὶ τῷ λαῷ αὐτῶν. Τοῦτο πράγμα μᾶς ἐπροξένησε κατάπληξιν, νὰ ζητοῦν, χριστιανοὶ αὐτοὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν μίαν ἀγίαν Καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τοὺς ὁμοίους των χριστιανοὺς νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν των κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, τοῦ χριστιανικοῦ Πάσχα.

Δὲν θὰ μᾶς ἐπροξένει οὐδεμίαν κατάπληξιν, ἂν ἢ ἐνέργεια αὕτη τῆς χριστιανικῆς μειονότητος ἐγίνετο πρὸς κράτος εἰδωλολατρικόν, ὅποτε, λατρεύοντες οὗτοι τὸν Θεὸν των ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐπισήμου κράτους, δικαίως θὰ κατεδιώκοντο ὡς παραβάται τοῦ Νόμου τοῦ

κράτους των.

Ἐδῶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Τόσον αἱ μὴ ὀρθόδοξοι θρησκείαι ὅσον καὶ αἱ ἐχθρικῶς διακείμεναι πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀπολαμβάνουν πλήρους ἐλευθερίας περὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν θεῶν των· οἱ παλαιοημερολογίται ὅμως, οἱ θεωρούμενοι ὡς ἄγνία ἄκακα, ἀδύναμα τελείως πρὸς κάθε κακὸν καὶ ἀδελφοὶ μας γνήσιοι χριστιανοί, ἔχουν ἀνάγκην ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους μας διὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν μας καὶ ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα. Οὕτω δὲ ὄχι μόνον τοὺς στεροῦμεν τοῦ δικαιώματος τούτου τοῦ ἀναφαιρέτου, ἀλλὰ τοὺς συλλαμβάνομεν ὡς ἐγκληματίας καὶ τοὺς φυλακίζομεν.

Συνηγοροῦμεν ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸν προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριώτατον κ. κ. Στυρίδιωνα, ὄχι μόνον νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ μας ἐλεύθερα, ἀλλὰ καὶ νὰ τακτοποιήσῃ ἅπασι διὰ πάντος τὸ ζήτημά των αὐτό, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἡσυχάσουν καὶ ἢ Ἐκκλησία μας ἀπαλλαγῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ ἓνα μάταιον καὶ ἐνοχλητικὸν ἀγῶνα. Ἄς τοὺς ἀγνοήσῃ ἀκόμη καὶ ἄς τοὺς ἀφίση ἐλεύθερους νὰ δροῦν ἄνευ περιορισμῶν, ὅποτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν ἀποκαθισταμένην τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συμφιλίωσιν μετ' αὐτῶν σὺν τῷ χρόνῳ.

— «Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης»

Μὲ ζηλευτὴν πρόοδον προχωρεῖ εἰς τὸν προσορισμὸν του τὸ φίλον περιοδικὸν «Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης», ἐκδιδόμενον ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴν ἁγίου Παύλου ἁγίου Ὁρόου καὶ διανεμόμενον δωρεάν.

Ὁ Διεύθυντὴς του, Ἄρχιμ. Σεραφεὶμ ἁγιοπαυλίτης καὶ Καθηγούμενος τῆς ἁγ. Ἱ. Μονῆς, εἶναι ἀξίως θεομῶν συγχαρητηρίων διὰ τὸ εὐλογημένον αὐτὸ τόκμημά του, διότι τὸ νὰ ἐκδώσῃ τις σήμερον περιοδικόν, πρόκειται περὶ τολμήματος. Ἡ ἐκλεκτὴ ὕλη του ἐξάγεται πάντοτε ἀπὸ τὴν πλοσίαν βιβλιοθήκην τῆς ἰδίας Μονῆς, πλαισιωμένη πάντοτε καὶ μετ' ἄρθρων διαφόρων ἄλλων πατέρων καὶ ἐπιστημῶ-

νων. Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» χαίρουσα ἰδιαίτερος διὰ τὴν ἐκδοσὶν αὐτὴν, θέλει νὰ καυχᾶται ὅτι ὁ «Ἅγιος Παῦλος ὁ Ἐρημοποταμίτης» εἶναι ὁ προσβύτερος υἱὸς τῆς καὶ εὐχεται, ἵνα ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλους υἱοὺς τοιοῦτους. Ἐδύτυχως σήμερον τὸ ἅγιον Ὄρος δὲν στερεῖται λογίων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν. Καὶ ἄλλαι μοναὶ δύνανται νὰ μιμηθοῦν τὴν Ἱ. Μονὴν ἁγίου Παύλου, ἐκδίδουσιν καὶ τὸ ὠφέλιμον διὰ τοὺς χριστιανοὺς, ὥστε νὰ κλείσῃ διὰ παντός τὰ ἀσεβῆ στόματα νὰ λέγουν ὅτι ἀήδεις διὰ τοὺς Κ α λ ὄ γ ε ρ ο υ ς.

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

— Γραφεῖον Παιδείας

Ἐκ τοῦ γραφείου Παιδείας τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἐβδόμη τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐωρτάσθη ἐπιτυχῶς εἰς ὅλας τὰς Κοινοτήτάς μας. Δι' ὠραιοτάτων μηνυμάτων συμμετέσχον εἰς τὸν ἑορτασμόν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Παῦλος Α', ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ὁ πρόεδρος στρατάρχης Ἄλ. Παπάγος, ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου παιδείας καὶ θερησκευμάτων ὁ ὑπουργὸς Κωνσταντῖνος Μ. Καλλίας, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Κου Γ. Ἰωακειμόγλου καὶ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Κου Δημητρίου Σ. Μπαλάνου, ἡ ἐνώσις συντακτικῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων διὰ τοῦ προέδρου τῆς Κου Κρανιωτάκη, ὁ πρῦτανις τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κος Ἀπ. Β. Δασκαλάκης, ὁ πρῦτανις τοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Κος Μαρῖνος Σιγάλας καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐασινγκτὼν Κος Ἀθανάσιος Πολίτης. Ἐκ τοῦ μηνύματος τοῦ πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά :

«Ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ὁ χαλύβδινος κρίκος τοῦ στενοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας καὶ συμμαχίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς μεγάλης ὑπερποντίου δημοκρατίας ἡ

ὁποία τόσα προσέφερεν εἰς τὸν λαόν μας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ τόσον σπουδαίως συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησίν του καὶ τὴν ἐθνικὴν του ἀσφάλειαν. Εἶναι πλάνη νὰ φαντάζεται τις ὅτι ἡ ὑπαρξὴ ἑλληνικοῦ στοιχείου εἰς τὴν Ἀμερικὴν μετὰς ἐθνικᾶς του κοινότητος, τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν του καὶ τὴν ἐθνικὴν του γλῶσσαν προσκρούει εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως περὶ ἰδιότητος καὶ καθηκόντων τῶν ἀμερικανῶν πολιτῶν. Κάθε ἄλλο. Προσωπικῶς ἀνέκαθεν ἐφρόνον καὶ ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ ὅτι τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον τῆς Ἀμερικῆς, συνεχίζον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὴν γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν λατρείαν καὶ τὴν συνείδησιν τῆς καταγωγῆς του, συνεχίζει συγχρόνως μίαν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν πλέον ἀποστολὴν διὰ τῆς ὁποίας προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν νέαν του Πατρίδα. Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης μου αὐτῆς, λίαν ἐπιφανῆς Ἀμερικανὸς ἐπισκεφθεὶς τελευταίως τὴν Ἑλλάδα μοῦ ἔλεγε : «Ὅχι μόνον δὲν τὸ θεωροῦμεν ἀνάρμοστον, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ θεωροῦμεν ὡς τιμὴν μας μεγάλην νὰ ὀμιλῆται εἰς τὴν χώραν μας ἀπὸ καλοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου, ὅπως εἶναι οἱ Ἑλληνας τὴν καταγωγὴν Ἀμερικανοί, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφη πᾶν ὅ,τι ἐδόξασε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐλάμπρυνε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ κυβερνήσις πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς εἰς τὴν χώραν μας ἐθνικὰς κοινότητας εἰς μίαν συστηματικὴν προσπάθειαν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τὰς νέας ἑλληνοαμερικανικὰς γενεὰς».

— Ἀκαδημία ἁγίου Βασιλείου

Καθημερινῶς ἡ ἀνάγκη τῆς ἰδρυσεως Ὄρφανοτροφείου ἀρρένων εἰς τὸν χρόνον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ ἁγίου Βασιλείου γίνεται περισσότερον συνειδητή. Τόσον ἐν μέσῳ τῶν ἡγετικῶν κύκλων τῆς ἱερᾶς ἀρχιεπισκοπῆς ὅσον καὶ ἐν

μέσω τῶν κύκλων τῆς ὁμογενείας ἢ ἀνάγκη τῆς πραγματοποίησος τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀποκτῶ σταθερὸν ἔδαφος, ἰδίως δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ ὀργάνωσις ΑΧΕΠΑ ὑπεσχέθη τὴν σύναξιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων διὰ τὴν ἀνάγεσιν τῶν κοιτῶνων τοῦ Ὀρφανοτροφείου.

— Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐργασία τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς διὰ τῆς ἀνεγέρσεως νέων κοιτῶνων. Ὁ ἐμπλουτισμὸς ἐπίσης κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ διδακτικοῦ τῆς προσωπικοῦ δι' ἐπιστημόνων ἀνεγνωρισμένων κύρους ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν κῆρος τοῦ διευθυντοῦ τῆς, ἀποτελοῦν τὴν καλλιτέραν ἐγγύησιν διὰ τὸ ὅτι ἡ ἐπέκτασις αὕτη δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ μόνον εἰς τὸν ὕλικὸν τομέα, ἀλλὰ θὰ καλύψῃ καὶ τὸν τομέα τῆς ἐξυψώσεως τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ ἐπιπέδου τῆς Σχολῆς.

— Γραφεῖον Κατηχητικῶν Σχολείων

Ἀνεκοινώθη ὅτι καὶ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ λειτουργήσῃ Κατηχητικὸν Φροντιστήριον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ ἁγίου Βασιλείου. Τὸ Κατηχητικὸν Φροντιστήριον σκοπὸν ἔχει τὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν διὰ τὰ κατηχητικά μας σχολεῖα ἀνά τὴν Ἀμερικὴν. Τὸ περασμένον θέρος ἐλειτούργησεν ἑπιτυχῶς. Πεντήκοντα περίπου Κατηχήτρια ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς παρηκολούθησαν ἐπὶ δύο ἑβδομάδας εἰδικὰ μαθήματα ἀπὸ ἐκλεκτῶν καθηγητικῶν προσωπικῶν.

(«Ὁρθ. Παρατηρητής»)

— Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν θέμα Ἀλεξανδρείας

Τὸ πατριαρχικὸν ζήτημα Ἀλεξανδρείας εἰσῆλθεν ἀπὸ ἡμερῶν εἰς νέαν φάσιν, τὴν σοβαρωτέραν ἀφ' ὅτου ὁ Θρόνος τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἤρχισε νὰ ταράσσεται ἀπὸ ἐσωτερικὰς διαμάχας.

Μέχρι πρό τινος αἱ διαφοραὶ περιορίζοντο μεταξὺ τοῦ Πατριαρχοῦ Χριστοφόρου καὶ κυρίως τῆς Κοινότητος, Ἀλεξανδρείας. Βασικὴ διαφορὰ ἦτο καὶ εἶναι

ἓνα γήπεδον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγείρεται τὸ παλαιὸν Ἑλληρικὸν Νοσοκομεῖον τῆς Κοινότητος. Ὁ Πατριάρχης διεξεδίκησε τὸ γήπεδον αὐτὸ—ἀξία: περίπου τριακοσίων χιλιάδων λιρῶν αἰγυπτιακῶν—καί, ἐπειδὴ ἡ Κοινότης, ὅπως ἦτο φυσικόν, δὲν ἐδέχθη νὰ τοῦ τὸ παραχωρήσῃ, ἡ ὑπόθεσις ἔφθασεν εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐἴσι ἤρχισε δικαστικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἔθνικῶν ὀργανισμῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει στοιχίσει μέχρι σήμερον περὶ τὰς ἐξήντα χιλιάδας λιρῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς προσπαθείας, ποὺ κατέβαλεν ἡ ἑλλ. Κυβέρνησις, κάποιος συμβιβασμὸς εἶχεν ἐπέλθει τελευταίως ἐπὶ τῶν διαφορῶν αὐτῶν μεταξὺ Κοινότητος καὶ Πατριαρχείου καὶ ἐν συνεχείᾳ τούτου ἐξελέγη μία «Πατριαρχικὴ Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ», ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ νοικοκυρεύσῃ τὰ οἰκονομικά τοῦ Πατριαρχείου τοῦ παρουσίαζαν τεράστιον ἔλλειμμα.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου ἐδέχθησαν μὲ ἀνακούφισιν τὴν λύσιν αὐτὴν καὶ ἐχάρησαν διότι ὁ Πατριάρχης ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαινιάσῃ συνεργασίαν τῶν δύο ἔθνικῶν Ὄργανισμῶν. Ἐξαιρέτως, πέρυσιν τὸ καλοκαίρι ὁ Πατριάρχης, δίχως νὰ συμβουλευθῆ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, κατήργησε τὴν Ἐπιτροπὴν. Συνεπείᾳ τῆς ἐνεργείας του ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωκεν ἀνεκοινωθέν, ἀρνούμενη εἰς τὸν Πατριάρχην τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις ἄντι τῆς συγκαταθέσεώς της. Καὶ διὰ πρότην φορὰν εἰς τὰ χρονικά τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ Ἐκκλησία ἐνεφανίσθη δημοσίᾳ διὰ δημοσιευμάτων εἰς τὸν Τύπον διχασμένη καὶ ἐκθέτουσα εἰς τὸ γόητρόν της.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ πατριαρχικὸν ζήτημα προσέλαβε νέαν μορφήν. Ἡ διαφορὰ τοῦ Πατριαρχοῦ δὲν ἦτο πλέον μόνον πρὸς τὴν Κοινότητα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐπικολούθησαν θλιβεραὶ ἡμέραι διαφωνιῶν, μέχρις ὅτου ἐπενέβη ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις, ἐν πνεύματι ἀγάπης πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην μεταξὺ τοῦ Πατριαρχοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἑλληνικῆς Κυ-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 69)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἵ Καλὸς υἱὸς

Αἴφνης ἡ θύρα ἀνοίγει, ὁ ἱερεὺς ἦτο πλησίον μου. «Ἄνδρέα, μοι εἶπε, μὴ ἀνησυχήσῃς ἡ μήτηρ σου ἐν τῇ εὐσεβείᾳ της ὄνειροπολοῦσα παραλαλεῖ ἕσο συνειτώτερον, πτωχὸν μου παιδίον προσεύχου εἰς τὸν Κύριον.

Ἐλθὲ μαζί μου νὰ προπορευθῆς μετὰ τὴν δάδα νὰ φέρω τὴν ἁγίαν κοινωνίαν διὰ τὴν ἄρρωστον.

Εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ κρατήσω τοὺς στεναγμούς, οἵτινες ἤθελον νὰ διαφύγωσιν ἀπὸ τὸ στήθος μου, ἔκλινα τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀποδοχῆς. «Καταπραῦνθητι προσφιλέστατόν μοι τέκνον, εἶπεν ὁ καλὸς ἱερεὺς, ὁ Θεὸς εἶναι πανίσχυρος, δύναται εἰσέτι καὶ τώρα ἀκόμη νὰ σώσῃ τὴν μητέρα σου, ἔλπιδε!...» καὶ ἐξῆλθε μόνος.

Ἐρρηξι εἰς τὴν κλίνην τῆς μητρὸς

Τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰανουαρίου ὑπῆρξεν ἀληθινὰ δραματικὸν διὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ Συνοδικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ θέσουν «τελεσιγραφικῶς» προθεσίαν εἰς τὸν Πατριάρχην ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν «ἀχρηστεύσεως» τῆς Συνόδου, ὁ Πατριάρχης ἐγκατέλειψε τὴν Σύνοδον καὶ μετέβη εἰς Κάϊρον, οἱ δὲ Συνοδικοὶ ἐξήτησαν τὴν φιλικὴν συμπράξασαίς τῆς αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως.

Τὰ γεγονότα καθίστανται ὄλον ἐπισημότερον δραματικὰ, δίχως νὰ ἡμπορῆ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ποίαν τελικὴν μορφήν θὰ λάβουν. Πάντως, κατόπιν τῶν ἀποφάσεων τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ Συνοδικοὶ καὶ αἱ ὁποῖαι τηροῦνται πρὸς τὸ παρὸν αὐστηρῶς μυστικά, φαίνεται ὅτι ἐπείκεινται λύσεις ὀδυνηραὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸν Ἑλληνομόνον.

(ἌἘδν. Κήρυξ· Ν. Ὑόρκης 18 - 2 - 54)

βερνήσεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν εἶχαν δυστυχῶς ἀποτύχει, διότι ὁ Πατριάρχης Χριστοφόρος ἐπὶ ἓνα διάστημα εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς τὸν γενικὸν πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Λιάτην καὶ νὰ εἰσέρχεται ἀκόμη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον!...

Ἡ ἐπέμβασις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κάιρου εἶχεν ἐφήμερον μόνον ἀγαθὸν ἀποτελέσμα. Κατηρτίσθη ἓνα «συμβόλαιον» ἀπὸ ὀκτὼ ὄρους διὰ νὰ διέπῃ τὰς σχέσεις Πατριάρχου καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ Πατριάρχης ἀνεγνώριζε μὲ τὸ συμβόλαιον αὐτὸ ὡς ἀπαραίτητον συνεργάτην εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν πατριαρχικῶν ὑποθέσεων τὴν ἱεράν Σύνοδον καὶ τὸ μόνον σημεῖον, ὅπου εἶχεν ἐπιφυλάξεις, ἦτο ἡ κατάργησις τῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα ἔχει ἰδρύσει καὶ τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν Κοινότητα, εἶναι περριτὰ, ἀφοῦ ὑπάρχουν τὰ Κοινοτικά καὶ ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν ἐλαττοῦται, λόγῳ τῆς διαρροῆς τῆς παροικίας.

Ἔτσι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πρώτην σύγκλησιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τὴν 21ην Ἰανουαρίου, ὁπότε αἰφνιδίως ὁ Πατριάρχης ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῆ τὴν γνώμην τῆς ὡς κυριαρχικῆς. Συνεπεία τῆς ἀπειθήσεως αὐτῆς τοῦ Πατριάρχου προσεκλήθη νέον σοβαρὸν πλῆον ῥήγμα εἰς τὰς σχέσεις του μετὰ τοὺς Συνοδικούς, ἀρνούμενους νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ἀξίωσίν του ὅτι δύναται ἀνεξελέγκτως νὰ διαχειρίζεται τὰ τοῦ Πατριαρχείου.

Ποία θὰ εἶναι τώρα ἡ τελικὴ ἔκβασις τοῦ ζητήματος; Ἡ αἰγυπτιακὴ Κυβερνήσις φαίνεται ὅτι θὰ κληθῆ νὰ ἀναμιχθῆ καὶ πάλιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Συνοδικοὶ συνῆλθον καὶ ἔλαβον ἀποφάσεις ἐξαιρετικὰ σοβαράς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἔθνικῶς συμφέρον νὰ γνωσθοῦν, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν, διότι ὑπάρχει ἀκόμη ἀμυδρὰ ἐλπίς νὰ εὑρεθῆ τρόπος κάποιου συμβιβασμοῦ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Πατριάρχου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅμως ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ μᾶς κρίσεως, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ ὑψίστα συμφέροντα τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καὶ δὴ εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθοδοξία διέρχεται δυσκόλους ἡμέρας.

μου ἑκστατικὸν βλέμμα· τὰ χεῖλη τῆς εὐσεβοῦς μου μητρὸς εἶχον μαρανθῆ, ἐλαφρῶς δ' ἐκινουῦντο· οἱ χεῖρές της ἦσαν ὑπὸ τὸ σκέπασμα· προσήχητο! ἂν καὶ ὁ θάνατος περιειλανᾶτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἐγονάτισα σιωπηλῶς ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ ἱερεὺς ἐπανῆλθε πάλιν μετ' ὀλίγον συνωδευμένος με πολλοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον θέλημα Θεοῦ τὸν θάνατον καὶ μετέβηνον εἰς τὰς οἰκίας τῶν ψυχωραγῶν ὕψων νὰ ἐπεκηθῶσι, συγχωρούμενοι, «καλὸν ἄγγελον», ἀλλὰ δὲν μετέβηνον εἰς ὕψων τὰς οἰκίας πλὴν μόνον ἑποῦ πρότερον ἐβαιοίλευεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία.

Καθ' ὃν χρόνον διήκει ἡ θρησκευτικὴ αὕτη τελετῆ, χεῖμυρος δακρῶν ἔτρεχεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἐπειτα ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔλαβον τὸν δρόμον τῆς ἐκκλησίας· μία δὲ γαῖα ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν μὲς μετ' ἐκκλησίας καὶ μοὶ εἶτε γλυκὰ γλυκὰ «κατὰ περιγενεσίαν τοῦ ἱερέως θὰ μένω πλησίον τῆς μητρὸς σου διὰ νὰ τὴν περιποιηθῶ».

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ ἀσθενὴς μετ' ἐκάλεσε διὰ σιγαλῆς φωνῆς ἐσπόγγισα τὰ δάκρυά μου καὶ ἔτρεξα πρὸς αὐτὴν παρενθῶ.

Ἀγαπήτόν μοι παιδίον, μοὶ εἶπεν, ἡ στιγμή ἐβῆσε καθ' ἣν ὀφειλομένον νὰ ἀποχωρισθῶμεν· Στάθησον ὄλας σὺν τὰς δυνάμεις, ὄλον τὸ θάρρος σου, ἵνα ὑπαφέρῃς τὴν δυστυχίαν ταύτην μετ' ὑπομοῆς. Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶναι ὑπερτάτη θέλησις τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἀμιστενάξης ποσῶς. Σέψου τέκνον μου ὅτι σοὶ ὑπολείπεται ἔν καθήκον νὰ ἐκπληρώσῃς, τοῦθ' ὄπερ εἶναι νὰ παρηγοῇς τὸν πατέρα σου, νὰ ἀγαπᾷς τὸν δυστυχῆ σου πατέρα μετ' τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος. Ἀνδρέα μου, θὰ ἀνταπεκρινθῆς εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου, τῆς καρδίας σου καὶ τῶν τευταίων σου ἐπιμόνων συστάσεων τῆς μητρὸς σου. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σέβεται, τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ φιλοστοργῶς τοὺς γονεῖς του. Μὴ κλαίῃς πλέον, Ἀνδρέα, ἡ θέα τῆς λύπης

σου, μοὶ προξενεῖ λύπην. Μὴ λυπῆσαι, τέκνον μου ὅτι ἀποχωρίζομεθα, ὁ χωρισμὸς μας δὲν εἶναι αἰώνιος θὰ ἀνταμωθῶμεν μίαν ἡμέραν εἰς καλλίτερον μέρος· Ἰδοὺ, λάβε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἔγχειρίζουσα τὸ διὰ τελετῆς καθιερωμένον δακτυλίδιον τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς· τοῦτο εἶναι ἡ μόνη κληρονομία, τὴν ὁποίαν δύναμι νὰ σοὶ ἀφήσω· διατήρησον τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, καὶ ὅταν αἰσθησθῆς ἀδυναμίαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἰουδήποτε καθήκοντος ῥίψον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ δακτυλιδίου τούτου καὶ τότε θὰ ὑπερηγήσῃς τὴν δυσκολίαν ἐνθυμοῦμενος τὴν μητέρα σου καὶ τὰς παραινέσεις τῆς». Ἰδοὺ αὐτό, ἔδω εἰς τὸ στήθος μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ἀνοίγων τὸν κόλπον του καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς τὸν καλόγερον, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ἐσπγγίσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξηκολούθησε :

Ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς μου ἐξησθένησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔκλεισαν, ἔρριψα φωνὴν τρόμου καὶ λύπης· ἠθάνθη τὴν φωνὴν μου, ἔκλεινε πρὸς ἐμέ, μετ' εὐλόγησε καὶ μετ' αὐτὸ πολὺ ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ παντός.

Ἀφῆσόν με νὰ κλαύσω, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας εἰς τὸν Ἰακώβ μου φαίνεται ὅτι με παρηγοροῦσι τὰ δάκρυα.

Κλαῦσον, κλαῦσον, ἐνάρετον παιδίον, εἶπεν ὁ καλόγερος, σὲ τιμῶσι τὰ δάκρυα ταῦτα.

Ἀφοῦ ἀφίερωσε στιγμὰς τινὰς εἰς τὴν συγκίνησίν του, ὁ Ἀνδρέας ἐπατέλαβεν ὡς ἔβη τὴν συνέχειαν τῆς διηγῆσεώς του :

Οὐδὲν θὰ σοὶ εἶπω ὅσον ἀφοιῶ τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν διήλθον τὸ ἔσπερας κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς μου, ὅτε αὐτὸς ἐπανελθὼν δὲν εὐχε πλέον ἢ τὸ παγωμένον σῶμα ἐκεῖνης τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα. Συντέμνω ὄλας τὸς λεπτομερεῖας αἰτινες μοὶ σπαράτουν τὴν καρδίαν ὁσάκις ἀναμνησθῶ αὐτάς· πιστεύω, ἀγαθὲ καλόγερε, ὅτι μαντεύετε πᾶν ὅτι διέρχομαι ἐν σιωπῇ.

Ἀπ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν προσεπάθουν νὰ ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος, τοῦτ' ἔστι ἐνίσχισα τὴν ψυχὴν μου ἐναντίον τῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Με τὸ ἀνὰ χεῖρας τεύχος τελειώνει τὸ βιβλίον «Λειμωνάριον τὸ παλαιὸν» ἢ τὰ Μυρίπνοα ἀνήθ τοῦ Πικραδεῖσου. Ἀπὸ τὸ προσηχὲς τεύχος ἀρχεται οὖν Θεῶ τὸ σπανίσαν καὶ πολυζήτητον βιβλίον, «τὸ Γεροντικόν» τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ χορηγήσῃ ἡμῖν ὁ Θεοσεμιώτατος Μητροπολίτης ἅγιος Κορυθαῖος κ. κ. Εὐλόγιος (Κουρίλας). Ἀπὸ τὸ Γεροντικὸν ἐδημοσίευσεν διάφορα μικρὰ ἀποσπάσματα Παύλος ὁ τῆς Μονῆς Ἐδεργέντιδος εἰς τὸ βιβλίον του «Ἐδεργενικός», ἢ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἕως θὰ παρουσιάσῃ τὸ ἔργον συγκεκριμένον καὶ τέλειον. Ὅπως τὸ προηγούμενον «Λειμωνάριον τὸ Παλαιὸν» οὕτω καὶ τὸν «Γεροντικόν» θὰ δοθῇ δωρεάν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», ἵνα διὰ τῆς ἀναγκάσεως αὐτοῦ προσκομίζουσιν οἱ τοὶ πνευματικὰ ὀφείλη, διὰ τὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῆς ὠφελείας αὐτῶν μικρὰν ἀντιμισθίαν. Χαιρετῶμεν καὶ πάλιν τοὺς φίλους συνδρομητὰς.

Ἰπομιμνήσκωμεν καὶ πάλιν καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀδελφοὺς συνδρομητὰς δ-

αὐστηροτήτων τῆς τύχης. Δὲν ἦνιν πλέον παιδίον· ἡ δυστυχία εἶπε πρωτίμως ὡσιμάσει τὸ λογικόν μου. Ἐνύουν οἱ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτε ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ θέσῃ εἰς χεῖρας τὰ πλεονεκτήματα, νὰ ποῦτὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ ἀνθρώπου καρδίαν κατοικῶσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀληθείας τοῦ δαιμονίου· Ἰδοὺ εἰς τί κατεγινόμεν σοβαρῶς: Νὰ ἐκπληρῶ ὅλη τὴν χριστιανικὰ μου καθήκοντα, νὰ δίδω εἰς τὸν πατέρα μου ἀποδείξεις τρυφερᾶς ἀγάπης, νὰ λησμονῶ τὸ παρελθόν, νὰ μεταχειρίζωμαι κολῶς τὸ παρόν, νὰ ἀναθέτω εἰς τὸν Θεὸν τὰς φροντίδας τοῦ μέλλοντός μου· καὶ ὅταν ἤκουον τὸν ἀξιαγάπητόν μου πατέρα νὰ μοὶ λέγῃ: «Ἄνδρα, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σὲ» μοὶ ἐφαίνετο ταυτοχρόνως οἱ ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου νὰ μοὶ λέγῃ «εὐχαριστῶ τέκνον μου, ἐνθυμῆσαι τὰς παραίνεσιν μου».

(Ἀκολουθεῖ)

πως μὴ ἀμελοῦν ἵνα ἀποστέλλουσιν τὴν μικρὰν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν 15 000 δραχμὰς ἐξοικονομήσιν τῶν ἐκδοτικῶν ἐξόδων. Ὡστόσος ὅπως φροντίζουσιν διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν εἰς τὸ περιοδικόν μας μεταξὺ τῶν φίλων των, ἀλλὰ καὶ τὴν προμήθειαν τῶν ὠφελίμων βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τῆς διὰ τὴν ἐπίσχυσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Ζητήσατε τιμοκατάλογον.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- Μητροπολίτου Θεοπειθοῦς κ. κ. Κυρίλλου, «Πεπραγμένα», τῆς ἱεραῆς αὐτοῦ Μητροπόλεως· ἀπὸ 21/10/51—31/12/53. Καρδίτσα 1954.
- Ἐγκόλπιον Ἐκκλησιᾶς ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1954 ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Φιρλέκα, Πρωτονοταρίου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκδοόμενον προνοία τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἀριθμῆται ἤδη τὸ 31ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του. Κατάλληλον βοήθημα διὰ τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τὴν ὑμολογίαν ἱερεῖς καὶ ἱεροφύλακας. Ἀθήναι 1954.
- Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, Βόλος 1954.
- Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἐπιφαντοφύλλου τοῦ ἐκ Ζαγοραῖας Βόλου, ἐκδόσις πρώτη. Βόλος 1954.
- Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου, τοῦ ἐξ ἁγίου Ἀπυρεντίου τοῦ Βόλου. Βόλος 1954.
- Κώδιξ ἱστορικοῦ μοναχολογίου Ἱ. Μ. ὁσίου Γρηγορίου ἁγίου Ὁρους 1282—1910 ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου αὐτῆς κ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου. Βόλος 1954.
- Τιμολέοντος Χρ. Ζήση, καθηγητοῦ, Ἡγήδονῃ καὶ τὰ ὑψίστοις ἀγαθὸν κατὰ τοὺς προσωκρατικούς φιλοσόφους. Ἀθήναι 1954.
- Γεωργ. Ἐμμ. Παγκάλου, Ὑπέμνημα ἐν εἰδῇ δικμαρτυρίας καὶ λογοδοσίας διὰ τὴν καταπάτησιν τοῦ δικαίου. Σχῆμα 8ον σελ. 112. Ἀθήναι 1953.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κήπον και περιβόλι,

της Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουον ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΑΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλω
Μάιος - Ἰούλιος 1954

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλω

Ἐπίτιμος συντάκτης ἸΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητής τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργεῶν Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ Λαυριώτου

**ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α' ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ
ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΕΒ. ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΔΑΣ
ΠΡΟ ΖΟΕΤΙΑΣ ΕΙΣ ΕΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ 1)**

«Οὐδείς λόγος θά ἐγένετο περὶ Ἡμερολογίου, ὅπερ κατήντησε τοσοῦτον
οικονομῶδες παρ' ἡμῖν τό γε νῦν ἔχον, ἐάν δ' ἐν Idstein προσηθῆς σχολάρχης

Ἐν Βόλω τῆ 6-5-1954

1) Μία ἐπιστολή

Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κορυθῶς
κ.κ. Εὐλόγιον (Κουρίλαν)

Ἀθῆνας

Σεβασμιώτατε,

Ἐπιθυμία τῆς Διευθύνσεως καὶ ἔλων τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ λαϊκῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» εἶναι νὰ ἀκούσουν Ἰμῶς, ὡς παλαίμαχον καὶ ἐντριβῆ εἰδήμονα τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ ἡμῶν τὰς γνώμας Σας, πρὸς πίστωσιν τῆς ἐπὶ τούτῳ γενναίας μέχρι τοῦδε εἰσφορᾶς Σας καὶ πρὸς καρτερισμὸν τῶν νεωτέρων καὶ πολλῶν λιποφύχων. Ὅθεν παρακαλοῦμεν Ἰμῶς, Σεβασμιώτατε, ἔπως λύσητε τὸν δεσμὸν τῆς γλώσσης Σας καὶ ἐκφράσητε πρὸς ἡμᾶς ἐλευθέρως τῆς ἐπὶ τούτῳ γνώμης Σας.

Ἐπὶ τούτοις δικτελοῦμεν μετὰ πάσης τιμῆς ἀσπασζόμενοι τὴν ἀγίαν Ἰμῶν δεξιάν.

Ἁ Διευθυντής τῆς «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης»
Σωτ. Ν. Σχοινᾶς

Langius δὲν ἐδήλου ἐν τέλει (τῆς ἀφιερωτ. ἀναγραφῆς πρὸς τὸν Θεόκλητον θηρίτην), ὅτι ἡ 17 τοῦ Ἀπριλίου 1732, ἦν σημειοῦται κατὰ τὸ ἐπιδιωρθωμένον ἡμερολόγιον, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν 6 τοῦ Ἰουλιανοῦ (βλ. σ. 256 τὸ λατιν. κείμενον). Ἀλλὰ ποῖον τὸ ἐπιδιωρθωμένον ἡμερολόγιον; Βεβαίως δὲν εἶναι Γρηγοριανόν, ὅπερ οἱ Διαμαρτυρούμενοι διαρρήδη ἀπεκήρυττον καίτοι ἀπὸ τοῦ 1582 διὰ παντοίων μέσων πάσαι καὶ αὐτοκράτορες προσεπάθουν νὰ ἐπιβάλλωσι. Διεδόθη ἐν Γερμανίᾳ, ὅτι ὁ πατριάρχης προσεχώρησεν εἰς τὸ νέον Καλενδριον. Τὸ τοιοῦτον κατετόραξε τοὺς ἐν Τυβίγγῃ θεολόγους. Ὁ φιλανατολικὸς Κρούσιος ἔσπευσεν ἐπανειλημμένως νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Φιλαδελφείας πληροφορίας, καίτοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διαφθεοθῆ ἡ διάδοσις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Τερσίου. Οὗτος μάλιστα τῷ εἰρημένῳ (πατριαρχικῷ) ἐξάρχῳ εἰς Βενετίαν ἀπαντησάμενος ἀποφαίνεται, ὅτι «ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησία νεωτερίζειν καθ' οἰονδήποτε τρόπον οὐκ εἴωθεν, ὥπερ αὐτῇ Δυτικῇ τοῦτό γε ἔργον ἀπαυστασίως ἐπιτελεῖται» (Εἰκοσιπενταετηρίς Κ. Κοντοῦ, Ἀθῆναι 1893, σ. 175). Ὅπως οἱ παρ' ἡμᾶς Νεοημερολογίται λεγόμενοι, ἵνα συμβιάσωσι τὰ πράγματα, προσέτειναν εἰς τὸν Πάπαν τὸ Γρηγοριανὸν μὲν, ἀλλὰ τροποποιημένον πως, καὶ ὅπως παρ' ἡμῖν τὸ παλαιὸν τῆρ τοῦ τοιοῦτου ἡμερολογίου θεωρεῖται ὁ ἅγιος Μαρωναίος Ἀνθιμος... οὗτος καὶ τοῦ παρὰ τοῖς Διαμαρτυρουμένοις ἐπιδιωρθωμένου ἡμερολογίου (stili emendatorii), ὡς γράφει Langius, εἶναι ὁ Βεῦελλος.

Ὁ Γουλιέλμος Φριδερίκος (αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας), ὁ φίλα, ὡς εἴπαμεν, προσκείμενος τοῖς καθολικοῖς, συνέστησε τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐταιρίαν διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἧς μέλος «συμμορῖτης» ὑπῆρξεν ὁ διακεκριμένος ἄριστος Ἀναστ. Μιχ. Νάποσσις (βλ. τὴν σημείωσιν ¹⁾). Προῖον ταύτης ἦν ἡ ἐπιδιόρθωσις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἐν τοσοῦτῳ ἐκ τῆς ἀριθ. 168 ἀναγραφῆς, ἣτις φέρει Ἰουλιανὴν ἡμερομηνίαν (calendarii Juliano Christi 1732), φαίνεται, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ Γερμανοὶ ἠκολούθησαν τοῖς διατάγμασι τοῦ τῆς Πρωσσίας βασιλέως... καὶ ἐν Ἰταλίᾳ αὐτῇ ταύτῃ τῇ παπικῇ ἔδρᾳ, οὐ παρὰ πάντων δεκτὴ ἦν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πολυείδους, καίτοι σχεδὸν 200 ἔτη εἶχον παρελθῆναι ἢ ἀποτολημηθεῖσα διόρθωσις. Ἰάκωβός τις Πετράτζης, ἐτύπωσε βιβλίον Φλωρεντίᾳ περὶ διορθώσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ²⁾. Ὁ Ἰταλὸς οὗτος ἔπεμψε τοῦτο πρὸς τὸν ἀκμάζοντα τότε Χίον μαθηματικὸν Γορδάτον. Οὗτος φαίνεται, ἀπήνησε μὲν αὐτῷ τὰ εἰκόσια, ὡς «Ἰταλῷ δὲ τούτῳ καθάπου ἡμερολογίου Γρηγοριῶ πάπα ποτὲ οὐδὲν ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν ὑπὸ τῆς πρώτης Συνόδου

¹⁾ «Θεόκλητος ὁ Πολυείδης, ὁ λεγόμενος Ἀγαθάγγελος, (ὁ χρησμολόγος) καὶ Λεύκιμα αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ (1731 - 1733) ἐξ ἀνεκδότου κώδικος. Ὁ φιλελλητισμὸς τῶν Γερμανῶν». Ἀθῆναι 1935, σ. 135 - 137. Τὸ ἐκ 300 καὶ ἐπέκεινα σελίδων ἰστορικὸν γράμμα τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδ. «Θρακικὰ» ἀπὸ τοῦ 1932 τμηματικῶς, ἔπειτα συμπληρωμένον ἐξεδόθη τῷ 1935 καὶ ἰδικαιτέρως εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα, εἶθεν ἀντιγράφωμεν πιστῶς.

²⁾ Βλ. περὶ τῶν ἀγώνων κατὰ τοῦ Γρηγ. ἡμερολογίου (ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ», τ. ΜΓ', σ. 352) οὗς συναντῶμεν ἐν Ἑθρώπῃ.

θεοπισθέντων ἐπινενόηται—συνεφώνει καὶ οὗτος, ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι, τῇ μεταρρυθμίσει—ἔγραψε δὲ πρὸς συνεννόησιν καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ φίλον Μακάριον, τὸν Πάτριον διδάσκαλον, λίαν ἐνδιαφέρουσαν γενικῶς περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀξιόλογον ἐπιστολήν, ἣν συνίστημι πᾶσι τοῖς... ἀσχάλλουσιν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει, ὅτι ἀφοῦ τοῖς Βυζαντινοῖς «ταῖς τῆς βασιλείας ἐκείνοις τύρβαις κυμαινομένοις παρημέληται» — ἡ πρότασις περὶ διορθώσεως ὡς γνωστὸν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Γρηγοροῦ τῷ Ἀνδρονίκῳ Γέροντι Παλαιολόγῳ—οἱ εἰς Ἱταλίαν Ἑλληνας φυγάδες «ἄλλα τε πολλὰ ἐκείνοις παρέδωκαν καὶ τὰ περὶ τῆς προβληθείσης δὲ ἐνέφηναν διορθώσεως». Κεχηγότες δὲ ἐκείνοι ἀκρατῶς εἰς καινοτομίας «κλέος τε ἀείμνηστον ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς μεταβολῆς περιποιῆσαι σπουδάζοντες» μετήλλαξαν τὸ Πασχάλιον τὰς δέκα προσθέμενοι ἡμέρας, ἵν' ἡ ἰσημερία εἰς τὴν κα' Μαρτίου γένηται, ὅπως, καὶ ὅτε οἱ ἐν Νικαίᾳ πατέρες συνέταξαν αὐτό, συνέβαινε. «Ἄλλὰ δεινῶς ἠστόχησαν», γράφει ὁ Γορδάτος, καὶ φυγόντες τὴν Σκύλλαν τῇ Χαρυῦβδι ἐνέπεσον· διότι, ἐνῶ ἀπέφευγον νὰ ἐορτάζωσι τὸ Πάσχα κατὰ τὴν β' πανσέληνον, «καὶ πρὸ τῆς πρώτης πανσελήνου ἀγεννῶς ἀπεργάζονται». Διατί δὲ συνέβη τὸ τοιοῦτον; διότι οἱ μὲν τῆς Ἀλεξανδρείας ἀστρονόμοι, οἷς ἀνετέθη νὰ καταρτίσωσι τὸ «Κανόνιον» ἦτοι τὸ αἰώνιον Πασχάλιον, τὸ ἄλφα ἐπιλεγόμενοι (εἰς περίοδον φλβ' ἐτῶν ἀνακυκλεῖται καὶ α+λ+φ+α=φλβ') ἐξηκριβώσαν καὶ εὔρον τὴν ἀληθινὴν ἰσημερίαν, ἦτοι κατ' ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην ὑπελόγησαν καὶ τὰ πρῶτα 10 λεπτὰ καὶ 44 δεύτερα λεπτὰ τὰ πρὸς ἐξίσωσιν ἀπαιτούμενα ἀπὸ 325 ἐτῶν, οἱ δὲ μεταρρυθμιστὰι δὲν ἔλαβον τοῦτο ὑπ' ὄψιν. «Παρετήρησαν τοῦτο μετ' οὐ πολὺ οἱ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἔπρεπε πρὸς πληρῆ ἐπανόρθωσιν νὰ μεταβάλωσι καὶ αὐτῆς τὸ ἑρροτολόγιον· τούτου δὲ τὴν μεταβολὴν οὐκ ἂν ἦν καινοτομίας αὐτῆς φυγεῖν γραφήν» τὸν τολμήσαντα, λέγει ὁ Γορδάτος, καὶ τελευτᾷ ὣδε: «Ἰδὼν οὗτος ὁ Ἱταλὸς Πετάρτζης τοὺς οἰκείους ζητοῦντας μὲν τὴν διόρθωσιν, ἀμυχανοῦντας δὲ ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ μαρτυρολόγιον, πολλὰ ποιήσας τρόπου ἐπέτυχεν, ἀψαύστου ἐκείνου μένοντος, τῶν ἐπακτῶν μόνον καὶ κύκλων τοῦ ἡλίου μεταβληθέντων, τοῦ πλημμελήματος ἀνώτερον γενέσθαι τὸ Γρηγοριανὸν καλενδάριον· οὐκ ἔστιν οὖν κ.τ.λ.» ἀλλ' οὐδὲν ἤγνουσε καὶ οὗτος, διότι μόνον τὸ πατριὸν ἡμέτερον εἶναι πάσης ἀνωμαλίας καὶ συγχύσεως ἀπηλλαγμένον»¹⁾.

1) Ὁ Πασχαλιὸς πῖναξ ἡ κύκλος ἐξεπονεῖτο πολὺ πρὸ τῆς α' οἰκ. συνόδου, ὡς ἀναφέρει ὁ ἐθ' κανὼν τοῦ Λαοδικείας Ἀνατολίου ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἀκμάζοντος (βλ. «Ἐκκλησ. Φάρον» Ἀλεξανδρείας ΙΓ', σ. 657). Ὁ Γορδάτος Κωνσταντῖνος ἦν τῶν λογικωτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀριστα καὶ περὶ τὴν θεολογίαν ἐνδιατρίβων, διὸ καὶ ὁ πολὺς Χρύσανθος ὁ Νοταρᾶς πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐτίμα αὐτὸν καὶ ἀνέθετο νὰ συντάξῃ τὸν Πρόλογον τῆς Περιγραφῆς τῶν ἀγίων Ἰσῶν. Ἐγραψε δὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν τῷ 1782 (βλ. Ἐπετησίδα Παναγασοῦ, ἔτος 5' 1902, σ. 119). Τὰ μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ του περιέχονται εἰς τὸν Γ' τόμον τῆς «Μαθηματικῆς ὁδοῦ» ἐκδοθείσης τῷ 1749, βιβλίον σπανιώτατον (βλ. ἡμετέραν «Βιβλιογραφίαν Ἡπειροῦ καὶ Ἀλβανίας» ἐν Ἡπειρωτ. Χρονικῆς, ἔτ. 5', Ἀθῆναι 1931, σ. 92).

Ταῦτα παρεπιπτόντως ἐγράφομεν ἔκτοτε ἐν τῇ Ἀθωνιάδι Ἱερατικῇ Σχολῇ ἐν ἐρημίᾳ βιβλίων· ὅθεν πρὸς συμπλήρωσιν ἀναφέρομεν δύο σημαντικὰς μαρτυρίας 1) τοῦ κλεινοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου, ὅστις λίαν κραταιῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς ἠγωνίσαστο πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ νέου Καλενδαρίου. «Ὅθεν οὐδεὶς ὅλως νομισάτω, γράφει, ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους θεῖους πατέρας διέλαθε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως· χάριτι γὰρ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς α' συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν αἰεὶ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ Νομικὸν γίνεται ἐν Κυριακῇ· καὶ σύγχυσιν τινὰ οὐκ ἔγνωμεν, ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν· καλῶς καὶ γὰρ διευτυπώθη τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ αἰωνίως διαμένει ἅπταστον· κακῶς γὰρ παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρὰ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. . . καὶ ἔξω παντὸς λόγου» 1). Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Ἱερεμίου διαμνημονευθέντα παρὰ Δοσιθέου, αὐτὸς δὲ οὗτος ἀποσκωδῶν οὕτως τὸ νέον ἡμερολόγιον· «ὅτι μέγιστον σκάνδαλον προὔξενησεν ἡ Ρώμη καὶ ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' παντὶ τῷ κόσμῳ καὶ πᾶσι τοῖς χριστιανικοῖς ἔθνεσι διὰ τὸ καινοτομήσαι εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα τοῦτο, ἡ καινοτομία δηλονότι περὶ τὸ ἅγιον Πάσχα ἀποδείξεως οὐ δέχεται· ἐπειδὴ ἡ κατ' ἔτος πρᾶξις ἀπαράγραπτος μάρτυς, ἐκτὸς ἕως τούτου, ὅτι οὐ γέγονεν ἀσφαλῶς καὶ ἡ τοιαύτη λεγομένη διόρθωσις· ἄλλοτε μὲν γὰρ οἱ Λατίνοι τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων προεορτάζουσι 2) καὶ κατὰ ταύτην τὴν διόρθωσιν δείκνυται φανερὸν τὸ ἀμάρτημα τῶν παραβαινόντων τοὺς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας κανόνας Λατίνων· διότι ἄλλοτε τοῖς Ἑβραίοις συνεορτάζουσιν. ὅτι δὲ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία φυλάττουσι τὸ ἀρχαῖον καὶ πάτριον ἔθος. . . μένει κἀν τούτῳ καθαρὰ τε καὶ ἀγνή ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς φανερὸν ἐστὶ πᾶσι τοῖς εἰδόσι τοὺς 4 διορισμοὺς καὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, καθ' οὓς δεῖ φυλάττεσθαι τὴν τελεσιουργίαν τοῦ ἁγίου Πάσχα. . . διὸ καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συναθροισθεῖσα ἁγία Σύνοδος ἐπὶ πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου, Ἀλεξανδρείας Μελετίου καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, ἀπεβάλετο ταύτην τὴν παράβασιν μᾶλλον ἢ διορθῶσιν. ὡς ἐπισηφαλῆ, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, ὡς ἀντικειμένην τοῖς ἱεροῖς κανόσι, ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων εἰς πάντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη, ὡς εἴρηται» 3).

Ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὀγιῶν τούτων καὶ πατροπαράδοτων ἀρχῶν ὑπεστηρίξαμεν τὸ πάτριον ἡμερολόγιον, ὅτε τῷ 1926 προηγήρομεν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐν τῇ Ἱ. Κοινοτήτι καὶ κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς ἀντεπεξήλθομεν

1) Παρὰ τῷ αἰδιμίῳ πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως Δοσιθέῳ ἐν τόμῳ Ἀγάπης σ. 535.

2) Τὸ τοιοῦτο κατὰ πῶτον συνέβη τῷ 1587 ἤτοι 4 ἔτη μετὰ τὴν καθιέρωσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, καθ' ὃ ἐλόκληρον σεληνιακὸν μῆνα ἐώρτασαν πρὸ τοῦ τῶν Ἑβραίων Πάσχα. Πῶς τοῦτο δύναται νὰ ἐπαναλαμβάνηται βλ. Ἐκκλησι. Φάρος Ἀλεξανδρείας, τόμ. ΚΖ', 1928, σ. 118.

3) Δωδεκάβιβλος, βιβ. ΙΑ', 8, σ. 1169.

κατὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, τοῦ μητροπολίτου Μαρωνείας Ἀνθίμου. Ἦτο σωτήριον τὸ μέτρον τοῦτο καθ' ὃ ἀπεφασίζετο, ἵνα μὴ γένηται συζήτησις, ὅτε δὴ πῆρχε κίνδυνος νὰ περιπλέξῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἱερῶν μόνων, ἀλλ' ὅπως ὁ ἅγιος Θεὸς φωτίσῃ τὸν ἅγιον Δαύρα, αὐτὸς μόνος ν' ἀπαντήσῃ καὶ συζητήσῃ. Ἀνέπτυξεν ἐπὶ μίαν ὥραν ὅλην τὴν ἐπιχειρηματολογίαν καὶ τὴν κανονικὴν θέσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὃ δὲ Δαύρας ἐπὶ ἡμίσειαν μόνην ὥραν. Οὗτος εἶχεν ἰδιαιτέραν ἐντολήν, (ἦν μόνος ἐγὼ ὡς ἐκτελῶν καὶ χρέη ἀρχιγραμματέως γνωρίζω ἀναγνοὺς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένην πατριαρχ. ἐπιστολήν) «διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου» νὰ ἐπιβάλῃ τὸ νέον εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ἡμερολόγιον. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς μου ἦτο τόσῳ συντριπτικῇ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ παλινωδήσῃ αὐτὸς ὁ εἰσηγητὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην του, ἀφείς ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ συστήσας καὶ εἰς τὰ πατριαρχεῖα νὰ παραβλέψῃ τοὺς Ἀγιορείτας, διότι ἔχουσι δίκαιον, ὡς εἰδότες κάλλιον τὰ τοιαῦτα ζητήματα.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2 ΤΕΥΧΟΥΣ "ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ,, 1)

Μετὰ τὴν Ρωσσίαν ἤρχισαν οἱ δορυφόροι νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιον τραγῶδι. καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία, ἣτις περιορίζει εἰς 6 κεφάλαια τὰς ἀξιώσεις τῆς ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ λέγει: «ὕποβάλλει αὐτὰς τὰς δικαίας ἀξιώσεις καὶ εἶναι θεαταῖα, ὅτι τὸ οἰκουμ. πατριαρχεῖον θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ θάσιμόν των καὶ θὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὰ βψιστα συμφέροντα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ διὰ τὴν καλὴν συνεννόησιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκουμ. ὀρθοδοξίας». Εἰς δεῦτερον ἄρθρον καταλήγει: «Τὸ ἅγιον Ὄρος Ἄθως οὐδέποτε ἀνήκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ εἰς τὴν ὅλην οἰκουμενικὴν ὀρθοδοξίαν» (βλ. «Πάνταινον» Ἀλεξανδρείας τευχ. 10 τῆς 1 Ἀπριλίου 1954, ἔτ. ΜΓ' σ. 166 - 168). Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν ἀπεκλείεται ὁ θόρυβος αὐτὸς νὰ ἐσταμάτησεν τὴν ἐκδοσὶν τοῦ βασιλικοῦ χρυσοβούλλου, ὅπερ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἶχε καθ' ὅλα ἐτοιμασθῆ νὰ σταλῇ εἰς ἀπάντησιν τοῦ σταλέντος πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ὁλοσφραγίστου εὐχαριστηρίου τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτητος. Καὶ ὅμως, ἐνῶ τὸσον ἐπιφυλακτικὴ παρουσιάζεται ἡ Κυβέρνησις, οἱ ἀνεύθυνοι παράγοντες προχωροῦσι πέραν παντὸς ὁρίου καὶ ἐτοιμάζονται νὰ πέμψωσι πάλιν τὸν κ. Μαυρούσαν νὰ τακτοποιήσῃ τὰ κειμήλια, νὰ φωτογραφήσῃ τοὺς κώδικας, νὰ συμπληρώσῃ τοὺς Καταλόγους τοῦ Δάμπρου, αὐτὸς ὁ νέηλος, ὅστις ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ γράφων ταῦτα ἐξέδωκε δύο τόμους ἀναπληρωματικούς. Ἐνταχθεὶς οὗτος εἰς τὸ τάγμα τῶν μοχθηρῶν μαλλιαροκομμουνιστῶν, χάρις εἰς τὸν πάτρωνά του Γάλλον Merlier, διευθυντὴν τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, ἐστάλη

1) Δόγμα τῶν σεισμῶν ἀπωλέσθη ἡ συνέχεια τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καὶ παρεκαλέσαμεν τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Κορυθαίε διπως ἐπαναλάβῃ τοῦτο, ὃ καὶ ἀπέστειλε καὶ τὸ καταχωροῦμεν. Δέον, ἵνα ἀναγνωσθῇ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν (δρα εἰς σελίδῃ ἄρθρου 75).

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 103)

15. «Ἐὰν ἐρευνήσω μου»

Ὡς πέλαγος τῆς ἀμαρτίας θεωρεῖ ἑαυτὸν ὁ ἐνταῦθα προσευχόμενος. Ἐρευνα, λέγει, ἀπάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὄλων τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων αἱ ἀμαρτίαι εἶναι ὀλιγώτεραι ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς ὁποίας οὗτος (ἕνας μόνον) ἔχει διαπράξει, καὶ δὴ ἐκουσίως (= ἐν γνώσει φρενῶν, οὐκ ἀγνοίᾳ) ἀμαρτάνων. Πρόκειται περὶ θαθείας συντριβῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως. — Πάντως καὶ εἰς τὸ παρὸν τροπάριον, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τινὰ ἄλλα

τροπάρια, πρόκειται περὶ σχήματος ὁπερβολῆς. Βλέπε σχόλια εἰς τὸ 24ον τροπάριον τῆς Β' ᾠδῆς, ὅπερ καταλήγει οὕτω: «οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι». — Βλέπε καὶ τροπάρια 1ον καὶ 4ον τῆς Δ' ᾠδῆς, καὶ 3ον τῆς Γ' ᾠδῆς «εἰρμὸς ἄλλος», καὶ 5ον τῆς αὐτῆς, καὶ 3ον τῆς Β', καὶ 22ον τῆς αὐτῆς, καὶ 8ον τῆς αὐτῆς «εἰρμὸς ἄλλος».

16. «Φεῖσαι φεῖσαι, Κύριε . . .»

«Φεῖσαι» (τοῦ ῥήματος φεῖδομαι = πονῶ διὰ τινὰ ἀνθρώπων). Ἡ ἐπανάληψις τῆς προστακτικῆς «φεῖσαι» εἶναι δη-

πρὸς μετεκπαίδευσιν εἰς Παρισίους. Τὸ παράπονον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἦτο, ὅτι ὄλοι οἱ ὑπ' αὐτοῦ στρατολογηθέντες νεαροὶ φοιτηταὶ εἰς τὸ Παρίσι, ἐνῶ συνεδρίαζε τὸ ΟΗΕ καὶ συνεζήτει τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα, αὐτοὶ ἔκαμνον παρασυναγωγὴν μετὰ τῶν Σλαβῶν καὶ ἀντιέδρων κατὰ τῆς ἑλλην. ἀντιπροσωπείας. Μᾶς τὸν παρουσίασαν πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὡς ἔξοχον Βυζαντιολόγον, διότι δῆθεν ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Δοχειαρίου δημοτικὸν βυζαντινὸν κείμενον εἰς στίχους γεγραμμένον. Εἶναι ὁ κώδιξ 114 (νομίζω, διότι δὲν ἤκουσα τὴν εἰσῆγησιν, ἀλλ' ἔμαθον παρ' ἐπιλέκτου ἀκαδημαϊκοῦ, ὅστις δὲν ἐνεθυμεῖτο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ) καὶ ἡ «Παραινετικὴ διδασκαλία τοῦ . . . Σπανέα», περὶ ἧς ἀπὸ τοῦ Legrand καὶ ἐξῆς ἠσχολήθησαν οἱ ὁπαδοὶ τῆς μαλλιαρωσύνης. (Βλ. Κρουμβάχερ Ἱστορ. τῆς βυζ. λογοτεχνίας, τόμ. Γ', σ. 30 - 37). Ὁ μακαρίτης Λάμπρος ἀνακαλύψας τὸν τοῦ Δοχειαρίου κώδικα ἐξέδωκε τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐν Δελτίῳ τῆς Ἱστορ. καὶ ἔθνολ. ἑταιρ. Ε', 1896 σ. 103 - 122. καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔπειτα καὶ πρὶν. Παραθέτω στίχους :

Γιέ μου, ἂν ἔχῃς μισταργὸν εἶτε ὑποταγάτην
καὶ συνταγῆς του τίποτε, βλέπε μὴ τὸν κομπώσης
τὸ χάρισμαν, τὴν βόγαν του καὶ τὴν φιλοτιμίαν (44).

Ἐγὼ ἔχω ἀνακαλύψει καὶ ἄλλον ἀθωνικὸν κώδικα. Ἐν τέλει προσθέτω, ὅτι καὶ ὁ Μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀποδοκιμάζει τὰς τοιαύτας ἐνεργείας τῶν «Φίλων τοῦ ἁγίου Ὁρους» προκαλοῦσας δυσμενῆ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχόλια τῶν ξένων, καὶ ἀναμένει ἀπὸ τοῦ Ἁγιορείτου νὰ θέσουν τέρμα.

† ὁ Κορυτσᾶς Εὐλόγιος Κουρίλας

λωτική έναγωνίου δεήσεως. — « Ἄνες μοι » (προστακτική) τοῦ ῥήματος ἀνήμι = ἔλευθερώνω, συγχωρῶ ἐνταῦθα) = συγχώρησέ με, Κύριε, ἐμέ τὸ πλάσμα σου. — Μία τῶν ιδιοτήτων τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν εὐδεμίαν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἣ ὅποια συνυφαίνεται μετὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποιεῖ αὐτὸν ἀκάθαρτον καὶ ρυπαρόν. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ὁ ἕξω παντὸς ρύπου εὐρισκόμενος. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, κατὰ Ἰωάν. (13' 4 - 5) δὲν εἶναι καθαρὸς, καὶ ἀνμίαν μόνην ἡμέραν ζήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς: « Ἦίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ῥύπου: Ἄλλ' οὐδαίς, ἐάν καὶ μία ἡμέρα ὀβίῃς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. . . ».

17. « Δι' ἐμέ Θεὸς ὢν . . . »

Ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος (= « ἐμορφώθη », ἔλαβε μορφήν ἀνθρωπίνην) χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ θεία αὐτοῦ φύσις, ἵνα τὸν ἄνθρωπον θεοποιήσῃ κατὰ τὴν ἀρετήν, ὡς διδάσκουσιν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. — Καὶ οὐ μόνον « ἐμορφώθη », χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἐπὶ τῆς γῆς διέμενεν ἐτέλεσε θαύματα, δείγματα τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆς θείας αὐτοῦ καταγωγῆς. — Περὶ ἰάσεων λεπρῶν βλέπε Λουκᾶ 13', 12 - 19, καὶ λοιπὰ ἄλλα χωρὶα τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, περὶ δὲ τῶν θεραπειῶν παραλυτικῶν βλέπε Ἰωάννου ε', 1 - 15, κ.λ.π. καὶ περὶ τῆς θεραπείας τῆς Αἰμόρρου βλέπε Μάρκου ε', 25 - 34, καὶ δὴ στίχον 27: «... ἐλθούσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπίσθεν ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ. » — Τὸ τροπάριον τοῦτο εἶναι ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου.

18. « Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι . . . »

Ἐχει ληφθῆ ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς (Μάρκου ε', 25 - 34) τῆς ἑξιστο-

ρούσης τὴν θεραπείαν τῆς Αἰμόρρου ἢ Αἰμορροῦσης γυναίκός, τῆς παρὰ τοῦ Κυρίου θεραπευθείσης. — Τάλανίζεται καὶ ἐνταῦθα, ὡς πολλάκις μέχρι τώρα, ἡ « ἀθλία ψυχὴ », ἣτις προτρέπεται ἵνα « δράμῃ καὶ κρατήσῃ τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ », ἥτοι προτρέπεται εἰς μετάνοιαν, ἐξ ἧς προέρχεται ἡ ψυχικὴ σωτηρία. Σημειωτέον ὅτι ὁ τῆς Γ' ἑκκονταετηρίδος κῶδιξ ἔχει, ἀντὶ « Αἰμόρρου », ὀρθῶς « Αἰμόρρουν ».

19. « Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν . . . »

Ἄλλην γυναῖκα, θεραπευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, προτρέπει ὁ ἱερός ποιητὴς νὰ μιμηθῇ (« μιμοῦσθαι ») ἡ ψυχὴ, πρὸς σωτήριο ἀνθρώποις. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ « συγκύπτουσα, ἡ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές » (Λουκᾶ 13', 11 - 17). —

Εἰς τὸ τροπάριον αὐτὸ ἐνυπάρχει μία εἰκὼν τραγικὴ, ἕνεκα τῆς πτώσεως τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ παρομοιάζεται μετὰ τὴν χαμαὶ κύπτουσαν γυναῖκα, ἣ ὅποια πρέπει νὰ γονυπετήσῃ (καθὼς μάλιστα εἶναι σκυμμένη καὶ κατεδαφισμένη ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῆς) πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Κυρίου (« πρόσπεσον τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ »), ἵνα ἀνορθωθῇ καὶ ὀρθοποδήσῃ, πορευομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. (Πρὸς Ματθαίου 5', 13, 14: « Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πόλης... »).

20. « Εἰ καὶ φρέαρ . . . »

Ἡ σικηνὴ εἶναι εἰλημμένη ἐκ τοῦ δικλῆγος τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῆς Σικμαρετιδος γυναίκός (Ἰωάννου 8', 5 - 42, καὶ δὴ οἱ στίχοι 11, 15, 14). Ἐκ τῆς φρασεολογίας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἔχουσι ληφθῆ αἱ φράσεις καὶ αἱ λέξεις τοῦ τροπαρίου τούτου: « Φρέαρ θαθύ » πρέπει νὰ ληφθῇ ἐνταῦθα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅτι τὸ

πλήθος τῶν ἀμαρτιῶν καθιστᾷ διστακτικὸν τὸν αἰτοῦντα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον. — «Εἰ»=καίτοι. — Ἄλλασσει περαιτέρω τὴν σκηνὴν ὁ ἱερός ποιητής. Μεταφέρει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, αἰτῶν νὰ «βλύσῃ νάματα ἐκ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ φλεβῶν», ὑπὲρ τὰ ὅποια πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὴν θεϊαν Μετάληψιν. — «Ζωῆς βεῖθρα βλύζεις»=πηγάξεις ποταμούς ζωῆς (ὡς χορηγὸς τῆς ζωῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς). Πρὸς Ἰωάννου σ', 40 («Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ θεῖον ἄσμα τοῦ πέμφντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεοφάνων τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἔχη ζωὴν αἰώνιον») καὶ ἄλλαχού. Πρὸς καὶ τὸ σφάλιον εἰς τὸ 20ὸν τροπάριον τῆς Δ' ᾠδῆς, καὶ εἰς τὸ 22ὸν τῆς αὐτῆς ᾠδῆς.

21. «Σιλωάμ γενέσθω μοι . . . »

Ἰάλιν ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἱεροῦ Εὐαγγελίου λαμβάνει, ὡς εἰς τὸ προηγούμενον τροπάριον, τὴν ἀφορμὴν ὁ ἱερός ποιητής. Πράκειται δηλονότι εἰς τὸ παρὸν τροπάριον περὶ τῆς Θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, ὃν ὁ Κύριος ἴασατο. Βλέπε Ἰωάννου θ', 1 44. — «Σιλωάμ»=κολομβήθρα ἢ στέρνα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα τὸ ἑβραϊκὸν (Σιλωάμ) εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταφράζεται ἀπεσταλμένος. — Ὁραία ἡ εὐχή! Τὰ δάκρυα τῆς μετανόιας εὐχεται νὰ γίνουσι κολομβήθρα, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ νιφθῶσι τὰ ψυχικὰ μάτια («αἰκράρι τῆς ψυχῆς»), διὰ νὰ ἠμπορέσωσι νὰ ἴδωσι «νοερώς» (=πνευματικῶ τῷ τρόπῳ) τὸ «φῶς», τὸ πρὸ αἰώνων, ἦτοι τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Σωτῆρα Χριστόν. Βλέπε τὸν στίχον 5 τοῦ ἀνωτέρω κεφαλαίου ε', τοῦ κατὰ Ἰωάννην: «Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ φῶς εἴμι τοῦ κόσμου». Πρὸς καὶ σφάλια εἰς τὸ 14ον τροπάριον τῆς Ε'

ᾠδῆς τοῦ Μ. τούτου Κανόνος.

22. «Σὲ Τριάς δοξάζομεν . . . ».

Ὡς καὶ ἄλλαχού ἔχει λεχθῆ, τὰ «Δόξα», «Καὶ υἱὸν» πρὸ αὐτῶν φέροντα τροπάρια τοῦ Μ. Κανόνος, διὰ τῶν ὁποίων κατακλείεται ἡ σειρὰ τῶν τροπαρίων τῶν «Ἐιρμῶν», ἔχουσι χαρακτηριστικόν. Ἐνταῦθα τονίζεται ἡ τριαδικότης ἐν τῇ μονάδι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τριάς ὁ Θεός. Ὁ Πατήρ (ἄγιος), «ἀπλή οὐσία»=εἰς Θεὸς τῆ οὐσίας, ἐν τρισὶ προσώποις. «Ἄει προσκυνομένη» ὑπὸ τε τῶν οὐρανίων τῶν Ἀγγέλων τάξεων, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ πάσης κτίσεως, «δρωμένης τε καὶ οὐχ δρωμένης», κατὰ τὸν Μέγαν Βασιλείον.

23. «Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο . . . ».

«Ἐκ σοῦ τῆς ἀφθόρου (=τῆς μὴ γνωριστάσης φθορὰν τῆς παρθενίας σου), καὶ ἀνάνδρου (=τῆς μὴ γνωριστάσης ἀνδρα), τῆς Μητροπαρθένου (=ἡ ὁποία εἰσὶ Μητέρα, γεννήσασα τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ μένεις Παρθένος, καίτοι ἐγέννησας) ὁ Θεὸς ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου (=ἐνεδύθη ὡς ἄμφιον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν), [ἦτοι τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα ἔλαβεν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπελεύσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος], καὶ ἦνωσεν ἐαυτῷ (=συνήφανε ἐν τῷ προσώπῳ Του τὴν θεϊαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν), ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας» (=ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου ἐλοῦ), κατὰ τὸ χωρίον Ἑβραίου α', 2: «ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας (=τὰ ἐν χρόνῳ δημιουργήματα) ἐποίησεν».

(Ἀκολουθεῖ)

**Διαδόσατε τὴν «Ἁγιο-
ρειτικὴν Βιβλιοθήκην»**

Μητροπολίτου Κορυθῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ Δαυριώτου

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ, Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΘΩΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Τὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου εἰς τὸν Μικρὸν Ἄθωνα ἢ Ἀντιάθωνα ἐν τοῖς ὄρεισι τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου.—Τὸ πρωτόπλασμα τῆς νῦν μεγάλης μονῆς.—Ἀγῶνες τοῦ ἁγίου πρὸς τὸν Πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους.—Ἐγγραφα ἀμφιβόλου γνησιότητος.—Μαρτυραὶ ἀσφαλεῖς ἐκ τῶν Τυπικῶν περὶ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου.—Ὁ κίνδυνος τοῦ ἡσυχαστικοῦ καὶ κελλιωτικοῦ βίου.—Ἡ ἐρήμωσις τῶν μονυδρίων.—Ἀξιόζηλος ἄμυνα καὶ προπάθειαι τοῦ Πρώτου.—Ἀδιεξίτητοι ἐριδες περὶ ὄρειων τῶν μονῶν Διονυσίου καὶ Γρηγορίου.—Ὑποπτον ἔγγραφοι.—Αἱ διπλογραφαὶ!—Ὁριακὰ ἔγγραφα τῆς μονῆς ἁγ. Παύλου.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 83)

Ὁ Πρῶτος Θεοφύλακτος ἐν τῇ πράξει περὶ διαχωρισμοῦ τῶν μονῶν Νεακείτου καὶ Ξηροκάστρου λέγει, ὅτι πρὸ αὐτοῦ οὐδεμία τῶν μονῶν εἶχεν ἰδιοπεριόριστον τόπον· τότε τὸ πρῶτον ἠρξάντο περιορίζειν τὸν κοινὸν τόπον (παρ' Οὐσπένσκη III, 241). Ἔνεκα τούτου ἡ ἰδρυσις τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Διονυσίου ἐδημιούργησε δυσεπίλυτα ὄριακὰ ζητήματα μεταξὺ τῶν γειτόνων μονῶν, τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου, μεθ' ἧς ἐπὶ χρόνον τινα ἦσαν πρὸς εἰρήνευσιν ἠνωμένοι αἱ δύο μοναὶ, καὶ τῆς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, πρὸς ἣν μέχρι ἐσχάτων ἡμερῶν διεφέροντο¹⁾. Ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς τοῦ Διονυσίου δημοσιεύω κατωτέρω ἐν παλαιγενέσι ἔγγραφοι ὡς ἔχει μὲ τὰς ἀνορθογραφίας.

Τὸ κέντρον τῶν Ἠσυχαστῶν.—Ὁ Μικρὸς Ἄθω· τοῦ ἁγ. Διονυσίου.—Αἱ ὄριακαὶ ἐριδες μεταξὺ τῶν δύο ἐκατέρωθεν μονῶν.—Πῶς ἐκίβδηλευντο τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα.—Ἄπλετον φῶς εἰς τὰ ἀπὸ 500 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν δικαιώματα τῆς μονῆς Διονυσίου.—«Οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται».—«Ἄγει δὲ εἰς φῶς τὰ πάντα ὁ χρόνος».

Ἡ ἰδρυσις τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Διονυσίου εἰς μέρος «ἐπίκοινον» τοῦ Πρώτου ἔθιξε τὰ κυριαρχικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, ἀλλ' ἅμα ἔθεσεν εἰς παράνομον κίνησιν καὶ τὰς βουλμιώσας γειτνιαζούσας μονάς, τὸ κακὸν παράδειγμα εἶναι τὸ πρῶτον δέλεα πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Μετὰ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου ἐπὶ τινα χρόνον πρὸς εἰρήνευσιν εἶχον κοινὰ ὄρια. τότε ἰ-

¹⁾ Εἰς τὸν ἐν τῷ ἀρχεῖφ τῆς μονῆς Διονυσίου σπουδαῖον ἱστορικὸν κώδικα, ὃν περιγράφωμεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Β' τόμον ἡμῶν, συμπλήρωσιν τοῦ Καταλόγου τῶν ἀγιορειτικῶν κωδίκων τοῦ Λάμπρου—οἱ κώδικες οὗτοι τῶν δύο ἡμῶν τόμων ἀνέρχονται εἰς 1000 περίμου μὴ ὑπάρχοντες παρὰ Λάμπρῳ—σ. 35·49 ὑπόκει ἔτιρον σιγίλλιον τοῦ Ἀντωνίου ἔτους 1391 ἐν φύλλῳ 249β·250· ἐν τῷ ὁποίῳ ἐντονώτερον ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ ν' ἀναμηνύηται εἰς τὰ τοῦ ἁγ. Ὄρους καὶ ἐξασφαλίζονται πλήρως τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ Πρώτου.

δρύνετο περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἢ ἑτέρα τῶν μονῶν, ἢ τοῦ ἀγίου Γρηγορίου καὶ ἐποίησεν οὕτως εἰπεῖν ἐκχειρίαν. Μετὰ τῆς τελευταίας ἦλθεν εἰς συμφωνίαν, ἐπικυρωθεῖσαν τῷ 1948 ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἀλλ' ὡς ἐπληροφορήθη καὶ αὕτη δὲν ἐτελεσφόρησεν. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἔχουσι τὴν προέλευσιν τὰ κατωτέρω πλαστογραφημένα ἔγγραφα, ἅτινα εἶναι ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου καὶ ἀπαρχὴ τῶν ἐπὶ 500 ἔτη κρισολογιῶν.

«Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ»

† «Ἐπειδὴ προυπῆρχεν ὁ τόπος τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγίου Ὁρους ἡγου τοῦ ἱεροῦ Πρωτάτου, ὡς ἐδηλώθημεν ἐκ τῶν χρυσοβούλλων τοῦ κυρ Διονυσίου ἐν μέσῳ τῶν δύο Μοναστηρίων ὅτι τοῦ κυρ Διονυσίου καὶ τοῦ κυρ Γρηγορίου ὡς ἐγεγόνασιν συγχήσεις καὶ σκάνδαλα ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐδεήθησαν τῇ ἡμετέρῃ ταπεινότητι καὶ δι' ἐμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἡγουμένους τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγίου Ὁρους, ἥπως δώσωμεν αὐτοὺς ἐν ἀμοιτέροις τόπον, εἰρήνην καὶ διμόνοιαν, καθὼς ἐνετείλατο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. ἤξαντες ἡμεῖς τῇ τούτων παρακλήσει καὶ κοιλιάσαντες ἅπαντες ἐν τῇ ἱερᾷ συνάξει εὖρων, ὅτι ὁ τόπος ὑπῆρχε τοῦ καθ' ἡμᾶς Πρωτάτου, καὶ μὴ εὐρώντες τὰ σύνορα ἕως τέλους, μόνον ἀπὸ τῶν θρουβανιστῆν ἀνερχόμενον ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, ἕως τοὺς φυλασσομένους. Ἀπὸ δὲ τοὺς φυλασσομένους ἀρξώμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ὀρωστατοῦμεν τὸ φρεδὴν φρεδὴν ἀπὸ τὰς ριζημέας πέτρας, ὅ ἐστιν μεγάλα ὡσάν πόρται καὶ ἐκόψαμεν τὸ μονοπάτι εἰς τὸν μέγαν ποταμόν, καὶ ἀνήλθαμεν εἰς τὸ μεσέων πλαγίως ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὸν μέγαν ποταμόν καὶ ἐχαράξαμεν ἐν μέσῳ τοῦ πλαγίου αὐτοῦ εἰς δένδρα ἰδρῦς, ὄξιας τε καὶ ἐλάταις, καὶ ἀνήλθαμεν εἰς πέτραν ῥιζημέαν μεγάλην σχισμένην ἀπὸ ἀναθεν ἕως κάτω, καὶ ἐκόψαμεν τρία θυσία ξηρά, καὶ ἤλθαμεν εἰς μεσωνησίδιον, ὅ ἐστιν ἰδρῦς μεγάλη καὶ ἐπαράλαβομεν τὸ ἀριστερὸν μέρος, καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ κυρ Διονυσίου καὶ ἐπαράλαβομεν τὴν ὁδὸν καὶ ἐκλείναμεν εἰς τὴν βρύσιν, ἕως οὗ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὸν Ἅγιον Παῖλον: Ταῦτα πάντα ἐπειδὴ ἐκ συμφώνου καὶ προστάξεως τοῦ τε Πρωτοῦ καὶ τοῦ ἐκ πάντων Κοινοῦ ὠκονομήθη καὶ ἐπραχθη, ἔστρωσαν καὶ διαμεινώσαν ἀραγὴ τε καὶ ἀπαράθραυστα, ἀναλοιώτια τε καὶ κρυωμένα εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. ὁ δὲ ἐναντιούμενος πρὸς ταῦτα, ἦτε ἀπὸ τοῦ νῦν, ἦτε ἀπὸ τῶν μετέπειτα, (ὁ μὴ δώῃ ὁ Κύριος) καὶ ἀνατροπὰς τινὰς ἐφευρίσκων κατὰ τοῦ τοιοῦτου τόκου (γρ. τύπου), ἵνα ἐν πρώτοις μὲν μὴ εἰσακούεται παρὰ παντὸς κρητορίου, μὴ τε μὴν παρὰ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἀγίων Πατέρων, ἐπισπώμενος ἐφ' ἑαυτῶν καὶ τὴν ἀρὰν τῶν 318 Ἀγίων καὶ Θεοφόρων πατέρων. Ταῦτα διαγνῶντες καὶ τὸ παρὸν γράμμα ποιήσαντες καὶ ταῖς ὑπογραφαῖς βεβαιωσάμενοι, ἐτάξαμεν δεῖ μένειν (γρ. διαμένειν) εἰς τοὺς ἑξῆς ἅπαντας καὶ διηγεκεῖς χρόνους ἀμετάτρεπτά τε καὶ ἀπαράθραυστα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. διὰ δὲ τοῦτο ἐγεγόνει καὶ ἡ παροῦσα μου γραφὴ εἰς βεβαίωσιν καὶ ἀσφάλειαν μετὰ τῶν περὶ ἡμῶν Ἀγίων Πατέρων κατῳνομα.

τοῦ ἔτους ςδ', ἰνδικτ. ιδ', κατὰ μῆνα Μ. ἴου (=1496)

† ὁ Πρωτὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους Γρηγόριος ἱερομόναχος.

† Προηγούμενος Νεῖλος Χιλανδαρίου

- † Μάρτυρες ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς λαύρας Νεῖλος ἱερομόν. καὶ Γερμανὸς μοναχός.
 † Σίλβεστρος μοναχὸς τοῦ Βατοπεδίου.
 † Μάρτυς Ἰβήρων Διονύσιος ἱερομόναχος.
 † Ὀνούφριος Γέροντας τοῦ Ζωγράφου.
 † Ταλεῖνὸς ἡγούμενος τοῦ Δοχειαρίου Μακάριος ἱερομόναχος.
 † Τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωσήφ μοναχός.
 † Πατᾶ Ραφαὴλ Κουτλουμουσί.
 † Ἰωσήφ τοῦ Ῥουσσῶν.
 † Γρηγόριος ἱερομόναχος Σηροποτάμου.
 † Ἠγούμενος Διονυσίου Ἰάκωβος ἱερομόναχος.
 † Σπυρίδωνος ἀπὸ τοῦ Γρηγορίου.

«Ταῦτα, ἐπειδὴ ἐκ συμφώνου ἡμῶν εἰκεῖα βουλῇ τε καὶ προαιρέσει τοῦ τε κτῶ Σπυρίδωνος καὶ ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ κτῶ Γρηγορίου μετὰ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος ἐποιήσαμεν τὴν πράξιν ταύτην, τὴν ὀπισθεν διαλαμβάνουσαν μετὰ τὴν ἱερὰν Σύναξιν, ὑστέρον τε καὶ βεβαίωσιν παρ' ἡμῶν τῆς Μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἅπαντας ἐν τῷ κοινοβίῳ ἐφ' ὄρω τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ μετέπειτα τῶν ἀφ' ἡμῶν πάντων εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, διὰ δὲ τοῦτο ἐγγένοι καὶ ἡ παρούσα μου ὁμολογία, καὶ ἡ γραφὴ τοῦ ὀνόματος ἡμῶν διὰ χειρὸς ἐμοῦ ἐν ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς συνάξεως.

† Ἠγούμενος Γρηγοριάτης μοναχὸς Σπυρίδων»

Ἡ προσθήκη αὕτη ὡς ἰδιαιτέρα ἐπικύρωσις τῆς μονῆς Γρηγορίου δὲν εἶχε θέσιν ἐδῶ εἰς ἐπίσημον τοῦ Πρώτου γράμμα· ἀλλ' ἐζητήθη, ὡς φαίνεται, παρὰ τῶν Διονυσιατῶν, ἵνα προλάβωσι πᾶσαν καταστρατήγησιν παρὰ τῶν Γρηγοριατῶν μετὰ χρόνους, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Εἰς τὸ ἀρχεῖον μου ἔχω ἀντίγραφον ἐγγράφου μετὰ πάροδον 16 ἐτῶν **μονομερῶς συνταχθὲν ὑπὸ τῶν Γρηγοριατῶν**, ὅπερ διαλαμβάνει ἄλλα πράγματα καὶ δρόσημα (ὑποθέτω παραποιήσιν, δὲν τὸ ἐξηκριβῶσα). ἄρχεται δι' ὠραίου προλόγου: «Πλήρωμα τοῦ νόμου ἐστὶν ἡ ἀγάπη κτλ.» Ἀναφέρεται εἰς τὴν εἰρημένην πράξιν τοῦ Πρώτου Γρηγορίου καὶ φέρει ὑπογραφήν: «**Ἠγούμενος ἱερομόναχος Νικηφόρος Γρηγοριάτης** καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ἐδέχθηκα τὰ ἀνωτέρω καὶ μετὰ τὸ χεῖρ μου ὑπογράφομαι, καὶ ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες ἐν τῇ τοιαύτῃ εἰρηρικῇ ὑποθέσει μαρτυροῦμεν καὶ ὑπογράφομεν (8 ὑπογραφαί). Τὸ ἐγγράφον τελειώνει ὧδε: «Ἐπὶ τοῦτο ἐγγένοι καὶ τὸ παρὸν γράμμα εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Κατὰ τὸ (γρ. καὶ τό) πρῶτον γράμμα, ὡς ἀνωθεν ἐσαφηνίσσαμεν, εἶχε τὸ ἔτος ζδ', ἰνδ. ιδ', κατὰ τὸ νῦν ζκ' ἰνδ. ιε'. καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν σχετικὴν μονὴν τοῦ ὁσίου Διονυσίου μετὰ ταῖς ὑπογραφαῖς παρ' ἐκάστου, ὡς θέμις, ὀνόματα» (sic). **Εἶναι πρωτότυπος πράξις εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἁγίου Ὁρους νὰ τίθωνται τὰ σύνορα ἀνευ τῆς παρουσίας τῆς ἑτέρας ἐνδιαφερομένης μονῆς.** Ἀπ' ἀρχῆς ὁ πειρασμὸς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν «ἔβαλε τὴν οὐρά του», καὶ ἐπὶ ἡμῖσιν ἤδη μέγαν αἰῶνα συνε-

χῶ: διαπληκτίζονται αἱ δύο αὐται μοναὶ καὶ βασανίζονται ἀνε-
 ἀποτελέσματος. Μοὶ διεβιβάσθη ἡ τελευταία συμβιβαστικὴ ἀπόφασις
 τῆς 3 Ἰανουαρίου 1948, ἣτις ἀρχεται διὰ τῶν ἰδίων λέξεων: «Πλήρωμα
 νόμου ἐστὶν ἡ ἀγάπη...» ἐπικυρωθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος (26-2-
 48). Εἶναι κατόρθωμα τῶν δύο κοινοβιαρχῶν, πανοσιολογιωτῶν
 τῶν Γαβριὴλ τοῦ ἀγίου Διονυσίου καὶ Βησσαρίωνος τοῦ ὁσίου Γρηγορίου
 οὐ, δραστηρίων καὶ ἱεροπρεπῶν Ἀγιορειτῶν, καὶ εὐχομαι νὰ εἶναι τὸ τέ-
 μα τῆς «αἰωνοβίου» ταύτης ἔριδος, ἣτις εἶχεν ἐν ἀναστατώσει τοὺς καλοὺς
 ἀδελφοὺς τῶν καλλιτέρων τοῦ ἀγίου Ὁρους κοινοβίων.

Ἄλλ' ἡ τοῦ ἀγίου Διονυσίου μονὴ εἶχε καὶ ἐτέρωθεν τὰς ἐ-
 πιθέσεις, ἐκ τῆς ἄλλης γείτονος μονῆς, τῆς τοῦ ἀγίου Παύλου
 ἀλλὰ περὶ τούτου κατωτέρω.

Ἄλλὰ διατί νὰ συμβαίνουν ταῦτα εἰς τὸν ἅγιον αὐτὸν καὶ ἱερὸν τό-
 πον; Πρέπει νὰ δώσωμεν μίαν ἐξήγησιν διὰ νὰ μὴ ἀποδοθῇ τὸ θλιβερόν
 τοῦτο φαινόμενον εἰς τὴν κακίαν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐσταύρωσαν ἑαυτοὺς
 εἰς τὸν βραχῶδη ἐκεῖνον τόπον διὰ τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν καὶ τὴν πρὸς
 τὸν πλησίον ἀγάπην. Ἀπ' ἀρχῆς οἱ Ἀγιορεῖται διηρέθησαν διὰ κα-
 θεστωτικὸς λόγους εἰς δύο συστήματα, τοὺς ἡσυχαστάς, οἵτινες
 ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι καὶ τοὺς μοναστηριακοὺς, οἵτινες ἀρχηγὸν
 ἔσχον τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, τὸν Λαυριώτην—διὰ τὴν μονὴν Κολοβοῦ
 δὲν ἐνδιεφέροντο πολὺ, διότι ἦτο πολὺ μακρὰν σχεδὸν ἐκτὸς τοῦ ἀγίου Ὁ-
 ρους—αὐτοὶ φρονῶ ἦσαν οἱ πειρασμοί, οἵτινες ὅ τι ἐκτιζον οἱ μαστόροι
 τὴν ἡμέραν κατέστρεφον τὴν νύκτα κατὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Λαύρας—ἡ ἐρ-
 μινεῖα αὕτη, ἐννοεῖται εἶναι ἐλευθέρα, ἀλλὰ καὶ λογικὴ, διότι οἱ πειρασμοὶ
 ὡς σκιαὶ ἀθέατοι δὲν θὰ ἐφοβοῦντο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας—Οἱ ἀσκηταὶ ἀρχι-
 γὸν εἶχον τὸν Πρῶτον, ὅστις συνέχισε μέχρις ἐσχάτων ἡμερῶν αὐτοῦ τὸν
 καλλίνικον ἀγῶνα καὶ ὡς ἔχων τὴν κυριαρχίαν τοῦ τόπου ἀντίστατο εἰς
 τὴν ἰδρυσιν μονῶν, δὲν παρεχόρει μέρος, δὲν ἄφηγε νὰ τίθωνται σύνορα
 κτιστά (πυργίσκοι ἢ λαυροῖα κατὰ τὴν ἀγιορ. φρασεολογίαν), προσεπά-
 θει νὰ διαφυλάξῃ μέρος καὶ διὰ τοὺς ἡσυχαστάς, τοὺς ἀσκητάς καὶ τοὺς
 κελλιώτας. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου ἀντίσταντο καὶ αἱ ἰδρυσθεῖσαι μεγάλαι μοναὶ
 εἰς τὴν ἀνέγερσιν νέων· διότι τὸ τοιοῦτον περιώριζε τὴν περιοχὴν καὶ με-

Δήλωσις ἀναγκαία:

Ἀμφοτέρων τῶν ἱερῶν μονῶν, Διονυσίου τε καὶ Γρηγορίου, ἔχω ἀντίγραφα βλαν-
 τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, ὡς ἐπραξα καὶ διὰ τὰς ἄλλας μονάς, ὅσκι δὲν ἔχουν δημοσι-
 εύσει ταῦτα. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω ἐνταῦθα τὰ τῆς μονῆς Γρηγορίου—εἶναι εἰς τὴν
 ἐν Λαύρα διδλωθῆκην μου εἰς χεῖρόγραφον τόμον περιέχοντα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς μο-
 νῆς ταύτης. Πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ τι διαφωτιστικὸν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Θὰ
 εὐαρεστηθῇ λοιπὸν ὁ λογιώτατος ἅγιος καθηγούμενος κυρ Βησσαρίων νὰ ἐρευνήσῃ εἰς
 τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐάν εὕρῃ, ὅς μοι στείλῃ αὐτὸ διὰ τὸ ἐπόμενο ἀρθρον. Πολλὸ θὰ μὲ
 ὑποχρέωσῃ.

γάλην ἔκτασιν, ἣν εἶχον καταλάβει· π.χ. ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἐξουσίαζεν ὅλην τὴν πέραν πρὸς ΝΑ τῶν Καρεῶν ἔκτασιν μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀθωνος καὶ πέραν αὐτοῦ μέχρι τοῦ Ἀντιάθωνος, ἦτοι ἐγγὺς τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου, εἰς ὠριαίαν σχεδὸν ἀπόστασιν. Τότε ἐτέρωθεν ὁ ἅγιος Παῦλος ἰδρύσας τὴν τοῦ Ξηροποτάμου μονὴν κατεκυρίευσεν τὴν παραλίαν ὅλην μέχρι τοῦ Χειμάρρου ἦτοι τοῦ Ἀντιάθωνος. Ἐφεξῆς ἡ Λαύρα εἶχε πολυτετεῖς σκληροὺς ἀγῶνας καὶ δικαστήρια πρὸς τὰς ἔπειτα εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν ἰδρυθείσας μονὰς, τοῦ Καρακάλου, Φιλοθέου καὶ τῆς τῶν Ἰβήρων (ἀφοῦ ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς εἰς τὸν Μυλοπόταμον). Τὴν μονὴν τῶν Ἀμαλφηνῶν ἐρημοθεῖσαν ὑπὸ τῶν Καταλανῶν ἐνωρίς καὶ διαμαρτυριῶν συνεχῶνευσεν αὕτη. Κατὰ τοῦ ὁσίου Λιονυσίου ἐξηγέρθη ἀμέσως μετὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς μεγάλης μονῆς ὁ Πρωτός διὰ τὸν ἅγιον Ὀνούφριον, ὅστις ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κυριότητά του, διότι ὄρια εἰσέτι δὲν εἶχεν ἡ νέα μονή. ἀλλὰ καὶ αἱ γειτνιαζούσαι ἐκατέρωθεν μοναί, ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ ἡ τοῦ Γρηγορίου διεξεδίκουν τὸ βουνόν. Ταῦτα δὲ συνέβαινον διὰ στενότητα χώρου, ὅστις εἶναι ἐκεῖ ὁ πλέον πυκνῶς κατοικημένος.

Ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου δημοσιεύω τὰ ἑξῆς δύο ἔγγραφα, πράξεις τῆς Συνάξεως τοῦ ἁγίου Ὁρους.

Πρωτότυπον Χαρτῶν, ἔτους 1460, διαστ. 29X62,5, σειραὶ 70.

Ἐγγραφον πρῶτον, ὅπερ ἐν τῷ κατατεταγμένῳ ἀρχείῳ τῆς μονῆς τοῦτου τάσσεται ὡς δεύτερον. Ἐν ἀρχῇ εἶναι κατεστραμμένον.

«...πολλῶν ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος ἐν ἱερομονάχοις κύρ Διονύσιος] . . . τὴν κατοίκησιν ποιησάμενος . . . πρηγὴν βλέποντα θάλασσαν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὁρους τόπον, ἐν ᾧ καὶ μονὴν ἐδείματο ἐπ' ὄνοματι τοῦ τιμίου προφῆτου προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Εἶτα ὁ μὲν ἀπεβίω μηδὲν τὸ σύνολον πορισάμενος γράμμα τοῦ ὄρους παντὸς καὶ τῆς κοινῆς συνάξεως διὰ τὸν μονὴν χώρον, ὃν εἰκὸς νέμεσθαι τοὺς ἐν τῇ μονῇ, ἐπειδὴ τῆς μέσης οὗτος ἐτύγχανεν ὢν. οἱ δὲ ἐνέμοντο καὶ κατεῖχον ἀδιαφόρως τὰ περίεξ παρὰ μηδενὸς τῆς πλησίον μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου εὐρίσκοντες διενόχλησιν, ἀλλ' ἦν ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς τὰ πάντα κοινά· οἱ τε γὰρ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου φοιτῶντες εἰς τοὺς περὶ τὴν μονὴν τοῦ κύρ Διονυσίου χώρους τὰ κατὰ χρείαν πληροῦντες ἦσαν, οἱ τε τοῦ ἁγίου Διονυσίου εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον ὁμοίως, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀποστόλων ἔλεγεν ἴδιον εἶναι. Ταύτην δὴ τὴν ἔνωσιν οὐκ εἴσεν ὁ τοῦ φθόνου πατὴρ μέχρι τέλους φυλάττεσθαι, ἀλλὰ διαστῆσαι ἀλλήλων αὐτοὺς ἔπεισεν καὶ τοῖς ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Διονυσίου γράμματα συστατικὰ ζητεῖν ὑπέβαλεν. οἱ καὶ προσελθόντες ἐν τῷ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τοῦ Ὁρους προϊσταμένῳ, ἠτήσαντο γράμμα γένεσθαι αὐτοῖς, χωρίζοντοὺς περὶ τὴν ἐκείνων μονὴν τόπους ἀπὸ τῶν ὄρων τοῦ ἁγίου Παύλου, ὁ δὲ βιάσανον τῷ πράγματι μὴ δούς, γνώμης χωρὶς τῶν ἐν τῷ Ὁρει παντί, εἶξεν αὐτῶν τῇ δεήσει, καὶ γράμμα παρέσχεν αὐτοῖς, ὅπερ εἰς ταριχὴν ἐκίνησε τοὺς ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Παύλου, ἀναλογιζομένους, ὅπως μὲν εὐνοϊκῶς οὗτοι διέκειντο πρὸς αὐτοὺς, οἱ δὲ τριταῦτα ἐποίησαν. Ἀλλ' ἕως μὲν ἐκεῖνο καὶ μόνον ἦν, οὐ τοσοῦτον ἡ ταρ-

χή, ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἕτερον γράμμα ἐγένετο κυρωτικὸν τοῦ προτέρου, τοσοῦτον εἰς μίαν ἐχώρησαν καὶ ταραχὰς οἱ τῶν ἀμφοτέρων μονῶν, ὡς καὶ φόβον εἶναι πολλὴν παραχωρήσει Θεοῦ ἔργον φόνου γένωνται τινες ἐξ αὐτῶν· ὅπερ εἰδὼς ὁ **τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς** προϊστάμενος ὀσιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Ἀντώνιος ἀνέδραμεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν σύναξιν καὶ τοῖς τοῦ κυροῦ Διονυσίου ἐνεκλήτευσεν. Ἡ οὖν ταπεινότης ἡμῶν συνδιασκαψαμένη ἅμα τοῖς περὶ αὐτῶν θείοις ἀνδράσι καὶ ἡγουμένοις τῶ[ν] ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει σεβασμίῳν μονῶν ἐκρηκε βέλτιον εἶναι τοσικῶς ἐκεῖσε παραγενέσθαι, ὡς ἂν καὶ τὸν τόπον, ὑπὲρ οὗ διένεξις, ἴδη κἀντεῦθεν τὸ δέον ποιήσῃ. οἱ δὲ ἐκλεγέντες ἄνδρες ἀπὸ τῶν ἔργων ἀξιοὶ πιστεύεσθαι εἰς τὰ τοιαῦτα ἀπὸ μὲν τῆς ἁγίας Λαύρας ὁ τιμιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κύρ Σωφρόνιος ὁ πνευματικὸς, ἀπὸ δὲ τοῦ Βατοπεδίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Μακάριος, ἀπὸ δὲ τῶν Ἰβήρων ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Μακάριος, ἀπὸ τοῦ Χιλανταρίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Ἰωβάνης, ἀπὸ τῶν ῥώσων ὁ γέρων, ὁ κύρ Νικάνδρος καὶ προηγούμενος, καὶ ἀπὸ τοῦ καθίσματος τῶν Καρεῶν ὁ πνευματικὸς κύρ Θεοδόσιος. Οὗτοι οὖν προκριθέντες ἦλθον μεθ' ἡμῶν. Παραγενόμενοι δὲ ἐκεῖσε ἐξητήσαμεν, εἶπου τις αὐτῶν ἔχει παλαιὰν νέαν δικαίωμα ἐγγράφον, οἱ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἔχειν εἶπον, μάρτυρας δὲ προσβάλλοντες τὸν τε πνευματικὸν κύρ Νικόδημον, καὶ τὸν ἀπὸ Συριάνων κύρ Γρηγόριον τὸν γέροντα, ἄνδρας ἀξιόους πιστευθῆναι, ἐπὶ μαρτυρία πολλῶν πραγμάτων καὶ λόγῳ ἐρωτηθέντας ἀπλῶς, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ βάρους ἄλυτον <καὶ> φρικώδους ἀφορισμοῦ ἐξεφωνήσαμεν ἐνώπιον πάντων κατὰ τοῦ δι' ἔχθραν ἢ φιλίαν τὸ ἀληθὲς ὑποκρίψοντες· ὃ καὶ ἀκούσαντες ἐμαυτῶρησαν ἐγγράφως λέγοντες ὁ μὲν κύρ Γρηγόριος ἔχειν ἐξ ἀκοῆς παλαιᾶς ὡς τὰ κέλλμα τοῦ Ἐδρροβανιστοῦ τοῦ Γαλακτίωνος, τῶν Φυλασσομένων, τὸ ἐπάνω κάθισμα ὁ Προόδρος, τὸ τοῦ Κυρίλλου, τὸ τοῦ Μάρκου καὶ Διονυσίου καὶ ὁ σκληθρος εἰς τὸ τοῦ Πρωτάτου. τὸ δὲ παραθαλάσσιον ὄλον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ περιορισμοῦ τῶν Βουλευτηρίων καὶ καταντῶν μέχρι τοῦ ἀδλακίου τῆς τοῦ κύρ Σίμωνος ἐν τῷ Ξηροποτάμῳ¹⁾. Ὁ δὲ πνευματικὸς· ὅτε ὑπετάγην τῷ κυρῷ Διονυσίῳ δέδωκεν ἐκείνῳ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος κύρ Δωρόθεος ἀπὸ τοῦ Χιλανταρίου περιοχὴν τινα πολλήν, ὃ δὲ οὐκ ἐφθασεν αὐτὴν λαβεῖν διὰ γράμματος Ταῦτα εἰπόντων ἐκείνων ἀκούσαντες καὶ μὴ δυνηθέντες γνῶναι τίνος ἄρα εἶ

1) Γράφ. τοῦ τε Δροβανιστοῦ. Ἡ τοπωνυμία αὕτη σώζεται μέχρι σήμερον καὶ διακρίνει τὸ μέρος ἀπὸ τὸν καταρράκτην ὁ παραπλέων. Δροῦβα χωρίον Ὀλυμπίας, δρουβάν ἀγγεῖον γαλακτοκομίας, ἐν ᾧ κτυπῶντες καὶ ταρασσόντες τὸ γάλα ἀφαιροῦσιν οἱ ποιμένες τὸ βοῦτυρον, ὄθεν καὶ ρ. δρουβανίζω. Ἡ λέξις ὑπόλειμμα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου τοῦ 11-12 αἰῶνος, ὅτε Βλάχοι ἐνέμοντο τὸν ἱερὸν τόπον· διὸ καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχοντος ἀφθόνου ὕδατος εἶχον τὴν «κατοῦναν» ἐγκαταστήσει.

2) Μονὴ Ξηροποτάμου λέγεται ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου, ὄθεν καὶ οὗτος καλεῖται «τῆς τοῦ χειμάρρου μονῆς δομήτωρ ὁ πρῶτιστος» διότι εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Ξηροπόταμον δὲν ὑπάρχει χειμάρρος (βλ. τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ Στεφ. Binon Les origines legendaires et l'histoire de Xéropotamou et de Saint - Paul de l' Athos. Louvain 1942, σ. 101. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι εἰς τὸ νῦν Ξηροπόταμον ἦλθον πρῶτοι οἱ τῶν Ἱεροσελύμων μοναχοὶ τῆς ἐκεῖ μονῆς Ξηροποτάμου μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἀράβων, ὡς ἐγγραφε τοῦτο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν θερησκευτικὴν καὶ χριστιανικὴν Ἐγκυκλ. Α', 1936, σ. 501 κ.ά.

στὴν ὁ τόπος, ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ διένεξις, ἐπεὶ οὔτε γράμμα ἦν, οὔτε οἱ μάρτυρες εἶπον περὶ αὐτοῦ, ἡμεῖς τὸ τῆς εἰρήνης καλὸν πραγματευόμενοι ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς, κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον γενόμενοι καὶ μέσῃ χωρήσαντες, μήτε τούτους μήτε ἀκείνους στενώσαντες, διεκρίναμεν καὶ ἀπεφηνάμεθα καὶ ὁροθετήσαμεν οὕτως :

Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔστι λάκκος μέγας, ὃς καλεῖται τῆς **Ῥάχως τοῦ Καλαθά**. ἐν τῷ τοιοῦτῳ τοῖνον λάκκῳ πέτρα ἔστι μεγάλη ὀξυμαία, ἐν ἣ ἐνεχαράξαμεν τίμιον σταυρὸν καὶ μικρὸν πρὸς ἐπήξαμεν σταυροπήγιον. εἶτα ἀνερχόμεθα κατ' ἴσον εἰς τὴν εἰς ὄξυ λήγουσαν μεγάλην πέτραν, ἣτις καὶ σχῆμα πύργου ἔχει, ἦν καὶ σχίζοντες διχῆ ἀνερχόμεθα μέχρι μεγάλων πετρῶν, ἐφ' αἷς δρυς, ἐν ἣ καὶ σταυρὸς κεκαρτυμένος ἔστι παρ' ἡμῶν. ἔπειτα ἀφέντες δεξιὰ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν ἀπιδαιάν (γρ. ἀπιδεάν), ἀνερχόμενοι εὐρίσκομεν τύμβην πετροῦδη, ἐφ' ἣ δρυς μεγίστη, ἐν ἣ σταυρὸς μικρὸν δὲ πρὸς ἔτερος, ὃς ἦν μὲν παλαιὸς ἐν τῇ δρυὶ κεκαρτυμένος, ἀνεκαίνισθη δὲ <ν> αὐτῷ ὑφ' ἡμῶν. ἀνωτέρω δὲ τούτου τὸ τοῦ **ἄββᾶ Θεοδώρου ἁλῶνι**, ὃπερ ἀφέντες πρὸς ἀνατολὰς κατήλθομεν μικρὸν καὶ ἐνεχαράξαμεν σταυροὺς δύο ἐν δένδροσι δυσὶν ἀντικρῶ ἀλλήλων ἑσταμένοις. κατ' ἰσότητά δὲ βάνοντες μέχρι πολλοῦ ἐνεχαράξαμεν σταυροὺς ἐν δένδροσι τριάκοντα, ὧν μέσον ἴσταται δρυς μεγίστη, ἔχουσα κλάδον πρὸς δύσιν κλίνοντα. ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ περιορισμοῦ ἀντικρῶ τῆς σελάδος. **ἀφ' ἧς ὁρᾶται τοῦ Μολφηνοῦ**, ἴσταται ἐλάτη μεγάλη, ἐν ἣ τρεῖς σταυροὺς λεποῖήκαμεν.

Τούτων δὲ οὕτως ὁροθετηθέντων διεκρίναμεν καὶ ἀπεφηνάμεθα, ὡς ἂν τὰ μὲν πρὸς ἀνατολὰς πάντα ἔχη ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου μονή, τὰ δὲ πρὸς δύσιν ἡ τοῦ κυροῦ Διονυσίου, μηδενὸς ἀπὸ γε τοῦ νῦν ἔξοντος ἄδειαν διενοχῆσαι αὐτοῖς». Ἐντεῦθεν μέχρι τέλους τὰ ὅρια τῆς μονῆς Διονυσίου παρελείθησαν ἐν τῷ γνωστῷ ἐγγράφῳ, ὃπερ παρουσιάζουσιν ὡς ἀuthεντικὸν οἱ Ἅγιοπαυλίται «Ἐπεὶ δὲ ἐζήτησαν οἱ ἐν τῇ τοῦ κυροῦ Διονυσίου καὶ τὰ κελλία τὰ μαρτυρηθέντα, ὅτι εἰσὶ τοῦ Πρωτάτου καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὁροκύκλιον ¹⁾ (sic) γένεσθαι, τὴν περὶ τὴν ἑαυτῶν μονὴν πάντα χῶρον περιλαμβάνον, ἡ ταπεινότης ἡμῶν ἔξασα τῇ δεήσει αὐτῶν, ἅμα καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν θεοῖς ἀνδράσιν, ἐπιδίδωσι μὲν αὐτοῖς τὰ εἰρημένα πάντα κελλία, ἀνευ τοῦ Γαλακτίωνος τοῦτο γὰρ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τελεῖ νῦν τῆς τοῦ κυρὸ Σίμωνος. ὁροθετεῖ δὲ καὶ τὸν περὶ τὴν ἑαυτῶν μονὴν ἅπαντα χῶρον, ὃς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, τοῦ οὕτως πῶς καλουμένου **Τεσσαρακοντακόπου** ²⁾, καὶ ἀφίει πρὸς δύσιν τὴν τοῦ **Ἰακώβου Πέτραν**, ἀνέρχεται μέχρι τοῦ κελλίου τοῦ **Δρουβανιστοῦ**. κἀκεῖθεν περιορίζων τοὺς **Φυλασσομένους** ἀναβαίνει διὰ τῆς μαδαρᾶς ἢ ἰχῶος, ἕως τῆς ὀράχως ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ τῆς **Μέσης βασιλικῆ τυγχάνει ὁδός**, καὶ καταντᾷ ἕως τῆς ἐλάτης τῆς μεγάλης, ἐν ἣ καὶ οἱ παρ' ἡμῶν τρεῖς τίμιοι τυγχάνουσι σταυροί. Τὸν τοιοῦτον τοῖνον ἅπαντα χῶρον ὁρεῖλει κατέχειν καὶ νέμεσθαι καὶ δεσπόζειν ἡ τοῦ κυροῦ Διονυσίου μονὴ εἰς τοὺς ἐξῆς καὶ διηνεκεῖς ἅπαντας αἰῶνας, παρὰ μηδενὸς εὐρίσκουσα τὴν τυχοῦσαν . . . καὶ διενόχλησιν . . . ἴσως βουληθεῖεν εἰς τὰς . . . ρισκομέ-

1) γρ. ὁροκύκλιον, εἶναι ἐγγραφὸν περιορίζων τὰ ὄρια, ὅθεν καὶ περιορισμὸς λέγεται.
2) Τεσσαρακοντακόπον καὶ νῦν λέγεται.

νω τόπω τὴν κατοίκησιν ποιήσασθαι, οὐκ ἐξέσται αὐτοῖς κατοικῆσαι γνώμης καὶ θελήσεως τῶν ἐν τῇ εἰρημένῃ μονῇ, ἀλλὰ καὶ οἱ νῦν ὄντες ἐντὸς τοῦ τοιοῦτο τόπου ἀδελφοὶ δύο, ὃ τε κύρ Μάρκος καὶ ὁ κύρ Διονύσιος, ὀφείλουσιν ἔχειν ὑπεργὴν καὶ εὐπειθειαν ἐν τῇ μονῇ, μέχρις ἂν ἐν τοῖς ζῶσιν ᾧσιν. μετὰ δὲ τὸν αὐθάνατον, ἵνα μηδὲν ἔχωσιν ἄδειαν παραπέμπειν τὰ τε κελλίαι καὶ τὰ ἀμπέλια τὴν ἄλλην ἄτασαν αὐτῶν περιουσίαν πρὸς ἕτερα πρόσωπα, ἀλλ' ᾧσιν ὑπὸ τῆς μονῆς δεσποτεῖαν ἄπαντα, ἂν δὲ συνεργία τοῦ πονηροῦ εἴη ζῶντες παραπέμπουσα ταῦτα θελήσωσι πρὸς ἕτερον πρόσωπον μὴ ἐπιμένοντες ὑπὸ τὴν τῆς μονῆς ὑπεργὴν, ἵνα αὐτοὶ μὲν ἐιδώκωνται τελείως τοῦ τόπου ἐκείνου, τὴν δὲ βελτίωσιν ἔχουσαν, ἣν ἐποίησαν μετὰ τῶν κελλίων αὐτῶν ἔχη ἡ μονή, ὡς δεσπόζουσα τοῦ τόπου παντός. Ταῦτα ἐγένετο θελήσει καὶ γνώμῃ τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἀγίῳ Ὁρειπᾶν καὶ βουλόμεθα τὸ βέβαιον ἔχειν καὶ ἀμετακίνητον παρὰ παντός τοῦ μεθ' ἡμᾶς τὴν τοῦ Προϊάτου δικαιοσύνην ἀναχθισμένον· οὐ γὰρ περυσμένως καὶ ἀσκέτως ἐγεγόνει, ὡς περὶ τὰ προλαβόντα γράμματα, ἃ καὶ οὐκ ἐστέρχθησαν παρ' ἡμᾶς ἀλλὰ πρῶτον σκεψάμενοι καὶ ἐρευνήσαντες ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως, οἷα ταῦτα πεποιθήκαμεν ἐνώπιον πάντων, ὅθεν καὶ ὀφείλουσι τὸ κύρος ἔχειν. Τὸν εἰς ἀνατροπὴν χωρήσαντα τῶν τοιοῦτων, οἷος ἄρα καὶ εἴη ἔχομεν ἀφωρισμένον ἀπὸ τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδαιρέτου θεότητος ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλει αἰῶνι. καὶ εἰς ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν καὶ ἐτεδόθη τῇ διαληφθείσῃ μετὰ τοῦ κυροῦ Διονυσίου. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, Ἰνδικτικῶνος θ', ἔτους 5909' (= 6909).

† ὁ πρῶτος τοῦ ἀγίου Ὁρους Γεννάδιος ἱερομόναχος.

† ἀπὸ τῆς Λαύρας Σωφρόνιος ἱερομόναχος.

† ἀπὸ τὸ Βατοπέδην Μακάριος μοναχός.

† Μακάριος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς ἀπὸ τῶν Ἰβήρων.

† ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομόναχοις πνευματικὸς (;) Θεόδουλος ¹⁾ ἀπὸ τὸ Προϊάτου

Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἔχει ἀπταιστον ὀρθογραφίαν καὶ λίαν ζωντανὴν τὴν γραφὴν καὶ μόνον ἐν ἀρχῇ ἀπεκόπη ἡ γωνία καὶ ἐξέπεσον ὀλίγα ἔξισαι καὶ εἰς συρραφὰς τῶν τεμαχίων ἢ μᾶλλον εἰς τὰς πτυχώσεις κατεστρεφῆ ἐν μέρει ἡ γραφή. ἐπενδέδεται δὲ διὰ σκληροῦ χάρτου καὶ ἔνεκα τούτου ἡ δὴλωσις ἦν δυσχερής, διότι δυστυχῶς δὲν ἀποτελεῖ κύλινδρον.

Ἄλλ' ἀνεπίστως οἱ πατέρες Ἀγιοπαυλίται παρουσιάσαν μοι καὶ ἕτερον παρόμοιον χαρτῶν ἔγγραφο, παραχάραξιν βεβαίως· εἶναι ἀπομίμησις τελεία σχεδὸν τοῦ πρώτου. γεγραμμένον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκριβῶς διαστάσεων σωζόμενον δὲ ὀλόκληρον, ἄνευ τῆς εἰρημένης φθορᾶς, ἅτε ἐπικεκολλημένον ἐπὶ λινοῦ πανίου. ἐν τέλει ὁμοῦς ἡ γραφή λίαν ὀχρίασεν ἔνεκεν βεβαίως ὑγρασίας καὶ κατήνησε δυσανάγνωστος. Τοῦτο παραχωρεῖται τῇ μετὰ τοῦ ἀγίου Παύλου, ἐνῶ ἐκείνο τῇ τοῦ Διονυσίου. Τώρα πῶς εὐρέθη τὸ τῆς μονῆς Διονυσίου ἐνταῦθα, οὐ τοῦ παρόντος. Ἐνταῦθα σωζόμενοι πλείονες καὶ μετὰ τίνος διαφορᾶς ὡς πρὸς τὸ προηγούμενον ὑπογραφαί.

1) Οὕτως ἔχει καὶ ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις.

Ἐγγραφοῦ δευτέρου πλαστογραφημένου

Τὸ β' τοῦτο εἶναι παραποίησης τοῦ α' ἀπὸ μέρους τῶν Ἀγιοπαυλιτῶν, ὁ ἐκτεταμένους πρόλογος λείπει ἀπὸ τοῦ α'. Τὸ σπουδαιότερον δὲ λείπει ὁλόκληρον τὸ μέρος, ἔνθα καθορίζεται ἡ περιοχὴ τῶν Διονυσιατῶν. Ἡ φράσις εἶναι ἐπιτετηδευμένη καὶ ἀσυνήθης εἰς ἀγιορειτικά ἔγγραφα. αἱ ἀπλαῖ καὶ ἀναλελυμένοι προτάσεις τοῦ α' ἔγγραφου κατεσκευάσθησαν ἐπὶ τὸ ἀρχαικώτερον. κατὰ τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ προλόγου καὶ τοῦ ἐκτεταμένου ἐπιλόγου, εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ α'. Ἀντίγραφον τούτου ἐπὶ χάρτου ἐπίσης λίαν μικρογραφικῶς γεγραμμένον εἶναι ἐπικεκρωμένον ὑπὸ τοῦ Ἰερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὁρους Θεοδοσίου ταυτοχρόνως. Ἐκ τούτου τοῦ ἀντιγράφου λαμβανόμεν τὰς ὑπογραφὰς ὡς καὶ τὴν ἐπικύρωσιν, ἣτις κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ κατεστραμμένη, ὡς γραφείσα ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως ἐπὶ τοῦ πανίου, ὅπερ καὶ διατρήθη ὑπὸ τῆς μελάνης. (Ἀκολουθεῖ)

Ἰω. Σπαθάρη - Καθηγητοῦ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ

(Μελέτη εἰδικῶς γραφείσα διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 97)

Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τῆς χρήσεως τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ

Ἐπὶ ὠρειδοῦς πεδίου οἱ Ῥωμαῖοι οἰονοσκόμοι τοῦ καλουμένου templum ναοῦ, καὶ ὅπερ ἀειτέλει τὸ ἐμβυδὸν τῶν μαντικῶν τῶν παρατηρήσεων, ἐχάρασσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ 2 διατεταμένων κεραίων, τοῦ cardo ἢ ἄξονος, κατὰ τὰ ἄκρα εἰκονιζούσης τὸν βόρειον καὶ νότιον πόλον καὶ τῆς ὀριζοντίου συμβολιζούσης τὴν γραμμὴν τὴν διήκουσαν ἀπὸ Ἀνατολῆς πρὸς δυσμὰς, ἣτις ἐκαλεῖτο decumanus, ἐκ τοῦ κεντρικοῦ δὲ σημείου, τοῦ εἰς κύκλον ἐγγεγραμμένον σταυροῦ συνήγον διάφορα μαντικὰ συμπεράσματα.

Ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ὁ Ραφαὴλ Ἀκυλίνος, Ἰσπανοβερβοῦτος ἐπιστρέψας εἰς Χριστὸν καὶ ζῶν κατὰ τὸ ἔτος 1571 μᾶς ἀφήκεν εἰδήσεις ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος σταυρο-

λογηθείας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ τιμίου ξύλου εἰς τὸ συγγραμμά του (de mysterio ligni).

Ὅτι μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου, ὁ Νῶε ἠλόγησε τοὺς υἱοὺς τοῦ Σὴμ καὶ Ἰάφεθ, ὁ Ἰακώβ ἐσημείωνε τὰ πρόβατά του καὶ ὁ Μωϋσῆς διενήργησε τὰ θεύματά του ἐν Αἰγύπτῳ (ὡς ἐν παραδείγματι διεμετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς αἷμα κ.ἄ.). Διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ ἐπίσης ὁ θεόπτης οὗτος Προφήτης διήνοιξε διέξοδον διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἵνα διωβῆ ὁ διωκόμενος ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Φαραὼ Ἰσραηλιτικὸς λαός, τοῦθ' ὅπερ παραστατικώτατα διαφωτίζει ἡ καταβασία τῆς Ἐκκλησίας μας «Σταυρὸν χριστάξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ἐρυθρὴν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ περὶ εὐσαντι τὴν δὲ ἐπιστραπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐθους διαγράψας, τὸ ἀήτητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται». Ἐπίσης διὰ τοῦ

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Καὶ πάλιν ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἐδ-
σπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλώθη ἐπὶ
τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας πρὸς μετά-
νοιαν αὐτῶν καὶ ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὰ πο-
νηρὰ των ἔργα. Αὐτὴν τὴν φορὰν, τὴν
30 Ἀπριλίου, Παρασκευὴν τῆς Ζωοδό-
χου Πηγῆς καὶ ὠραν 3ην μ.μ., ἐπληξεν
ὁ σεισμός τὴν Θεσσαλίαν ὀλόκληρον, τὰς
πόλεις Βόλον, Φάρσαλα, Δεμερλί, Σο-
φάδες, Καρδίτσαν, Τρίκαλα καὶ μέ-
χρι Καλαμπάκας (ὅπου αἱ Μοναὶ τῶν
Μετεώρων) μετὰ τὰ περὶ αὐτὰς περιφε-
ριακὰ χωρία. Ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις
ἐκρημνήσθησαν πολλοὶ ἰ. ναοὶ ἢ ὑπέ-
στησαν ἀνεπανορθώτους βλάβας ὥστε

να καταστῶν ἀχρησιμοποίητοι, καθὼς
καὶ τὰ πλεῖστα τῶν κτιρίων. Διὰ τὴν
κατάπαυσιν τῶν σεισμῶν καὶ αἱ τέσο-
σαρες ἱεραὶ Μητροπόλ. αὐτῆς, ἡ Δημη-
τριάδος, ἡ Δαρδισίης, ἡ Θεσσαλιώτιδος,
ἡ Τρίκκης, ἔκαμον θερμὰς δεήσεις
καὶ λιτανείας. Ἰδίως ἡ ἱ. Μητρόπολις
Θεσσαλιώτιδος ἐφορτάζουσα τὴν μνή-
μην τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ,
τῆ Κυριακῆ τῶν Μυροφόρων, ἔκαμεν
ἐπίσημον λιτανείαν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς
πόλεως, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων, μετὰ
τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, ὁ
δὲ Μητροπολίτης αὐτῆς ἅγιος Θεσσα-
λιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ.κ.

αὐτοῦ σημείου ἐξήγαγε ὕδωρ ἐκ πέτρας
εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ αὐτὸς ὡσαύτως Προ-
φήτης ἐκράτει τὰς χεῖρας του ἐκτεταμένας
εἰς σχῆμα σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅτε ἐ-
ζήτηε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν νίκην ἐναντίον
τῶν Ἀμαληκитῶν. Πρὸ τοῦ σημείου τοῦ
σταυροῦ ἐξηφανίσθη ἡ πανώλης, ἣτις ἐν-
έσκηψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑβραί-
ων ἕνεκα τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ Φινεές.
Ἡ ῥάβδος, διὰ τῆς ὁποίας μετεφέρθη ὑ-
πὸ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ Χάλιβ πελωρία
σταφυλὴ ἐκ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, εἶχε
τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ, κατὰ παράδοσιν
διασωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἰεχοῦδα ἐκ
Σαραγόσσης. Ὁ ἅγιος μάλιστα Ἰουστῖ-
νος χριστιανὸς φιλόσοφος καὶ μάρτυς τοῦ
Β' αἰῶνος, ἐκ Σαμαρειτῶν ὀνομαζόμενος,
εἰς διάλογόν του πρὸς τὸν Ἰουδαῖον Τρύ-
φωνα, ὅπου τονίζει ὅτι ὁ χριστιανισμὸς
εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς φιλοσοφία, ἀναφέ-
ρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ
πασχάλιος ἀμνὸς διεπεραεῖτο κατὰ μῆκος
καὶ πλάτος ὑπὸ ξυλίνων ὀβελῶν καὶ ὅτι

οὕτως ἐψήνετο ὡς ἐπὶ σταυροῦ. Διὰ τοῦ
σημείου τοῦ σταυροῦ, συνεχίζει ὁ αὐτὸς
Ἀκυλίνος, ὁ Ἰορδάνης διηρέθη διὰ τὰ ἐ-
πιτρέψη τὴν διάβασιν τῆς Κιβωτοῦ τῆς
Διαθήκης καὶ καθ' ὅμοιον τρόπον ἔτεσαν
τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσῶν. Διὰ τοῦ σημείου
τούτου οἱ Προφῆται ἀνέστανον νεκροὺς
καὶ ἀπεδίωκον τὰ δαιμόνια, ὁ δὲ Ἐσδρας
ἠλόγησε τὸν λαὸν μετὰ τὴν ἐπάνοδόν
του ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Μετὰ τὸ ἱερὸν τοῦ-
το σημεῖον οἱ ἱερεῖς τῶν Ἑβραίων ἀπέ-
λυον τοὺς ἐκ λέπρας, αἰτινες ἐθεραπεύον-
το. Τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον καθιέρωνε τὸν
ἀρχιερεῖα ἐπεχύνετο ἐν σχήματι σταυροῦ.
Ὁ πρῶτος μάλιστα ἀνεγεροθεὶς χριστιανι-
κὸς ναὸς ὑπὸ τῆς ἁγίας Ἐλένης ἐν Πα-
λαιστίνῃ ἐπὶ τοῦ φρεάτος τοῦ Ἰακὼβ πλη-
σίον τῆς Συχέμ, φέρει τὸ σχῆμα σταυροῦ
καὶ αὐτὰ δὲ τὰ σωζόμενα ἐρείπιά του ἐπι-
βάλλουν τὴν κατάνυξιν καὶ τὸ μεγαλεῖον
τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ
καλῆς προσηφάσεως χριστιανοῦ μονονουχί
φωνὴν ἀφιέντα. (Ἀκολουθεῖ)

Κύριλλος ἐπὶ στηθείσης προχείρου ἐξέδρας ἐξεφώνησεν ὑπέροχον λόγον, σιγματίσας τὴν ἀμαρτίαν τὴν προκαλέσασαν τοὺς σεισμοὺς καὶ κηρύξας μετάνοιαν εἰς τὸν λαόν. Ἐπὶ τούτῳ ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιόν του.

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἱερὰ Μητρόπολις
Θεοτιδὸς καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἄριθ. Πρωτ. 534

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 1ῃ Μαΐου 1954

Π Ρ Ο Σ

Τὸν κληρὸν καὶ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἡ ἀνευ προηγουμένου δοκιμασία ὄλων μας συνεπεία τῶν χθεσινῶν σεισμῶν, οἱ ὅποιοι μετέβαλον εἰς ἐρείπια ἀνθούσας πόλεις καὶ κωμοπόλεις καὶ χωρῖα τῆς ἐπαρχίας μας, καλεῖ ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν καὶ γεννᾶ ἐν ἡμῖν τὴν σκέψιν ὅτι πρέπει νὰ ἐγγίσωμεν πρὸς τὴν ἀγκύβητα τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζει ἡ προσευχὴ καὶ μία ζωὴ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καὶ χριστιανικῶν ἀρχῶν.

Ὅθεν πρᾶγγέλλομεν οἱ μὲν ἱερεῖς νὰ τελῶσι καθ' ἐκάστην ἐσπεραν μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐσπερινοῦ παράκλησιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός, τὸν ἐπιβλέποντα ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιοῦντα αὐτὴν τρέμειν, ἀναγινώσκοντες τὰς καθιερωμένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας εὐχὰς κατὰ τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, συνιστῶμεν δὲ πατρικῶς πρὸς τὰ ἐν πνεύματι τέκνα ἡμῶν, ὅπως μετὰ κατανύξεως παρακολουθῶσι τὰς παρακλήσεις, προσεύχονται δὲ ἐν μετάνοιᾳ καὶ ἀλλαγῇ βίου ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ὁ παντοδύναμος Θεὸς ὁ κατὰ γων εἰς ἄβηθ καὶ ἀνάγων ἐξ αὐτοῦ, διὰ προσβειῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τοῦ πολιούχου μας ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ πάντων τῶν ἁγίων, θὰ ἐπιτύχῃ ἡμᾶς ὥστε ταχέως ἐκ τῆς σκληρᾶς αὐτῆς δοκιμασίας νὰ ἐξέλθωμεν εἰς ἀναψυχὴν.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Θεοτιδὸς καὶ Φαναριοφερσάλων
ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Ἦδη ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἐμπνευσμένον ποιητὴν, ἱερέα Βασίλ. Μπάμνιαν νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τούτους ποιητικῶς.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΣΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

«Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ κκπνίζονται» (ψαλμ. Δαβὶδ ργ' 34)

Θρηῖνος ἀκούεται πολὺς, καὶ πένθιμη καμπάνα,
ἡ μάνα χάνει τὸ παιδί, καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα.
Ραχὴλ κλαίει τὰ τέκνα τῆς, θρηναὶ καὶ ἡ Ἑλλάδα,
τὴν σεισοπληγωμένην, τῶν παιδιῶν τῆς ὁμορφάδα.
Ἄγριωτάτη ἀπειλή, σεισμοῦ φοβερωτάτου,
πόλεις, χωρῖα ἐπληξε, μετὰ φοικτοῦ θανάτου.
Τὸ Πάσχα τὸ χαρμόσουνον, τὰ λούλουδα τ' Ἀπρίλη,
τὰ καταμαύρισε σεισμός, μᾶς πίκρανε τὰ χεῖλη.
Ἡ Θεσσαλία φόρεσε, αἱματηρὸν χιτῶνα,
μὲ τὴν Ἐπτάνησον μαζί, βρῖσκονται στὸν κλαυθμῶνα.
Βόλος, Σοφάδες, Δομοκὸς καὶ Τρίκκαλα κρημονε,
Καρδίτσα καὶ Γραμματικός, καὶ Φάρσαλα θρηνονε!
Ἀπεγνωσμένοι κάτοικοι, καὶ ἄστεγοι στενάζουσι,
τραυματισμένοι καὶ νεκροί, ἐρείπια σκεπάζουσι.
Υπομονή, ὦ! ἀδελφοί, σεισοσυντετριμμένοι,
οὐς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, πληγῶναι κ' ἐπιθένει.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 129)

Τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ (Ἀποκ. β' 24)

Τὴν καταγωγὴν τῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀναγραφομένων μαγικῶν τελετῶν δυνάμεθα νὰ πρᾶξομεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τελετῆς νεκρίας (νεκρομαντείας) εἰς τὸ λ' τῆς Ὀδυσσεΐας. Ἐκεῖ μάλιστα μετὰ προσφερθεῖσαν θυσίαν ἀναβιβάζονται ἐκ τῶν ἀδύτων κευθμώνων τοῦ ἄδου οἱ νεκροί, μετὰ τῶν ὁποίων συνομιλεῖ ὁ παρὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἱστάμενος Ὀδυσσεύς, οἵ-

τινες ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀποτελοῦν τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόντων συμμαχητῶν του ἐν Τροίᾳ, ὑποβάλλει δὲ εἰς αὐτοὺς διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος.

Γνωστὴ ἐπίσης εἶναι εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τὴν ἱερὰν παράδοσιν ἡ νεκρομαντεία τῆς Ἐνδῶρ, τῆς ὁποίας τὴν συμβουλὴν ἐζήτησεν ὁ Σαούλ, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὰ μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅπως καὶ εἰς ἄλλας τὰς παρομοίας ἐκδηλώ-

Μὲ τὴν ρομφαίᾳ τοῦ Σταυροῦ, Παρθένε, πληγωμένη,
σύ, παρηγόρησον ἀγνή, κάθε καρδιὰ θλιμμένη.
Τὸ σύμπαν δοκιμάζεται, παντοῦ ποικιλοτρόπως,
ἐδῶ σεισμός, ἐκεῖ λοιμός, καὶ ἄλλα . . . κάθε τόπος.
Κλονίζεται καὶ σείεται, ἡ γῆ ποῦ κατοικοῦμε,
ἐπιστροφή πρὸς τὸν Θεόν, μᾶς κρᾶζει—δὲν ἀκοῦμε;
Στάμεν καλῶς! Χριστιανοί, σχώμεν καρδίας ἄνω!
νὰ καταπαύσῃ ἡ ὀργή, πύνα στὴ γῆ ἐπάνω.
Ὅτ' εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ ὅλοι τ' ὁμολογοῦμεν,
ὅμως δὲν ἐπιστρέφουμε, οὔτε μετανοοῦμεν!
Δημιουργε τοῦ σύμπαντος, τὸν κόσμον σου νὰ σώσῃς,
Ἐθαγγελίου τὰ γραπτά, ἐφαρμογὴ νὰ δώσῃς.

Μετὰ συνοχῆς καρδίας

ὁ ταπεινὸς ἱερεὺς Βασίλειος Μπάμιας
Μόρια—Μυτιλήνης

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν σεισμῶν, τὸ ζων τεῦχος εἶχεν ἐτοιμασθῆ καθ' ἕνα πρὸς ταχυδρόμους, δὲν ἐπρολάβαμεν ὅμως νὰ τὸ παραδώσωμεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ εὐτυχῶς, διότι τοῦ ταχυδρομείου μας κατέπεσεν ὀλόκληρος ἡ στέγη τῶν ἐντύπων καὶ κατεπλακώ-

θησαν ταῦτα, ἀσφαλῶς δὲ καὶ τὸ τεῦχος θὰ κατεστρέφετο. Ἐπεριμέναμεν λοιπὸν τὴν μεταφορὰν τοῦ ταχυδρομείου εἰς ἀσφαλέστερον οἶκημα, τὸ ὁποῖον εὗρέθη μετὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ οὕτω παρεδώσαμεν αὐτό. Αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ καθυστέρησις Σ. Σ.

σεις τῶν πονηρῶν πνευμάτων, καταφαίνεται ὅτι οὐδεμίαν ἰσχὺν εἶχεν ἡ μάγισσα αὕτη ἐπὶ τῶν πνευμάτων, διότι ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ προφήτου Σιμουήλ, αὕτη κατεπλάγη καὶ τοῦτο, διότι ὁ προφήτης οὗτος ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ ν' ἀποδείξει ὅτι αὕτη ἐφεύδετο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα ἐπιτιμῆσθαι τὸν Σαούλ, ὅστις ἔκκαμε χρῆσιν τῆς μαγείας.

Τὸ τυπικὸν ὅμως παράδειγμα ταύτης νεκρομαντείας ἀνευ ἀποτελέσματος μᾶς παρέχει ἡ χριστιανικὴ παράδοσις, τοῦτο μὲν πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν πιστῶν καὶ πρὸς κατάδειξιν τῆς ἀνισχύρου δυνάμεως τῶν μηχανῶν, τὰς ὁποίας σοφίζεται ὁ ὄφρις ὁ ἀρχαῖος ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, τοῦτο δὲ ἵνα μάθωσιν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰς μαγικὰς ἐν γένει τέχνας ὅτι ἀποξενοῦνται τῆς θείας χάριτος καὶ ἐγκολποῦνται ἀντ' αὐτῆς τὸν διάβολον.

Ἐν προκειμένῳ ἀναφέρει τὸ μνηαῖον τῆς 26ης Σεπτεμβρίου ὅτι ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ἐξορισθεὶς εἰς τὴν νῆσον Πάτμον εὗρεν ἐκεῖ ἐγκατεστημένον τὸν μάγον Κύνωπα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμβαθύνει εἰς τὴν μαγικὴν τέχνην καὶ εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον τελειότητος τοιοῦτον, ὥστε διὰ τῶν φανταστικῶν ἐνεργειῶν τῶν δαιμόνων νὰ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν μαγῶν καὶ νὰ νομίζεται ὡς Θεός. Οἱ ἱερεῖς δηλαδὴ τοῦ Ἀπόλλωνος κατιδόντες ὅτι διὰ τῆς θαρραλέας τοῦ Ἀποστόλου διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου θὰ ἡραιοῦντο αἱ τάξεις τῶν ὀπαδῶντων, ἐσκέφθησαν νὰ καταφύγουν εἰς τὸν μάγον τοῦτον καὶ ἐζήτησαν νὰ χρησιμοποίησθαι τὴν σατανικὴν δυνάμιν του ἐναντίον τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου. Οὗτος ὅμως οὔτε κἀν κατεδέχθη νὰ

καταβῆ εἰς τὴν πόλιν, διότι διέμενεν εἰς τὴν ἔρημον, ὑπεσχέθη δὲ ὅτι θὰ ἐστελλε πονηρὸν ἄγγελον νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου. Πράγματι ἐν πονηρὸν πνεῦμα, πορευθὲν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μύρωνος ὅπου κατῴκει, ἐστάθη ἐκεῖ, ὅπου ἀήρσκοτο ὁ Ἰωάννης· οὗτος δὲ ἀντιληφθεὶς τὴν παρουσίαν τοῦ δαίμονος τὸν διέταξε νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο, μέχρις ὅτου ἀναφέρει τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθε. Τὸ πονηρὸν πνεῦμα τότε εἶπεν· «οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἦλθον πρὸς τὸν Κύνωπα καὶ πολλὰς κατηγορίας διετύπωσαν ἐναντίον σου καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ καταβῆ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ σὲ θανατώσῃ διὰ τῆς τέχνης του· «Δὲν ἔχω, εἶπεν, ἀνάγκην νὰ ἔλθω εἰς τὴν πόλιν δι' ἕνα ἀνθρωπάριον ἄξιον περιφρονήσεως, ἀλλ' αὖριον θ' ἀποστείλω ἐν πνεῦμα νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴν του, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ φέρῃ πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ τὴν παραδώσω εἰς κρίσιν».

Τότε ἠρώτησεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· «Ἀπεστάλης ποτὲ παρ' αὐτοῦ καὶ παρέλαβες ψυχὴν ἀνθρώπου διὰ νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃς; ναί, ἀπαντᾷ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ἀπεστάλην καὶ ἐφόνευσα ἀνθρώπον, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν του δὲν ἀπεκόμισα». Καὶ ὁ Ἰωάννης, «διατί πείθεσθε εἰς αὐτόν». Καὶ εἶπε τὸ δαιμόνιον· «πᾶσα ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ κατοικεῖ ἐκεῖ, ὅπου διαμένει ὁ Κύνωψ καὶ συνεννοοῦνται μετ' αὐτοῦ οἱ ἄρχοντές μας». Ἐν τέλει ὁ θεῖος Ἀπόστολος διέταξε τὸ πνεῦμα νὰ ἐξέλθῃ τῆς νήσου.

Ὅτε δὲ ὁ Κύνωψ εἶδεν ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν ἐπέστρεφεν, ἐξαπέστειλεν ἄλλα δύο δαιμόνια, ἐν τῶν ὁποίων διαφυγόν

ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ἕτερον ἐ-
δεσμεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου.

Τότε ἑξαλλος ἐξ ὀργῆς ὁ Κύνωψ
παραλαμβάνει ὄλην τὴν δύναμιν τῶν
δαιμονίων καὶ κατέρχεται εἰς τὴν πό-
λιν, ἐνῶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς τὸν προσε-
κύνουν κατὰ τὴν διάβασίν του. Εὗρε
δὲ τὸν Ἰωάννην διδάσκοντα εἰς πλῆ-
θος ἀνθρώπων καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν λαὸν εἶπεν· «ἄνδρες τυφλοὶ καὶ
πεπλανημένοι, ἀκούσατε τὴν ὁδὸν τῆς
ἀληθείας· ἐὰν ὁ Ἰωάννης ἔχει δίκαιον
καὶ τὰ λεγόμενά του, θὰ θεραπεύσῃ
καὶ ἐμὲ καὶ σᾶς καὶ θὰ πιστεύσω εἰς
αὐτόν, ἀφοῦ τὸν δοκιμάσω. Καὶ τότε
ἔλαθεν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἓνα νεανίσκον
καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ζῆ ὁ πατήρ του,
ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο ναυτι-
κὸς καὶ ὅτι συντριβέντος τοῦ πλοίου
του ἐπνίγη. Εἰς τὴν Κύνωπα δὲ ζη-
τοῦντα ν' ἀναούρη τὸν πατέρα τοῦ παι-
δὸς ἐκ τοῦ θυθοῦ τῆς θαλάσσης πρὸς
ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῆς διδασκα-
λίας του ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ θεὸς Ἀπό-
στολος· «Οὐκ ἀπέστειλέ με ὁ Χριστὸς
νεκροὺς ἐγείρειν, ἀλλὰ πεπλανημένους
ἀνθρώπους διδάσκειν».

Τότε ὁ Κύνωψ ἀπλώσας τὰς παλά-
μας του ἔκρουσεν αὐτὰς παρὰ τὸν αἰ-
γιαλὸν τῆς θαλάσσης, ἐνῶ ἠκούσθη
τρομερὰ ἀντήχησις ἀπὸ τὰ βάθη αὐ-
τῆς ὕπου καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐξίφνης
δὲ ἔφερε τὸν πατέρα τοῦ παιδός, ὡς
ἔλεγε, καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς αὐτὸν
ἑρωτῶν ἂν εἶναι ὁ πατήρ του· ἐκεῖνος
δὲ ἀπήντησε, «ναί, κύριε». Ὡς εἶναι
φυσικὸν οἱ τυφλοὶ αὐτοὶ ἀπέναντι τοῦ
φωτὸς τῆς Ἀληθείας, προσεκύνησαν
τὸν μάγον. Παρόμοιον δὲ νέον πείρα-
μα νεκρομαντείας ἐτέλεσε πρὸ τῶν
δαιμόνων τοῦ ἐκθαμβηθέντος λαοῦ καὶ
ἦταν ὡς διεβεβαίου ὁ ἴδιος ἀνήγαγεν

ἐκ τῶν κευθμώνων τοῦ ἄδου φονέα καὶ
φονευθέντα.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κύνωψ νομίζων ὅτι ὁ
Ἰωάννης ἔμεινεν ἐμβρόντητος εἰς τὰς
φαντασιοπληγτικὰς ἐπιδείξεις του ἀ-
ποτείνεται πρὸς αὐτόν· «Τί ἀπορεῖς,
τοῦ λέγει, δι' αὐτὰ τὰ ὁποῖα σοῦ ἔδει-
ξα;» «Δὲν καταπλήττομαι, εἶπεν, ἀπὸ
τὰ ἀγυρτικά σου αὐτὰ πειράματα, ἀλ-
λὰ μᾶλλον λυποῦμαι τὰς ψυχάς, τὰς
ὁποίας σὺ ὡδηγεῖς εἰς τὴν ἀπώλειαν».
Ἦτε δὲ ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι θὰ κάμω καὶ
ἄλλα θαύματα, τὰ ὅποια περισσότερον
θὰ σὲ καταπλήξουν, ὁ Ἀπόστολος ἀ-
πήντησεν ὅτι ταχέως θὰ σοῦ διαλύσω
τὰς θαυματοποιίας αὐτάς. Τοῦτο ἀκού-
σας ὁ λαὸς ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ ἀγί-
ου Ἀποστόλου καὶ τὸν κατεσπάραξεν,
ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι νεκρὸς καὶ
μάλιστα οὔτε κἂν τὸν ἐθεώρησαν ἄξιον
ἐνταφιασμοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς ἐγνώσθη ὅτι ὁ Ἰ-
ωάννης ἐδίδασκεν εἰς ἓνα τόπον καλού-
μενον «λίθου βολῆν»· παραλαβὼν δὲ
ὁ Κύνωψ τὰ τρία δαιμόνια, μὲ τὰ ὁ-
ποῖα ἔκαμε τὰς νεκρομαντείας σπεύδει
πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀγίου Ἀποστό-
λου καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἐπειδὴ
θέλω νὰ σὲ ἐντροπιάσω περισσότερον,
διὰ τοῦτο σὲ ἀφήμω νὰ ζήσης, ἀλλ'
ἔλθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ θὰ ἴδῃς τὴν
δύναμίν μου, ἣ ὁποῖα θὰ σὲ ἐξευτελί-
σῃ. Τότε λοιπὸν συγκρούσας τὰς χεῖ-
ρας του ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ
ἐξηφανίσθη ἐνῶ τὸ πλῆθος ἀνεβόα·
«μέγας εἶ Κύνωψ καὶ οὐκ ἔστι πλῆν
σου». Ὁ δὲ θεὸς Ἀπόστολος, ἀφοῦ
παρήγγειλεν εἰς τοὺς δαίμονας, τοὺς
δῆθεν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντας νὰ μὴ κι-
νηθοῦν ἠυχήθη πρὸς τὸν Θεὸν νὰ ἐξα-
φανισθῇ ἀπὸ τοὺς ζῶντας ὁ Κύνωψ.
Ἀμέσως δὲ ἔγινε μεγάλη θαλασσοτα-

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ὑπὸ τοῦ Καθηγουμ. τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου κ.κ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 116)

ΣΤ') Ἐκάστη Ἱ. Μονὴ ὑποχρεοῦται ἵνα δι' ἀντιπροσώπου αὐτῆς παραδώτῃ πρὸς τὸν εἰδικὸν ἐντεταλμένον ὑπάλληλον τῆς ὑπηρεσίας Ἐποικισμοῦ ἕκαστον τῶν ἐκμισθουμένων Μετοχιῶν συντασσομένου πρωτοκόλλου εἰς διπλοῦν περὶ παντός παραδιδόμενου κινήτου ἢ ἀκινήτου πράγματος καὶ περὶ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκειται τὸ παραδιδόμενον τῶν πρωτοκόλλων τούτων ἀλλ' ἐν ἀντίτυπον ὑπογεγραμμένον θὰ λάβῃ ἐκότερος τῶν συμβαλλομένων.

ραχὴ ἐκ τῶν περιστραφέντων κυμάτων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κατεποντίσθη ὁ Κύνωψ καὶ ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ φανοῦν πλέον ἔχγη. Οἱ δὲ δαίμονες, οἱ νομιζόμενοι ὅτι ἀνεστήθησαν ἐκ τῶν νεκρῶν, εὐθὺς ὡς Ἰωάννης προσέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῆς νήσου. Τὸ πλῆθος ὁμοῦ περιέμενεν ἄσιτον τὸν Κύνωπα παρὰ τὸν αἰγιαλόν, λόγῳ δὲ τῆς νηστείας καὶ τοῦ καύσωνος ἐλιποθύμησαν πολλοὶ καὶ ἀπέθانون καὶ τρία παιδιά. Εὐσπλαγχνισθεὶς τότε αὐτοὺς ὁ θεὸς Ἀπόστολος καὶ ἀφοῦ ὠμίλησα περὶ πίστεως καὶ ἐδέχθησαν τὸ θεῖον Βάπτισμα ἀνέστησε καὶ τὰ παιδιά. Τὸ ἀξιοσημείωτον δὲ ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι πρὸς διαιωνισμὸν τοῦ θαύματος τούτου εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου ταύτης ἔπου ἐγγραφή ἢ θεῖα Ἀποκάλυψις ὑπὸ τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἰωάννου φαίνεται ν' ἀναδύεται ἐκ τῶν κυμάτων πελώριος δράχος ἔχων τερατώδη καὶ ἐσχηματοποιημένην μορφήν κυνός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΑ') Ἡ καταβολὴ τῶν μισθώματος θὰ γίνηται ἀπ' εὐθείας παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καθ' ἐκάστην τῶν εἰρημένων χρονολογιῶν ἀνευ ἀνάγκης εἰδικῆς ἐκάστοτε ἐντολῆς τοῦ Ὑπουργοῦ, τοῦ Δημοσίου ἀναλαμβάνοντος τὴν ὑποχρέωσιν διὰ τοῦ πρώτου συμβαλλομένου κ. Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, ὅπως συμβληθῇ μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης τῆς Ἑλλάδος καὶ δώσῃ γενικὴν ἐντολήν ἀπὸ τοῦδε δι' ἄλλην τὴν διάρκειαν τῆς δεκαετίας τῆς μισθώσεως περὶ τακτικῆς καὶ ἐμπροθέσμου καταβολῆς παρ' αὐτῆς μισθωμάτων καθ' ἐκάστην τῶν ἀνω χρονολογιῶν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. . . .

ΙΓ') Ληγούσης τῆς παρούσης μισθώσεως, τὸ Δημοσίον δικαιοῦται ἀν θέλῃ νὰ παρατείνῃ μονομερῶς τὴν μίσθωσιν δι' ὅσον χρόνον θέλει περαιτέρω καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὅροις. Ὡς παράτασις θεωρεῖται καὶ ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ἐξακολουθήσῃ τῆς χρήσεως τῶν μισθίων ὑπὸ τῶν ἐγκατασταθέντων προσφύγων ἢ τοῦ Δημοσίου.

ΙΔ') Ληγούσης καὶ μὴ παρατεινομένης τῆς μισθώσεως, τὰ μίσθια θέλουσιν ἀποδοθῆναι εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς εἰς ἣν κατὰστασιν παρελήφθησαν, ἐλεύθερα ὑποχρεώσεων πρὸς τρίτους. Ἐπίσης συμφωνεῖται ὅτι ἀν τυχὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως οἱ πρόσφυγες ἢ τὸ Δημοσίον ἐνεργήσωσιν ἐν τοῖς μισθίοις φουτείας, τοῦτο δὲν θέλει δημιουργήσει δόξιν οὐδὲ θὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἐφαρμογῆς τοῦ ὑφισταμένου ἐμφυτευτικοῦ Νόμου ὑπὲρ τῶν ἐνεργησάντων τὰς ἐμφυτεύσεις.

ΙΗ) Αἱ ὑπὸ τῶν δευτέρων συμβαλλομένων ἐκπροσωποῦμεναι Ἱ. Μοναί, ὑποχρεοῦνται ἐὰν ζητήσῃ τὸ Δημοσίον νὰ παραδώσουν αὐτῷ ἀντίγραφα τῶν εἰς χεῖρας τῶν τίτλων ἢ Συνορακμῶν καὶ λοιπῶν τῶν ἐκμισθουμένων Μετοχιῶν, ὁ δὲ πρῶτος συμβαλλόμενος κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ἀπεδέχθη διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου καὶ ὑπὸ τῆς ἐιδικότητά του ἀπέστειλε τὰς

ἀνωτέρω συμφωνίας καὶ τοὺς ἐν τῷ παρόντι βροῦς. Τὸ παρὸν συνετάγη ἐφ' ἄπλοῦ χάριτος δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἀνω ἀναφερομένου ἀπὸ ὀγδόης Ἀπριλίου Νομοθετικοῦ Διατάγματος. Ταῦτα συνομολογησάντων καὶ παραδεχθέντων τῶν συμβαλλομένων συνετάγη τὸ παρὸν συμβόλαιον ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ὅπου κληθεὶς μετέβην καὶ ἀγγνωστὴν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφῶνως εἰς ἐπήκουσιν τῶν συμβαλλομένων καὶ θεσπισθέν ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ ἡμῶν.

Οἱ Συμβαλλόμενοι

A. Γ. Μπαλάμπας
Ἰγνάτιος Βατοπαϊδινὸς
Δαμασκηνὸς Μ. Ξενοφωντινὸς
Βαρλαάμ Γρηγοριάτης
T. Σ.

Οἱ Συμβολαιογράφοι

I. Γ. Οἰκονομόπουλος
A. Μητζόπουλος

Παρερχομένων τῶν ἐτῶν ἢ τότε Ἑλληνικῆ Κυβέρησις ἠθέλησεν, ἵνα ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν Μετοχίων ὀριστικῶς διὰ τῆς «εἰς τὸ διηνεκὲς μισθώσεως καὶ τῶν ὑπὸ μίσθωσιν καὶ τῶν ὑπὸ ἀπαλλοτριώσιν τελούντων κτημάτων τῶν Μονῶν τῆς Ἰ. Κοινότητος». Ἀπέστειλε δὲ τὸ κάτωθι ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας πρὸς τὴν Ἰ. Κοινότητα ὑπ' ἀριθ. 5842/19 - 1 - 1930 : «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ. ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ. Ἀριθ. 5842. Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1930. Πρὸς τὴν Ἰ. Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Εἰς Καρυσίας. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις μελετήσῃ ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τῶν κτημάτων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καταλήγει εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὀριστικῆς λύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς εἰς τὸ διηνεκὲς μισθώσεως καὶ τῶν ὑπὸ μίσθωσιν καὶ τῶν ὑπὸ ἀπαλλοτριώσιν τελούντων κτημάτων τῶν Μονῶν τῆς Ἰ. Κοινότητος. Ὡς μίσθωμα τὸ Κράτος θ' ἀναλάβῃ νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὰς Μονὰς εἰς τὸ διηνεκὲς, ποσὸν ἴσον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ Μοναὶ ἀπελάμβανον πρὸ

τῆς καταλήψεως. Ἡ συμφωνία τῆς εἰς τὸ διηνεκὲς μισθώσεως τῶν ὡς ἀνω ἀγροκτημάτων θὰ καταρτισθῇ δι' ἅπαντα τὰ ἀγροκτήματα, ἀπὸ τοῦδε, καταβαλλομένων τῶν ὀρισσομένων μισθωμάτων ἐνιαυσίως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἤδη ὑπὸ ἀπλήν μίσθωσιν τελούντων ἀγροκτημάτων, ἡ συμφωνία περὶ τῆς εἰς τὸ διηνεκὲς μισθώσεως, θὰ ἰσχύῃ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἤδη ὑπαρχούσης ἀπλής μισθώσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας θὰ ἐπικυλοῦσθῃ καταβαλλόμενον ἀνελλιπῶς τὸ συμφωνηθὲν μίσθωμα. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως, ὁ καθορισμὸς τοῦ μισθώματος δεῖν νὰ γίνῃ διὰ διαιτησίας, ὀριζομένων ἐνὸς διαιτητοῦ ἕκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἑτέρου διαιτητοῦ ἕκ μέρους Ὑμῶν, με ἐπιδιαιτητὴν ἀνώτερον δικαστικὸν ἕκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐφετείου. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτησίας θὰ δύνανται καὶ τὸ Δημόσιον καὶ αἱ Ἰ. Μοναὶ νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὅστις θὰ καθορίσῃ τὸ μίσθωμα, ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς. Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως ἐὰν κατ' ἀρχὴν δέχεσθε τὰ ἐν τῷ παρόντι, ὑποδείξῃτε ἀντιπροσώπων σας, ἵνα διεξαγάγῃ μεθ' ἡμῶν τὰς συνηγορήσεις, διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίου σχετικῆς συμβάσεως.»

Ὁ ὑπουργὸς Κ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ.

Ἐν συνεχείᾳ τὸ ἑλληνικὸν κράτος προσεχώρησεν εἰς τὴν ἐπίλυσιν καὶ ἀνέθεσεν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς γερουσίας τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ζητήματος τούτου, ἣτις Ἐπιτροπὴ συνεθετοῦσα καὶ συσκεφθεῖσα ἀρκούντως, ὑπέβαλε τὴν κάτωθι ἐκθεσὶν τῆς ἀπὸ 7 Ἀπριλίου τοῦ 1930 : «ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ. Ἡ ἐπὶ τῆς Γεωργίας Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξετάσασα σήμερον τὸ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθὲν καὶ εἰς τὴν Γερουσίαν παραπεμφθὲν ἀνωτέρω σχέδιον Νόμου, εὗρισκει κατὰ πλειοψηφίαν ἀπαρτισθεῖσιν ἕκ τῶν κ. κ. Χασιώτη, Μυλωνᾶ, Δεκάζου, Φούμη, Κωνσταντινίδη καὶ Γιαδόσσογλου, εὐλογον καὶ δικαίαν τὴν ἔσθιν αὐτοῦ ὅπως αἱ Μοναὶ Ἀγ. Ὄρους ἀποζημιωθῶσι διὰ τὰ κηρυχθέντα ὡς ἀπαλλοτριωτέα κτήματά των, πρὸς ἐγκάταστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν, εἰς τὴν ἀξίαν ἣν εἶχον ταῦτα κατὰ

τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως, ὡς καὶ τὴν καταβολὴν προσωρινοῦ μισθώματος λόγῳ τῶν ἰδιόζωντος χαρακτήρος καὶ τῶν ἐξαιρετικῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς τελεῖ τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ συνεπῶς προτείνει τὴν ἐπιψήφωσιν αὐτῶν. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας ἀπαρτισθείσης ὑπὸ τῶν κ.κ. Γκέκκ, Κυπριανοῦ καὶ Τζωρτζη (Εἰσηγητοῦ) δὲν πρέπει νὰ ψηφισθῇ τὸ Νομοσχέδιον ὡς ἔχει, διότι αὕτη φρονεῖ ὅτι τὰ κτήματα τῶν ἐν λόγῳ Μονῶν εἶναι καὶ πρέπει νὰ μείνουν ἀναπαλλοτριωτὰ ὡς συνυφασμένα μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν τῶν Μονῶν καὶ τοῦ καθαρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, αἵτινες ἔχουν νὰ ἐπιτελέσουν μεγάλον προορισμὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον — ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν — ὅτε ὑπῆρξαν τὸ προπύργιον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ οἱ θεματοφύλακες τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων. Διότι εὐρίσκει προτιμωτέρην τὴν λύσιν τοῦ ὅλου ζητήματος τῶν κτημάτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῶν τε ὑπὸ ἀπαλλοτριώσιν καὶ τῶν ὑπὸ ἀπλῆν μίσθωσιν τελοῦντων, διὰ μίσθώσεως εἰς τὸ διηνεκές, οὕτως ὥστε καὶ ἡ ἐγκυτάστασις τῶν ἀκτημένων καλλιεργητῶν νὰ διευκολυνθῇ καὶ ἡ φιλήεστω κυριότης νὰ παραμείνῃ εἰς τὰς Μονὰς καὶ λόγῳ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μακραίωνα Ἀγιορειτικὴν τάξιν καὶ χάριν τῆς ἐφαρμογῆς δημοιόμορφου τακτικῆς τοῦ Κράτους δι' ἅπαντα τὰ κτήματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συζητήσεων καὶ ἀντιγωνισμῶν περὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου αὐτῶν. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον Νόμου δὲν εἶναι προσωπογεγραμμένον καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐν ᾧ ἀφορᾷ ἀντικείμενον τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας προέχει μόνον ἡ ἀνάγκη ὅπως μέχρις ἐριστικῆς ρυθμίσεως τὸ ζήτημα, διὰ συμβάσεως διηνεκεὺς μισθώσεως, ψηφισθῇ διάταξις, περὶ προσωρινοῦ διακανονισμοῦ μισθώματος πρὸς 8% ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν κτημάτων, τῆς ἐξευρισκομένης διὰ προχειροῦ ὑπολογισμοῦ, καταβλητέου ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς Μονὰς διὰ τὴν στέρεσιν τῶν προσόδων ἀπὸ τῆς καταλήψεως. Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Ἀπρι-

λίου 1930.

Ὁ Πρόεδρος ΣΠ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ.

Ὁ Εἰσηγητὴς Γ. ΤΖΩΡΤΖΗΣ....»

Μετέπειτα κατόπιν ἀπαντήσεως τῆς Ἱ. Κοινότητος εἰς τὸ πρῶτον ὡς ἀνω ἐγγράφον τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, αὐτὸς ἀνταπήντησε διὰ τοῦ κάτωθι ἐγγράφου: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ. ΤΜΗΜΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ. Ἀριθ. 51450. Ἐν Ἀθήναις τῆ 12 Ἀπριλίου 1930. Πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ ἁγίου Ὁρους. Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 77 ἐ.ἔ. ἐγγράφου σας καὶ τῶν προφορικῶν συνηγορησῶν μας, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ Σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων, θὰ μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἵνα ἐπιτοπίως μεθ' ἐνὸς ἀντιπροσώπου Ὑμῶν, καθαρῶσι τὸ μίσθωμα τῆς εἰς τὸ διηνεκές μισθώσεως, τῶν ὑπὸ ἀπαλλοτριώσιν καὶ μίσθωσιν τελοῦντων ἀγροκτημάτων τῆς Ἱ. Κοινότητος. Ὁ Ὑπουργὸς Κ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ..»

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, λόγῳ τοῦ σοβαροῦ ἔκτου τούτου Μετοχιακοῦ ζητήματος, ἡ Ἱ. Κοινότης διώρισεν ἐν Ἀθήναις πληρεξούσιον Ἀντιπρόσωπον καὶ Νομικὸν Σύμβουλον αὐτῆς τὸν Μακαρίτην Ἰω. Ἡλιάκην, γνώστην τοιοῦτων ζητημάτων, ὅστις δι' ἐπιστολῶν του καθιστοῦσε τακτικῶς ἐνήμερον τὴν Ἱ. Κοινότητα. Οὕτω δι' ἐπιστολῆς του ἀπὸ 6-10-1930 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω Ὑμῖν ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος (Βενιζέλος) λίαν συγκεκριμένως ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημά σας εἰς τὸ ὅπολον ἔδωκε τὴν δέουσαν εὐχαριστήριον ἀπάντησιν, προσεκάλεσε δὲ τὸν κ. Ὑπουργὸν καὶ τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ ἐπανάλαβεν ἑνταυτῶν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐντολήν, ὅπως ἐπιληφθῶσι τὸ ταχύτερον τοῦ Μετοχιακοῦ ζητήματος. Κατόπιν συζήσεως κατηρτίσθη τὸ ἐσώκλειστον σχέδιον συμβάσεως τὸ ὅπολον οὖς ἀποστέλλω διὰ ν' ἀναγνώσῃτε τὰς δάσεις του καὶ τὸ ὅπολον θὰ τροποποιηθῇ σύμφωνα μὲ τὰς παρατηρήσεις μας. Παρακαλῶ νὰ ἔχω τὰς ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου παρατηρήσεις σας». Τὸ σχέδιον τοῦτο λέγει τὰ ἑξῆς εἰς τὸ τρίτον ἄρθρον αὐτοῦ «Τὸ μίσθωμα συμφωνεῖται εἰς χρυσὰς δραχμὰς καὶ τὸ ἐ-

νιαύσιον ποσὸν τούτου θὰ ὀρισθῆ ὑπὸ διμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης. . . .». Τὸ δὲ 11ον ἄρθρον τούτου λέγει: «ἡ ἐξόφλησις τῶν μισθωμάτων εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται κράτησιν, διὰ Μετοχιακῶν Ταμείων ἢ φορολογίαν χαρτοσήμου». Δι' ἐτέρας ἀπὸ 7-11-1930 ἀναφέρει «Ὑβισιῶδης τροποποίησις εἶναι ὅτι θὰ πληρώνηται τὸ μισθωμα εἰς δραχμὰς. Τὸ κράτος δὲν δύναται νὰ συμβληθῆ προκειμένου περὶ πληρωμῆς γινομένης ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ νὰ δρίξῃ ὅτι θὰ πληρώνῃ εἰς ξένον νόμισμα, δεικνύον οὕτω ἀνυποληψίαν εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα. Ἄλλως τε μετὰ τὴν σταθεροποίησιν τῆς δραχμῆς μας καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βελτιώνεται αὕτη, αἱ Ἴ. Μοναὶ οὐδ' ἔχουν νὰ ζημιωθῶσιν, ἐὰν δὲ πάλιν ἤθελεν ἀπολέσει τὴν σταθεροποίησιν ἢ δραχμὴ θὰ ληφθοῦν καὶ διὰ τὰς Μονὰς τὰ μέτρα ποῦ θὰ ληφθοῦν δι' ὅλας τὰς παρεμφερεῖς ὑποθέσεις.»

Μετὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν συζητήσεων τῆς τακτοποιήσεως τοῦ Μετοχιακοῦ τούτου ζητήματος, ἐνετάλη ἡ ἀρμοδία Κοινοβουλευτικῆ Ἐπιτροπῆ ἕνα συντάξῃ σχέδιον Νόμου καὶ μετ' ἐπεξεργασίαν τοῦ ζητήματος τούτου, ὑπέβαλε τὴν κατωτέρω ἔκθεσιν πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ 22-2-1932 ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ (διὰ τὸν Νόμον 5377). Πρὸς τὴν ΒΟΥΛΗΝ. Τὸ ὑπὸ κρίσιν τῆς Βουλῆς τιθέμενον ὡς ἄνω σχέδιον Νόμου, **συνετάχθη κοινῇ συμφωνίᾳ Κυβερνήσεως καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ἴ. Κοινοῦτος Ἁγίου Ὄρους**, μὴ ἀποτελοῦν δὲ σύμβασιν, ὡς Νομικῶς ὀρθώτερον θὰ ἦτο, διότι οὕτω ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐθεραπεύετο ὁ σκοπὸς τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἀκτιμώνων ἐν τῇ Χερσονήσῳ τῆς Χαλκιδικῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρεκκλίπτετο ἡ συζήτησις περὶ τοῦ ἀπαλλοτριώτου ἢ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας τῶν Ἴ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους (ἄρθρ. 181) καθιερωτὴ ἐν τούτοις ἐν σύστημα ἰδιοτύπου διατετησίας, καθ' ὃ καὶ ἐν περιπτώσει συμφωνίᾳ τῶν μερῶν ἢ περὶ καθορισμοῦ τοῦ τιμήματος ἀπόφασις, ἀπόκειται εἰς τὴν τελικὴν ὑποχρεωτικὴν ἐγκρίσιν τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν

Θεσσαλονίκης. Εἶδομεν ἐν τούτοις ὅποιαν τινὰ ἱστορικὴν ἐξέλιξιν ἔλαβε τὸ ζήτημα τῶν καλλιεργησίμων ἐκτάσεων καὶ τῶν ἀγροκτημάτων τῶν Ἴ. Μονῶν Ἁγίου Ὄρους. Οἱ ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεῦθεν ἰσχύσαντες ἀγροτικοὶ Νόμοι, ἐθέπιζον τὸ ἀπαλλοτριωτῶν τῶν ἀγροκτημάτων τούτων, καὶ δὴ ἐλοκληρωτικῶς, ὠρίζον δὲ τὴν αὐτὴν πρὸς τὰ ἰδιωτικὰ τοιφλίκια διαδικασίαν καὶ δάσει, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ τιμήματος ἀποζημιώσεως. Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀρχῶν τούτων, ἤρchiσεν ἡ κήρυξις ἀπαλλοτριώσεων τῶν ἀγροκτημάτων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐνταθεῖσα ἅμα τῇ ἀθρόα προσφυγῇ τῶν προσφύγων εἰς τὴν Χερσονήσον τῆς Χαλκιδικῆς. Τὸ γεγονός ἐκίνησεν εὐλογον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγίων Πατέρων τῆς Ἴ. Κοινοῦτος καὶ δικαίως διήγειρεν εἰς τὰς καρδίας των φόβους περὶ κινδύνου ἐρσιτικῆς ἐκλείψεως τῆς σοβερωιάτης ταύτης θεολογικῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἐθνικῆς ἐστίας, ἧς ἐτάχθησαν φύλακες. Πρὸς τῆς Ἴ. Κοινοῦτος, εὐδοκίμως ἀγωνισθεῖσα, ἐπέτυχεν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ἀναπαλλοτριωτῶν τῶν ἐκτάσεων τῆς χερσονήσου τοῦ Ἁθῶ (Ἁγίου Ὄρους) ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀποζημιώσιν τῶν Μονῶν διὰ τὰ ἀπαλλοτριωθέντα ἐκτός τῆς χερσονήσου τοῦ Ἁθῶ κείμενα ἀγροκτήματα, ἐπὶ τῇ δάσει τῶν ἀρχῶν τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως. (Νομ. Διάτ. 2 Σ)θρίου 1926). Κατὰ τὸ Ν.Δ. ἐπομένως τοῦτο, ἔχει λυθῆ ἤδη κατ' ἀρχὴν διὰ αἱ Ἴ. Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, **θ' ἀπεζημιούντο πλήρως διὰ τὰ ἀπαλλοτριωθέντα κτήματά των**. Μόλον ὅτι κατὰ τὸν Κατ. Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ θεσπισθὲν ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τὰ ἀγιορειτικὰ κτήματα εἶναι ἀναπαλλοτριώτα (ἄρθρ. 181). Διὰ τοῦτο ἡ Ἴ. Κοινοῦτος διεμαρτύρετο κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπαλλοτριώσεως, καταγγείλασα ταύτην ὡς ἄκυρον καὶ αἰτουμένη τὴν ἄρσιν αὐτῆς. Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ τὸ Κράτος ἐπάλαμι μεταξὺ δύο καθηκόντων ἐξ ἴσου λεπτῶν, τοῦ καθήκοντος ἀγροτικῆς ἐγκαταστάσεως, πέντητος γεωργικοῦ πληθυσμοῦ, ἕματος τῆς φοβερωτέρας τῶν συμφορῶν, καὶ τοῦ καθήκοντος τῆς παροχῆς τῶν μέσων τῆς ὑποστάσεως τοῦ τηλαυγοῦς θεολογικῆς

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ ΠΑΛΛΙΣΤΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 81)

Ε'. Παρεκκλήσιον τῶν Κοπιτῶν.

Ἀνατολικά τῆς ἁγίας αὐλῆς εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τῶν Κοπιτῶν, τὸ ὁποῖον τιμᾶται ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Σ'. Παρεκκλήσιον τῶν Ἀρμενίων.

Ἐπτὰ μέτρα ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῶν Κοπιτῶν εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἀρμενίων, τὸ ὁποῖον τιμᾶται εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐδῶ δεικνύουν ἐν τεμάχιον τοῦ λίθου τῆς φραγγελώσεως.

Ζ'. Μοναστήριον τοῦ Ἀβραάμ.

Πλησίον καὶ ἀνατολικώτερον εὐρίσκεται τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀβραάμ, ἡ κατοικία τοῦ Γέροντος σκευοφύλακος. Ὁραϊότατον κτίριον. Εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸ μαρμαρόστρωτον προαύλιον φθάνομεν εἰς αὐτὴν πολὺ κομψὴν ἀναβαίνομεν τὴν δεξιὰν κλίμακα καὶ στρέφοντες δεξιὰ ἔχομεν ἔμπροσθέν μας τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὠραίαν καὶ εὐρύχωρον· στρέφοντες δεξιὰ εὐρίσκομεν τὸ μικρὸν καὶ κομψότατον ἐκκλησίδιον τοῦ Ἀβραάμ, πολὺ παλαιόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνακαινισθῆ τὸ 1700. Σήμερον εἶναι θαυμάσιον Μοναστήριον με ἄριστα δωμάτια καλῶς ἐπιπλωμένα, ὅπου φιλοξενοῦνται πολλοὶ εὐσεβεῖς προσκυνηταί.

Η'. Μετόχιον Γεθσημανῆς.

Εἰς τὴν Α. Δ. πλευρὰν τῆς ἁγίας αὐλῆς

καὶ ἀπέναντι τῆς ἁγίας Πόρτας, ὑπάρχει τὸ Μετόχιον τῆς Γεθσημανῆς ὅπου μένει ὁ Ἁγούμενος τῆς ἔξω τῆς πόλεως Ἐκκλησίας, ἔνθα ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου. Τὸ οἰκοδόμημα ἀνηγέρθη τὸ 1842 ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀθανάσιον ἐπὶ ἀρχαίων ἐρειπίων, ὅπου ὑπῆρχε τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Βασιλίδος Εὐδοκίας. Πλησίον εἰς τὸ Μετόχι εὐρίσκεται τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάρ Χαττάπ, τοῦ κατακτητοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος εὐνοῶν τοὺς χριστιανούς, ἔρριψε μίαν πέτραν ἀπὸ τὸν Ναὸν ποῦ ἔφθανε ἔως ἐκεῖ καὶ εἶπε νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸ προσκύνημα τῶν.

Διάφορα Μοναστήρια τῆς Ἱερουσαλήμ.

Α'. Τὸ Μέγα Μοναστήριον.

Εἶναι συνοικία ὀλόκληρος ποῦ περιλαμβάνει ἓνα παμμέγιστον τετράγωνον μέδι-
άφορα οἰκήματα, τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ ἦνωσαν καὶ ἐδημιουργήθη τὸ Μέγα Μοναστήριον. Εἶναι ἡ κατοικία τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῆς ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος. Περιλαμβάνει 3 Ἐκκλησίας: 1) τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἧτις εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ὁποίᾳ τελοῦνται αἱ καθημεριναὶ ἀκολουθίαι καὶ λειτουργίαι τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου. 2) τῆς ἁγίας Θέκλης καὶ 3) τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀρχαιοτάτη, εἰς τὸ κυρίως Πατριαρχεῖον, ὅπου ἡ λαμπρὰ αἴθουσα. Ὁ θρόνος ὀλόχρυσος καὶ ἄριστα διακοσμημένος.

Β'. Ἄλλα Μοναστήρια.

1) Τοῦ ἁγίου Νικολάου 2) τῶν ἁγίων Θεοδώρων 3) τοῦ ἁγίου Βασιλείου 4) τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου 5) τῶν Ἀρχαγγέλων με ὠραῖον κῆπον. 6) τὸ γυναι-

τικοῦ φάρου, ὅστις διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διεδραμάτισε τὸν γνωστὸν τοῖς πᾶσι θρησκευτικὸν ἐθνικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκπολιτιστικὸν ρόλον.

(Ἀκολουθεῖ)

κεῖον τῆς ἁγίας Ἄννης, κοινῶς Σεϊδανάγιας. 7) τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. 8) τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης. 9) τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους. 10) τῆς Μεγάλης Παναγίας μετὰ τὴν περίφημον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἐχούσης τὸ πρόσωπον ἐσχισμένον ἐξ ἀλλοπίστου σπάθης καὶ μετὰ τοῦ χριστιανισθέντος Ἐμίρου, ὡς καὶ Εὐαγγέλιον ἐκ μεμβράνης τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ἡ δσία Μελάνη. Ὑποκάτω τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει τὸ ἐκκλησιδίων τῆς δσίας Μελάνης καὶ ἀριστερὰ δὲ τάφος τῆς εἰς δὲ τὸ βάθος μία κρύπτη, εἰς τὴν ὁποίαν καταβαίνομεν μετὰ ὀλίγα σκαλοπάτια καὶ βλέπομεν ἀριστερὰ εἰς τὸ βάθος τὴν πέτραν, στὴν ὁποῖον ἐκάσθητο 16 χρόνια καὶ ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον ἐκεῖνο· ἄνωθεν ὀπῆ εἰς τὴν ὁποῖαν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων ἔφερεν εἰς τὴν δσίαν τροφήν. 11) τὸ Μοναστήριον τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ ὅπου τεμάχιον τῆς τιμίας κεφαλῆς του. 12) τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος.

Ὁ προσκυνητὴς θὰ λάβῃ πληροφορίας σχετικὰς ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε ἡγουμένους.

Ἔτερα προσκυνήματα τῆς Πόλεως.

Α'. Πραιτώριον.

Β'. Ὀδὸς Μαρτυρίου.

Ὀλίγον βορείως τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται πλησίον τῶν Πατριαρχείων, ὑπάρχει ἀρχαιοτάτη καμάρα ἡ ὁποία εἶναι λείψανόν παλαιᾶς πύλης. Ἡ πύλη λέγεται πύλη τῆς καταδίκης καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ Πραιτώριον εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Πλησίον καὶ μέσα εἰς πτωχικὸν ἐργαστήριον ὑπάρχει μία στήλη ἡ ὁποία λέγεται στήλη τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· διότι ἐδῶ λέγεται ἐτοιχοδόλλησαν τὴν καταδίκην τοῦ Χριστοῦ καὶ οὕτως εἴμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου, τὴν ὁποῖαν ἀνέβη ὁ Χριστὸς φέρων τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὀδηγούμενος εἰς τὸν

Γολγοθᾶν. Προχωροῦντες τὸν κατηφορικὸν δρόμον εὐρίσκομεν ἀρχαῖον οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἦτο οἰκία ἐβραίας παρθένου, τῆς Βερονίκης, ἣτις ἄμα εἶδε τὸν Κύριον νὰ περνεῖ ἰθρυμένος, κατὰ κόπος καὶ καταματωμένος ἀπὸ τὰς μαστιγώσεις, τὸν ἐλυπήθη καὶ κατέβη μετὰ ἕνα μανδῆλι καὶ ἐσφόγγισε τὸ πρόσωπόν του· ἐπάνω δὲ εἰς τὸ μανδῆλι ἀπετυπώθη ἡ θεία μορφή τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Προχωροῦντες ὀλίγον παρακάτω, βλέπομεν μίαν πέτραν εἰς σχῆμα σταυροῦ· ἐδῶ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ἐξάντησιν δευτέραν φορὰν ὁ Ἰησοῦς, καταβληθεὶς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Ἐδῶ ἠγγάρευσαν Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον διὰ νὰ σηκώσῃ αὐτὸς τὸν σταυρὸν. Στρέφομεν ἀπὸ τὴν γωνίαν Σίμωνος ἀριστερὰ ὅπου τὸ ἀρμενοκαθολικὸν Πατριαρχεῖον καὶ προχωροῦμεν ὀλίγα μέτρα πρὶν στρέψωμεν δεξιὰ, συνέχεια τῆς ὁδοῦ τοῦ Μαρτυρίου· εἰς τὸ ἔδαφος, πλησίον τοῦ τείχους τοῦ ἐρηθέντος Πατριαρχείου, ὑπάρχει ἕνα κομμάτι κοκκινόλευκης κολώνας· ἐδῶ ἔπεσε πρώτην φορὰν ὁ Σωτὴρ μετὰ τὸν σταυρὸν κουρασμένος ἀπὸ τὸ μαρτύριον· ὀπίσω τῆς κολώνας ὑπάρχει λουτρὸν (ἄλλοτε τουρκικὸν τῶρα δὲ ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον), ἐκεῖ λέγεται πὼς ἦτο ἡ καλυμβήθηρα τοῦ Ἐξέκίου. Κάπου ἐκεῖ πλησίον ἦτο τὸ Βουλευτήριον τῶν Ἰουδαίων ὅπου οἱ γραμματεῖς, οἱ φαρισαῖοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ ἔκριναν τὸν Ἰησοῦν ἄξιον θανάτου καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδειραν τὸν παρέδωκαν εἰς τὸν Πιλάτον εἰς τὸ Πραιτώριον. Προχωροῦντες εὐρίσκομεν ἀριστερὰ ὄρατον κύριον φέρον τὴν ἑλληνικὴν ἐπιγραφήν Πραιτώριον καὶ ἀνηγέρθη τὸ 1906, εἶναι διόρθωτον καὶ ἀριστά διατηρημένον. Μόλις εἰσέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν θύραν καὶ ἀριστερὰ τῆς μεγάλης κλίμακος, βλέπομεν μίαν σάλαν ποῦ

Βασιλείου Μπάμνια, Ιερέως

ΑΣ ΥΨΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 77)

Ὁ κόσμος λοιπὸν γλέντι, ξενύχτι ἀφ' ἑσπέρας ἕως δωδεκάτης καὶ πρωίας, παραλύεται, ναρκώνεται καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπον χάνει τὸν ἑαυτὸν του μαζί καὶ τὸν Θεόν! πρόσεχε, χριστιανέ μου. Ὁ σῶζων ἑαυτὸν σῶζέτω· φύγε ἀπὸ τὸ θανατηφόρον μικρόβιον τῆς χορευτρίας Σαλώμης, θυγατρὸς τῆς τότε Ἡρωδιάδος, τὸ ὅποῖον ἔκτοτε μεταδίδεται ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, μέχρι ποῦ ἐξηπλώθη σήμερον καὶ εἰς τὰ πιδ μικρὰ καὶ ἔντιμα χωριάδια. Τί μᾶς λέγει τὸ ἱερὸν μας Εὐαγγέλιον; «ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἤρесе τῷ Ἡρώδῃ... Ἡ δὲ προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, δὸς μοι φησὶν ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ» (Ματθ. ιδ' 1-13).

Ἄλλοιμονον! αὐτὰ τὰ ἀμαρτωλὰ ἀποτέλεσματα ἔχουν οἱ σιταϊκοὶ χοροὶ καὶ τὰ γλέντια. Χάριν τοῦ χοροῦ τῆς χορευτρίας Σαλώμης ἀπεκεφαλίσθη ὁ μεῖζων τῶν προφητῶν, ὁ ἰσαγγελὸς Πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ μακάριος Ἰωάννης. Εἶθε νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του καὶ τὴν προστασίαν του καὶ ἡμεῖς. Ναί, καὶ τώρα ἄς προσέξωμεν; ὁ χορὸς καὶ τὸ γλέντι τῶν διαδόχων τῆς Σαλώμης, τῶν χορευτριῶν, ἀρέσκει πολὺ εἰς τὸν σατανᾶν καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ μᾶς κόψῃ τὴν ψυχὴν μας καὶ ὄχι τὴν σωματικὴν κεφαλὴν, ζητεῖ νὰ μᾶς ἀποκόψῃ πᾶσαν ἱερὰν σχέ-

σιν μετὰ τὸν Θεὸν τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς. Ἐὰν σχίσωμεν τὴν πνευματικὴν μας κεφαλὴν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, χάνομεν τὴν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς μας, τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, τὴς ὁμορφίης, τὴς εὐωδίας καὶ τὴν ἀτελεύτητον χαρὰν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ποροῦσαν ζωὴν χάνομεν τὴν εὐλογίαν του. Ἀληθῶς δὲν εἶναι αὐτὰ μῦθοι, χριστιανέ μου, εἶναι ἀλήθειες βγαλμένες ἀπὸ τὸ ἀψευδὲς καὶ γλυκὺ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὑπάρχει παράδεισος διὰ τοὺς δικαίους καὶ κόλασιν αἰώνιος διὰ τοὺς ἀμετανοήτους ἁμαρτωλοὺς. Φυγετε τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰ αἴτια αὐτῆς. Εἰς τὸ ἐξοχικὰ καφενεῖα τρέχουν ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, νεάνιδες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, σερροὶ κόσμου, ὦ! καὶ νὰ ἔτρεχον μετὰ τὸσον ἱερὸν πόθον εἰς τὸ παράρημα τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν πύλιν τοῦ παραδείσου, λέγω νὰ ἔτρεχον μετὰ τὸσον πόθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τὰς Κυριακὰς ὡς καὶ τὰς ἑορτάς, νὰ ἔτρεχον εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα μετὰ τὴν προθυμίαν! δυστυχῶς, ὄχι! Ἄλλ' ἐδῶ τρέχουν νὰ ἀπολαύσουν τὸν χορὸν, τὸ γλέντι, τὸ τραγοῦδι κ.τ.λ. Τοιοῦτρόπως λησμονεῖται ὁ Θεός, δηλητηριάζεται καὶ ἐπηρεάζεται ὅλη ἡ νεολαία παντὸς γένους, παρασύρεται ὁ οἰκογενειάρχης, ὁ πτωχὸς ἐργάτης καὶ ὄλος ὁ ἰδρὸς τοῦ προσώπου του, ὁ ἐβδομαδιαῖος ἀγὼν καὶ ὁ κόπος του σπαταλᾶται εἰς τὸ οἶζο, εἰς τὸ γλέντι, εἰς τὸ θανάσιμον ποτήρι τοῦ Βάκχου, τοῦ σατανᾶ!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ οὐράνιος διδάσκαλος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐθνῶν, γράφων εἰς τοὺς Κορινθίους χριστιανούς, λέγει: «οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου

ὀδηγεῖ εἰς τρομακτικὰ ὑπόγεια σπήλαια μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν λαξευμένοι πάγκοι καὶ λαξευμένες κρικέλες ὅπου φαίνεται ἔθεναν τοὺς κατηδίκους.

(Ἀκολουθεῖ)

πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων» (Α' Κορινθ. ι' 12). Πολλοὶ ἀφήνουν εἰς τὸν παντοπώλην καὶ τὸν ἄρτοποιόν τους ἀνοικτὸν ὄλον τὸ ἑβδομαδιαῖον χρέος των καὶ ὁ κόπος των πηγαίνει εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ γλέντι, καὶ γίνονται ὑπαίτιοι τῆς οἰκογενειακῆς των δυστυχίας, τῶν γονέων, συζύγων καὶ τέκνων των, μέχρι σημείου νὰ στεροῦνται καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τί κρῖμα! Ἄλλοτε αἱ γυναῖκες ἐπερίμενον τοὺς συζύγους των νὰ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν με γεμάτα, ποῦ λέγομεν, χέρια με ὀψώνια κτλ. καὶ τώρα βλέπει κανεὶς ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν οἰκογενειαρχῶν τοὺς πηγαίνουν ἄλλοι σηκωτοὺς σὰν ἄδεια μπαούλα με θυσμένους εἰς τὰ σπίτια των. Τώρα συμβαίνει καὶ ἓνα ἄλλο, ἀντίθετον. Μερικαὶ γυναῖκες ἐπερίμενον τοὺς ἄνδρας των τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιστρέψουν ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὅταν ἐπερνοῦσεν ἡ ὥρα ἐπαραπονοῦντο εἰς αὐτούς, ὅτι πολὺ ἀργοῦνε ἔξω εἰς τὴν ἀγορὰν· καὶ τώρα συμβαίνει συχνὰ τὸ ἄλλο, ἐπιστρέφουν οἱ ἄνδρες των ἐκ τῆς ἀγορᾶς βρῖσκουν κλειστὰς πόρτες ἢ κυρία του ἐπῆρε τὰ παιδιὰ της, ἄλλο εἰς τὸ χέρι καὶ ἄλλο εἰς τὴν ἀγκάλη, καὶ ἐπῆγε με τὶς γειτόνισσες εἰς τὸ ἐξοικικὸν νὰ ἰδῇ τὴν χορευτοῖαν καὶ ἔλησμόνησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι της. Ὁ σύζυγος περιμένει σὰν ὑπάλληλος τὴν νύκτα ἀπ' ἔξω, πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ἢ γυναῖκα του νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ κατόπιν ἀρχίζουν τὰ μαλώματα, τὰ ξυλοκοπήματα καὶ ὅσα ἄλλα κακὰ δύναται νὰ φέρῃ ἢ συζυγικὴ φιλονικία, διαζύγια, φόνους κ.τ.λ. Αὐτὰ μᾶς ἔφεραν ἢ λεγομένη ἁμαρτωλὴ «ἐξέλιξις». Εἰς αὐτὸ τὸ ἔλειπὸν κατάντημα ἐφθάσαμεν σήμερον οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ μετὴν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τὰς πινουργίας τοῦ σα-

τανᾶ. Ἄλλοίμονον! ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ αὐτὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, αὐτὴ ἡ ἁμαρτωλὴ ζωὴ;

Προσοχή, χριστιανοὶ μου, ἐπιστροφή! Ὁ Θεὸς ἐτοιμάζει τὰ βέλη του! Ὁ προφήτης Δαυὶδ μᾶς φωνάζει· «ὁ Θεὸς κριτῆς δίκαιος καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακροθύμος καὶ μὴ ὀργὴν ἐπάγων καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ἐὰν μὴ ἐπιστραφήτε τὴν ὀμφάαν αὐτοῦ σιγῶσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνετενε καὶ ἠτοιμάσεν αὐτό. Καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοιμάσε σκευὴ θανάτου· τὰ βέλη αὐτοῦ τοῖς καιομένοις ἐξεργάσατο» (ψαλμ. 7). Ὅθεν εἶναι καιρὸς ἐπιστροφῆς, μετανοίας. Δὲν μᾶς ἐδίδαξαν τὰ τόσα δεινὰ ποῦ ἐδοκιμάσαμεν; πόλεμοι, σκλαβίες, πεινές, ἐμφύλιοι πόλεμοι, σεισμοί, θάνατοι, ἐκτελέσεις καὶ τὰ παρόμοια; αὐτὰ εἶναι καλέσματα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς νὰ μετανοήσωμεν, νὰ συνέλθωμεν, νὰ παύσωμεν τὸν δρόμον τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ δυστυχῶς! τὴν πνευματικὴν μας ἀκοὴν καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας τὰ ἐτύρλωσεν ἢ ἁμαρτωλὴ μας ζωὴ! τὴν πνευματικὴν εὐαισθησίαν τὴν ἀπωλέσαμεν καὶ τώρα βλέπομεν μόνον τὰ σωματικὰ καὶ τὰ πρόσκαιρα. (Ἄκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— *Μὴ ἔχῃς πίστιν ἐν ταῖς ἀγάπαις τοῦ κόσμου τούτου· ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ ὡς κοινωνικὸν ζῶον ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷ τοὺς πάντας, ὄλον τὸν κόσμον, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἀνάγκην των καὶ δὲν ἠμπορεῖ μόνος νὰ ζήσῃ, μ' ὅλα ταῦτα κατ' οὐσίαν οὐδένα ἀγαπᾷ εἰ μὴ μόνον τὸν ἑαυτὸν του, τὸν δ-ποῖον καὶ φθείρει ἀπὸ τὴν πολλὴν φιλαντίαν. Δι' αὐτὸ λέγει καὶ ἐν τροπάριον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· «αὐτεῖδωλον ἐγενόμην τοῖς πάθεσι». — Πλαιωνικὸς ἔρως οὐδαμοῦ ὑπάρχει, παρὰ μόνον ἰδιοιελῆς, ἄπιστος, σαρκικός, κτλ. διὸ λέγει καὶ μία παροιμία· «ἀγάπαις ταξειδιάρικαῖς σὲ κῆμα τὸ θολὸ κ' ἐβούλιαξεν ἢ βάρκα κ' ἔπασαν σὲ γιᾶλό.*

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ

Τὸν ἀείμνηστον ἅγιον Νεκτάριον Πενταπόλεως,
τὸν δομητόρα τῆς ἐν Αἰγίνῃ γυναικείας
Μονῆς Ἀγίας Τριάδος.—Εἶναι ἅγιος.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 101)

Ἄλλὰ μέλις ἔφθασα εἰς τὴν Μονὴν Χρυσολεοντίσης, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὴν Μονήν, ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι ἀπὸ ἄτοπὸν τι τὸ ὅποτον εἶδον εἰς τινὰ μοναχὸν ἔξω τῆς Μονῆς. Εἰσερχόμενος δὲ εἰς τὴν Μονὴν ἠσθάνθην δυσσωδίαν, ἐν ᾧ ἀπεναντίας, ὅτε εἰσερχόμην εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου ἠσθάνθην εὐωδίαν ἄρρητον. Τὸ ἐσπέρας μόλις ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν δύο ἱερομόναχοι τῆς Μονῆς ἐρχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ἐφιλονίκουν· ὅταν δὲ εἰσηλθόν, πρὶν καθίσουν, κυριευμένοι καὶ οἱ δύο ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ὁ μὲν εἰς ἤρπασε ποτήριον ἐκ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ ἄλλος τὴν πιατέλα μὲ τὸ φαγητὸν διὰ νὰ ἀλληλοκτυπηθῶσι. Ταῦτα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς μήπως ἐκ τοῦ ἀλόγου θυμοῦ κατέηγον εἰς πληγὰς καὶ φόνους ἐπότε θὰ ἔσυρον καὶ ἐμὲ εἰς κριτήρια καὶ δικαστήρια, ἔφυγον πάραυτα ἐκ τῆς τραπέζης ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Μονῆς. Ἐνθυμηθεὶς τὴν συμβουλήν τοῦ πνευματικοῦ μου Πατρὸς «νὰ μὴ ὑπάγω διότι θὰ στενοχωρηθῶ», ἤρχισα νὰ μετανοῶ διὰ τὴν παρακοήν, ἀλλ' ἐντρεπόμεν νὰ ἐπέστρεφον καὶ νὰ ἐξήτιον συγχώρησιν, ὁ δὲ πονηρὸς μὲ ἐδικαιολόγει καὶ μοὶ ἐπιθύριζεν εἰς τὸ οὐκ, τί θέλεις τώρα νὰ ἐπιστρέψῃς νύκτα ποῦ κοιμῶνται ὄλοι καὶ θὰ τοὺς ταραξῆς καὶ ἀνησυχήσῃς; Ἀπεφάσισα τότε νὰ κατέλθω εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγίνης. Ἠρώτησα διὰ τὸν δρόμον καὶ μοὶ ἔδειξαν, ἀλλ' ὁ δρόμος ἦτο στενός, ἀνώμαλος, ἐξ ἄλλου ἦτο καὶ νύξ, οἱ δὲ πόδες μου προσέχρυσον εἰς τοὺς λίθους καὶ μὴ δυνατόν νὰ προχωρήσω,

ἐκάθισα εἰς μίαν πέτραν μεγάλην, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπεφάσισα νὰ ἔμενα ὄλην τὴν νύκτα. Εὐτυχῶς μὲ ἀντελήφθη εἰς εὐλαδῆς ἱερομόναχος, ὅστις ὡς θεοφροδύμενος μὲ ἠκολούθει καὶ μὲ παρεκάλει νὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Μονήν, διότι ἐκεῖ εἰς τὴν πέτραν ἐὰν ἔμενα ὄλην τὴν νύκτα θὰ ὑπέφερον, θὰ ἐκινδύνευον, ἐγὼ ἐπέμενα, ἀλλ' ὅτε ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὸ ψῦχος, ἐπέστρεψα εἰς τὴν Μονήν, ἀλλ' οὔτε ἔφραγον οὔτε εἰς δωμάτιον ἔμεινα, ἔμεινα ὄλην τὴν νύκτα εἰς ἓν στασίδιον τῆς ἐκκλησίας καὶ μόλις ἤρχισε νὰ ἐξημερώνῃ ἀνεχώρησα. Ἐπλήρωσα ἀκριβῶς τὸν κανόνα τῆς παρακοῆς, καὶ ἐξ ὧν ἔπαθον, ἔμαθον πόσον κακὸν καὶ ἐπιζήμιον εἶναι νὰ παρακούῃ τις τὸν πνευματικὸν του καὶ νὰ μὴ κόπη τὸ ἔκκευτο θέλημα. Ἴσως τοῦτο νὰ ἔγινε καὶ πρὸς ἰδικήν μου διόρθωσιν καὶ ὠφέλειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὠφέλειαν ὄλων, τοὺς ὁποίους ἀφ' οὗ ἔγινα μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἱερεὺς καὶ πνευματικὸς ὀφείλω νὰ διδάσκω διὰ λόγων καὶ πρακτικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ παραδειγμάτων, ἐξ ὧν ἔπαθον, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἀμαρτίαν τῆς παρακοῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δηλοῦν ἐστὶ, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Νεκτᾶριος εἶχε καὶ προορατικὸν καὶ προφητικὸν χάρισμα, τὰ ὁποῖα χαρίσματα εἶχον μόνον οἱ ἅγιοι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ τὰ ὀλίγα, τὰ ὁποῖα ἀνεφέρον ἀνωτέρω ἀποδεικτικὰ τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα συνέδησαν μόνον εἰς ἐμὲ, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ἄλλοι ὅσοι ἠξιώθησαν νὰ γείνωσι πνευματικὰ του, τέκνα ἔχουσι τε-

κμήρια και αποδείξεις τῆς αγιότητος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τοῦ ἐζήτησαν βοήθειαν καὶ συνδρομὴν ὀλικὴν καὶ πνευματικὴν, ὅτε ἐξῆ, μαρτυροῦσι τὴν αγιότητα τοῦ ἀνδρός, πολλῶ μᾶλλον μαρτυροῦσι τὰ μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ θαύματα καὶ ἰάσεις τῶν ἐκ πολυειδῶν ἀσθενειῶν συνεχομένων καὶ μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας τῷ πανσέπτῳ τάφῳ καὶ τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ λειψάνοις προσερχομένων.

Ἄλλὰ πῶς ὁ ἀείμνηστος Νεκτάριος ἐγένετο ἅγιος μεταξύ τόσων ἄλλων χιλιάδων καὶ μυριάδων ἀνθρώπων, Ἀρχιερέων, ἱερομονάχων, μοναχῶν, λαϊκῶν; Πῶς ὁ Θεός, ὅστις ἀγαπᾷ πάντας, θέλει νὰ σωθῶσι πάντες, θέλει νὰ γίνωσι πάντες ἅγιοι καὶ θεοὶ κατὰ χάριν. Δὲν δίδει καὶ εἰς ἄλλους τὴν χάριν τοῦ ὥστε νὰ γίνωσιν ἅγιοι; Ὁ Θεός, ἀγαπητοί, τὰ χαρίσματά του τὰ ἔχει κοινὰ δι' ὅλους καὶ τὰ δίδει ἑωρεᾶν εἰς ὅλους. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι δίκαιος δὲν τὰ δίδει εἰς τοὺς ἀναξίους, τὰ δίδει μόνον εἰς τοὺς ἀξίους, τὰ δίδει εἰς ἐκείνους πὰρ κοπιᾶζουσιν νὰ τὰ ἀποκτήσουσιν, οὐχὶ εἰς τοὺς ἀμελεῖς καὶ ραθῦμους, τὰ δίδει εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς φοβουμένους τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ τηροῦντας τὰς ἐντολάς του, οὐχὶ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ὑπερηφάνους, τοὺς ἀπίστους, τοὺς ἀπειθεῖς τῶν θεῶν του ἐντολῶν καὶ προσταγμάτων, τὰ δίδει εἰς τοὺς νηστευτάς, εἰς τοὺς ἐγκρατεῖς, τοὺς σώφρονας, εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας καὶ προσευχομένους ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία «Νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαθῶν», οὐχὶ εἰς τοὺς γαστριμάργους, τοὺς σαρκολάτραις, τοὺς ἀκολάστους, τοὺς ἀσώτους καὶ ἀγρυπνοῦντας εἰς τὰ χαρτοπαίγνια, τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους, εἰς τοὺς ἀσέμνους χοροὺς καὶ διασκεδάσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΛΥΠΗΣ

Ἡ λύπη εἶναι μία ἐσωτερικὴ μελαγχολία τῆς ψυχῆς, ἣτις καλεῖται καὶ ἀθυμία καὶ ὀλιγοψυχία, εἶναι θυγάτηρ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, καθότι πάντα τὰ λυπηρὰ τοῦ βίου εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας «τοῦ παρόντος βίου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος λύπη καθέστηκε». Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι αἴτιος τῆς λύπης, ἀλλὰ Θεὸς τῆς καρῆς, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός. Ἀπαξάπαντες οἱ ἄνθρωποι ἐκόντες καὶ ἄκοντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, πάτης τάξεως φυλῆς καὶ ἡλικίας, γεύονται τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς λύπης «οὐδεὶς τὸν βίον ἀλύτως διήγαγεν, ἄνθρωπος ὢν, οὐδ' ἄχρι τέλους ἔμεινεν εὐτυχῶν» (Ποσειδίππος) Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου, μόνον εὐτυχομένης στιγμῆς ἔχει καὶ οὐδὲν πλέον εὐχάριστον. «Βιοῦν ἀλύτως, θνητὸν ὄντα οὐ ράδιον. Ἄρ' ἔστι συγγενές τι, λύπη καὶ βίος». Ἡ λύπη λοιπὸν εἶναι κοινὸς κληρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ θεὸς Χρυσόστομος λέγει «οὐ γὰρ ἔστιν ἄνθρωπον ὄντα, καὶ τὸν ἐπίκτητον τοῦτον ζῶντα βίον, λύπης εἶναι χωρὶς, ἀλλ' ἂν μὴ σήμερον, αὔριον· ἂν μὴ αὔριον, μετὰ ταῦτα συμβαίνει τὸ λυπηρὸν». Ὁ μὲν λυπεῖται διὰ τὸν θάνατον τῶν τέκνων του, ἢ συγγενῶν· ὁ δὲ, διότι ἔχασε τὰ πλοῦτη του, ἢ τὸ ἀξίωμα ἢ θέσιν τινα προσοδοφόρον· ὁ δὲ ἄφρων καὶ φιληδόνος διότι δὲν δύνανται νὰ ἱκανοποιήσουσιν τὰ ἑαυτοῦ των πάθη, ἔλλειπει πίστεως εἰς τὸν Θεὸν καὶ θάρρους εἰς τὴν ζωὴν. Οἱ τοιοῦτοι κυριεύονται ὑπὸ χρονίας λύπης, καὶ τρέλλας καὶ οὕτω προχωροῦν εἰς τὸν ἀπελπισμὸν, καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Ἡ χρονίος λύπη καταστρέφει τὴν πολυτίμον ὑγίαν τοῦ ἀνθρώπου προσεβνεί ἀπνίαν, κεφαλαγίαν, λυγμούς, δύσπνοιαν, δυσκοιλίότητα, ἀεροφοί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΘΗΚΗΝ "ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ,,

(ὅρα σελ. 145)

Γνωρίζω τί θά ἀπαντήσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι εἶχε ληφθῆ πρόνοια παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς περὶ διοργανώσεως καὶ τακτοποιήσεως τῶν κειμηλίων, βιβλιοθηκῶν καὶ ἀρχείων τοῦ ἁγ. Ὁρους καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἰδέαν αὐτὴν καὶ ἡ τῆ 1951 μεταβάσα ἐκεῖ πατριαρχικῆ ἐξαρχία, ὅπως γνωρίζω καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ πρότασις αὐτὴ κατ' οὐσίαν ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῶν Ἀγιορειτῶν, ὅπως ἐπιτύχωσιν ἱκανοποιητικὸν κοινὸν βύλιον ἐκ τῆς βοηθείας Μάρσαλ καὶ τοιαύτη πρότασις ἤλπιζον πάντες, ὅτι θά συνεχίνοι τοὺς Ἀμερικανούς, καὶ ἵνα ἐμφανίσῃ τετελεσμένον γεγονός τὴν ριφθεῖσαν ἰδέαν, ἐπεισεν ἡ πατριαρχικὴ ἐξαρχία τὴν Ἱ. Κοινότητα νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀποστολὴν θυζαντιολόγων καθηγητῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ προτάσεως. Ἄλλ' εἰς μάτην· οἱ Ἀμερικανοὶ γνωρίζοντες κάλλιον τῶν Ἑλλήνων τὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἀπέριψαν τὸ αἶτημα καὶ τότε ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπετάθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Βενιζέλου ζητοῦσα, ὅπως τὸ κράτος ἔλθῃ ἀρωγὸν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν. Πεισθεὶς οὗτος ἐνέκρινε σεβαστὸν κοινὸν βύλιον καὶ ἀπεφάσισε μετὰ τῶν κυριωτέρων μελῶν τοῦ ὑπουργ. συμβουλίου νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἱερὸν τόπον καὶ ἀντιληφθῆ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς ἀνάγκας. Εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συνοδεύσω αὐτὸν καὶ ἐγὼ καὶ συνεκροτήθη εἰς τὸ Βατοπέδιον συνέλευσις ἔκτακτος τῶν καθηγουμένων καὶ προΐσταμένων τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ συνεζητήθησαν τὰ πάντα πλὴν τοῦ θέματος περὶ τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ βιβλιοθηκῶν. Εἰς τὸ ἀπὸ 18 - 3 - 51 ἔγγραφο ἡ Ἱ. Κοινότης ἐζήτησε τοῦτο μόνον «χορηγήσιν τυπογραφείου... διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις ἀποκειμένου ἐν χειρογράφοις παντοειδούς πνευματικοῦ θησαυροῦ» ἐν ᾧ ἀναγράφει ἐν πλείστοις κεφαλαίοις τὰ δέοντα ἐν τῷ Τόπῳ γενέσθαι. Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων, πλὴν τῆς ἀναουστάσεως τῆς Ἀθωνιάδος καὶ τῆς προστασίας τῶν ἐτοιμορρόπων ἀρχαιολογικῶν μνημείων, ἐγένετο· διότι ἐστερήθη κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ Κυβέρνησις τῆς βοηθείας Μάρσαλ. Ἐκτοτε μέχρι πέρους ἀντιπροσωπεύων ἐνταῦθα τὴν Ἱ. Κοινότητα οὐδέποτε μοι ἐγένετο νύξις περὶ κειμηλίων καὶ βιβλιοθηκῶν. Ὅταν δ κ. Ν. Λούβαρης, μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Διατάγματος «Περὶ τεκτονικῆς ἀδελφότητος», αὐτόκλητος ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ προσεφέρθη νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἁγ. Ὁρους ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, εἶχεν ἀνακινήσει τοιαῦτα ζητήματα, ἀλλ' ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπέριψε πάντα ταῦτα κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 27 - 6 - 50.

ιν, φθίσιν, καρκίνον κ.τ.λ.

Ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς καὶ λογικὸς ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι πρόσκαιρος, εἶναι πάλη καὶ ἀγών· ὅ,τι λυτεῖται πρὸς καιρὸν, ἐνδεχόμενον πολλάκις κατὰ τὰς ἀνεξιχνίαστους

βουλὰς τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποβῆ σὲ καλόν. «Μόνον ὁ χρόνος ἀπαλλάσσει τοὺς ἀφρονὰς τῆς λύτης, ἀλλὰ τοὺς σάφρονας τὸ λογικόν» (Ἐπίκτητος). «Λύτης πάσης ἐστὶν ἰατρὸς, χρόνος» (Ἀσχ. σιτῶν).

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΑΧΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 127)

Ἐπειδὴ μὲ ἐδοκίμησαν εἰς τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς μου, τώρα δὲ ζητοῦν τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἐλεημοσύνης. Λέγει πρὸς τὸν μοναχὸν ὁ ἄγγελος: θέβαια, καθὼς αὐτοὶ σὲ ἤλεσαν πρόπον εἶναι νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃς· ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ἄγγελον· τώρα νὰ δὴ που γυμνὸς εὐρίσκομαι καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ τοὺς δώσω. Λέγει πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος· ἄς ξεγράψωμεν ἀπὸ ταῖς ἀρεταῖς ὅπου ἔχεις νὰ ἀνταποδώσωμεν τὴν ἐλεημοσύνην. Ὅθεν κατὰ τὴν ποσότητα τῆς ἐλεημοσύνης ὅπου ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ· ἐξέγραψαν ἀπὸ τὰς ἀρετάς του καὶ ἀντάμειψαν αὐτοῦς. Ἔως ὅπου νὰ ἀναβοῦν εἰς τὰ δέκα ἑπτὰ σκαλοῦμια τῶν ἀρετῶν, οἱ τοῦ μοναχοῦ ἀρεταὶ ἐσώθησαν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην ἀνταποδιδόμεναι· ἔμεινε δὲ γυμνὸς ἀπὸ τὰς ἀρετάς του, μάλιστα δὲ καὶ χρεώστης δέκα τριῶν βαθμίδων τῶν ἀρετῶν. Λέγει ὁ ἄγγελος· τώρα τί πρέπει νὰ κάμωμεν; ὁ μοναχὸς οὖν δλέποντας ὅτι ἔμεινε γυμνὸς καὶ καμμίᾳ ἀπὸ τὰς ἀρετάς του δὲν ἔμεινε θρηγνώντας τὴν συμφορὰν του, παραμερίσας ἀπ' αὐτὸν ὁ ἄγγελος, καὶ παρευθὺς ἐξεστρήφθη ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δέκα ἑπτὰ πατώματα τῶν ἀρετῶν καὶ εὐρέθη εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἄδου· ὡ συμφορὰ αἰώνιος! Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν ἐλεημοσύνην ποῦ καταντᾷ τὸν ἄνθρωπον; μέχρις ἄδου· καὶ τοῦ γίνεται ἐμπόδιον τῆς σωτηρίας. Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι δίστομη ρομφαία, εἰς τὴν μίαν μερῆν χωνεύει τὴν ἐλεημοσύνην, στὰν δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος τὴν λάβῃ καὶ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς ἀνωφελῆ καὶ μάταια ἢ τὴν θησαυ-

ρίζει πίπτοντας εἰς τὴν πλεονεξίαν καὶ μὴ φροντίζοντας οὔτε διὰ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας οὔτε διὰ τὸν δῶσαντα, ἀλλὰ σκοτιζόμενος ὡς ἀσύνετος καὶ μὴ ἐργαζόμενος τὴν σωτηρίαν του, μὴδὲ ἐγνοιαζόμενος διὰ τὴν τῆς ἐλεημοσύνης ἀμειβὴν, κατολισθαίνει εἰς τὰ θάραθρα τῆς κολάσεως. πλὴν ὅχι δι εἶναι κακῆ· ἢ ἐλεημοσύνη, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶναι συμφέρον τοῖς πάσι· τοῖς μὲν ἐρημίταις ἢ ὑπὲρ αὐτῶν χρεῖα, γίνεται ὄλεθρος, τοῖς δὲ ἐν τῷ κοινωσίῳ διάγοντας μάλιστα γίνεται πρόξενος ὠφελείας. Οἱ πρῶην ἐρημίται ἐφευγον ἀπὸ τὴν ἱερὰν στολήν διὰ νὰ μὴ τοὺς εὖρη ἢ ἐλεημοσύνη καὶ χάσουν τὴν νοερὰν προσευχὴν. Ναί, ἀλήθεια εἶναι πῶς μακαρίζει ἢ Ἐκκλησία τὴν ἐλεημοσύνην, ὅμως σὰς ἐρωτῶ ἀπαξάπαντας, ποῖον μακαρίζει ἢ Ἐκκλησία; ἐκεῖνον ὅπου δίδει ἢ ἐκεῖνον ὅπου πέρνει; θέβαια ἐκεῖνον ὅπου δίδει. Μακάριος ὅποιος δίδει ἐλεημοσύνην καὶ χαρὰ σὲ ὅποιον πέρνει· καὶ πάλιν τρισμάκαριος ὅποιος δίδει ἐλεημοσύνην καὶ ἀλλοίμονον ὅποιος πέρνει. Ὅθεν ὅποιος πέρνει τὴν ἐλεημοσύνην καὶ δίδει τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς, ἐκεῖνος καὶ μακαρίζεται, μὰ ἐκεῖνος ὅπου πέρνει καὶ δὲν ἀνταμείβει, εἰς τοὺς τοιοῦτους εἶναι τὸ ἀλλοίμονον. Ὅμως τὴν σήμερον περιπατοῦν ἀπὸ μοναστηρίου σὲ μοναστηρίου καὶ παρακινοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ δώσουν ἐλεημοσύνην· καλὰ, ὅμως σὲ ἐρωτῶ, ὡ ἐρημίτα, ἔλαβες τὴν ἐλεημοσύνην, μὰ τὴν ἀμειβὴν τῆς πότε θὰ τὴν κάμῃς; ἄρα ἠξεύρεις πῶς θέλεις ζῆσαι ἕως αὐρίου ὅπου ταλαιπωρῆσαι μὲ τὰ κύματα τῆς ἐλεημοσύνης;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
 ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφρασθὲν εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν Ἑσθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 112)

21. Ἄφ' οὗ ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ κοι-
 νὸς ἕλων Σωτὴρ, δὲν ἀποθνήσκωμεν πλέον
 τώρα, ὅπως πρὶν, οἱ πιστευόντες εἰς Χρι-
 στὸν, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπει-
 λὴν τοῦ θανάτου (διότι ἔπαυσεν ἡ τριαυτὴ
 καταδίκη), ἀλλ' ἀφ' οὗ πλέον ἔπαυσε καὶ
 ἐξηφανίσθη ἡ φθορὰ διὰ τῆς χάριτος τῆς
 ἀναστάσεως, τοῦ λοιποῦ διαλυόμεθα μόνον
 κατὰ τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον εἶναι θνητὸν,
 κατὰ τὸν χρόνον, τὸν ὅποιον ὥρισε δι' ἑ-
 καστὸν ὁ Θεός, διὰ νὰ δυνήθωμεν νὰ τύ-
 χωμεν καλύτερας ἀναστάσεως. Δὲν χανό-
 μεθα διαλυόμενοι, ἀλλ' ὅπως τὰ σπέρμα-
 τα φυτεύμενα εἰς τὴν γῆν, θὰ ἀναστῆθῶ-
 μεν, διότι κατηργήθη ὁ θάνατος διὰ τῆς
 χάριτος τοῦ Σωτῆρος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μα-
 κάριος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται εἰς ὁ-
 λους τὴν ἀνάστασιν, λέγει· «Δεῖ τὸ φθαρι-
 τὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ
 θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν, ὅταν
 δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν
 καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασί-
 αν τότε γενήσῃται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος.
 Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ποῦ σου,
 θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, ἄδῃ τὸ νί-
 κος;» (Α' Κορινθ. ιε' 53 55). Διὰ τὴν
 λοιπὴν, ἡ δύνατά τις νὰ εἶπῃ, ἐὰν ἦτο ἀ-
 ναγκασιὸν νὰ παραδώσῃ οὗτος (ὁ Σωτὴρ)
 τὸ σῶμα εἰς τὸν θάνατον ἀντὶ ἕλων, δὲν
 ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος ἀλλ' ἔφθασε μέχρι
 τοῦ σταυροῦ; Ἐπρεπε δηλαδὴ ν' ἀποθάνῃ
 ἐνεῖμον θάνατος καὶ ὄχι ὑβριστικὸν θάνα-
 τον νὰ ὑπομείνῃ. Παρατήρησε, ὅτι ἡ τρι-

αυτὴ ἀντίθεσις εἶναι ἀνθρωπίνῃ, τὸ δὲ ὑ-
 πὸ τοῦ Σωτῆρος γενόμενον, διὰ πολλοὺς
 λόγους, εἶναι ἀληθῶς θεῖον καὶ ἀντάξιον
 τῆς θεότητός του. Πρῶτον μὲν, διότι ὁ
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους συμβαίνων θάνατος
 συμβαίνει ἐνεκὰ τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας
 των. Διαλύονται οὖν τῷ χρόνῳ, ἐπειδὴ
 δὲν δύνανται νὰ παραμείνουν ἐπὶ πολὺ, ἔ-
 νεκὰ τούτου ἀσθενοῦσι καὶ ἀποθνήσκουσιν
 ἐξασθενήσαντες, ὁ δὲ Κύριος ὄχι μόνον
 δὲν εἶναι ἀσθενής, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ
 καὶ δύναμις καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν
 μὲν λοιπὸν ἀπέθνησκεν ἡσυχῶς ἐπὶ τῆς
 κλίνης του ὡς οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἐνομιζέτο
 ὅτι καὶ αὐτὸς ἀπέθανε σύμφωνα μὲ τὴν
 φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων ἀδυναμίαν καὶ δὲν
 ἦτο κατὰ τι ἀνώτερος τῶν λοιπῶν ἀνθρώ-
 πων. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ ζωὴ καὶ Λόγος
 τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ
 πάντων, διὰ τοῦτο ὡς μὲν ζωὴ καὶ δύνα-
 μις μετέδωκε δύναντιν καὶ εἰς τὸ σῶμα,
 ἐπειδὴ δὲ ὤφειλε ν' ἀποθάνῃ, ἔπρεπε νὰ
 προσφερθῇ ὡς θυσία ἀπὸ ἄλλους καὶ ὄχι
 ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐδὲ νὰ ἀσθενήσῃ ἔπρεπεν ὁ
 Κύριος, ὁ θεραπεύων τὰς ἀσθενείας τῶν
 ἄλλων, ἀλλ' οὕτε νὰ ἐξασθενήσῃ ἔπρεπε
 πάλιν τὸ σῶμα, ἐνῶ ἐνεδυνάμωνε τοὺς ἄλ-
 λους εἰς τὰς ἀσθενείας των. Διὰ τὴν λοιπὴν
 δὲν ἠμπούσισε τὸν θάνατον, ὅπως καὶ τὰς
 ἀσθενείας; Διότι διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ σῶ-
 μα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θά-
 νατον διὰ νὰ μὴ ἐμποδισθῇ καὶ ἡ ἀνά-
 στασις, οὐδὲ νὰ προηγηθῇ ἀσθένεια τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΗΝΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ

«Τῆς εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός» (Ἐβρ. ΙΓ' 16)

Τί εἶναι ἀγάπη; ἔρωτᾷ κάποτε κάποιος ἓνα πιστόν. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπανιᾷ. Ἄγάπη εἶναι τὸ ὑψιστόν ἀγαθόν, εἶναι τὸ πολυτιμότερον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἐχώρισεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν ἐπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του καὶ τῷ ἔδωκε πνοὴν ζωῆς καὶ τοῦτο ἀπὸ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγάτην, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη καθὼς μαρτυρεῖ ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης λέγων: «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. δ' 16), συνεπῶς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ. Εἶναι δὲ τὸ ὑψιστον ἀγαθὸν ἡ ἀγάπη, διότι εἶναι θησαυρὸς ἀγαθῶν, ἐπειδὴ περικλείει μέσα τῆς ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ διότι δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος ζῶν αἰώνιον κληρονομεῖ: διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἔχων τὴν τελείαν ἀγάπην κατέχει καὶ ὅλας τὰς ἀρετὰς. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν τέλειος κατ' ὅλα· καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἄγνός, καθαρός, ἅγιος, πλήρης φωτισμοῦ ἁγίου Πνεύματος, προικισθεὶς μετὰ ὅλας τὰς χάριτας καὶ ἀρετὰς, ὧν ἡ μήτηρ πασῶν εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἔγεινε δηλ. μισθὸς Θεὸς κατὰ χάριν. Ἄλλ' ἐἴν λόγῳ ἀθανάτου ἦτο πρέπον, διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ἀδυναμία τοῦ ἐν τῷ σώματι (τοῦ Χριστοῦ). Δὲν ἐπέλασε λοιπόν; Ναὶ ἐπέλασε, διότι τοῦτο εἶναι φυσικὸν εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν ἐλιμοκτένησε, διότι τὸ ἐφόρει ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἀπέθανε διὰ τὴν σωτηρίαν ὄλων, δὲν εἶδε διαφθοράν. Ἀνάστη δηλαδὴ ὀλόκληρον, ἐπειδὴ ἦτο τὸ σῶμα αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ οὐκ ἄλλου τινός. (Ἀκολουθεῖ)

μαρτίας ἀσθενέστερα ἀπόλεσε τὴν δωρεάν αὐτῆν τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὑλάσσει ὁμοίως ἐν αὐτῷ μία ἐκ τῶν πολλῶν χαρίτων τοῦ Θεοῦ κατὰ φύσιν, ἡ κλίσις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ μέγα ἔλεος κατὰ συνέπειαν τοῦ Κυρίου ἀπὸ ἀγάπην πρὸς αὐτόν, τὸ ὁποῖον θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀποκαθιστᾷ τὸν μετανοοῦντα ἁμαρτωλὸν εἰς τὴν πρώτην του θέσιν τῆς ἀγαθωσύνης καὶ ἀγιότητος. Ἡ χάρις λοιπὸν αὐτῆ τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἐδόθη κατὰ φύσιν εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἰδίως δὲ εἰς τὸν πιστόν, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸν φωτίζει καὶ τὸν κάμνει νὰ ἐρευνᾷ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸν δοξάζῃ καὶ ὡς δοῦλος τοῦ Θεοῦ νὰ τηρῇ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ νὰ προσδεύῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ νὰ προάγεται εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν, διὰ νὰ γείνη τέλειος καὶ ἄξιος κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡ μεγάλη λοιπὸν χάρις τὴν ὁποίαν ἔδωκε κατὰ φύσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεός, εἶνε ἡ ἀγάπη του, ἡ ὁποία καλλιεργουμένη ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποδίδῃ καρποὺς ἀφθόνους καὶ ἀγλαούς. Ἡ ἀγάπη, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημομεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ ποροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχάριρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορινθ. ιγ' 4-7). Διὰ τοῦτο λέγει. Εἰς τί θὰ μὲ ὠφελοῦσαν τὰ πλούτη ἂν ἤμην πλούσιος, ἡ σοφία ἂν ἤμην σοφός,

καθηγητής μέγας, ἂν ἦμην ἐπισιτήμων καὶ ἀπελάμβανον ἀκόμη καὶ πρόσκαιρον κατὰ κόσμον εὐτυχίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀγάπην; εἰς οὐδέν, διότι καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀκόμη ἂν κερδίσω, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδέν εἰμι. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι λόγος κενός, εἶναι ἐνέργεια, διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ περιορισθῆ καὶ νὰ κλεισθῆ ὡς τὸ πουλάκι μέσα σ' ἓνα κλουβί. Ἡ ἀγάπη ἔχουσα προσιάτην τὸν Θεὸν καὶ βοηθὸν δὲν φοβεῖται τίποτε, ἀλλὰ τρέχει νὰ εὕρη φίλον καλὸν διὰ νὰ τοῦ δείξῃ καὶ τοῦ προσφέρῃ τὴν ἀγάπην της μὲ ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἀνιδιοτελεῆ σκοπὸν, μὲ σκοπὸν νὰ ὠφελήσῃ αὐτόν· καὶ φίλον τοιοῦτον εὐρίσκει τὸν πλησίον της, τὸν πτωχόν, τὸν ὀλοῖον ἔλεει, τὸν πεινῶντα καὶ διψῶντα καὶ τὸν τρέφει, τὸν γυμνὸν καὶ τὸν ἐνδύει, τὸν ἀσθενῆ καὶ πάσχοντα, τὸν ὁποῖον ἐπισκέπεται καὶ τὸν παρηγορεῖ· ἡ ἀγάπη τότε πλήρης χαρᾶς, διότι ἐκτελεῖ ἓνα στοιχειῶδες καθήκον ἀνθρωπισμοῦ, δοξάζει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν μᾶς ζητεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἔχωμεν πάντες, ἡ τελεία ἀγάπη, μὲ τὸ νὰ γίνεται κανεὶς θυσία διὰ τὸν πλησίον τοῦ. Εὐτυχεῖς εἶναι καὶ μακάριοι ὅσοι ἔχουν κτῆμα τῶν τὸν θησαυρὸν αὐτόν, τὴν τελείαν ἀγάπην, διότι αὐτοὶ «εὐλογοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κληθήσονται» πλουσίως δὲ εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη εἶναι καὶ πηγὴ ὕδατος ζῶντος, ποὺ σχηματίζει μὲ τὰ νερά της ποταμὸν ὀλόκληρον, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχῃ ἀρδεύοντα ὅλους τοὺς κήπους καὶ ἀγρούς καὶ ἀμπελώνας καὶ σκορπίζοντα οὕτω εἰς πᾶν τὸ πέραν αὐτοῦ τὴν δρόσον καὶ τὴν γονιμότητα, τὴν ὠφέλειαν καὶ τελικῶς νὰ φθάσῃ καὶ νὰ χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν πλήρης ἰκανοποιήσεως,

διότι ἐξετέλεσε καὶ ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν του. Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ πλήρης ἀγάτης Θεοῦ δὲν ἐπαναπαύεται μὲ μόνην τὴν χάριν, τὴν ἀγάπην ὅπου τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς δι' αὐτόν, ἀλλὰ τὴν ἐξωτερικεύει καὶ ὡς ἓνας μικρὸς ποταμὸς τὴν ἀφήνει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ ξεχειλίξῃ πρὸς ὄφελος τοῦ πλησίον του· πρέπει δηλ. νὰ εἶναι καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι μία μικρὰ πηγὴ ὕδατος διὰ τοὺς πέριξ αὐτοῦ, διὰ τὸν πλησίον του, διὰ νὰ τροφοδοτῆ καὶ νὰ ποτίξῃ αὐτὸς μὲ τὸ δροσερὸ νεράκι του, μὲ τὴν ἀγάπην του, μὲ τοὺς λόγους καὶ τρόπους, μὲ τὴν κυλῆν συμπεριφορὰν καὶ μὲ ἔργα ἀγάπης, ὅσους συναναστρέφεται καὶ ὅσους διψοῦν ἀπὸ ἀγάπην. Μικρὰ βεβαίως θὰ εἶναι ἡ ὠφέλεια, ὅταν καὶ ἡ πηγὴ εἶναι μικρὰ, ὅταν μονομερῶς ἐνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος, μεγάλη δὲ ἡ ὠφέλεια καὶ ἀπόδοσις, ὅταν καὶ ἡ πηγὴ εἶναι μεγάλη καὶ ὅρει ὡς ποταμὸς. Μία μεγάλη πηγὴ ὕδατος ζῶντος εἶναι οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ κηρύγματά των παρέχουν πνευματικὴν τροφήν εἰς τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα μὲ τὰ ἔργα ἀγάπης αὐτῶν. Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως πασῶν τῶν πηγῶν, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν αἱ ἄλλαι μικρότεροι εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Αὕτη δημιουργεῖ τοὺς ποταμοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους εἰς κάθε Κράτος καὶ κάθε πολιτείαν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ποταμοὺς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἥ: ἡ δόξα ἐξαπλοῦται εἰς ὄλην τὴν γῆν. (Ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦμεν

ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ
καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀ-
γιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

— Εύχαριστήριον

Ἀποτεινόμενοι πρὸς ὅλους τοὺς σὺλ-
λυπηθέντας καὶ συμπαθήσαντας ἡμᾶς ἀ-
ξιοτίμους ἀδελφούς συνδρομητάς διὰ τὴν
ἐκδηλωθεῖσαν ὄργην τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν
ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ διὰ
τῶν σεισμῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐπέσπασεν ἐφ'
ἡμᾶς ἡ ἁμαρτία, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

— Ὁ προσηλυτισμὸς ἐν Ἑλλάδι

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Ζωή» παρα-
λαμβάνομεν τὸν ἄνω τίτλον μὲ τὸ θέμα
του, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ παραλαμβάνει
ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησί-
ας μας τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τὸ ὁποῖον
σχολιάζει. Πρόκειται περὶ τοῦ διενεργου-
μένου προσηλυτισμοῦ τῶν ξένων θρησκευ-
τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἰδίως τοῦ οὐνιτισμοῦ. Κατ'
αὐτὸν παρουσιάζεται ἡ Ἐκκλησία μας ὡς
παρεμποδίζουσα τὸν προσηλυτισμὸν αὐ-
τῶν καὶ ἐνῶ αὐτοὶ διαμαρτύρονται ὅτι τά-
χα παρεμποδίζονται αἱ θρησκευτικαὶ των
ἐλευθερίαι, ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σταθεῖ-
σαι διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου μας, παρί-
σταται ὅτι ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ αὐτοὺς
καὶ τοὺς ἀρῆνει ἐλευθέρους εἰς τὸ ἔργον
των τῶ καταστρεπτικῶν διὰ τὴν πίστιν καὶ
τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ἄλλ' ἡ χλιαρὰ αὕτη στάσις
ἀπὸ μέρους ἡμῶν τοὺς ἐνδυναμώνει καὶ
τοὺς ἀποθρασύνει καὶ μάλιστα ἤρχισαν
νὰ φαίνωνται τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα
τῆς ἀντιρθόδοξου δράσεώς των.

Εἰς τούτους ὅμως, κακῇ τῇ μοίρᾳ, κατε-
τίξαμεν καὶ τοὺς ζηλωτὰς τῆς ὀρθοδοξίας,
τοὺς λεγομένους παλαιοημερολόγιας. Αὐ-
τοὶ εἶναι ὁσποῦν ἐκ τῶν ὁσπῶν μας καὶ σὰρξ
ἐκ τῆς σαρκὸς μας. Εἶναι οἱ πιστοὶ φύλακες
τῶν θησαυρῶν τῆς χριστιανωσύνης, οἱ γνή-
σιοι ἀδελφοὶ μας, οἱ ὁποῖοι, ὅταν τοὺς ρα-
πίσωμεν εἰς τὴν μίαν οἰαγὸνα στρέφουν
καὶ τὴν ἄλλην, οἱ γνήσιοι χριστιανοὶ ὀρ-
θόδοξοι, ἀλλὰ καὶ οἱ γνήσιοι Ἕλληνες
πατριῶται. Αὐτοὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν
μας εἶναι ὅ,τι εἶναι διὰ τὸν βασιλέα τὸ
πιστὸν ἐπιτελεῖον του. Αὐτοὺς λοιπὸν
τοὺς ζηλωτὰς τοὺς διώκωμεν ὡς τοὺς πλέ-
ον ἀσπόνδους ἐχθρούς μας. Ποῖον τὸ
πταίσμα τῶν; Θέλουν νὰ λατρεύσῃ τὸν
Θεὸν ἐλευθέρως — τὸν ἰδικὸν μας Θεόν —

αὐτὸ εἶναι τὸ ἔγκλημά των.

Διὰ τοῦτο καὶ πάλιν συνιστῶμεν θερ-
μῶς ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦμεν τὸν σεβαστὸν
μας Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα — ἀπὸ
αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ζή-
τημα τοῦτο δι' ἀμοιβαίας συνεννοήσεως,
ὥστε νὰ συνασπισθοῦν μὲ ἡμᾶς πρὸς κοι-
νὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐχθρῶν τῆς πί-
στεώς μας καὶ πρὸς σχηματισμὸν ἐνταίῳ
μετώπου ἐναντίον τῶν λυμαινομένων τὴν
ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ ἀρπακτικῶν λύκων.

— Ποῖα εἶναι τὰ ὠφέλιμα βιβλία;

Σίγῳ καὶ πάλιν μέγας ἀνεσιτάτως τοὺς
χριστιανοὺς μὲ τὴν κρίσιν καὶ ἐπίκρισιν
τῶν κυκλοφοροῦντων σήμερον θρησκευ-
τικῶν βιβλίων. Ποῖα εἶναι τὰ ὠφέλιμα;
Ἡ ἠθικὴ μας κλονίζεται ἀπὸ τὰ ἀθρόως
κυκλοφοροῦντα σήμερον ἀνήθικα καὶ αἰ-
σχρὰ βιβλία, ἡ δὲ πίστις μας κλονίζεται
ἀπὸ τὰ ἀνιθρησκευτικά, ἀλλὰ ἄπιστα καὶ
ἄθεα δημοσιεύματα. Χρηματίζονται οἱ
ἀνήθικοι, ἀλλὰ χρηματίζονται καὶ οἱ ἁθ-
θεν θρησκευτικοὶ διὰ τῶν βιβλίων των.
Παντοῦ τὸ βρωμερὸν χρηματικὸν συμφέ-
ρον! Παρουσιάζονται πολλοὶ Εὐρωπαῖοι
ἀντιρθόδοξοι ποῦ προσπαθοῦν μὲ τὰ σο-
βαρὰ καὶ γνήσια ἁθθεν βιβλία των νὰ
διδάξουν τοὺς ὀρθόδοξους, ἐνῶ ὁ σκοπὸς
των εἶναι νὰ δηλητηριάσουν αὐτοὺς καὶ
νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ὀρθόδο-
ξον πίστιν. Ἐδῶ εὐρίσκουν δυστυχῶς
τοὺς διαφημιστάς των καὶ οὕτω γίνεται ἡ
ἐργασία των θαυμασιὰ. Υπάρχουν βέ-
βαια τὰ ἀγνὰ καὶ οἰκοδομητικὰ βι-
βλία καὶ σήμερον, ἀλλ' οἱ γράφοντες αὐ-
τὰ θεωροῦνται ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ἀνόη-
τοι καὶ τὰ ἔργα των δεσφημοῦνται ἀπὸ
τοὺς νεωτερίζοντας τῆς ἐποχῆς.

Πρὸς πρόληψιν λοιπὸν μεγαλυτέρου
κλονισμοῦ τῆς πίστεώς μας, εἶναι ἀνάγκη
ἐπιτακτικῇ ἢ ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ μας
διὰ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς νὰ ἰδρῶσῃ
εἰδικὸν Γραφεῖον τύπου παρ' αὐτῇ πρὸς

ἔξουχιστικὸν ἔλεγγον καὶ παρακολούθη-
σιν τῶν ἐκδιδομένων θερησεντικῶν βιβλί-
ων καὶ νὰ διαφωτίζη δι' ἐγκλίσιον τοῦς
χριστιανοὺς τῆς Ἐπικρατείας, προφυλάσ-
σουσι αὐτοὺς ἀπὸ κάθε προπαγανδιστι-
κῆν παγίδα, διότι παρατηρεῖται πραγμα-
τικῆ Σύγκρισις, πύργος τῆς Βαβέλ!

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

— Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιμ. Β καὶ Ν.
Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ ἐπὶ τῇ 900ῃ ἐπε-
τείῃ τοῦ Σχίσματος διὰ σοφοὶ καὶ ἱστο-
ρικοῦ ἄρθρου του ὡς πρὸς τὸ Σχίσμα τῆς
Ἐκκλησίας μας, καλεῖ τὸν Πάπαν τῆς Ρώ-
μης νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα του, τὴν
ὀρθοδοξίαν, ἀφ' ἧς ἀπεμακρύνθη συνε-
πεῖα τοῦ ἐγωῖσμοῦ του.

Κατ' ἄρχας ὁ Σος ἀναφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ
λυπηροτάτου τούτου χωρισμοῦ καὶ τὸ ὁ-
ποῖον κυρίως καὶ ἀληθῶς εἶναι τὸ πρω-
τεῖον τοῦ Πάπα. Ἀναφέρει τὰς σχετικὰς
συνόδους, ὡς πρὸς τὸ Σύμβολον τῆς πί-
στεως καὶ κατόπιν ἀναφέρει τί λέγουσι καὶ
τί διακηρύττουσι τὰ ἀνόθευτα καὶ γνήσια
ἱστορικὰ γεγονότα. Καὶ ἐπιλέγει: αὐτὰ εἶ-
ναι τὰ πράγματα τὰ ξηρὰ καὶ ὠμὰ γεγο-
νότα, ἢ φωνὴ τῶν γραπτῶν γνησιῶν μνη-
μείων τῆς ἐκκλ. ἱστορίας.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν, γράφει, ὕστερον
ἀπὸ τόσους αἰῶνας ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία
νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς κακοδοξίας καὶ τὰς
πλάνας τῆς.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐχεται καὶ
προσεύχεται πάντοτε ὑπὲρ τοῦ διαφωτι-
σμοῦ τοῦ προκαθημένου τῆς δυτικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἵνα δεχθῇ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλη-
σιῶν σύμφωνα μετ' τὸ θέλημα τοῦ ἀρχι-
γοῦ μας Ἰησοῦ, χάριν δὲ τούτου εἰδικῶς
ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀναπέμπει κατὰ τὴν
τέλεισιν τῆς θείας λειτουργίας τὴν δέξιν

«ὑπὲρ... τῆς τῶν πάντων ἔνώσεως».

— Ἡ ἐπισκοπὴ Σικάγου

Τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ θανάτου
του ἄφησεν ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Γε-
ρόσιμος, ἐκλήθη ὑπὸ τῆς ἱεράς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς νὰ πληρώσῃ ὁ ἐπίσκοπος Ναζιαν-
ζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, μετατεθεὶς ἐκ Βουστάνης
εἰς Σικάγον. Ὁ νέος ἐπίσκοπος ἀνέλαβεν
ἤδη τὰ καθήκοντά του μετὰ ζήλου πολ-
λοῦ, ὥστε ἀπολύτως δεδικοιολογημένη
εἶναι ἡ ἐλπίς καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς
ὁμογενείας, ὅτι τὰ πολλαπλὰ προβλήματα
τῆς νέας τῆς περιφέρειας, εἰς τὴν ὁποίαν
ζῶσι δημιουργικῶς συμπλεγεῖς ὁμάδες
Ἑλληνορθοδόξων, θὰ εὑρουν καὶ θὰ εὐ-
ρίσκουν πάντοτε τὴν ἐγκαιρὸν καὶ τὴν
θετικὴν λύσιν. Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκο-
πος Ναζιανζοῦ, κληρικὸς ἦθος, νέος, ἐν-
θουσιώδης, πεπειραμένος ἤδη λόγῳ τῆς
ἐπιτυχοῦς διαχειρίσεως τοῦ πλήθους τῶν
προβλημάτων ἐν τῇ τέως περιφερείᾳ του,
θὰ μελετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπιτυχῶς τὰ
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς παιδείας, καὶ θὰ
προωθήσῃ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ μεγάλως τὸν
ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεως, τοῦ ὁποῖου ἡ
προϋσταμένη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τόσον
ἐπιτυχῶς ἡγεῖται. Ὁ «Παρατηρητὴς» θὰ
παρακολουθῇ τὸ ἔργον τοῦ θεοφιλεστάτου
μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, θέλει δὲ
νὰ ἐπιλέξῃ ὅτι συντόμως αἱ στήλαι του θὰ
καταστῶν ὁ καθρέπτης ἀναδημιουργικοῦ
ἔργου εἰς μίαν περιφέρειαν, ὡς τὸ Σικά-
γον, τῆς ὁποίας αἱ ἐκδηλώσεις βαρύνουσι
σοβαρῶς ἐπὶ τῆς ὅλης ζωῆς τῆς ὁμογενεί-
ας καὶ τῆς τελικῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος
τῆς.

— Γραφεῖον Παιδείας.

Κατὰ τὴν λήξουσαν χειμερινὴν περίοδον
τὸ γραφεῖον Παιδείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπι-
σκοπῆς διοργάνωσε σειρὰν διαφωτιστικῶν
διαλέξεων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς γλώσσης,
τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ
τῆς παιδείας. Αἱ διαλέξεις αὗται, δοθεῖ-

σαι εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἱερῶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Τὴν πρώτην διάλεξιν τῆς ληξιάσης χειμερινῆς περιόδου τὴν ἔδωκεν ὁ Βουλευτικῆς Πειραιῶς, καθηγητῆς κ. Γ. Τζατζάνης, με θέμα «Ἑλληνισμός καὶ Χριστιανισμός». Ἐπηκολούθησεν ἡ διάλεξις τοῦ εἰς τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη μονίμου ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξη Κύρου, με θέμα τὰς «σχέσεις μεταξύ Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος». Ὁ τῶν γενικῶς διευθυντῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπεκάλιψεν ἐνδιαφερούσας σελίδας ἐκ τῆς διπλωματικῆς ἱστορίας τῶν φίλων ἔθνῶν, καὶ τὴν ἀλληλεγγύην των εἰς πολλὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφάπτεται ὁ πολιτισμός των. Ἄλλη λίαν ἐνδιαφέρουσα διάλεξις ἦτο ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰδ. Θεοδώρου Θεοδωρίδου. Τὸ θέμα του ἦτο «Ἡ Ἑρασμιακὴ προφορά». Κατέδειξεν ἱστορικῶς καὶ γλωσσικῶς τὸ ζήτημα τῆς προφορᾶς καὶ ἀνέφερε τὴν ὑποτροπὴν, τὴν ὁποῖαν ἔπαθαν αἱ σπουδαῖαι τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐκ τῆς νεκροποιήσεως μιᾶς ζωντανῆς ἕως σήμερον γλώσσης μέσφ τῆς Ἑρασμιακῆς προφορᾶς. Ἡ τετάρτη διάλεξις ἐδόθη κατὰ τὴν τελετὴν πρὸς τιμὴν τοῦ τύπου, ὑπὸ τοῦ αἰδ. Δημητρίου Καλλιμάχου, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε τοὺς ἀγῶνας τῶν πρώτων δημοσιογράφων καὶ τὰ πολλαπλᾶ εὐεργετήματα τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὰ ἐνταῦθα ἰδρύματα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καταλείβει τῶν διαλέξεων ἦτο ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς μας σχολῆς ἐν Brookline, πανός. Δρος Νίκ. Πατρινάκου, με τὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον θέμα «Ἡ ἐπιβίωσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν Ἀμερικῇ». Ὁ πανός. Δρ. Πατρινάκος ἐξήτασε τὰς προσπάθει-
 ας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως καὶ ἐνηρμόνισεν αὐτὰς

μετὰ τὴν θεωρίαν τῆς «φυλετικῆς συνειδήσεως» τοῦ Ἑλβετοῦ ψυχολόγου Δόκτορος Jung.

—Τὸ ἐκπαιδευτικὸν Γραφεῖον δὲν περιορίσθη εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ μόνον διαλέξεις. Ὁ διευθυντῆς τῆς Παίδειας κ. Ν. Βαβούρης ἔφερε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς μέζονος Νέας Ὑόρκης. Ἐδῶκε διάλεξιν εἰς τὸ Ἀρχιεπικὸν Κέντρον τῆς Τζαμάικας κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἀχέπα, με θέμα «Ἡ πάλη τοῦ ἀνατολικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ». Εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ Μπρόνξ με θέμα «Ὁ ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός» εἰς τὸ Newark, N.J., ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Κοινότητος τοῦ ἁγίου Νικολάου, με θέμα «Οἱ θεμελιώταί τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ». Ὁσαύτως διάλεξιν εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν Κοινσταντινουπολιτῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον McAlpin με τὸ ἐξόχως κοινωνικὸν θέμα «Πῶς πᾶν οἱ στραβοὶ στὸν ἔθνη».

—Τὴν Τρίτην, 23ην Μαρτίου καὶ ὄραν 9:00 π.μ., ἐγένετο ἐν τῷ Λευκῷ Οἴκῳ ἡ ἐπίσημος ἐπίδοσις ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς Κου Μιχαήλ, τοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας Κον Ντουαίτ Ἀϊζενχάουερ. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τῆς Ἀ Μακαροτότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κου Τιμοθέου, προσεφώνησε τὸν Ἐξοχ. Πρόεδρον ἀναπτύξας τὴν ἱστορίαν τοῦ Μεγαλοσταύρου καὶ τονίσας ὅτι ἐπιδίδεται εἰς αὐτὸν διὰ τὰς πολλαπλὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Πατρίδα Ἀμερικὴν, τὴν ἡρωϊκὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Ἐπέδωκεν ἐπίσης εἰς αὐτὸν καὶ τὰ σχετικὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τὰ συνοδεύοντα τὸν Μεγαλόσταυρον. Ὁ Ἐξοχ. Πρό-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 138)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ
Ὁ καλὸς υἱὸς

Πολλὰ ἔτη παρηλίθον τοιαυτοτρόπως· ὁ πατήρ μου ἐνοντίον τῶν παρακλήσεών μου ἐξήκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρά, ἀλλ' ἔνεκα τούτου δὲν παρημέλησε ποσῶς τὴν καλὴν μου ἀνατροφὴν. Μὲ ἔφρεν εἰς τὸν οἶκόν μιᾶς ἐναρέτου γυναικός, ἣ ὁποῖα ἔτρεφε δι' ἐμὲ τρυφερωτάτην φιλοστοργίαν· καθ' ἑκάστην δὲ πρωΐαν ἐπήγαυα εἰς τὸν οἶκον τοῦ σεβαστοῦ ἐφημερίου, τοῦ αὐτοῦ ὅστις παρευρέθη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς μητρός μου, νὰ ἀκούσω μαθήματα, τὰ ὁποῖα παρεδίδεν ἀμίσθως εἰς τὰ παιδιά πτωχῶν γονέων. Αἱ πρόδοδοί μου ἦσαν ἀξιεπαινοί· διότι καὶ

εδρος, λίαν συγκεκινημένος, ἐδέχθη μετ' εὐλαβείας τὸν περιέχοντα τὸ Τίμιον Βύβλον Ὁρθόδοξον Σταυρὸν καὶ ἀντεφώνησεν εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν Σ.β. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρακαλέσας αὐτὸν ὅπως διαβιβάσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὰ ἄπειρα αὐτοῦ σέβη πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ πάσης γῆς Παλαιστίνης ὡς καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ τιμὴν. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐτόνισεν ὅτι ὁ ἐπιδοθείς εἰς αὐτὸν Μεγαλόσταυρος θὰ ἀποτελῇ δι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα κειμήλια, τὸ ὁποῖον θὰ κρατῇ πλησίον του. Ἡ ὅλη τελετὴ ἐκινήματογραφήθη διὰ νὰ προβληθῇ εἰς ἑκατοντάδας σταθμοὺς τηλεοράσεως καθ' ὅλην τὴν χώραν. Πλήθος φωτογράφων ἔλαβον διαφόρους φωτογραφίας πρὸς ἀπαθανάτισιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος.

νοημοσύνην εἶχον καὶ ἐννόουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη ἀπαραιτήτως εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀποφασίζουσι νὰ μάθωσι γράμματα, τοῦθ' ὅλεο εἶναι ἡ καλὴ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονή.

Ὁ καλὸς καὶ ἐνάρετος ἐφημέριος μὲ ἠγάπα ὡσάν νὰ συνδεόμεθα μὲ συγγενειακοὺς δεσμούς· διερχόμεθα ὁλοκλήρους ὥρας ἀναγινώσκοντες εὐσεβῆ ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα ἐνίσχουν τὴν πίστιν μου. Τὰ εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα ἐπροτίμων ὄλων τῶν ἄλλων βιβλίων, μὲ ἐδίδασκον τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ. Σκεπτόμενος ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων βλασφημιῶν, τὰ ὁποῖα ὑπέφρεν ὁ θεὸς μας Ἀνθρωπότης, εὗρισκον ἑμαυτὸν ἀνάξιον νὰ ἀπολαύσω ποτὲ τὴν αἰώνιον δόξαν. Συγκριτικῶς πρὸς τὸν θεῖον ἐκεῖνον ὑπογραμμόν, τί ἤμην; ποῖα ἦσαν αἱ ἀρεταί μου; καίτοι ὁ καλὸς ἱερεὺς μὲ ἀπεκάλει: «τὸ εὐλογημένον παιδίον», ἦσθάνομην τὸν ἐαυτὸν μου μεμολυσμένον ἐκ πολυαρίθμων ἐλατιωμάτων, ἐκ τῆς μικροπρεπείας καὶ τῆς εὐεραισθησίας· ἐσκεπτόμην ὅμως περὶ τῆς σωτηρίας μου. Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι τὸ μόνον ἐλατήριο, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ διευθύνῃ ὅλας μας τὰς πράξεις; διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅμως τὴν σωτηρίαν εἶναι δύσκολον, ἀλλ' αὕτη ἡ ἀπέραντος εὐτυχία ἀποκαθιστῶσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀειθαλῆ παράδεισον! Ὁ ἐφημέριος εἶχεν ἀδελφὸν ἀντάξιόν του· καὶ οἱ δύο ἔζων καλῶς ἐν μέσῳ μεγάλης περιουσίας· ἦσαν εὐσεβεῖς, φιλάγαθοι, φιλελεήμονες καὶ φιλόπτοχοι. Ἐλεγέ τις ὅτι δὲν ἔδιδον ἄλλην ἀξίαν εἰς τὰ ἄπειρα πλοῦτη, τὰ ὁποῖα εἶχον, ἢ τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἠδύνατο νὰ διανέμωσιν ἐλεημοσύνας καὶ νὰ εὐεργετῶσιν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη κακομεταχειρίζεται. Τὸν ἱερέα τὸν συνήντα τις πάντοτε εἰς τὰς πτωχότητας καλύβας, τὰς ὁποίας ὁ ἀδελφός του τῷ εἶχεν ὑποδείξει ὅτι κατόφκουν ἐν αὐταῖς

πτωχοί. Τέλος οἱ δύο οὗτοι ἀξιότιμοι ἀδελφοί, ἦσαν διὰ τὴν πόλιν Τουλὼν καὶ μάλιστα διὰ τὰ γειτονικὰ χωρία δύο ἀληθεῖς ἄγγελοι, ἐπαγουπινοῦντες ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῆς τύχης ὄλων τῶν πτωχῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀνδρέα

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἑφημερίου μὲ διέκρινε μεταξὺ τῶν ἄλλων σημιμαθητῶν μου, οἵτινες ἤρχοντο καθημερινῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του ἠὲ χριστεῖτο πάντοτε νὰ μὲ ἔρωτᾷ εἰς διάφορα ζητήματα τῆς θρησκείας, καὶ πάντοτε ἐφαίνετο ὅτι εὐχαριστεῖτο ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις μου. «Σὺ θὰ ζήσης εὐτυχῆς, μοὶ εἶπε μίαν ἡμέραν φιλῶν με εἰς τὸ μέτωπον, καί, ὅσον ἐξυμῶνται ἀπὸ ἐμὲ θέλω συντελέσει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου· ἔσο πάντοτε ἐνάρετος καὶ εὐσεβής, ἐργάζου τιμίως, ἐκπαιδεύου, καὶ ὅταν φθάσης εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν πρέπει νὰ σκεφθῆς δι' ἐν ἐπιτάγματι, θὰ σὲ βοηθήσω μὲ χρήματα καὶ μὲ συμβουλὰς».

Ἐπειτα ἐμπράκτως ἀπεδείκνυε τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν του· μοὶ ἐπρομήθευε τὰ βιβλία καὶ ὅλα ἐν γένει ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἦσαν ἀναγκαῖα· καί, ὅτι μίαν ἡμέραν συνήντησε τὸν πατέρα μου, ὁ ἀξιόσβαστος Μάρκος (τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἱερέως) τοῦ ἔκαμε γνωστὰς τὰς γενναίας του δι' ἐμὲ προθέσεις. Ὁ πατήρ μου ἐθεόρησε καθῆκον του νὰ ἀντισταθῆ εἰς τοιαῦτα εὐεργετήματα, τῶν ὁποίων δὲν εἴμεθα ἀντάξιοι, ὁ κύριος Μάρκος δυσηρεστήθη νὰ ἀποποιεῖται ὁ πατήρ μου τὴν εὐτυχίαν μου. «Εἶμαι πλούσιος, εἶπέν· εἶμαι χωρὶς οἰκογένειαν, ἠγάπησα τὸν Ἀνδρέα, διὰ τὴν εὐσεβειάν του, ὡς ἀληθινόν μου υἱόν· διατί ἀντίστασαι; δὲν θέλω ποσῶς νὰ σὰς ἀφαιρέσω τὰ δικαιώματά σας ἐπὶ τοῦ παιδὸς τούτου· θὰ ἤμεθα δύο διὰ νὰ τὸν ἀγα-

πῶμεν μὲ τόσῃν φιλοστοργίαν, ὅσον ἀξίζει αὐτήν». Ἐκφραζομένου τοιαυτοτρόπως, δάκρυ φλογερὸν ἐξερυσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ὁ πατήρ μου πάρα πολὺ συγκινημένος ἔδωκε τὴν χεῖρα του εἰς τὸν ἀγαπητὸν Μάρκον, ὅστις τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὴν ἰδικήν του· ἐγὼ δ' ἔπεσα εἰς τὰ γόνατά των· μὲ ἀνεσήκωσαν καὶ μὲ ἠσπίασθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὁ πατήρ μου καὶ ὁ κηλοκάγαθος καὶ εὐαίσθητος ἀδελφὸς τοῦ ἱερέως. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ταύτην εἶχον καὶ δεύτερον πατέρα, τὸν εὐγενῆ καὶ ἐνάρετον ἐκείνον γέροντα.

Ἡ πτωχή μου μήτηρ δὲν εἶχεν ἄλλον συγγενῆ ἢ μίαν ἀδελφὴν ἥδη πολὺ γράϊαν. Ἡ θεία μου κατοικεῖ εἰς τινὰ ἐξοχὴν ἀπέχουσαν ἀπ' ἑδῶ περὶ τὰς τρεῖς λεύγας· τοι φερώς ἠγάπησεν αὐτὴ τὴν μητέρα μου· καὶ ὅμως δὲν μὲ ἐγγώριζε ποσῶς· ἔγραψεν εἰς τὸν πατέρα μου πρὸ ἐνὸς περὶ-που μηνός· ἡ ἐπιστολή της ἦτο συγκινητική· τὸν παρεκάλει νὰ θελήσῃ νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ μὲ ἀποστείλῃ παρ' αὐτῆ· ὁ θεὸς μου πατήρ ἐσκέφθη παρευθεῖς διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὡς πρὸς τὸν σεβασμὸν τῆς αἰτήσεως, τῆς ἐναρέτου ταύτης συγγενοῦς· καί, καίτοι θὰ υπέφερον ἐκ τῆς ἀπουσίας μου, ὅμως παρεκάλει τὸν πατέρα μου νὰ πράξῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ θεία μου ἀπῆτει ἐνθέρμως. Ὁ πατήρ μου ἀπεφάσισε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετέβημεν, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀγαπητῆς μου μητρός· μὰς ὑπεδέχθη γλυκύτατα.

Μόλις παρήλθε μία ἑβδομάς ἀπ' οὗτου μετέβημεν ἐκεῖ καὶ ὁ πατήρ μου ἐφάνετο ὅτι υπέφερον ἐκ τῆς ἀργίας του· τὰ βλέμματά του ἐφέροντο συνεχῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἧτις ἔκειτο πολὺ μακρὰν. Τέλος μίαν πρωτὴν ἔλαβεν ἀδειαν παρ' ἡμῶν, ὑποσχθεῖς ὅτι φεύγων θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ ἓνα μῆνα· κδὲν δύναμαι, μὰς ἔλεγε, νὰ μένω περιεσπύττερον χρόνον ἄεργος, ἢ ἐργασία μου ἐξαλείφει θλιβεράς σκέψεις ἀνεχώρησε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ψαλλομένη τὴν 26ην Ἰουλίου.

Ἐκ χειρογράφου τῆς Ἱ. Γυναικείας Μονῆς Ἀγ. Παρασκευῆς ἐν Μενιδίῳ Ἀττικῆς, ἀντιγραφεῖσα καὶ σταλεῖσα πρὸς ἔκδοσιν τύποις

ὑπὸ ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΥ Ἀρχιμ.

Πνευματικοῦ, Κεφαλλήνος

(Ἐκδίδεται πρὸς τιμὴν τῆς ἁγ. Ἰερᾶς Μονῆς).

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προαιμακὸν ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια δ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Πολυώδυνα θάσανα, ὑποστῆναι πα-
νένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἡθτο-
μόλησας· τὰ γὰρ ἐλλήνων σεβάσματα,
ὡς κόνιν λεπτύνασα, καὶ τῷ σθένει τοῦ
σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον κτείνασα τὸν
καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἀστρων θρό-
νον θεῖναι· τοῦτον ἔρραξες ποσὶ σου,
ὡσπερ στρουθίον παιζόμενος.

Τῆς πλακῆς τὴν θαρύτητα, καὶ πυ-
ρὸς τὴν κατάκαυσιν, οὐρανόθεν ἀγ-
γελος θεῖα νεύσει τε, τὴν μὲν ὡς φύλ-
λον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὔραν ἔνδρυσον,
οἷα πάλαι τοῖς παισὶ, τοῦ τετάρτου ἢ
δρασις μεθ' ὧν ἔκραζες· σοῦ τὸ ἔλεος
μέγα Πανοικτίρμον· ἔθεν σέβω γηθο-
μένη, σοῦ τὸ πανόμνητον ὄνομα.

Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς
τὴν λαμπρότητα· κτησαμένη πάν-
τοτε ὠφθης ἀμωμος· οὐ γὰρ νυμφίον
ποθήσασα, κατ' ἔχνος ἐδάδισας, νοη-
τοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ ἀοιδίμα.
καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν Σωτήρα τῶν ὁ-

λων λύσιν δοῦναι, ὀφλημάτων τοῖς ἐν
πίστει, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος β'.

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁ-
γίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκηνώσεν ἡ
Ἀγία, τὴν λαμπάδα ἀσβεστον τηρήσα-
σα. Ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμι-
ον· ὦ παρθενία, νὰς Θεοῦ! ὦ παρθενί-
α, Μαρτύρων δόξα! ὦ παρθενία, ἀγγέ-
λων συμμέτοχος!

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατί-
θημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με
ὕπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν στίχον

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ εὐφραθᾶ

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς, προσδράμωμεν
ἐν πίστει, ἐν τῷ σπιτῷ τεμένει,
Παρασκευῆς τῆς θείας, καὶ ταύτην με-
γαλύνομεν.

Στίχ. Ὑπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύριον
καὶ προσέσχε μοι.

Οσοὶ τῶν γηγενῶν, ἐν νόσοις καὶ
οκινδύνοις, εἰκόνα τῆς ἁγίας, ἀ-
σπάσασθε ἐν πίστει, τούτων εὐρεῖν τὴν

ἴασιν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, ἐν συντριβῇ καρδίας, πνευματικὴν χορείαν, κροτήσαντες προφρόνως, ὑμνήσωμεν τὴν Μάρτυρα.

Δόξα. Ὅμοιον

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Δόγον Πνεῦμα, ἐκήρυξε τῷ κόσμῳ Παρασκευὴ ἡ θεία, ἕνα Θεὸν ἀχώριστον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσαντα τὴν λύπην, παρθένη τῆς Προμήτορος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν δμῶνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ὄθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. 5' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν ἁγίαν, τὴν εὐδελυξαμένην τὰ γῆινα καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἀφθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν· τὴν νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ διαλάμπουσαν, περιστερὰν τὴν ἁγίαν, ἣν περ εἰς παστάδα, προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμιῶν ἄνθεσιν, ἀναδήσωμεν τὴν ἀθληφόρον, τὴν τοὺς δυσσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανόθεν θάλαμους, ἀξίως περισκιρτώσαν καὶ χορεύουσαν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν πανταῖτιον, οὖν τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις, ἥς ταῖς μεσιταῖς, τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν ρήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὴν ἁγίαν, καὶ παρθενομάρτυρα σήμερον τὴν Παρασκευὴν τὴν πανένδοξον, τὴν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θάρσος τοῦ Ἀντωνίου καταράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομοῦντων, διαγγεῖλασαν εὐσταθῶς, Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίου τὸ φρύαγμα ἀνδρικῶς κατέβαλε, προθύμως ἐναθλήσασα, καὶ τῶν βραβείων τῆς ἀνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων ἀξιοθεῖσα σεμνὴ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε μναίαν ποιοῦ, πάντοτε πρὸς Κύριον ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημη, ἢ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, δλοφύχως ποθήσασα τῶν βασάνων ἠνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα· καὶ ξεσμένη πλευρὰς ταῖς μάστιξιν, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὸν ἔραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες τῶν παρ' αὐτοῦ· ὄθεν εὐφημοῦμέν σε θεομακάριστε.

Οσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν, τῶν σῶν πόνων τὰ ἔπαθλα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου τὰ ἀν-

δραία τεράστια, υπομονήν τε και τήν πραότητα, ἤν ἐνεδειξω σεμνή ὡς ἄσαρκος; ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας Παρασκευή, νόμφη τοῦ Παντάνακτος, σκευὸς τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε, τοὺς τήν ἀθλήσιν τήν σὴν ἐορτάζοντας ἀξίως, αἰτησαι ρυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς Θεὸν προσβόλαις σου, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, μάρτυς πανασπίδιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνωσ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προσῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γινωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα Κεφ.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγα-

γεῖλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος, ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος, ἡμᾶς ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, Γ' 1 **Δ**καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν θάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἶπιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργατηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Κεφ. **Δ**ικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, Ε' 15 **Δ**καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φρονίτις αὐτῶν παρὰ Ἰψίστω. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει

τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Διήφεται ἀπίδα ἀκαταμάχητον δοσιότητα, ἔξουει δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμειος, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ οὐνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσαθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΗΡΑΝ

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Η Ἐκκλησία σήμερον παιδρῶς ἐστολισμένη ταῖς ἀθλοῖς σου νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενε, πανδήμως εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγγέραστον μνήμην κατ' ἀξίαν γαράρει, συνετῶς ψάλλουσα. Χαίροις ἡ τῶν ἀγγέλων τὸν βίον ζηλώσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προφρόνως ἀραμένη, καὶ τὰς παγίδας τοῦ ἀρχεκάκου ἐνθέως συντρίψασα. Χαίροις μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παρθένων ἐγκαλλώπισμα καὶ ὑπόδειγμα. Μὴ διαλείπης οὖν δοσιμάρτυς Παρασκευή, ὑπὲρ ἡμῶν ἀντιβολουσα τὸν Ὑψίστον, τοῦ ρυ-

σθῆναι νόσων παντοίων καὶ περιστάσεων, καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ νοητοῦ πολεμητόρος, ὡς παρρησίαν πρὸς αὐτὴν κακτημένη πανασιδίμει.

Ὁ αὐτὸς

Πείραν εἰδωλικὴν τῇ ἐκχύσει τοῦ σου αἵματος, ἐναπέσθεος πανένδοξε, Παρασκευή καλλιπάρθενε, καὶ κατενέπρησας ξάνα, καὶ ἀνδρῶτα σεβάσματα, θείῳ ζήλῳ τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενη. Ὅθεν καὶ Θεὸν καθωμλόγησας, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἀνθρωπον γεγονότα καὶ παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς τὸ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Ὁ αὐτὸς

Α γάλλονται σήμερον ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ τῶν φιλερῶτων τὰ συστήματα, Παρασκευή πανένδοξε, ἀπεδέξαντό σε· καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄγγελοι, τὴν ἐν ἀγναίᾳ ἰσαγγελον, οἱ δὲ μάρτυρες πάλιν τὴν ἐν συνάθλοις ἀτρέμητον, καὶ οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, τὴν ἰσαπόστολον καὶ χριστοκήρυκα· ἡμεῖς δὲ πλουτοῦντες ἰαμάτων σε πηγῆν, γηθασύνως βοώμεν, πρέσβευε Παρασκευή πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

Ως ἀλάβαστρον μύρον τὸ αἷμά σου, προσεσήνοχας τῷ σφ νυμφίῳ Χριστῷ, δοσιμάρτυς Παρασκευή ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας στέφος ἀφθαρτον παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ τὸν ἀρχεκάκου ἐχθρόν, ὠραίοις σου ποιοὶ καταπάτησας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σωτηρίου ὀνόματος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ οὐρανίων θαλάμων ἡξιώθης, ὡς παρθένος καὶ δοσιμάρτυς Χριστοῦ πολυάθλε.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὴν πανένδοξον καὶ χριστοκήρυ-

κα Παρασκευὴν ὑμνωδαίς εὐφημήσω·
 μὲν αὕτη γὰρ τὰς ἀπηγεῖς καὶ φρικώ-
 δεις τοῦ μαρτυρίου βασάνους γενναίω-
 φρόνως ὑπομένουσα, παρέστη Χριστῷ
 πεφονιγμένη τοῖς αἵμασι. Ταύτη οὖν
 ἐκδοήσωμεν· χαίροις Παρασκευὴ με-
 γαλώνουμε, νύμφη τοῦ παντάνακτος,
 καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τὴν σὴν παναγίαν
 ἀθλοῖν, ἐν πίστει ἐκτελούντων, πρέ-
 σβευε Χριστῷ, τοῦ αἰωνίου πυρὸς ρυ-
 οθῆναι.

Ἦχος δ΄.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν
 εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα,
 τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυ-
 ναῖκες κατήγγησαν τὴν πλάνην τῆς
 εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
 σου φιλόανθρωπε· τύραννον οὐκ ἐπτοή-
 θησαν. τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυ-
 σαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁρμὴν μύ-
 ρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α΄.

Τῆ παρθενικῆ σου θελχθεῖς ὠραιό-
 τητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χρι-
 στός, ὡς ἀμώμητον νύμφην ἑαυτῷ σε
 ἡμέροστο, ἀκηράτω συναφεία, ἐν γὰρ
 τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ
 κέλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε
 καὶ παθῶν ἀήτητον ἔδειξεν, ἐγκατε-
 ρήσασαν αἰκίαις πικραῖς καὶ βασάνοις
 δριμυτάτοις, διπλῶς σε στέφει κατέστη-
 ψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ
 ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην. Αὐτὸν
 δυσώπησον, ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ
 πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς δωρηθῆναι,
 σωτηρίαν καὶ ζωὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἅπαντες φιλέορτοι, ἀθροίσθη-
 τε σήμερον ἐπὶ τὴν θείαν καὶ σε-
 πτήν πανήγυριν, τὴν φαιδρὰν καὶ ἐν-

δοξον, καὶ χαρμούνως τιμήσωμεν τὴν
 ἀθληφόρον μάρτυρα τοῦ Σωτήρος Χρι-
 στοῦ, τὴν ἐν θαύμασι περιβόητον, μάρ-
 τυρὶ τε καὶ Ἀποστόλοις συνόμιλον,
 τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ νομίμως ἀθλήσασαν,
 Παρασκευὴν τὴν ἀποστολικῶς τῷ κό-
 σμῳ κυρύξασαν, καὶ οὖν πρεσβεύει τῷ
 ἐλεήμονι Θεῷ, ὅπως ἔλεως γενήσῃται
 ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξι, τὰς δεήσεις τῶν
 δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ
 πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, τῶν ἀ-
 θληφόρων τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπι-
 σμα· τὸν τούτων γὰρ σχοῦσα ζῆλον
 καὶ πίστιν τὴν ἀραγῆ, ἀνδρικοῖς ἀ-
 γῶσι προσεχώρησας· λαμπρά τε πα-
 λαίματα καὶ λαμπρότερα τρόπαια,
 ἡγεῖρας ὄντως, κατ' ἐχθρῶν τῶν τῆς
 πίστεως καὶ ἀλάστορος, τοῦ δεινοῦ πο-
 λεμήτορος· τούτους κατατροπώσασα,
 εἰς τέλος καὶ παύσιον, δείξασα τού-
 τους καὶ μόνον τὸν οὖν Χριστὸν με-
 γαλύνασα· αὐτὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυ-
 χαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πό-
 δας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Χαίροις Παρασκευὴ ἐκλεκτῆ, ἡ τῆ
 ἀθλήσει τῇ λαμπρᾷ σου προσάγου-
 σα, πληθὺν τῷ Χριστῷ Ὅσια τῶν ἀσε-
 βῶν τοῖς φρικτοῖς, τοῖς ἐν σοὶ σημεί-
 οις τε καὶ τέρασι, τὸ πῦρ μεταβάλλου-
 σα δροσιόμον εἰς ἀνέκφραστον, καὶ λυ-
 μεῶνα, τὸν δεινὸν θανατώσασα, τῷ ση-
 μείῳ τε τοῦ Σταυροῦ καὶ τῇ χάριτι, ἀ-
 πασαν ἐκτεφρώσασα, ἐχθρῶν τὴν πα-
 ράταξιν, τοὺς σπαραγμοὺς καὶ διττὴν

τε ὑπενεγκοῦσα κατάφλεξιν, καὶ ξίφει
τριθεῖσα, πᾶσι δοῦναι ἡμῖν αἴτει τὸ
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον
καὶ προσέσχε μοι.

Χαίροις Παρασκευῆ ἡ σοφῆ, τῶν
δεομένων ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἀ-
πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις παραμυθία
τερπνῆ, καὶ ἡμῶν προστάτις ἀκατα-
σχυντος· τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, σκέ-
πη πύργος ἀκράδαντος, τῶν κλονου-
μένων, καὶ θερμῶς προσιόντων σοι, τὸ
ἀκένωτον ἱαμάτων τὸ πέλαγος, ἀπαν-
τας καταρθεύουσα, πηγὴ ἡ ἀείρρυτος,
θαυμάτιον μάρτυς καὶ κήρυξ ἡ τοῦ
Χριστοῦ χρηματίσασα, ὃν νῦν ἐκδυώ-
πει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα,
πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσω-
μεν, καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα
εὐφημήσωμεν λέγοντες· χαίροις, Πα-
ρασκευῆ δόξα καὶ θεοτίμητε· χαίροις,
ἡ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη,
χαίροις τῶν μαρτύρων ἰσοστάσιε καὶ
τῶν δούλων ἠρόσκηγε, μεθ' ὧν ἐκέτευσ
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Θεοτόκε οὐ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθι-
νή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς, σὲ ἐκετεύομεν, πρέσβευε Δέ-
σποινα μετὰ τῆς ἀθληφόρου, καὶ πάν-
των τῶν ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἀπολυτίμιον. ἤχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλ-
ληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν
δμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν
κεκλήρωσαι, Παρασκευῆ ἀθληφόρε· ὅ-
θεν προχέεις ἱάματα, καὶ πρεσβεύεις
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Ηθαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς μάρ-
τυρος, προχέει ἅπασιν χύδην τὰς
χάριτας, καὶ ὁ πανσέβαστος ναὸς πη-
γὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ πίστε-
ως θερμοτάτης προσέλθωμεν, καὶ κα-
τασπασώμεθα ἀθληφόρου ἐκτύπωμα.
Ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων αἰτοῦντες, καὶ
τῶν δεινῶν τὴν ἀπολήτρωσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύουσαν τὴν σωτηρίαν
τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεο-
τόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
σοῦ προσληφθείσῃ ὁ Υἱὸς σου καὶ Θε-
ὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμε-
νος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθο-
ρᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ως ἄμωμος ἀμνάς καὶ ἀγνή τῷ Κυ-
ρίῳ, τοῖς ἔχουσι τοῦ σοῦ ἐραστοῦ
ἐπομένη, προθύμως ἐζήλωσας τὸν ἐ-
κείνου οὐ θάνατον· ὅθεν ἔτυχες τῆς
οὐρανοῦ παστάδος, στέφος ἀφθαρτον
περικειμένη ἀξίως, καὶ δόξαν ἀμάραν-
τον.

Δόξα, ὁμοιον

Ως νόμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρ-
θενε μάρτυς, συνήφθης μυστικῶς
ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀ-
θλήσεως σεαυτὴν ὠραίσασα· ὅθεν εἴ-
ληφας τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἱατρού-
ουσα τὰ ἀρρωστήματα πάντα, δυνάμει
τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ελπίς χριστιανῶν Παναγία Παρθέ-
νε, ὃν ἔτεκες Θεὸν ὑπὲρ νοῦν τε
καὶ λόγον, ἀπαύστως ἐκέτευσ ὃν ταῖς
ἄνω δυνάμεισι, δοῦναι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν
ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν βίου τοῖς πί-

σαι καὶ πόθῳ, αἰεὶ σὲ δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ
Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσα-
 σα, Παρασκευὴ παρθενομάρτυς ὁ-
 σία, τοὺς προσιόντας εὐλαβῶς τῇ κή-
 ρα σου, ρῦσαι παναοίδιμε, τοὺτους πά-
 σης ἀνάγκης, πάσης περιστάσεως καὶ
 κινδύνων παντοίων, καὶ οὐρανῶν ἀξίω-
 σον τυχεῖν, τῆς βασιλείας μαρτύρων
 ἀγλαΐσμα.

Δόξα, ὅμοιον

Τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ προσκολλήσα-
 σα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠ-
 ράσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ
 θλίψεων, τούτῳ κατεγγύησαι, ὥσπερ
 ἄμωμος νόμφη· ὅθεν σὲ ἤξίωσεν οὐρα-
 νίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα
 αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων Παρασκευὴ
 πανεύφημε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς
 ὀδυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
 Εἰ μὴ γὰρ σὺ προεστασο πρεσβεύουσα,
 τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύ-
 νων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέ-
 ρους; Οὐκ ἀποστῆμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ,
 σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παν-
 τοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παρασκευὴ μάρτυς Χριστοῦ, ἀνευ-
 φημοῦμέν σε πιστοί, ζῆτι τὸν τύ-
 ραννον ἐχθρόν, θεῖα δυνάμει τοῦ Σταυ-
 ροῦ, σοῦ τοῖς ποσὶ κατεπάτησας γεν-
 ναιοφρόνως, καὶ γέγονας ἡμῖν ἀνδρεῖα
 πίστεως, πάσων τοῦ ἐχθροῦ πατοῦσα
 δυνάμιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες τὸν στέ-
 φανον, τῇ κορυφῇ σου αἰοίδιμε· Χρι-
 στὸν δυσώπει σοιθῆναι πάντας, τοὺς ἐκ-
 τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, ὅμοιον

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ὁ δυσμενέστα-
 τος ἐχθρός, τὴν ἀνδρείαν θεωρῶν
 καὶ καρτερίαν τὴν ἐν σοί, Πικρασκευὴ
 ἰσαπόστολε ἀθληφόρε. Σῶμα δοῦσα σὸν
 εἰς κατάφλεξιν, δράκοντι δεινῷ προσ-
 παλαίσασα, καὶ ἀπώλεξα τοῦτον πα-
 ραδοῦσα, τοὺς θεωροῦντας ἐξέπληξας,
 λαμπρῶς βοῶντας μεγάλη ὄντως, ἡ
 Χριστοῦ πίστις καὶ δύναμις.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Η παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος
 ἀληθῶς, τὰς οὐρανίους στρατιάς,
 φωταγωγοῦσα θαυμασιῶς, αὐγαζομέ-
 νη τῷ κἄλλει τῷ ἀπροσίτῳ, λυτροῦται
 καὶ ἡμᾶς τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, καὶ
 πάντων τῶν δεινῶν ὡς προστασία ἡ-
 μῶν, ἦν μετὰ δέους πάντες εὐρημοῦν-
 τες, εὐσεβοφρόνως βοήσωμεν· Θεοκυη-
 τὸρ ἀγγέλων δόξα, σὺ ὑπάρχεις πα-
 νάμοιμε.

Οἱ Ἀναβηθμοὶ τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ
 δ' ἤχου.

Προκαίμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει....

Στίχ. Περφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.
 Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον τῶν δέκα
 Παρθένων. (Ζῆτι Σάββατον 17ης ἔβδα-
 μάδος Μαρθαίου).

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου..

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ.λ.π. καὶ τὸ
 ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Εκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη ἡ
 Παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ μάρ-
 τυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀ-
 ἤτητον, καὶ πεποιικιλμένη ἐλαίῳ τῆς
 ἀγνείας, καὶ τὸ αἵματι τῆς ἀθλήσεως,
 καὶ βοῶσα πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιάσει
 τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς δομὴν
 μύρου σου ἔδραμον Χριστὸς ὁ Θεός,

δι τέρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ χωρίσης με Νυμφίε ἐπουράνιε, αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις, κατὰπεμφον ἡμῖν παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Ὁ ἱερεὺς : Σῶσαι ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου..

Οἱ Κανόνες

Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἄνευ ἀκροστιχίδος, φέρων τὰ ὄσα πρὸς αὐτὴν ὀνομαστικῶς.

Ῥδὴ α', ἤχος δ'. Ὁ εἰρημὸς

» ἄνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί' καὶ δαφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Υμνήσοι βουλόμενος τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, τοῦ λόγου μοι δώρησαι τὴν καλλιπέπαιαν, Μήτηρ πέλουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου, καὶ λύειν πρυτάνευσον τῶν ἐπταισμένων μοι

Μωσῆς ὁ θεόπνευστος θάτον προεἶπέ σε Δέσποινα, περὶ φλεγόμενῃ μὲν μὴ καιομένην δέ, προπιστοῦμενος τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε, χωρῆσαν ἐν μήτρᾳ σου πῦρ τῆς θεότητος.

Προφήτης ὁ ἔνθεος ράβδον καὶ ρίζαν προέφη σε, Μαρία Θεόνυμφε ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς ἔφορον, Παρθένε σε καλοῦμεν, εἰ δοῦλοι σου πάντα γε νῦν καὶ προστατίδα.

Ἐκ θείας ἀκήκοε γῆς ὁ θεόπτης ἄγλιαν σε, φωνῆς ὀνομάζουσα τὴν ὑπερένδοξον, διδ Δέσποινα, πόλου καὶ γῆς ὡς εὖσα, συντήρει καὶ φύλαττε τοὺς οὐδὲ δοξάζοντας.

Πρῶτος Κανὼν τῆς ἁγίας
(Ποίημα Βενεδίκτου Ἱεροῦ.)

Ῥδὴ α', ἤχ. δ'. Ἄνοιξω τὸ στόμα μου

Ὁρμῶντι πανεύφημε τὴν σὴν πανήγυριν ἄσμασιν, ὑμνήσοι δοθηναί μοι ταῖς ἰκεσίαις σου, ταῖς πρὸς Κύριον, χάριν ἰσχύν τε λόγου, αἰτῶ ὡς ἐξείπομι τὰς ἀριστείας σου.

Διτὰ τε καὶ μέγιστα ἦρας ἀοιδίμε Τρόπαια, κατὰ τοῦ ἀλάστορος καὶ παλαμναίου ἐχθροῦ, ἐν ἀσκήσει σου, ἀθλήσει τε ἐνδόξῳ, τοῦτον ἐκνευρίσασα εἰς τέλος ἐνδοξε.

Ὁσίον ἀνέφανας κλέος μαρτύρων τε καύχημα, ὡς ἐνδιαπρέψασα ἐν ἀμφοτέροις λαμπρῶς, καὶ κατέστεφαι δισοφ' λαμπρῶ στεφάνῳ, παρὰ τοῦ παντάνακτος, ὡ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη Θεόνυμφε τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας σάρκα γενόμενον, οὐ γὰρ ὄρισται, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος.

Δεύτερος Κανὼν τῆς ἁγίας, οὐ ἢ ἀκροστιχίς

Ῥμνοῖς γεραίρω τὴν πανεύφημον Κόρην (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

(Ποίημα κυρίου Θεοφάνους)

Ῥδὴ α'.

Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρουθραῖον

Υμνοῦσι, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου μάρτυς πανεύφημε, χάριν δοθῆναι αἰτησοὶ ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, Παρασκευὴ ἀοιδίμε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσοισιν.

Μαρτύρων, οὐ καλλονὴ ἀνέφηνας Μτὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς, καταβαλοῦσα ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τυράννων ὀμότητι, ἀθλητικῶς παλαίσασα. Θεοσεβῆ πίστιν ἐκέρυξας.

Νομίσας, τῆς καρτερίας λύειν σου Μάρτυς τὸ εὐτονον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος δεινῶς, ἀπονέμων προσκύνησιν· ἀλλὰ σοφοῖς σου ρήμασι, τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Θεοτοκίον

Ὁ Δόγος, ἐκ ὧν ἀχράντων Δέσποινα αἱμάτων τίκτεται, ἐμφυχωμένην σάρκα εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς δ-

λισθήσαντας, ἀπαταιώνος δήγματι, τῷ θεῷ κράτει ἀνεπλάσατο.

Καταβασία: Ἐνοήσω τὸ στόμα μου.

Ἦδι γ', ὁ εἰσμός. Τῆς Θεοτόκου

» Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς
» Ἰῶσα καὶ ἀφθονος πηγῆ, θίασον
» συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέ-
» ωσον, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου. στεφά-
» νων δόξης ἀξίωσον.

Ἀλήθειαν κράζει σε Παρθένε, καὶ Ἀγνὴν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ φαλμψὸς ἐν Πνεύματι, ἡμεῖς δέ σου οἱ τρόφιμοι, προστάτιδα καὶ Δέσποιναν, τοῦ σοῦ δὲ κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμάν ὁ προφήτης σὲ κηρύττει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀδδανούμ, καὶ ὄρος αἰνιτιζόμενος, τὸν ἀπὸ σοῦ τηθέντα τε ἄλθον ἀτιμῆτως ἀχραντε, ἐν Δανιήλ προεώρακεν.

Ἐλαίαν κατάκαρπὸν σε ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιθωτὸν πανάχραντε, ὁ φαλμψὸς ἐν Πνεύματι, ἡμεῖς δέ σε τὴν Ἀχραντιον, Σώτειρα πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ ἑθρόνον Παρθένε ὑψηλόν, ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος πύλην λέγει σε, ἡμεῖς δὲ τῶν θαυμάτων σου, τὰ μεγάλα τε δοξάζομεν.

Τῆς ἁγίας πρώτος
Τοὺς σοὺς ὑμολόγους

Τῶν ὁσῶν γεννητόρων εὐχῆς τέκνον, ἐδείχθης ἀνέθου τε σωτήν, ἐκ θρέφους τῷ Κυρίῳ σου. Παρασκευὴ ἀοίδιμη, καὶ πλοῦτον πτωχοῖς νεύμασα, εὖρες Χριστὸν τὸν νυμφίον σου.

Ὅκ ἔφερες μάρτυς πικροδία, ἐμμένειν τῷ σχήματι κρυπτῶς, μοναζουσῶν ἀλλ' ὤρμησας λαμπρῶς ἐπὶ τὸ κήρυγμα, ὡς ἄλλη Θεάλα δείξασα, σπουδῆν τῇ κλήσει κατάλληλον.

Ἀτρέμης κηρύττουσα τοῖς πᾶσι, ἈΧριστοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ,

ἔνομα τὸ πανάγιον, Παρασκευὴ πανθαύμαστε, σημεῖα καὶ τεράσια, ὤφθης τελοῦσα παράδοξα.

Θεοτοκίον

Νέμου προετύπου ἡ σικηνὴ σε, γενήσεσθαι μέλλουσαν ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον σικηνώμα, ἐν ᾧ ὁ ἔλασμός ἡμῶν, ἁγιασμὸν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τῆς ἁγίας, δεῦτερος
Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐνείρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ φαιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Ρωθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνοῦρων ἀφειδῶς μαστιγας, μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷά τις ἀδάμας στερρότατος.

Ἀγάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἠνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυπίστους πικροὺς αἰκισμοὺς.

Θεοτοκίον

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ἔθεν σοι τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Καταβασία: Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐπεφάνη σήμερον ἡμῖν ἡ θεία, ἐσορτὴ τῆς μάρτυρος, καταλαμπρύνουσα ἡμῶν, οὐν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα, ἀνευφημοῦντων αὐτὴν μετὰ πίστεως.

Δόξα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐστῶ, ἀνετέθης ὡς μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων, καὶ τυράννων τὰ θράση,

στερρῶς κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως ἀνδρείως ὑπέμεινας. Ὅθεν ὁ Χριστός σοι, τοὺς στεφάνους κομίτας, ἐνδόξως ἠτοίμασεν εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐσπράζουσι πόθῃ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναι-
ξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεοῦ
σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν
ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν
σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς θρέψος θη-
λάξεις τὸν Κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν
τῶν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος,
ἀξίως δοξάζομεν τὸν πανάγιον τέκον
σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· πρέ-
σβευε τῷ σφί Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προ-
σκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸν ἀσπορον τέ-
κον σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ῥῶδὴ δ', ὁ εἰρμὸς

«**Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θέλαν βουλήν,
» τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως,
» σοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββα-
» κούμ, κατανοῶν ἐκράυγαζε. δόξα τῇ
» δυνάμει σου Κύριε.

Κράζει σε Θεόνυμφε ὁ ψαλμωδός,
Μήτηρ καὶ Σιών ὁ θεόπνευστος,
ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, εἴσα πάντων τῶν πι-
στῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα σου, τὰ με-
τὰ αἰδοῦς σε δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ,
ἄζυμα τῶν ἀσμάτων προσέφησεν, οἱ
δὲ τοῦ κλήρου, σοῦ Παρθένε Μονα-
σταί, σκέπην ἀεὶ καὶ σώτειραν, καὶ
προστάτιδα πάντες σε κράζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε καὶ κεφαλὴν, Ἰε-
ζουκιῆλ μεμαρτύρηκε, εἰδὼν ἄλ-
λος, τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, ἡμεῖς δὲ

Θεοτόκον σε, τὴν ἡμῶν προστατίδα
κράζομεν.

Πάλαι Ἠοχίης σε τόμον καινόν, ὁ
Μεγαλοκήρυξ προσέφησε, καὶ Ζα-
χαρίας, σὲ λυχνίαν τοῦ φωτός, ἐν ἣ
Χριστὸς ἐσκήνωσε, φῶς τὸ ἐκ φωτός
ἀειπάρθενε.

Τῆς ἀγίας, τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τὴν ἀκαταπτότητον μάρτυς ψυχὴν,
σοῦ καταπτόησαι ὁ τύραννος, ὁ λυ-
μεῶνης, ᾤετο Παρασκευὴ, καὶ καταξέ-
νων μᾶστιξι, σῶμά σου δεινῶς οὐ διέ-
λιπε.

Λίαν σου ἐνεύρου τὸ ἀσθενές, ὦ Πα-
ρασκευὴ τὸ πανάγιον, Πνεῦμα δει-
κνύον, σὲ πανεύφημε λαμπράν, τὴν τῆς
ψυχῆς ἐμφαίνόν σου, μάρτυς τοῦ Κυρί-
ου λαμπρότητα.

Γῶστασο ἀκλόνητος ἐν τοῖς δεινοῖς,
Ἰφιλιτρῷ φλεγόμενη τοῦ Κτίστου σου,
ἔθεν ὑπέστης, ἀνδρικώτατα σοφή, τὰς
ἀφορήτους μᾶστιγας, καὶ τὸν εἰσιότα-
τον θάνατον.

Θεοτοκίον

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν,
πίστει ἱκετεύω καὶ δέομαι, εὐλο-
γημένη, ἱλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν σὸν
Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξά-
ζω σε.

Τῆς ἀγίας, δευτέρως
Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα

Ἰαμάτων τυχοῦσα καὶ χαρισμάτων,
καὶ ὀπτασίας ἐνδοξε τὰς θείας πη-
γάξεις, χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει
γεραίρουσι, καὶ τῷ σφί λιμένι προστρέ-
χουσι.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδὲλως
ρσοῦσα, ἀγιασμόν τε σώματος ἐπι-
κηραμένη, ἀγγέλους τεθέασαι, μεθ'
ῶν καὶ ἐκράυγαζες· δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Ως ἀκατάληπτον σημεῖον φρικτῆς
ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γάρ,

ἔξεικονισθείσης, γυναικίῳ σώματι, Σταυρόν τε καὶ κάλαμον, στέφανον καὶ σπόγγον τιθέσαι.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης παρθενεύουσα πάλιν· ἔθεν ἀοιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτω κραυγάζομεν.

Καταβασία: Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

ᾠδὴ ε', ὁ εἰρμὸς

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῷ
 » Ἰδέξῃ σου· οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε
 » Παρθένε, ἔσχεες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ
 » πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
 » Ἰόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν
 » δραβεύουσα.

Λαθὶς θεοῦ ἀνθρακος, ὑπάρχεις παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ προφήτης Δέσποινα μόνῃ Ἀγνῇ, κατὰ Ἡσαΐου τὴν φωνήν, ἔθεν σε δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου σου, τοῦ παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ προφητᾶναξ Δαβὶδ ἐν πνεύματι, ἔφη δὲ ὁ κληρὸς σου ἡμεῖς, σῆς πλουτοῦμεν χάριτος, σοῦ εὐρόντες σε πρόμαχον.

Πλησίον σε ἔφησε, καὶ ἀδελφὴν καὶ νόμφην τε, Ἄσμα Θεοτόκε τῶν Ἀσμάτων, οἱ δὲ ναοὶ σου, λαμπροφροῦντες σεπτῶς, ἐν πόλει κοσμοῦσι τῇ μορφῇ, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ κρατοῦσί σου ἄσματα.

Πηγὴν σε ἐνοσφράγιστον, καὶ κῆπον κεικλεισμένον τε, βίβλος ἢ αὐτὴ σε ὀνομάζει, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι λαοὶ καὶ μονασταί, ἔφερον προστάτιδα φρουρόν, σκέπην καὶ μεσίτριαν, σὲ καλοῦσι τὴν Δέσποιναν.

Τῆς ἁγίας, πρῶτος

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Εξέστησαν ἄγγελοι καὶ δαίμονες κατέπηξαν, βροτοὶ ἐθαμβήθησαν ἔρωντες, τὴν ὑπὲρ φύσιν νῦν καρτερίαν σου, καὶ εὐφρανas ἐνδοξε τοὺς σοὺς, ἐχθροὺς δὲ κατήσχυνας, τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει σου.

Θεοὶ ἀπολέσθωσαν, ἐν τῷ σταδίῳ ἔκκραζες, οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ γῆν ποιῆσαι, μὴ δυνηθέντες· ἔθεν ὁ τύραννος, θυμῷ ὑπερζώσας κορυφήν, σοῦ τὴν θεῖαν ἔφλεγε, τῷ δαινῷ μηχανίματι.

Τὸ πῦρ μετεβάλλετο, εἰς ἄρσεν ἐν τοῖς εἶδεσι, τοῖς πυρακτιωθεῖσιν ἐν αἷς ἔστης, ἀβλαβῆς ὄλη, ἔθεν μυρία Χριστῷ, πλήθη προσηγάγου διωκτῶν, τέκνα φωτὸς ἐνδοξε, ἀντὶ σκότους δαικνύουσα.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τὸ πρότερον ἢ τὴν Ἐδὲμ φυλάττουσα, στρέφει τοῖς πιστοῖς ἀγνῇ τὰ νῶτα, σημειούμενοις τιμῇ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐν κεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατεῖλαντος.

Τῆς ἁγίας, δεύτερος

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Ηγώνισας σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἔκτεινας, ρητορεύσει ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἀφρόνων, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νῦν ἔχουσα στερρόν, ἀηττήτῳ φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξει.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἡξίωσαι, χορεύουσα σὸν παρθένοισ, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευῇ ἀοιδιμε.

Θεοτοκίον

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ

ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκήμεθα.

Καταβασία: Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ῥοδὴ ς'. Ὁ εἰρμὸς

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
» Τελοῦντες ἑορτὴν εἰ θεόφρονες,
» τῆς Θεομήτορος· δεῦτε τὰς χεῖρας
» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
» Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλμῶδον Σολομῶνά τε, τοῦ θεοκήρυκας, μεμνηστευμένην Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Δουκᾶν ἐν Πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κἀθήται, ἐπὶ νεφέλης ἰκνούσης ἐν Πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος, ἑοῦ προφήτης Θεόνυμφε, ἡμεῖς δὲ μετ' ἄγγελου χαίρέ σοι κράζομεν.

Πυρὸς τε θρασὶς πέφυκας, καὶ θεὰ ὡς ἠλέκτρον πανάχραντε, ὡσπερ ἐν Πνεύματι, ὁ ἱερός μεμαρτύρηκε, προφήτης τοῦ Ὑψίστου ἀγία Δέσποινα.

Ημέρα νῦξ καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν προφητάνακτα πέφυκας, θεογεννήτρια, καὶ ἰλασμός τοῖς τιμῶσί σου, τὸν θεῖον χαρακτήρα καὶ σὲ δοξάζουσι.

Τῆς ἀγίας, πρῶτος

Τὴν θείαν ταύτην

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦμεν ἑορτὴν σου γηθόμενοι οἱ προσεδρεύοντες, τῇ σφὶ ναφ πανασίδιμε, ἰάσεις καὶ θαυμάτων πληθὺν λαμβάνοντες.

Εἰς πόλιν μάρτυς ἐκ πόλεως, ὀρμῶσα τὸν Χριστὸν ἀνακλήρυτες, ἀνδρείως φέρουσα, Παρασκευὴ πανασίδιμε, πολυειδαῖς βασάνους τῶν διωκόντων σε.

Σταυροῦ τῇ τύπῳ παρέδωκας, εἰς ἄλεθρον δεινὸν μέγαν δράκοντα,

τὸν ἀπολλύμενον, ψυχὰς καὶ σώματα πάνσεμνε, τῶν προσεχόντων τούτῳ, οὗς καὶ διέσωσας.

Θεοτοκίον

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βαστάσασαν, τὴν ἀγεώρητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῆς ἀγίας, δευτέρος. Θύσω σοι

Αγγέλου, παρουσίᾳ τοῖς στέρνοις θεθείσάν σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοῦς ἤλους ἐνδοξε μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ροπή θεία θάπτον ἠφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οἷα κηρύξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσαν θεία λόγῳ, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν ρυθμίζουσαν.

Εῤρηι σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνώσιν πάντας διδάσκουσα, παρρησία, Παρασκευὴ μαρτύρων ἀγλάισμα.

Θεοτοκίον

Ωθαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρω, συλλαβοῦσα οὐκ ἔστενοχώρησεν.

Καταβασία: Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Τὸν ναὸν σου πάνσεμνε ὡς λατρεῖον, ψυχικὸν εδράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμεν σε, δσιομάρτυς Παρασκευὴ ἀσίδιμε.

Ἔτερον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερομάχῳ

Τῇ ἀθληφόρῳ οἱ πιστοὶ τὸ ὑμνητήριον, Παρασκευὴ δεῦτε συμφώνως

ἀναμέλφωμεν, ἀπαοτράπτει γάρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπελαύνουσα τῆς πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, καὶ παρέχουσα πιστοῖς τὴν χάριν ἀφθονον, τοῖς κραυγάζουσι· χαῖρε μάρτυς πολύαθλε.

Ὁ οἶκος

Αγγελοὶ ἐκ τῶν ἄνω, καὶ βροτοὶ ἐν τοῖς κάτω, ὀρθῶντες τὰ φρικτὰ παλαίσματα, καὶ τοὺς ὑπὲρ ἀνθρωπίνον ἀγῶνας, τῆς ἐνδόξου σου ἀθλήσεως· πῶς γυνὴ ἀσθενῆς οὖσα τῷ σώματι, ἐνίκησας ἀσάρκων δυσμενῶν τὰ πανουργήματα· ἐδάων σοι τριαδία.

Χαῖρε, ἀγνὸν παρθενίας κάλλος· χαῖρε, λαμπρὸν μαρτυρίου κλέος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ πλάνη κατήργηται· χαῖρε, δι' ἧς Θεὸς τεθαυμάστωται.

Χαῖρε, ὅτι σὺ ἐξέπληξας τάξεις τὰς ἀγγελικὰς· χαῖρε, ὅτι σὺ διέρρηξας τοῦ δολλοῦ τὰς πλοκάς.

Χαῖρε, σώματος εὐγένειαν παραδοῦσα αἰκισμοῖς· χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια σὺν ἀγγέλοις κατοικεῖς.

Χαῖρε, τῶν νοσοῦντων ἴασις ταχυτάτη· χαῖρε, τῶν εὐρωστούντων ἀντίληψις θερμότητη.

Χαῖρε, ἡμῶν προστάτις θερμότητος· χαῖρε, παντὸς κόσμου καταφύγιον.

Χαῖρε μάρτυς πολύαθλε

Συναξάριον

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας ἐνδόξου δοσιμάρτυρος καὶ παρθένου τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στίχοι

Θεῶ παρεσκευάσας ἀγνὸν ὡς ὄμιον· σεαυτὴν ἀγῶσι σεμνὴ πρὸς κατοικίαν. Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα ἔτοιμον εἶχε καὶ παρεσκευασμένον

Παρασκευὴν ἔκτανεν εἰκάδι χαλκῶς [ἐν ἔκτῃ.

Καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ Μηναιίου.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ῥοδή ζ', ὁ εἰρμὸς

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεοφρόνες παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες χαίροντες ἔφαλλον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανῶσασα τῷ θεῷ τόκῳ σου, διὸ καλεῖ οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον Δαβὶδ τὸν λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ αἰεὶ εὐλογημένος.

Εκ σοῦ ἄχραντε, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε Χριστὸς ὁ Κύριος, Ἀνατολήν δὲ οὐκοῦν, καλεῖ σε ἐν πνεύματι καὶ Δύσιν πάλιν αὐτός, ὁ θεόπνευστος, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε τὴν αἰεὶ εὐλογημένην.

Τὰ ὀρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι πόλιν τὴν ἔμφυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀγνή· διὸ περ καὶ ἥλιος καὶ πόλις εἶ τοῦ Θεοῦ, ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προεῖρηκεν ὁ προπάτωρ σου Παρθένε.

Τόπον λέγει σε, ὁ Ἰακώβ καὶ κλίμακα καὶ πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ τοῦ σοῦ φοιτηταί, τοῦ κλήρου πανάχραντε λιμένα εὐδίου, καὶ ὑπέρμαχον, καὶ σωτηρίας πρόξενον καὶ ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Τῆς ἁγίας, πρώτος. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Μὴ λατρεύετε, τῇ κτίσει ἀνεκῆ- μρτιτες παρὰ τὸν κτίσαντα, λαοὶς ἀπείροισ σοφῇ, ἀλλ' εὖ διακρίνοντες Χριστῷ κραυγάζετε, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Παναοίδιμε, τυράννων κατενώπιον παρέστης χαίρουσα, τριῶν σημείοις φρικτοῖς, τοὺς δύο διέσωσας φάλ-

λιν διδάσκουσα, υπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Σκληροκάριος, ὁ τρίτος ὄφθεις ἔνδοξο ἐφιλονίκει σου, δειναῖς αἰκίαις στερρόν, νικήσαι ὁ δέλαιος μάταιος ἠλεγκται, εἰ καὶ ἔταμε, κάραν τὴν σὴν νικήτριαν ἔλαθεν οὕτω σε ἐνδείξας.

Θεοτοκίον

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος Θεὸς τὴν μήτραν σου, ταύτην κατήκησεν, υἱοὺς ἐργαζόμενος φωτὸς πανάμωμε, τοὺς κραυγάζοντας, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τῆς ἀγίας, δευτέρως. Ἐν τῇ καμίνῳ

Υπὸ Κυρίου, οὐ φρουρουμένη πρὸ βήματος ἀσεβῶν, μάρτυς τὰς μηχανὰς ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέφαλλες· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς μου βοῶσα καὶ Κύριος.

Φλέξαν μηδὲλως, τοὺς παρανόμους καίει μάλλον τὸ πῦρ, Κόρη ὁ Χριστὸς φυλάττει σε ἀβλαβῆ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ δρέμοντος, ἀδαεῖς νεανίας χειρὶ κραταιᾷ.

Ημπερον πάσων, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνάμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ἔβανα καὶ θεοί, ἀπολέσθωσαν ἐκραυγάζες, Χριστὸς ὁ Κύριος, πλαστοουργὸς ἐστὶ πάντων ἐκήρυττες.

Θεοτοκίον

Τῷ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαίρει· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· εὐλογημένη οὐ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία: Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου
ᾠδὴ η΄. Ὁ εἰμὸς

» Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ
» τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο,
» τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργού-
» μενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἀγεί-

» ρει φάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
» τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἐφώνησε, πόκον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε πάναγνε, ὁ Γεδεῶν προεῖδέ σε καὶ ὁ Δαβὶδ οἱ κλεινοί, προφῆται τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, ὃν υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὕθις Μαριὰμ ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ἄυτὸς καὶ μακαρίαν σε, ἔφη ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ χαίρῃ σοι προεῖρηκα, ὃς ἐκ Θεοῦ παρέστη σοι, ἀπ' οὐρανοῦ καταπτὰς, ὁ θεῖος Γαβριὴλ Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων διάκονος τῶν θεῶν.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, προφῆται οἱ θεηγόροι προκατήγγειλαν, οὗτοι γὰρ ἐν Πνεύματι, σὲ προεωράκασι, Θεοῦ καὶ προειρήκασι τοῖς πᾶσιν ἄχραντε, τὰ σοὶ παρὰ Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὴν ἐν ὑστέροις καιροῖς ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Απείρα ὑπάρχει σου Παρθένε, καὶ πλήρη τὰ μεγαλεῖα καὶ ἐξαισία, σοῦ καὶ τὰ δνόματα, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοι σου, οἱ γνήσιοί σου Δέσποινα πολλὰ σοὶ ἐπλεξαν, ἐγκώμια καὶ ὕμνους καὶ λόγους, καὶ πρὸς τὸν Υἱὸν σου τὸν μόνον Θεὸν Λόγον.

Τῆς ἀγίας, πρώτως. Παῖδας εὐαγεῖς

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ γενναιοφρόνως, τὸν τόκον τῆς Θεοτόκου Θεὸν ἔλεγες, τέλειον ὑπάρχοντα, καὶ θροτὸν γενόμενον, δι' εὐσπλαγγνίαν ἄφατον σῶσαι τοὺς φάλλοντας· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εστέγες δεινῶς σπαραττομένη, τὸ εἶσώμα Παρασκευῆ αἰδίμιε, ἄπαν φλεγόμενη τε, κεφαλὴν μασχάλας τε, ἀλλὰ τὸ πῦρ θροσίζον σε τούτους κα-

τέπλεγε, μὴ κράζοντας, ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ω πῶς ἀνδρικῶς ἐν γυναικείῳ, τῷ σώματι πάνδεινα ὑπήνεγκας, φίλτρῳ τῷ πρὸς Κύριον, τέλος καὶ τὸν θάνατον, τὸν διὰ ξίφους ἔνδοξε χαίρουσα φάλλουσα, τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Στόματι καὶ γλώσση Θεοτόκον, σφρονοῦντες ὁμολογοῦμέν σε πανάμωμε. τέτοκας γὰρ πάναγνε, σάρκα περιθέμενον, τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως καὶ Βασιλέα Χριστὸν, διὸ σε τὴν Παρθένον ὕμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ἀγίας, δευτέρος

Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ

Οὐκ ὄντως θεοὺς ἀλλὰ ψευδῆ, δαιμόνων φάσματα μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ, ἀπαύστως μέλπουσα εὐλογοῦται, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δυναθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφαιτήσῃ σεμνῇ Ἀπόλλων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεία τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ· δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ἀνεβόας· πάντα τὰ ἔργα ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστέ, Παρασκευὴ ἡ ἀγία τρωθεῖσα ἔφερε, πυρὸς τὴν ἔκκαυσιν κράζουσα· εἰς δομὴν τοῦ θεοῦ μύρου σου, νῦν συναθλοῦσα καρτερῶς, δραμοῦμαι ἄληκτα σοῦ ὀπίσω, εὐλογοῦσα αἰνοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον

Σὸ μόνῃ ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ

τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς Παναγία· ἔθεν πάντες σε, εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνομφε.

Καταβασία : Παῖδας εὐαγεῖς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

ᾠδὴ θ'. Ὁ εἰρμὸς

» πᾶς γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ
» **Α**πνεύματι λαμπαδοῦχοῦμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις
» γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς
» Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις πικμακίarisτε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Απᾶς γηγενῆς, θαυμάζει γηθόμενος τὰ μεγαλεῖά σου, Μήτηρ ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων σου τὸ ἀπέραντον, τὴν δὲ σεπτὴν εἰκόνα σου καὶ χαριτόδωρον, μεγαλύνει, τῶν ἀγγέλων τάγματα, καὶ βροτῶν φιλεόρτων συστήματα.

Αγεῖ ἑορτὴν, Παρθένε ἡ ποίμνη σου ἢ ἐν τοῖς πέρασιν, ἐπὶ τῇ συνάξει σου, καὶ μνεῖαν ἄγουσα τῶν θαυμάτων σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλλει σου τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας, ἣν περὶ τὸν κληρὸν σου, Θεοτόκε παρέχεις ἐκάστοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἡ κληρουχία σου ὡς γὰρ ἐπλούτισε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα, ἣν περιπέεις ἄνωθεν τοὺς δ' ἐν αὐτῇ σκολιούς, μὴ παρόψη, τοὺς ἐχθρούς σου Δέσποινα, ἀλλ' ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπίχειρα.

Δέχου προσηνῶς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον Θεοχαρίτωτε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖά σου, τῆς θείας δόξης ἄχραντε μετόχους ποίησον, χορηγοῦσα, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ταῖς λιταῖς σου πρὸς Κύριον πάντοτε.

Τῆς ἁγίας πρώτος. Ἄπας γηγενῆς

Απαντες πιστοί, σκιρτήσωμεν σήμερον πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν πανήγυριν, τῆς ἀθληφόρου Παρασκευῆς τῆς σοφῆς, καὶ τὰ λαμπρὰν τρόπον τῆς γενναϊοφρονος, ἐκδοῶντες, χαίροις παμμακάριστε, ἀθλητῶν καὶ δούλων τὸ καύχημα,

Τίς τῶν γηγενῶν, ἐξείποι πανθαύματα τὰ σὰ τεράστια, καὶ τίς ἂν νοῦς ἐρόταις, κατανοήσῃ ὡς ὑπερβαίνοντα, νοῦν, ἀκοήν, καὶ γλῶσσαν τε ἀληθῶς ἅπασαν, πλὴν τιμῶντες, πίστει τὰ σὰ κρᾶζομεν, ἀθληφόρε Χριστοῦ χαίρε ἐνδοξε.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὦδὴν τὴν ἐφύμνιον Παρασκευῆ ὦ σοφῆ, ταύτην τῶν ἐν πίστει σοι, προσαγομένων εἰ καὶ μὴ πέφυκε, σοῦ κατ' ἄξιον ἐνδοξε ἀλλ' ὕψη δύναμις, καὶ Θεῷ γάρ, φίλον τὸ εἰς δύναμιν, καὶ σοὶ πάντως ἐστὶ χριστομίμητε.

Θεοτοκίον

Σωσόν με ἀγνή, Σωτήρα κυήσασα καὶ πανοικτίρμονα, οἴκτειρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας ὁδοῦς κατεύθυνον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, καὶ ἐνέδρας, τῆς αὐτοῦ με λύτρωσαι, Θεοτόκε πιστῶν ἡ βοήθεια.

Τῆς ἁγίας, δευτέρος

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους

Ρευστῆς βιωτῆς καὶ προσκαιροῦ, μάρτυς τὴν μέλλουσαν ἠλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπειγομένη τρανώς· ὅθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ακούσασα φωνῆς θεβαιούσης, Παρασκευῆ σοῦ τὰς αἰτήσεις, θείας οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προθύμως

μάρτυς σεμνῆ διήνυσας· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, κάραν τμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι, Παρασκευῆ Χριστὸν ἐξαίτει, πᾶσι τοῖς τῷ θεῷ ναῶ σου, προσερχομένοις ἐν θερμότητι πίπτει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφρον, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ωφθης Χερουθὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλότερα, ἄχραντε Παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης ἀγγελοντέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Καταβασία: Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλῶρια

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ρωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευῆ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ὑμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ πόθου.

Ὅμοιον

Μαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, παρθένων σεμνοπρέπεια, νόμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Παρασκευῆ ἀθληφόρε, σορῶ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν ψυχῆς τὰς ἰάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτάσα.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγενημένη. ἐν ᾧ Πατὴρ ἠδῶκεν, εἰ δὲ Υἱὸς ἐσοκλήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσασιν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ' δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Εν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου χοροβατοῦσα σεμνή, ἅμα παρθένος μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκεῖθεν ἐκομίσω χάριν σοφῆ, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσάρᾳ, τῶν ἐν πίστει προσιόντων σοι.

Ρήξασα κράτος τυράννων ἀθεωμάτων σεμνή, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς ἐβάσεις, ἀναθεῖσα παρθένη, οὐδόλως ἐπιτόθης, οὔτε κρουσμών, μολυβδίνων σφυρῶν οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου οὔτε θρασμόν, τῶν λεβήτων οὔτε ξίφους σφαγῆν.

Ασκήσει πρῶην τὸ σῶμα τέξασα ἔνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσγανον, ὡσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖα δοκιμασθεὶς, ταῖς αἰκλαῖς καλλιπάρθενε.

Δόξα, ἦχος πλ α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόνουον ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἡ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς ἀθληφέρου, λαμπρύνουσα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας τοῖς θαύμασιν, ὡς ἀνθεσι τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῇ μνήμῃ τῆς μάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ τοῖς ἀνθεσι τῶν ἐγκωμίων τούτων καταστέψωμεν, οὕτω βοῶντες. Χαίροις Παρασκευῇ καλλιπάρθενε κόρη· χαίρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ. Χαίροις ἡ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἀπόλωτα στόματα ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθῆας, καὶ τὴν ἀνοικαν αὐτῶν ἀναντίον Ἀντωνίνου τοῦ δυσσεβοῦς ἐλέγξασα, καὶ κηρύξασα Χρι-

στὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον τὸ ταῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὸ ἀπελυτίκιον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ πρώτου τῆς ἁγίας ἡ γ' ᾠδὴ καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ἡ ε'

Προκείμενον, ἦχος βαρῦς

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Στίχ. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω.

Ἀπόστολος

Τέκνον Τιμόθεε, οἱ καλῶς διακονήσαντες. . .

(Ζῆτει αὐτὸν τῷ Σαββάτῳ πρὸ τῶν Φώτων).

Εὐαγγέλιον

(Ζῆτει τῇ Τετάρτῃ τῆς γ' ἑβδομάδος Ματθαίου).

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάρια

Πάρεσο προστάτης Μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς πάντας τοὺς τιμώντας τὴν σεπτὴν σου τὴν ἑορτὴν, καὶ ἐκ βλάβης πάσης πάντας ἡμᾶς ρῦσαι, Παρασκευῇ δόξα, καὶ τοὺς φιλοῦντάς σε.

Εχόντες εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ὡ παρθενομάρτυς, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγωμεν ταύτῃ καιρῷ τῷ ἐν κινδύνοις, καὶ ἐπηρείας τούτων ἀπολυτρούμεθα.

Τὴν μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐν ἀνάγκαις ἀπροσμάχητον βοηθόν. τὴν νύμφην Κυρίου, καὶ ἄσπιλον ἀμνάδα, Παρασκευὴν τὴν θείαν πάντες ὑμνήσωμεν.

Υ Μ Ν Ο Σ

Εἰς τὴν ἁγίαν ὀσιοπαρθενομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆν.

Δεῦτε σεμναὶ νεάνιδες καὶ φρόνιμοι παρθένοι,
Μετ' εὐλαθείας καὶ χαρᾶς καὶ ταπεινοφροσύνης,
Τιμῆσωμεν, δοξάσωμεν μὲ πόθον καὶ ἀγάπην,
Τὴν σεβαστὴν μητέρα μας προστάτιδα μεγάλην.

Ὅσιομάρτυρα Χριστοῦ Παρασκευῆν ἁγίαν,
Παρθένον τὴν πανάριστον καὶ ἐκλεκτὴν ἀμνάδα,
Τοῦ λατρευτοῦ Κυρίου μας Χριστοῦ τοῦ γλυκυτάτου,
Ἦτις γιὰ τὴν ἀγάπην του ἠρνήθηκε τὰ πάντα·
Τὸ ἄνθος τῆς νεότητος εὐγένειαν καὶ πλοῦτον,
Τὴν ὡραιότητα σαρκὸς γονεῖς καὶ συγγενεῖς τῆς.

Τροφάς, ποτά, ἐνδύματα ποικίλα καὶ ὠραῖα,
Διασκεδάσεις καὶ τρυφὰς καὶ συνηθείας πάσας,
Περιποιήσεις καὶ λοιπὰ σαρκὸς τῆς φθειρομένης,
Κ' εἰς παρθενῶνα ἅγιον εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσθη
Καὶ μὲ νηστείας, προσευχάς, δάκρυα μετανοίας,
Μ' εὐλάβειαν, ταπεινώσιν, ὑπακοήν, ἀγάπην.

Γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὑπέμενε προθύμως,
Αὐτὸν γὰρ μόνον ἢ καλὴ ἐπέθει νὰ κερδίσῃ.
Αὐτὸς γὰρ ἦτο δι' αὐτὴν πλοῦτος, τιμὴ καὶ δόξα,
Τροφή καὶ πολυτέλεια, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.
Ἐμίσησε τὰ πρόσκαιρα καὶ μάταια τοῦ κόσμου,
Ἐκέρδισε τὰ ἄφθαρτα ζώῃς τῆς αἰωνίου.

Δεῦτε λοιπόν, ὦ τέκνα μου, μ' εὐλάβειαν μεγάλην,
Δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν τὴν ἄριστον μητέρα,
Κόρην, σεμνήν, πανάλευκον, Παρασκευῆν ἁγίαν,
Τὴν ἄμισθόν μας ἱατρὸν, προστάτιδα, φρουρόν μας,
Καὶ ἱκετεύσωμεν αὐτὴν μετὰ θερμῶν δακρύων,

Ἴνα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τῆς τέκνων,
Προσευῆ καὶ παρακαλῆ τὸν λατρευτὸν Χριστόν μας,
Ἴνα φρουρῆ καὶ εὐλογῆ αἰεὶ καὶ προστατεύῃ
τὸν οἶκον τῆς τὸν ἅγιον κ' ἡμᾶς ἀκαταπαύστως.
Νὰ ὀδηγῆ εἰς τὸ καλὸν καὶ νὰ μᾶς προστατεύῃ,
Καὶ βασιλείας οὐρανῶν νὰ μᾶς καταξιώσῃ.

Καὶ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ γνησίους ὀρθοδόξους,
Ἄμην, Ἄμην, ὦ Κύριε Θεέ μου γενηθήτω,
Προσεύχαις τῆς πανάγνου σου Μητρὸς ἀειπαρθένου,
Ἄγιας σου Παρασκευῆς καὶ πάντων τῶν ἁγίων Ἄμην.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
 Τῆς «Αγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Ταχυδρομικὰ ἑσωτερικοῦ 15 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικὰ

Γυμνάσματα Πνευματικὰ Νικοδήμου, ἄδειον 35.—, πανόδ. Δραχ.	50.—
Θεοτοκίον Νικοδήμου ἄδειον 25.— πανόδειον	» 35.—
Προσευχητάριον, Α. Δ. Σιμωνῶφ, ἄδειον 25.— πανόδειον	» 35.—
Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, 50 πνευματικαὶ ὁμιλίαι, σελ. 250 ἄδειον 25.—, δεμένον	» 35.—
Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, περιέχον τὸ Μέγα Ἀπόδεικνον καὶ λοιπὰς ἀγνώστους ἀκολ. τῆς Μ. Τεσσαροκοσ. ἄδ. 10.— δεμ.	» 15.—
Λαυσαϊκὸν τοῦ ἁγίου ὄρους, ὑπὸ Γαβριὴλ Διονυσίου	» 12.50
Λειμωνάριον τὸ παλαιὸν ἢ τὰ Μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου	» 10.—
Ἐγκόλπιον προσευχῶν, περιέχον παρακλ. Κανόνας καὶ Χαιρετισμοὺς εἰς ὄλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὑπὸ Γαβριὴλ Σταματελάτου, σελ. 216 ἄδειον 15.—, πανόδειον.	» 25.—
Σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ αὐτοῦ, ἄδειον 12.50, δεμένον	» 22.50
Ὁδηγὸς τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ αὐτοῦ. Χρησιμώτατον διὰ κάθε Χριστιανὸν καὶ πρὸ παντὸς τῶν πνευματικῶν	» 5.—
Βιβλίον ψυχασωτήριον τοῦ αὐτοῦ	» 1.50
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	» 5.—
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατὴς (θρησκευτικὸν διήγημα)	» 5.—
Μικρὰ Ἀνθοδέσμη	» 0.50
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων	» 1.—
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανὸν ἔκδοσις γ'	» 1.—
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπη	» 1.50
Ἀκολουθία τῆς Γουγκλισίας, ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς	» 1.50
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ ὁ παρακλ. κανὼν τῆς Γλυκοφιλοῦσης Ἱ. Μ. Φιλοθέου καὶ εὐχαὶ κατὰ τοῦ πολ.	» 1.50
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαῦματα τῆς Γοργούληκου	» 1.50
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὴν Πορταίτισσαν τῶν Ἰβήρων	» 1.50
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Φανούριον, Ἀλεξ. Μωραϊτίδου	» 1.50
Ὁ ἐπιτάφιος τῆς Θεοτόκου	» 1.50
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης	» 1.50
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ. 104	» 2.50
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπετσιέση	» 6.—
Εὐαγγελικὸς Κῆπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθείτου	» 5.—
Γνώθι σαυτὸν Γ. Πειρατικοῦ	» 1.50
Ἐγκόμιον εἰς τὸν ὁσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ	» 2.—
Ἡ Μόνικα, ἡήτη τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου	» 2.—
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.	» 2.—
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτά, ἱερέως	» 5.—
Ἡ Χαρὰ τῶν Ἀγγέλων	» 10.—
Ἡ Καμπάνα τοῦ Οὐρανοῦ	» 10.—
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικὰ Μάμαντος καὶ Τρούφωνος μὴ ἐπύχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλευφῶς δεδεμένον	» 2.—

Περὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου αἰωνίας ζωῆς, Ἰωακείμ Σπετσιέρη	δραχ.	4.—
Ὁ βίος καὶ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβιλλάντου »		2.50
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ. »		5.—
Ὁ Παράδεισος, Ἰωάννου Μηνά.		5.—
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζερβού πρωτοπρεσβ. . . »		6.—
Οἱ διδάσκαλοι τῆς Νεεράς Προσευχῆς, Ἀναστασίας Περατικοῦ »		6.—
Ἀκολουθία καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ὑπὸ ἄρχιμ. Ἀκακίου Χ. Παπῆ σελ. 216		15.—
Ἀκολουθία καὶ βίος τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου . . . »		10.—
» » » τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου Πατρ. Κων/πόλεως »		10.—
» » » τοῦ ἁγ. Ἀκακίου Κανσοκαλυβίτου . . . »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Στυλιανοῦ . . . »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου . . . »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Τριανταφύλλου, Ζαγοράς Βόλου »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ »		10.—
» » » τῆς ἁγίας Παρμασκευῆς, πανηγυρική »		10.—
» » τῆς Παναγίας Γεροντίσσης »		10.—
Σειρά « Ἁγιορ. Βιβλιοθ. » ὁλόκλη. τὸ ε', ιε', ις' καὶ ιζ' ἔτος ἕκαστον »		25.—
Ὁ Ὀδοιπόρος Φιλοθέου Ζερβάκου ἀρχιμ. »		15.—
Χρηστοθήεια Φθ. Σαββίου, ὑπὸ Φιλοθ. Ζερβάκου . . . »		5.—
Ἱερὸς πόλεμος κατὰ τῆς βλασφημίας » . . . »		6.—
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του . . . »		5.—
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »		10.—
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικά τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀγ. Ὄρους »		10.—
Πίστις καὶ γνῶσις, Κων. Τσαταλοῦ, ἀντισυνταγματάρχου »		10.—
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β'— ὀγκώδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδետον . . . δραχ.		150.—
Κυριακοδρόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου Θ. Ζωγράφου εἰς 4 τόμ. ἄδետον		150.—
Ἑρμηνεία ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδետον δραχ.		120.—
Νέον Λειμωνάριον, μεταχειρισμένον μὲ νέον δέσιμον πανόδետον, μὲ συναξάρια Τριφιδίου καὶ Πεντηκοσταίου μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος (λείπουν 7 φύλλα ἀπὸ τὸ τέλος) »		150.—
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δευρατόδ. »		75.—
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Ἡλλάδος Γ. Καζάνη Τυπᾶλδου Ἀθῆναι 1839 »		50.—
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδետος »		30.—
» » Ὀκτώβριος 35. — Νοέμβριος »		45.—
Μέγας Συναξαριστὴς Πατρὸς Ματθ. τόμος α' καὶ ε' ἄδ. 70.—δεμ. »		85.—
» » » β', γ', δ', ε' καὶ ζ' » 60.— » »		80.—
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου »		25.—
Βράβια Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δευρατόδ. . . »		50.—
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητρο. Φιλαδελφείας, Βενετία ἀψκζ' ἔδλον δευρατίνον »		150.—
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινοδ. »		100.—
« Ἐστία, » τόμος γ'. 1877 δευρατόδետον »		100.—
Τὰ κολύματα τοῦ γαμου, Μελισσηνοῦ, δεμένο »		50.—
Διάλογος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπ. Αἰθιοπίας »		20.—

Φιλολογική και κριτική ιστορία, Κοντογόνου, πλήρης, δευρατόδετος εις δύο τόμους	δρχ.	300.—
Τιμόθεον και Τίτον επιστ. Παύλου, Ἀθήναι 1883 πανόδετον	»	50.—
Θεῖαι ἐκδηλώσεις, Π. Ν. Ἀντύπα	»	15.—
Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, Μ. Γεδεών, 4 τεύχη	»	100.—
Ἡ Νέα Διαθήκη, μετάφρασις Α. Α. Πάλλη, Λίβερπουλ 1910	»	300.—
Ἱερογραφικὸν ἀπάνθισμα, Νεοφύτου Μεταξᾶ, δευρατόδετον	»	100.—
Ἀποστολικὴ Σαγήνη ἄδετον	»	45.—
Διάταξις ἀκολουθιῶν Μ. Τεσσαρακοστῆς Φαράκα	»	17.—
Ἄμυνα ὀρθοδόξου πίστεως, Μιχ. Σαββοπούλου, Προεσβυτέρου	»	12.—
Ἱερὰ Κατήχησις, Ν. Βουλιγάρεως, ἦτοι ἐξηγήσις θ. Λειτουργίας	»	25.—
Ὁ δοσις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, Π. Γιαννακουλοπούλου	»	10.—
Ἡ σύγχρονος Ἀθωνιάς Σχολὴ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ διδάξαντες ἀπὸ τοῦ 1845-1916 ὑπὸ Χριστοφόρου Κτενά	»	15.—
Ἀπέχουθ' αἵματος Κ. Ζερβού Προεσβυτέρου	»	3.—
Ἀκάθιστος παρὰ κλ. ἀκολ. ὑπὲρ δεκαπενταγούστου Ἀρχ. Ζ. Λιανᾶ	»	10.—
Προσκυνητάριον ἁγίου Ὁρους	»	15.—
Ἡ προσευχή. Κ. Καλλινίκου	»	7.—
Πρακτικαὶ ἐπιπέτοι Κυρ. Εὐαγγελίων Κ. Καλλινίκου	»	25.—
Λόγοι Μεγάλου Βασιλείου τόμοι 1—2	»	30.—
Λειτουργία Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοφθένου	»	6.—
Ὁ ἀντίχριστος, Γ. Σκιαδᾶ	»	30.—
Καλοκαιρινὴ (δευρατόδετον καινοεργὴ) Βενετία 1810	»	200.—
Κυριακοδρομιον Νικ. Θεοτόκη ἔκδοσις β', τῶν μὲν Εὐαγγελίων εἰς δύο τόμους σχῆμα 4ον δεδεμένα ὅλο δέσμα ἀρχαιοεργές, Βενετία 1831, τῶν δὲ Ἀποστόλων εἰς ἓνα τὸμόν σχῆμα 4ον δεδεμένον μὲ δέσμα, ἔκδοσις 5η Ἀθήναι 1885	»	400.—
Λεξικὸν ἑλληνικὸν Α. Α. Σικελλαρίου, πλήρες εἰς 3 τόμους ἰαν ὀγκώδεις, πολυτελεῶς δευρατόδ. σελ. ἐν ὄλῳ 4442 Ἀθήναι 1885	»	500.—
Λεξικὸν ἑγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἐξάτομον δευρατόδ.	»	500.—
Γενικὴ Ἱστορία Βασσιλέτου, 2 τόμοι πλήρεις, λινόδετοι καινοεργεῖς, Κων.πολις 1817	»	300.—
Πηδάλιον εἰς μέγα σχῆμα, ἐπὶ χάριτος μεμβράνης, δευρ. ἄριστον, Ἀθήναι αἰωμα' (1841)	»	600.—
Ἄπαντα Χρυσοστόμου, ἐρμηνεῖα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον καὶ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τόμοι 3, δεδεμένοι εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους	»	800.—
Συμεῶν Θεοδότης ἄπαντα, σχῆμα 4ον δευρατόδετον καινοεργὴς Ἀθήναι 1882	»	500.—
Κλίμαξ Νικοδήμου ἁγιοεῖτου, ἐρμηνεῖα τῶν ἀναβαθμῶν τῆς δικτωήσου, Κων.πολις 1844 δεδεμένον	»	
Ὁ Παπουλάκος, Κωνστ. Μπαστιᾶ πανόδετον	»	60.—
Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ὁ ἥσως τῆς ἐρημοῦ	»	6.—
Στὰ ἔχνη του, Ἀρχιμ. Τιμ. Παπαμιχαήλ	»	6.—
Μὲ τὸ φίλο τῆς καρδιᾶς μου	»	6.—
Στενὴ πόλη	»	12.—
Πνευματικὴς σελίδες	»	12.—
Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη, Ἰ. Σκαλισσοῦνη, δεδεμένον	»	250.—
Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ν. Ἀμβροῦζη τόμος α'	»	50.—

Β Ε Ν Ε Τ Ι Α Σ

Μέγα ὄρολόγιον, Βενετία 1882	Δραχ.	150.—
Τριφύδιον καὶ Πεντηκοστάριον (Πανθέκτη) Ἐθῆναι 1852 δερμ. »		200.—
Εὐχολόγιον, Βενετία 1851, δερματόδετον »		250.—
Ἀπόστολος πανόδετος, Βενετία 1873 »		80.—
Τυλικὸν Κωνσταντίνου πανόδετον »		80.—

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία καὶ πράξις τῆς βυζ. μουσικῆς Παναγιωτοπούλου . . . »		30.—
Ἀναστασιματάριον Ἰωάννου, ἄδετον »		50.—
Εἰρηολόγιον Ἰω. Πρωτοψάλτου β'. ἔκδοσις Κων)πόλεως 1839 με παλαιὸν δέσιμον »		150.—
Δοξαστάριον ἀργόν, Χουρμουζίου Χαροφύλακος, Κ)κολίς 1859 »		80.—
Θεωρητικὸν Μισαηλίδου, μεταχειρ. ἐν καλῇ καταστάσει, δερμ. »		100.—
Ἱερατικὸν ἐγκόλιον, Δ. Κυριώτου, περιέχον ὄλας τὰς ἱεροτελε- στίας, πεζὸν καὶ μουσικόν, κατάλληλον καὶ δι' ἱερεῖς, δερματόδ. (οἱ δύο τόμοι ὁμοῦ) »		100.—
Μουσικὸν Ἀπάνθισμα, Δ. Κυριώτου, πεζὸν καὶ μουσικόν, δερ- ματόδετον, τὸ ἤμισι τοῦ ἀνωτέρου »		50.—
Τὸ ὅμοιον, ὄλο δέσμα πολυτελές, κατάχρυσον »		100.—

Ὅλαί αἱ ἔκδοσις τῆς «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης» ἀποστέλλονται ἐλεύθεραι ταχυ-
δρομικῶν τελῶν, εἰς μεγαλυτέραν ὅμως ποσότητα.

Δὲν εὐθινομέθα δι' ἐνδεχομένας ὑπεριτιμήσεις

Διεύθυνσις: Σωτ. Σχοινᾶν, Κοραῆ 47 Βόλον

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΝΕΡΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰς τῆς «Ἁγιορει-
τικῆς Βιβλιοθήκης» ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ περιοδικοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν

Mr. ELIAS ZIOGAS

2528 Broadway

New York 25, N. Y.

Ὅθεν πρὸς ἐγγραφὴν ἢ πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν των, οἱ ἐν Ἀμερι-
κῇ συνδρομηταὶ μας δεόν νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν ὡς ἄνω διεύθυνσιν

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ : ΔΟΛΛΑΡΙΑ 3

Ἐπιβεβλημένη Δήλωσις

Καθ' ὑπόσχεσιν δοθεῖσαν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ
«Παλαίου Λειμναρίου», θὰ ἠκολούθει τὸ «Γεροντικόν», τὰ χειρόγραφα τοῦ ὁ-
μοίου θὰ μᾶς ἔστειλεν, εὐγενῶς φερόμενος, ὁ Σεβασμιότατος Μητροπ. Κορυθαῖος
κ.κ. Εὐλόγιος (Κουρίλας), ἀλλὰ δυστυχῶς οὗτος δὲν κατάρθωσε μέχρι σήμερον νὰ
συγκεντρώσῃ αὐτὰ καὶ ἐνεκκ τούτου διὰ νὰ μὴ στερηθῶμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἀνα-
γνώστας τοῦ δόρου, προσφέρομεν εἰς αὐτοὺς τὸ «Λαυσαϊκόν» Λαύσου τοῦ Πραιπο-
σίτου μετὰ τὰ ὠραία διηγήματα τῶν ὁσίων Πατέρων

Τὸ Γεροντικὸν ἢ θὰ ἀκολουθήσῃ εὐθὺς ἀμέσως ἂν ἔσται ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ εἰς τὸν ἁ-
κέρριον ὅποτε θὰ λάβωμεν γνῶσιν οἱ κ.κ. συνδρομηταί.

Εἰς τοῦτο ἐφείλεται ἡ καθυστέρησις τοῦ ἀνά χεῖρας τεύχους

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆλον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουν ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΕΠΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΩΑΝΝΗΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰούλιος - Αὐγουστος 1954

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἔν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητῆς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθαῖς
κ.ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ (Λαυριώτου)

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ Ἡ ΠΑΓΙΣ ΤΩΝ ΑἲΡΕΤΙΚΩΝ

Ὁ θεσπέσιος Παῦλος ἔγραφε πρὸς τὸν Τίτον: «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Τὸν χρυσὸν τοῦτον κανόνα, ὃν αἱ ἱεραὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ἔτι ἀσθηρότερον ἐξέθεντο, οἱ νεώτεροι Ἕλληνας τελείως ἐλησημόνησαν, καὶ φοβερὰ καὶ ἀνίατος συνεδρομανία ἐκυρλευσεν αὐτούς. Τί κατώρθωσαν ἐπὶ 30 καὶ ἐπέκεινα ἡδῆ ἔτη πορευόμενοι τὴν στρεβλὴν ὁδὸν εἰς τὰ συνέδρια τῶν αἵρετικῶν; ἐπέτυχον ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ κάμωσιν υἱὸν φωτῆς; ἢ μήπως αὐτοὶ γίνονται υἱοὶ γαένης; Νομίζω, ὅτι οὐδὲν σφάλλομαι δεχόμενος τὸ δεύτερον. Τὸ θέρος τοῦ 1939 εἰς δεξιῶσιν τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ Grégoire εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὠμίλησεν οὗτος ὑπὸ πνεῦμα ἐνωτικόν, ἀποδίδους τὰς εὐθύνas εἰς τε τοὺς Ἀνατολικούς καὶ Δυτικούς. Δαδὼν τὸν λόγον ὁ καθηγητῆς τοῦ κανονικοῦ δικαίου κ. Α. Ἀλιβιζάτος, «οὐχί, λέγει, ἀμφοτέρω, ἀλλὰ μόνον οἱ πείσιμονες Ἀνατολικοὶ εἶναι αἴτιοι τοῦ σχίσματος». Ἐμείναν πάντες ἐμβρόντητοι καὶ ὁ παριστάμενος ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῆς συνόδου «ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ!» Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ἔγραψαν μόνον αἱ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ἐφημερίδες, ἄς ἴσπεύσας ἤλθην εἰς τὴν Δαύραν νὰ με συναντήσῃ ὁ νεοφώτιστος Ἄγ-

γλος Ιερεὺς Δαυίδ - Δημήτριος Μπαλφούρ μοι ἐκόμισεν. Εἶχον μόλις φθάσει ἐξ Ἀλβανίας. Μοι ἐξιστόρησε τὸ γεγονός καὶ προσέθηκεν ἀμέσως, «ἐπειδὴ, σεβασμιώτατε, εἶσθε ὁ κατηχητὴς μου καὶ μὲ ὠδηγήσατε εἰς τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας οἶς δηλῶ, ὅτι φεύγω ἀπὸ τοιαύτην ἑρθόδοξον Ἐκκλησίαν, θὰ εἶμαι παλαιοημερολογίτης!»

Ἀναγινώσκω εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας», ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κύριον ἄρθρον τοῦ καθηγ. κ. Βασ. Ἰωαννίδου. «Ἡ ἑνωσις τῆς ὀρθόδοξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς». Ἐφθάσα εἰς τὸ μέσον καὶ ἀηθίασα. Γράφει: «Μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν δὲν μᾶς χωρίζουσιν ἀνυπέροβλητα ἐμπόδια, εἴτε δογματικὰ εἴτε εἰς τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας ἀναγόμενα, πλὴν ἑνὸς μόνου τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα...» (ἐτ. ΔΑ', 1954, σ. 202) Καὶ ὁ θεολόγος αὐτὸς ἔχει ὀρισθῆναι ἀντιπροσωπεύου τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἐν Ἐθναστον συνέδριον τῶν Προτεσταντῶν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ συνέδριον αἱ γνώμαι εἶναι διηρημέναι, ἐπαλαμβάνω κατὰ παράκλησιν φίλων ὅσα ἐδημοσίευσα, ὅτε τῷ 1939 ἐπανήλθον ἐκ τῶν συνεδρίων τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ ἄλλων ἔγραφα καὶ ταῦτα:

«Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶχον ἑνιαῖον μέτωπον καὶ οἱ τῶν 4 πατριαρχῶν ἀντιπρόσωποι. οἱ βαλκάνιοι ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ διασπορᾷ Ῥῶσοι καὶ οἱ Πολωνοὶ πρὸ πάσης συζητήσεως συνερχόμενοι εἰς ἰδιαιτέρας συνελεύσεις ἐκανόνιζον τὴν θέσιν αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ συζητούμενα θέματα καὶ τοῦτο ἦν εὐχάριστον, διότι ἡ Ὁρθοδοξία ἐμεινεν ἀπρόσβλητος εἰς τὰς δριμείας ἐπιθέσεις ἐνίων διαμαρτυρομένων.

Εἰς μίαν τῶν συνεδριῶν τούτων συζητουμένου τοῦ θέματος κατὰ πόσον διὰ τῶν τοιούτων ἐν Εὐρώπῃ συνεδρίων προάγεται τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδῶν διηρημένας τὰς γνώμας, τοῦ μητροπολίτου Παρισίων Εὐλογίου, ἐξάρχου πατριαρχικοῦ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ῥῶσων διαβλεπόντων πρόσθεν μεγάλην, εἶπον τὰ ἐξῆς περίπου.

«Χαιρετίζω τοὺς ἀγίους συνέδρους καὶ τόσον σαφοὺς θεολόγους ἐκ μέρους τῆς νεοσυστάτου Ἀλβανικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν νέα ἀλλὰ καὶ παλαιὰ ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶσιν ἐν τῷ δισχιλιετῆ αὐτῆς πολυοδύνην χριστιανικῷ βίῳ, ἐμφανίζεται ἤδη ὡς ἐκλεκτὴ τοῦ Χριστοῦ νόμφη, διαφυλάξασα ἐναντίον ποικιλιωμένων ἐχθρῶν ἀκηλίδωτον τὴν ἀγνότητα τῆς πίστεως, καὶ ὡς τοιαύτη, εἴπερ τις καὶ ἄλλη, ἔχει λόγον νὰ εἶναι υπερήφανος καὶ νὰ ἔχη ἔγκυρον γνώμη. Καὶ ἄλλοτε οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες ὅτε ἔβλεπον ἐπιεικῆ τὴν πτώσιν αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ πλήγματα τῶν βαρβάρων, ταύτην τὴν ἐσφαλμένην ὁδὸν ἠκολούθησαν, προσκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ Πάπα πρὸς ἑνωσιν. Ἀλλ' οἰκτρῶς ἠπατήθησαν. Δὲν εἶναι ἄρα ὀρθὴ ἡ ὁδός, ἣν ἀκολουθοῦμεν. «Οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐφ' ὕδαρ», λέγει ὁ προφήτης Ἠσαίας, καὶ οἱ πάσχοντες πορεύονται εἰς λατρὸν καὶ οὐχὶ οἱ καλῶς ἔχοντες. Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἡ μήτηρ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅθεν πάσαι αὐταὶ ἔλαβον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει δικαιώματα ἀπαράγραπτα καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτῆ νὰ καλέσῃ πρὸς ἑνωσιν τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, παρεκτραπέλας τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἀποκλινούσας πρὸς διαφόρους ἑτεροδοξίας. Ἡμεῖς καυχώμεθα καὶ δικαίως, ὅτι ἐτηρήσαμεν ἀπραχάρακτον τὸ δόγμα

καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ ἔχομεν ἐκδηλότερον τὸν ἐν τῇ λατρείᾳ τελετουργικὸν τῆς ἀγιαζούσης χάριτος τύπον, καὶ τὸν χριστιανικὸν πολιτισμὸν ἀκραϊφνέστερον. Προσελθέτωσαν λοιπὸν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, οἱ τῆς Δύσεως αἰρεσιάρχαι καὶ οἱ τῆς πλάνης αὐτῶν διδάσκαλοι, ἵνα ἐν μέσῳ γενόμενοι τῶν πραγμάτων ἐπιγνώσιν ἀκριθέστερον τὴν ἀλήθειαν. Τὸν τρόπον τοῦτον ἐπεχείρησαν τὸ πάλαι νὰ ἐγκαινιάσωσιν οἱ τῆς Τυβίγγης Θεολόγοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου πατριάρχου Ἱερεμίου, ἀπευθύναντες τὰς γνωσιὰς ἐπιστολάς καὶ καταμαθόντες παρ' αὐτοῦ τὰ ἡμέτερα θεοδιδάκτα δόγματα. Συνεχισταὶ αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀνεφάνησαν οἱ ἀγγλικοὶ, οἵτινες ἐπὶ 300 ἤδη ἔτη καὶ δι' ἐπιστολῶν καὶ αὐτοπροσώπως ἐπισκεψάμενοι καὶ περιηγησάμενοι τὰς ὀρθοδόξους Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ διὰ βάθους ἐμελετήσαντες καὶ ἐνημερωθέντες περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πάντων, ἐμφανίζονται νῦν ἐγγὺς ἡμῶν προσκείμενοι καὶ διατεθειμένοι ἀνεπιφυλάκτως νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ μέχρι τοῦ σχίσματος θεοπισθέντα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ (ὡς εἶπέ μοι ὁ τοῦ Γλόστερ σοφὸς ἐπίσκοπος καὶ καθηγητὴς ἐν Ὁξφόρδῃ). Διατί λοιπὸν ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη ; διατί ἀκολουθεῖται τὴν ἀνάτη δδὸν, ἣν ὁ γνωστὸς τελευταῖον καινοτόμος Πατριάρχης Κων)πόλεως πρῶτος ᾤδευσε μὲ δλέθρια ἀποτελέσματα ; Διατί περιάγομεν ἐπὶ δίσκου τὴν ὀρθοδοξίαν, ὅπου ἐραστὰς οὐδὲ θαυμαστὰς ἔχει ; ἢ ἠρχίσασμεν ἀνεπιγνώτως νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς καὶ ἐρχόμεθα νὰ φωτισθῶμεν παρὰ τῶν πολεμίων αὐτῆς ; Ὡ ; Ἀγιορείτης ἐπὶ 45 ἔτη διαμείνας εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν, εἶδον πλείστους Εὐρωπαϊοὺς Θεολόγους ἐπισκεψμένους τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸ μουσεῖον αὐτῆς. Οὐδένα τούτων εἶδον νὰ ζητήσῃ ἔστω καὶ περιέργως νὰ παραστῇ εἰς τὰς τελετὰς καὶ νὰ προσκυνήσῃ ἐν τῷ ναῷ ὡς χριστιανός, πλὴν τῶν Ἀγγλικανῶν. Ἐν πεποιθήσει οἱ διαμαρτυρόμενοι φρονοῦσι, καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοκαθολικοὶ, ὡς διεκήρυξεν ὁ ἀείμνηστος δογματικὸς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ζήκος Ρώσης. ὅτι οὐδὲν δύνανται νὰ διδαχθῶσι παρὰ τῶν ἀνατολικῶν, καὶ ὅτι μόνοι αὐτοὶ, ὡς σοφοί, κατέχουσι τὴν πᾶσαν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Ἴσως ἡμεῖς νὰ μὴ δυνάμεθα ομικροί τε καὶ ὀλίγοι ὄντες νὰ παραστήσωμεν αὐτοῖς τὸ ἔκπαυλον τῆς ὀρθοδοξίας μεγαλεῖον, ἴσως νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἀντεπεξέλθωμεν εἰς τὰς τόσας διαστροφὰς τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς σοφιστείας αὐτῶν, ἀλλὰ διατί τότε δὲν παραπέμπομεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνόθευτον πηγὴν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, εἰς τὰς ὀρθοδόξους ὁμολογίας, ἐν αἷς τόσῳ σαφῶς τε καὶ συντόμως ἐκτίθενται τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ; Διατί τέλος δὲν καθιστῶμεν αὐτοῖς γνώρισμα τὰ πολυπληθῆ ἐγχειρίδια δογματικῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρώσων θεολόγων ; Ταῦτα πάντα, εἴγε εἰλικρινῶς ἐφίενται νὰ καταμάθωσι τὰ ἡμέτερα, προσιτὰ λίαν αὐτοῖς εἰσὶ καὶ ραδίως μαθητὰ καὶ γνησιώτερα ἢ αἱ ξενόφωνοι ἡμῶν λαλιαὶ καὶ τὰ ἀσθενῆ κηρύγματα. Ἴδου λοιπὸν ἡ μόνη διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀληθινὴ δδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὁμολογος καὶ γὰρ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀρχὰς κατέθεσα ἐμπεριστατωμένην ἐπὶ τῇ θύσει τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πραγματείαν. Ἐπὶ ζητήματος οὐχὶ σαφῶς ἐκτιθεμένου παρὰ τοῖς ἡμετέροις δογματολόγοις ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὀλως ἀλύτου, «περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς θεοπνευστίας ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ».

Κακῶς ὀνομάζεται ἡ ἐνέργεια αὐτῶν τῶν συνεδρίων «κίνησις οἰκουμενικῆ»

ἀφοῦ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία οὐ μόνον ἀπέχει, ἀλλ' ἀγρίως ἐπιτίθεται, ὡς τελευταῖον διὰ διτόμου συγγράμματος γραφέντος ὑπὸ σοφοῦ Ἰησοῦτου καὶ κυκλοφοροῦτος ἐν Ἐδιμβούργῳ. ¹⁾ Δριμύτατα δὲ φέγει καὶ τοὺς ὀρθοδόξους ὡς προβαίνοντας εἰς παραχωρήσεις καὶ οἰκονομίας καὶ ὡς ἐνοῦντας ἑαυτοῦς ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους».

Μακεδονία Θεολογίας 8-9-37.

Πολλοὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐπεκρότησαν τὰ λεγόμενά μου καὶ ἀνεχωρήσαμεν τὴν ἐπομένην. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐπέτρεψαν οἱ ἐγκάθετοι Ἀγγλικανῶν τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁμιλίας ταύτης, ἀλλ' ἐν Θυρίκῃ, ἔθεν διήλθον ἐπιστρέφων εἰς Κορυθαῖν, κατώρθωσα νὰ δημοσιεύσω τὴν τε ὁμιλίαν καὶ τὰς ἐντυπώσεις μου, ἐν ἐκτάσει δὲ ἔπειτα εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Τυράνων εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἔκθεσίν μου. Μετ' ἐμὲ ἔγραψεν ὁ συμπαραστάτης ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀγαπητὸς συμφοιτητῆς μου καθηγητῆς κ. Π. Μπρατσιώτης καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ μακαριωτὸς Πατριάρχης Νικόλαος, ἀμφότεροι δηλ. ὑπὲρ τῆς μὴ μεταβάσεως εἰς τὰ συνέδρια.

Μετ' οὐ πολὺ ἀπρόοπτον γεγονός ἐπείσει καὶ τὸν μακ. ἀρχιεπίσκοπον Χρῆσανθεν νὰ συμφωνήσῃ ἀπολύτως μεθ' ἡμῶν. Εἶναι τὸ ἔξης: ἀπ' ἀρχῆς εἰ Ὀρθόδοξοι εἶχον ἀξιώσει παρὰ τῶν Ἀγγλικανῶν νὰ συντάξωσι τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν 39 ἄρθρα εἶναι προτεσταντικὰ τὸ δὲ εὐχολογίον τῶν δὲ εἶναι συμβολικὸν βιβλίον. Ὁρίσθη τριμελὲς ἐπιτροπὴ, ἧτις μετὰ πενταετίαν ὄλην ὑπέβαλε τὴν ἔκθεσιν «Περὶ τῆς πίστεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἀσυζητητὴ παρέδέξατο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταβριγίας, παρὰ τὰς σφοδρὰς διαμαρτυρίας 2000 κληρικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀφελέστατα ἀπήντησεν «Αὐτὰ πιστεύομεν! Τίνα δὲ ταῦτα; ἄρνησις τελεία ὄλων σχεδὸν τῶν ἱερῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως: «Ἀπλῶς καὶ μάλιστα ρητῶς ἐπιτρέπει τὴν ἄρνησιν τῆς ἐκ Παρθένου συλλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν, ἐπιτρέπει ἕκαστον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου (τῆς πίστεως) νὰ μεταφράζῃται «συμβολικῶς» καὶ ἐπιτρέπει μίαν ἀντίληψιν περὶ τῆς Ἀποκαλύψεως ῥιζικῶς διάφορον τῆς ἐν τῇ Γραφῇ καὶ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκτῆς». Καὶ ἐπιφέρει πρὸς δικαιολογίαν: «Θὰ ἠθέλωμεν νὰ δώσωμεν μᾶλλον ὑγιᾶ θεμέλιον καὶ πτωχὸν ὑπεροικοδόμημα ἢ νὰ δώσωμεν ἐπιβλητικὸν ὑπεροικοδόμημα ἐπὶ σαθρῶν θεμελίων. Ἐνταῦθα ὑποδόσκει πολλὸς κίνδυνος ἐν ταῖς ἔξωτερικαῖς τελεταῖς καὶ ὠραῖαις ὁμιλίαις περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις συγκαλύπτει προδοσίαν τῆς πίστεως τοῦ Ἐδαγγελίου!» ¹⁾ Μετὰ τὸ ἀποτρόπαιον

¹⁾ Ὁρθῶς παρατηρεῖ τελευταῖον καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης κ. Βασ. Ἐξωρχος, δι' ἣ συνείδησις τῆς ἐνιαίας ἐκκλησίας ἔχει δώσει εἰς λέξιν «οἰκουμένην» τὴν πνευματικὴν ἐννοίαν, καθ' ἣν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ «ἔθνη» καὶ πρὸς τοὺς «βαρβάρους» καλεῖται «οἰκουμένη» ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καθόλου καὶ μάλιστα ἢ μὴ αἰρετικῆς

[Ἐκκλησία ἐτ. λα', 1954, σ. 50]

¹⁾ Ταῦτα γράφει ὁ A. G. Herbert μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Church Union ὅστις συνέταξεν ὑπόμνημα περὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς δογματικῆς ἐπιτροπῆς καὶ μεταφράζει ὁ

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΩΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κοήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 146)

ΩΔΗ ΣΤ'. Ο ΕΙΡΜΟΣ

«Ἐβόησα, ἐν ὄλη...»

Ἡ ἕκτη ᾠδή εἶναι ποίημα τοῦ Προφήτου Ἰωανᾶ, μὲ τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, διότι τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους καὶ προφητεῖται περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ γεγραμμένη αὕτη εἰς τὴν Προφητείαν του. (Νικησοδήμου τοῦ ἀγιορείτου Ἐορτοδρόμιον, Βενετία 1836, σελ. κδ'). Βλέπε Ἰωανᾶ, 6', 3: «...Ἐβόησα ἐν θλίψει μου (εἶπεν ὁ Ἰωανᾶς πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους) πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου ἐκ κοιλίας ἄδου κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου...». — Ὡς καὶ εἰς τοὺς προη-

γουμένους Εἰρμούς, οὕτω καὶ εἰς τὸν παρόντα Εἰρμὸν τῆς ΣΤ' ᾠδῆς, ὁ ἱερὸς ποιητὴς χρησιμοποίησεν τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ᾠδῆς, ἅτινα εἶναι ἐνταῦθα, λέξεις εἰλημμένοι ἐκ τῆς ᾠδῆς τοῦ Ἰωανᾶ (Ἰωανᾶ 6', 2 - 10). — Ἡ πλοκὴ τοῦ νοήματος τοῦ εἰρμῶ τοῦτου εἶναι εὐχαριστήριος πρὸς τὸν «οἶκτίρμονα Θεόν» ἀναφορά, ἢ προσευχή, διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ψυχῆς (=«ζωῆς») τοῦ, διὰ τοῦ Μ. τοῦτου Κανόνος, προσευχομένου ἀνθρώπου.

1. «Τὰ δάκρυα, Σωτήρ...».

Ὡς ἀνέφερον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ 1ου τροπαρίου τῆς Α' ᾠδῆς τοῦ Μ. Κανόνος, καὶ εἰς ἄλλα τροπάρια, πένθιμον καὶ κλαυθμυρίζον εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ

τοῦτο τῶν Ἀγγλων κήρυγμα ἔπαυσαν νὰ στέλλουν εἰς τὰ συνέδρια ἀντιπροσώπους καὶ μόνον 1-2 φορές ὁ Δαμασκηνὸς διὰ πολιτικούς λόγους ἔστειλεν ὡς καὶ ὁ νῦν ἀρχιερατεύων. Οὗτος παρὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας ἐπιμένει καὶ πάλιν νὰ στέλλῃ. ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, γνωρίζετε τί ποιεῖτε; ὅτι ἀπωλέσατε τὴν οἰκουμηνικὴν κυριαρχίαν ὡς ὀρθόδοξοι, ὡς Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ παρέδώσατε αὐτὴν εἰς τοὺς διαμαρτυρομένους, εἴτινες ἄγουσι καὶ φέρουσιν ὑμᾶς, ὅπου θέλουσι διὰ νὰ δεῖξωσιν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἔχουσι τὰ σκήπτρα; καὶ ὅταν καλῶσιν αὐτοί, ἐννοεῖται, ὅτι θέλουσι νὰ σᾶς πάρουν μὲ τὸ μέρος· αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τί ποιεῖτε λοιπόν; Τί θὰ ἐλέγετε ὡς Ἕλληνας, ἐὰν οἱ κουκουέδες σᾶς προσεκάλουν εἰς τὰ βουνὰ νὰ συζητεῖτε περὶ ἐθνικῶν πραγμάτων, περὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος; Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ συνέδρια.

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Τιμόθεος ἐν Νέᾳ Σιδῶν τόμ. ΑΔ', 1939, σ. 446—7 ἔλας ὁ τόμος αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Μαῖου γράφει ἀνάλυσιν τῆς ἐκθέσεως καὶ τὰς κρίσεις δικαστῶν θεολόγων Ἀγγλων, οἵτινες ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἐπρόδωκε τὴν πίστιν. Ὅρα δὲ τὸ σκότος ὅπερ καλύπτει τὸν νοῦν αὐτῆς, ὅταν ὁ Herbert λέγῃ, ὅτι εἶναι προδοσία τῆς πίστεως τοῦ Ἐθαγγελίου τὸ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη, καὶ δὲν ἀκούει τὸν Παῦλον λέγοντα: καὶ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν, εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγαυρα τὸν Χριστὸν, ὃν οὐκ ἤγαυρεν» Α' Κορ. ιε', 14.

Μ. Κανόνος. Ἰδοὺ δὲ δεῖ καὶ εἰς τὸ παρὸν τροπάριον ἐπικρατεῖ ὁ θρῆνος τῆς μετανουήσεως ψυχῆς.—«Προσφέρει (δὲ ἔξομολογούμενος) πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰ δάκρυα τῶν ὀμμάτων του, καὶ τοὺς ἕκ βάθους (ψυχῆς) στεναγμούς του, καθαρῶς (=εὐκρινῶς, ἐπὶ τῷ σκοπῷ καθαρμοῦ, ἐξαγνισμοῦ), καθ' ὄνυχρον ἡ καρδία βοᾷ, τὴν φωνὴν τοῦ Τελώνου: «ἤμαρτον (Θεέ), ἰλάσθητί μοι». (Λουκᾶ ιη', 13).— Πρβλ. σχολία εἰς τὰ 24ον, 25ον καὶ 28ον τροπάρια τῆς Β' ᾠδῆς, καὶ εἰς τὸ 14ον τῆς Ε' ᾠδῆς, εἰς τὸ 10ον τῆς Α', καὶ εἰς τὸ 5ον τῆς Β' ᾠδῆς.—Σημειωτέον δεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ γραφή: «βοῶ σοι ἐκ καρδίας».

2. «Ἐξένευσας, ψυχὴ...».

«Ἐξένευσας» (τοῦ ρήματος ἐκ νέω = ἐκφεύγω ἰακουλῶν). Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς ἀμαρτησάσης ψυχῆς νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐκ τοῦ Σωτῆρος, γεγονός τὸ ὅποιον ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν καταστροφὴν αὐτῆς. Διὰ νὰ μείνωμεν δὲ εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν σημασίαν τοῦ ρήματος ἐκ νέω (τὸ «ἐξένευσας» εἶναι ἀόριστος αὐτοῦ) πρέπει νὰ νοήσωμεν ἐνταῦθα τὸ πέλαγος τοῦ θεοῦ ἐλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀμαρτωλὴ ψυχὴ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ, ἐξ οὗ καὶ αἰ συνέπεται δι' αὐτὴν θὰ εἶναι ὁμοίαι μετὰ τὴν φρικτὴν καταστροφὴν τοῦ Δαθάν καὶ τοῦ Ἀβειρών.—Ὁ Δαθάν καὶ ὁ Ἀβειρών κἀνέστησαν ἔναντι Μωϋσῆ, (ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἐλιάβ), καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀντιστάσεως αὐτῶν «ἠνοίχθη ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν αὐτούς». (Βλέπε Ἀριθμοί ιστ', 1-34, καὶ κατ', 9-10).— «Ἀλλὰ κράξον, ὦ ψυχὴ, πρὸς τὸν Θεόν, φεῖται κ.λ.π.». Πρβλ. καὶ τὸ σχολίον εἰς τὸ 12ον τροπάριον τῆς προηγουμένης Ε' ᾠδῆς.

3. «Ὡς δάμαλις, ψυχὴ...».

Ἐπάρχει παρ' Ἑβραίοις λόγος παροιμιώδης, ἔχων οὕτω: «Ὡς δάμαλις παροιστρῶσα παροίστησεν Ἰσραὴλ...» Ὡση ἐ δ', 16).—(Ὁ Ἐφραὶμ εἶναι υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ὁ μόνος ἀδελφὸς τοῦ Μανασσῆ, (Γένεσις μη', 1 καὶ ἐξῆς) εὐλογηθεὶς, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μανασσῆ ὑπὸ τοῦ πάπου του Ἰακώβ.—Τὸ ὄνομα τοῦ Ἐφραὶμ λαμβάνεται ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἡ φυλὴ τοῦ Ἐφραὶμ εἶχεν ἐξέχουσαν θέσιν παρὰ τῷ Ἰσραὴλ. — «Ἐξομωθήσεται Ἐφραὶμ» = ἠθέλησες νὰ ὁμοιάσῃ, καὶ ἐπέτυχες τὴν ὁμοίωσιν μετὰ τὸν Ἐφραὶμ (Ἰσραὴλ), ὁ ὅποιος ἐστὶν δεῖ ἠνεῖτο τὸν Θεόν, λατρεύων (οὐκ ἐθελοῦς ἐν τῷ συνόλῳ του) ἄλλοις Θεοῦ, ὡς ἀναφέρουσι τὰ προφητικὰ ἱδία βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. — «Ὡς δορκὰς ἐκ βρόχων» εἶναι ἕτερος παροιμιώδης παρ' Ἑβραίοις λόγος. Βλέπε Παροιμίας στ', 5: «...ἕνα σώζῃ ὡς περ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὡς περ ὄρνειον ἐκ πικίδος». Συνιστᾷ δηλαδὴ ὁ ἱερὸς ποιητὴς ἕνα ἢ «παροιστρῆσασα» (=μανιωδῶς παροξυνθεῖσα πρὸς ἀκατάκυστον διάπραξιν ἀμαρτιῶν) ψυχὴ, «ἀνασώσῃ» (=γλυτώσῃ, σώσῃ ἐκ τοῦ ἀμέσου κινδύνου) τὸν «εἶον» (=τὴν ζωὴν).—«Πτερωθεῖσα» (τοῦ ρήματος πτεροῦμαι = ἀποκτῶ πτέρυγας) ἦτοι ἀποκτῶσα πτέρυγας πνευματικὰς, διὰ τῆς «πράξεως», τοῦ «νοῦ», καὶ τῆς «θεωρίας» (περὶ ὧν διέπε σχολία εἰς προηγούμενα τοῦ παρόντος Μ. Κανόνος τροπάρια), καθ' ὄν τρόπον κατορθώνει καὶ διαφεύγει τὰ δίκτυα (=βρόχοι) ἢ δορκὰς (ἢ ἔλαφος), ἢ μάλλον ὡς τὸ ὄρνειον, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ πτερυγίσματος αὐτοῦ (τοῦ ἐγκαίρου) διαφεύγει τὴν σύλληψιν αὐτοῦ ἢ τὸν φόνον.—Πρβλ. καὶ Μ. Βασιλεῖου

Ὁμιλίαν εἰς τὸ «Πρόσεχε σεαυτῶν»: «Ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις· κεκρυμμένοι βρόχοι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ [Διαβόλου] πολλαχόθεν καταπεπήγασι. Πάντα οὖν περισκόπει, ἵνα σώσῃ, ὡσπερ δορκάς, ἐκ βρόχων καὶ ὡσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἡ μὲν γὰρ δορκάς ἀνάλωτος ἐστὶ τοῖς βρόχοις δι' ἀξυότητά τῆς δράσεως... τὸ δὲ ὄρνεον κούφῳ τῇ πτερῶ ὑψηλότερον τῆς ἐπιβουλής τῶν ἀγρευόντων, ὅταν προσέχη, γίνεται. Ὅρα οὖν μὴ χείριων φανῆς τῶν ἀλόγων πρὸς τὴν σεαυτοῦ φυλακὴν, μήποτε ταῖς παγίσιν ἀλούς, θήραμα γένηται τοῦ διαβόλου, ἐζωγραφημένος ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα...».

4. «Ἡ χεὶρ ἡμᾶς, Μωυσέως...».

Καὶ πάλιν, ὡς πολλάκις, ὁ ἱερὸς ποιητῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ψυχὴν. Ἐχει δὲ ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐν τῷ παρόντι τροπαρίου τὰ ἐν τῇ Ἐξόδῳ (δ', β. 7) ἐξιστορούμενα, καὶ συνδυάζει πρὸς σκοπὸν ἐποικοδομητικὸν ταῦτα πρὸς τὴν «λεὺκανσιν» καὶ «κάθαρσιν» βίου ἐμοιάζοντος πρὸς τὴν λεπτὰν χεῖρα τοῦ Μωυσέως, ἧτοι: βίου ἀμαρτωλοῦ. — Ἐγκεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ τροπαρίου τούτου ἡ δύναμις τῆς πίστεως ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δυναμένου νὰ ἐπιδαφιλέουσι τὴν χάριν αὐτοῦ, ὅπου ἡ ἀμαρτία ἔχει ὑπερπερισσεύσει. (Πρβλ. Ρωμ. ε', 20). — Ἐν κατακλιθεὶς τοῦ τροπαρίου παρέχεσθαι ἐνθάρρυνσις εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας λεπτωθεῖσαν ψυχὴν: («... μὴ ἀπογνῆς σεαυτὴν, κὰν ἐλεπρώθῃς...»). — Ὁ παραλληλισμὸς (ἢ ἡ παρομοίωσις) τῆς ἀμαρτίας πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῆς λεπτῆς, διὰ τοῦ ὁποῦ ζωηρὰ χρώματα λαμβάνει ἡ ἀμαρτία, εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ ποιοῦνται ταύτης χρῆσιν ἐν τοῖς ἔργοις (συγγραμμασίῳ) αὐτῶν. — Πρβλ. καὶ τὸ τοῦ ν' ψαλμοῦ, (στίχος 9): «... πλουτεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθή-

σομαι».)

5. «Τὰ κύματα, Σωτήρ...».

Παρομοίωσις τῶν «πεισιμάτων» (=ἀμαρτημάτων) πρὸς τὰ κύματα, καὶ δὴ πρὸς τὰ κύματα τῆς «Ἐρυθρᾶς θαλάσσης», Βλέπε Ἐξόδος 18', 28: «Καὶ ἐπαναστραφέν τὸ ὕδωρ ἐκάλυψε τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἀναβάτας, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν Φαραώ...». — «Τριστάτα» = οἱ παρὰ τὰ Αἰγυπτιακὰ ἄρματα, καὶ ἐπ' αὐτοῖς εὐρισκόμενοι πολεμισταί. — Ἀς σημειωθῆ ἔνταῦθα, εἰ πρὸς κύματα θαλάσσης παρομοιάζονται οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς ἀμαρτίας ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἀδελφοθέου, (στίχος 13): «Κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἐκυτῶν αἰσχύναις...». Ἐὶς τὸ παρὸν χωρίον θὰ εἶχεν ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ὁ ἱερὸς καὶ ἅγιος ὑμνογράφος, ἐν τῷ παρόντι ἐκφραστικῶ τροπαρίῳ. — Ὁ κωδιξ (ἦτοι τὸ χειρόγραφον Τριψίδιον) τῆς Ἰεκατονταετηρίδος ἔχει τὴν γραφήν: «Ἐκάλυψάν με», ἀντὶ τῆς «ἐκάλυψέ με», ἣτις ἀποτελεῖ ἀττικὴν σύνταξιν.

6. «Ἀγνώμονα, ψυχὴ...».

Πάλιν πρὸς τὴν ψυχὴν ὁ μονόλογος. — Ἡ «ἀγνώμων τῆς ψυχῆς προαίρεσις» (= ἡ ἀγνώμων διάθεσις τῆς ψυχῆς) παραλληλίζεται πρὸς τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Περὶ ταύτης βλέπε Ἐξόδον 10', 2 καὶ καθ' ἐξῆς, ἐνθα ἐξιστοροῦνται τὰ τῆς θαυμαστῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ διατροφῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ τοῦ μάννα. — Ἡ ψυχὴ προετίμησεν (=προέκρινεν) ἀντὶ τοῦ «θείου μάννα» ἦτοι ἀντὶ τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἐπιτυχανομένης διὰ βίου συμφώνου πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, τὴν «φιλήδονον τῶν παθῶν ἀδηφάγιαν», ἣτοι τὴν «ἀχόρταγον» εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ὑπὸ τοῦ Καθηγουμ. τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου κ.κ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 163)

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς διὰ τοῦ νέου Συντάγματος ἐρρυθμίσθη σαφῶς τὸ ζήτημα τοῦ ἀναπαλλοτριώτου, περιορισθὲν εἰς μόνην τὴν χερσόνησον τοῦ Ἁθῶ (Σύνταγμα ἄρθρ. 110), πλὴν κατὰ τὸ ἕτερον μόνον σκέλος ἐλόθη τὸ ζήτημα, διότι ἐναπέμεινεν ἡ μέριμνα τῆς ἐξασφαλίσεως εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς Ἁγίου Ὄρους, τῆς κατὰ τοὺς κειμένους ἐξαιρετικοῦς Νόμους ἀποζημιώσεως, ἐπαρκοῦς πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Ἀκολουθεῖ ὁ Νόμος 4716 καθ' ὃν ἡ ἀποζημίωσις τῶν Ἱ. Μονῶν, ὁρίζεται ἴση πρὸς τὴν σημερινὴν ἀξίαν τῶν ἀπαλλοτριουμένων ἐκτάσεων. Κατὰ τὸν Νόμον δὲ τοῦτον ἐδόθη μία προσωρινὴ

διευθέτησις τοῦ ζητήματος μέχρις οὗ λυθῆ τούτο ὀριστικῶς. Τοῦ ζητήματος μὴ ἐπιλυθέντος, οὕτως, ἐναπέμεινε μία ὁδός, ἡ τριαυτὴ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, δι' ἧς εὐθείας συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἀνδιαφερομένων, τῆς συμφωνίας ἑμῶς ὑποκαιμένης εἰς τὴν τελικὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ (Προέδρου Ἐφετῶν Θεσσαλονίκης). Οὕτω συνετάχθη τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου, δι' οὗ πιστεύεται διὰ ἐπιλύσεως ὀριστικῶς τὸ ἀκινήθωδες τοῦτο ζήτημα. Εἰδικώτερον, διὰ μὲν τοῦ 1ου ἄρθρου καθορίζεται τίνι τρόπῳ ἐκάστη Μονὴ θὰ προέλθῃ εἰς τὴν σύναψιν τοῦ συνοποσχετικοῦ καὶ πῶς θὰ ἀτονίσωσιν αἱ ἐκδοθεῖσαι ἤδη ἀποφάσεις ἀποζημιώσεως ἐνίων Μονῶν. Περαιτέρω

ἠδονὰς τῆς σαρκὸς κλίσιν καὶ ὑποταγὴν, κατὰ τρόπον προδηλοῦντα ἀνοσιάν (= ἀλόγως), ἢ κτηνωδίαν. Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἀδηφάγος». — Πρβλ. σχόλια εἰς τὸ 14ον τροπᾶριον τῆς Β' ψάξης, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ «φιληδόνου ζωῆς», καὶ εἰς τὸ 20ὸν τῆς αὐτῆς ψάξης, ἐνθα ὁ λόγος περὶ «φιληδόνων ὁρμῶν» κ.λ.π.

7. «Τὰ ὕεια κρέα...».

Παρόμοιον πρὸς τὸ ἀνωτέρω τροπᾶριον εἶναι τὸ παρὸν. Ὡς ἐκεῖ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀχαρίστως προετίμησεν ἀντὶ τοῦ μάννα τὸν γογγυσμὸν κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ ἀντὶ τοῦ «θείου μάννα» προετίμησε «τὴν φιληδονίαν τῶν παθῶν ἀδηφάγίαν», οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ὡς ὁ Ἰσραὴλ, προετίμησεν ἡ ψυχὴ «τὰ ὕεια κρέα καὶ τοὺς λέβητας καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν» ἀντὶ τῆς «ἐπουρανίου» τροφῆς. Περὶ τῶν κρεῶν (κρεάτων) καὶ τῶν λεβήτων, τῆς τροφῆς ἣν μαγειρεῦοντες ἐντέδς λεβήτων Ἰερωγον (δοῦλοισιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ διαμένοντες Ἰσραηλιταὶ) ἐβλέπε Ἐξοδον 15', 3:

«καὶ εἶπον πρὸς αὐτοὺς (Μωϋσῆα καὶ Ἀαρὼν) οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Ὁφελον ἀπεθάνομεν πληγέντες ὑπὸ Κυρίου ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, ὅταν ἐκαθίσταμεν ἐπὶ τῶν λεβήτων τῶν κρεῶν, καὶ ἐσθίομεν ἄρτους εἰς πλησμονήν...», καὶ Ἀριθμ. 11', 4: «...καὶ καθίσαντες ἐκλαίον καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ εἶπαν. Τίς ἡμᾶς ψωμίει κρέα», καὶ περαιτέρω (στίχος 5): «ἐμνήσθημεν τοὺς ἰχθύας, οὓς ἤσθιομεν ἐν Αἰγύπτῳ ἑωρεῶν, καὶ τοὺς σικύους, καὶ τοὺς πέποννας, καὶ τὰ πράσα, καὶ τὰ κρέμματα, καὶ τὰ σκόροδα...». — Τὸ ἠθικὸν διδάγμα τοῦ παρόντος τροπαρίου εἶναι τὸ ἴδιον μὲν τὸ τοῦ προηγουμένου τροπαρίου. — Τροφή «ἐπουρανίου» δύναται νὰ νοηθῆ ἐνταῦθα ἡ θεία Εὐχαριστία. Πρβλ. Ἰωάννου σ', 51: «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ἄρτος δὲ ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑμῖν τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς...».

(Ἀκολουθεῖ)

δρίζεται ὁ καταρτισμὸς τῶν ἐκτιμητικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ἡ διαδικασία τῆς ἐξευρέσεως τοῦ τιμήματος. Δι' ἰδιαίτερον διατάξιον ρυθμίζονται εἰδικαί τινες περιπτώσεις μισθώσεων, ὡς καὶ δι' ἄλλους σκοπούς, πλην τῆς ἀποκαταστάσεως γενόμεναι καταλήψεις (στρατιωτικὰ ἵπποφορβεῖα, ἀγροτικαὶ φυλακαὶ). Τέλος καθιεροῦται ὅτι ἡ ἀποζημίωσις τῶν Ἱ. Μονῶν διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἰδιοκτησίας των, γενήσεται οὐχὶ διὰ καταβολῆς αὐτοαῖτου (εἰς χρῆμα ἢ ὁμολογίας) τοῦ ἐξευρεθησομένου τιμήματος, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰς τὸ διηνεκὲς καταβολῆς τῶν τόκων τούτου, εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἡ περιουσία αὐτῆ ν' ἀποτελῇ ἀέννητον πηγὴν ἐξοικονομησεως τῶν ἀπαραιτήτων πόρων τῆς συντηρήσεως τῶν Μονῶν καὶ τῆς συνεχίσεως τοῦ ἔργου αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 2 Φεβρουαρίου 1932

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Εἰσηγητὴς
Κ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ Κ. ΚΟΝΤΟΔΙΝΑΣ

Συζητηθείσης τῆς ὡς ἄνω Ἐκθέσεως εἰς τὴν βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ τοῦ προσηρητημένου σχεδίου τοῦ Νόμου 5377/32, ὃν θὰ καταχωρήσωμεν κατωτέρω, συνετάγησαν τὰ κάτωθι χαρακτηριστικὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, ἔχοντα οὕτω: «ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ Περίοδος Β' Σύνοδος Δ'. Συνεδρίασις ΚΗ'. Τετάρτης 17 Φεβρουαρίου 1932... Ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν 6'. συζήτησιν νομοσχεδίου «περὶ ἐκτιμήσεως καὶ πληρωμῆς τῆς ἀξίας τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν ἁγίου Ὄρους», ὁ κ. Κοντοδίνης, Εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς, λέγει, ὅτι ἦτο ἀνάγκη ἐπιβεβλημένη νὰ διποβληθῇ τὸ Νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον λόβει ζήτημα ἀπασχολοῦν ἐπὶ διετείαν τὴν Κυβέρνησιν. Ὅταν οἱ πρόσφυγες κατέκλυσαν τὴν ὑπαιθρον, ἡ ὑπηρεσία εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταλάβῃ ἔκτασιν τοῦ ἁγίου Ὄρους (ἐννοεῖ τὴν ἐκτὸς τῆς ἱερᾶς Χερσονήσου κειμένην). Εἰς τὸν Κατ. Χάρτην τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἐτέθη διάταξις κατὰ τὴν ὁποίαν δλόκληρος ἡ ἔκτασις τοῦ ἁγίου Ὄρους εἶναι ἀναπαλλοτριώτος. Ὁβ- τως ἐδημιουργήθη δυσχέρεια διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων, εἰς δὲ τὸ τελευταίον

Σύνταγμα ὠρίσθη, τὸ ἀναπαλλοτριώσον μόνον διὰ τὴν χερσάνησον τοῦ Ἁθῶ. Αἱ Μοναὶ ἐὰν ἀποζημιωνόντο ἐπὶ τῇ θάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀγροτικοῦ Νόμου, δὲν ἠδύναντο νὰ συντηρηθοῦν, διότι τὰ ποσὰ τῶν ἀποζημιώσεων εἶναι γλίσχροα. Ἡ Κυβέρνησις μετὰ πολλὰς συζητήσεις, καθώρισε μίαν ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ θάσει τῶν σημερινῶν ἀναγκῶν, ἐξασφαλίζουσα ἀφ' ἑνὸς τὰς Μονὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐγκατάστασιν προσφύγων καὶ γηγενῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς εἶναι τὸ Νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶναι σχεδὸν μία σύμβασις μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ Μονῶν. Δι' αὐτοῦ καθορίζεται ἐν σύστημα ἀποζημιώσεως... Ὁ Νόμος οὗτος ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν σύμβασιν μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τῶν Μονῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδιώκεται νὰ παρασχεθῇ πλήρης ἀποζημίωσις εἰς τὰς μονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους, διὰ λόγους ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεώς του, ὀριζομένη ἴση πρὸς τὴν σημερινὴν ἀξίαν τῶν ἀπαλλοτριωθεισῶν ἐκτάσεων. Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ. Εἶμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸ καταρτισθὲν Νομοσχέδιον διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαγοράζονται τὰ Μετόχια τοῦ ἁγίου Ὄρους, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἐγκατασταθῆ πρόσφυγες καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπαλλοτριωθῆ ἀλλὰ δὲ ἐκμισθωθῆ. Ὅταν ὑπεβλήθη διὰ πρώτην φοράν τὸ Νομοσχέδιον, αἱ γεωργικαὶ Ὄργανώσεις τῆς Χαλκιδικῆς, εἶχον συνέλθει καὶ ὑπέβαλον τροποποιήσεις τινάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, διότι κατ' οὐσίαν πρόκειται σήμερον περὶ συμβάσεως μεταξὺ Κράτους καὶ τῶν Μονῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν σήμερον εἶναι νὰ παρασχεθῇ δεδαιώσις ὅτι οἱ πρόσφυγες θὰ χρεωθοῦν μετὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ὀρίζει ὁ ἀγροτικὸς Νόμος καὶ ὄχι μετὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν θὰ πληρωθῇ ἴσως τὸ Κράτος. Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ (Ἵπουργὸς Γεωργίας). Βεβαίως τὸ Δημόσιον δὲν θέτει ὡς θάσιν τὴν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν κάμνει μετὰ τὰς Μονὰς, τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν θὰ πληρῶνουν οἱ ἀγρόται συμφῶνως πρὸς τὸν ἀγροτικὸν Νόμον. Ἡ κατάστασις διὰ τοὺς χωρικοὺς παραμένει ἡ αὐτή, ὡς διαν. ἐγένεν ἡ ἀπαλλοτριώσις. Ὁδδεμία νέα ἐκτίμησις

πρόκειται νὰ γίνῃ. Κάμνω τὴν δὴλωσιν ὅτι δι' αὐτοῦ, θὰ συνεχισθῇ τὸ καθεστῶς τὸ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἀγροτικοῦ Νόμου. Αἱ Μοναί, καὶ ἰδίως αἱ ξέναι Μοναί, ἐζήτησαν ὅπως γίνῃ ἐπανεκδικασίς τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐδέχθησαν ὅπως καταφύγωμεν εἰς διαιτησίαν ἀποδεχόμεναι τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφεσίων.

Πρόκειται λοιπὸν περὶ μιᾶς συμβάσεως τὴν ὁποίαν κάμνομεν μὲ τὰς Μονάς. Θὰ γίνῃ λοιπὸν νέα ἐκτιμήσις καὶ θὰ πληρῶσῃ δεδαιώς τὸ Δημόσιον, ἐὰν υπάρξῃ διαφορά, ἢ ὁποία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τοὺς ἀγρότας. Τὸ μέτρον τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν γίνεται μόνον διὰ τὰς ξένης ὑπηκοότητος Μονάς, καὶ ὁποῖαι θέλουσι νὰ κανονισθῇ ἡ τιμὴ ἐπὶ τῇ βᾶσει μιᾶς διαιτησίας. Κυρίως πρόκειται διὰ μίαν Μονὴν ξένης ὑπηκοότητος καὶ γενικεύομεν τὸ ζήτημα καίτοι αἱ Ἑλληνικαὶ Μοναί δὲν ἐζήτησαν τοιοῦτόν τι. Πάντως ἡ ζητηθεῖσα τιμὴ θὰ εἶναι ἀνωτέρω τῆς σημερινῆς. Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ.

Θὰ ἠθέλομεν νὰ γνωρίζωμεν ποῖον εἶναι τὸ ἔδαρος τὸ ὁποῖον θὰ πέσῃ εἰς τὸ Δημόσιον. Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ (ὑπουργὸς Γεωργίας). Ἐχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι, πλέον τοῦ 8, τι πληρῶνομεν σήμερον δὲν θὰ πληρῶσονται. Αἱ Μοναὶ μόνον ἐννοοῦν νὰ πληρῶνῶνται τοῦτο κατόπιν διαιτησίας, διότι λέγουσι δύνασθε αὐριον νὰ μεταβάλητε τὸ μίσθωμα. Ἐὰν μοῦ ζητήτε ποῖαν ζημίαν θὰ ἔχω, ὡς ἀπαντῶ ὅτι δὲν ἔχω καμίαν ζημίαν, διότι ὅ, τι λαμβάνω τὸ δίδω. Τὸ μίσθωμα αὐτὸ, θὰ τὸ λαμβάνω καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀγρότου. Δὲν χάνω λοιπὸν τίποτα. Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ.

Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ προσέξωμεν εἶναι νὰ μὴ δίδωμεν περισσότερα δικαιώματα στοὺς ξένους ἀπὸ τοὺς δικούς μας, διότι αὐτὸ ποῦ γίνεται στὴν Ἑλλάδα, δὲν γίνεται καὶ εἰς ἄλλα Κράτη ὑπὲρ αὐτῆς. Θὰ ἐπεθύμομεν ἐπίσης νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσῃτε τὰ μέρη τὰ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὸν ἀγροτικὸν Νόμον διὰ νὰ μείνουσι πρὸς ἄσχυραν τῶν μοναχῶν καὶ πρέπει νὰ προσέξῃτε ἐὰν συμφέρῃ σήμερον νὰ κάμητε ἀπαρχὴν ἀπαλλοτριώσεως καὶ τῶν δασῶν. Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ (ὑπουργὸς Γεωργίας).

Δὲν πρόκειται νὰ δώσωμεν δόση εἰς τοὺς

ἀγρότας, μόνον ἀγροὺς δίδομεν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπασχόλησιν τῶν μοναχῶν, δὲν ὑπάρχουσι μοναχοὶ ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ. Τὰ κτήματα αὐτὰ ἐδίδοντο πάντοτε πρὸς ἐκμίσθωσιν. (Σημ. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόλυτον διότι ὅλα τὰ μεγάλα Μετόχια διετηροῦντο δι' αὐτεπιστάσεως τῶν μοναχῶν τῶν Ἱ. Μονῶν, ἐκτὸς ὀλιγίστων μικρῶν ἀγροτικῶν ἐκτάσεων». Γίνεται ἀκολούθως δεκτὸν τὸ Νομοσχέδιον εἰς 6' κατ' ἄρθρον συζήτησιν, ὡς ἐτροπολογήθη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἀναβαλλομένης τῆς ψηφίσεως τοῦ συνόλου.

Ὁθὺ κατηρτίσθη ὁ συμβατικὸς Νόμος 5377 ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ δημοσιευθεὶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 108) 8-4 1932 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος α' ἔχον οὕτω: «Νόμος 5377. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 75 τοῦ Συντάγματος, ἐκδίδομεν τὸν ἐπόμενον Νόμον, ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Ἄρθρον 1. Ἡ ἔκτιμησις τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἢ τῶν διὰ τοῦ παρόντος ἀπαλλοτριουμένων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν ἀγίου Ὁρους, διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου, ἐὰν ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἐκάστη ἰδιοκτήτρια τὸ ἀπαλλοτριωθέντος κτήματος Ἱ. Μονῆ δελώσῃ ἐγγράφως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ὅτι δέχεται τὴν κατὰ τοῦτον ἐκτίμησιν τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῆς, ἐρίζουσα συγχρόνως καὶ τὸ πρόσωπον ὅπερ θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 2 ἐκτιμητικὴν Ἐπιτροπὴν. 6) Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς ὡς ἄνω διμήνου προθεσμίας ἡ ἐκτίμησις γενήσεται συμφώνως τῷ Νόμῳ Γ.Φ.ΝΑ' (3951) ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Ν. Διαταγμάτων, ἢ δὲ καθορισθησόμενη ἀποζημίωσις θέλει καταβληθῆ εἰς τοὺς δικαιούχους εἰς ὁμολογίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 καὶ ἐφεξῆς τοῦ παρόντος... Ἄρθρον 2. α) Πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ἀξίας τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς Ἱ. Μονάς τοῦ ἀγίου Ὁρους, συνιστῶνται διμελεῖς Ἐκτιμητικαὶ Ἐπιτροπαί, ὧν τὸ μὲν ἓν τῶν μελῶν διορίζεται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, τὸ

δὲ ἕτερον παρὰ τῆς ἐνδιαφερομένης ἰδιοκτητρίας Μονῆς, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ κτήμα. 6) Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας καθορισθῆσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν συσταθησομένων Ἐκτιμητικῶν Ἐπιτροπῶν... "Ἀρθρον 4. α) Ὡς δάσεις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ τιμῆματος ἐκάστου κτήματος, θέλει ληφθῆ ἡ μέση καθαρά πρόσοδος αὐτοῦ εἰς εἶδος μιᾶς δεκαετίας πρὸ τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ πρὸ τῆς μισθώσεως διὰ τὰ μεμισθωμένα Μετόχια, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐκτίμησιν κατὰ πρῶτον λόγον τῶν στοιχείων, ἅτινα θὰ προσάγουν αἱ Μοναὶ ἐκ τῶν ἐπισημῶν αὐτῶν βιβλίων ἢ ἄλλων. Τιμὴ μονάδος ἐκάστης ἑκάς προέοντων θὰ λογίζεται ἡ τοιαύτη ἢ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαιτησίας ἔχουσαι ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ... δ) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξευρεθησομένη μέση ἔτησίᾳ πρόσοδος θὰ κεφαλαιοποιῆται μὲ τόκον 6%, οὕτως ὥστε τὸ ἐξευρεθησόμενον κεφάλαιον θὰ ἀποτελῇ τὸ τίμημα τοῦ κτήματος, οἱ τόκοι δὲ τοῦ τιμῆματος τούτου πρὸς 6% θὰ ἀποτελοῦν τὴν εἰς τὸ διηνεκὲς ἔτησίαν πρόσοδον τοῦ κτήματος. Τὸ τίμημα τῶν κτημάτων τοῦ ἁγίου Ὀρους δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου 3565 προβλεπομένην κράτησιν ὑπὲρ Ἑλδικοῦ Ταμεῖου Ἐποικισμοῦ... "Ἀρθρον 7. Διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας τῶν Ἀγιορειτικῶν κτημάτων θέλει συνολογηθῆ δάνειον πρὸς 6% ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὸν Ἀγιορειτικὸν Δάνειον» τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι διηνεκὲς. "Ἀρθρον 8. Αἱ ὁμολογίαι τοῦ δανείου τούτου θὰ ἀποφέρουν τόκον 6% καὶ θὰ ἐκδοθοῦν εἰς δραχμὰς, θὰ εἶναι δὲ ὀνομαστικαὶ πάγια καὶ ἀναπαλλοτριῶται, θεωρουμένης ἀκύρου καὶ ὡς μὴ γενομένης πάσης μεταβιβάσεως αὐτῶν ἢ τοῦ ἀνήκοντος αὐτοῖς τόκου. Αἱ ἀνωτέρω ὁμολογίαι ὡς καὶ ὁ τόκος αὐτῶν εἶναι ἀπηλλαγμένοι παντὸς εἶδους χαρτοσήμου καὶ φόρου ἐν τῷ παρόντι καὶ μέλλοντι. Ὁ τόπος τῶν ὁμολογιῶν ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς καταβολῆς τῶν τόκων θέλει καθορισθῆ διὰ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑ-

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΦΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΕΘΗΣ

Μέθη, πάθος γαστρικόν, προερχόμενον ἔξ υπερμέτρου πόσεως ἀκράτου οἴνου καὶ οἰνοπνευματούχων ποτιῶν, ἢ ἐκ τοξικῶν οὐσιῶν. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει «Οὐ γὰρ ἡ χοῆσις, ἀλλ' ἡ ἀμετρία τὴν μέθην ποιεῖ· μέθη τῶν κακῶν οἶζα ἀπάντων». Ἡ μέθη φέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν διαταραχὴν, δηλητηριάζει καὶ καταστρέφει καὶ τὸν ὄργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι λοιπὸν ἡ μέθη φορεὺς πολλῶν κακῶν καὶ ἀσθενειῶν. «Καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὸ πολλὰ κραυκαλᾶν». Εἰς τὸν οἶνον ἀναγνώστα μὴ ἀνδρίζου, διότι πολλοὺς κατέστρεψεν ὁ οἶνος. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει «Ἡ ἐν μέτρῳ χοῆσις τοῦ οἴνου ἐστὶν ὑγεία, ἢ δὲ κατάχρησις μᾶσις» «Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου» Δαβίδ) «Μέ-

πουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν... "Ἀρθρον 14. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Νόμον καταργεῖται. Ὁ παρῶν Νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον ἐκδοθεὶς, δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθῆτω ὡς Νόμος τοῦ Κράτους. Ἐν Ἀθήναις τῆ 6 Ἀπριλίου 1932.

Ὁ πρέσβης τῆς Δημοκρατίας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Οἱ Ὑπουργοί

Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑφ)γός ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γεωργίας.

Α. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Π. ΘΗΒΑΙΟΣ Γ. ΜΑΡΗΣ
Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Ἐξωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους Σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Ἀπριλίου 1932

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης
Π. ΘΗΒΑΙΟΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ

Τὸν ἀείμνηστον ἅγιον Νεκτάριον Πενταπόλεως,
τὸν δομήτορα τῆς ἐν Αἰγίνῃ γυναικείας
Μονῆς Ἀγίας Τριάδος.—Εἶναι ἅγιος.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 171)

Ἐξαιρέτως δίδει ὁ Θεὸς τὰ χαρίσματα
του εἰς τοὺς ἔχοντας τὰς τρεῖς μεγάλας
ἀρετάς, τὴν ταπεινώσιν, τὴν πίστιν, τὴν
ἀγάπην. Αὐταὶ αἱ τρεῖς ἀρεταὶ ἐστόλιζαν
τὸν ἀείμνηστον Νεκτάριον καὶ τὸν ἀνέ-
δειξαν ἅγιον. «Ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, λέ-
γει ὁ Κύριος, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρῶτον καὶ
ταπεινὸν καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους»
«Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, τα-
πεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Ἐπὶ τὴν ταπει-
νώσιν τῆς Κυρίας ἡμῶν Δεσποίνης Θεοτό-
κου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐπέβλεψεν ὁ
Κύριος, δι' ὃ καὶ καυχωμένη ἔλεγεν «ἔτι
ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης
αὐτοῦ». Εἰς τὴν ταπεινώσιν τῶν ἁγ.
Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν
ἁγίων ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, καὶ τοὺς κα-

τέστης δοχεῖα χωρητικὰ καὶ ὄργανα τοῦ
ἁγ. Πνεύματος. Ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν θθεν
τοῦ ἀείμνηστου Πνευματικοῦ ἡμῶν Πα-
τρὸς Νεκταρίου ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος καὶ
τὸν ἀνέδειξεν ἅγιον. Ἐπίσης ἐπέβλεψεν
ἐπὶ τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ πίστιν, τὴν στερεάν
καὶ ἀκλόνητον, ἣτις ἐμφαίνεται εἰς τὰ
πολλὰ καὶ σοφὰ συγγράμματά του καὶ ἰ-
δίως εἰς ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα τὴν μὲν ὀρθό-
δοξον πίστιν διδάσκει, κηρύττει, ὁμολο-
γεῖ, στηρίζει, τὴν δὲ τῶν αἰρετικῶν καὶ
κακοδόξων πολεμεῖ καὶ κρημνίζει, τὰ δὲ
σαθρὰ καὶ βλάσφημα αὐτῶν δόγματα καὶ
πλάνας, δι' ἀναντιρρήτων σοφῶν μαρτυ-
ριῶν καὶ ἀποδείξεων ἀνατρέπει· καὶ ὡς
ἱστὸν ἀράχνης διαλύει. Αὕτη ἡ πίστις του
ἣτις συνωδεύετο καὶ δι' ἔργων, τὸν ἀνέδει-

θη αὐθαίρετος δαίμων, ἐξ ἡδονῆς ταῖς
ψυχαῖς ἐμβαλλόμενος, μέθη κακίας μή-
τηρ, ἀρετῆς ἐναντίωσις, τὸν ἀνδρεῖον δει-
λὸν δείκνυσι, τὸν σῶφρονα ἀσελγῆ.. ἀ-
μετρία οἴνου λογισμὸν κατασβέννυσι σῶ-
φρονα.—Μέθη ἔχθρα ἐστὶ εἰς Θεόν»
(Μ. Βασίλειος). Ἡ μέθη εἶναι ἀμάρτη-
μα θανάσιμον, πάθος φοβερὸν καὶ ἀθε-
ράπευτον καὶ ὀλονὲν αὐξάνον. «Πάντα
τάλλα γηρᾷ τῷ χρόνῳ, πλὴν οἴνου» (Γα-
ληνός). Ἡ μέθη ὑποδουλοῖ τὸν ἄνθρωπον
καὶ τὸν μεταβάλλει εἰς ἐρεπίον, τὸν γυ-
μνώνει ἀπὸ ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ πνευματι-
κὰ χαρίσματα (υγείαν, παρουσίαν, νοῦν,
υπολήψεως καὶ τιμῆς κ.τ.λ.) καὶ τὸν ἐκ-
σφενδονίζει εἰς τῆς πτωχείας, βλακειας,
καὶ ἀνυποληψίας τὰ βάραθρα. Ἡ μέθη
ἐστὶν ἀσωτία, καταστρέφει υγείαν καὶ πε-

ριουσίαν καὶ καταισχύνει τὸν ἄνθρωπον,
τὸν ὁποῖον τὸν μεταβάλλει εἰς μορμολύ-
κειον καὶ καταντᾷ παίγνιον τῶν παιδιῶν.
Ἡ μέθη παρυσύρει τὸν ἄνθρωπον εἰς
ποικίλα φοβερὰ ἐγκλήματα καὶ κακὰς
πράξεις, τὰς ὁποίας μετὰ τὰς βλέπει ὁ ἴ-
διος καὶ σκεπάζει αὐτοῦ τὸ πρόσωπον
ἀπὸ ἐντροπῆν. Ὁ μέθυσος εἰς τοὺς φί-
λους του εἶναι ἀηδής, εἰς τοὺς ἐχθροὺς
γελοῖος, εἰς τοὺς δούλους του περιφρονη-
μένος, εἰς τὴν οἰκογένειάν του δυσάρε-
στος καὶ εἰς ὅλους φορτικός, τῶν ἀλό-
γῶν ζῴων ἀηδέστερος. Οἱ νόμοι τῶν Ἀ-
θηναίων κατεδίκαζον τὸν μέθυσον εἰς
θάνατον. Ὁ δὲ Πλάτων ἀπαγορεύει τὴν
οἰνοποσίαν εἰς τοὺς παῖδας καὶ ἄρχοντας
καὶ γενικῶς εἰς τοὺς πνευματικῶς ἐργα-
ζομένους.

ξει θαυματουργόν. «Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσαι, εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑκουτοῦ μαθηταῖς, ταῦτα παρακαλουθήσεται ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσαι, γλώσσαις λαλήσουσαι καιναῖς, ὄφεις ἀραῦσαι, καὶ θανάσιμόν τι πῖωσιν οὐ μὴ αὐτοὺς δλάψῃ, ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσαι καὶ καλῶς ἔξουσιν» (Μαρκ. ιε', 17-19).

Ἐπέβλεψεν ὡσαύτως ὁ Κύριος εἰς τὴν δολόφυχον καὶ δλοκαρδίον αὐτοῦ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ἐκεῖνο ὅπερ εἶδον εἰς τὸν ἅγιον εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἅγ. θυσιαστήριον, ἰδίως τὴν νύκτα εἰς τὸν ὄρθρον. Ὅσάκις ἔτυχε νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μονὴν καὶ παρέμενα κατὰ τὰς ἀκολουθίας ἐντὸς τοῦ ἁγ. Βήματος, ἔβλεπον τὸν ἅγιον καὶ εἰσῆρχετο καὶ προσέπιπτε γονυπετῆς εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ ἐναγκαλιζόμενος μὲ τὰς χεῖρας του τὸν Τίμιον Σταυρόν, προσηύχετο μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους καὶ μὲ δάκρυα ἔβρεχε τὸ ἔζλον τοῦ Σταυροῦ. Τοῦτο δεῖγμα τῆς δλοφύχου καὶ δλοκαρδίου αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν Ἄλλὰ καὶ πῶσιν ἀγάπην ἐδείκνυε πρὸς

τὸν πλησίον, ἰδίως πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ὁποίους εὐμενῶς καὶ ἐλαρῶς ὑπεδέχετο καὶ ἔδιδεν ἐλεημοσύνην οὐχὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος ἀλλὰ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του, πολλάκις ἠδὲκαίρωνε τὸ πορτοφύλιόν του διότι ἔδιδεν ἀκριβῶς ὅλα ὅσα εἶχε καὶ δὲν ἐκράτει διὰ τὸν ἑαυτὸν του οὔτε ὀβολόν, πιστευὼν ὅτι ὁ Κύριος θὰ τῷ ἐστελλε βοήθειαν. Αἱ τρεῖς αὗται ἀρεταὶ αἱ τῆς ἁγίας Τριάδος φέρουσαι ἀριθμὸν ταπεινώσεως, πίστις καὶ ἀγάπη, ἀνέδειξαν τὸν Πενταπόλεως Νεκτάριον ἅγιον. Τοῦτον μιμησώμεθα καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ταύτας τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετὰς ἀποκτήσωμεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἅγιοι, τέκνα Θεοῦ, καὶ θεοὶ κατὰ χάριν καὶ κληρονόμοι τῆς οὐρανῶν Βασιλείας γενέσθαι καταξιωθώμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ διὰ προσευχῶν τῆς Παναχράντου Μητρὸς αὐτοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος

Ἡγούμενος τῆς ἐν Πάφῳ ἱερᾶς Κοινοβιατικῆς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβέρδους

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΛΟΨΥΧΟΣ

Εἰς τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν τῆς Ἀγιάσου (Ἀλφαβητικῶς)

Ψάλλεται εἰς ἦχον γ' πρὸς τὸ «Ἀκατάληπτον ἐστίν»

Ἄγγισόν με Πάναγνε καὶ τὸν νοῦν μου ρύθμισον,
σπλάχνα μου καρδίαν τε καὶ νεφροὺς καθάρισον.
Βέβηλος ὢν ἄσωτος, χρήζω τοῦ σοῦ καθαρμοῦ,
τῆς τεξάσης τὸν Χριστόν, αἷτιον τοῦ λυτρωμοῦ.
Γέννησιν δοξολογῶ τῆς Παρθένου καὶ Μητρὸς,
καὶ λοχεῖαν ἀνυμνῶ τόκου σου, ἄνευ ἀνδρός.
Δάκρυά μοι δώρησαι, πίστιν καὶ ταπεινώσιν,
καὶ στὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ ἄκραν ἀφοσίωσιν.
Εἰδοπλαγχνίας τὴν πηγὴν διοχέτευσον Σεμνή,
καὶ ψυχὴν μου ἄρδουσιν ὡς γνωρίζεις σὺ Ἀγνή.
Ζήρῳσόν με Δέσποινα τὴν ζωὴν ἢ τέξασα,

ἢ στὸν κόσμον εὐσπλαγχνον λυτρωτὴν δωρήσασα.
 "Ἡλιον ὑπερτερεῖς εἰς τὴν λάμπιν "Ἀσπιλε,
 λάμπρυνον τὸ τῆς ψυχῆς ζοφερόν μου "Αφθορε.
 Θραῦσον ἔνεδρα σατὰν ψυχοφθόρων ζοφερῶν,
 καὶ περιχαράκωσον δι' Ἄγγέλων φωτεινῶν.
 "Ἴδε μου Πανάμωμε κοπετοὺς καὶ ὀδυρμούς,
 τῆς ἀθλίᾳς μου ψυχῆς δακρυρρέους στεναγμούς.
 Κλειδα διανοίγουσαν τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος,
 οἶδα σε Πανάχραντε ὁ οἰκτρὸς καὶ δειλαῖος.
 Λάμπσον μοι θεόνυμφε ἀληθείας σὺ τὸ φῶς,
 ἢ γεννήτρια φωτός, φώτισον τὸ συνειδός.
 Μήτηρ ὡς ὑπάρξασα, τὰς μητέρας δίδαξον,
 τέκνων των ἀνατροφὴν, θεοῦ ζήλου πλήρωσον.
 Νέους, νέας, μείρακας, σωφροσύνης ἔμπλησον,
 καὶ εἰς γάμον τίμιον, ἀνδρωθέντας ὠθήσον.
 Ἐένους τε καὶ πρόσφυγας πάντας σὺ συνάγαγε,
 χήρας τε καὶ ὄρφανά, καὶ πτωχοὺς προστάτευε.
 "Ὀργωσόν μου τὴν ψυχὴν καὶ καλῶς αὐλάκωσον,
 πίστιν Κόρη εἰς Θεὸν καὶ ἀγάπην φύτευσον.
 Ἠλοῖα, ἀερόπλانا Μαριὰμ κυβέρνησον,
 μὲ τοὺς ἐπιβαίνοντας εἰς αὐτὰ συμμαχήσον.
 Ράβδος ἢ τοῦ Ἄαρῶν ἢ ξηρὰ δλαστήσασα,
 καὶ μεσότην πρὸς Θεὸν τὸν Χριστὸν ἀνθήσασα.
 Σεβασμιωτάτω νῦν, Ἰακώβω, γεραρῶ,
 πλήθυνον τὰ ἔτη του, Ἐκκλησίας ἀγαθῶ.
 Τύχωμεν ἑλέους σου, ὦ Μητράνανδρε ζητῶ,
 σὺζυγος καὶ τέκνα μου, ἔγγονα ἐπιθυμῶ.
 "Υπιόν με ἤγειρε τὸν πεσόντα εἰς λητῆας,
 ὁ Υἱός σου "Αχραντε, θεραπεύσας τὰς πληγὰς.
 Φύλαξον τοὺς φάλλοντας, ἐπιτρόπους, ἱερεῖς,
 Πατριάρχας εὐλαθεῖς καὶ σεπτοὺς ἀρχιερεῖς.
 Χάρισαι ἔτη πολλὰ στοὺς πιστοὺς μας Βασιλεῖς
 Παῦλον, Φρειδερίκην τε, τῆς μαρτυρικῆς φυλῆς.
 Φάλλον παρακλήσεις νῦν, Δέσποινα κ' εὐγνωμονοῦν,
 γηγενεῖς προσκυνηταί, Μαριὰμ σ' εὐχαριστοῦν.
 "Ὡ νόμφη Ἀνύμφευτε, Ἐκκλησίαν τόνωσον,
 ἔθνος μας καὶ τὸν Στρατὴν, σὴ δύναμι εὐπλίσσον.
 Ἀγιάσον Δέσπον τε φρεύρησον ὡς σὺ οἶδας,
 ρῦται τῆς κολάσεως τὸν συνθέσαντα ῥῥῶδες.
 "Ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς πρὸς τὴν Παναγίαν
 εὐγνωμοσύνης μου
 "Ὁ ἐλάχιστος Παναγιώτης Ἴω. Καβαδάς

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΩΡΑΙΑ

('Εκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 80 χειρογράφου κώδικος τῆς 'Ι.Μ.Καρακάλλου αἰῶνος ΙΖ')

Διηγῆσατό τις φιλόχριστος διάκονος μελιτηνὸς ὅτι ἐν Ἀρατῖα τῇ πόλει, ἔστι δὲ Ἀρμενίας αὕτη, ποίμνια προβάτων εἶσι πολλά. Συνέβη δὲ βόσκεισθαι ἐν τῷ ἅμα πρόβατα χριστιανῶν καὶ ἑβραίων, ἦσαν δὲ οἱ βόσκοντες παῖδες χριστιανοί, εἰς δὲ μόνον μετ' αὐτῶν ἑβραῖος. Ἐν τῷ οὖν εἶναι αὐτοὺς φησιν ἐν τῷ ἀγεῶ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, πρὸς μεσημβρίαν, συναχθέντων τῶν προβάτων ὡς ἔθος ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐκάθησαν καὶ οἱ παῖδες συμπαίζοντες ἅμα καὶ συνεσθιοντες ἐξ ὧν ἐπεφέροντο, οἳ τε χριστιανοὶ καὶ ὁ ἑβραῖος. Λέγουσι δὲ ὡς ἐν παιγνίῳ οἱ χριστιανοὶ παῖδες τῷ ἑβραίῳ, διατί, ταπεινέ, οὐ γίνῃ χριστιανὸς ὡς ἡμεῖς; Ὁ δὲ φησί, κἀγὼ ἤθελον γενέσθαι χριστιανὸς ὡς ὑμεῖς, ἀλλὰ φοβοῦμαι τοὺς γονεῖς μου. Λέγουσιν αὐτῷ, εἰ θέλεις ποιοῦμεν σε ὧδε χριστιανόν. Ὁ δὲ εἶπε, ναί. Καὶ ἀναστάντες ἔδοξαν λέγειν τινὰ ῥήματα ἐκκλησιαστικά, ἅπερ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἱερέων ἤκουον καὶ ἐπιχέοντες αὐτῷ ἐκ τῶν ἀγγείων ὧν ἐπεφέροντο ὕδωρ, ἔδοξαν βαπτίζειν αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἐξενέγκαντες ἄρτον ἐπειπόντες Χριστὲ εὐλόγησον, ἔδωκαν αὐτῷ λέγοντες· λάβε κοινώνησον ὡς ἡμεῖς, καὶ λαβὼν ἔφαγε. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ ἀγεῶ οἱ παῖδες ὡς ἄκακοι πεποιήκασιν, ὁ δὲ Θεός, ὁ πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν, τὸ τῶν παιδῶν ἔργον διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀληθῆς ἀπέδειξεν. Ἀναχωρησάντων γὰρ αὐτῶν τὴν ἐσπέραν, μετὰ καὶ τῶν προβάτων, εἰς τοὺς ἰδίους ἀ-

πῆλθον οἴκους, οἳ τε χριστιανοὶ καὶ ὁ ἑβραῖος, μᾶλλον δὲ ὁ νεοφώτιστος παῖς, εἰς τοὺς ἰδίους ἀπῆλθε γονεῖς. Καὶ ἐν τῷ καθίσει αὐτοὺς φαγεῖν, ὁσμῆς μύρου ἀντελαμβάνοντο οἱ ἑβραῖοι πολλῆς καὶ διηπόρου τὸ τί ἂν εἴη τοῦτο. Νομίσαντες δὲ ἀπὸ τῶν γειτόνων τῶν χριστιανῶν γίνεσθαι τὴν ὁσμὴν, ἔκλεισαν τὰς θύρας τοῦ οἴκου, καὶ πλείω τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου ἀντελαμβάνοντο. Τότε οὖν ἤρξαντο ἀλλήλους ὁσφραίνεισθαι καὶ ὡς ἦλθον ἐπὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, εὗρον αὐτὸ ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν εὐοδιάζον, ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μύρω χρισθέν. Ἦρξαντο οὖν αὐτὸ ἀνετάζειν, τὸ δὲ παιδίον φεβηθὲν ἐξηγήσατο αὐτοῖς τὸ γινόμενον. Τότε ἀπὸ μαρίας αὐτῶν ἔτυψαν αὐτὸ ὁσφειδῶς καὶ λέγουσιν ἐν ἑαυτοῖς. Ἐὰν φονεύσωμεν αὐτὸ καὶ γνωσθῆ, ὡς φονεῖς καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν χριστιανῶν ἀποθνήσκομεν. Σκέπτονται οὖν τοιαύτην διαβολικὴν βουλήν. Ἦν ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ ταύτης τῆς πόλεως καμινοκαύστης ἑβραῖος, γνώριμος αὐτοῖς διὰ τὴν θρησκείαν. Τοῦτον λαβόντες κρυφῆ διδάσαν αὐτῷ ρητὴν χρυσοῦ ποσότητα, καὶ θαρρήσαντες αὐτῷ τὰ τοῦ πράγματος, εἰπόντες ὅτι, ὅταν καύσης τὴν κάμινον καὶ μέλλης χρίων τὸ στόμιον, ρίψον ἔσω τὸ παιδίον ἵνα καῖ καὶ γίνηται κόνις, ὡς ἀποστᾶν τῆς θρησκείας ἡμῶν. Καὶ μηδεὶς ἀδελφοὶ ἀπισιότηω τῶν λεγομένων, ἀκούων τοῦ Δαυὶδ περὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ λέγοντος, «ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὸς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις». Λαβὼν οὖν ἐκεῖνος τὸ χρυσοῖον καὶ τὸ παιδίον, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν κάμινον καὶ περιφράξας τὸ στόμιον

ἀπῆλθεν. Ἐξ οἰκονομίας δὲ Θεοῦ, τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ ἐπίσκοπος λούσασθαι καὶ ἀπελθὼν εὗρισκει τοὺς θόλους ἀπαντας ψυχρούς, ὡς μὴ λούσαντος τοῦ δημοσίου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἤρξατο ἀγανακτῶν κατὰ τοῦ ἐγκαύστου, ὡς ἀμελοῦντος τοῦ ἔργου. Ὁ δὲ καὶ μάτρωρας παρήγαγε τοὺς χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν ἐν αὐτῷ λουσαμένους καὶ ὄρκῳ διεβεβαίωτο, ὅτι οὐδέποτε οὕτως ἔκασσε καὶ μάλιστα διὰ τὴν παρουσίαν ἡμῶν. Διαπορῶν οὖν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ διαπιστῶν λέγει, ἀγωμεν εἰς τὴν κάμινον, ἵνα οἰκείοις ὀφθαλμοῖς τὴν πυρὰν ἴδω. Ἀπελθὼν δὲ εὗρε τὸ στόμιον κεχρισμένον καὶ κελεύσαντος αὐτοῦ ἀπεχρίσθη καὶ ἀρθείσης τῆς πλακῆς πάραυτα ὁ παῖς ἐξεπήδησεν, ἔχων πρόσωπον ὡς Ἀγγέλου. Ἐκπλαγείς οὖν ὁ Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῷ παρὰδόξῳ θεάματι ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ, κελεύει συλληφθῆναι τοὺς ἀποκαίοντας. Ἀνεταξομένων δὲ αὐτῶν ὁμολόγησαν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, οὐ γὰρ ἐδύναντο κρύψαι τοῦ παιδὸς παρισταμένου, ὃν ὑπενόουν κόνιν γενέσθαι καὶ ἦν ἰδεῖν ὄντως παρὰδόξον θαῦμα καὶ τῶν τριῶν παίδων ἐκείνων ἐξεικόνισμα, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐκεῖ θριξὶ τῆς κεφαλῆς ἐφλογίσθη, οὔτε τὰ ἴματια αὐτοῦ ἠλλοιώθη, οὔτε ὁσμὴ πυρὸς ἦν ἐν αὐτῷ. Ἔλεγε δὲ ὁ παῖς καὶ τοῦτο, ὅτι ἅμα ἐρροίφθη ἐν τῇ φλογὶ τοῦ πυρὸς, σῆμα γυναικὸς εἶδον πορφυροφόρου τὴν φλόγα σβεννουούσης καὶ ἐμὲ δροσιζούσης, ἦν οἱ ἀκούσαντες ἔγνωσαν τὴν Ὑπεραγίαν Δέσποιναν ἡμῶν εἶναι Θεοτόκον. Ἦς ταῖς πρεσβείαις πάντες ἐν τῇ λίστει στήρικθῆίμεν καὶ τῆς φλογὸς τοῦ αἰωνίου πυρὸς διὰ τῶν τῆς ἐπιστροφῆς ἔργων ἐντεῦθεν ἤδη λυτρωθέντες, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐπιτύχομεν ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Ὁ πλοῦτος τῶν Βιβλιοθηκῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους

Αἱ βιβλιοθήκαι τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους εἶναι αἱ πλουσιώτεραι εἰς παλαιὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Ὅλοι ὁμοῦ ἔχουν περὶ τὰς ἑνδεκα χιλιάδας χειρόγραφα, ἐνθὴ ἡ ἐθνικὴ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων, ἔχει περὶ τὰς ἑξ καὶ ἡ τοῦ Βατικανοῦ περὶ τὰς 4½ χιλιάδας παλαιὰ χειρόγραφα. Πλουσιώτερα εἶναι ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, ἔχουσα περὶ τὰς 2120 χειρόγραφα. Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς Βατοπεδίου ἔχει περὶ τὰ 1540 καὶ ἡ τῆς Μονῆς Ἰβήρων περὶ τὰ 1435. Αἱ λοιπαὶ μοναὶ ἔχουν ἀπὸ 500 χειρόγραφα καὶ κάτω, ἔπως π.χ. αἱ μοναὶ Δοχειαρίου, Διονυσίου, Ξηροποτάμου κλπ. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν περὶ τὰ 600 χειρόγραφα μὲ σήμετι τῆς παλαιᾶς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

Ὅλοι αὐταὶ αἱ χιλιάδες τῶν χειρογράφων κατανέμονται μεταξὺ τοῦ 10ου καὶ 18ου αἰῶνος. Τοῦ 10ου αἰῶνος εἶναι ἕνα σπουδαῖον εἰκονογραφημένον φαλτήριον τῆς Μονῆς Παντοκράτορος καὶ τοῦ 7ου καὶ 9ου αἰῶνος μερικὰ γραμμένα φύλλα ἐκ περγαμηνῆς. Τὰ περισσότερα εἶναι τῆς ἐποχῆς τῶν Παλαιολόγων, ὅτε ἔγραφον καὶ ἀντέγραφον πολὺ, ἰδίως λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς τοῦ χάρτου καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου χαμηλῆς τιμῆς του. Ὡς εἶναι ἐνόητον, τὰ περισσότερα περιέχουν κείμενα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἰδίως δὲ ἀγιολογικοῦ καὶ λειτουργικοῦ. Χειρόγραφα περιέχοντα ἔργα Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σπάνια, σπανιώτατα δὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια περιέχουν ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς.

Ἄποστ.: Χρ. Ἀσπρομάτης Ν. Υ. U.S.A.

Μητροπολίτου Κορυθαῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ Λαυριώτου

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ, Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΘΩΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Τὸ κέντρον τῶν Ἠσυχαστῶν. — Ὁ Μικρὸς Ἄθως τοῦ ἁγ. Διονυσίου. — Αἱ ὀριακαὶ ἐριδες μεταξύ τῶν δύο ἐκατέρωθεν μονῶν. — Πῶς ἐκιβδηλεύοντο τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα. — Ἀπλετον φῶς εἰς τὰ ἀπὸ 500 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν δικαιώματα τῆς μονῆς Διονυσίου. — «Οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται». — «Ἄγει δὲ εἰς φῶς τὰ πάντα ὁ χρόνος»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 149)

Τὸ πρῶτον ἔγγραφον ἐξηφανίσθη, ὅπερ εἶναι τὸ πρωτότυπον καὶ γνήσιον, μέχρις οὗ ἀνεκάλυψεν αὐτὸ τυχαίως ὁ γράφων ταῦτα. Πάντες ὅσοι ἔγραψαν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὄρους δυστυχῶς εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸ παραπεποιημένον τοῦτο ἔγγραφον, ὅπερ βεβαίως παρουσίαζον οἱ Ἁγιοπαυλίται. Οὗτοι παρέδωκαν αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Νεασκητιώτην Ἰάκωβον, ὅστις κατεχώρησεν εἰς τὴν «Ἀθωνιάδα» του, καὶ ὅθεν ἐξέδωκεν ὁ Λάμπρος κολοβόν. Εἶναι ἀνεξήγητον τὸ τοιοῦτον ἀδελφῆ μονὴ ἐκ συστήματος καὶ ἐπὶ τόσους αἰῶνας νὰ ἐπιμένῃ κυκλοφοροῦσα ἐν πλαστῶν ἔγγραφον εἰς βάρος τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἥτις εἶναι τοσοῦτον ἐγγὺς «εἰς τόξου βολὴν» οὕτως εἰπεῖν. Δὲν ἐγνώριζεν ἄρα ὁ μακ. Κοσμάς Βλάχος τὸ πρᾶγμα, ὅστις ὡς Ἁγιοπαυλίτης ἔγραψε τὴν «Χερσόνησον τοῦ Ἄθω» καὶ ἀναφέρει τὸ πλαστὸν ἔγγραφον (σ. 271); καὶ δὲν εἶδεν, ὅτι ἡ γείτων μονὴ ἐν αὐτῷ στερεῖται τῶν γνωστῶν ἤδη ὀρίων; ἀλλὰ φαίνεται καὶ αὐτὸς δὲν ἀνέγνω, ἀλλ' ἀντέγραψε τὸν συνάδελφόν του Καλλιγᾶν, ὅστις ἐν τῇ «Ἀθωνιάδι» του (σ. 101¹) ἔχει μεγάλῃν περικοπήν, ὅθεν ἀντέγραψε κακῶς καὶ ὁ Σμυρνάκης (2), ὁ «μπακάλης» τῆς ἀγιορειτικῆς ἱστορίας, ὅπως ἀπεκάλει αὐτὸν ὁ προηγ. Λαύρας μακ. Χρυσόστομος. Τοῦτων ἔπεσε θῦμα καὶ ὁ ἐν πολέμοις πεσὼν λαμπρὸς ἀγιορειτολόγος Βινον, θεωρήσας ἀμφοτέρω τὰ ἔγγραφα γνήσια (3). Ἐθεώρησα ἀναγκαῖον χάριν τῆς ἱστορίας νὰ δημοσιεύσω ἐνταῦθα τὸ πλαστογράφημα τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Παύλου, παραβάλλον αὐτὸ καὶ πρὸς τὴν ἡμιτελῆ τοῦ Λάμπρου ἔκδοσιν. Ἄλλην ἔκδοσιν πλὴν τῆς τοῦ Λάμπρου δὲν γνωρίζω ὁ Βινον ἐξήτησε ν' ἀντιγράψῃ ἀλλ' ὁ ἡγούμενος δὲν τῷ ἐπέτρεψεν, ὅπως συνέβη καὶ εἰς ἐμέ. Ἄλλος (ὁ θινὼν Εὐλόγιος) πρὸ 40ετίας ἤρπασε τὰ ἀντίγραφα ἀπὸ τὰ χεῖρα μου, ἀλλ' ὁ Κύ-

1) δὲν ὑπάρχει βιβλίον πλέον ἀνορθόγραφον καὶ ἀκατάστατον. Ὁ Καλλιγᾶς ἀντέγραψε τὸν εἰρημένον Ἰάκωβον, ἀλλὰ κακῶς, τὰ σφάλματα εἶναι ἀπειράριθμα, καὶ τὰ ψεύδη ἀσύστολα, ἅπερ ἄρχονται ἀπὸ τῆς προμετωπίδος καὶ τοῦ ἐξωφύλλου, ὅπου γράφει, ὅτι ἐτυπώθη «ἐν τῷ ἁγιωνύμφῳ ὄρει Ἄθωνι» τῷ 1863, ἐνφ. ὡς ἐγὼ ἀνεκάλυψα, ἐτυπώθη ἐν Σμύρνῃ, διότι εἰς τὸ Ὄρος δὲν ὑπῆρχε τυπογραφεῖον. Δὲν εἶδον τὸν Διονύσιον Πίστην, ὅστις ἔλαβε παρὰ τοῦ Καλλιγᾶ.

2) τὸ ἅγιον Ὄρος σ. 201, 602 γράφει Γραβανιστὴν τὸν Δρουβανιστὴν.

3) ἐνθ. ἀνωτ. σ. 272-273 κ. ἄ.

ριος δὲν ἠνέχθη τὴν ἀδικίαν καὶ ἔπειτα παρεκλήθη νὰ ἀσχοληθῶ μετὰ τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἁγ. Παύλου ὡς πραγματογνώμων εἰς τὴν διαφορὰν πρὸς τὴν τοῦ Χιλανδαρίου διὰ τὴν Γιοβάντζαν καὶ ἀπέδωκε τὸ δίκαιον εἰς τὸν ἁγιον Παῦλον (1).

Χαριῶν ὑπ' ἀριθ. 1, ἔτους 1401, διαστ. 27,5X63, σειραὶ 69 (1).

† «Αἱ ἀτόμητες δὲ ἄρα καὶ αἱ ἐνώσεις (2) πολλῶ καλλίους (3) ἢ περὶ κατὰ τὰς ποικιλίας καὶ διαστάσεις (4) αἱ μὲν γὰρ καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν ἔπαινον τυγχάνουσιν ἔχουσαι (5), αἱ δὲ τοῖς δαίμοσι μόνοις καὶ τοῖς ὑπ' [αὐτ]οῖς ἀπεκληρώθησαν (6), καὶ ἢ μὲν ἀπλότης τῆς ταύτης τιμῆς ἠξίωτο πρὸς Θεοῦ, ὡς καὶ αὐτὸν δὴ ἐθέλησαι (7) ἑαυτὸν τῇ ταύτης προσηγορία καλεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔνωσιν οὐ μόνους τοὺς ὅτι ἐγγυτάτω τούτου (8) καὶ περὶ αὐτόν, τοὺς θεῖους νόας φημί, ἔχειν (9), ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς εἰκόνι τετιμημένους τῇ θεῖᾳ ἀξιοῖ (10). αἱ δὲ ποικιλίαι καὶ διαστάσεις ὑπεισῆλθον εἰς ἡμᾶς οὐκ ἀπὸ Θεοῦ (11)· ἢ γὰρ ἂν ἅπαντες οὕτω διέκειντο (12), ἀλλ' ὁ τῆς πρώτης (13) τυχὼν ἀξίας καὶ μετὰ Θεοῦ (14) ὦν φῶς δευτέρον, οὐκ ἀρκεῖν οἰηθεῖς αὐτῶ τὴν τῶσάτην ἀξίαν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἰσοθεῖαν φαντασθεῖς, ἐξέπεσε τῆς ἀξίας ἐκείνης, καὶ διάστασιν ἀπὸ Θεοῦ προὔξηνεν ἑαυτῶ. ἐντεῦθεν ποικίλος γίνεται τὴν κακίαν. καὶ ὅπερ ἐκεῖνος ὑπέστη (15), καὶ ἡμᾶς ταυτὸ τοῦτο παθεῖν (16) πάση μηχανῇ πείσαι περᾶται. ἐντεῦθεν ἡμῖν ὁ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μακροσμός (17) ἐντεῦθεν αἱ πρὸς ἀλλήλους διχόνοιαι, ἐντεῦθεν οἱ φόνοι (18), ἐντεῦθεν ὁ τῶν κακῶν ἔσμός, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγοντες διατρίβωμεν. Ἄλλ' ἦν μὲν ταῦτα ἐπὶ πολὺ (19), ἀφοῦ δὲ ἡ χρηστότης καὶ φιλανθρωπία τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἐπεφάνη (20), ταῦτα πάντα ὄχρετο ἐκποδῶν, καὶ ὡς καπνὸς διελύθη, καὶ τοῖς βουλομένοις πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην ἐπανελθεῖν ἀξίαν, οὐδὲν τὸ κωλύον· ἦνωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰρηνοποιήσας τὰ πάντα καὶ ὑποδείξας ἡμῖν ὁδὸν ἐνώσεως καὶ ἀγάπης πρὸς οὐρανὸν φέρουσαν, ἣν βαδίζων ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ τῶν ἄνω (21) ἐ-

1) εἰς τὴν εἰρημένην πραγματείαν μου «Τὰ ὀριακὰ κτλ.» εἶχον γράψει, ὅτι τὸ χρυσοβούλλον τοῦ Δουσᾶν, ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο οἱ Χιλανδαρινοί, εἶναι πλαστὸν κτλ.

1) ὁ Ἀάμπρος (=Λ.) ἐξέδοτο ἐν Νέφ Ἑλληνομνήμονι, τόμ. Θ'. 1912, σ. 238·239, ἐκ τοῦ 282 κώδικος τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος σ. 210·212, τοῦ Ἱακώβου Νεασκητιώτου. Ἐν τῷ ἀρχεῖφ μου ἔχω καὶ ἕτερον ἀντίγραφον ἰδιοχείρου τοῦ αὐτοῦ (=Γ.): «Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ὀρίων τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ μονῆς τοῦ ὁσίου Διονυσίου» ὅπερ εἶναι πλήρες. Σημειοῦμαι ὡδε τὰς διαφορὰς. 2) ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ καὶ πατέρες Λ. 3) καλλίους εἰσὶν Λ. 4) ἢ αἱ ποικ. καὶ δ. Λ. 5) τὸν ἔπαινον ἔχουσι καὶ παρ' ἀνθρώπων τιμὴν καὶ δόξαν Λ. 6) τοῖς ὑπ' αὐτοῖς ἀποκληρωθεῖσιν Ἰ. καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῖς ἀποκληρωθεῖσιν ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς ἀνθρώποις Λ. 7) ἢ θέλησεν Ἰ. θέλησαι... (ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν) Λ. 8) οὐ μόνον τοὺς ὅτι ἐγγύτατον τοῦτον Ἰ. οὐ μόνον τὸν ὅτι ἐγγύτατον αὐτοῦ Λ. 9) ἔχειν βούλεται Ἰ. 10) ἀξιοῖ Λ. λέιπ. 11) ἀπὸ Θεοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ πονηροῦ μετὰ τὴν παραβάσιν Λ. Ἰ. 12) εἰ γὰρ ἂν ἅπαντες οὕτω διέκειντο, ἢ γῆ ὅσπερ οὐρανὸς ἐτύγγανε Λ. Ἰ. 13) καὶ ὁ τῆς πρώτης Λ. Ἰ. 14) καὶ περὶ Θεοῦ Ἰ. καὶ παρὰ Θεοῦ Λ. γράφ. καὶ μετὰ Θεόν 15) ὑπέστη Ἰ. λέιπ. 16) πείθειν Ἰ. 17) ὁ ἀπὸ Θεοῦ ἡμῖν χωρισμὸς καὶ ἀπουκτισμὸς Ἰ. μακροσμός καὶ τῶν κακῶν ἀπάντων (sic) ὁ ἔσμός Λ. 18) φόνοι Ἰ. λέιπ. 19) ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγοντες διατρίβωμεν. ἀλλ' ἦν μετὰ ταῦτα ἐπὶ πολὺ Λ. λέιπ. 20) ἀφοῦ ἡ χρηστότης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεβήμησε τοῖς ἀνθρώποις Λ. 21) καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐφιέμενος Ἰ. Λ. λέιπ.

φιέμενος Διονύσιος, ἐδειμάτο (1) μὲν μονὴν τῷ μεγάλῳ Προδρομῷ καὶ Βαπτιστῇ (2), οὐκ ἠθέλησε δὲ ζητῆσαι ὁρθοθετηθῆναι (3) τὸν χῶρον τὸν περὶ τὴν μονὴν, ὃν εἰκὸς νέμεσθαι καὶ κατέχειν τοὺς ἐν τῇ μονῇ (4). ἐγίνωσκε γὰρ ἀκριβῶς διάστασιν εἶναι ἀπὸ γε τῶν τοιούτων, ὅπερ οὔτε πράξει οὔτε ἀκούσαι ὁλῶς ἐκεῖνος ἠνείχετο (5). Ἐντεῦθεν ἦν αὐτοῖς δὴ τοῖς ἐν τῇ μονῇ, ἦν ὁ ἱερός Διονύσιος ἐδομήσατο, καὶ τοῖς γείτοσι τοῖς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ἁγίου Παύλου τὰ πάντα κοινὰ (6), διάστασις γὰρ ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς οὐκ ἦν, ἔνωσις δὲ μᾶλλον μεθ' ἀπλότητος καθαρᾶς καὶ ἀγάπης δεσμός ἀρρηκτός. Χρόνος δὲ τὸ μετὰ ταῦτα βραχὺς (7) καὶ ὁ μὲν γέρον πρὸς ὃν ἐπόθει μεταβαίνει Θεόν, (8) τὰς ἐκεῖθεν ἀποληφόμενος τῶν ἐνταῦθα πόνων ἀμοιβάς (9), ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ βασκαίων, βάσκανον ἐπιβαλὼν αὐτοῖς ὀφθαλμόν, οὐκ ἤνεγκε τὴν κατὰ Θεὸν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τῶν ἀμφοτέρων μονῶν (10), ἀλλὰ διαστήσαι τούτους ἀλλήλων ἐσκέφατο (11), ἐντεῦθεν ὄρους τινὰς καὶ συστατικά γράμματα τοὺς ἐν τῇ τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ ζητεῖν ἔπεισεν, οἳ καὶ προσελθόντες τῷ κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ (12) τοῦ παντὸς Ὄρους προϋσταμένῳ (13) γράμματα γενέσθαι αὐτοῖς ἠτήσαντο, χωρισμὸν τινα καὶ ὄρους ἔχοντα τῶν τόπων, οὓς αὐτοὺς ἔχειν εἰκὸς (14). ὁ δὲ μὴ συνιεὶς τὴν τοῦ διαβόλου ἐπίνοιαν, καὶ οἳ τὸ κακὸν (15) προβήσεται, μόνος γνώμης ἄνευ (16) τῶν ἐν τῷ Ὄρει παντὶ εἶξεν (17) αὐτοῖς, καὶ γράμμα παρέσχεν, ὅπερ οὐκ εἰς μικράν (18) τινα ταραχὴν ἐνέβαλε τοὺς ἀγιοπουλίτας, ἀναλογιζομένους τὴν τε προτέραν ἔνωσιν, καὶ ὅτι παρὰ γνώμην (ἄλλ. σκαῖῳ γνώμη) ἐγεγόνει τῶν τοῦ Ὄρους παντὸς (19), ἀλλ' ἕως μὲν ἐκεῖνο μόνον ἦν, οὐ τοσοῦτον (ἄλλ. οὕτωσι) εἰς ταραχὴν αὐτοὺς ἐκίνει (20) ἀφοῦ δὲ καὶ ἕτερον ἐγένετο κυρωτικὸν τοῦ προτέρου καὶ πλείω χῶρον περιλαμβάνον, τέλεον μὲν τὸ τῆς ἀγάπης καλὸν παρ' ἀμφοτέρων

1) ἔδειμα 2) τῷ τιμίῳ Προδρομῷ Δ. 3) οὐκ ἠθέλησε δὲ ὀρθοτομησάτω Δ. 4) ὃν — ἐν τῇ μονῇ Δ. λείπ. 5) ἐγίνωσκε — ἠνείχετο Δ. λείπ. ἠνέσχετο 'I. 6) ἐντεῦθεν ἦν τοῖς ἐν τῇ μονῇ Διονυσίου καὶ ἁγίου Παύλου τὰ πάντα κοινὰ Δ. (Τόσον μόνον) τὰ ἐφεξῆς, διάστ. — ἀρρηκτός λείπ. 7) χρόνου βραχέος δὲ μετὰ ταῦτα παρωχητός Δ. 8) ὁ μὲν γέρον Διονύσιος ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς Δ. 9) τὰ γέρα τῶν πόνων αὐτοῦ καὶ ἰδρώτων Δ. 10) οὐκ ἤνεγκε — μονῶν Δ. λείπ. 11) διαστᾶται τούτους βαλεῖν ἀλλήλους ἐπενεσκήψατο. καὶ κατὰ ,5 ριγ' 6913 ἤτοι 1405 μετὰ παρέλευσιν χρόνων κα', 21 τῆς τοιαύτης κοινότητος τῶν δύο μονῶν ὁρίσας τισὶ καὶ συστατικά γράμματα τοὺς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Διονυσίου μοναχοῦς ζητεῖν ἔπεισεν ὁ πολέμιος Δ. ζητῶν ἐποίησεν I. συντακτικά γράμματα 'I. Διὰ τὴν ἐσαλαμῆνην ἐνταῦθα χρονολογίαν τοῦ κώδικος ἁγ. Παντελεήμονος δικαίως καταξινίσταται ὁ Binon (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 273), ἀλλ' ὁ πλαστογράφος «ἐδούλευε διὰ τὸν σκοπὸν του», ὡς λέγει ὁ Σαΐκοσπη. 12) τοῦ χρόνου Δ. τῷ τότε καιρῷ κατ' ἐκεῖνου καιροῦ I. 13) πρώτῳ τοῦ ὄρους Δ. 14) ἔχειν τὸν τόπον, ὃν αὐτοὶ εἶχον ζητοῦντες Δ. οἳ; αὐτοῖς ἔχειν εἰκὸς 'I. 15) καὶ οἳ εἰς τὸ κακὸν I. 16) γνώμης ἕνα I. 17) ἤξεν I. 18) μακράν I. 19) καὶ οὐ σκαῖῳ γνώμη ἐγεγόνει τῶν τοῦ ὄρους παντὸς I. 20) ἀλλ' εἰς μὲν ἐκεῖνον μόνον ἦν οὕτωσι τὸν εἰς ταραχὴν ἐκίνει I.

ἀπελήλατο τῶν μονῶν, εἰς τοσαύτας δὲ ταραχὰς (1) καὶ μάχας ἐχώρησαν οἱ ἐν αὐτοῖς μοναχοί, ὡς καὶ φόβον εἶναι πολὺν μήπου τις αὐτῶν τύχη περὶ (2) ἔργον φόνου γενόμενος (3), ὅπερ εἰδὼς ὁ ἐν μοναχοῖς δσιώτατος κύρ (4) Ἀντώνιος, ὁ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς προϊστάμενος, διὰ τάχος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν ἀνατρέχει σύναξιν καὶ τὰ συμβάντα δῆλα πᾶσι ποιεῖ. ἃ δὲ (5) πάντα ἡ ταπεινότης (6) ἡμῶν ἀκούσασα συνδιασκεψαμένη (7) τοῖς περὶ αὐτὴν θείοις ἀνδράσιν, ἡγουμένοις οὖσι τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἁγίῳ Ὁρει παντί, δεῖν ἔκρινε τοπικῶς ἐκεῖσε παραγενέσθαι, ὥστε καὶ τὸν τόπον ὑπὲρ οὗ ἡ διένεξις ἰδεῖν, κἀντεῦθεν τὰ δέοντα καὶ βουλευσασθαι καὶ καταπραῖσαι, καὶ δῆτα ἄνδρες ἐκλεγέντες οἱ τὰ τοιαῦτα εἰδότες (8) ἀπὸ μὲν τῆς ἁγίας Λαύρας ὁ τιμιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς (9) κύρ Σωφρόνιος, ἀπὸ δὲ τοῦ Βασιτοπαιδίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Μακάριος, ἀπὸ τῶν Ἰβήρων ὁ τιμιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς κύρ Μακάριος, ἀπὸ τοῦ Χιλανταρίου ὁ τιμιώτατος ἐν μοναχοῖς κύρ Ἰωβάνης, ἀπὸ τῶν Ρώσων ὁ γέρον κύρ Νικάνδρος καὶ ὁ προηγούμενος ἀπὸ τοῦ καθίσματος τῶν Καρεῶν (10) ὁ πνευματικὸς κύρ Θεοδοσίος (11). Οὗτοι οὖν πάντες προκριθέντες ἤλθον μετ' ἡμῶν καὶ παραγενόμενοι ἐκεῖσε δικαίωμα παλαιγενὲς ἐζητοῦμεν προσφέρειν αὐτούς, ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνοίημεν (12) τίνας ὁ τόπος, δι' ὃν ἡ ταραχὴ· οἱ δὲ δικαίωμα μὲν οὐκ ἔχειν εἶπον (13), διηγούμενοι ἅμα καὶ τὴν προτέραν ἔνωσιν· μάρτυρες δὲ προσβόλοντο τὸν τε πνευματικὸν κύρ Νικόδημον καὶ τὸν ἀπὸ Συριάνων κύρ Γρηγόριον, τὸν γέροντα, ἄνδρας ἀξίους πιστευθῆναι εἰς μαρτυρίαν, καὶ λόγῳ ἐρωτηθέντας ἀπλῶς· Ἡμεῖς δὲ διὰ τὸ μήποτε ὑπονοῆσαί τινα, ὡς τάχα γε (14) διὰ φιλίαν ἢ ἔχθραν τὸ δίκαιον οὐκ ἀναφανεῖται (15) καὶ βάρους (16) ἀλύτου καὶ φρικώδους ἀφορισμοῦ ἔξεφωνήσαμεν κατὰ τοῦ δι' ἔχθραν ἢ φιλίαν τὸ ἀληθὲς ὑποκρύψαντος (17), ὃ καὶ ἀκούσας ὁ κύρ Γρηγόριος ἐμαρτύρησεν ἐγγράφως λέγων ἔχειν (18) ἐξ ἀκοῆς παλαιᾶς, ὡς τὰ κελία τοῦτε Δρουβανιστοῦ, τοῦ Γαλακτίωνος, τῶν φυλασσομένων (19), τὸ ἐπάνω κάθισμα ὁ Πρόδρομος, τὸ τοῦ Κυρίλλου, καὶ ὁ σκληθρος (20) εἰσὶ τοῦ Πρωτάτου. Τὸ δὲ παραθαλάσσιον ἅπαν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ περιορισμοῦ τῶν

1) ἔστασιν τὰς τε ταραχὰς I. 2) μήπου τῆς αὐτῶν πεσεῖν I. 3) γενόμενος I. 4) Κύριος I. 5) ἄτε I. 6) οἱ τῆς κοινότης I. 7) ἀκούσαντες συνδιασκεψόμενοι ἅμα I. 8) εἰς τὰ τοιαῦτα κάκεινα ἰδόντες I. 9) πνευματικὸς I. 10) Καρεῶν I. 11) ἀπὸ τοῦ «οὗς αὐτοῦς ἔχειν εἰκός — ὁ πνευματικὸς κύρ Θεοδοσίος» μία σελὶς λείπ. Λ. 12) γνόημεν I. καὶ παραγενόμενοι οἱ προκρ. ἤλθον ἔνθα ὁ τόπος, δι' οὗ ἡ ταραχὴ τῆς διαφερέας Λ. 13) οὐκ ἔχειν οὐσῆς I. Οἱ δὲ τοῦ ἁγίου Παύλου μονάζοντες δικαίωμα μὲν οὐκ ἔχειν εἶπον οἱ τοῦ Διονυσίου Λ. 14) τάχα I. 15) ἀνακ νοῦται I. (= ἀνακονοῦται). 16) βάρους I. 17) ἀπὸ τοῦ «ἡμεῖς διὰ τὸ μήποτε — ὑποκρύψοντος» λείπ. Λ. 18) ὁ δὲ κύρ Γρηγόριος ἀγράφως ἔλεγεν ἔχειν Λ. 19) τὸ ἀλλασσόμενον I. 20) γάλυθρος I.

βουλευτηρίων (1) καὶ καταντῶν ἕως τοῦ αὐλακίου τῆς τοῦ κῆρ Σίμωνος ἐνι (2) τοῦ Ξηροποτάμου. ὁ δὲ πνευματικὸς (3) εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ὅτε ὑπετάγην τῷ ἱερῷ (4) Διονυσίῳ, τότε δέδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ πρῶτος ἐκεῖνος κῆρ Λωρόθεος ὁ Χιλανταρινὸς περιοχὴν τινα πολλήν· (5) ὁ δὲ οὐκ ἔφθασε λαβεῖν αὐτὴν διὰ γράμματος. Ταῦτα εἰπόντων ἐκεῖνων ἀκούσαντες καὶ μὴ δυναθέντες γνῶναι, τίνος ἄρα εἴη ὁ τόπος, ὑπέρ οὗ ἢ διένεξις, ἐπεὶ οὔτε γράμμα ἦν, οὐθ' οἱ μάρτυρες ἴσασι (6) τοῦτ' ἀκριβῶς, ἡμεῖς τὸ τῆς εἰρήνης καλὸν πραγματευόμενοι ἀμφοτέραις ταῖς μοναῖς, (7) κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον γενόμενοι (8) καὶ μέσον χωρήσαντες, μήτε τούτους μήτε ἐκεῖνους στενώσαντες, διεκρίναμεν (9) καὶ ἀπεφηνάμεθα, (10) καὶ ἐπήξαμεν ὄριον οἱ καὶ ἔχουσιν οὕτως (11): Ἐκ τῆς θαλάσσης ἔστι λάκκος μέγας, ὃς καλεῖται τῆς ῥάχεως τοῦ Καλαθᾶ· ἐν τῷ τοιούτῳ τοῖνον λάκκῳ πέτρα ἔστι μεγάλη ριζημαία, ἐν ἣ ἔνεχαράξαμεν τίμιον σταυρόν, καὶ μικρὸν πρὸς κατ' εὐθὺ τῆς πέτρας (12) ἐπήξαμεν σταυροπήγιον. Εἶτα ἐρχόμεθα (13) κατ' ἴσον εἰς τὴν εἰς ὄξυ λήγουσαν (14) μεγίστην πέτραν, ἣτις καὶ σχῆμα πύργου ἔχει, ἦν καὶ σκίζοντες εἰς μέσον ἀνερχόμεθα μέχρι τῶν μεγάλων πετρῶν, ἐφ' αἷς (15) ὄρυς, ἐν ἣ καὶ σταυρὸς κεκαραγμένος ἔστι παρ' ἡμῶν· ἐπειτα ἀφέντες δεξιὰ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τὴν ἀπιδείαν γρ. ἀπιδείαν ἀνερχόμεθα καὶ εὐρίσκομεν τύμβην πετρῶδη, ἐφ' ἣ ὄρυς μεγίστη, ἐν ἣ σταυρὸς, μικρὸν δὲ πρὸς ἕτερος, ὃς ἦν μὲν παλαιὸς τῇ ὄρυϊ κεκαραγμένος, ἀνεκαινίσθη δὲ νῦν ὑφ' ἡμῶν (16) ἀνωτέρω δὲ τούτου τὸ τοῦ ἀββᾶ Θεοδώρου ἀλῶνι (17), ὅπερ ἀφέντες πρὸς ἀνατολὰς κατήλθομεν μικρὸν καὶ ἐνεχαράξαμεν ἐν δυσι δένδροσιν ἀντικρῦ (18) ἰσταμένους σταυροὺς δύο· κατ' ἰσότητα (19) δὲ βαίνοντες ἐνεχαράξαμεν σταυροὺς ἐν τριάκοντα (20) δένδροσιν. Ἐν δὲ τῷ τέλει ἀντικρῦ τῆς σελάδος, ἀφ' ἧς ὄραται ἡ Ἀμαλφηνῶν, (21) ἴσταται ἐλάτη μεγάλη, ἐν ἣ τρεῖς σταυροὺς πεποιήκαμεν. Τούτων δὲ οὕτως ὁροθετηθέντων παρ' ἡμῶν διὰ τὸν σύνδεσμον τῆς μακαρίως ἀγάπης λέγομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ὡς ἀν (22) τὰ μὲν (23) πρὸς ἀνατολὰς πάντα ἔχη τὸ μέρος τοῦ ἁγίου Παύλου, τὰ δὲ δυτικὰ ἔχη τὸ μέρος τοῦ κυροῦ Διονυσίου, μηδενὸς ἀπὸ γε τοῦ νῦν ἔξοντος ἄδειαν κινήσαι ἢ διανοχλῆσαι ἢ τῷ μέρει (24) τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς, ἢ τῆς τοῦ κυροῦ (25) Διονυσίου, ἀλλ' εἶναι ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἀμφοτέραις τὰς μονὰς, ἀρκουμένας τοῖς οἰκείοις ὄροις, (ὡς ἡμεῖς) ἀποφαι-

1) ἁγία Ἄννα I. 2) Κυρίου εἰσι I. ὁ Α. ἐξ ὄρων τῶν ὀρίων ἔχει μόνον τὸ παραθαλάσσιον... 3) ἀνευ ὀνόματος 4) θεῖον I. 5) ὁ δὲ πνευματικὸς κῆρ Νικόδημος ἐμαρτύρησεν εἰπόν, ὅτι οὐκ ἔφθασεν ὁ κύριος καὶ ἱερὸς Διονύσιος τὴν περιοχὴν διὰ γράμματος δοῦναι Α. (τελεία διαστροφῆ). 6) εἶπον Α. 7) ἡμεῖς—μοναῖς λείπ. Α. 8) παραγενόμενοι Α. 9) διεκρίναμεν I. ἀπεφάσισαν Α. 10) καὶ ἀποφαινόμεθα I. λείπ. Α. 11) καὶ ὄροις τοιοῦτοις ἐπήξαντα Α. 12) καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βουνοῦ πρὸς τὴν ὄρθην μεγάλην πέτραν καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Σελάδα (ἦτοι σκοπιὰν λάμπουσαν) ἀμφοτέρωθεν τῶν μερῶν, ἐνθα νῦν ὁ σιδηροῦς σταυρὸς, ἐμερίσαντο τὰ ὄρια καὶ οὕτως ἔγινεν ὁ μερισμὸς Α. (δηλ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν φθάνει εἰς τὸ τέλος παραληφθέντων τῶν ἐν τῷ μεταξὺ σπουδαίων ὁροσῆμων). 13) ἀνερχόμεθα I. 14) ἰσοξυλόγουσαν I. 15) ἐν αἷς I. 16) ἀνεκαινίσθη δὲ παρ' ἡμῶν I. 17) τὸ τοῦ ἀββᾶ κελλίον I. 18) ἀντικρῦ I. 19) καὶ ἰσότητα I. 20) τριάκοντα I. λείπ. 21) Μολφηνῶν ἐλέγετο τότε, ὅπως λέγεται καὶ σήμερον, ἢ ἄλλοτε μονὴ τῶν ἐξ' Ἀμάλφης Ἰταλῶν ἐγκατεστημένων ἐν Κ)πόλει. Ἀμαλφηνῶν I. 22) φθάν I. 23) τὰ κατὰ I. 24) τὸ μέρος I. 25) κυροῦ I. λείπ.

νόμεθα. (1) ἀλλ' οὐδὲ τὰ προλαβόντα γράμματα ἔξουσιν ἀπὸ γε (2) τοῦ παρόντος τὸ βέβαιον, ἀλλ' ἄκυρα καὶ ἀβέβαια ἔσσονται (3). Καὶ γὰρ εἰ καὶ ἀραῖς ἐνεπεδώθησαν (4) καὶ ἀφορισμοῖς, (5) ἀλλ' ὡς ἐν παραβύστω καὶ γωνία γεγονότα καὶ μὴ ἔχοντα τὸ μόνιμον· κατὰ γὰρ τὸν μέγαν Βασιλείον «οὐ ἡ ἀρχὴ ἀδόκιμος καὶ τὸ πᾶν ἀπόβλητον». ὀφείλουσι καταλυθῆναι ὡς νόθα καὶ παρεγχάρακτα, τοῦ παρ' ἡμῶν γεγονότος ἔχοντος τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλές, ὡς μετὰ γνώμης πάντων γενομένου (6) τῶν ἀγιορειτῶν. Ἄν δέ τις τυχὼν (7) ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγίου Παύλου ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ κυρ (8) Διονυσίου οὐκ ἀρκοῦμενος (9) τοῖς παρ' ἡμῶν γενομένοις ὄροις εἰς ἀνατροπὴν τούτων χωρῆσαι πειραθεῖη (10) τὸν τοιοῦτον, οἷος ἄρα καὶ [ἄν] εἴη (11), ὡς παραβάτην καὶ χαιρέκακον ἔχομεν ἀφωρισμένον (12) ἀπὸ πατρός, υἱοῦ καὶ ἀγίου [πνεύματος] τῆς μιᾶς καὶ ἀσυγχύτου θεότητος, ἐχέτω τὰς ἀρὰς τῶν ἀγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων πατέρων, καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ ἔσται (13) μετὰ Ἰούδα τοῦ προδότου. Καὶ εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν καὶ τὸ παρὸν ἐγεγόνει γράμμα, καὶ ὑπογραφὴν παρ' ἡμῶν ἐπεδόθη τοῖς τοῦ ἀγίου Παύλου μοναχοῖς, μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἰνδικτιῶνος θ', ἔτους ,ϸϣθ'».

† Ὁ πρῶτος τοῦ ἀγίου Ὁρους Γεννάδιος ἱερομόναχος.

† Ἀπὸ τῆς Λαύρας Σωφρόνιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικός.

† Μακάριος μοναχὸς ὁ Βατοπεδίου (14).

† Μακάριος ἱερομόναχος καὶ πνευματικός ὁ Ἰβήρων (15)

† Ἰωβάνης μοναχὸς Χιλανταρηνὸς (16) (Σλαβ.).

† Νικάνδρος ἱερομόναχος τῶν Ρουσῶν (Σλαβ.).

† [Στέφανος μοναχὸς καὶ προηγούμενος].

† [ὁ ἐν ἱερομονάχοις ἐλάχιστος καὶ προηγούμενος τοῦ Ξηροποτάμου μαρτυρῶν καὶ βεβαιῶν ὑλέγραψα] 17).

† Ἐπιφάνιος μοναχὸς καὶ προηγούμενος Ρουσῶν (Σλαβ.).

† Ὁ ἐν ἱερομονάχοις Γε[γόριος] ... ὑγούμενος τοῦ Ξηροποτάμου μαρτυρῶν καὶ βεβαιῶν ὑλέγραψα.

† ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις [καὶ πνευματικ]οῖς Θεοδόσιος ἀπὸ τῶν Καρεῶν.

† [ὁ γραφεὺς Ἰωάσαφ εὐτελής διάκονος]

Ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους ὑπάρχει ἐπικύρωσις ἣτις φέρει καὶ τὰς ὑπογραφὰς ἡγουμένων τινῶν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγγράφη αὕτη ἐπὶ τοῦ πανίου ἢ δὲ

1) ὡς ἡμεῖς τοῖς οἰκείοις ὄροις ἀποφαινόμεθα I. 2) ἀπὸ I. 3) ἀβέβαια εἰσέτι I. 4) ἐν ἐδόθησαν I. 5) καὶ ἀφωρισμοῖ I. 6) γενομένω I. 7) ἄν δὲ τυχῶν I. 8) κυρίου I. 9) ἀρκοῦμενος I. 10) πειραθῆ I. 11) ὡς ἄρα ἄν I. 12) ἀφωρισμένου I. 13) ἐν I. 14) ὁ Βατοπεδινὸς I. 15) ὁ Ἰβηρ I. 16) Χιλανταρηνὸς I. 17) ἡ ὑπογραφή αὕτη λείπει καὶ ἔλαβον ἐξ ἑτέρου ἀντιγράφου, ὅπερ δὲν ἔχω νῦν ἐνταῦθα. ὁ Ἰάκωβος ἔχει: «ὁ ἐν ἱερομονάχοις Γεράσιμος προηγούμενος τῆς Ξηροποτάμου μαρτυρῶν κτλ.» ὅθεν μανθάνομεν καὶ τὸ ὄνομα.

μελάνη ἔφθειρε τὸ πανίον καὶ οὕτω τινὲς τούτων δὲν ἀναγινώσκονται πλέον, ὡς καὶ ὀλόκληρος σχεδὸν ἡ ἐπικύρωσις :

† [Ἀναγνόντες τὰ ἐντὸς γεγραμμένα, ἐρωτήσατες καὶ τοὺς ἐκεῖσε παραγεγονότας, ἐπεὶ τῇ ἡμετέρᾳ γνώμῃ ἐκεῖσε ἀπῆλθον, βεβαιοῦμεν τὸ παρὸν ταῖς ἡμετέραις ἐπιγραφαῖς] (sic)

† Ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ βασιλικῆς μεγάλης Δαύρας Μάρκος ἱερομόναχος.

† Ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς μεγάλης τοῦ Βιτοπεδίου μονῆς Ἰγνάτιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικός.

† Ὁ ἡγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου Γρηγόριος ἱερομόναχος (Σλαβ.)

† Ὁ καθηγούμενος τοῦ Ξενοφῶντος Νεόφυτος ἱερομόναχος.

[† Ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας βασιλικῆς μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου Γεράσιμος ἱερομόναχος].

(Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης εἰς τὰ κενὰ διαστήματα ὑπάρχουσι γράμματα σερβικὰ μεταγενεστέρου τινὸς προσθήκη, καὶ ὡς φαίνεται εἶναι μετάφρασις τῶν ἑλληνικῶν).

Μετὰ δύο ἔτη οἱ Ἀγιοπαυλιταὶ ἐζήτησαν καὶ διὰ πατριαρχικοῦ σιγίλλου νὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ὡς ἄνω προᾶξιν, — ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν τὴν γνησίαν ἢ τὴν πλαστήν — καὶ προκάλεσαν τὸ δημοσιεύμενον γράμμα τοῦ πατριάρχου Ματθαίου. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς μονῆς ὁ μοναχὸς Γεράσιμος, ἀλλ' ὡς τοιοῦτος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἕτερος τῶν δύο Σέρβων, οἵτινες ἠγόρασαν τότε τὸ κελλίον — τὴν νῦν μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου — παρὰ τῶν Ξηροποταμηνῶν. Ὁ Γεράσιμος ὅμως εἶχεν ἀποθάνει κατὰ Κοσμάν (σ. 270) τῷ 1401. Τὸ ἔγγραφο ἀναφέρει οὗτος ὑπὸ ἐσφαλμένην χρονολογίαν 1404 (σ. 271). Ἐν αὐτῷ τὸ διαφιλονικούμενον μέρος καθίσταται ἐπίκοινον, ἄρα τὸ πατριαρχεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν εἰρημένην πολυθρύλητον προᾶξιν. Ἀκατανόητον εἶναι, πῶς ἀνακινεῖται ζήτημα τοιοῦτον ἐπὶ συνόδου ὑπὸ τοῦ Πρώτου καὶ τῶν συνοδῶν του χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐντολὴν παρὰ τῆς ἀγιορειτικῆς συνάξεως καὶ πῶς ἔπειτα ὅλοι οἱ ἀπεσταλμένοι ἀνέμενον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου; Τούτων οὕτως ἐχόντων δημοσιεύω τὸ ἔγγραφο, διότι θὰ τὸ χρειασθῶ κατωτέρω καὶ ἵνα κρίνωσιν ἄλλοι, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντιγράψει καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πατριάρχου (ἴσως κατὰ παραδρομὴν). Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐπιμείνω περισσότερον πνιγόμενος ὑπὸ ἄλλων κατεπειγουσῶν ἐργασιῶν.

† « Ἐπεὶ μεταξὺ τῶν σεβασμίων καὶ ἱερῶν καὶ θείων μονῶν κατὰ τὸ ἅγιον Ὁρος τὸν Ἄθω διακειμένων, τὴν τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ κτθ Διονυσίου (σόλοιον) συνέβησαν σκάνδαλα καὶ ὀχλήσεις διὰ τὸν μεταξὺ τούτων βουνὸν τε καὶ τόπον, ἔδν οἱ

μὲν ἁγιοπαυλίται ὡς προκάτοχοι καὶ δίκαια ἔχοντες ἀπὸ τῆς τοῦ Ξηροποτάμου βασιλικῆς καὶ θείας μεγάλης μονῆς ἔλεγον αὐτοῖς ἀνήκειν, ἅτε καὶ πολυχρόνιον νομὴν ἔχουσιν εἰς αὐτό, οἱ δὲ τοῦ κυρῶ Διονυσίου ἐσφατερίζοντο τὸν τόπον ὡς ἔγγιστα καὶ ἐπάνω αὐτῶν κείμενον, καὶ πολλάκις εἰς φιλονεικίας καὶ ὀχλήσεις ἐχώρησαν. Εἶτα καὶ τῷ Πρώτῳ προσεχώρησαν οἱ τοῦ κυρῶ Διονυσίου καὶ γράμματα ἐπορίσαντο, ἔξ ὧν οὐ μικρὰ σκάνδαλα προέβησαν καὶ ὀχλήσεις. Ἀναδραμόντες οὖν διὰ ταῦτα οἱ ἁγιοπαυλίται καὶ κοινὴν σύναξιν αἰτησάμενοι παρὰ πάντων γενέσθαι τῶν ἀγιορειτῶν, γνώμη καὶ τοῦ τηnikaῦτα Πρώτου συνέχρησάν τε (sic) καὶ ὁρθέτησαν τὰς μονὰς ἑκατέρας, ἀπὸ πάντων τῶν σεβασμίων μεγάλων μονῶν ἐκλεγέντες οἱ κρείτους, εἰκόνας τε ἐκβαλόντες ἀγίας συνάμα τῷ Πρώτῳ καὶ ὄρια ἐκατέροις πηξάμενοι, ἀραῖς τε καὶ ἀφορισμοῖς ἐγγράφως ἐμπεδόσαντες, μηδένα ποτὲ παραβῆναι ἢ καταλύσαι τὰ προβάντα παρ' αὐτῶν ὄρια, ἃ πρὸς εἰρήνην καὶ ἀνενοχλησίαν ἐπήξαντο ἀμφοτέρων τῶν ρηθεισῶν σεβασμίων μονῶν. Ἐπεὶ δὲ χρείας καταλαβούσης ὁ τε τηnikaῦτα Πρώτος καὶ οἱ ἀγιορεῖται πάντες κατὰ τινος δουλείας ἀναγκαίως ἔστησαν ἐνταῦθα τινάς, ἀνέδρομον δὲ καὶ οἱ ἁγιοπαυλίται δι' ἐνός τινος τῆς συνοδίας αὐτῶν, τοῦ μοναχοῦ Γερασίου, καὶ ἔδειξαν τὸ κοινὸν γράμμα τῶν ἀγιορειτῶν καὶ ἤξιωσαν ἐπικυρωθῆναι αὐτὸ καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἠρωτήθησαν δὲ ὅτε Πρώτος καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀγιορειτῶν σταλέντες, εἰ ἀληθές ἐστι τὸ ἐπιφερόμενον γράμμα παρὰ τῶν ἁγιοπαυλιτῶν, καὶ ὁμολόγησαν ἅπαντες αὐτῶν εἶναι τὸ γράμμα, καὶ οὕτω προβῆναι τὰ τῆς ἐπιστασίας, ὡς ἐκείνῳ διαλαμβάνει· διὸ καὶ ἐπεκυρώθη διὰ σιγίλλιου γράμματος τῆς ἡμῶν μετριότητος. Ὑστερον δὲ οἱ ἐκ τοῦ κυροῦ Διονυσίου παραγένοντο ὁ τε Γεράσιμος καὶ ὁ παπᾶς Δωρόθεος καὶ κατὰ λέγειν μὲν ἐπεχείρησαν καὶ συνοδικῶς ἀντεκρίθησαν τῷ Γερασίῳ. ἀπεδείχθη, ὡς οὐδὲν ἀφροδέθησαν. Ὁ γὰρ μεταξὺ τόπος ὁροθετηθεὶς ἦν τοῦ ἁγίου Παύλου, κατεπεῖσθησαν δὲ καὶ αὐτοί, καὶ εἰρήνευσαν μετὰ τῶν ἁγιοπαυλιτῶν, ἵνα λαμβάνωσιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ὧν ἂν δέονται, τηρουμένων τῶν ὁρίων, οὕτως ὡς ἐτέθησαν, εἰρήνης καὶ μετνοίας μεσολαβούσης. Ἡ μετριότης ἡμῶν διαγιγνώσκει καὶ ἀποφαίνεται τὰ μὲν ὄρια τηρεῖσθαι ἀκίνητα καὶ πάντῃ ἀπαρασάλευτα, οὕτως ὡς ἐτέθησαν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων εἰκόνων φορεσάντων καὶ ἱερῶν ὑπὸ πάσης τῆς ἀγιορειτικῆς συνάξεως, λαμβάνειν δὲ τοὺς τε ἁγιοπαυλίτας καὶ τοὺς τοῦ κυροῦ Διονυσίου, ὧν ἂν δέονται, ἀπὸ τῶν ἀλλήλων τόπων ἀδελφικῶς καὶ διὰ μετνοίας μοναχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀγάπης καὶ διαθέσεως, ὡς ὀφείλουσιν ἀλλήλοις τηρεῖν τὸ φιλάδελφον. Εἰ δὲ τινες τούτων παρασαλεῦσαι τὰ ὄρια ἐπιχειρήσωσι τὸν ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ ζωοκρατικῆς καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος βαρύτερον καὶ φρικώδη ἀφορισμὸν ἐκφωνεῖ κατ' ἐκείνων ἢ μετριότης ἡμῶν, εἴτινες ἄρα καὶ εἶεν, ἀπολυθέντα εἰς τὴν περὶ τούτων ἀσφάλειαν ἐν ἔτει ς' ρβ' (6912), μηνὶ Ὀκτωβρίου, Ἰνδικτιῶνος ιβ' (1404)».

Σημ. (νεωτέρα χειρὶ) «διὰ τῶν μερασμῶν τοῦ βουνήου τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ κυροῦ Διονυσίου» (ἔπονται ἴσως τὰ αὐτὰ σλαβιστί).

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὕψους. «Δανιὴλ μοναχὸς ἁγιοπαυλίτης κεφαλῆνιος (;) τέκνον πνευματικὸν τοῦ Σωφρονίου».

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγίωφ. Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 93)

Κεφάλαιον 23ον

Ἐρμηνεία τῆς προφητείας τοῦ Δανιὴλ περὶ τοῦ διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου, τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας τῶν ἁγίων

(Δανιὴλ ζ' 16 μέχρι τέλους τοῦ κεφαλαίου)

Τινὲς διαδλέπουσιν εἰς τὰς ἐν τῇ προκειμένη προφητείᾳ Βασιλείας, τὴν Βασιλείαν τῶν Ἀσουρίων, τὴν τῶν Περσῶν, τὴν τῶν Μακεδόνων καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων. Ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦσιν νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸν λόγον τοῦτον, δύνανται ν' ἀναγνώσουν τὸ ὑπόμνημα τοῦ πρεσβυτέρου Ἰερωνύμου εἰς τὸν Δανιὴλ, συνταχθὲν μετὰ τσαυτῆς σοφίας καὶ ἀκριβείας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν ἀποτρόπαιον βασιλείαν τοῦ ἀντιχρίστου, ἥτις θὰ στραφῇ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀφήνεται οὐδὲ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι, ἂν καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐλάχιστον χρόνον ἢ τυραννίς αὐτοῦ, θὰ προηγηθῇ ὅμως τῆς ἐσχάτης κρίσεως κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι θὰ παραλάβουν τὴν αἰώνιον Βασιλείαν. Διότι αἱ φράσεις καιρὸς καὶ καιροὶ καὶ ἡμῖς καιροῦ σημαίνει ἐν ἔτος καὶ δύο ἔτη καὶ τὸ ἡμῖς τοῦ ἔτους καὶ κατὰ συνέπειαν τρία ἔτη καὶ ἡμῖς, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἡμερῶν, ὁ ἐπακολουθῶν διευκρινίζει τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἀλλαχοῦ τῶν γραφῶν τὸ πρᾶγμα τοῦτο δηλοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐνταῦθα «καιροὶ» λέγονται μὲν

ἀορίστως εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ ἐκφέρονται κατὰ θυϊκὸν ἀριθμὸν, τὸν ὁποῖον οἱ λατίνοι δὲν χρησιμοποιοῦσιν ὡς οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ ἑβραῖοι· λέγονται λοιπὸν «καιροὶ» ὡσεὶ ὑπῆρχον δύο καιροὶ.

Φοβοῦμαι δὲ μήπως ἀπατώμαι ὡς πρὸς τοὺς δέκα Βασιλεῖς, τοὺς ὁποίους θὰ εὕρῃ ὁ ἀντίχριστος κατὰ τὴν ἐλευσίαν του καὶ ὅταν ἔλθῃ ἀπροσδοκῆτως οὗτος μήπως δὲν ὑπάρχουν τόσοι βασιλεῖς εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος. Τί λοιπὸν ἂν μὲ τὸν δεκαδικὸν τοῦτον ἀριθμὸν δηλοῦται τὸ σύνολον τῶν βασιλέων ὅπως καὶ μὲ τὸν χιλιετηριδικὸν ἑκατονταδικὸν καὶ ἑπταδικὸν καὶ ἄλλους ἀριθμοὺς ἐκφράζεται ἡ πληθὺς τῶν βασιλέων οἵτινες θὰ προηγηθῶν τοῦ ἀντιχρίστου; Ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς Δανιὴλ λέγει «Καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλίψις, οἷα οὐ γέγονεν, ἀφοῦ γεγένηται ἔθνος ἐπὶ τῆς γῆς ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαὸς σου· πᾶς δ' εὐρεθεὶς γεγραμμένος ἐν τῇ Βίβλῳ καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χῶματι. Ἐγερθήσονται οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὗτοι εἰς θνητὸν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον. Καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ σπερώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας» (Δανιὴλ ιβ' 1-4) Τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι τελείως ὅμοιον πρὸς τὸ εὐαγγελικὸν κείμενον περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων· διότι οἱ ἐκεῖ ἀνα-

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΗΝΑ · ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΓΑΠΗ

(Συνέχειν ἐκ τῆς σελίδος 176)

Οὗτος ὁ ποταμὸς ὡς ἄλλος ποταμὸς τοῦ Δέλτα διακλαδίζεται εἰς τέσσαρας πολὺ μεγάλους ποταμούς, τὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων)λεως, Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, οἵτινες ἀρδεύουν τὰς ἀπεράντους καὶ ἀχανεῖς κατωκιμένας ἐκτάσεις τῆς Οἰκουμένης ἀπάσης καὶ μὲ τὰ κελαρίζοντα δροσερὰ νερά των, τὰ ὅποια εἶναι μεστὰ θεοῦ λόγου τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κορέννουν τὴν δίψαν μυριάδων ψυχῶν πιστῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες πληροῦνται οὕτω θείας χάριτος καὶ ὑμνοῦν οὕτω καὶ δοξάζουν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Πάνσοφον Δημιουργόν.

Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας πηγὰς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι καὶ ἡ πηγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἡ ὁποία καταβρέχει κύκλῳ ὅλας τὰς μονὰς. Εἶναι

δὲ σπουδαιότερα, διότι ἐκεῖ ἡ πηγὴ βοῦν ἰάματα διὰ τῆς χάριτος τῆς Ὑπερεργίας Θεοτόκου τῆς προστάτιδος αὐτοῦ καὶ βασιλείσης τῶν οὐρανῶν. Ὅστις ἐκ τῶν ἀσθενῶν δὲν κατορθώνει εἰς ἄλλας πηγὰς νὰ εὔρη θεραπείαν, σπεύδει εἰς τὰς ἱαματικὰς αὐτοῦ πηγὰς καὶ εὐρίσκει ἀσφαλῶς τὴν θεραπείαν του καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἀφθονον τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ ὁποῖον πίνουν διαρκῶς ὡς διψασμένη ἔλαφος δροσιζόμενοι καὶ εὐφραϊνόμενοι οἱ μοναχοὶ ὡς ἄλλος οἶνος ὅστις εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου κατὰ τὸν ψαλμωδόν, ἀλλὰ καὶ ἐνδυναμώνει αὐτοὺς εἰς τὴν πίστιν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ, οἵτινες πάνοπλοι ἐπιτίθενται καὶ μὴ πανόμενοι καθ' ἑκάστην καὶ πολιορκοῦν τὸ πνευματικὸν αὐτὸ φρούριον μὲ σκοπὸν νὰ τὸ κυριεύσουν, ἀλλὰ πάντοτε ὑποχω-

φερομένοι «ὡς ἐν τοῖς μνημείοις» ὀνομάζονται παρὰ τῆ προφήτῃ ὡς «καθεύδοντες ἐν γῆς χώματι». Καὶ ὅπως ἐκεῖ λέγεται «ἐκπορεύονται» οὕτως ἐνταῦθα «ἐγερεθήσονται» καὶ καθὼς ἐκεῖ ἀναφέρεται «οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως (Ἰωάν. ε' 29) οὕτω καὶ ἐνταῦθα «οὔτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὔτοι εἰς ὄνειδισμόν καὶ αἰσχύνην αἰώνιον». Δὲν ἐκλαμβάνεται δὲ κατὰ διάφορον τρόπον τὸ παρατιθέμενον χωρίον ἐκεῖ «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις» πρὸς τὸ ἀντιπαραβαλλόμενον, ἐν ᾧ ὁ προφήτης λέγει «πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν

γῆς χώματι». Πολλάκις δηλ. ἡ γραφὴ χρησιμοποιεῖ τὸ «πολλοί» ἀντὶ τοῦ «πάντες». Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸν Ἀβραὰμ ἐλέχθη «Πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε» καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ἀβραάμ «καὶ ἐνευλογήσονται ἐν τῇ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς» (Γεν. κβ' 18) Περὶ τῆς τοιαύτης δὲ ἀναστάσεως εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν προφήτην Δαυιδ, λέγεται ὀλίγον μετὰ ταῦτα «καὶ σὺ δεῦρο ἀναπαύσου· ἔτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας καὶ ἀναστήσει εἰς τὸν κλῆρόν σου εἰς συντέλειαν ἡμερῶν» (Δαυιδ κβ' 13).

(Ἀκολουθεῖ)

ροῦν ἠττημένοι, διότι ἡ ὑπέρομαχος στρατηγὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὁποία εἶναι καὶ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, παρακολουθεῖ αὐτοπροσώπως τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ δίδει πάντοτε τὴν νίκην. Εἰς αὐτὴν ὀφείλουσι οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους τὰ νικητήρια, καθὼς καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, ὅστις τὴν πᾶσαν ἐλπίδα του εἰς αὐτὴν ἀναθέτει, τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἥτις φυλάττει αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην της. Ἄλλὰ τὸ ἄμιον Ὁρος δὲν εἶναι μόνον πηγὴ, εἶναι καὶ θησαυρὸς ἀνεξάντλητος πολυτίμων λίθων. Εἶναι ὄρος ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν. Ἐκεῖ οἱ μοναχοὶ θησαυρίζουσι θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ ἐργαζόμενοι εἰς λατομεῖα πνευματικά. Ἀπ' ἐκεῖ ἀγωνιζόμενοι καὶ κοπιᾶζοντες νυχθημερὸν ὀρύσσουσι πολυτίμους λίθους, τοὺς ὁποίους κατοργάζονται καὶ μὲ τοὺς ὁποίους κοσμοῦν τὰς ἱερὰς Μονὰς καὶ τὴν ψυχὴν των, τὸν ἀνεκτίμητον αὐτὸν θησαυρὸν «Τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεσιεῖται ὁ Θεός». Οἱ δὲ πολῦτιμοι λίθοι τοὺς ὁποίους κατοργάνουσι καὶ ὀρύσσουσι εἶναι οἱ ἑξῆς μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες: 1) Ὁ Ἰασπις τῆς ἀγάπης 2) ὁ Σάπφειρος ὁ τῆς πίστεως, 3) ὁ Σμάραγδος ὁ τῆς πραότητος, 4) ὁ Σάρδιος ὁ τῆς ταπεινοφροσύνης, 5) ὁ Χρυσόλιθος ὁ τῆς ὑπομονῆς, 6) ὁ Βήρυλλος τῆς ἐγκρατείας καὶ 7) ὁ Ἰάκυνθος τῆς φιλοδελφείας.

Ἴδου ποῖοι ἐργάζονται διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των καὶ πῶς ἐργάζονται διὰ νὰ κερδίσουσι μὲν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον νὰ θησαυρίσουσι δὲ θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ. Αὐτοὶ εἶνε ὅσοι καλλιεργοῦν τὰς ἀρετὰς ἐν μετανοίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται καὶ μοχθοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν των· καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ ἔχοντες ἀγάπην πραγματικὴν, ἥτις τοὺς παρέχει τὰ μέσα πρὸς ἔξασφάλισιν καὶ τῆς παρουσίας ζω-

ῆς καὶ τῆς αἰωνίου.

Ἄλλ' ἡμεῖς τί κάμνομεν οἱ ταλαίπωροι οἱ μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες περὶ πολλῶν μὲ τὸν ἁμαρτωλὸν μας βίον; σκάπτομεν τὸν τάφον μας, ἐνῶ ἐνὸς ἐστὶ χρεῖα, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῆς αἰωνίου ζωῆς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς προσορισμὸς μας. Ἄλλὰ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης καὶ τοῦτο πάλιν διὰ τῆς μετανοίας, διότι αὐτὴ εἶνε ἡ γέφυρα ἡ ἐνώνουσα τοὺς δύο κόσμους, διότι μεταξὺ των ὑπάρχει χάσμα μέγα, δι' ἧς ἐγκαταλείπων ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ὁ ἐρχόμενος εἰς συνείσθησιν τοῦ ἑαυτοῦ του τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, διέρχεται εἰς τὸν κόσμον τῶν δικαίων, τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πλήρους ἀγάπης, τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγάπη λοιπὸν εἶνε Θεοῦ τὸ δῶρον, ἀκριβῶς διὰ νὰ σωθῶμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ· εἶνε σύνδεσμος μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, πλάσματος καὶ Δημιουργοῦ· διὰ τοῦτο ἐὰν τυχὸν ἀπολέσωμεν τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴν ποθήσωμεν ἐκ νέου, ἅς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα μας ἐπιμόνωσ διὰ τῆς προσευχῆς νὰ μᾶς συνδέσῃ πάλιν δι' αὐτῆς καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν. Ὅταν δὲ ἐπανασυνδεθῶμεν μὲ σὴν καὶ γίνῃ κτῆμά μας ἡ ἀγάπη μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ μὲ καλὰ ἔργα, ἔργα ἀγάπης, τότε θὰ αἰσθανθῶμεν τὰ εὐεργετικὰ αὐτῆς δι' ἡμᾶς ἀποτελέσματα τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνοικῇ ἐν ἡμῖν· τότε ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος θὰ ρεῦσουσι ἐκ τῆς ἐν ἡμῖν πηγῆς κατὰ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Κυρίου καὶ θὰ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μας καὶ θὰ ἀγάλλεται. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἐκεῖνη ἡ ὁποία τελικῶς θὰ δώσῃ πέρα ἀγγέλου εἰς τὴν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΛΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 160)

Αἱ νεωτερικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ
δῆθεν ἐκδηλώσεις τῶν κοσμο-
κρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-
νος τούτου (Ἔφεσ. ζ' 12)

Τελευταῖον ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα
τῶν παρουσιαζομένων φαινομένων εἰς
τὰς αὐτόχρημα μαγικὰς τέχνας τοῦ
ὑπνωτισμοῦ καὶ πνευματισμοῦ καὶ εὐρέ-
θησαν μάλιστα ἐπιστήμονες, οἵτινες
ὑπεραμυνόμενοι τῆς πνευματικότη-
τος τῶν τεχνῶν τούτων ἔφθασαν μέ-
χρι τοῦ σημείου νὰ ἐρμηνεύουν καὶ
διαφόρους ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν καὶ διδασκαλίας θεμελιώδεις αὐ-
τοῦ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐξειλιγμένης
δῆθεν αὐτῆς θρησκείας, ἧτις οὐδὲν ἄλ-
λο εἶναι εἰμὴ ὑπαγόρευσις ἐντολῶν καὶ
διδασκαλιῶν προσερχομένων ἀπ' εὐθείας
ἐξ αὐτῶν τῶν πονηρῶν δαιμονίων. Οὕ-
τω εἰς διδάσκαλος τοῦ ψεύδους αὐτοῦ
καὶ ὑποφήτης τῆς θρησκείας ταύτης
τοῦ σατανᾶ ὀνομαζόμενος Β. Γ. Τσι-
νούκας ἰατρὸς τοῦ Ἰκα, προήχθη εἰς

ψυχὴν κατὰ τὴν ἐκδήμησίν της ἀπὸ τὸ
σῶμα, νὰ πετάξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διὰ
νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀ-
βραάμ. Διὰ τοῦτο καλούμεθα πάντες εἰς
μετάνοιαν ἀπὸ τὸν Πανάγαθον καὶ Που-
λυέλεον καὶ Πολυεύσπλαγχνον Κύριον,
βοῶντος πρὸς ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην
ἀπὸ ἀγάπην πολλήν.

«Μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν
οὐρανῶν».

Ἰωάννης Μηνᾶς
Ἀθήναι

μέγαν ἐρμηνευτὴν τῶν πνευματιστικῶν
καὶ ὑπνωτιστικῶν φαινομένων μὴ ἀμε-
λήσας νὰ δώσῃ καὶ ἔμπνευσιν τοῦ πο-
νηροῦ καὶ ἐξηγήσεις εἰς τὰ διάφορα
ἀπ' αἰῶνος θεόπνευστα καὶ ἀμετακίνη-
τα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, αἱ
ὅποια δημιουργοῦν καὶ καθιερῶνουν
θρησκείαν νεωτερικὴν, τῆς ὁποίας ἡ
σκοπιμότης καὶ ὁ ὑπολογισμὸς δὲν
διαφεύγει οὔτε καὶ αὐτὸν τὸν ἀμύη-
τον καὶ ἄγευστον μορφώσεως χριστια-
νικῆς. Ἡ ἐθελοθρησκεία αὕτη ὡς ἀ-
φετηρίαν ἔχουσα τὸ συμφέρον καὶ τὴν
ὕλικὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου προ-
σπαθεῖ νὰ χρυσώσῃ τὸ καταπότιον πα-
ρουσιάζουσα τὰς ὑπούλους ἐκδηλώσεις
τῶν πονηρῶν πνευμάτων ὡς τελείαν
ἐπιστημονικὴν ἔκφανσιν θρησκείας
καὶ ν' ἀπομακρύνουν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς
πίστεως τοὺς ἐθελουφυλοῦντας καὶ ἀ-
στηρίκτους χριστιανοὺς· ἀλλὰ καὶ πάλιν
οἱ ὑπεισάγοντες τὰ καινὰ ταῦτα
δαιμόνια δὲν δύνανται ἄνευ τῆς ἐκου-
σίας συγκαταθέσεως τῶν ἀνθρώπων
νὰ τοὺς ἀποπλανήσουν. Οὐδεὶς ἕμως
χριστιανὸς ἐνουνεῖδητος εἶναι δυνατὸν
ν' ἀποτραπῇ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ,
διότι καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει τὴν ἀμ-
φιβολὸν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν, ἐπὶ
τῆς ὁποίας δῆθεν στηρίζονται αἱ ψυχι-
καὶ ἔρευνοι καὶ οἱ πνευματιστικοὶ πει-
ραματισμοί, ἔχει ὁμως τὸν θεῖον φω-
τισμὸν ὅστις ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀναγνώ-
σεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς μα-
κρᾶς παραδόσεως, ἧτις καὶ εἰς τὰ συγ-
γράμματα πατέρων καὶ εἰς τὰ θρη-

σκευτικὰ περιοδικὰ καὶ μάλιστα διὰ τοῦ θείου λόγου, τακτικώτατα κηρυσσομένου εἰς τὰς ἐκκλησίας, καλεῖ εἰς συναγεμὸν καὶ πνευματικὴν ἐπιφυλακὴν τὴν συνελθῆσιν τῶν πιστῶν ἐναντίον τῆς ἐρπούσης νέας θρησκείας ταύτης τῶν πονηρῶν πνευμάτων τῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν διάσεισιν τῶν θεμελιῶν τῆς ἀληθοῦς πίστεως, καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν νέας θρησκείας τῶν πονηρῶν δαιμονίων μετασχηματιζομένων εἰς ἀγγέλους φωτός. Μάλιστα. Πρόκειται περὶ νέας λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως ἀπροφασίστου εἰς τὸν σατανᾶν, ἣτις τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐν ἐξελίξει τῆς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων θ' ἀποτελέσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ ἀντιχρίστου.

Δεδομένου δὲ ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα εἶναι ἀληθῆ, θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀνασύρωμεν μίαν πτυχὴν τοῦ πέπλου, ὅστις καλύπτει τὰ δῆθεν ταῦτα μυστήρια, τὰ ὅποια ἀσκοῦνται καὶ ἐνεργοῦνται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύθῳ εἰς τὰς μασονικὰς στοὰς ὑπὸ τύπον συναδελφώσεως μεταξὺ τῶν θιασωτῶν αὐτῶν ἐν ὀνόματι τοῦ σατανᾶ εἴτε ὑπὸ τύπον ἐπιστημονικῶν πειραμάτων εἰς σκοτιζομένας ἐπὶ τούτῳ αἰθούσας καὶ εἰς μεταμεσονυκτίους ὥρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αὐτὸ καὶ μόνον καταδεικνύει, τίς εἶναι ὁ ὑποκρυπτόμενος ὄπισθεν τῶν φαντασιοπλήκτων αὐτῶν πειραματιζομένων. Ἄλλὰ μήπως ἐπιδέχονται τὰ πνευματικὰ ζητήματα καὶ τὰ ζητήματα τῆς ἀμώμητου πίστεως ἡμῶν οἰασθήποτε φύσεως ἐρευνᾶν, ἐφ' ὅσον οἰκοδομοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀσαλεύτου θεμελίου, ὅστις εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; «θεμέλιον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον». Πρόκειται θεβαίως εἰς τὰς οὕτω κα-

λουμένας ψυχικὰς ἐρεῦνας, αἱ ὅποια διεξάγονται διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ μαγνητισμοῦ ἢ πνευματισμοῦ, περὶ ἐκδηλώσεων τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅστις εἶναι καὶ ἀρχηγὸς καὶ ἐμπνευστὴς τῶν πνευματικῶν τούτων πειραματισμῶν μὲ τὸν καταχθόνιον σκοπὸν νὰ ἀγρεύσῃ εἰς τὰ δίκτυά του ψυχὰς ἀνθρώπων. Μήπως ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος δὲν κρούει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τὸν κώδωνα τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῶν πιστῶν ἐναντίον τῶν ὑπόβλων μεθοδεῶν τοῦ σατανᾶ, ἀγωνιζομένου νὰ παγιδεύσῃ δι' αὐτῶν ἕστω καὶ μίαν ψυχὴν, ἀλλὰ ψυχὴν πλέον οὐχὶ ἐξαπατηθέντος, ἀλλ' ἐν γνώσει αἰχμαλωτίσαντος τὸν νοῦν του εἰς τὴν δουλείαν τοῦ σατανᾶ, δουλείαν τοσοῦτον μᾶλλον ἀφόρητον, ὅση δεσμεύει οὐ μόνον τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ τὸ καὶ σπουδαιότερον τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ λειτουργίας; Ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν τὸν θεῖον τῶν ἔθνων Ἀπόστολον Παῦλον τονίζοντα καὶ χαρακτηρίζοντα τὴν δουλείαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους, εἰς τὸν σατανᾶν, ὡς καθαρὰν λατρείαν ἀπονεμομένην εἰς αὐτὸν «Ἄ θεὸς τὰ ἔθνη δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῶν οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι. Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων» (Α' Κορ. ι' 10, 20-21) ὥστε ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει καθὼς ἀκριβῶς ἡ μετοχὴ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀποτελεῖ ἐπαφήν καὶ ἔνωσιν μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φωτισθῇ ὁ πιστὸς εἰς τὸ νὰ νικήσῃ ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακὸν καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ, οὕτω καὶ ἡ μύησις καὶ ἡ παρουσία εἰς τὰς αὐτό-

χρημα μαγικὰς τελετὰς ταύτας εἶναι ἐπικοινωνία πνευματικὴ μετὰ τοῦ σατανᾶ καὶ υποδοῦλωσις εἰς τὸ θέλημά του μὲ τὴν προϋπόθεσιν νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἐκουσίως παραδιδόμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τὴν εὐνοίαν του. Αὐτὸς δὲ ὡς ἀρχῶν τοῦ κόσμου τούτου καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν του, τὰ ὁποῖα συνίστανται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ βίου (Α' Ἰωάν. β' 16).

Ἀλλὰ τὸ περίεργον ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἂν καὶ οἱ μετέχοντες εἰς τοὺς πειραματισμοὺς τούτους εἶναι διανοούμενοι, ἐπιστήμονες ἢ καὶ κοσμικοὶ ἄνθρωποι κατέχοντες ἐν τῇ κοινωνικῇ ὑπαλληλικῇ ἱεραρχίᾳ ἀνωτάτους βαθμοὺς, μεταβάλλονται εἰς ψευδαποστόλους καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐσφορικῷ ζήλου κηρύττουν τὴν νέαν αὐτὴν σατανικὴν θρησκείαν μὲ ἀξιώσεις νὰ ἐπιβάλλουν τὰ παραχαραγμένα ὑπὸ τοῦ σατανᾶ δόγματα τῆς μόνης ἀληθοῦς θρησκείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς πίστεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβαπτίσθησαν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐγαλουχήθησαν καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὁ Θεᾶνθρωπος ἐπεκύρωσε διὰ τοῦ ἰδίου του αἵματος, διαστέλλουν τὰ χεῖλη των εἰς ἐνδειξιν σαρκασμοῦ πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτοὺς ἀκολουθοῦν ἐν πολλοῖς καθυστερημένῃ καὶ ὀπισθοδρομικῇ θρησκείαν. Μέχρι τοιοῦτου σημείου τυφλώσεως ἔφθασεν ὁ νεωτερικὸς αὐτὸς ζήλος τῶν ἀναισχύντων σατανολατρῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν οὔτε τί λέγουν οὔτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται!

(Ἀκολουθεῖ)

KONTAKIA ANEKΔOTA

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 99)

Ἰανουαρίου 20. Τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου.

Ἦχος β'. Γνωρισθεῖς

Τῷ Θεῷ ἀπὸ μήτρας ἐκλελεγμένοι, Σαμουὴλ τῇ προβλέπει ἀνηγορεύθης, τὴν οἰκουμένην λαμπρῶνας τοῖς θαύμασι, καὶ τὰς ἐρήμους πυκνώσας τοῖς πλήθεσι, θαυματουργῆ Εὐθύμιε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Ἰανουαρίου 23. Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυ. Κλήμεντος Ἀγκύρας.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φυτὸν εὐθαλὲς ἐξέρυς τῆς πατρίδος σου, ὠραῖον καρπὸν βλαστήσας ἐν τοῖς πέρασιν, ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ἄθλων σου, καθ' ἑκάστην τεμνόμενος δοσε· διὰ τοῦτο καὶ ἔδλυσας οἶνον, εὐφραίνοντα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φεβρ. 11. Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυ. Βλασίου

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου

Τῇ τοῦ ἀμέπτου σου βίου λαμπρότητι, τὴν Ἐκκλησίαν σὺ δλην ἐφαίδρυνας· Χριστὸς δὲ τὴν χάριν ἐβράδευσεν· ὁ δούς σοι τὴν δόξαν ἀθάνατον· ἐξ οὐπερ καὶ στέφος κεκόσμησαι.

Μαρτίου 11. Τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κοδράτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τῇ πίστει Χριστοῦ ἀνδρείως ὀπλισάμενοι, καὶ πλάνην ἐχθροῦ γενναίως τροπώσάμενοι, ὡς στερροὶ ἀδάμαντες ἐπαξίως στεφάνους ἐκομίσασθε· πρεσβεῖαν ποιοῦντες ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἰουλίου 22. Τῶν ὁσίων πατέρων Ἰωάννου καὶ Συμεῶν.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας θεοφύτρους, καὶ ἀπαθεία τὸν βίον τελέσαν-

τας θεοφρόνως, πάντες ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· πρὸς γὰρ ζωὴν ἀμείνω μετέστησαν χαίροντες, πρεσβεύοντες ἀπαύστως τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἰουλίου 25. Ἡ κοίμησις τῆς Ἀγίας Ἀννης.

Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις τὴν ἐν τῷ νόμῳ εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐν τῇ χάριτι καλλίπαιδά τε καὶ στεῖραν, Ἄνναν τὴν σώφρονα εὐφημήσωμεν· ὅτι τὴν γῆν λιποῦσαν εἰς οὐρανοὺς μετέστησεν, ὁ μήτραν εὐκλήσας ἀειπάρθενον.

Αὐγούστου 2. Εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἁγίου Στεφάνου.

Ἦχος πλ. β'. Ἰδιόμελον
Τὸ ὄνομά σου ἅγιε τὴν ἄθλησιν ἐμήνησεν· πρωτομάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Στεφάνῳ γὰρ φερωνύμως ἀξίως ἐστεφανώθης ἄνωθεν. Ἰκέτευε τοῦ δοθῆναι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸν διδόντα βραβεῖα τῆς ἀνω κλήσεως.

Αὐγούστου 12. Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρι. Εὐπλου.

Ἦχος πλ. α'. Αὐτόμελον
Ἰερῶς ἐναθλήσας ὑπὲρ Τριάδος, ἰατρὸς ἀνεδαίχθης τῶν ἀσθενούντων· τοὺς γὰρ ἐν πίστει καὶ πόθῳ προστρέχοντας, ἐν τῷ ναῷ σου ἰᾶσαι ἐκάστοτε, Εὐπλε μάρτυς σοφώτατε.

Αὐγούστου 16. Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἦχος πλ. δ'. Ἰδιόμελον.
Ὡς πολυτίμητον θησαυρίσμα ζωῆς, καὶ μετὰ κοίμησιν ὡς ζῶσάν σε ἀγνή μακαρίζομεν, οἱ πεποιθότες ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἦν γὰρ ὁ οἰκήσας καθηγίασε, δέδωκε τῷ κόσμῳ εἰς σωτηρίαν, τὴν ἐν μητρᾷσιν ἀειπάρθενον.

Αὐγούστου 18. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς εὐσεβείας μάρτυρας καὶ ἀθλητὰς θεοφρόνας, δεῦτε πιστοὶ ἐνδόξως ὑμνήσωμεν, Φλώρον καὶ Λαῦρον σήμερον· ἵνα τύχωμεν χάριτος, καὶ ρυσθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεων, ὀργῆς καὶ πάσης θλίψεως, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις ἀνακράζοντες ἀλληλοῦτα.

Αὐγούστου 31. Τὰ καταθέσια τῆς Τιμίας Ζώνης.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ τὰ καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Ἐκκλησία σου φαειρῶς ἐορτάζει, καὶ ἐκτενωῶς κραυγάζει σοὶ Παρθένε ἀγνή· ἀπαντας περιζώσον, κατ' ἐχθρῶν δυναστείας, θραῦσον τὰ βουλεύματα τῶν ἀθέων βαρβάρων· καὶ τὴν ζωὴν κυβέρνησον ἡμῶν, πράττειν Κυρίου τὰ θεῖα θελήματα.

Τοῦ Τριωδίου

Τῷ Σκεδάτῳ τῆς Ἀπόκρεω

Ἦχος πλ. β'. Τῷ θερῶν ἐν οὐρανῷ Ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, καὶ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν, καταξίωσον Χριστὲ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας οἰκέτας σου κατασκηνώσαι ὡς εὐοπλάγχος· προσδεχόμενος κραυγάζειν σοὶ, δεδοχομένος εἰ ὁ προστάξας τοὺς ἐκ γῆς εἰς γῆν πορεύεσθαι.

Τῇ α'. Κυριακῇ τῶν νηστειῶν

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν εἰκόνι σου Θεὲ διαπλάσας, καὶ ἐν φασίματι ζωὴν χαρισάμενος, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος παντοδύναμε· χρόνοις ἐν ὑστέροις δέ, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, φέρων ἀπεικόνισμα τῆς βροτείας οὐσίας· ὅθεν καὶ νῦν εἰκόνα σου Χριστέ, καὶ τῶν ἁγίων πιστῶς ἀποαζόμεθα.

Βασιλείου Μπάρνια, Ιερέως

ΑΣ ΥΨΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 169)

Ἐμπρός ἄς ἐγερθῶμεν ἐκ τοῦ πνευματικού ὕπνου, ἄς ἐκοιτατεύσωμεν κατὰ τῆς ἀμαρτίας, κατὰ τοῦ πονηροῦ δαίμο-

Τῆ Κυριακῇ τῆς Στυριοπροσκυνήσεως

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς

Τὴν προσκυνήσιμον χαρὰν πεφθαρῶτες, τὸν ζωηφόρον σου Σταυρὸν προσκυνούμεν, ἀκατακρίτως ἀπαντας ἀσπάσασθαι αὐτόν, Κύριε ἀξίωσον ἀγνοτάταις καρδίαις· καὶ τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα δέξαι, ὡς καθαρὰν ἀμώμητον τερπνὴν, διὰ νηστείας θερμῶς σοι προσπίπτοντες.

Κοντάκιον ψιλλόμενον εἰς τὸν μέγαν κανόνα καὶ εἰς μετανουήσας·

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον

Εξαγορεύω σοι Κύριε τὴν ἀνομίαν μου, καὶ προσπίπτων κρυγάζω σοι· σοὶ μόνῳ ἤμαρτον ἐλέησόν με.

Τῷ ἄγιῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ

Ἦχος α'. Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός

Σινδόνι καθαρᾷ καὶ ἀρώμασι θεοῖς, τὸ σῶμά σου τὸ ἅγιον, ἐξαιτήσας Ἰωσήφ τῷ Πιλάτῳ, σμυρνίζει καὶ τάφῳ κατατίθεται, τῷ ἐκυτοῦ ὁ παναοίδιμος, ὅθεν ὄρθριαι αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβδῶν σοι· δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπες, Χριστέ τὴν ἀνάστασιν.

Τοῦ Πεντηκοσταρίου

Τῆ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ Κοντάκιον ἕτερον εἰς τὴν ἀπιστίαν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Ο ἐκ τάφου Κύριε ἐξανατεῖλας, καὶ Θωμᾶ τὴν ἀχραντὸν, καθυποδείξας σου πλευρὰν, σὺν αὐτῷ δοῶντά με πρόσδεξαι· σὺ μου ὑπάρχεις Θεός τε καὶ Κύριός.

(Ἀκολουθεῖ)

νος. Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία; ὅλοι μας λοιπὸν ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργασθῶμεν ὑπὲρ τῆς καλῆς, ἐναρέτου καὶ θεαρέστου ζωῆς, ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων μας, καὶ παντὸς χριστιανοῦ. Νὰ διοργανώσωμεν θρησκευτικὰς ἐνοριακὰς ἐστίας κυριῶν καὶ νεανίδων, νὰ πλουτήσωμεν μὲ θρησκευτικὰς γνώσεις, νὰ μορφώσωμεν χριστιανικὴν συνείδησιν, νὰ φοιτηθῶμεν μὲ τὸ φῶς τῶν ἁγίων Γραφῶν διὰ νὰ τὸ μεταδώσωμεν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χριστιανοὺς τῆς ἐνορίας μας, πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν καὶ ἡμῶν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ αἰσχύνῃν τοῦ πονηροῦ διαβόλου. Θεωρία καὶ πράξις. Ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ καὶ ὅσα εὐφρημα, (κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον) εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος ταῦτα λογίζεσθε. (Φιλιπ. δ' 8). Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μετριασθῇ τὸ κακὸν τῆς ἀμαρτίας εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἀδελφούς μας. Θὰ ἐπανέλθῃ τὸ θεαρέστον σέμνωμα εἰς τὰς νέας, ἡ ἐνάρετος ζωὴ καὶ ἔντιμος εἰς τοὺς νέους, ἡ χριστιανικὴ συνείδησις εἰς τοὺς οἰκογενειάρχας, ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή εἰς τὰ μικρά, ἡ φρονιμάδα, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη καὶ τὰ ὅσα βραβεύει καὶ ἀγαπᾷ ὁ καλὸς Θεός. Εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς εἰς τὰ χωρία τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἄνευ ἐκκλησιασματος. Ἐν ὁσφ λειτουργοῦν τὰ σχολεῖα προσέρχονται τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὸν φόβον τῶν διδασκάλων. Ὅταν ὁμως γίνουν διὰ ἀκοπαὶ ἐξετάσεων, δὲν κάμουν ἐμφάνισιν πλέον οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Αὕτη ἡ ἀμαρτία βαρύνει τοὺς γονεῖς, διότι ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἑσωτερικὴν τῶν τέκνων

των, και δια τῶν ἐκυτόν τους· και αὐτὸ προδίδει θρησκευτικὴν ἀμέλειαν, και ἀδιαφορίαν ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν. Ὅταν τὰς Κυριακὰς ἐξέλθῃ τις, εἰς τὴν ἀγορὰν και ῥίψη ἓνα βλέμμα εἰς τὰ καφενεῖα, θὰ ἴδῃ πληθὺς λαοῦ μικροῦ και μεγάλου· ἄλλος νὰ χαρτοπαίξῃ, ἄλλος νὰ οὐζῶσιν και ἄλλος νὰ αἰσχρολογῇ· εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐδεὶς! Βεβαίως ὁ Θεὸς δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε τὴν κανονικὴν ψυχαγωγίαν, οὔτε τὴν ἐξοχὴν, τὸν περίπατον, τὴν οἰκογενειακὴν χαρὰν. Ὁ Θεὸς ἐμποδίζει τὰ ὅσα δύνανται νὰ βλάψουν τὸν ἀνθρωπον και θανατώσουν τὴν ψυχὴν του. Πρέπει ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ὠραία τῆς φύσεως δῶρα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, πλην ὅμως, ὅπως πρέπει και ὅσον πρέπει ἄνευ καταχρήσεως τῆς ἐλευθερίας του, ἄνευ παρεκτροπῆς ἀλλὰ τὰ πάντα νὰ ποιῇ εὐγενῶς, ἀξιοπρεπῶς και θεαρέτως εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἄς μὴ νομίση κανεὶς χριστιανὸς ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι μοναχικὴ, καλογηρικὴ. Ὅχι! εἶναι χριστιανικὴ. Ἡ καλογηρικὴ ζωὴ εἶναι ἀγγελικὴ, εἶναι θεία και ὅστις ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν τάξιν, εὖρε χάρισμα Θεοῦ, εἶναι κλησὶς ἁγία, τοῦτο οὐ δυνατὸν τοῖς πᾶσιν ἐστίν, ἀλλ' εἰς οὓς δέδοται παρὰ τοῦ Θεοῦ· ἄς μὴ νομίση οὐδεὶς ὅτι θὰ γίνῃ μοναχὸς ἐὰν δὲν τὸν καλέσῃ μυστικῶς ὁ Θεὸς με τρόπον ἀνεξήγητον, μυστηριώδη! Ἄλλ' ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἄς προσπαθῶμεν νὰ γίνωμεν καλοὶ χριστιανοί, φῶς ἔθνῶν. Νὰ ἐπιτελῶμεν τὰ θρησκευτικὰ μᾶς καθήκοντα με ἱερὸν πόθον, νὰ προσερχώμεθα τὰς Κυριακὰς και τὰς ἑορτὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὰς εὐλογίας του. Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν και πρὸς τὸν πλησίον μας, τὴν ἀλήθειαν, τὴν τιμὴν, τὰς ἀρετάς, και νὰ ἀποφεύγωμεν ὅσα εἶναι ἀντί-

θετα τῶν θείων ἐντολῶν, τὰ ψυχοφθόρα πάθη. Ἄς προσέξομεν ἀδελφοί μου καθότι ὅλη ἡ σατανικὴ δύναμις και ἐνέργεια, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπειδὴ γνωρίζει ὁ πονηρὸς ὅτι πλησιάζει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ καταργηθῇ ἡ βασιλεία του και πολὺ ἐξαγριώνεται. «Νήψατε γρηγορεῖτε ὅτι ὁ ἀντίδικος ὁμοῦν διάβολος, ὡς λέων ὠρῶμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίη» (Α' Πετρ. ε'. 8) Καταβάλλει τὰς τελευταίας ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς του με τὰ διάφορα πονηρὰ μέσα, με τὰ σκοτεινὰ ὄργανά του και ἐνεργεῖ ποικιλοτρόπως ἐν παντὶ τόπῳ και χρόνῳ, διὰ παντὸς ἐν νυκτὶ και ἡμέρᾳ, πολεμεῖ πᾶσαν τάξιν ἀνθρώπων, πᾶν γένος και πᾶσαν ἡλικίαν διὰ νὰ μᾶς ῥίψη εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ὁθεν ἄς ὑψώσωμεν σωτήριον φωνὴν διαμαρτυρίας. Ὅσοι πιστοὶ! πρὸς τοὺς χριστιανούς μας νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κοσμικὴν μέθην διὰ νὰ σωθῶν ἀπὸ τὸν σωματικὸν κίνδυνον και τὸν ψυχικὸν θάνατον, νὰ γίνωμεν ἐλεύθεροι τῶν παθῶν και δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ἐργάται τῶν ἀρετῶν. Νὰ γίνωμεν ὅλοι ἡγιασμένοι ναοὶ τοῦ Θεοῦ· ἄς προσπαθῶμεν ὅλοι μας ἱερωμένοι και κοσμικοί, ἄνδρες και γυναῖκες, μικροὶ και μεγάλοι, ὅσοι πιστοὶ! Διὰ τοῦ ἐναρέτου βίου και πολιτείας ἄς πλησιάσωμεν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ὁλων. Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας! τὰ οὐράνια και ὄχι τὰ γήινα και ὁ Θεὸς θὰ μᾶς πλησιάσῃ διὰ τῆς εὐλογίας του, θὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ἱερὰν προσπάθειάν μας τὴν μεγάλην χάριν του, θὰ μᾶς ἐνισχύσῃ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κακοῦ και τῆς ἁμαρτίας. Ἡ Θεοτόκος ἡ προστάτις τῶν καλῶν χριστιανῶν και ὅλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς συνδράμουν, θὰ μᾶς παρασταθοῦν ἀοράτως, θὰ μᾶς εὐλογήσουν. Καὶ ἐξάπαντος διὰ τῆς χάριτος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-

σου Χριστοῦ τοῦ κραταιοῦ καὶ δυνατοῦ
ἐν πολέμῳ, θὰ εἴμεθα νικηταί, θὰ συν-
τριβῆ ἡ κεφαλὴ τοῦ πολυμηχάνου νοεροῦ
δράκοντος καὶ πάντες θὰ λάβωμεν παρὰ
τοῦ ἀθλοθέτου καὶ σιεφοδότου ἐν Τριάδι
Θεοῦ τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφα-
νον. Γένοιτο!

ἘΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ Ἡ ΣΕΜΝΟΤΗΣ

Τὰ χεῖλη ποῦ μωρῶνονται
μὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα
δὲν πρέπει μὲ τοῦ σατανᾶ
νὰ βάπτωνται τὴν πέναν.

Ὅταν ἐξέλθῃ πρᾶσευχή,
ἀπὸ θαμμένα χεῖλη
δὲν τὴν προσέχει ὁ Θεὸς
χριστιανὴ μου φίλη.

Δὲς τὰ καρδιά πῶς μάτωσαν
τὰ θεῖα δάκτυλά του,
τοὺς ὄνυχας μὴ δάρετε
τοῦτο μισεῖ ἡ καρδιά του.

Καὶ στέφανο ἀκάνθινο
φόρεσε στὸ κεφάλι
ἡ κόμη του αἰμάτωσε
οὐδύσαν τὰ θεῖα κάλλη

Μὴ κόπτετε ποτὲ μαλλιά
προσέξατε ἀκόμη
ἢ καλλονὴ τῶν γυναικῶν
καὶ δόξα, εἰν' ἡ κόμη.

Τὸ σέμνωμα οὐράνιον
τὸ ταπεινὸν δέ, θεῶν
προσάγει κάλλος στὴν ψυχὴ
δόξαν καὶ μεγαλεῖον.

Βλέπε Παρθένου καλλονὴ
τὸ σέμνωμα ἐκεῖνο

Ἀρχάγγελον κατέβασε
ἐξ οὐρανοῦ μὲ κρίνο!

Τὸ σέμνωμά της ἔλαμπε
ὡς ἥλιος τὴν ἡμέρα
χαῖρε, τῆς λέγει ὁ Χριστὸς
γενοῦ μοι σὺ Μητέρα.

Ἐπόδειγμα σεμνότητος
ἔχε τὴν Παναγίαν
θὰ σὲ χαρίζῃ πάντοτε
εὐχὴν καὶ εὐλογίαν.

Θέλεις νὰ ζῆς ἐπὶ τῆς γῆς
καὶ νὰ εὐημερήσῃς ;
Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ
νηστεία νὰ τηρήσῃς.

Τὰ ἄνω, μὴ τὰ ἐπὶ γῆς,
τὰ πρόσκαιρα φρονήτε,
τοῦ οὐρανοῦ σκηνώματα
ἐνθα Θεὸς ὑμνεῖται.

Βλέπετε πάντες τὰς γραφὰς
ὠραία διηγούνται
ἀμικρῶλοι καὶ πονηροὶ
αἰώνια ἀπολοῦνται!

ἱερεὺς Βασίλειος Μπάμνιας
Μόρια - Μυτιλήνης

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ἡ δομὴ βλάπτει πάντοτε τὴν ἐπιτω-
χίαν τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ διὰ τῆς ὑπο-
μονῆς τὰ πάντα κατορθοῦνται. Τὸ μέγα
μυστήριον τῆς ζωῆς ἐστὶ τὸ γινώσκειν τὴν
ὕπομονήν. Ἡ ψυχὴ ἀπανδύσῃ ἐξασθενεῖ
ἐκ τῶν συνεχῶν θλίψεων καὶ γενναιοφροῶν
ὁμῶς καὶ ἀνδρεία χρεωστεῖ καθ' ὅλας τὰς
περιοχὰς νὰ εἶναι καρτερικὴ καὶ γεν-
ναία. Χρεωστοῦμεν ἐν ὧμεν γενναῖοι ἐν
τῇ χαρᾷ καὶ ἐν ταῖς θλίψεσιν κατὰ τοὺς
δεινούς τούτους καιροὺς ὁ ἐγκαταλείπων
ἐαυτὸν εἰς πάντα ἄνεμον ἐναντίον, πάραυτα
καταβάλλεται καὶ ἀπόλλυται.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΑΣΗΣ ΠΕΡΙΣΕΜΝΟΥ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΧΟΛΗΣ

Τὴν 15ην Ἰουνίου ἐ. ε. ἡ Ἀθωνιάς Σχολὴ ἐκήρυξε τὴν διακοπὴν τῶν μαθημάτων τῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς σχολικῆς περιόδου τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπαναλειτουργίας αὐτῆς.

Κατόπιν «σκληρὰς δοκιμασίας» ἐντατικῆς μελέτης δύο ἐβδομάδων συνεχῶς, οἱ μαθηταὶ διηγωνίσθησαν ἐπιτυχῶς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς καταδληθείσας ἱκανότητάς ἐκάστου καὶ παρὰ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας συνήντησαν οὗτοι καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῶν ἀνεπαρκῶν προϋποθέσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐφωδιασμένοι. Αἱ γραπτὰ δοκιμασίαι τοῦ πρώτου καὶ ἰδίως τοῦ δευτέρου ἐξαμήνου ἐνεφάνισαν ἱκανοποιητικὴν τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ διδακτικοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς ἐν ταῖς διακονίαις τῶν μαθημάτων καὶ ἐπηλήθευσαν τὰς προσδοκίας ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ἀνεπηρέαστως παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν καὶ τὴν εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς πρόοδον αὐτῆς, ἥτις ἐσημειώθη κατ' ἀρχὴν ὑπὸ λαμπροῦς οἰωνοῦς ἐγγυωμένους καὶ διὰ τὸ εὐδύκιμον μέλλον τῆς.

Διεπιστώθη ὅτι, πρὸς τῇ διανοητικῇ μορφῶσει τῶν μαθητῶν, προήγετο ἐκ παραλλήλου καὶ τὸ ἦθος αὐτῶν. Οὕτω διεξίζοντες ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ἀπὸ πρόοδου εἰς πρόοδον, διεπετάσθησαν ἐπὶ τὰ δεξιῶν καὶ τὰ κρείττω.

Εἰς ἰδιαίτερας συγκεντρώσεις, εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην διδασκόμενὴν εὐκαιρίαν, κατεβλήθη ἰδιαίτερα προσπάθεια καὶ εὐγενῆς φροντίς ἀπὸ τοῦ καθηγητῆς πρὸς ἐντατικωτέραν καλλιέργειαν τοῦ φρονήματος τῶν μαθητῶν. Καὶ πρῶτον κατεβλήθη ἡ δέουσα φροντίς ὅπως,

ἐμπεδωθῇ ὡς δέωμα, ὡς «βιολογικὴ ἀναγκαιότης» ἡ θρησκεία καὶ ἠθικὴ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν μαθητῶν, ὡς καὶ ἡ μετάδοσις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τοῦ ὄχιου δόξου ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος, τῆς προσηλώσεως εἰς τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων· ἰδιαίτερος δὲ εἰς τὸ Μοναχικὸν Ἰδεῶδες καὶ μάλιστα τὸ ἀγιορειτικόν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀξιωματῶν προσπαθειῶν τούτων ὑπῆρξαν καταφανῆ διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναλειτουργίας τῆς Σχολῆς καὶ ἀνάλογα πρὸς ἐκεῖνα τῆς ἀμφιλαφοῦς προόδου ἐν τοῖς μαθήμασι καὶ τῷ ἦθει τῶν μαθητῶν.

Καθ' ὅλην γενικῶς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Σχολῆς ἐκυριάρχει ἐν παντί ἡ ἱεροπρέπεια, ἡ κοσμιότης, ὁ σεβασμὸς ἢ αἰδώς, ἡ προσήνετα καὶ ἡ δοσιμέρεια ἀξαναομένη ἐκασίᾳ ὑπακοῇ εἰς τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμόν αὐτῆς.

Τοιαύτη τις ὑπῆρξεν ἐν γενικαῖς γραμματῆς ἡ πορεία τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ἀθωνιάδος κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1953-54, τὸ ὁποῖον ἐπετελέσθη τόσον ὑπὸ τοῦ διδακτικοῦ, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ μαθητικοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, καὶ ἥτις Σχολὴ προώρριται, ὡς ἐλπίζεται, νὰ διαδραματίσῃ πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ ἴδιου, ὅστις ἐνέχει ὄχι μόνον μεγίστην ἀξίαν διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καταλαμβάνει εἰσέτι αὐτὸς ἀδιαφιλονίκητον ἡγετικὴν θέσιν διὰ σύμπασαν τὴν χριστιανωσύνην.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν

Μετὰ τὸ πέρας τῶν γραπτῶν διαγωνισμῶν

των συνελθόν τὸ καθηγητικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σχολάρχου, ἐξήγαγε τὴν γενικὴν βαθμολογίαν, ἢ ἀναγγελία τῶν ὁποίων ἐγένετο ἐν ἐπισημῶν τελειῇ. Κατ' ἀρχὴν ὁ Σχολάρχης προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων των ἐκφράσας τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν, ἐξῆρε τὸ ἐπιτελεσθὲν ἀξιόλογον ἔργον κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν διάστημα τόσον ὑπὸ τῶν καθηγητῶν ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ διὰ πατρικῶν παραινέσεων ὑπέμνησε τοῖς μαθηταῖς τὰς ἃς ἔχουν ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα ἔναντι τῆς τροφῆς Σχολῆς, τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθησαν, ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς Μεγάλης Ἰδέας ἣν ὑπηρετοῦν καὶ συνέστησεν αὐτοῖς τὰ δέοντα.

Ἐκ τῶν 30 συνολικῶς μαθητῶν ἠρίστευσαν τέσσαρες : ἀπὸ μὲν τὴν Α' τάξιν ὁ δόκιμος Δίξας Τριαντάφυλλος Φιλοθεΐτης, ἀπὸ δὲ τὴν Δ' τάξιν οἱ μαθηταὶ Ἱεροδιάκονος Ἐλευθέριος Λαυριώτης, Μοναχὸς Χρυσόστομος Κουτλουμουσιανὸς καὶ ὁ δόκιμος Πυλῆς Εὐάγγελος Φιλοθεΐτης.

Ἐξ αὐτῶν ὁ ἀριστοῦχος μαθητὴς Ἱεροδ. Ἐλευθέριος Λαυριώτης μετὰ τὴν θαυμασίαν ἀποχαιρεισιτήριον προσφώνησιν τοῦ Σχολάρχου καὶ τὴν ἀναγγελίαν τῶν βαθμῶν, ἀπὸ μέρους ὄλων τῶν συμμαθητῶν του προσηγόρευσε τὸ καθηγητικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς ἐξῆς ὑπερέχου προσλαλιᾶς :

« Ἄγιε Σχολάρχα, ἔλλογιμώτατοι κ. κ. Καθηγηταί,

Στέφανον χρυσοπλοκώτατον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸν κύκλον τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ὑπὸ ἀρίστους αἰωνοὺς ἐπαναλειτουργίας τῆς περισέμου Ἀθωνιάδος Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐποίας ἐπιτρέπουν τὰς πλέον αἰσιοδόξους προσδοκίας. Ἀπὸ μαθητικῆς σκο-

πιάς βλέποντες ἡμεῖς τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καθοδήγησιν τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος, λογίζομεν ἑαυτοὺς ὡς ἰδιαιτέρας τινὸς χάριτος ἀξιοθέντας, ὅπως ἀποπληρώσωμεν ἐν τῇ Ἀθωνιάδι μητρὶ σχολῇ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα τοῦ εἰδικοῦ προγράμματος, ὅσα καθιερώθησαν διὰ νὰ μᾶς δώσουν τὰς δύο πτέρυγας : τὴν πνευματικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν ὡς ἀγιορειτῶν. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς φοιτήσεώς μας ὑπῆρξεν ἀνώτερον πάσης προβλέψεως ἀπὸ ἀπόψεως παιδαγωγικῆς ὠφελείας. Τὰ ἀκίνητοῦντι ἀπὸ ἐτῶν ζωτικὰ στοιχεῖα ἐντὸς ἡμῶν ἔλαβον πνοὴν ζωῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μαθήσεως «ὃ οὐκ ἐξ ἡμᾶς καθύδουσιν» ἀνεπτερώθη. Ἡ «καθάπερ φερόμενη δικαία πνοή» αὖρα τῆς γνώσεως ἀνερίπισε λανθάνοντας εἰς τὰς ψυχὰς μας ἱεροὺς πόθους. Ὁ ὄριζων ἐπλατύνθη. Αἱ ὄρμαι ἐπειθάρχησαν. Ἐντονωτέραν αἰσθανόμεθα τῆς εὐαγγελικῆς εἰρήνης τὴν παρούσαν. Τὰ πάντα βλέπομεν λίαν καλῶς. Ἐλάβομεν ζωηροτέραν αἰσθησιν τῆς ὕψιλης ἀποστολῆς τοῦ καθ' ἡμᾶς μοναχισμοῦ. Διαβεβηκοῦμεν ὅτι τὸν ἡγαπήσαμεν περισσότερο καὶ θὰ τὸν ὑπηρετήσωμεν μεθ' ἑλῶν τῶν δυνάμεών μας, Θεῷ βοηθοῦντι. Καὶ ταῦτα πάντα θραύονται εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀγρυπνοῦντας διὰ τὴν διανοητικὴν καὶ ψυχικὴν μας κατάρτισιν. Γνωρίζομεν πόσον μέγα ἔργον ἀνελάθετε.

Γνωρίζομεν εἰς πόσας θυσίας ὑποβάλλεσθε. Γνωρίζομεν ποῖος ἀγὼν ἀπαιτεῖται διὰ νὰ μεταπλάσῃ κανεὶς ἐσχηματισμένας ψυχὰς ὅπως ἡμεῖς. Ἡμεῖς τὸ γεώργιον καὶ ὑμεῖς οἱ σοφοὶ γεωργοί. Ὑμεῖς ἡ ἀμπελος καὶ ἡμεῖς τὰ κλήματα. Φυτεύοντες, ποτίζοντες, ἀξάνοντες... καὶ ἀγρυπνοῦντες ἐφ' ἡμᾶς, μήποτε «οἱ ὀρθοκλμοὶ ἡμῶν βαρυνθῶσι» καὶ «ἐχθρὸς ἄνθρωπος» ἔλθῃ καὶ σπείρῃ εἰς τὸν νοητὸν ἀγρὸν

ΔΑΝΙΗΛ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΜ. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ
ΚΑΤΣΥΝΑΚΙΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ διαφορῶν παθῶν καὶ ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ καὶ κυρίως
περὶ νηστείας καὶ περὶ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων

Δὲν ἐπιθυμῶ, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, νὰ ὑπολάβητε ὅτι μὲ πάθος γράφω ταῦτα ἢ πῶς κατακρίνω γενικῶς τὸ χριστιανικὸν πολιτεῦμα, μὴ γένοιτο! ἀλλὰ γράφω ταῦτα, ἀφηγοῦμαι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν γενικὴν λύμην τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν ἔσπειρεν ὁ ἔχθρὸς τῆς ψυχῆς μας διάβολος εἰς τὸν ἀληθῆ σίτον τοῦ Χριστοῦ μας.

Ταῦτα τὰ δυσάρεστα ἀντικείμενα βλέπων καὶ ὁ ἀνάξιος καὶ ἐλάχιστος τῶν μοναχῶν καὶ λυπούμενος σφόδρα διὰ τὴν ἀπώλειαν πολλῶν ἀδελφῶν μου χριστιανῶν, ἔσπευσα νὰ γράψω τὰς κυρίως αἰτίας, αἵτινες ἐγένοντο ἀφορμαί, καὶ ἀποκατεστάθηνεν σήμερον ὡς οἶσι ἐσμέν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρίως αἰτία τῆς ἁμαρτίας εἶναι, ὡς ἀπεδείχθη, ἡ περι-

μας ζιζάνια καὶ συμπνίξωσι τὸν σίτον...

Διὰ τοῦτο ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν.

Διὰ τοὺς κυρίους καθηγητάς μας πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν τὸ εὖ ζῆν, ἀρμόζει νὰ εἴπωμεν κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅτι, δυνατὸν νὰ ἔχωμεν πολλοὺς διδασκάλους ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας. Διότι πράγματι ὡς πατέρες μεριμνοῦν δι' ἡμᾶς, ἀφορῶντες ὡς καλοὶ ἀρχιτέκτονες εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν ψυχῶν μας.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ δι' αὐτὴν τὴν πολυτιμὴν εὐκαιρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν συνερχόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἕκαστον Σάββατον πρὸς ἀνταλλαγὴν ἐποικοδομητικῶν σκέψεων μεγίστης σημασίας διὰ τὴν ζωὴν μας; Αἱ εὐκαιρίαι αὗται συνετέλεσαν ἐπίσης, ὅπως ἐπιλύωμεν τὰ ἐπὶ μέρους ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς ζητήματα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν τομέα τῆς διαμορφώσεως ἐπὶ τὰ θελτῶν τοῦ χαρακτήρος καὶ τοῦ ἠθους, τοῦ συνόλου δηλ. τῶν ψυχικῶν μας ἰδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουν τὰς πράξεις καὶ τὴν ἠθικὴν κρίσιν καὶ διαθέσιν, τὴν ἐσωτάτην ἀντίδρασιν πρὸς τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς

ζωῆς. Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι ἄκρως παιδαγωγικὸν καὶ ἐξόχως ὀφείμιον. Καλλιεργεῖται σὺν τοῖς ἄλλοις μὲ περισσοτέραν εὐχέρειαν καὶ τὸ αἶσθημα τῆς συναδελφώσεως καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ πρωταρχικὸς παράγων τῆς πνευματικῆς ἀνάδου τοῦ μαθητοῦ.

Ἄγιο σχολάρχᾳ, κύριοι καθηγηταί.

Ἦδη ἐπὶ ταῖς θεριναῖς διακοπαῖς τῶν μαθημάτων, ἐκφράζομεν τὴν θαυμάτην ἐγνωμοσύνην μας πρὸς πάντας ὑμᾶς καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως ἐπὶ ταῖς πατρικαῖς φροντίσιν, ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπὶ τῇ στοργῇ, ἐπὶ τῇ μακροθυμίᾳ, ἐπὶ τῇ ἀνοχῇ, ἐπὶ ταῖς κόποις καὶ πόνοις, ἐπὶ ταῖς προσευχαῖς καὶ ἐπὶ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ γνήσιον γνώρισμα σοφῶν διδασκάλων, ὅπερ κείδομεν ἐν ὑμῖν, αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν ἐπιστώθησαν».

Καὶ οὕτω ἐπεσφραγίσθη τὸ πρῶτον σχολικὸν ἔτος 1953-54 ἀπὸ τῆς ἐπικραλειουργίας τῆς περισέμου Ἀθωνιάδου Σχολῆς, οἱ καρποὶ τῆς ὁποίας ἐλπίζεται νὰ ὦσιν ἀγλαοί.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς
Ἱ. Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἁθῶν
Ἡλίας Μεν. Λαυριώτης

φρόνησις τῆς νηστείας, διὰ τοῦτο καλὸν τυγχάνει νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν φίλην ταύτην καὶ ἱερὰν ἐντολὴν τῆς νηστείας. Δεῦτε, λοιπὸν ἀγαπητοί μοι ἀδελφοί καὶ περιπόθητοι, ἀσπασώμεθα ὅσον ἔνεστι τὴν καλὴν ταύτην σὺντροφον, ἣ ὁποία μᾶς γίνεται πρόξενος τοσούτων ἀπειραρίθμων ἀγαθῶν. Ἐὰν ἀγαπήσωμεν παρακαλῶ τὸ κάλλος αὐτῆς, ὅπερ θέλει λαμπρύνει τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καὶ θὰ μᾶς κάμῃ ἀνωτέρους τῶν παθῶν. Ἐὰν συμμορφωθῶμεν ἀγαπητοί μοι τὸ κατὰ δύναμιν, μὲ τὰς ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καθορισθείσας νηστείας, ἵνα καὶ τῶν ἀγλαῶν καρπῶν αὐτῆς ἀπολαύσωμεν, καὶ τῆς αἰδίου μακαριώτητος ἀξιωθῶμεν. Ἀμήν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περαιῶν ἕως ὧδε τὴν περὶ νηστείας ὑπόθεσιν, ἔρχομαι ἤδη νὰ εἶπω καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ δευτέρου ἀντικειμένου, ἧτοι περὶ τῆς καταφρονήσεως τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων.

Ἡ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων περιφρόνησις, ἀγαπητοί, δὲν προήλθεν ἡμῖν ἐκ τινος ἄλλης αἰτίας. εἰμὴ ἀπὸ τὴν παραγνώρισιν τῆς ἀληθείας καὶ ἄγνοιαν αὐτῆς τῆς ἀκριβοῦς οὐσίας τοῦ καθήκοντος ἡμῶν. Ἐπειδὴ κατὰ φυσικὸν λόγον, πᾶν πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία παραγνωρίζεται καὶ δὲν ἐκτιμᾶται ἐπαξίως, τοῦτο ἀναμφιβόλως καὶ καταφρονεῖται. Τοῦτο τοίνυν τὸ τῆς παραγνώρισεως μέσον εἰδὼς ὁ διάβολος, ὅτι κατὰ μέγα μέρος θὰ βλάψῃ τὸ χριστιανικὸν πολίτευμα καὶ ὅτι ἀγνοοῦντες καὶ παραγνωρίζοντες οἱ χριστιανοὶ τὰ καθήκοντά των θὰ ὦσιν εὐχερίστοι καὶ εὐάγωγοι εἰς τὰς δολίους ἀπάτας αὐτοῦ, ἔσπειρε δυστυχῶς σήμερον τὴν ἄγνοιαν, καὶ δι' αὐτῆς ἐπέφερε τὴν

παραμόρφωσιν καὶ παραγνώρισιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, καὶ δι' αὐτῶν ἀποκατεστάθημεν καταφρονῆται τῶν τοῦ Χριστοῦ θεῶν ἐνταλμάτων.

Ἡ παχυλὴ ἄγνοια τῶν χριστιανῶν μας σήμερον, ὡς πρὸς τὰ χριστιανικὰ των καθήκοντα, εἶναι τόσον βαθεῖα, ὅστε ἐὰν ἐρωτηθῶσι, τί ἐστὶ χριστιανικὸν καθήκον; εἰς τί συνίσταται ἡ ἠθικὴ τοῦ Ἐδδαγγελίου; καὶ τί ἐστὶ χριστιανικὸς προορισμός; οἱ πλείστοι σχεδὸν ἀγνοοῦντες, καταφεύγουσιν εἰς τὴν σιωπὴν, ἢ ἀπαντῶντες λέγουσι οὐκ οἶδμεν. Ἐτεροὶ δὲ δοκησιόσοφοι, ἀναθρονόμενοι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν σοφίαν αὐτῶν καὶ παραγνωρίζοντες τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ Ἐδδαγγελίου καὶ τῆς θείας Γραφῆς, ἐξηγοῦσι τὰ ρηθέντα κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς. Ἐτεροὶ δὲ εἰς τόσῃν ἄγνοιαν καὶ παραφροσύνῃν ἔφθασαν, ὥστε νομίζουσι τὸ Ἐδδαγγέλιον ὡς μίαν ἀπλὴν ἱστορίαν τὰ δὲ καθεστῶτα τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτεύματος τὰ θεωροῦσιν ὡς μίαν τυπικὴν διὰτάξιν. Ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ σήμερον, ἀπέναντι τῆς ἐκπαιδεύσεως τὴν ὁποίαν κάπως πλουτοῦμεν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὡς πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τῶν χριστιανικῶν μας καθηκόντων, ἔπρεπε νὰ εἴμεθα πεπλουτισμένοι μὲ ὄλας τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς· ἔπρεπε νὰ σεμνυνώμεθα μὲ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ προσόντα ὅσα διακοσμοῦσι τὸν χριστιανικὸν βίον· ἔπρεπε νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς τὸ τί πιστεύομεν. Ἐπρεπε προπαντὸς ἄλλου νὰ γινώσκωμεν τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν τοῦ προορισμοῦ ἡμῶν. Ἐπρεπε νὰ σπουδάζωμεν τὴν ὄντως ἐπιστήμην τῶν ἐπιστημῶν, ἧτις ἐστὶν ἡ ἐκπαιδεύσις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἡ ἀληθῆς γνώσις τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 167)

Ἦσαν αἱ φυλακαὶ τοῦ Πραιτωρίου, πρὸ τῶν ὁποίων αἱ φυλακαὶ τοῦ Μεσαιῶνος ἦσαν παλάτια· ἐδῶ ἔβαλαν τὸν Κύ-

ριον ἡμῶν. Ἐξερχόμεθα μὲ βαρεῖαν τὴν καρδίαν καὶ φθάνομεν πάλιν πρὸ τῆς ἑξωτερικῆς πόρτας. Ἀναβαίνοντες τὴν κυρίαν κλίμακα φθάνομεν μετὰ 9 σκαλοπά-

Τὸ μέγα ὄθεν ἐνδιαφέρον, ὅπερ μᾶς ἐνδιαφέρει ἀγαπητοὶ νὰ γνωρίζωμεν, εἶναι ἡ γνῶσις τῶν ἀνωτέρω, ἐπειδὴ ἡ γνῶσις αὕτη ἀναδιβάζει τὸν νοῦν ἡμῶν ἐκ τῶν χαμαιζήλων καὶ ἰδιοτελῶν εἰς ὑψηλότερα, καὶ δι' αὐτῆς κατανοοῦμεν τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς καὶ κλήσεως ἡμῶν. Δι' αὐτῆς τῆς ἀληθοῦς γνώσεως μανθάνομεν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, καὶ διὰ τῆς μαθήσεως αὐτῶν, κατανοοῦμεν τὴν ἀξίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν σήμερον ἀγνοοῦντες καταφρονοῦμεν. Ἄλλ' ἀράγε, διατί ἀπέναντι, ὡς προειρήκαμεν, τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν σημερινῶν χριστιανῶν ἐκλείπουσι τὰ ρηθέντα ἀγαθὰ προσόντα τοῦ χριστιανικοῦ βίου; διατί νὰ ἀγνοοῦσιν οἱ χριστιανοὶ τὰ καθήκοντά των; Διατί (ἐπιτραπήτω μοι μετὰ λύπης νὰ εἶπω) νικηθέντες πρότερον ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν καὶ φιλοδοξίαν, ἠσπασθησαν τὰς ἀρχὰς τῶν ἀντιφρονούντων; Ἐνηγγαλισθησαν καὶ ἠγάπησαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα προφανῶς ἀντιστρατεύονται κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐδόθησαν μονομερῶς εἰς τὰ γήινα, οὐδὲν φροντίζοντες περὶ τῶν οὐρανίων. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρωσ αὐτῶν, ἐπεδόθη ὀλοσχερῶς εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν ὡς καύχημα καὶ στολισμὸν τῆς ψυχῆς. Σήμερον τοσοῦτο δυστυχῶς παρεγνωρίσθη ἡ ἡ-

θική καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῆς προχωρήσεως τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαθείας, ὥστε τὴν ὄντως τιμὴν καὶ εὐγένειαν τῶν χριστιανικῶν ἡθῶν τὴν θεωροῦσι πολλοὶ ἀτιμίαν.

Σήμερον ἡ κακία ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ ἀρετὴ ἀπ' ἐναντίας τὸ ὄνομα τῆς κακίας. Σήμερον ὁ φίλαυτος καὶ φιλόδοξος ἐκτιμᾶται καὶ ὁ ταπεινὸς καὶ μέτριος καταφρονεῖται. Σήμερον τὸ ψεῦδος καὶ ἡ διπλωματία ἔχει ὑπόληψιν, ὡς κατέχει τὴν ὑψηλότεραν θέσιν. Σήμερον ὁ ἀπατῶν καὶ ὁ ἀδικῶν τὸν ἕτερον, οὗτος ἔξυπνος ἀποκαλεῖται καὶ μακαρίζεται. Σήμερον ἐὰν εἰς τῶν χριστιανῶν ἐξακολουθεῖ φυλάττων τὰ χριστιανικά του χρέη, συχνάζει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, φυλάττει τὰς ἐπηγγελμένας νηστείας, ἀποφεύγει τὰ καφενεῖα καὶ τὰ θέατρα, οὗτος ἀποκαλεῖται ἄνθρωπος τοῦ μεσαιῶνος, βλάξ καὶ δεισιδαίμων. Ἐπίσης ἐὰν τις ἐκ τῶν νέων σεμνύνεται μὲ χριστιανικά ἥθη, ἔχων εὐσεβῆ καὶ γηραλαῖα φρονήματα καὶ προσπαθεῖ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὰς εὐαγγελικὰς διατάξεις, οὗτος οἰκτεῖρεται καὶ κατακρίνεται, λέγοντες καὶ περὶ τούτου, κῆμα εἰς τὸν νέον, ἡμεῖς ἠλπίζομεν ἄλλα νὰ ἴδωμεν εἰς αὐτόν, καὶ οὗτος ἐβγῆκε περιωρισμένου νοδὸς ἄνθρωπος.

(Ἀκολουθεῖ)

τια εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα· ἀναβαίνοντες δὲ ἀκόμη 26 σκολοπάτια φθάνομεν εἰς τὸ ὑπερφῶν, ὅπου ἤρτισε νὰ οἰκοδομηθῆται ἐκκλησία πολυτελής, ἀλλὰ μόνον ἓνα δυὸ μέτρα ἔχουν κτισθῆ. Συναπτὰ πρὸς τὰς φυλικὰς εἶναι τὸ πραιώριον τῶν Καθολικῶν, ὡραιότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον νέον οἰκοδόμημα. Ἐπάνω εἰς τὴν εἴσοδον εἶνε γραμμένα λατινιστί. Ὡσεῖς ὅλοι πού περνάτε τὸν δρόμον μείνατε καὶ ἴδετε ἂν ὑπάρχη μαρτύριον ὄσον τὸ ἰδικόν μου. Προχωροῦμεν καὶ βλέπομεν σειρὰν ὡραιωτάτων οἰκοδομῶν τῶν Καθολικῶν. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ ἀρχαιοτάτη καμάρα, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Καμάρα τοῦ Πιλάτου, ἡ Ἰδε ὁ ἄνθρωπος. Λέγεται ἔτσι διότι ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὴν καμάραν αὐτὴν ὁ Πιλάτος ὠμίλησε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ζητῶν νὰ λυτρώσῃ τὸν Κύριον τονίζων ὅτι οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν ἐνῶ ὁ λαὸς ἐφώνασε σταυρωθῆτω. Ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον πού συνδέει τὴν καμάραν ὑπάρχει λατινικὴ ἐπιγραφή AD ARCUM ECCE homo Pontius Pilatus CHRISTUM JUDAECIS TRADIDIT CRUCIFEGERITUR

Δηλαδή εἰς τὴν καμάραν Ἰδε ὁ ἄνθρωπος ὅπου ὁ Πόντιος Πιλάτος τὸν Χριστὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἵνα σταυρωθῶσι.

Ἐισερχόμεθα εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Καθολικῶν· ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι τὸ λιθόστρωτον· καὶ Ἐβραϊστὶ Γαββαθᾶς φαίνονται ἐντὸς τοῦ προαυλίου ἐρείπια ἀρχαιοτάτα. Περιλαμβάνει τρεῖς χωρισμένας Ἐκκλησίας· ἡ μία λέγεται τῆς φραγγελώσεως ἡ ἄλλη ἴδε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ τρίτη τῆς καταδίκης. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μικρὰ ἀλλὰ

καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι εἶναι θαυμάσια διακοσμημένη. Θαυμασία εἶναι ἡ ὀπίσω τοῦ ἀλταρίου (θυσιαστηρίου) παρᾶστασις. Εἰς εἰκόνα ἀνάγλυφον ἐξαιρετοῦ ἀξίας, παρίσταται ὁ Πιλάτος πλύνων τὰς χεῖρας του μέσα εἰς λεκάνην πού τὴν κρατεῖ ἓνα μικρὸν παιδίον. Δείχνει τὸν Χριστὸν καὶ λέγει· ἄθ ῶ ος εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. Δεξιὰ τοῦ ἀλταρίου ἄγαλμα τοῦ Ἰησοῦ μετὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου· ἀριστερὰ ἄλλο ἄγαλμα μετὸν ἀκάνθινον στέφανον. Προχωροῦμεν καὶ εὐρίσκομεν ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν συνέχειαν μίαν πόρταν φραγμένην. Ἀριστερὰ φέρει λατινικὰ τὴν ἐπιγραφὴν

Locus in quo APPREHENDIT PILATUS JESUS ET FLAC GEL-LATIVE

δηλ. τόπος ὅπου ὁ Πιλάτος παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐφραγγέλωσαν· δεξιὰ ἐπίσης φέρει λατινικὴν ἐπιγραφὴν πού μεταφράζεται ὡς ἐξῆς: οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκάνθων ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ (Ἰωάν. ιθ' 1-2). Ἐναντι τοῦ λιθοστρώτου ἦσαν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ποντίου Πιλάτου. Ἐδῶ τελειώνει ἡ ὁδὸς τοῦ μαρτυρίου. Ἐξακολουθοῦντες ὁμοῦ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἔμπρὸς φθάνομεν εἰς τὴν πύλην τῆς Γεθσημανῆς. Πρὶν φθάσωμεν ὁμοῦ, ἀριστερὰ, συναντῶμεν ἓν μεγαλοπρεπὲς σεμινάριον μετ' ἐκκλησίαν. Ἀνήκει εἰς τοὺς Ἑλληνοκαθολικοὺς καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Ἄννης. Ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ ἰδρυματος ΒΑ εὐρίσκεται ἡ προβατικὴ κολυμβήθρα ἡ Βηθεσδαῖ, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικόν. Συνέχεια εἶναι ἡ μέτερον μοναστήριον, νεώτατον κτίριον, τιμώμενον εἰς τὸ ὄνομα τῶν Θεοπατόρων

Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, ὠραιότατον διάφορον οἰκοδόμημα. Ἐδῶ ἦτο ἡ οἰκία τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης καὶ ἐδῶ ἐγεννήθη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Πλησίον τέλος τῆς Πόλεως τῆς Γεθσημανῆς ἐπιγραφὴ φέρει λ ο υ τ ρ ᾶ τ ῆς Π α ν α γ ῖ α ς εἰς διαφόρους γλώσσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Προσκυνήματα περίξ τῆς Ἱερουσαλήμ

Α'. Ἡ ἁγία Σιών

Σιών ἐλέγετο εἰς λόφος τῆς Ἱερουσαλήμ περίφημος κατὰ τὴν ἑβραϊκὴν περιόδον, διότι ἐδῶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ ἔκτισε τὸ πρῶτον τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου. Εὐρίσκεται πολὺ πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἀποτελεῖ σχεδὸν συνέχειαν οὕτως ἀπὸ τὴν Πύλιν τοῦ Δαυὶδ δὲν ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ 300 μέτρα. Εἶνε περίφημος ἡ Σιών, διότι ὑπάρχουν ἐπάνω εἰς τὸν λόφον αὐτὸν τόσα προσκυνήματα καὶ τόσαι θρησκευτικαὶ ἀναμνήσεις αἱ ὁποῖαι κάμνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ ζήσῃ ἔστω καὶ προσωρινῶς εἰς μίαν ἔκστασιν θρησκευτικὴν καὶ ἱστορικὴν.

Ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ἁγία Σιών διότι ἦτο ἡ πρώτη ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐδῶ ἐθεωρεῖτο οἶκος Κυρίου «ψάλατε τῷ Κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών» λέγουν οἱ ψαλμοὶ τοῦ Προφήτου καὶ Βασιλέως Δαυὶδ.

Ἡ πρώτη ἐκκλησία τῆς Σιών ἰδρῦθη ὀλίγον μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφὸθεον, ὅστις καὶ ἐτέλεσεν ἐκεῖ τὴν πρώτην θείαν λειτουργίαν ἰδρῦθη ἐπὶ τῆς οἰκίας ἣτις πιθανότατα ἦτο κτῆμα Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Δὲν ὑπάρχει ὁμοίως σήμερον ἐκκλησία διότι ἔχει μεταβληθῆ εἰς Μωσαμθανικὸν Τέμενος καὶ ὀνομάζεται Νάπι Δα-

οῦτ. (προφήτης Δανιὴλ) Εἰσέρχεται κανεὶς εἰς τὸ τέμενος τοῦτο ἀφοῦ πληρώσῃ εἰς τὸν θυρωρὸν μικρὸν ποσόν. Πρῶτη ἐντύπωσις μία ἀρκετὰ εὐρύχωρος αἴθουσα ὑποβασταζομένη ἀπὸ ὀλίγας κολώνας ὅπου εἰσέρχεται ὁ ἐπισκέπτης ἀνευ ὑποδημάτων. Ἡ αἴθουσα εἶνε στρωμένη με τάπητας, ῥῆγος καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτην ἐκ τῶν ἱερῶν ἀναμνήσεων.

Μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν καὶ ἐν γένει εἰς τὸ κτίριον αὐτὸ ἔγιναν πολλὰ τῶν μεγαλειτέρων συμβάντων τῆς χριστιανωσύνης.

Ἐδῶ ἔγινεν ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς ἔπλυε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐξῆλθε μετὰ τοὺς μαθητὰς πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν Διαθήκην τοῦ τὴν περίφημον ὡς ἔξιστορεῖ αὐτὴν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (τὸ πρῶτον Εὐαγγέλιον τῶν ἁγίων Παθῶν τῆς Μ. Πέμπτης).

Ἐδῶ ὑπῆρχεν ἡ κολώνα ὅπου ἔδεσαν τὸν Κύριον καὶ τὸν ἐμαστίγωσαν. Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ἔγινεν ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ καὶ μέσον οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἐδῶ οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐξέλεξαν ὡς δωδέκατον τὸν Μαθθίαν ἀντὶ τοῦ προδότου Ἰούδα. Εἰς τὴν Β.Α. γωνίαν ἦτο τὸ ὑπερῶν ὅπου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατήλθεν ἐν πυρίναις γλώσσαις τὴν Πεντηκοστὴν καὶ ὅπου συνηθροῦζοντο οἱ πρῶτοι χριστιανοί.

(Ἀκολουθεῖ)

—Μᾶλλον ἁμαρτάνει ὁ παρακινῶν τινα εἰς τὸ κακὸν ἢ ὁ πράττων αὐτό. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα εἰς οἱ ἄνθρωποι νὰ κρίνητε, διότι ποτε σας δὲν θὰ κρίνετε ἀκριβοδικαίως.

—Ἡ σιωπὴ διττὸν ἔχει τὸ ἐλατήριον, ἢ τὴν περιφρόνησιν ἢ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἀδίκου ἐν ᾧ εὐρίσκειται τις.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
 ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφρασθέν εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν Ὀρθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 175)

22. Ἐπρεπε, θὰ ἐλεγέ τις, ν' ἀποφύγη τὴν ἐπιβουλὴν τῶν Ἰουδαίων διὰ νὰ διαφυλάξη ἐξ ὀλοκλήρου τὸ σῶμά του ἀθάνατον. Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν ὁ τοιοῦτος, ὅτι καὶ τοῦτο ἦτο ἀνάρμοστον εἰς τὸν Κύριον, διότι, ὅπως δὲν ἔπρεπεν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ζωὴ, νὰ θανατώσῃ τὸ σῶμά του ὁ ἴδιος, τοιοιτοτρόπως δὲν ἤρμοζεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀποφύγη τὸν παρ' ἄλλων θάνατον, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὸν ἐπιδιώξῃ, ἐπομένως λοιπὸν οὔτε ὁ ἴδιος ἀπέθεσε τὸ σῶμά του οὔτε ἀπέφυγε τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν του. Τὸ τοιοῦτο δὲν ἐφανέρωνεν ἀδυναμίαν τοῦ Λόγου, ἀλλὰ μᾶλλον ἔκαμεν αὐτὸν γνωστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ ζωὴν, διότι καὶ τὸν θάνατον ἐπερίμενε διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ὄλων διδόμενον θάνατον ἔσπευδε νὰ τελειώσῃ. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲ δὲν ἤλθε νὰ τελειώσῃ ὁ Σωτὴρ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ τὸν θάνατον τῶν ἀνθρώπων. Δὲν διέθετεν, ὅθεν, τὸ σῶμα εἰς τὸν ἰδικόν του θάνατον (διότι δὲν εἶχεν, ἀφοῦ ἦτο ζωὴ), ἀλλ' ἐδέχετο τὸν θάνατον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τοῦτον εἰς τὸ σῶμα του (διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν θάνατον διὰ τοῦ ἰδιοῦ του θανάτου). Ἐπειτα καὶ ἐκ τούτου δύνανται τις νὰ ἴδῃ, ὅτι τοιοῦτο ἦτο τὸ τέλος τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος ἐφρόντιζε μᾶλλον διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε, διότι ἢ ἐπιδείξει αὐτῆς ἦτο τὸ τρέπαιον ἐναν-

τίον τοῦ θανάτου καὶ διαθεβαίωσις εἰς ὄλους, ὅτι αὐτὸς (ὁ Σωτὴρ) ἐξήλειψε τὴν φθορὰν καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ τὰ σώματα θὰ εἶναι ἀφθάρτα καὶ ὡς ἀπόδειξιν καὶ γνώρισμα τῆς ἀναστάσεως ὄλων διεφύλαξεν ἀφθάρτον τὸ σῶμά του. Καὶ πάλιν θὰ ἦτο ἀνάρμοστον εἰς τὸν Λόγον, ἐάν, ἐν ᾧ ἐθεράπευε τὰς νόσους τῶν ἄλλων, παρημέλει τὸ ἰδικόν του σῶμα, ὥστε νὰ ἀσθενήσῃ καὶ νὰ διαλυθῇ ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων. Πῶς θὰ ἐπιστεύετο, ὅτι ἐθεράπευσε τὰς ἀσθενείας ἄλλων, ἀφοῦ ἠσθένει τὸ ἰδικόν του σῶμα; Ἡ θὰ κατεγέλατο ὡς μὴ δυνάμενος νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀσθενείας ἢ ἐν ἡδύνατο καὶ δὲν τὸ ἔκαμνε, θὰ ἐνομιζετο ἀφιλόφρωνος πρὸς τοὺς ἄλλους.

23. Ἐάν δὲ χωρὶς ἀσθένειαν καὶ χωρὶς πόνον κανένα, κάπου καὶ μόνος εἰς τινὰ γωνίαν ἢ ἔρημον τόπον ἢ εἰς οἰκίαν ἢ ἐπουδῆποτε ἔκρουπε τὸ σῶμα καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν αἴφνης ἐφαίνετο καὶ ἔλεγεν ὅτι ἔχει ἐγερθῆ ἐκ νεκρῶν, πάντες μὲν θὰ ἐπίστευον ὅτι λέγει μύθους, πολὺ δὲ περισσώτερον δὲν θὰ ἐπιστεύετο, διὰν ἔλεγεν ὅτι ἀνέστη ἀφοῦ οὐδεὶς θὰ ἐμαρτύρει περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τῆς ἀναστάσεως πρέπει νὰ προηγηθῇ θάνατος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀνάστασις ἐάν δὲν προηγηθῇ θάνατος. Ὅθεν, ἐάν ἐγένετο κάπου ἐν κρυπτῷ ὁ θάνατος τοῦ σώματος, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐφαίνετο ὁ θάνατος καὶ δὲν ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ μαρτύρων, ἀφανῆς καὶ ἀνεμαρτύρων θὰ ἦτο καὶ ἡ ἀ-

νάστασις. Ἡ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν μὲν ἀνάστασιν, δταν ἀνίστατο, θά ἐκήρυττεν, ἀπέθνησκε δὲ ἐν ἀφανείᾳ; Ἡ διὰ ποῖον λόγον τοὺς μὲν δαίμονας ἀπέδιωκεν ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων καὶ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν ἔκαμε νὰ θλέπη καὶ τὸ ὕδωρ μετέβαλεν εἰς οἶνον, ἵνα δι' αὐτῶν πιστευθῆ, ὅτι εἶναι Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ θνητὸν δὲν ἐδείκνυεν ἀφθαρτον ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων, διὰ νὰ πιστευθῆ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ; Πῶς δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ θά ἐκήρυττον μετὰ παρηρησίας τὴν ἀνάστασιν, ἀφοῦ δὲν θά ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν, ὅτι πρῶτον ἀπέθανεν; Ἡ πῶς θά ἐπιστεῦοντο λέγοντες, ὅτι ὑπῆρξε πρῶτον θάνατος καὶ ἔπειτα ἀνάστασις, ἐὰν ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐκήρυττον τὴν ἀνάστασιν, δὲν ἐμαρτύρουν περὶ θανάτου; Καὶ ἐνῶ ἔγειναν τοιοῦτοτρόπως, δηλαδὴ ὅλοι εἶδον καὶ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν, οἱ τότε Φαρισαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πιστεύσουν, ἀλλ' ἠγάγκασαν καὶ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὴν ἀνάστασιν ν' ἀρνηθῶν ταύτην, ἐὰν ἐγίνοντο κυριῶς ταῦτα (δηλαδὴ ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις) πῶς προφάσεις ἀπιστίας θά ἐφεύρισκον; Καὶ πῶς λοιπὸν θά κατεδεικνύετο τὸ τέλος τοῦ θανάτου καὶ ἡ κατὰ ταύτου νίκη, ἐὰν ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων δὲν ἤλεγχον αὐτὸν νικηθέντα διὰ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ σώματος;

24. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προλάβωμεν μερικὰς ἀντιρρήσεις, τὰς ὁποίας ἴσως θά προέδικαλλον τινες. Ἴσως θά ἐλεγέ τις καὶ τοῦτο: Ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἴδουν ὅλοι καὶ νὰ μαρτυρήσουν τὸν θάνατόν του, διὰ νὰ πιστευθῆ καὶ ὁ λόγος τῆς ἀναστάσεως, ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἐνδοξον θάνατον, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀτιμίαν τοῦ σταυροῦ. Ἀλλ' ἂν ἔκαμε τοῦτο θά παρεῖχεν ὑπονοίας, ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ἐναντίον παντὸς θανάτου, ἀλλὰ μόνον ἐναντίον τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ἐπενόησε

διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ θά παρείχετο ἐξ ἴσου πάλιν ἢ περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς ἀναστάσεως πρόφασιν. Ὅθεν ὁ θάνατος τοῦ σώματος δὲν προῆλθεν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιθουλής, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ Σωτὴρ ἐκεῖνον τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον θά προσέφερον εἰς αὐτὸν καὶ ὡς γεννητός παλαιότης, μέγας κατὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἀνδρείαν, δὲν ἐκλέγει ὁ ἴδιος τὸν ἀντίπαλόν του, ἵνα μὴ φανῆ, ὅτι φοβεῖται μερικὸς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς θεατὰς, καὶ μάλιστα ἂν ἔτυχε νὰ εἶναι οὗτοι ἐχθροί, ἵνα, ἀφοῦ κατεσυντρίψῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θά τοῦ προσέφερον ὡς ἀνταγωνιστὴν πιστευθῆ δυνατώτερος ὅλων, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ζωὴ ὅλων, ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν ὁ Χριστός, δὲν ἐξέλεξε τὸ εἶδος τοῦ θανάτου διὰ νὰ μὴ φανῆ ὅτι δειλιᾷ ἀπέναντι ἄλλου θανάτου, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξαν ἄλλοι καὶ μάλιστα ἐχθροί του, θάνατον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι ἐνόμιζον φοβερόν, αἰτιμον καὶ ἀποτρόπαιον, αὐτὸν τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπέφερον, ἵνα διὰ τῆς ἡττῆς τούτου καταργηθῆ τελείως τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ πιστευθῆ ὅτι αὐτὸς (ὁ Σωτὴρ) εἶναι ἡ ζωὴ. Ἐγένετο ὁμοίως κατὰ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὁ αἰτιμος δηλαδὴ θάνατος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν κατεδέκασαν, ἔγινε τρόπαιον ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ θανάτου, διότι αὐτὸν τὸν διὰ τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς θάνατον ὑπέμεινε, ὡς ὁ Ἰωάννης, οὗτος ἐπικρινέθη, ὡς ὁ Ἠσαΐας, ἵνα καὶ ἐν τῷ θανάτῳ διαφυλάξῃ τὸ σῶμα δόκλον καὶ ἀδίαρτον καὶ μὴ δοθῆ πρόφασιν εἰς τοὺς θέλοντας νὰ διαιρέσουν τὴν Ἐκκλησίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦμεν
ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ
καλοῦ μας περιοδικοῦ «Ἀ-
γιορειτικὴ Βιβλιοθήκη»

ΣΙΑΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τὴν περικοπὴν τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (γ'. 12 - 17) τὴν ἀναγινωσκόμενην τῷ Β'. Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 120)

Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ λυτρωτὴν, ὅστις Θεὸς ὢν ἐνανθρωπήσας, γενόμενος τέλειος ἄνθρωπος ἦτο Θεάνθρωπος, ἤρχισε τὸ σωτήριον κήρυγμα αὐτοῦ ἐλκύων ἅπαν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ εἰς ἀκρόασιν τῆς οὐρανόου διδασκαλίας αὐτοῦ, θεραπεύων εἰσέτι πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ τῶν Ἰουδαίων. Τότε μία μερὶς τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Σωτῆρα Μεσίαν ἀπεσταλμένον παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. Οἱ δὲ πρόκριτοι τῶν Ἰουδαίων ἦτο οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅχι μόνον δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ ἐπεβουλεύοντο καὶ κατηγόρουν αὐτόν ὡς παραβάτην τοῦ Νόμου καὶ πλάνον τοῦ λαοῦ. Τί δὲ ἤκουεν ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπὸ τὸ γλυκύτατον στόμα τοῦ Σωτῆρος; οὐράνιον διδασκαλίαν ἐλκύουσιν καὶ γοητεύουσιν πᾶσαν σκληρὰν καρδίαν ἔβλεπεν ὁ λαὸς θαύματα, θεραπείας παντὸς εἶδους ἀσθενειῶν, τυφλῶν, λεπρῶν, δαιμονιζομένων, ἀνάστασιν νεκρῶν ἔβλεπε συμπάθειαν, ἀγάπην ἐγκάρδιον πρὸς τοὺς πονεμένους, πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας, πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρὸς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἀνεξαιρέτως χαρίζων τὴν ἴασιν καὶ θεραπείαν

ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἀπήχησιν ἔφερον εἰς τὰς σκληρὰς καρδίας τῶν φανατικῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, τῶν Ἀρχόντων τοῦ λαοῦ τούτου.

Μᾶλλον δὲ καὶ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου διέστρεφον προφάσει τηρήσεως νόμου παραβάτην τὸν Κύριον λέγοντες. Ὅτε ἐθεράπευσε τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου, ἔλεγον: «Ὅστις ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ» (Ἰωάν. θ' 16). Ὁ μὲν ἁπλοῦς λαὸς ἐκρέματο ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀκούων τὴν οὐράνιον αὐτοῦ διδασκαλίαν· αὐτοὶ δὲ οἱ πρόκριτοι τοῦ λαοῦ οὐδὲ κἂν νὰ ἀκούσωσιν ἤθελον, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλάλει αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς. Ὅτε δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτησαν τὸν Χριστὸν διὰ τί ἐν παραβολαῖς λαλεῖ εἰς αὐτούς; τότε ἀποκριθεὶς εἶπεν· «ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνιοῦσι. Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαίου ἢ λέγουσα. «Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὡσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, (ἐκλείσαν) μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὡσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συ-

40 ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΣΩΠΟΥ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ὑπὸ Αἰδ. Τζάνου Γουγουτά
Mansfield Ohio u.s.a.

Ἀκριβοπληρωμένη χάρις

Μία φορά ἕνας μύρμηγκας θέλων νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι δὲν εὗρισκε τόπον νὰ στηριχθῆ, καὶ ἀρχήσῃ ἐπικινδύνως νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ νερὸ.

Ἐνα περιστέρι ποὺ θρῖσκόταν πάνω σ' ἕνα δένδρο κοντὰ στὸ ποτάμι, με ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὸν μύρμηγκα ποὺ κόντευε νὰ πνιγῆ, καὶ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ κάθει με τὸ στόμα του ἕνα κλαδάκι καὶ τὸ ρίχνει στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ ἀγωνιζόταν ὁ μύρμηγκας ὅστις μόλις τὸ εἶδε τὸ κλαδάκι, ὡς νὰ ἦταν γεφύρι, ἀνέθηκε ἐπάνω καὶ ἐπέρασε στὴν ἀπέναντι μεριά τοῦ ποταμοῦ

καὶ ἐσώθη. Ὁ μύρμηγκας δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ συνέλθει καὶ ἀφῆνε βλέπει κάποιον κυνηγὸν ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ σκοτώσῃ τὸ περιστέρι, δὲ χάνει καιρὸν, τρέχει καὶ διακρίνει μὴ τὸν κυνηγὸν πάνω στὸ πόδι, τόσο δυνατὰ ποὺ ἀπὸ τὸν πόνον πέταξε τὸ τουρῆκι ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἔτσι ἐσώθη τὸ περιστέρι ἀπὸ τὸν ἐγγνώμονα μύρμηγκα, ποὺ ἀκριβοπλήρωσε τὴ χάρι ποὺ τοῦ ἔκχεσε τὸ περιστέρι σώζοντας τὴ ζωὴ του.

Πόσον θὰ ἦτο καλλιτέρα ἡ ζωὴ μας, ἀν ἔλοι ἐκάμνομεν τὸ πρῶταγμα τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος: «Μὴν ἀρνηθῆς νὰ κά-

νώσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς» (Ματθ. ιγ' 13-15).

Εἰς τόσην δὲ σκλήρυνσιν καὶ πόρρωσιν τῆς καρδίας ἔφθασαν ἕνεκα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς κακίας αὐτῶν, ὥστε ὅτε ἐπληρώθη ὁ χρόνος ὁ προφητῆς ἐκ Πνεύματος ἁγίου διὰ τῶν προφητῶν, πληρώσαντες πᾶσαν λεπτομέρειαν τῶν Γραφῶν διὰ τὸν Χριστόν, κατεδίκαναν αὐτὸν εἰς θάνατον· θάνατον δὲ σταυρικὸν ὡς μέγαν τινὰ κακοῦργον! Ἄλλ' ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς προεῖπεν, ὡς Θεὸς Παντοδύναμος. Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀκόρεστος αὐτῶν κακία ἔπαυσε καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ; ἢ αὐτὴ σκλήρυνσις δεικνύεται καὶ πάλιν· συκοφανταί, δωροδοκίαι, δολιότης ἵνα διαψεύσωσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ· φοβερῖμοι εἰς τοὺς Ἀποστόλους, δαρμοί, φυλακίσεις, ἵνα μὴ

κηρύττωσι παντάπασιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ.

«Καὶ καλέσαντες αὐτούς, παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ». (Πράξ. δ' 16-18). Καὶ πάλιν. «Καὶ ἐπερώτησεν αὐτούς ὁ ἀρχιερεὺς λέγων. Οὐ παραγγεῖλια παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ πεπληρώκατε τὴν Ἱερουσαλήμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν καὶ βούλεσθε ἐλαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.» (Αὐτίθι ε' 28). Ὡ σκληρότης τῆς καρδίας τῶν Ἰουδαίων! δὲν τοὺς ἤρκει ἡ θεοκτονία ἣν ἐποίησαν θανατώσαντες τὸν Χριστόν, τὴν Ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἀλλὰ προσεπάθουν παντοιοτρόπως νὰ ἐμποδίσουν καὶ τὴν ζωογόνον πηγὴν τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων! (Ἀκολουθεῖ)

μνης τὸ καλὸν, καὶ μὴ ξεχνᾷς τὸν εὐεργέτην σου».

Ὁ σκύλος χωρὶς σπίτι

Ὁ σκύλος εἶναι ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα ποὺ ἀγαποῦν μὲν τοὺς φίλους, ὄχι ὅμως καὶ τὸ νοικοκυριό, καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν σκοτίζονται νὰ κἀνῃ δικό του σπίτι.

Κάποια ὄμως μεγάλη βαροχειμωνιά τὸν βρῆκε χωρὶς νὰ ἔχη μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ πολὺ ἐκακοπέρασε ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους, γι' αὐτὸ δρῆκίζεταν πῶς τὸ καλοκαίρι χωρὶς καμμιά ἀναβολή θὰ φτιαγῇ δικό του σπίτι.

Σὰν ἦλθε τὸ καλοκαίρι ξαπλώνεταν ὁ σκύλος στὴ λικκάδα καὶ ἔλεγε μέσα του: "Ἐ! ἀπὸ τώρα θὰ νοιαστῶ γιὰ τὸν χειμῶνα; μέχρι τότε κάτι θὰ γίνῃ! Ὁ χειμῶνας τὸν βρῆκε χωρὶς σπίτι καὶ δὲν μπορούσε νὰ δροσίσῃ τὰ κρύα, καὶ κάποια μέρα τὸν τραβούσαν πεθαμένον δύο παιδιὰ γιὰ νὰ τὸν ρίξουν στὸ ποτάμι.

Αὐτὸ παθαίνουν καὶ πολλοὶ χριστιανοί. Ὁταν βρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην ὑπέσχονται πῶς θὰ μετανοήσουν καὶ θὰ φροντίσουν νὰ φθάσουν στὸ σπίτι τῆς ψυχῆς των σὺν τῷ οὐρανῷ, μὰ ὅταν περάσῃ τὸ κακὸ τὰ ξεχνοῦν ὅλα. Καὶ ὅμως κάποτε θὰ τοὺς εὕρῃ καὶ ἄλλο κακὸ καὶ θὰ ὑπέσχονται καὶ πάλιν ὅτι θὰ μετανοήσουν. Ποιὸς ὅμως τότε θὰ τοὺς πιστεῦσῃ;

Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης μᾶς λέγει: «Ὅχι ἐκεῖνοι ποὺ λέγουν καὶ δὲν κἀνουν τὰ

λόγον τοῦ Θεοῦ θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ κἀνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Ἡ κακιὰ μητέρα

Ἐνα λεβεντόπαιδο ποὺ τὰ κακὰ του ἔργα τὸ ὠδήγησαν στὴν κρεμάλα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ τοῦ περνοῦσαν τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό του γιὰ νὰ τὸν πνίξουν, τὸν ρώτησαν: Σὲ ποῦν θέλει νὰ μιλήσῃ γιὰ τελευταίαν φορά; καὶ αὐτὸς ζήτησε τὴν μητέρα του.

Μόλις τὴν εἶδε σὰν λυσοσπῆμένο σκυλί ρίχτηκε ἐπάνω της καὶ μὲ μιὰ δαγκωματιὰ τῆς ἔκοψε τὸ ἓνα της αὐτί: «Αὐτὴ! αὐτὴ μὲ ἔφερε ἐδῶ στὴν κρεμάλα! Ἄν ἦταν καλὴ μητέρα θὰ μὲ ὠδηγοῦσε μέσα στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ δεχόταν τὰ μικροπράγματα ποὺ ἄρχισα νὰ κλέβω ἀπὸ μικρὸ παιδί, καὶ σήμερον δὲν θὰ βρισκόμουν γιὰ τὴν κρεμάλα!»

Δὲν εἶναι καθόλου εὐκολον πράγμα σὲ κάθε γυναίκα νὰ γίνῃ καὶ καλὴ μητέρα, ὅταν μάλιστα λείπῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς ἀνατροφῆς της ὁ δρόμος τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Γι' αὐτὸ ἡ ἁγία Γραφή μᾶς συμβουλεύει: «Παιδεύε τὸ παιδί σου καὶ ὠδήγησέ το στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἂν θέλῃς νὰ εὐφρανθῇ ἡ ψυχὴ σου, καὶ συχνὰ λέγε του: παιδί μου, ὅταν οἱ ἀμικρωτοὶ θελήσουν νὰ σὲ περσούρουν μέσα στὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς, μὴν τοὺς ἀκούσῃς, καὶ φύγε ἀπὸ κοντὰ τους».

Ἐκ τῶν διδασκῶν τοῦ ἁγίου Νεῖλου τοῦ μυροβλήτου

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 174)

Καὶ πάλιν σὰς ἐρωτῶ ὅλους ἑμοῦ ἑσᾶς τοὺς μοναχοὺς ὅπου κατοικᾶτε εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια: πότε θὰ δώσετε τὴν ἀντιπόδοσιν τῆς ἐλεημοσύνης ὅπου ἐλάβετε; καὶ πότε θὰ δου-

λεύσετε τὴν ἐργατικὴν ζωὴν μὲ τὴν μοναδικὴν πολιτείαν; ὁ καιρὸς ἐξῆγγωσε διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἐλεημοσύνης καὶ νὰ μένετε ἀκαίροι εἰς τοὺς κόπους σας μὲ τὴν φανταστικὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλεημοσύνης ὅ-

που πέρνετε και τὰ ἐξοδιάζετε εἰς τὴν πολυμέριμναν τῆς φροντίδος τοῦ κόσμου τούτου· και ἄλλος ὁ σκοπός σας εἶναι πῶς νὰ ἀποκτήσετε τὰ γήϊνα ὅπου εἶναι πρόσκαιρα και μάταια τοῦ κόσμου· και ὁ σκοπός σας εἶναι πῶς νὰ ἀποκτήσετε τορνικὲς καλύβες, ὠραιοτάτους κήπους διὰ νὰ ἀρέσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους. "Ἄχ, ὀσιώτατοι πατέρες, αὐτὸ τὸ μάζωμα τῆς ἐλεημοσύνης και ἡ πλεονεξία εἰς τὸ ἐργόχειρον και ἡ πολυμέριμνα τοῦ σώματός σας ἔχουν νὰ σας καταστήσουν εἰς ἕνα βαθμὸν τῆς ἐρήμου καταδίκης, και θέλουν ἐρημώσαι οἱ τορνικὲς σας καλύβες ὁμοῦ με τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, με τὴν καταδρομὴν τῆς χαλπινηκῆς καταδίκης, ἕως μὴν τύχει και φύγει τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦτο, διότι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐρχεται διὰ νὰ βαρέσῃ ἐκείνους τοὺς ἐργαζομένους τῆς φαυλικῆς πράξεως τῆς ἀνομίας. "Ὅμως ἐὰν φύγητε ἀπὸ ἐδῶ και ὅταν ἔλθῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποῖον νὰ βαρέσῃ; οἱ ἀπειθοῦντες εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ θὰ φεύγουν, μὰ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποῖον νὰ βαρέσῃ; ἡ φυσικὴ τοῦ ξύλου και τοῦ λίθου δὲν γινώσκει ταῖς φαυλικαῖς ἐργασίας και ποῖον νὰ ἐκδικηθῇ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; "Ἀκούσατε, ἀκούσατε· ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπροστάχθη νὰ κτυπήσῃ ἀναίσθητα ξύλα και λίθους, ἀλλὰ ἐπροστάχθη νὰ κτυπᾷ τοὺς ἀπειθεῖς ἀνθρώπους ὅπου δὲν πείθονται μήτε με λόγον μήτε με ἔργον. "Ἐπειδὴ και δὲν πείθεσθε εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο σὰς λέγω νὰ μὴ φύγη τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦτο. "Ὅταν φύγη τινὰς ἔξω, χαϊόμενος ὑπάγει ψυχῇ τε και σώματι· ὅποιος δὲ μένει εἰς τὴν καταδρομὴν ταύτην, ἐὰν τοῦ τύχῃ και θάνατος, θέλει τὸν κα-

τατάξῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸν χορὸν τῶν δούλων, ὡσπερ τῶν πατέρων Σινᾶ και Ραῖ-θεοῦ. Τίς ἐστὶν οὗτος γενόμενος; οὗτος ἐστὶν ἡ μοναδικὴ πολιτεία, ἐπειδὴ ἀστόχησαν οἱ μοναχοὶ τὴν αἰσθησίν τους και ἔγιναν ἀναίσθητοι κατὰ τὴν μοναδικὴν πολιτείαν. "Ἐχασαν τὴν ὁμόνοιαν, τοὺς ἡῶρεν ἡ διχόνοια· ἔχασαν τὴν ἀγάπην και προσκαλοῦν τὴν μνησικακίαν· ἔχασαν τὴν νηστείαν και ἐπροσκάλεσαν τὴν γαστριμαργίαν· ἔχασαν τὴν ἀκτημοσύνην και ἔλαβον τὴν πλεονεξίαν· ἔχασαν τὴν μέριμναν τῆς σωτηρίας και ἐπροσκάλεσαν τὸ πολυμέριμνον τῆς φροντίδος· ἔχασαν τὴν καθαρότητα τοῦ νοός τους, με τὴν νοεράν προσευχὴν, και ἐπροσκάλεσαν τὴν ἀκαθαροσίαν τοῦ νοός των· ἐνόησαν αὐτὴν καλλιτέραν, παρὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς των· ἔχασαν ἐκείνην τὴν πολυτίμητον ὁδὸν τῆς ἀμεριμνίας, τὸν γλυκασμὸν τῆς σωτηρίας, ἐπροσκάλεσαν δὲ τὸ πολυμέριμνον τῆς φροντίδος, ὅπου ὀνομάζεται ὁδὸς τῆς ἀπωλείας· και οἱ ἀνθρωποὶ τὴν σήμερον ἐμβόηκασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας και ἐργάζονται τὰ τῆς ματαιότητος· ὡς ματαιόφρενοι ὅπου εἶναι, θὰ νὰ τὰ βλέπουν ὡς καπνὸς νὰ ἀναλυθῶν ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον. "Ἡ ἐλεημοσύνη ὁμοῖοι τὸ πριόνι, καθὼς αὐτὸ χωρίζει τὸ μέρος τοῦ σανιδίου, ἔτσι και ἡ περισσὴ ἐλεημοσύνη ἀποχωρίζει τὸν μοναχὸν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας. διότι δὲν δύναται ὁ ἀνθρωπος νὰ ὑπηρετήσῃ δύο αὐθέντας· ἢ τὸν Θεὸν ἢ τὸν μαμωνᾶν· ἔτσι λογίασε και εἰς τὸν μοναχόν, ἢ τὴν ἐργασίαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας νὰ ἐργάζεται, ἢ τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἐλεημοσύνης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἰω. Σπαθάρη - Καθηγητοῦ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ

(Μελέτη ειδικῶς γραφεῖσα διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 147)

Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
(ἐπὶ τῇ βίβει ἱστορικῶν τεκμηρίων)

(Σταυρός, ἡ καθέδρα τῆς ἀληθείας,
κατὰ τὸν ἱερὸν Ἀβουστίνον)

Γεννᾶται τώρα τὸ εὐλογον ἐρώτημα ποῦ εὐρίσκειτο μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου τὸ τίμιον ξύλον τοῦ σταυροῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι, τόσον οἱ μαινόμενοι Ἐθνικοί, ὅσον καὶ οἱ Χριστοκτόνοι Ἑβραῖοι εἶχον πάντα λόγον νὰ ἔξαφανίσουν τὰ ἀψευδῆ τεκμήρια τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Παρῆλθον περὶ τοὺς 3 αἰῶνας, καθ' οὓς ὁ σταυρὸς ἔμεινε κατακλωσμένος κάτωθεν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ μετὰ τὴν σατανικὴν πρόθεσιν νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀνθρώπων τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς ἀπολυτρόσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅτε μετὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον τοῦ 325, ἐδραιωθείστος τῆς ἡσυχίας ἐν τῷ κράτει, ὁ Μέγας Κων)νος ἀνέθεσεν εἰς τὴν μητέρα του ἁγ. Ἐλένην ἐξ ἀφορμῆς τῆς μεταβάσεώς της εἰς τοὺς ἁγ. Τόπους ν' ἀνεύρῃ πάση θυσίᾳ τὸν Τιμίον σταυρόν. Ἄλλ' ἄς ἀρήσωμεν τὸν ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα Ἑρμείην τὸν Σαζόμενον, ἐκ Παλαιστίνης καταγόμενον καὶ ἀμιάσαντα κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα μέχρι τοῦ Ε', νὰ ἐξιστορήσῃ τὸ κοσμοϊστορικῆς σημασίας γεγονός τοῦτο ἄναφρει λοιπὸν οὕτως, ὅτι ἢ ἐν Νικαίᾳ σύνοδος διελύθη καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν μετασχόντων εἰς αὐτὴν κληρικῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ὁ δὲ Βασιλεὺς (δηλ. ὁ Μέγας Κων)νος) ἔχαιρεν ὑπερβολικῶς, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία συμφώνει ὡς πρὸς τὸ δόγμα

καὶ εὐχαριστήσας διὰ τὴν ὁμόνοιαν τῶν Ἐπισκόπων, διὰ τὸν ἐαυτὸν του, διὰ τὰ τέκνα του καὶ διὰ τὸ κράτος του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κατασκευάσῃ εὐκτέριον οἶκον εἰς τὸν Θεόν, ἐν Ἱεροσολύμοις, διὰ νὰ προσευχηθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἱεροὺς τόπους. Ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν χριστιανῶν, ἐπόθει νὰ εὕρῃ τὸ ξύλον τοῦ σεβασμίου σταυροῦ δὲν ἦτο ὅμως εὐκολος ἡ εὔρεσις αὐτοῦ, οὔτε καὶ ἡ τοῦ παναγίου τάφου, διότι οἱ ἀπὸ πολλοῦ καταδιώξαντες τὴν Ἐκκλησίαν ἔθνικοί, ἀγωνισθέντες νὰ ἐκριζώσουν αὐτὴν καὶ ἡ ὁποία ἤρχισε ν' ἀναβλαστάνῃ, κατέκλωσαν κάτω ἀπὸ πολὺ χῶμα, τὴν περιοχὴν αὐτὴν καὶ τὴν ὑψωσαν ἀπὸ τοῦ βάθους, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο καθὼς καὶ τώρα φαίνεται.

Ἀφοῦ δὲ περιτείχισαν ὅλον τὸν χώρον τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ Κρανίου τὸν διεκόσμησαν καὶ ἔστρωσαν τὴν ἐπιφάνειάν του μετὰ πλάκας, ἀνήγειραν δὲ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἄγαλμα αὐτῆς ἐγκατέστησαν ἐντὸς αὐτοῦ, ὥστε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσεκύνουν τὸν Χριστὸν νὰ φαίνωνται ὅτι σέβονται τὴν Ἀφροδίτην μετὰ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου ἐλησημονήθη ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ εἰς τὸν τόπον τοῦτον προσκηνήματος χωρὶς οὔτε οἱ χριστιανοὶ νὰ ἔρχωνται εἰς αὐτὸν ἢ νὰ τολμοῦν νὰ τὸ δηλώσουν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἐνῶ τὸ ἀντίθετον ἐφανέρωνεν ὁ εἰδωλολατρικὸς ναὸς καὶ τὸ ἄγαλμα. Ἐγίνε δὲ φανερός ὁ τόπος καὶ ἀνεκαλύφθη ἡ πλάνη, μετὰ τὴν ὁποίαν τὸν περιέβαλλον, καθὼς λέγουσι, ἀπὸ ἀνδρα ἑβραίου, ὅστις κατῶ-

κει εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ὁ ὁποῖος κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα ἐκ περιγραφῆς τοῦ πατρὸς του ἢ καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ νοήσωμεν ἀληθέστερον διὰ σημείων καὶ ὀνειρών, τὰ ὁποῖα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός· καὶ φρονῶ ὅτι τὰ θεῖα πρᾶγματα ἔχουν ἀνάγκη ν' ἀποκαλύπτονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὁπόταν φαίνηται καλὸν εἰς τὸν Θεὸν νὰ φανερωθῶν. Τότε λοιπὸν κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ ἐκαθαρίσθη ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἰς βάθος, ἀπεκαλύφθη ἐν μέρει τὸ σπλήλαιον τῆς Ἀνυστάσεως. Ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος εἰς ἰδιαιτέρον τρόπον εὐρέθησαν τρεῖς σταυροὶ καὶ χωριστὰ ἐν τεμάχιον ξύλου ἐν εἴδει πινακίδος μὲ λέξεις καὶ γραμματα ἑβραϊκά, ἑλληνικὰ καὶ ῥωμαϊκὰ, τὰ ὁποῖα ἐδήλουν: Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ταῦτα μὲν καθὼς ἱστορεῖ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, συνέβη νὰ γραφοῦν οὕτω ἐκ τῶν προτέρων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ προσταγὴν τοῦ Πιλάτου, ὅστις τότε ἦτο

ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας. Ἦτο ὁμοῦς πολὺ κολιαστικὸν πρᾶγμα ἡ διάκρισις τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἂν καὶ εὐρέθη, ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφὴ εἶχε διαβροαχῆ καὶ πεταχθῆ μακρὰν τοῦ Σταυροῦ· ἔπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς σταυροὶ ἦσαν σκορπισμένοι, ὡς εἶναι εὐλόγον, διότι κατὰ τὴν κατάβασιν τῶν σταυρωθέντων σωμάτων εἶχεν ἀνακατωθῆ ἡ σειρά τῶν σταυρῶν. Οἱ στρατιῶται, δῆλα δῆ, ὅτε εὖρον νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου τὸν Κύριον ἡμῶν, καταβιβάσαντες αὐτὸν πρῶτον ἀπέδωσαν, ἵνα ἐνταφιασθῆ συμφώνως μὲ τὴν ἱστορίαν, κατόπιν δὲ ἀφοῦ ἐπετάχυναν τὸν θάνατον τῶν ληπτῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐκατίρωθεν, ἔθραυσαν τὰ σκέλη καὶ τὰ ξύλα, ὅπου ἔτυχε ἔρριψαν ἄλλο ἄλλοχου. Διότι, διατὶ νὰ φρονίσουν νὰ τὰ ἀφήσουν εἰς τὴν προτέραν σειράν, ἀφοῦ ὁ καθεὶς ἐκ τῶν σταυρωτῶν ἐζήτει νὰ φθάσῃ ἡ ἐσπέρα καὶ δὲν ἐθεώρει καλὸν ν' ἀσχολῆται μὲ σταυροὺς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον βίαιον θάνατον; (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝ. ΗΛ. ΠΟΥΛΙΤΣΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ

Τῆς ὑποεπιτροπῆς διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ βυζαντινοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὄρους

Ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ διατήρησις τοῦ πνευματικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ συνθηκῶν, αἵτινες ἐκράτησαν καὶ ἰσχύουσιν ἐν αὐτῷ πρὸς αἰῶνων, ἤδη ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων, τοῦτο, νομίζομεν, ὅτι δὲν δύναται εὐλόγως νὰ ἀμφισβητηθῆ. Οἱ δὲ λόγοι, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ διατήρησις τοῦ χαρακτῆρος τούτου, συμφυεῖς πρὸς αὐτὴν τὴν θρησκευτικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἁγίου Ὄρους ὡς ἱερὸν τόπου μοναχικῆς ἀσκήσεως, εἶναι εὐνόητοι, ὥστε νὰ μὴ παρίσταται ἀνάγκη μακρᾶς ἀναπιδέξεως αὐτῶν.

Τῷ ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος σκοπὸν ἔχει γενικῶς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἠθικῆς τελειότητος τοῦ ἀσπαζομένου αὐτοῦ, δι' ἐγκρατείας, ἀσκήσεως καὶ ἀνυψώσεως τοῦ πνεύματος πρὸς τὸν Θεόν, ἦτις πάλιν, ὡς ἐκ

βαθεῖας ψυχολογικῆς παρατηρήσεως καὶ μακρᾶς πείρας ἐγένετο ἀνέκαθεν παραδεκτόν, δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ κόσμου τῆς τελείας ἀκαλλαγῆς κοσμικῶν μεριμνῶν καὶ περισπασμῶν. Διότι μόνον οὕτω, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου δύναται τις εὐκολώτερον νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς πειρασμοὺς αὐτοῦ καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἔργα εὐσεβείας. Ὡς εἶπεν ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἔθνων, ἕνα ἦναί τις εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ, δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μ. Βασίλειος εἰς τοὺς κανόνας αὐτοῦ δρίζει, ὅτι ὁ μοναχὸς ὀφείλει νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀπολαύσεις αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο δέ, λέγει ἄλλοχου, (ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν Γρηγόριον), «μέ-

γιστον ὄφελος ἡμῶν ἢ ἐρημία παρέχεται, κατευνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη καὶ σχολὴν διδοῦσα τῷ λόγῳ, παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ἐκτέμνειν». Καὶ ὁ ὅσιος Ἄθανάσιος, ὁ ρυθμιστὴς τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν Ἄθῳ, ἐθεώρει ἐπικίνδυνον τὸ «συνεχῶς τε ἐπιχωριάζειν τοῖς κοσμικοῖς, συναγαλάζεσθαι τε καὶ συνδαιτῆσθαι αὐτοῖς».

Ἄναμφιδόλως δὲ διὰ τὸν λόγον τοῦτον κυρίως ἐξελέγη τὸ ἅγιον Ὅρος ὡς τύπος μοναχικῆς ἀσκήσεως, ἥτοι διότι ἦτο τότε δυσπρόσιτον ἀπὸ τε θαλάσσης ἀπὸ τε ξηρᾶς, ὧν δυσχερεῖων ὁ αὐτὸς ὅσιος Ἄθανάσιος δίδει ζωηρὰν εἰκόνα ἐν τῷ τυπικῷ αὐτοῦ, ἦτο ἀπομεμακρυσμένον τοῦ κόσμου. Καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀναγκαίας πνευματικῆς ἡρεμίας ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς διέταξε τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ ἁγιωνύμου Ὅρους καὶ τὴν μετοικεσίαν αὐτῶν εἰς Πελοπόννησον τῶν «ἐγχωρίων», ἔνα ἦναι «παντὸς κοσμικοῦ θορύβου ἀπηλλαγμένον τοῖς τὸν μονήρη βίον προαιρουμένοις καὶ τὸν τόπον καταλιμπάνειν ἡσυχον καὶ ἀτάραχον», ὡς ἀναφέρεται ἐν Χρυσοβούλλῳ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκδοθέντι τῷ 1292. Καὶ τοῦτο ἔνα, ὡς λέγεται ἐν παλαιστέρῳ Χρυσοβούλλῳ τῶν αὐτοκρατόρων ἀδελφῶν Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου, ἐκδοθέντι τῷ 978, οἱ μοναχοὶ «μόνοι μόνῳ Θεῷ προσκείμενοι, τῇ τοῦ κόσμου μὲν αὐτῶν τελείᾳ ἀποστροφῇ, τῇ δ' ὀλιγκῇ πρὸς τὸ πρωτότυπον ἐπιστροφῇ κ.λ.π.».

Διὰ τῆς ἀπομονώσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν ἐν τῷ Ἄγιῳ Ὅρει ἐγκαταδιούτων μοναχῶν καὶ τῆς αὐστηρᾶς μοναχικῆς ἀσκήσεως αὐτῶν καὶ τῆς τηρήσεως τῶν διατεταγμένων κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ συνηθειῶν, προσεκτήσατο τὸ ἅγιον Ὅρος ὕψιστον πνευματικὴν καὶ ἱερὴν χαρακτῆρα ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ὡς τόπος ἱερᾶς μοναχικῆς ἀσκήσεως, ὡς λιμὴν εἰρήνης καὶ σωτηρίας ψυχικῆς. Καὶ ὡς εἶπεν ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ὁ Γραμματικὸς (περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΑ' αἰῶνος). «Τὸ ἅγιον Ὅρος φερνύμωσ φέρει τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Θεοῦ εὐρύμα ἐστὶ πρὸς κατοίκησιν ἁγίων ἀνδρῶν». Εἶναι δὲ θαυμαστόν, ὅτι παρὰ πολ-

λὰ ἐμφανισθεῖσιν ἀντιξοβήσας ἠδυνήθη τὸ ἅγιον Ὅρος νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα τὸν ὕψηλόν τοῦτον ἱερὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, προκαλοῦντα τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν εὐσεβῶν, νὰ καταστῇ σέμνωμα τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ πολυτιμὸς κιβωτὸς τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἔθνικων παραδόσεων τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ νὰ ἀποβῇ ἡ ἑστία, ἣτις ἐθέρμαινε καὶ ὁ φάρος ὁ τηλαυγής, ὅστις ἐφώτιζεν αὐτὸ κατὰ τοὺς ζοφερούς χρόνους τῆς μακρᾶς δουλείας. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ εὐσεβὲς Ἔθνος ἡμῶν εὐγνωμόνως περιβάλλει ἀνέκαθεν διὰ μεγίστην τιμῇ καὶ εὐλαβείας τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ σέβεται καθύψιστα τοὺς προαιώνιους θεομαδὸς καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ συνηθείας αὐτοῦ.

Οἰαδήποτε ἀλλοίωσις τοῦ πνευματικοῦ τοῦτου χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὅρους, ἐστὶν καὶ πρὸς ὠφέλιμον σκοπὸν γενομένη, θὰ ἀπετέλει ἀνατροπὴν τῶν ἠθικῶν θεμελίων καὶ βάσεων, ἐφ' ὧν ὀικοδομήθη καὶ διατηρήθη ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα μέχρι τοῦδε τὸ ἱερὸν τοῦτο ἡσυχαστήριον. Θὰ ἀπετέλει κατάλυσιν αὐτῆς ταύτης τῆς θρησκευτικῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ὡς τόπου ἱεροῦ ἀρχήθεν προσορισθέντος ἀποκλειστικῶς εἰς αὐστηρὰν μοναχικὴν ἀσκήσιν, μακρὰν τοῦ κόσμου, ὑπὸ ὠρισμένους κανόνας, ἐπὶ δέκα αἰῶνας εὐλαβῶς τηρηθέντας. Ἡ ἐκτέλεσις ἔργων, δι' ὧν θὰ καθίστατο τὸ ἅγιον Ὅρος τόπος περιηγητικοῦ διαφέροντος, ὡς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς π. χ. ἡ κατασκευὴ αὐτοκινητικῶν ὁδῶν, δι' ὧν θὰ διευκολύνετο ἡ ἀπὸ ξηρᾶς ταχέως μεταβάσις εἰς αὐτὸ καὶ ἡ ἀνετοσ ἐπίσκεψις τῶν ἐν αὐτῷ ἱερῶν Μονῶν, καὶ ἡ ἀνάγεσις ξενοδοχείων, ἐστιατορίων καὶ ἄλλων κέντρων πρὸς ἀνετον διακίνησιν τῶν περιηγητῶν, μελλόντων νὰ ἐπισκέπτωνται τὸ Ὅρος οὐχὶ ἐξ εὐσεβοῦς διαθέσεως, ἀλλὰ κυρίως πρὸς ψυχαγωγίαν, θὰ ἀπέτελε ἐληθῆ ἀσέβειαν καὶ θὰ ἠλλοίωτο τελείως καὶ θὰ κατέλυε τὸν προαιώνιον πνευματικὸν καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, καίτοι τοῦτο δὲν λέγεται ρητῶς ὑπὸ τῶν προτεινόντων τὰς καινοτομίας ταύτας, ὅτι ταχέως θὰ ἐπηκολούθει εἰς αὐτὰς καὶ ἡ ρητὴ ἡ σιω-

πηρά κατάργησις τῆς παναρχαίας ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσόδου γυναικῶν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἣς καὶ αὐτή, εὐλαβῶς τηρουμένη ἐπὶ τσαούτους αἰῶνας, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα καὶ τὴν σεπτὴν φήμην. Ὑπενθυμιζομεν τὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ συνεληθόντος Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἀποτολημηθεῖσαν ἀπόπειραν λαθραίας εἰσόδου εἰς αὐτὸ δύο γυναικῶν, γενομένην οὐχὶ ἐξ εὐσεβοῦς διαθέσεως, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον «ἵνα θραύσωσι μίαν παράλογον ἀπαγόρευσιν», ὡς ἐδήλωσαν εἰς τοὺς δημοσιογράφους.

Ὁ εὐσεβὴς ἐπισκέπτης τοῦ ἱεροῦ ἡσυχαστηρίου—καὶ μόνον αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκέπτοντο αὐτὸ—προθύμως θὰ ὑποβλήθη εἰς μικροὺς κόπους καὶ στερήσεις μικρῶν τινῶν ἀνέσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν αἰκοὶ, πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐνδὲς ἱεροῦ καθήκοντος καὶ ἱκανοποίησιν εὐσεβοῦς ἐπιθυμίας καὶ διαθέσεως. Οἱ μὴ ἔχοντες τοιαύτην διαθέσιν δύνανται νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἄλλα ἀξιόθεατα μέρη τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἐξ ὧν ἔχει πολλὰ, καὶ ἀεὶ ἀφίσωσιν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν τοῦ ἀπκησαμένους τὸν κόσμον μοναχοῦ τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Ὁμοίως καὶ ἡ προτεινομένη ἴδρυσις βιομηχανιῶν ἐν τῷ ἁγ. Ὄρει πρὸς ἐμετάλλευσιν τῶν ἐν αὐτῷ πρώτων ὑλῶν, αἰτινες βιομηχανίαι κατ' ἀνάγκην θὰ πρεκάλουν τὴν συρροὴν προσώπων, ξένων πρὸς αὐτὸ καὶ τὴν τῆς καὶ θόρυβον, θὰ διατάρασσε τὴν εὐλαθητέαν ἡρεμίαν τοῦ ἱεροῦ τό-

που καὶ θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα. Ὅσονδήποτε δὲ ὑλικὸν ὄφελος καὶ ἂν τυχὸν ἐμελλε νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν διαληφθεισῶν ἐπιχειρήσεων, τοῦτο οὐδὲως θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσοφαρίσῃ τὴν μεγίστην, τὴν ἀνυπολόγιστον ζημίαν ἐκ τῆς καταλύσεως τοῦ πνευματικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὄρους, ὡς ἱεροῦ κέντρου καὶ φάρου τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἄντι τούτων θὰ ἠδύνατο καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ μέριμνα βελτιώσεως τοῦ ὀδικοῦ δικτύου ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει, ὥστε νὰ ἦναι εὐχερῆς καὶ ἀσφαλῆς ἡ δευσις ἐν αὐτῷ. Νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀναούσιας καὶ ἡ προαγωγὴ τῶν ἀκμαζόντων ἄλλοτε καλλιτεχνικῶν ἐργαστηρίων, ζωγραφικῆς καὶ ξυλογλυπτικῆς, χειροτεχνικῶν καὶ ἄλλων, συμφώνων πάντοτε πρὸς τὸν ἱερὸν χαρακτήρα τοῦ τόπου. Πρὸς τούτοις θὰ ἠδύνατο νὰ ληφθῇ πρόνοια πρὸς ἴδρυσιν τυπογραφείου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, πρὸς ἔκδοσιν ἀποκλειστικῶς θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Καὶ γενικῶς, θὰ ἠδύνατο καὶ β.τι ἄλλο νὰ γίνῃ, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἀντέβαινε εἰς τὸν πνευματικὸν χαρακτήρα τοῦ ἁγίου Ὄρους, ὡς ἱεροῦ τόπου ἀσθηρᾶς μοναχικῆς ἀσκήσεως. Ὁ προκείμενος οὗτος χαρακτήρ αὐτοῦ πρέπει μετ' εὐλαθείας νὰ διαφυλαχθῇ εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα, εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Δεκεμβρίου 1953

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς
Παν. Ἡλ. Πουλίτσας

ΑΝΤ. ΤΑΧΙΑΟΥ Π. Θ.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ "ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ",

Μετὰ πολλῆς θλίψεως πικραλούθει δ' εὐσεβῆς ὀρθόδοξος λαὸς τὴν ἐπ' ἐσχάτων ὀλονὲν διὰ παικίλων ἄρθρων εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον ἐνισχυομένην ἀντίληψιν τινῶν, ὅτι τὸ ἅγιον Ὄρος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὸς χῶρος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ «τουρισμός». Λέγομεν ὅτι οἱ ἀκριφνοῦς ὀρθόδοξου φρονήματος ἄνθρωποι μετὰ θλίψεως

πολλῆς ἀκούουν τοιαύτας ἀντιλήψεις καὶ θεωρίας, ἐκφερομένας κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγνοούντων τὰ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν μοναχισμόν, διότι διαβλέπουν εἰς τὰς νεωτεριστικὰς αὐτὰς ἰδέας μέγαν κίνδυνον διὰ τὸν, διὰ μέσου τῶν ἀγώνων καὶ ἀντιζητημάτων, ἐπιδιώσαντα ἱστορικῶς ἄθωνικὸν μοναχισμόν. Εἰς τὰς τοιαύτας περὶ ἁγίου Ὄρους ἀντιλή-

φεις διαβλέπομεν και την θαυτοτέρα των πολλών ιδέα των αγίων των Τόπων. Δι' αὐτοὺς ὁ γεωγραφικῶς ἑλλαδικὸς οὐρανὸς ἡ φύσις καὶ ὡς ἀντικείμενον ἀρχαιολογικῶ ἐνδιαφέροντος. Τὸν μοναχισμόν ὡς οὐστήμα καὶ ἱστορικὴν πραγματικότητα ἐκτιμοῦν ἐπίσης μόνον ἐκ τῆς ἀπόψεως, ὅτι διασώζει καὶ αὐτὸς τὰ χαρακτηριστικὰ μίαν ἀρχαιολογίας ἀρκετὰ ἐνδιαφεροῦσης.

Ἐὰν θὰ ἐπεχειροῦμεν νὰ ἀναζητήσωμεν τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης περὶ τοῦ ἀγίου Ὁρους καὶ τοῦ αὐτοῦ μοναχισμοῦ ἀντιλήψεως τῶν πολλῶν, ἦτις τόσον ταπεινὴν τυγχάνει ἔναντι τοῦ ὕψους τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους, θὰ εἰσερχώμεθα εἰς ἕτερα ἄλλα εὐρέως θέματος, τοῦ ὁποίου ἡ συζήτησις δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Ἐνταῦθα παραμένομεν εἰς τὴν θλιθεράν διαπίστωσιν, ὅτι συγκινεῖ σήμερον ὁ Ἄθως περισσότερο ὡς ἡ χώρα «τουριστικῆς» καὶ ἀρχαιολογικῆς. Τὰ εὐαγγέλιον ἄλλα σύμβολα τοῦ ἀγιορειτικοῦ κόσμου οὐδεμίαν ἀπὸ τῶν ἐπισημασμένων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συγχρόνων, ἐφ' ὅσον μάλιστα ταῦτα ἀναφέρονται κυρίως εἰς τὴν ἀσκητικὴν καὶ τὴν μουσικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν. Ἀρκετὰ νὰ διεξέλθῃ τις τὰ βιβλία ἐπισκεπτῶν τῶν Ἱ. Μονῶν διὰ νὰ διαπιστώσῃ τὰ ταπεινὰ κριτήρια, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων συνήθως δικαιολογοῦν οἱ ἐπισκέπται τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν διαιώνισίν τοῦ Ὁρους. Ἐκεῖ ἀναγινώσκομεν ὕμνους καὶ ἐγκώμια διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν Πατέρων καὶ διὰ τὴν κάλυσίν των, διὰ τὸ κάλλος τῆς φύσεως καὶ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν κειμηλίων τῶν Μονῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν σπουδὴν μεθ' ἧς οἱ ἀγιορεῖται διαφυλάττουσιν τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦς. Ἄλλα δυστυχῶς, σπανίως διαπιστοῦμεν ἐκφράσεις θαυμασμοῦ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν «ἀποταγὴν βίου» τῶν μοναχῶν, διὰ τὴν «καλογερικὴν» των, διὰ τὰ ἔργα ἀρετῆς, διὰ τὴν πίστιν εἰς τὰ παραδεδομένα καὶ διὰ τὴν προθυμίαν των νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς οἰονδήποτε μαρτύριον, στέργειν καὶ περιφρόνησιν ὑπὲρ τῆς ἀγίας Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν ἱερῶν της συμβόλων. Ἀκόμη σπανιότερον οἱ ἐπισκέπται ἐκφράζουσιν πνεῦμα μαθητείας ἢ καὶ

εὐλάβειαν πρὸς τὸν μοναχικὸν ἀναχωρητισμόν.

Πρὸς τὸ τοιοῦτον «τουριστικόν» πνεῦμα δὲν βλέπομεν διόλου ἀσχετον καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ ἀγίου Ὁρους. (Βλέπε καὶ Γαβριὴλ Διονυσίου, «Λαυσαϊκὸν τοῦ ἀγίου Ὁρους», Βόλος 1953 σ. 108 109). Πολλάκις τῆς φιλοξενίας καὶ φιλαδελφείας γίνεται κατάχρησις εἰς μέγαν βαθμόν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπικρατεῖ παρὰ τισὶ ἢ ἀντιλήψει, ὅτι οἱ ἀγιορεῖται δὲν προσφέρουσιν αὐτὴν μόνον ἐξ ἀγάπης καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωμένοι εἰς τοῦτο. Ἀφ' ἑτέρου δὲν λείπουν αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἔλευσις εἰς τὴν Μονὴν τοιοῦτων «τουριστῶν» διασκαλεῖ τὴν τάξιν καὶ δημιουργεῖ θορύβους, οἱ ὅποιοι εἶναι ὅπως ἀνοικεῖται πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην ἐν ταῖς μοναστηρίοις σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ. Νομίζουσιν οἱ τοιοῦτοι, ὅτι ὁ ἱερεὺς τῆς Μονῆς ἢ ὁ ἐκκλησιαστικὸς εἶναι ὑποχρεωμένοι ἀνά πάσας στιγμὰς νὰ ἐγείρωνται τοῦ ὕπνου, τὸν ὅποιον τόσον φειδωλῶς χορηγεῖ ἡ μοναχικὴ ζωὴ, διὰ νὰ ἀναίγῃ τὸν Νεὸν καὶ νὰ ἐπιδεικνύσῃ τὰ ἐν αὐτῷ «ἀξιοθέατα». Φρονοῦν, ὅτι ὁ βιβλιοθηκῆριος τῆς Μονῆς ἔχει καθήκον ἐν πάσῃ ὥρᾳ νὰ διατελῇ ἐν ἀναμονῇ ἐπισκεπτῶν ἀκοίμητος, διὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ εἰς οἰονδήποτε ἀμαθῆ καὶ ἀγράμματον τοὺς χειρογράφους κώδικας, εἰς τὴν θέαν τῶν ὁποίων πολλάκις οὗτος θαυμάζει περισσότερο τὴν στάχυσιν παρὰ τὸ ἑσωτερικόν. Δὲν λείπουν ὡσούτως αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀποσπῶνται οἱ Πατέρες ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διακονημάτων των διὰ νὰ ἐξιστορῶσι γεγονότα καὶ θαύματα ἐκ τοῦ κτιτορικοῦ τῆς Μονῆς, τὰ ὅποια ἐνίοτε πολὺ ὀλίγον πιστευτὰ γίνονται ὑπὸ τοῦ ἀκροαμένου. Ὁ τελευταῖος οὗτος πιστεύει ὅτι πρέπει νὰ ἴδῃ τὰ πάντα, νὰ ἀκούσῃ πᾶν τὸ σχετικόν πρὸς τὴν Μονὴν, νὰ ἐξαντλήσῃ τοὺς ξαναγοῦς μοναχοὺς εἰς ἀπειρίαν ἐρωτήσεων, πολλάκις ἀσκόπων, καὶ ταῦτα ἵνα πληρωθῶσιν οἱ ὅροι τῆς «περιηγήσεως», ἦτοι τοῦ «τουρισμοῦ». Καὶ ὅμως οἱ ἐπισκέπται οὗτοι οὐδέποτε διερωτήθησαν, περὶ τοῦ ἂν τὴν ὥραν τῆς ἐπισκέψεώς των, διὰ τῆς ἐπενεχθείσης τῇ Μονῇ ἀνη-

συχίας, διέκοψάν τινος τῶν μοναχῶν τὴν προσευχὴν, ἢ προὐκάλεσάν τινι τῶν ἀσκητικῶν ἐν τοῖς κοινοβίοις Πατέρων μεταωρισμόν, ἢ διέκοψαν τὸν ὕπνον τινός, ἀναπαύοντος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ταλαιπωρημένον σαρκίον, ἀσκήσαν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μετανοίας καὶ γονυκλισίας διὰ τὸν διασκεδασμὸν τῶν «λογισμῶν». Αὐτὰ ὅμως εἶναι τὰ ἀγνωστα καὶ ἀδιάφορα τοῖς «τουρίσταις». Αὐτοὺς ἐνδιαφέρει καὶ θέλγει ἡ περιήγησις, ἡ ὄρειθρασία, ἡ φυσιολατρεία. Πιθανῶς γὰρ λυπῶνται οὗτοι, διότι διὰ τῆς εἰσόδου των εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, ἀπεστερήθησαν τοῦ δικαίωματος γὰρ φέρωσι καὶ βραχείας περισκελίδας καὶ μουσικὰ ὄργανα, διὰ γὰρ ἔχουσιν ἔλα τὰ «κροφῆρα» τῆς περιήγησεως καὶ ἐκδρομῆς. Ἐσκέφθησαν ἄρα γέ ποτε, οὐκ εὕρισκονται ἐπὶ χώρου ἁγίου καὶ ἐδάφους ἱεροῦ, ὅπου οἱ πάντες ὡς σκοπὸν των πρέπει γὰρ ἔχουσιν τὴν κατόκτησιν τῆς ἁγιότητος; Ἐσκέφθησαν οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου ἀσκοῦνται εἰσέτι μορφαὶ ὄσται, σκυθριωπαί, τρεφόμεναι πνευματικῶς διὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἐλλάμψεως, μῦσται τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πνεύματος, μορφαὶ ἀποπνευματωμένα, λιπόσαρκοι, ὀστέα τεταπεινωμένα, σώματα ἐξουθενωμένα, ὧν τὰ ἄκρα ἀπεσκληρότα τῷ πλήθει τῶν μετανοιῶν, ψυχὰι ζῶσαι διαρκῶς ἐν τῇ ζῴῃ τῆς νοερᾶς προσευχῆς; Διενόηθησαν οὐκ οἱ ἀγιορεῖται εἶναι ἐν προσευχόμενον σύνολον καὶ οὐκ «μήτηρ προσευχῆς ἢ ἡσυχίας»; Διαβεβαιοῦμεν τοὺς «τουρίστας» αὐτοὺς, οὐκ ἐν οὐδεμίᾳ Μονῇ τῆς Δύσεως, ἐνθα τηροῦνται αὐστηρὰ τυπικὰ ὡς τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου (οὐδέποτε ὅμως φθάνοντα τὰ ἀγιορειτικά), θὰ ἐγένοντο οὗτοι δεκτοὶ μετὰ τὸσαν ἰδιοτροπιῶν καὶ τὸσαν ἀδιακριτοῦ συμπεριφορᾶς. Ἀπὸ τῆς πρώτης συγκυρίας θὰ τοὺς ἐπεδύλατο ἡ σιωπὴ καὶ ἡ αὐστηρὰ προσηρμογὴ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς Μονῆς. Παρ' ἡμῶν ἢ καλωσύνη καὶ ἢ ἀβρότης παραβλέπουσιν ταῦτα. Ἄλλ' ἕως πότε ἢ κατάχρησις αὐτῶν; Νομίζομεν οὐκ πρέπει καλῶς γὰρ κατανοηθῆ, οὐκ τὸ ἅγιον Ὅρος χρειάζεται προσκυνητὰς καὶ οὐκ ἐπισκέπτας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

— Ἀγιορειτικὸν περιοδικὸν

Κατὰ τὴν ἱερὰν Δισενιαίσιον Σύναξιν τῶν ἱερῶν Μονῶν ἁγίου Ὁρους ἐν Καρυαῖς, μετὰ τῶν ἄλλων ἀποφάσεων, ἀπερασίσθη καὶ ἡ ἔκδοσις κοινῶν ἀγιορειτικῶν περιοδικῶν ἐν ἀγίῳ ὄρει, ἐνισχυομένου καὶ τελειοποιημένου τοῦ ἐν Καρυαῖς εἰς Λαυρωτικὸν Κελλίον μικροῦ τυπογραφείου. Οὗτω λοιπὸν ἡ γηραιὰ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» δύναται γὰρ δεχθῆναι συγχαρητήρια διὰ τὸν δευτερότοκον υἱὸν τῆς. Ὡς μῆτέρα αὐτῆ, χαιρέει ἄκρως διὰ τὴν ἐμφάνισιν διαδοχικῶς τῶν λαμπρῶν τέκνων τῆς.

Εὐχόμεθα οὗτω καὶ εἰς αὐτὸ τὴν ταχύτεραν ἐμφάνισιν του καὶ καλὴν πρόοδον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ του.

— Ἡ τουριστικὴ μορφή τοῦ ἁγ. Ὁρους

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ φίλον περιοδικὸν «ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης» οὐκ συνεστήθη ὑποεπιτροπὴ, ἀπόσπασμα μεγάλης τοιαύτης, πρὸς μελέτην τῆς διατηρήσεως τοῦ πνευματικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὁρους, πρόεδρος τῆς ὁποίας ὄρισθη ὁ τ. πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Παν. Ἡλ. Πουλίτσας. Ἡ ὑποεπιτροπὴ αὕτη συνέταξεν ἔκθεσιν διὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς, ἣτις ὑποστηρίζει καθαρῶς τὰ ἀγιορειτικά ζητήματα, τὴν παραλαμβάνομεν δὲ ἐκεῖθεν ὀλοκληροῦν καὶ τὴν παρουσιάζομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην μας εἰς ἄλλην στήλην πρὸς τιμὴν τοῦ φιλοαγιορείτου τούτου ἐπιστήμονος.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἔκθεσιν ταύτην τοῦ κ. Παν. Πουλίτσα, παραθέτομεν ἄρθρον, δημοσιευόμενον ἤδη ἐν συνεχείᾳ πρὸς ἔκλειον τοῦ κ. Πουλίτσα, τοῦ θεολόγου κ. Ἀντ. Ταχιάνου ἐν Θεολογίᾳ, οὗτινος αἱ ἰδέαι συμπλήτουν μὲ τὰς τοῦ κ. Πουλίτσα καὶ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν εἰς τοὺς ὁσίους πατέρας καὶ λοιποὺς φίλους τοῦ ἁγίου Ὁρους, βέβαιοι ὄντες ἡμεῖς, οὐκ ἀπλήστως θὰ τὸ ἀναγνώσουν. Μὲ τὴν ἀποψιν τῶν ἀνωτέρω δύο ἐπιστημόνων συμφωνεῖ ἀπολύτως ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη».(1)

(1) Ὁρα ἡμέτερον ἄρθρον «Ὁ τουρισμὸς καὶ τὸ ἅγιον Ὅρος» ἐτος 15' 1949, σελ. 211.

- Τὰ καλλιτεία

Ἐπιανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸ καλλιτεία.

Μολοντί ἡ «Ἀγ. Βιβλιοθήκη» γράφουσα δι' αὐτὰ δι,τι γράφει ἐλφεύγει τοῦ προορισμοῦ της, ὡς φύλλου καθαρῶς ἀγιορειτικοῦ, ἀποσκοποῦντος νὰ ἐμφανίσῃ ὅλα τὰ ἀτύπωτα ἀνέκδοτα χειρόγραφα τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἵνα ὀφεληθῶσιν οἱ χριστιανοὶ πνευματικῶς καὶ σώσων τὴν ἀτίμητον ψυχὴν των, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀποσιωπήσῃ τοιοῦτο κοινωρικὸν σκάνδαλον χειρίστης μορφῆς, ὡς εἶναι τὰ καλλιτεία, κατὰ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν αἱ γυναῖκες μας τὰς σάρκας των ἐνόπιον ὀκολάστων ὀφθαλμῶν πορευόντων οὕτω καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν.

Δικαίως λοιπὸν ὕψωσε τὴν φωνὴν της ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία καὶ διὰ καυστικῶν ἐγκυκλίων κατεδίκασε τὴν καταρράκωσιν αὐτὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, διὰ βιζυτικῶν ἀφορισμοῦ τόσοσιν τῶν νεανίδων, ὅσον καὶ τῶν γονέων των. Θὰ ἠθέλωμεν ὅμως τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ ἑρθῶσῃ περισσότερον τὸ ἀνάστημά της ἐναντίον τῶν αἰσχωρῶν Ἑυρωπαϊῶν καὶ Ἀμερικανῶν ἐπιχειρηματιῶν τῆς λευκῆς σαρκὸς καὶ νὰ λάβῃ ἐναντι αὐτῶν ἀνάλογα καὶ σκληρότατα μέτρα.

Συνεπικουρος πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοῦτο, ἔρχεται διὰ δραστητικῆς ἐνεργείας νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησιν αὐτῆς ὁ νέος Κοσμῶς ὁ Αἰτωλός, ἀρχιμ. Ἀύγουστινος Καντιώτης ἱεροκήρυξ Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων, διὰ τῆς (δυνάμει καὶ πράγματι) «ΣΠΙΘΑΣ» του, ἥτις σπινθηροβολῆ καὶ κατακερραυνῶν πᾶσαν ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὡς εἶναι τὸ καλλιτεία, ὁ καρνάβαλλος, τὰ ἀναστενάρια καὶ λοιπὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα, ἀπομεινύρια τῆς εἰδωλολατρικῆς Ἑλλάδος μας.

Ἄς ἐνδυναμοῦται λοιπὸν ὁ καλὸς οὗτος ποιμὴν, πατὴρ Ἀύγουστινος, καὶ ὡς προχωρεῖ εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ὁ Κύριος θὰ τὸν στέψῃ διὰ τοῦ ἀμαράντου στεφάνου τοῦ ἀγωνιστοῦ. «Ἀγώνισαι ὑπὲρ ἀληθείας καὶ ἐκπολεμήσει ὑπὲρ σοῦ Κύριος ὁ Θεός».

- Δωρεὰ εἰς μονὴν ἁγίου Ὁρους

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς Σερβίας ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἓνα μικρὸν σταθμὸν ὑδροηλεκτρικῆς ἐνεργείας ὡς δῶρον εἰς τὸ ἐν Ἑλλάδι ὑσαγιονικὸν μοναστήριον Μιλεντάρ, λόγῳ τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει τοῦτο διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τὴν μορφωτικὴν της κληρονομίαν.

Τὸ μοναστήριον Μιλεντάρ εἶναι ἡ γνωστὴ εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος μονὴ Χιλανδαρίου, εἰς τὴν ὁποίαν διαμένουν Σέρβοι μόνον καλόγηροι καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἰδρυθῆ περὶ τὸν 14ον αἰῶνα.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς πανοσ. ἀνωνυμογράφον ἀρχιμ. Ἀθῆνας

Δηλοῦμεν ὅτι διειλεοῦμεν ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ δι' ὅσα μᾶς γράφετε. Λυπούμεθα εἰλικρινῶς.

Τὸ περιουτικὸν μας ἀκολουθεῖ αὐστηρὰν χριστιανικὴν γραμμὴν, μὲ σκοπὸν τὴν πνευματικὴν ὀφέλειαν τῶν ἀναγνωστῶν του, μακρὰν πάσης ἐπιδιώξεως ὑλικῆς ὀφελείας ὑφ' οἰανδῆποτε μορφῆν καὶ χωρὶς νὰ ἐρευνᾷ τὰς πράξεις ἐκάστου. Σὰς εὐχαριστοῦμεν.

(Ἡ Διεύθυνσις)

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΑ
ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

- Ἀρχιεπισκοπὴ

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της ὅπως βοηθήσῃ τὴν νέαν μας γενεάν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὴν γενέτειραν ἡμῶν Ἑλλάδα, εἰδοποίησε δι' ἐγκυκλίου της τοῦς Ἱερατικοῦς Προϊσταμένους καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων μας, ὅτι μελετᾷ τὴν διοργάνωσιν ἐκδρομῆς ἐφηθῶν ἡλικίας 14 ἕως 18 ἐτῶν διὰ τοῦς μῆνας Ἰουλίου καὶ Ἀύγουστον 1954. Οἱ ὅροι τῆς ἐκδρομῆς καθωρίσθησαν ὡς ἑξῆς: α) Τὸ μετ' ἐπιστροφῆς εἰσιτηρίον διὰ τοῦ ἀτυπολοίου θὰ στοιχίσῃ 494.88 δολλάρια. ἐκτός τῶν ἄλλων ἀπαρατήτων ἐξόδων. β) Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐκδρομὴ πρέπει νὰ δηλώσων καὶ ἀποστεῖλουν τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου των τοὐλάχιστον 50 ἀγόρια. γ) Οἱ ἐκδρομῆς θέον νὰ ὀμιλοῦν τὴν ἑλληνικὴν καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἐπισημῶσθ τὴν Ἑλλάδα. Προτιμῶνται τὰ μέλη τῶν ὀμάδων τῶν Κοινοτήτων (Jr. Yuth Clubs), τὰ διακρινόμενα εἰς τὰς ὀμάδας αὐτάς. δ) Τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐξόδα θὰ ἀναλάβῃ εὐγενῶς ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις.

—Τὸ βιβλίον τοῦ Καζαντζάκη

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ, ἐν τῇ προσπάθειά του ὅπως προφυλάξῃ τὸ ποιμνίον του ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὰς ἀθλιότητας ποὺ γράφει εἰς τὸ βιβλίον του ὁ ἄθεος Καζαντζάκης, καὶ τὸ ὅποτον βιβλίον ἀπεκρίθηεν ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθὼς καὶ ὁ Πάπας Ρώμης, ἐξέπεμψε τὸ ἔξης ἀνακοινωθέν :

«Σήμερον τὴν 4ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1954, συνελθόντες ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ ἁπαντες οἱ ἱερατικοὶ Προστάταιμοι τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης, πρὸς μελέτην διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν ἱερατικὴν ἡμῶν διακονίαν, παρισταμένου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ὀλύμπου κ. Δημητρίου, βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μεταξύ ἄλλων ἐλάβομεν γνώσιν λεπτομεροῦς ἀναλύσεως τοῦ τελευταίου ἔργου τοῦ Ν. Καζαντζάκη «Ὁ τελευταῖος πειρασμός» τῆς δημοσιευμένης ἐν τῷ ἀριθμῷ 21993 φύλλου τῆς «ΕΣΤΙΑΣ» Ἀθηνῶν καὶ ἡμερομηνία 20 Ἀπριλίου, μετὰ πραγματικῆς φρίκης καὶ ἀηδίας καὶ θαυμάτης θλίψεως διὰ τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς ἐνδόξου γενετέρας μας. Ἐν ἱερᾷ δὲ καὶ δικαιοσάτῃ ἀγανακτήσει ἐκπράξοντες τὸν ἀποτροπιασμὸν ἡμῶν διὰ τὰς ἀνηκούστους βλασφημίας τὰς περιγεμένας ἐν τῷ ὄσῳ ἄνω διβλίῳ, κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ καταδικάζοντες αὐτὸ ἀνεπιφυλάκτως, συνιστῶμεν εἰς ἄπαντας τοὺς ἀδελφούς μας Ἑλληνορθόδοξους ὅπως ἀποφύγουν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ αἰσχροτάτου τούτου βιβλίου, τὸ ὅποτον ἤδη κατεδίκασεν ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία καὶ εἴμεθα πλέον ἡ βέβαιον ὅτι θὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν τῆς ἐλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς βιβλίον πρωτοφανοῦς ἀθλιότητος. Διαπιστοῦται τοιοῦτοτρόπως ἐτι ἄπαξ ἡ αὐτοαλήθεια ἦν ὁ Κύριος ἡμῶν ὁρθῶς ἀπεφάνθη: «Ἐν τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα».

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς)

—Γραφεῖον Ἑλληνικῆς Παιδείας

ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐκλήθησαν τὰ Συμβούλια τῶν γονέων καὶ διδασκάλων τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἵνα ἐκφραστοῦν πρὸς αὐτὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐχαριστίαι καὶ εὐγνωμοσύνη διὰ τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὰ σχολεῖά μας, καὶ ἵνα ἀνταλλαγῶν γνῶμι διὰ τὴν ἀποτελεσματικότεραν δρᾶσιν τῶν Συλλόγων, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Κανονισμοῦ τῆς λειτουργίας των. Ἡ συνέλευσις αὕτη ὑπῆρξε πολὺ ὠφέλιμος, ὥστε ἀπεφασίσθη νὰ γίνωνται τοιαῦτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ νὰ συζητῶνται οὕτω μετὰ γονέων καὶ διδασκάλων κοινῷ ἐνδιαφέροντος προβλήματα.

Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου ὁ Σύλλογος γονέων καὶ διδασκάλων τοῦ Ἡμερησίου τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ συγκεντρώσῃ τὰ παιδιὰ τῶν

ἀνωτέρων τάξεων τῶν σχολείων μας τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης εἰς Πασγαλιὸν συναγεγνημένον. Τοῦτο ἔγινε διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν τὰ παιδιὰ νὰ ἀλληλογωρισθοῦν καὶ νὰ συνειδητοποιηθῇ ἡ ἀλληλεγγύη ἀναμεταξύ των καὶ στερεωθῇ ἡ πεποίθησις εἰς αὐτὰ ὅτι δὲν ἀνήκουν μόνον εἰς τὴν κοινότητά των ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας γενικῶς καὶ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς, τὸν ὅποτον θὰ κληθοῦν νὰ ὑπηρετήσουν αὐρίον ὡς μέλη καὶ ἀρχηγοί, ἀσχέτως τόπου.

Ἡ συγκέντρωσις διήρξεν ἐπιτυχῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀνεκοινώθησαν τὰ ὀνόματα τῶν μαθητῶν τοῦ Καθεδρικοῦ, (τοῦ Ἡμερησίου Σχολείου) οἱ ὅποτοι δῶσαντες ἐξετάσεις διὰ νὰ εἰσέλθουν ἐφέτος εἰς τὰ Χάρτ Σκουλς, ἔπου μόνον δι' ἐξετάσεων γίνονται δεκτοὶ οἱ ὑποψήφιοι, ἐπέτυχαν μὲ μεγάλους βαθμούς. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι: ὁ Μιχαήλ Μούκιος, (School of Industrial Art), ἡ Χ. Ἀνδρέαδου, (Hunter College High School) ὁ Χρ. Κασσίμης (Barnard School for Boys), ὁ Ἀριστ. Μάτσης (Brooklyn Tech. High School) καὶ ὁ Γρηγ. Συριανός.

—Γραφεῖον κατηχητικῆς Παιδείας

Τὸ γραφεῖον κατηχητικῆς Παιδείας, ἐκυκλοφόρησε τελευταίως βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» διὰ τὸ προκαταρκτικὸν μῆμα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας κ. Φ. Ἀγγελᾶτον, καὶ εἶναι μέρος τῆς σειράς κατηχητικῶν βοηθημάτων κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Δ' Ἐπισκοπικὴ περιφέρεια

Ἐκ τοῦ Πασγαλινοῦ μηνύματος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἑλλάδος Κου Ἀθηναγόρα πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς ἐπ' αὐτὸν ἐπισκοπικῆς περιφέρειας ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ Ἀνάστασις εἰς τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως τὸ κεφάλαιον. Ἡ ἀρνήσις τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀρνήσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν; Ἐπι εἴκοσιν αἰῶνας ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ στήριγμα καὶ ἡ ἐκφρασις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης ἡ δόσις. Ἐπεχείρησαν πολλοὶ νὰ κηρηνίσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ διεκρήσαν τὸν Ἰησοῦν μῦθον καὶ τὴν Ἀνάστασιν ψεῦδος. Ἄλλ' αὐτοὶ παρήλθον καὶ ἡ Ἐκκλησία μένει κέντρον δυνάμεως καὶ ἐλπίδος τοῦ κόσμου, ἀναγομένη ἀπὸ δυνάμεις εἰς δύναμιν, ἀποδεικνύουσα μὲ τὴν ὑπαρξίν τῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀλήθειαν ὡς Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

«Αὕτη εἶναι ἡ δύναμις ἡ νικησοσα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν, ἡ συνοψιζομένη εἰς τῆς Ἀναστάσεως τὸν θρίαμβον. Διὰ νὰ νικῶμεν τοὺς φόβους μας, διὰ νὰ ἐξορίσωμεν τὴν ἀπαι-

οιοδοξίαν ἀπὸ τὸ εἶναι μας, διὰ τὰ καθαρῶ-
μεν τὰς πεποθήσεις μας, δὲν ἔχομεν ἀνάγκη
γνώσεως ἀλλὰ πίστεως. Ἀδὴν τὴν πίστιν μὰς
χαρίζει ὁχι ὁ κόσμος μετὴν γνῶσιν τῆς τεχνο-
λογίας ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν μυστηρίων
τῆς χάριτος τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἄς στρα-
φῶμεν πρὸς τὸν ἀναστάντα Κύριον διὰ τὰ ἀνα-
γεώσωμεν τὴν πίστιν μας καὶ τὰ ἀναπερῶσω-
μεν τὴν ἐλπίδα μας. Αὐτὸς μόνος λέγει: «Θαρ-
σεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

— Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

Ἐκ τοῦ ἐπισκόπου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» ἀποσπῶ-
μεν τὰ κάτωθι :

«Συνήλθε τὴν Τρίτην, 11ην τρ. μηνός, εἰς
τὴν πρώτην αὐτῆς μετὰ τὰς Ἐορτὰς τοῦ Πά-
σχα συνεδρίαν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπὸ
τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιότητος.
Ἐν πρώτοις ἀντιηλλάγησαν αἱ εἰθισμέναι ἐρί-
τοι προσφωνήσεις.

Εἶτα ἡ Α. Θειοτάτη Παναγιότης ἀνεκινώ-
σατο ὅτι ἐκ σοβαρῶν λόγων ἐκκλησιαστικῆς
τάξεως, καὶ ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἀδτῆς εὐθύνῃ,
ἔγνω ὅπως ἀπολύσῃ ἐκ τῶν συνοδικῶν αὐτῶν
καθηκόντων καὶ αἱ ἄπαρῶν τῶν Συνοδικῶν Ἐπι-
τροπῶν, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Αἰνίου καὶ
Περγάμου. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Θειοτάτης ἐ-
δήλωσεν ὅτι οἱ Σεβ. Μητροπολίται Προικονή-
σου, Χαλδίας, Αλαδικίας, Σάρδεων καὶ Ἰμ-
βρου καὶ Τενέδου, συνταχθέντες τοῖς ἀπολυθεῖ-
σι δύο Μητροπολίταις, ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς τοῦ
σώματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ
δὲν προσῆλθον οὔτε εἰς τὴν ἐρισθεῖσαν συνοδι-
κὴν συνεδρίαν τῆς 6ης Μαΐου, ἦτις διὰ τὸν
λόγον τούτου ἀνεβλήθη, οὔτε εἰς τὴν συνεδρίαν
τῆς Τρίτης, 11ης Μαΐου.

Κατόπιν τούτων ἡ Α. Θειοτάτη Παναγιότης
εἰσηγήσατο ὅπως, πληρουμένων τῶν διὰ τῆς ἀ-
πολύσεως τῶν δύο Μητροπολιτῶν κενωθεισῶν
συνοδικῶν ἐδρῶν, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος,
κηρύξῃ προσωρινῶς ἐπταμελῆ τὴν σύνθεσιν αὐ-
τῆς καὶ συνεχίσῃ τὸ ἑαυτῆς ἔργον.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, μετὰ προσοχῆς
ἀκούσασα τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Α. Θειοτάτης
Παναγιότητος, ἐνέκρινεν ὁμοφώνως τὰ γενόμενα καὶ
ἐκήρυξεν ἑαυτὴν προσωρινῶς ἐπταμελῆ, καλέ-
σασα εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολυθέντων Σεβ.
Μητροπολιτῶν Αἰνίου καὶ Περγάμου, τοὺς Σεβ.
Μητροπολίτας Εἰρηνοπούλεως καὶ Νεοκαισα-
ρείας».

— Ὡσαύτως πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν συ-
νεδρίαν τῆς Συνόδου τῆς 18ης Μαΐου, προ-
τάσει τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Πατριαρχοῦ,
ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος παμφέρει ἐνέκρινεν
ὅπως ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Θουατίρων ὀνομασθῆ
εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ ὁ Μητροπολίτης αὐτῆς
εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Θουατίρων.

— Σοβιετικαὶ προσκλήσεις

Πληροφορία ἐκ Λονδίνου ἀναφέρειν ὅτι ὁ
αἰδεσμώτατος Μέρβιν Στόγγουδ, ἐφημέριος τοῦ
χωρίου Μούρφηλδε, πληθύνου τοῦ Μπρίστολ, ὁ ὁ-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀνδρέα (Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 182)

Δέκα πέντε ἡμέραι ἔχουσι παρελθεῖ ἀφ'
οἱ ἀνεχώρησεν, ἡ νῦν παρέροχεται χωρὶς
νὰ κλείσω τοὺς ὀρθουλμούς, καὶ ἰδοὺ ὁ

ποτὸς ἐπέστρεψεν ἀπὸ δεκαήμερον περιοδεῖαν
εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ πλήρωμα
τοῦ ὅτι εἰς τὴν Μόσχαν «τὸν παρέδωσαν εἰς
ἓνα ἄθεον δόξαρον, διὰ τὰ τοῦ δελεῖν τὰ θρησκευ-
τικὰ μνημεῖα».

Ἐνῶ περιπατοῦσαμεν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Μό-
σχας, συνέχισεν ὁ ἐφημέριος, συνμιλοῦν μετὰ τὸν
ἄθεον Ρῶσον, ὁ ὅποτος μετ' ὠδήγει εἰς τὴν Ἀγ-
γλικανικὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λει-
τουργήσω. Τὸν ἠρώτησα τότε ἂν ἔχη ἀκούσει
διὰ τὸν Χριστὸν καὶ προσέθετο ὅτι, ἂν καὶ γνω-
ρίζω ὅτι αὐτὸς δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, ὁ ἡ-
σοῦς ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἱστορικὰς
φυσιογνωμίας. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀθέου ἦτο:

Ἄν γνωρίζω τίποτε διὰ τὸν Χριστὸν, πληρ-
τὸ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ ὅτι τὸν ἔχετε ἰ-
πινώσει σεῖς οἱ χριστιανοί.

Εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ λειτουργίαν τοῦ αἰδεσμω-
τάτου Στόγγουδ παρευρέθησαν 3.000 ἄτομα. Ὁ
συνωστισμὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἦτο τόσος, ὅσος
εἰς ἓνα λεωφορεῖον κατὰ τὰς ὥρας μεγάλης κυ-
κλοφορίας. Ἄν ὑπῆρχε χάρος, οὔτε διὰ τὰ ση-
κώφῃ κανεῖς τὸ χερί του.

Ὁ συνωστισμὸς, εἶπεν ὁ ἐφημέριος Στόγγουδ,
ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐκ τῶν 1.600 ἐκ-
κλησιῶν τῆς σοβιετικῆς πρωτεύουσος μόνον αἱ
45 εἶναι ἀνοικταί. Τὸ θεῖον κήρυγμα εἰς τὸ ὀ-
κταίθρον ἢ εἰς κλειστάς συγκεντρώσεις ἀπαγο-
ρεῦεται. Οἱ κληρικοί, ἂν καὶ συγκαταλέγονται
εἰς τὴν κατηγόριαν τῶν διανοουμένων καὶ λαμβά-
νουν μισθὸν περίπου 350 δολλαρίων μηνιαίως
ἀντιμετωπιζοῦν κάθε εἶδους δυσχερείαν διὰ τὴν
διαδασίαν τοῦ θεοῦ λόγου. Εἰς τὰ σχολεῖα δὲν
διδάσκονται θρησκευτικὰ καὶ τὰ παιδιὰ μα-
θάνουν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσίας,
προσαθῶν τὰ δικαιολογήσει τὰ ἀνωτέρω, εἶπεν
εἰς τὸν Ἀγγλον ἐφημέριον: «Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ
χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ ἀντινοβολῆται καὶ εἰς τοὺς
ἄλλους, μεσφ' ἐκείνων οἱ ὅποτοι λατρεύουν τὸν
Χριστὸν».

Ἄλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι προσέθεσεν ὁ αἰδεσ-
μώτατος Στόγγουδ, ὅτι παρ' ὅλην τὴν δίωξιν τῆς
θρησκείας διὰ τοῦ Κράτους, οἱ ἄνθρωποι αἰσθάν-
ονται, ἄργά ἢ γρήγορα, τὴν ἀνάγκην τῆς. Καὶ
αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς θρησκείας εἰς τὴν
χώραν τῶν ἀπίστων.

τρομερὸς θόρυβος τῆς καταιγίδος μὲ ἀπειλεῖ καθ' ἑκάστην στιγμήν, μὲ φοβερίζει ἢ μεγίστη τῶν δυστυχιῶν. Ἄλλοίμονο! πόσον φοβοῦμαι μὴ ὁ πατήρ μου βυθισθῆ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ὄχι, ἔχει ἀψηφίσει ἤδη τὸν κίνδυνον· διότι ἦλθον καὶ ἐζήτησα τὴν προστασίαν τῆς τρισαγίας Παρθένου.

Γνωρίζετε ὅλα τώρα. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ καιρὸς ἐγένετο ὠραῖος· τὸ οὐράνιον τόξον, τὸ ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ πέρα, εἶναι βεβαίωτάτη ἀπόδειξις τοῦ καλοῦ καιροῦ· ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσω· χορηγήσατέ μοι τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

Ἄλλὰ θὰ ἐπανέλθῃτε, ἀγαπητὸν παιδίον; εἶπε τέλος ὁ δεημίτης ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἐκράτει διαρκῶς κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους του. Προσφιλέστατόν μοι παιδίον, νὰ ἐπανέλθῃτε· διότι θέλω νὰ σὰς κάμω κοινωνοὺς τῶν λυπηρῶν καὶ ὀδυνηρῶν μου μυστικῶν. Θέλω νὰ μάθητε τὰ ἀδικήματα, τὰ ὁποῖα ἐστιγματίσαν καὶ ἐμάραναν τὴν νεότητά μου. Δὲν ἐλπίζω τίποτε ἄλλο παρ' ὑμῶν ἢ τὴν συμπάθειαν· ἔχω πολὺ ὑποφέρει, νέε μου φίλε, καὶ τὰ βάσανά μου πολὺ τὰ αἰσθάνομαι· νομίζω δὲ ἀνακούφισιν νὰ διηγηθῶ ταῦτα πρὸς σέ, μελίρροτον παιδίον. Ὡ! θὰ ἐπανέλθῃς μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπανίδῃς τὸν πτωχὸν Ἰακώβ;

Σοῦ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ὅτι θὰ μὲ ἴδῃς πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος ταύτης.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξῆλθον οἱ δύο φίλοι ἐν σιωπῇ.

Θὰ σὰς συνοδεύσω ἕως τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, εἶπεν ὁ καλόγερος, κατὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν μου θὰ βοτανολογήσω καὶ θὰ συλλέξω κοιλίας (σαλιάγκους).

Ὁ οὐρανὸς ἀφῆνης ἐκαθαρίσθη ἀπὸ σύννεφα· ὁ ἥλιος ἀνεφάνη καὶ πλησιάζων νὰ δύσῃ ἐξέπεμπε ζωηροτάτην λάσπιν. Τὰ πτηνά, τόσον χρόνον παγωμένα ἐκ τῆς καταιγίδος ἔσειον τὰ πτερά των κελαδοῦντα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐξύμουν τὴν ἔλευσιν τοῦ καλοῦ καιροῦ· ὁ αἶθρ ἦτο καθαρὸς καὶ δροσερός, ἢ φύσις μελωδικὴ ἐν τῇ σιωπῇ τῆς τὰ ἀρωματικὰ χόρτα, καὶ ὁποῖα ὁ καλόγερος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐ-

πάτουν κατὰ τὴν πορείαν ἀνέδιδον τροπνοτάτην εὐωδίαν· ἡ ἐξοχὴ τὴν ὁποίαν τὰ βλέμματά των περιέβαλλον εἶχε καταπληκτικὴν θέαν, πλήρη μαγείαν.

Ὡλη αὕτη ἡ θέα ἐφαίνετο ἐξαισιωτέρα ἀκόμη, ὅταν ἡ βροχὴ ἦδη ἐδρόσειε καὶ ἀνεξωπύρωσε τὴν γῆν, Θεέ μου! πρέπει ὁ ἀνθρώπος νὰ ἦναι σκληρῶς τετυφλωμένος ἐὰν δὲν γνωρίζῃ ἐκεῖνον ὅστις, ἂν καὶ ἄόρατος, κινεῖ τὸ σύμπαν μετὰ τοσαύτης σοφίας καὶ δραστηρίου προνοίας! ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς ἀχαριστίας μέλλει νὰ βασανίσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ζῶσι κατὰ τὰς ἐντολάς του, καὶ ἐπομένως δὲν εὐλόγησε ποσῶς αὐτοὺς ἢ κραταιοτάτη χεῖρ, ἣς ἐδημιούργησε τὸν ὑψηλὸν τοῦτον διοργανισμόν, ἐπεδαψίλευσε τόσον πλουσίως τοσαῦτα εὐεργετήματα!.. Πόσον δυστυχεῖς εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξέλαβον ὡς μόνην ζοὴν τὴν παρούσάν των ὑπαρξιν, ἀποτυφλωθέντες ἀπὸ ἀκολάστους ἡδονάς! Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ κατοικῶν εἰς μικρὰν κοινωνίαν ζῆ καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἄστυν, ἀγνωρίζει κάλλιον τὰς αἰωνίους ἀληθείας καὶ τὰ πρὸς τὸν πλάστην του καθήκοντα· ἀκαταπαύστως εἰς τὰς μετὰ τῆς φύσεως σχέσεις του, δύναται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δι' ἀπλουστάτου συλλογισμοῦ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος· μόνος αὐτὸς ἔχει κανονίσει τὴν θαυμασίαν τάξιν, ἣτις βασιλεύει εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν· εἰς τὴν φυτικὴν ὑπαρξιν τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν· μόνος αὐτὸς ἔχει δώσει εἰς ἕκαστον δένδρον ἰδιαιτέρας ἰδιότητας, τὰς ὁποίας τὰ ζῶα ὀρμεφυῶς ἐγνώρισαν· μόνος αὐτὸς ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπροίκισε τὴν γῆν διὰ τῆς ἀνεξαντήτου ἐκείνης γονιμότητος, ἣτις δὲν ἀφίνει ποτὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς ἀμοιβήν· νὰ διευθύνῃ τέλος τὸ σύνολον καὶ ὅλα τὰ καθέκαστα τοῦ ἀπείρου ἐκείνου συστήματος, τὸ ὁποῖον περιβάλλει ὅλην τὴν φύσιν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ δύναμις τοῦ δημιουργοῦ. Τὰς μελέτας ταύτας μόνον ὁ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τὴν φύσιν διερευνῶν εὐρίσκει, ἐν ᾧ οἱ ἄστοι ἔχουν προσηλωθῆ καὶ ἀκουσίως εἰς ἀνθρωπίνως προλήψεις. Δὲν ἔχει ὁ ἄστυς οὐδὲν νὰ

ἐξιχνιάση, δὲν ἔχει ἄλλως τὸν χρόνον ὁμοῦ, τρέγει ἔμπροσθεν ματαίων σκέψεων καὶ ζητεῖ τὰς φιληδόνας ἀπολαύσεις ἐπιθυμῶν νὰ ζῆ μόνον διὰ τοῦτον τὸν κόσμον, συναθροίζει πλοῦτη, νομίζει ἐαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ἀμφιβάλλει δι' ἄλλην ζωὴν, δὲν δύναται λέγει, νὰ ἦναι ἄλλο κάλλιον τῶν ἡδονῶν πόσον ἀπατάται! παραμελεῖ τὰ προσφιλέστερά του συμφέροντα, ἵνα ἀπολαύσῃ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας, τὰ ὁποῖα ἐκλείπουσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ὅτε καὶ θέλει νὰ μετανοήσῃ ἄλλὰ τότε εἶναι πάρα πολὺ ἄργα!...

«Ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ πεπρωμένον τοῦ πλείστου τῶν ἀνθρώπων, νέε μου φίλε, εἶπεν ὁ Ἰακώβ.

—“Ἄς προσεκηθῶμεν δι' αὐτούς, προσέθηκεν ὁ ἐνδιαφερόμενος Ἀνδρέας. Συζητοῦντες δι' ὅλα ταῦτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου.

Ὁ Ἀνδρέας ἀποχαιρετῶν ἤδη τὸν καλόγερον καὶ ἐλευχόμενος πλουσίαν τὴν συγκομιδὴν τῶν κοκλιῶν, ἔλαβε τὰς τυλώδεις χεῖρας τοῦ Ἰακώβ, καὶ τὰς ἔσφιξεν ἐγκαρδίως εἰς τὰς ἰδικάς του. Εἰς τὴν τεαράν καὶ εὐαίσθητον ταύτην καρδίαν, ἡ φιλία ἐγενεῖτο εὐκόλως, ἤρκει νὰ φανῆ τις δυστυχὴς διὰ τὴν ἐμπνεύση εἰς τὸν νέον Ἀνδρέα τὰ πλέον ἀφωσιωμένα αἰσθήματα.

Ὁ Ἰακώβ συνώδευσεν ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν Ἀνδρέα, ὅστις ἐπετάχυνε τὴν πορείαν του.

«Ἄ! καλὴ καὶ ἐνάρετε νεανία, ἐψιθύριζεν ὁ Ἰακώβ, θὰ λάβης δι' ἐμὲ συμπάθειαν ὅταν σοὶ διηγηθῶ τὰ σφάλματά μου; ὦ πόσον δριμεῖα εἶναι ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως! αὕτη καίει, αὕτη κατατρῶγει, αὕτη συντρίβει τὴν καρδίαν, αὕτη σβύνει τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς χωρὶς νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως. Ἄ! Θεέ μου, Θεέ μου! συγχώρησόν με!

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας συναθροίσας σαλιαγκούς, ὅσοι τῷ ἐπήρχον διὰ τροφὴν δύο ἡμερῶν ἀνέβη θλιβερῶς τὸν λόφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Δευτέρα ἐπίσκεψις τοῦ Ἀνδρέα

Τὰς ἀκολουθούς ἡμέρας, ἡ ἀνάμνησις τοῦ νέου Ἀνδρέα κατεῖχε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς τὸν καλόγερον ποτὲ πρὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸν Ἀνδρέα, δὲν εἶχε τόσον καλῶς καταλάβει τὴν ἐπιρροὴν τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν ἐκείνου, ὅστις ἐδιδάχθη νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐκτελῆ αὐτήν.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε κτυπηθῆ ἀπὸ ἀνεπανόρθωτον δυστυχίαν, τὴν ἀπώλειαν ἀγαθῆς καὶ ἐναρέτου μητροῦς, καὶ ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ του, τόσον νέα ἀκόμη, ἐπαρηγορεῖτο εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀτυχίας του ἢ ἐνέργεια αὐτῆ, τοῦτο τὸ θάρρος προήρχοντο ἐκ τῆς σταθερᾶς πίστεως, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπαρηγορεῖτο μὲ τὴν σταθερὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὴν πολυαγαπημένην μητέρα του εἰς τὸν παράδεισον. Ἡ μήτηρ του, ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, τῷ εἶχε παραγγεῖλει νὰ παρηγορῇ τὸν πατέρα του, νὰ μὴ διαφωνῇ ποσῶς εἰς τὰς θελήσεις του, τοῦθ' ὅπερ εἶναι μεγίστη ἀρετὴ. Ἡ μήτηρ εἶναι ἢ μᾶλλον κατ'ἀλληλος νὰ ἐμπνέῃ τοιαύτας ἀρετὰς εἰς τὸ τέκνα.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε μοναδικὴν εὐσέβειαν ἠκολούθει τὰ ἐκ τῆς θρησκείας διαγραφόμενα καθήκοντα ἢ σταθερὰ πίστις ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον, διὰ φωτεινοῦ φανοῦ, εἰς τὰς εὐγενεστάτας καὶ ὑψηλοτάτας πράξεις. Ὁ τὰς ἐκ τῆς θρησκείας ἀπορροεῦσας πράξεις πράττων, μέλλει νὰ συναθροίσῃ βραδύτερον ἀμοιβὴν ἀνέκφραστον καὶ αἰώνιως διαρκοῦσαν.

Ἡ διατί, ἐπανελάβεν ὁ καλόγερος, διατί ἠκολούθησα δρόμον τόσον ἀντίθετον; διατί ἤμην κωφὸς τόσο μακρὸν χρόνον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ λογικοῦ; δὲν θὰ ἤμην ποσῶς παντέρημος ἄνευ οἰκογενείας, ἄνευ φίλων, δὲν θὰ ἐγινόμην ποσῶς μισητός! καὶ διὰ τὴν καταπραΰνη τὴν πικρότητα τῶν σκέψεων του, ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσεκηθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΕΡΜΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλούνται θερμῶς οἱ φίλοι συνδρομηταί, ὅπως ἀποστείλουν τὴν ἐφει-
τεινὴν καὶ περιουρὴν συνδρομὴν των ἐκ δρχ. 15, ἢ 30 διότι ἀντιμετωπίζομεν
μεγίστας δυσκολίας διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ. Ὑπευθυμίζομεν ὅτι δὲν
ἔχομεν οὐδεμίαν βοήθειαν ἀπὸ οὐδένα, ἀλλὰ προσπαθοῦμεν νὰ στηριχθῶμεν
μὲ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν τῶν 15 δρχ. ἐτησίως καὶ μόνον, οὔτε δὲ καὶ πε-
ριοδεύοντας διαθέτομεν πρὸς εἰσπραξιν τῶν συνδρομῶν· τῶρα μάλιστα ποῦ δι-
δομεν δωρεὰν διάφορα πατερικὰ βιβλία, ἔπρεπεν ἡ βοήθεια ἀπὸ μέρους αὐτῶν
νὰ ἦτο θερμότερα, ἀλλὰ δυστυχῶς. Ἐξ Ἰσου θὰ λυπηθῶμεν ἐγὼ καὶ οἱ κ. κ.
συνδρομηταί ἐὰν ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
περιοδικοῦ μας. Ἄς πράξουν λοιπὸν οἱ ἀγαπητοί μας, ὅ,τι νομίσουν καλλίτερον.

Ἡ μεγαλύτερα ζήμια (πολλῶν ἑκατομμυρίων) προέρχεται ἀπὸ παλαιότερους
συνδρομητάς, οἵτινες μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη
τοὺς διεγράψαμεν καὶ ἐπειδὴ δὲν λαμβάνουν γνῶσιν τῶν ἐκάστοτε δηλώσεων
διὰ τὰς συνδρομάς, καταφεύγομεν εἰς προσωπικὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ὁποι-
αν δὲν ἀπαντοῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ χρήματα στέλλουν. Δύναται οὕτω νὰ τοὺς χα-
ρακτηρίσῃ ἕνας ἔκκοτος ὅπως δοῦλεται. Διὰ τοῦτο ἐὰν συμβαίη, οἱ λαμβάνον-
τες σήμερον τὸ περιοδικόν, νὰ γνωρίζουν κανένα παλαιότερον, ἄς τὸν παρακα-
λοῦν νὰ στείλῃ τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς του.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 25

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνα-
σθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 25, ἐ-
νισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς
Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

- Ὁ βίος ἁγ. Εἰρήν. Χρυσοβ. » 2.50
 - Ἀκολ. Μ. Ἀγιασμοῦ Θεοφ. » 1.—
 - Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως » 1.50
 - Εὐαγγελικὸς Κήπος » 5.—
 - Λουλούδια τοῦ Παραδείσου » 5.—
 - Ὁδηγὸς εἰς τὴν Βασίλ.
τῶν Οὐρανῶν » 5.—
 - Μικρὸν Εὐχολόγιον » 2.—
 - Τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπη-
κίου » 1.50
 - Ὁ Μέγας Κανὼν Ἁνδρ.
Κρήτης » 1.50
- 25.—

Ἄμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ἐπαναλαμβάνομεν
παλαιότεραν μας δήλωσιν. Οἱ ἐπιστρέ-
φοντες ἐν τευχῶς μὲ τὴν δήλωσιν δια-
γράφονται, δὲν θὰ διαγράφωνται ἐν
δὲν ἀποστέλλουν ὅλα τὰ τεύχη τοῦ ἔ-
τους καὶ τὴν ὀφειλὴν προηγουμένων
συνδρομῶν, ἄλλως θὰ ἐξακολουθήσῃ
ἡ ἀποστολὴ τῶν τευχῶν καθ' ὄλον τὸ
ἔτος.

Ὅσαύτως οἱ ἐπιστρέφοντες τεύχη
ἀπαραίτητον εἶναι νὰ γράφουν ἐπὶ τοῦ
ἐξωφύλλου τὸν ἀποστολέα, ἄλλως δὲν
θὰ γνωρίζωμεν τὴν προέλευσίν του καὶ
θὰ μένῃ χρεωμένος.

ΣΤΗΛΗ ΔΩΡΕΩΝ

Ἀπέστειλαν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου
μας οἱ κάτωθι:

Νικ. Παπαχρήστου Σέρροι δρχ. 10.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Ταχυδρομικὰ ἐσωτερικοῦ 15 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.
 Πᾶσα παραγγελία δεόν νά συνοδεύηται ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Β Ε Ν Ε Τ Ι Α Σ

	Δραχ.	
Μέγα ὠρολόγιον, Βενετία 1882	150.—	
Τριφθίδιον καὶ Πεντηκοστάριον (Πανθέκτη) Ἀθῆναι 1852 δεσμ. »	200.—	
Εὐχολόγιον, Βενετία 1851, δερματόδετον »	250.—	
Ἀπόστολος πανόδετος, Βενετία 1873 »	80.—	
Τυπικὸν Κωνσταντίνου πανόδετον »	80.—	

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία καὶ προᾶξις τῆς βυζ. μουσικῆς Παναγιωτοπούλου . . . »	30.—	
Ἀναστασιματάριον Ἰωάννου, ἄδετον »	50.—	
Εἰρηολόγιον Ἰω. Πρωτοψάλτου β'. ἔκδοσις Κων)πόλεως 1859 με παλαιὸν δέσιμον »	150.—	
Δοξαστάριον ἀργόν, Χουρμουζίου Χαροφύλακος, Κ)πολις 1859 »	80.—	
Θεωρητικὸν Μισαηλίδου, μεταχειρ. ἐν καλῇ καταστάσει, δεσμ. »	100.—	
Ἱερατικὸν ἐγκόλπιον, Δ. Κυφιώτου, περιέχον ὄλας τὰς ἱεροτελε- στίας, πεζὸν καὶ μουσικόν, κατάλληλον καὶ δι' ἱερεῖς, δερματόδ. (οἱ δύο τόμοι ὁμοῦ) »	100.—	
Μουσικὸν Ἀπάνθισμά, Δ. Κιφιώτου, πεζὸν καὶ μουσικόν, δερ- ματόδετον, τὸ ἤμυσι τοῦ ἀνωτέρω »	50.—	
Τὸ ὄμοιον, ὄλο δέρμα πολυτελές, κατάχρυσον »	100.—	
Λαυριωτικὴ Κυψέλη. Γέροντος Παντελεήμονος Λαυριώτου . . . »	15.—	
Ἀπαντα Χρυσοστόμου Μ. Γαλανοῦ 4 τόμοι πανόδετοι ἀ- πολύτως καινούργεῖς »	900.—	
Κλίμαξ Ἰωάννου Σιναΐτου δερματόδετον καινούργεῖς ἔκδ. Κων)πόλεως 1883 μέγα σχῆμα »	500.—	
Ἱστορία Βαβλαῶν καὶ Ἰωάσαφ Ἰω. Δαμασκηνοῦ πανό- δετον »	100.—	
Συμβουλευτικὸν ἐγχειρίδιον Νικοδήμου Ἀγιορ. »	200.—	
Διδασκαλία Μεγ. Ἀθανασίου πρὸς ἀντίοχον Δούκα πανόδετον »	100.—	

Ὅλαί αἱ ἔκδοσις τῆς «Ἀγιορ. Βιβλιοθήκης» ἀποστέλλονται ἐλεύθεραι ταχυ-
 δρομικῶν τελῶν, εἰς μεγαλυτέραν ὁμως ποσότητα.

Δὲν εὐθύνομεθα δι' ἐνδεχομένας ὑπερτιμήσεις

Διεύθυνσις: Σωτ. Σχοινᾶν, Κοραῆ 47 Βόλον

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καὶ μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθῶς
κ.ΕΥΔΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΔΑ (Λαυριώτου)

Η ΧΙΜΑΙΡΑ ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ Η ΠΑΓΙΔΕΥΘΕΙΣΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η ΧΑΛΚΕΥΘΕΙΣΑ ΨΕΥΔΟΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ στάσις ἡμῶν ἐν Ἐδιμβούργῳ εἶδεν ὡς εἶδομεν μνηστὰς ἀρχηγούς ἐκκλησιῶν καὶ καθηγητὰς τῆς Θεολογίας. Ἰδία δὲ μὲν ἐνθουσιασμοὶ ἐξήγειρον ἐν Ἀθῶν. Ἐκτὸς τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἣτις, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ἱερὸν Τόπον, ἀπέλυσε θερμωτάτην ἐγκύκλιον εἰς τὰς Μονὰς ἔλαβον καὶ πολλῶν πατέρων συγχαρητήρια ἀλλ' ὁ πρῶτος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαράν, ἦτο ὁ ἐν τοῖς μακαριστοῖς Σπυρίδων Λαυριώτης ὁ Καμπανάος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Περιοδικοῦ τούτου καὶ Πρόεδρος τῆς Λαυριωτικῆς Συνάξεως, ὁ ἐξαπολύσας πρὸ ἐνὸς περὶπου ἔτους ἀηδὴ λιβελλογραφίαν ἐναντίον μου τὸ «Κίβδηλον νόμισμα» (Θ)λίκη 1936). Οὗτος ἔσπευσε νὰ μοὶ ἀποστείλῃ εἰς Κορυθῶν τὴν 5—11—37 τὸδε τὸ συγχαρητήριον:

Τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ ἀσπαζόμενοι ἠδέως καὶ προσφιλῶς προσαγορευόμενοι. Ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει μακραίωνα καὶ ἀδαμαντίνην τὴν παράδοσιν, διότι ὁ κλῆρος αὐτῆς οὔτε τὴν ἀποστολὴν οὔτε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐλησμόνησεν ἢ ἀπηνήθη. ἄγρυπνος φρουρὸς ἱστάμενος ἐπὶ τῶν σκοπιῶν εἰς ἃς ἔταξεν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία περιφρουρεῖ τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ διασπῶν τὰς παγίδας τῶν ὑπεναντίων. Καὶ

ἀληθῶς κατὰ τὸν νῦν αἰῶνα τῆς δίνης τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῶν προπαγανδῶν, εἰ μὴ ὁ Κύριός μας ἤγειρε τὸν χρήσιμον, τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, οὐκ ἂν τὸν παρόντα δυσχερῆ διαυλον ἢ ἐν Ἀθλίαντα ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποσοθῆσαι ἠδύνατο. Ἡ Ὁξφόρδη ἄλλον Μάρκον Ἐφέσου καὶ Φώτιον Σῶς ἀνέδειξε, διὸ ὑποβάλλομεν θερμὰ συγχαρητήρια.

Σπυριδῶν Λαυριώτης ¹⁾

Τὸ ἐπόμενον ἔτος (1938) ἐκ Κορυθαῖς κινήσας ἤλθον εἰς τὸ Ἅγιον Ὀρος. Ἦτο μεγαλειώδης ἡ γενομένη εἰς ἐμὲ ὑποδοχὴ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος. Τέλος ἀφικόμεν εἰς τὴν ἱεράν μου Μετάνοϊαν, τὴν Μεγίστην Λαύραν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μέχρι θαθείας νυκτὸς συγκεντρωμένοι εἰς τὴν εἴσοδον ἀνέμενον. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο δοξολογία εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν, ὅπου πάλιν ὁ μακαρίτης Σπυριδῶν ἀντιπροσωπεύων τὴν Σύναξιν καὶ ἐκφράζων τὰ πλημμυροῦντα τῶν ἀδελφῶν αἰσθήματα πρὸς ἐκπληξίν πάντων, ὁ τῶς πολέμιος καὶ δεινὸς κατήγορός μου, εἶπε μόλις συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν, ταῦτα :

«Τί τοῦτο, σεβασμιώτατε; ὄραμα βλέπω σήμερον ἢ ὄνειρον; οὐχί, ἀλλὰ πραγματικὴν πανήγυριν καὶ ἑορτήν, τὴν τοῦ συναδέλφου μας ἀρχιερέως ὑποδοχὴν διὰ τοῦτο ὅτι καὶ ἂν εἴπωμεν ἀντάξιον, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὦν δέδωκεν ἡμῖν ὁ φιλόθεος Θεὸς ἡμῖν. Σιγῇ καλύπτει τὸν θαυμασμὸν μας, ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης μας· ἡ γὰρ ἐν ἀγίῳ Ὁρει καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ δρᾶσι Σας εἶναι κρείττων παντὸς λόγου, ἡ δὲ πατριωτικὴ στάσις Σας, εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἶναι εὐτύχημα διὰ τοὺς εὐσεβεῖς Κορυθαίους, διότι ἔτυχον τοιοῦτου ποιμένου Ὁρθοδόξου καὶ ἐπιστήμονος ἐκ τῶν σπανίων. Ἀνὴρ πυκνὸς τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοϊαν καὶ ἀνδρείος τὸ φρόνημα, μέγα κλέος παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκτήσατο εἰς τὰ συνέδρια τῆς Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου καὶ σεβασμὸν εἰς τὸ ράσον καὶ τὴν κόμην καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ξένων. Πολλὰ ἐλέχθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, οὐδεὶς ὅμως ἐδροντοφώνησε τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν, ὡς ἡ Ὑμετέρα ἀγάπη. «Προσελθέτωσαν, ἔγραφε, πρὸς ἡμᾶς, πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς οἱ τῆς Δύσεως αἰρεσιάρχαι καὶ οἱ τῆς πλάνης αὐτῶν διδάσκαλοι, ἵνα ἐν μέσῳ γενόμενοι τῶν Ὁρθοδόξων ἐπιγνώσιν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν». Εἶμαι εὐτυχῆς εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου μου, διότι ὁ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν μαθητῆς μου ἐγένετο σήμερον διδάσκαλος καὶ καθηγητῆς μου, ὡς πάλαι ποτὲ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι:

ἄμες δὲ ποκ' εἶμεν ἀλκιμοὶ νεανῖαι

ἄμες δ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρωνες (τῶν διδασκάλων μας).

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις μᾶς ἤξισσε νὰ ἴδωμεν ἐπίλεκτον ἀρχιερέα

¹⁾ Βλ. Εὐλογίου Κουρίλα μητροπολίτου Κορυθαῖς καὶ τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, Πανεπιστημιακά. Τὸ κράτος τῆς ἀληθείας κτλ. Ἀθῆναι 1944, σ. 41. Οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχε ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ γράμμα τοῦτο ὡς καὶ τὴν κατωτ. προσφώνησιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἰμὴ ν' ἀποδείξω πόσον οἱ Ἅγιοθεῖται παρακολουθοῦν τὴν ἐνωτικὴν ταύτην κίνησιν. Ἀναγνόντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Θύνης τὰ συμβάντα εἰς τὰ συνέδρια τῆς Ἀγγλίας, ἐλησμόνησαν τὰ ὀχλοῦντα ἀνθρ. πάθη καὶ ὡς ζηλωταὶ τῆς πίστεως ἄφησαν νὰ λαλήσῃ ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ, ἥτις διὰ τὴν θρησκείαν θυσιάζει τὰ πάντα.

τὸν ἀδελφόν μας, καὶ νὰ προσφωνήσωμεν αὐτῷ: «Ἐδολογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν δυνάμει Κυρίου» καὶ νὰ εὐχηθῶμεν ἀπὸ καρδίας, ὅπως ὁ Ὑψιστος Θεὸς καὶ μέγας οὐρανοκρότος τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπιμηκύνῃ τὰ πολύτιμά ἔτη τῆς ζωῆς Σας καὶ ἐπιρρωνύῃ τὰς δυνάμεις Σας... Ἡ βιβλιοθήκη πράγματι τῆς Ὑμετέρας σεβασμιότητος εἶναι ἡ πλουσιωτέρα πασῶν τῶν Ἀθωϊτίδων Μονῶν...»

Σημείωμα ἀποκαλυπτικόν

Ἐνθ' ἄνωγ. σ. 196 - 197. Ἡ ψυχὴ τοῦ μακκρίτου ἀδελφοῦ, διότι ἐν τῷ Περιόδικῳ του συνεχίζεται ὁ κατὰ τῶν ἐνωτικῶν ἀγῶν, ἀλλ' ἐγὼ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὀδυνῶμαι διότι μοναστηριακοὶ προϋστάμενοι ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα εὐεργετηθέντες, ἵνα στηρίξωσι παράλογα αἰτήματα, ἐφωράθησαν ἐλαφρᾶ τῇ γνώμῃ οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπισυνάψωσιν αὐτὸ ἐν τῇ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἀπολογία τῶν, ὅπερ αὐτὸς ὁ δημοσιεύσας οὕτω πανηγυρικῶς ἀπεκήρυξε διότι κατ' ἀλήθειαν δὲν ἦτο ἔμπνευσις ἰδική του, ἀλλ' ὑποβολιμαία ὑπ' ἀνδρὸς διαβιούντος ἐν Ἀθῶν καὶ διεκδικούντος τὸν θρόνον τῆς Κορυθαίας (βλ. τὸν πέρυσιν ἐκδοθέντα ὀγκώδη Α' τόμον τῶν Ἀπομνημονευμάτων μου «Δεκεμβρία» ἢ τραγωδία τῶν δμήρων κτλ.) (σ. 310 313) καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς! δράσεώς του βλ. εἰς τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» σειρὰν καταδικαστ. ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τόμ. ΜΙ', 1923, σ. 4, 46, 78, 139, 293, 305 καὶ Κρατ. τῆς Ἀληθ. σ. 103 4). Ὁ οἰκτερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εὐηργετήθη ὑπ' ἐμοῦ, ὅταν διὰ τὰς ἀντεθνικὰς του πράξεις, κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ ἑλλ. κράτους καὶ τῶν πατριαρχείων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν ἀγνοίᾳ ἐννοεῖται τῆς διαγωγῆς του. Τί δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κ.Ν. ὅπερ ἀνήρσεν ἀμὰ τῇ κυκλοφορίᾳ (βλ. Κρατ. Ἀληθ. σ. 188-193) καὶ διὰ τὸ ὅποσον θαλλόμενός τις ὑπ' ἐμοῦ ἀρχιερεὺς μὲ ἀπειλεῖ; ἀποκύημα ἀκαταλόγιστου κακίας, ψεύδους καὶ συκοφαντίας, παρουσιασθὲν ἀκριβῶς τὸ 1936, ὅτε πεισθεὶς τέλος μετὰ δεκαετίαν ὑπετάγην εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἑλλ. κυβερνήσεως καὶ ἀπεδεξάμην τὴν ἐκλογὴν μου ὡς ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀθῶν. Ἐκκλησίας καὶ διὰ νὰ μὴ κλείσουν ἐκεῖ τὸν δρόμον ὁ κινδύλιονόμος ἐσπευσε ν' ἀποστείλῃ 500 ἀντίτυπα εἰς τὰ Τίρανα μὲ τηλεγράφημα πρὸς τὸν βασιλεῖα Ζῶγον: «Ἐνθυμηθῆτε τὸν γέροντα δεσπότην»! Τὸ νομικὸν τοῦ Ρωμῆϊκοῦ δικαίου ἕξιμα εἶναι: «Τίς ὁ ποιήσας; ὁ ὠφελούμενος ἐξ αὐτοῦ». Ἀλλ' ὅταν ἐκεῖ εἶδον τὴν ἐπιγραφὴν: «ὁ ἀποκεκηρυγμένος λιβελλογράφος Εὐλόγιος Κυριλάς ὁ Ἀθωνός», ἀμέσως ὑπεχώρησα, διότι ἕως τότε μὲ θεώρουσαν Ἕλληνα. καὶ ἐγένετο ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἀνέμενε ποτὲ ὁ συντάκτης. «Κύριος διασκεδάζει βουλάς ἐθνῶν, ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Δαβὶδ) Εἶχον ἐκδώσει κρινῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Καμπανάου «Τὸ μωρὸν ἄλας» τῷ 1932, ἀλλὰ παρηλθὼν 4 ἔτη καὶ δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ. Οὗτος πρὸ δύο μηνῶν μαθὼν τὴν παῖσιν μου ὡς καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θ)νίκης εἰς φιλικώτατον γράμμα γράφει μοι (8-3-36) προσκλῶν καὶ μεταδῶ εἰς τὴν μονὴν νὰ ἐκδώσωμεν περιοδικὸν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἁγίου Ὄρους κατὰ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐπιφέρει: «Ὁ Γέρον Εὐλόγιος εἶναι ἰδεολόγος καὶ μὲ ἰδεολογίαν πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα. Ἡ πολιούχος μας (Παναγία) θέλει τὸν Γέροντα Εὐλόγιον εἰς τὸ περιβόλι τῆς διὰ νὰ τὸ καλλιεργῇ καὶ νὰ ἐκριζώσῃ τὰ ζιζάνια.. μόνον ὁ θάνατος θὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Μετανοίαν του καὶ νὰ ταρῆ εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων του...» (αὐτὸ ἐξήτησα πέρυσιν, ἀλλ' οἱ Ἀκυριῶνται ἐκώφευσαν): «Ἐἶχε πληροφορηθῆ, ὅτι ἐγὼ ὑπεχώρησα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν ἦλθεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀθωνικῆς Βουλῆς καὶ μετ' ὀλίγον τῆς Κυβερνήσεως Κώστας Κώστας (Μάρτιον τοῦ 1936) καὶ ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ τὸ βάρος τῆς ἀρχιερωσύνης ἀκούσας τοῦτο: «Ἐὰν δὲν ἔλθῃς, πάτερ Εὐλόγιε, νὰ ἐργανώσῃς τὴν ἐκκλησίαν μας καὶ νὰ μᾶς στερεώσῃς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, θὰ γίνωμεν ἕλοι Οὐλίται καὶ θὰ δώσῃς λόγον εἰς τὸν

Δυστυχῶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ λόγους πολιτικοὺς μᾶλλον ἀκολουθεῖ τὴν τετραμμένην εἰς τὰ συνέδρια ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Μελετίου Μεταξῆ καὶ ἐξῆς, εὐτινος τὸ κῦρος πάντοτε ἐπικαλεῖται. «Ἡ ἡγετική θέσις τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἐνέπνευσαν τὴν περίφημον (sic) ἐγκύκλιον, τὴν ἀπολυθεῖσκαν ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1920 πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ συστάσεως «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν» γράφει ὁ «Ἀπόστ. Ἀνδρέας», τὸ ἐπίσημον πατρ. ὄργανον τῆς 26 - 6 - 54 ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ «Πρὸς τὸ Ἔθνος» καὶ παρέσυρε καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐγκύκλιος ὁμοῦ τῆς 31 - 1 - 52, ἦν ἔδει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀντιπροσωπεύει, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἔμεινε νεκρὸν γράμμα καὶ δὲν εἶναι μόνον ἀπλῶς πια-

θεόν! Τότε διασθεῖς παρὰ τοῦ εἰρημένου μνηστῆρος τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος. Ἐκκλησίας παρὰ τοῦ ἐνταῦθα διαμένοντος κ. Παντελεήμονος Κοτόκου (νῦν Ἀργυροκάστρου) τὴν υποχώρησίν μου, ἔπεισαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ καὶ τὸν παρέπεισαν, ἀνὴρ πλάνος καὶ ὑποκριτής, νὰ ἀποφασίσῃ νὰ γράψῃ ἕθεν ἔγραφέ μοι ἓνα μῆνα ἀκριβῶς πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ νὰ λιβελλογραφῆσῃ: «Οὐδέποτε ἠσθάνθην τόσῃ στενοχωρίαν εἰς τὸν 70ετῆ βίον μου, ὅσην κατ' αὐτάς. Ὅλοι μὲ διαζύουσι ν' ἀπαντήσω (μετὰ τετραετίαν ἔλην) χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Μονῆς...» (Κρατ. Ἀληθ. 190). Ὁ ἐφιάτης ἐσκοτίσε τὸν νοῦν τοῦ καὶ τοῦ ὑπεδαύλισε παλαιὰ πάθη καὶ ὑπηρέρυσεν αὐτῷ τὰ συμβαίνοντα ἐν Ἑλλάδι: διότι ποῦ ἐγινώριζεν ὁ Ἀτωριώτης ἱατρὸς ταῦτα καὶ δόρυμτα διπλωματῶν καὶ μπεήδων καὶ ἄλλα ἀπόρητα; φίλος τοῦ, ἀνὴρ κατέχων ἐπίσημον θέσιν ἐν τῇ θεολογίᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, μαθὼν ταῦτα ἐπατίμησεν αὐτῷ ἀστηρότατα: «Τι εἶναι αὐτὰ ποῦ ἔγραψες κατὰ τοῦ Ἑθλογίου, ὅστις εἶναι ὁ μεγαλύτερος εὐαργέτης σου;» ἀπήντησε μὲ τὸ ἀλβανικὸν ὄρος. «Αἶ, ὦρέ, ἔτσι γίνονται αὐτά, διατὶ νὰ μὲ πάρῃ τὴν θέσιν μου; Καὶ ὁμοῦ ὅταν ἐγὼ διωρίσθην τὸ 1926 ἀρχιεπίσκοπος, αὐτὸς εἶχε τὴν θέσιν τοῦ διότι ὡς Δυραχίου ἐψηφίσθην ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ὅταν ἔλαβον τὴν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Πατρ. ἀποκρισαίρον τῷ 1928 νὰ τὸν ἐκδιώξω ἐκ τοῦ Ὄρους, ἦτο ἐκπιωτός (ὡς ἀποχειροτάνητος μητροπολίτης). Αὐτὰ διαλαμβάνουν τὰ ἐπίσημα γράμματα. Καὶ ὁμοῦ ἐγὼ τὸν ὑπεστήριξα καὶ ἔκτοτε ἦλθον εἰς ρῆξιν μὲ τὸν Χρῦσανθον διότι ἀπήντησα: «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με σὺ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Τὸ ἅγιον Ὄρος εἶναι ἄσυλον. Ἐν τὸν σαγγινεύουν ἐπιφέρει: «οὐ δέξα ἐφήμερος, οὐκ Ἀρχιεπισκοπαί, οὐδὲ ἔδρα κληρονομική...» (Κρατ. ἀληθ. σ. 191). Πῶς ἦτο δυνατόν λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος ἱατρὸς μετ' ὀλίγον νὰ γράψῃ ὅπως τὰ ἀντίθετα εἰς τὸν λιβελλον; ἦτοι νὰ δημοσιεύσῃ τὰς πρὸ 4ετίας τότε καταθέσεις τῶν ψευδομαρτύρων καὶ ἔλας ἐκεῖνας τὰς συκοφαντίας, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀηθίας, ἀεὶ ἀουζηγητὴ ἀπέριψε τὸ ἐν Θ)νίκῃ δικαστήριον καὶ ἠθώσέ με παμψηφεί δι' ἀπαλλακτικῶν βουλευμάτων, ἀφοῦ δις εἰς τὴν Μονὴν ἦλθε καὶ ἐπιμόνος ἐξήτασε τὰ πάντα (βλ. τὸ βούλευμα ἐνθ' ἄνωτ. σ. 179 - 181). Αὐτὸ ἐξήτησε νὰ μεταχειρισθῇ ἐναντίον μου ὡς βίβλον καὶ ὁ κ. Κουγιάς, ἀλλὰ κατετροπώθη καὶ ἀπεχώρησε τῆς συνεδρίας τῆς φιλοσ. σχολῆς κατησχυμένος τῷ 1942, ὅτε διωρίσθην καθηγητῆς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πλέξουν τὸν ἐκπρεπέστατον διὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ συγγραφικὴν μου δράσιν ὕμνον οἱ συνάδελφοι (εἰς 320 σελίδας τὸ Κράτ. τῆς Ἀληθ. περιέχει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων ἐκείνων). Ὁ μακ. Σπυρίδων δι' ὅλα ταῦτα ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ καὶ τελείᾳ πρὸς ἐμὲ συνδιαλλαγῇ καὶ ἤσχετο καθεκάστην, ὅσας ἡμέρας ὡς ἀρχιερεὺς διέτριψα εἰς τὴν μονήν, καίτοι δυσκολευόμενος ν' ἀνέλθῃ τὰς κλίμακας διὰ τὸ παρῆξιμον τῶν ποδῶν καθηλωμένος ὢν. Ὁ Θεὸς συγχωρήσαι αὐτόν!

ρατηρηταί οί Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ λαμβάνουσι τὸν λόγον εἰς τὰς συζητήσεις, καταθέτουσι γνώμας καὶ δὴ ἡγούνται εἰς τὰς πομπάς —πρὸς διαπόμπευσιν, ἐπιτραπήτω νὰ εἶπω, τῆς Ὁρθοδοξίας—ἐν ἐπίσημῳ στολῇ. Παίζεται δυστυχῶς μία συμπαιγνία εἰς βάρους τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οὐ μόνον τὸ συμπροσεύχεσθαι μετὰ αἰρετικῶν ἀπαγορεύεται ἀυστηρῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων : « Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον ἀφοριζέσθω... » (Ἀποστ. καν. με') ἀλλὰ καὶ τὸ συντρώγειν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων πατέρων. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς κανόνας. Ἰδοὺ πῶς : « Ἦρχισε τὰς ἐργασίας... ἐν Ἐβανστον (ἢ Γεν. Συνέλευσις) διὰ κοινῆς θρησκευτικῆς τελετῆς εἰς τὴν Α' Μεθοδιστικὴν Ἐκκλησίαν. Θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ μέλη τοῦ σινεδρίου.—συνεκεντρώθησαν μετὰ τὰς λαμπρὰς στολὰς καὶ τὰ διάσημά των ἀντιπροσωπεύοντες 170 ἑκατ. Προτεσταντῶν καὶ ὀρθοδόξων πιστῶν ἐξ ἕλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ ψάλλοντες ὁμοῦ : « ἐν Χριστῷ οὐκ ἔτι Ἀνατολὴ ἢ Δύσις » (« Ἀποστ. Ἄνδρ. » 25 - 8 - 54). Ἰερὰ ἀγανάκτησις συνέχει μετὰ τὸ κατάφωρον ψεῦδος καὶ τὴν παρωδίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ρητοῦ. Ἐκκλησίαι 161 ἔλαβον μέρος—τὸ πλῆθος τοῦτο εἶναι τῶν Διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἔχουσιν ἀναριθμήτους παραφράδας τῆς διαμελισθείσης Ἐκκλησίας των.—Χῶραι 48, αὐτὸς ἦτο ὅλος ὁ κόσμος ὁ χριστιανικός· ἀλλ' ἀμέσως ἀναγινώσκωμεν : « Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἀτυχῶς ἀπουσιάζει. Ἐπὶ πλέον ὁ Καρδινάλιος Σικάγου σεβ. Σαμουήλ Στρίτς ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιον εἰς 750 χιλ. ἀντίτυπα ἐναντίον τοῦ χριστιαν. τούτου συνεδρίου ». Ἄλλ' οἱ καθολικοὶ μόνον εἶναι περὶ τὰ 300 ἑκατ. ἐλησμόνησαν ὅμως νὰ μᾶς εἴπωσι διὰ τὰ 200 ἑκατομ. τῶν Ρώσων καὶ ἄλλων Σλάβων καὶ διὰ τὰ ἄλλα τρία Πατριαρχεῖα, ἅπερ ἠρνήθησαν νὰ συμμετάσχουσιν, ὡς καὶ τὴν Κύπρον καὶ οὕτως « οἱ Ὁρθόδοξοι ἕλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου » περιορίζονται εἰς 8 ἑκατ. περίπου ! Ὅποιος διαβουκολισμός ! καὶ ὅμως τὸ ἀσύστολον αὐτὸ ψεῦδος διεσαλπίσθη διὰ τῆς ραδιοφωνίας ἀνὰ τὴν ὑφήλιον συμφωνούντων ψεῦ ! καὶ τῶν παρόντων Ὁρθοδόξων. Νὰ ὀνομάσω προδοσίαν τὸ πρᾶγμα ! « καὶ φημί κ' ἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ ! » Καλῶς ἐποίησαν οἱ Ρῶσοι μὴ συμμετασχόντες, διότι ὡς μοὶ γράφει τις ἐκ τῶν δοκίμων κληρικῶν τῆς ἐν διασπορᾷ ρωσ. Ἐκκλησίας « ἐπίσημος συμμετοχὴ σημαίνει ἀναγνώρισιν ὑπάρξεως Ἐκκλησιῶν καὶ ἄρνησιν τοῦ ἐνιαίου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ παγκόσμιον συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (ἅπερ συγκαλεῖ τὰ συνέδρια) ἀποτελεῖ ὑπερεκκλησίαν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Καθολικὴ Ἐκκλησία συμμετέχουσα καταθιβάσκειται εἰς τὸ ἐπίπεδον τελευταίας προτεσταντικῆς κακοδόξου αἵρέσεως (ὅπως οἱ Βαπτισταὶ κλπ.) » καὶ ἐπάγεται ὁ εὐσεβὴς ἐπιστήμων. « Δημιουργεῖται τοιοῦτοτρόπως κολοσσιαία σύγχυσις πρὸς βλάβην τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν « εἰς μίαν ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν » Διὰ τοιοῦτους σοβαροὺς λόγους καὶ οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ Ρῶσοι ἀπέφυγον νὰ λάβουν μέρος.

«Ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,» ἡ τοῦ ρητοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἑλλήν... πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ', 28) αὕτη παρῳδία ἐλέχθη, πρὸς Θεοῦ! διὰ τοιαύτην ἔνωσιν; Διατί θέλουν νὰ παρασύρουν καὶ νὰ ἐξαπατήσουν τὸν κόσμον, ὅτι συνειτελέσθη ἡ ἔνωσις καὶ οὐδεμία πλέον ὑπάρχει διαφορὰ; Εἶτα, ὅπως κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν πομπὴν—ἱερὰν δὲ ἀπεκάλεσαν—1600 σύνεδροι ἐν χορῷ ἔψαλλον «Ὁ Χριστός, ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου», εἶναι πράγματι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, τῶν διαφωνούντων in capite et in membrés, ὁ Χριστός; Καὶ εἰς τὴν πομπὴν ταύτην «προηγούντο οἱ πέντε πρόεδροι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου», ὧν πρῶτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θουατέρων κ. Ἀθηναγόρας, ὁ ἐν μέρει καὶ ἐν τῷ συνόλῳ «μεταμορφωμένος» αὐτὸς Κερκυραῖος! Πῶς δὲν εὐρέθη χριστιανός τις νὰ ἐπιτάξῃ αὐτῷ τὸν φοβερὸν ἐξορκισμόν: «ἀποτάσῃ τῷ Στανᾶ... καὶ πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ καὶ πάσῃ τῇ πομπῇ αὐτοῦ;» Διερωτῶμαι λοιπὸν τίνι συντάσσεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος, αὐτὸς ὁ μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν τίτλον τοῦ μητροπολίτου, ὃν διὰ θίου ἔφερεν ὁ διακεκριμένος ἀποκρισάριος ἐν Εὐρώπῃ, ὁ μακαρίτης Γερμανός; Ἀνέγνω θεθαίως εἰς τὸν «Ἀπόστολον Ἀνδρέαν» τοῦ Αὐγουστοῦ (ἀριθ. 65 ἀνδρὸν ἀπατῶμαι) εἰς ἀνταπόκρισιν ἐκ Γερμανίας, ἀποσταλεῖσαν ὑπὸ ἐφημερίου τῆς ἑλλην. ἐκκλησίας. Ἐν αὐτῇ μεταφράζει λόγον τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν τῆς Γερμανίας Διαμαρτυρομένων περὶ τῆς θείας λειτουργίας, ἐν ᾧ πρὸς ταῖς ἄλλαις βλασφημίαις καὶ ἐρεσχελίας λέγει καὶ τοῦτο, ὅπερ ἐτόλμησε νὰ ἐκτομίσῃ ὁ δμιλητής, ὅτι πολλάκις διέκοπτε τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν «διὰ νὰ πίνῃ τὸν καφέ»!! (sic) Μακρόθυμε Θεέ! Πῶς δὲν ἔρριπτες κεραυνοὶν κατὰ τοῦ θεομπαίκτου αὐτοῦ! Καὶ ὅμως μὲ αὐτοὺς ἔκαμαν τὴν ἔνωσιν οἱ καλοί· μας ἀρχιερεῖς καὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς κατασχύνην τοῦ χριστιανικοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, δι' ὃ ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ πανέντιμον αἷμα του. διότι αὐτὸ ἐπίστευσαν τὰ ἐκκοτμήρια καὶ δισκοτμήρια τοῦ κόσμου, ὅταν ἠνωτίζοντο εἰς τὸ ραδιόφωνον τὸ σύνθημα: «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἀνατολὴ καὶ Δύσις!» Ἰδοὺ ἡ παγὶς εἰς ἣν παρέσυραν οἱ Διαμαρτυρόμενοι τοὺς Ὁρθοδόξους, εἰς ἣν ἔπεσαν ὡς ἀγράμματοι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι. Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς πικρὰ τὴν ἐν τέλει τοῦ συνεδρίου δῆλωσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν: «Τώρα εἰσερχόμεθα εἰς ἄλλο στάδιον.. Ἀφοῦ ἐδιδάχθημεν περισσότερα διὰ τὴν ἐνότητά μας ἐν Χριστῷ, θὰ ἦτο ἀνυπόφορον νὰ εἴμεθα διηρημένοι. Αἱ δυνάμεις, ποὺ χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι ἰσχυραὶ» (Ἀποστ. Ἀνδρ. 5-9-54). Νὰ μὲν ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Ε. Μπέλγκραδ τῆς Νορβηγίας εἰς τὸν ἐπισφραγιστήριον λόγον τοῦ Συνεδρίου θεβιασμένως πῶς «ἀφῆκε νὰ νοηθῇ,» ὅτι ἡ ἔμμηνη τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἀποψίν των, ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν χωρισμένων Χριστιανῶν ἀπαιτεῖ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον κληρονομίαν¹⁾ ἀλλὰ τὴν πνιγηρὰν ταύτην φωνὴν ἤκουσαν μόνον οἱ σύνεδροι, ἐνῶ τὸ σαλπιστήριον σύν-

¹⁾ Εἰς ἡμερησίαν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα εἶδον τὴν κατατεθεῖσαν γνώμην τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἐνταῦθα ὅμως ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ ἐκθέσει ἡ δημοσιεύει τὸ Οἶκ. Πικρικραχέτον δὲν ὑπάρχει!

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 209)

8. «Τὰ φρέατα, ψυχὴ...».

Καὶ πάλιν πρὸς τὴν ψυχὴν ἀπευθύνεται ὁ θρηνηδῶν ποιητής. Καὶ πάλιν περὶ καταιρεπτικῆς εἰς τὴν ψυχὴν προτιμήσεως πρόκειται εἰς τὸ παρὸν τροπάριον. — Ἡ ψυχὴ ἔχει προτιμήσει ἀντὶ τῆς «φ λ ε φ ὁ ς τ ῆ ν Π έ τ ρ α ν», ἥτοι ἀντὶ τῆς θείας σοφίας, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ἡ ἀληθῆς θεολογία καὶ θεογνωσία, τὰ «φ ρ έ α τ α τ ῶ ν Χ α ν α ν α ί ω ν ἔ ν ν ο ι ῶ ν» ἥτοι τὰς πονηρὰς σκέψεις καὶ τὰ πονηρὰ ἔργα, τὰ ὁποία εἶναι γεννήματα τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς Φ λ ε φ ὁ ς τῆς Π έ τ ρ α ς («ἡ δὲ Π έ τ ρ α εἰ ν α ι ὁ Χ ρ ι σ τ ὁ ς» Ἀ΄ Κορινθ. ι΄, 4) «π ρ ο χ έ ε ι» = χέει ἀφθύνως πρὸς τὰ ἐμπρὸς «κ ρ ο υ ν ο ὕ ς θ ε ο λ ο γ ί α ς, ὁ Π ο τ α μ ὁ ς τῆς σ ο φ ί α ς», ἥτοι ὁ Κύριος ἡμῶν. — «Φ ρ έ α τ α Χ α ν α ν α ί ω ν ἔ ν ν ο ι ῶ ν» εἶναι φράσις ελλημμένη ἐκ τῆς Ἑξόδου ις΄, 1-7 (Ἀριθμοὶ κ΄, 2-13) καὶ Δευτερονομίου η΄, 15-16. Ἐκ τῆς φράσεως «...ἀνηγάγετε ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου παραγενέσθαι εἰς τὸν τόπον τὸν πονηρὸν τοῦτον· τόπος οὗ ... οὗ τ ε ὕ δ ω ρ ἔ σ τ ι π ι εῖ ν...» (Ἀριθμοὶ κ΄, 5) δηλοῦται ἡ προτίμησις τῶν Ἰουδαίων τῆς

γῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς ἐν αὐτῇ δουλείας αὐτῶν, ἀντὶ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας. — Τὸ αὐτὸ ἐν προκειμένῳ προτιμᾷ καὶ ἡ ψυχὴ. Ἀντὶ δηλαδή τῆς θείας σοφίας καὶ διδασκαλίας, προτιμᾷ «ἐννοίας» μωρὰς, αἵτινες αἰχμαλωτίζουσιν αὐτὴν εἰς τὸ πονηρὸν καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν. — Ἠρδλ. τροπάριον θον τῆς Ε΄ ᾠδῆς.

9. «Ὡς ἔπληξε Μωσῆς...»

Τὸ τροπάριον τοῦτο ἔχει τὴν προέλευσιν αὐτοῦ εἰς τὸ θεῶμα τῆς πηγάσεως ὕδατος ἐκ πέτρας, ὅπερ ἐτέλεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁ «θ ε ρ ά π ω ν» [Ἰησοῦς Ναυῆ α΄, 2] (ἥτοι ὁ ἐκλεκτός, τὸ ὄργανον τοῦ Θεοῦ) Μωϋσῆς, κατὰ τὰ ἐν Ἀριθμοῖς κ΄, 2 κ. ἐξῆς ἐξιστορούμενα. «Καὶ ἐπάρας Μωϋσῆς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπάταξε τὴν πέτραν τῇ ράβδῳ δις. Καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ πολὺ, καὶ ἔπιεν ἡ συναγωγὴ, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν» (ἐνθα ἀνωτέρω στίχος 11). — Τὸ θεῶμα ἐκεῖνο ἦτο τύπος (προεικόνισμα) [«τυπικῶς»] τῆς διὰ τῆς λόγῃς ὑπὸ τοῦ στρατιώτου νόξεως τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος, ἡ ὁποία εἶναι «ζ ω ο π ο ι ὁ ς» ἥτοι δημιουργεῖ ζωὴν, τὴν ζωὴν δηλαδή τὴν ἐν Χριστῷ, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὴν μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν, τὴν ἐπιτυχανομένην διὰ τῶν μυστηρίων τῆς

θημα διευτυμπανίσθη εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἐχουν δίκαιον λοιπὸν οἱ φανατικοὶ τῶν Ὁρθοδόξων νὰ πιστεύουν, ὅτι ἐν Ἑβραϊστῶν ἐπροδόθη ἡ Ὁρθοδοξία; Τί θὰ ἀκολουθήσῃ τώρα μετὰ τὴν προπαγάνδαν, πᾶς τις φαντάζεται. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χεῖρι του! Περὶ τῶν γενομένων συζητήσεων Θεοῦ θέλοντες θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον:

Ἐνωσις Ἐκκλησιῶν ἄνευ δογμάτων.

Ἡ ἐπιβουλὴ τῆς Μασονίας!

ἀγίας Ἐκκλησίας Του.—Ἐκ τῆς λογι-
νύκτου δὲ ταύτης τοῦ Αὐτρωτοῦ πλευρᾶς
«πάντες ἀντλοσμεν (=ἐξέλγο-
μεν, ἀνσύρομεν, ὡς ἀπὸ ἀνεξαντλήτου
πηγῆς) πόμα (=πότισμα) ζωῆς» αλ-
ωνίου, κατὰ τὸ Ἰωάννου (στ', 54) «δ-
τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ
πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζω-
ὴν αἰώνιον κ.λ.π.». — Ἐνταῦθα ὁ
ἱερός ὕμνογράφος τὸ Μυστήριον τῆς θείας
Εὐχαριστίας ὑπαινίσσεται.

10. «Ἐρευνήσον, ψυχὴ...»

Ἐκ τῆς Πεντατεύχου εἰσερχό-
μεθα, διὰ τοῦ τροπαρίου τούτου, εἰς τὸν
Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ. Ἐκ τοῦ βι-
βλίου τούτου τῆς Π. Διαθήκης, καὶ δὴ ἐκ
τοῦ ἀ' κεφαλαίου, 1—15, καὶ ἐκ τοῦ β'
κεφαλαίου 14 καὶ ἐξῆς, ἔχει ληφθῆ ἡ ὑ-
πόθεσις τοῦ τροπαρίου τούτου. Πρόκειται
περὶ τῶν κατασκόπων τοῦς ὁποίους ἐστει-
λεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ τοῦ Μωϋσέως
διάδοχος ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ἰσραηλιτι-
κοῦ λαοῦ.—Ὁ ἱερός ὕμνογράφος προτρέ-
πεται τὴν ψυχὴν νὰ «κἀτασκοπίεῖ-
σῃ», ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διὰ τῶν ἀν-
θρώπων του, ἦτοι νὰ ἐρευνήσῃ νὰ ἐξετά-
σῃ, νὰ προσέξῃ μὲ ἄγρυπνον ὄμμα ὅποια
εἶναι «ἡ γῆ τῆς κληροδοσίας»,
ἦτοι ἡ πνευματικὴ χώρα, τὴν ὁποίαν ἔ-
χει ὁ Θεὸς ἐτοιμάσει δι' ἐκείνους οἱ ὁ-
ποιοὶ ἀγαπήσιν αὐτόν, κατὰ τὰ ἐν Α'
Κορινθίων β', 9 ἀναφερόμενα: «...ὁ φ-
θαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ
ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡ-
τοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». —
Εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι
καὶ κληρονομία τῆς παρούσης ζωῆς, (κα-
τὰ τὸ «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθῆτω
τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς» [Ματθ. στ', 10]) ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ
κατοικήσῃ «δὲ ἐὶς ὄνομα ἐξ» ἦτοι τη-
ροῦσα ἀπαρεγκλήτως τοὺς νόμους τοῦ Θε-

οῦ, ὡς ἀναφέρεται καὶ ἐν Ἰησοῦ Ναυῆ
ἀ', 7: «Ἰσχυε οὖν καὶ ἀνδρίζου φυλάσ-
σασθαι καὶ ποιεῖν καθότι ἐνετείλατό σοι
Μωϋσῆς ὁ παῖς μου. Καὶ οὐκ ἐκκλινεῖς
ἀπ' αὐτῶν εἰς δεξιὰ οὐδὲ εἰς ἀριστερὰ
κ.λ.π.».

11. Ἀνάστηθι καὶ καταπολέμησον...»

«Ἰησοῦς» — ὁ τοῦ Ναυῆ. — «Ἀ-
μαλήκ», (ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ «Ἀ-
μαλήκ ττα»), εἶναι πολυπληθὺς νο-
μαδικὴ φυλὴ, καταγωγῆς ἀραβικῆς, κα-
τὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐξηπλωμένη εἰς τὴν
ἐρημον τῆς νοτίας Παλαιστίνης, ἡ ὁποία
πολλάκις ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν Ἰσραη-
λιτῶν, ὡς ἀναφέρει ἡ Π. Διαθήκη.—Βλέ-
πε Ἐξοδος ιζ', 13: «...καὶ ἐτρέψα-
το Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ καὶ
πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν φόνῳ μαχαί-
ρας...». — Προτρέπεται ἡ ψυχὴ νὰ κατα-
πολέμησῃ, ὡς ἄλλοις Ἀμαλήκ, «τῆς
σαρκὸς τὰ πάθη». — «Γαβαὼν-
ιταί» εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς (ἀρχαίας
πόλεως τῆς Χανάν) Γαβαὼν, ἧτις κα-
τελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Οἱ κάτοι-
κοι τῆς Γαβαὼν (πεντήκοντα σταδίους ἀ-
πεχούσης τῆς Ἱερουσαλήμ) ἠθέλησαν διὰ
τεχνάσματος νὰ διαφύγῃσι τὴν τύχην τῆς
Ἱεριχοῦς. Δηλαδή ἀπέστειλαν πρεσβείαν
εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, ἕταν εὐρίσκειτο
ἐν Γαλαάοις, ἡ ὁποία πρεσβεία ἐξηπάτη-
σε (πρβλ. τὸ «ἀπατηλοῦς λογι-
σμοῦς» τοῦ τροπαρίου) τὸν Ἰησοῦν καὶ
τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἰσχυρι-
σάσθαι δι' ἡ Γαβαὼν εὐρίσκειτο πολὺ μα-
κράν. Διὰ καὶ συνήφθη μετὰ τῶν Ἰ-
σραηλιτῶν καὶ τῶν Γαβαωνιτῶν ἐνορκος
συμμαχία. Ἡ ἀπάτη αὕτη ἀπεκαλύφθη
ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν μετὰ τριήμερον, ὅτε
ὁπέχρωθήσαν οἱ Γαβαωνῖται ὑπὸ τῶν ἐ-
ξυπατηθέντων Ἰσραηλιτῶν, νὰ δουλεύωσι
πάντοτε εἰς αὐτοὺς ὡς «ξύλοκόποι καὶ δ-
ροφόροι» (Ἰησοῦς Ναυῆ θ', 21). — Πρὸς

τοὺς ἀπατήσαντας λοιπὸν Γαββαωνίτας παρομοιάζονται οἱ «λογισμοί», οἱ ὁποῖοι πρέπει πάντοτε νὰ νικῶνται ὑπὸ τῆς ἀεὶ πολεμοῦσης κατὰ τοῦ κακοῦ ψυχῆς, καὶ νὰ καθίστανται αἰχμάλωτοι, «ξυλοκόποι καὶ ὑδροφόροι» ὡς οἱ Γαββαωνίται. — Περὶ τοῦ ὅτι δὲ πολλάκις οἱ λογισμοὶ ἀπατοῦν τὸν τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενον ἄνθρωπον βλέπε εἰς ἔργα τῶν καλουμένων νηπιτικῶν πατέρων.

12. «Διάβηθι τοῦ χρόνου...».

Βλέπε Ἰησοῦς Ναυῆ, κεφάλαιον Βον. — Προτρέπεται ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ ἵνα διαβῆ «τὴν ρέουσαν φύσιν τοῦ χρόνου», ἤτοι νὰ περάσῃ τὴν ὡς τὸ ὕδωρ τοῦ γαργῶς ρέοντος ποταμοῦ πορείαν τῆς ζωῆς, (ἥτις χρονικῶς εἶναι ἐλαχίστη), ὅπως ἀκριβῶς ἡ φερομένη ὑπὸ τῶν ἱερέων Κιβωτὸς τῆς διαθήκης διέβη, κατὰ τὴν ὁδοὺν θαυμαστόν, τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, καὶ νὰ κατακτήσῃ ἐν συνεχείᾳ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας (= «καὶ τῆς γῆς ἐκείνης τῆς ἐπαγγελίας γενεῶν ἐν κατασχέσει»). — Προτρέπεται ἡ ψυχὴ ἵνα μὴ προσκολλάται εἰς τὰ ἐπίγεια καὶ πρόσκαιρα, ἀλλὰ νὰ προσκολληθῆται καὶ νὰ ἐκτενέσῃ εἰς τὰ οὐράνια, τὰ αἰώνια καὶ τὰ ἀφθάρτα. Πρβλ. σχόλια εἰς τὸ 10ον τροπᾶριον τῆς παρούσης ψῆξης. — «Θεὸς κλεῦει» εἶναι ἐν φρασίδιον ἔχον παμμέγιστον ὕψος καὶ βάθος, καὶ ἄξιον ἀνυπολόγιστον διὰ τὴν εὐσεβῆ ψυχὴν.

13. «Ὡς ἔσωσας τὸν Πέτρον...».

Βλέπε τὸ θαῦμα τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου σωτηρίας τοῦ Πέτρου, ὅστις ὀλιγοπιστήσας, παρ' ὀλίγον θὰ κατεποντίζετο εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, (ἐν Ματθαίῳ εἶδ', 24—32). Τὸ θαῦμα τοῦτο ὁ ἱερεὺς ποιητῆς καὶ ἄλλοτε ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὸν Μ. Κανόνα. (Βλέπε τροπᾶριον 4ον Β' φ-

δης). — «Τοῦ θηρόε μερῶσα...» = ἴσσον με ἀπὸ τὸ θηρίον, διότι κινδυνεύω, σῶσον με, «πρόφθασέν» με. Τὸ δὲ θηρίον εἶναι ἡ «ἁμαρτία», εἰς τὸν «βυθόν» τῆς ὁποίας εὐρίσκειται ἡ ἐξομολογουμένη ψυχὴ. — Πρβλ. Α' Πέτρου ε', 8: «...ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος [ὁ ὁποῖος ἐπιζητεῖ τὴν διὰ τῆς ἁμαρτίας καταστροφὴν τῆς ψυχῆς] ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη». — Σημειωτέον ὅτι ἀπαντᾷ καὶ ἡ μὴ ὀρθὴ γραφὴ «Ἰωνᾶν ἐσῶσαντα...».

14. «Λιμένα σε, γινώσκω...».

Ὁ Κύριος ἡμῶν πολλάκις παρομοιάζεται ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, ὡς «λιμὴν» εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκουσι καταφύγιον καὶ σωτηρίαν οἱ τὸ πέλμας τῆς παρούσης ζωῆς διαπλέοντες. Καλεῖται «εὐδιος τῶν χειμαζομένων λιμὴν». Εἰς τὸ τροπᾶριον τοῦτο ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ ἱερεὺς ποιητῆς τὴν σωτηρίαν τοῦ Πέτρου, περὶ τῆς ὁποίας εἰς τὸ προηγούμενον τροπᾶριον ἐγένετο λόγος. — «Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ» εἶναι ἱλαρὰ καὶ ἱκετευτικὴ προσφώνησις ψυχῆς «κουρασμένης» εἰς τὸν πλοῦν, τῆς πόνον καὶ πικρίαν καὶ ἀγῶνας κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἐχούσης ἐπιγείου ζωῆς. — «Βυθῶν ἁμαρτίας». Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς εἶναι δηλωτικὸς τοῦ πλήθους καὶ τοῦ βάθους τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν «ἀπόγνωσιν» ἐφ' ὅσον μένει ἀνεξομολόγητος. — Ἄς σημειωθῆ, τέλος, ὅτι εἰς ἐπιγραφὴν τῆς κατακείμενης τῆς Μήλου ὁ Κύριος ἀποκαλεῖται «Λιμὴν»: «Χριστὸς πλεόντων λιμὴν». Βλέπε Γ. Α. Σωτηρῆου Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντικὴ Ἀρχαιολογία, Ἀθῆναι 1942, τόμος Α', σελίς 57, σημειώσεις 1.

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ὑπὸ τοῦ Καθηγουμ. τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου κ.κ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 212)

Εἶτα διὰ Ν. Δ. δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 91/10.4-1933 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζεται ὁ τύπος ὁμολογιῶν καὶ ὁ τρόπος πληρωμῆς τοῦ τόκου αὐτῶν συνφάδ' τῷ Νόμῳ 5377/32, ὡς ἀκολούθως: «Περὶ τοῦ τύπου ὁμολογιῶν καὶ τοῦ τρόπου πληρωμῆς τῶν τόκων αὐτῶν τοῦ δυνάμει τοῦ Ν. 5377 ἐκδοθέντος δανείου 6% 1931 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὸν Ἀγιορειτικὸν Δάνειον». ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 8 παράγρ. 3 τοῦ Νόμου 5377 «περὶ ἐκτιμῆσεως καὶ πληρωμῆς τῆς ἄξιας τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους» προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀπερχοίσμεν καὶ διατάσσομεν. Ἄρθρον 1. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Νόμου προβλεπόμενον δάνειον ἀποτελεῖν μέρος τοῦ Δημοσίου χρέους τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὸν Ἀγιορειτικὸν Δάνειον» ἐκδοθήσεται εἰς ὁμολογίας ὀνομαστικῆς παγίας καὶ ἀναπαλλοτριώτους ἐκάστης τῶν ὁποίων τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον θὰ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ἐκάστης Ἱ. Μονῆς διὰ τὰ ἀπαλλοτριωθέντα δυνάμει τοῦ Ν. 5377 κτήματα αὐτῆς. Δύνανται ἐν τούτοις νὰ ἐκδοθῶσι καὶ

πλεονες τῆς μιᾶς ὁμολογίας πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκάστης Ἱ. Μονῆς, παραδιδόμεναι αὐτῇ ἐφ' ὅσον καὶ καθόσον ἀπαλλοτριούνται κτήματα αὐτῆς καὶ καθορίζεται ἡ ἄξια αὐτῶν. Ἐπὶ ἐκάστης ὁμολογίας ἀναγράφεται ἔλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς τὸ κεφάλαιον ἕπερ αὐτῇ ἀντιπροσωπεύει ὁ ἀναλογίων εἰς αὐτὸ ἐτήσιος τόκος καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπὲρ ἧς ἐκδίδεται. Ἄρθρον 2ον. Αἱ ὁμολογίαι θὰ φέρωσιν ὡς χρονολογίαν ἐκδόσεως αὐτῶν τὴν 15 Ἀπριλίου 1931 καὶ τὰς ἰδιοχειρῶν ὑπογραφὰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου Χρέους ἢ τῶν Νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν. Ἡ ὑπογραφή τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύνανται καὶ νὰ ἐκτυπωθῇ ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν. Ἄρθρον 3ον. Ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ὁμολογιῶν θὰ εἶνε ἀναγεγραμμένον τὸ κἄτωθι κείμενον: Κείμενον ὁμολογίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 «περὶ ἐκτιμῆσεως καὶ πληρωμῆς τῆς ἄξιας τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους» προσέθη εἰς τὴν ἐκδοσὶν δανείου εἰς ἄρτιον πρὸς τὸν σκοπὸν ἔνα διὰ τῶν ὁμολογιῶν αὐτοῦ καταβληθῇ εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου τούτου ἐξευρεθησομένη ἄξια τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων αὐτῶν. Αἱ παραδιδόμεναι εἰς τὰς δικαιοῦχους Ἱ. Μονὰς ὁμολογίαι εἶνε ὀνομαστικαί, πάγια καὶ

15. «Ἐγὼ εἰμί, Σωτήρ...».

ἔχει ληφθῆ ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς ἀπολεσθείσης δραχμῆς, περὶ τῆς ὁποίας βλέπε Λουκᾶ ιε', 8-10: «Ἡ τίς γυνὴ δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἄπειν λύχον καὶ σαροὶ τὴν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως οὗ εὕρη...». — «Λύχνος» ἐνταῦθα θεωρεῖται ὁ Ἱωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ ὁποῖος ἐκλήρυξε μετάνοιαν καὶ στροφὴν πρὸς τὸν

Χριστόν. — Ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὁ Πρόδρομος ἐκλήθη «λύχνος» ἐν Ἱωάννου ε', 35: «Ἐκεῖνος (ὁ Πρόδρομος) ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων, ὑμεῖς δὲ ἠβηλήσατε ἀγαλλιαθῆναι πρὸς ὄραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ». — «Ἐκίων» πρβλ. Γένεσις α, 26) νοεῖται ὁ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασθεὶς ἄνθρωπος. Εἶναι σχῆμα μετονομασίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ἀναπαλλοτριώτοι, θεωρουμένης ἀκύρου καὶ ὡς μὴ γενομένης πάσης μεταβιβάσεως αὐτῶν ἢ τοῦ ἀνήκοντος αὐτοῖς τόκου. Μία ὁμολογία ὑπ' ἀριθ... ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου δραχ... (ἀριθ...) ἐπ' ὀνόματι τῆς ἱερᾶς Μονῆς... ἀποφέρουσα ἐτησίως τόκον δραχ... (ἀριθ...) καταβαλλόμενον τὴν 15 Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους παρὰ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἔναντι ἀποδείξεως ὑπογραφομένης ὑπὸ τοῦ νομίμως καὶ δεόντως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτουμένου ὑπὸ τῆς δικαιοῦχου ἱ. Μονῆς. Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίου 1931. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Δημοσίου Χρέους. Ἀρθρον 4ον. Οἱ τόκοι τῶν ἐτῶν 1931 καὶ 1932 θέλουσι καταβληθῆ μετὰ τὸν συμφηρισμὸν τὸν προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἀρθρων 10, 11, καὶ 12 τοῦ Νόμου 5377. Εἰς τοὺς ἡμέτερους ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Γεωργίας ὑπουργοῦ ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Ἀπριλίου 1933

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς

ΣΠ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Μετέπειτα δι' ἐκδοθέντος Ν. Δ. δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 349/14-11-1933 (τεύχος α') κηρωρίσθη ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὡς ἄνω Νόμου 5377/32 ὡς κήτωθι: «Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου 5377. **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.** Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Νόμου 5377 «περὶ ἐκτιμήσεως καὶ πληρωμῆς τῆς ἀξίας τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους» καὶ μετὰ συμφωνῶν γνώμῃ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσκαμεν καὶ διατάσσομεν. Ἀρθρον 1. Τὰ ἄρθρα 2, 3 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1933 Διατάγματος «περὶ τοῦ τύπου ὁμολογιῶν καὶ τοῦ τρόπου πληρωμῆς τῶν τόκων αὐτῶν τοῦ δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 ἐκδοθέντος δανείου 6% τοῦ 1931 κ.λ.π.». τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς: Αἱ ὁμολογίαι περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 1 τοκοφόροι κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ Ν. 5377 ἀπὸ

15 Ἀπριλίου 1931, θὰ φέρωσι τὰς ἰδιοχείρους ὑπογραφὰς τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Δημ. χρέους. Θὰ καταρτισθῶσι δὲ ὡς ἀκολουθῶς: **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.** Ἐθνικὸν Ἀγιορειτικὸν Δάνειον 6% τοῦ 1931 (Ν. 5377). Ὁμολογία ὑπ' ἀριθ... ἐκ δραχ... Δυνάμει τοῦ παρόντος τίτλου καὶ συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ... ἀποφάσει τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐφετῶν ἐκδίδεται κατὰ τοὺς παρακατιόντας ὅρους τῆς γενικῆς ὁμολογίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς Μονῆς. ... ἡ παρούσα ὁμολογία ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου ἐκ δραχ... ἐπὶ τόκῳ 6% ἐτησίως. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δηλοῖ καὶ ὑπόσχεται ὅτι τὴν 15 Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους, θέλουσι καταβάλλεσθαι εἰς τὸ διηγεκὲς ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου εἰς τὴν ἀνωτέρω Μονὴν οἱ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω κεφαλαίου ἀντιστοιχοῦντες ἐτήσιοι τόκοι ἐκ δραχμῶν... Γίνεται μνεία ὅτι, καταβληθέντων τῶν μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου 1933 ὀφειλομένων τόκων, ἡ δυνάμει τῆς παρούσης ὁμολογίας ἀπορρέουσα ὑποχρέωσις πληρωμῆς τοιοῦτων ἀρcheti ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1933. Καίμενον Γενικῆς ὁμολογίας. «Πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν Ἀγίου Ὁρους ἐπετρέπη δυνάμει τοῦ Ν. 5377 ἡ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκδοσις ὁμολογιακοῦ δανείου ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου ἴσου πρὸς τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος Νόμου ἐξευρισκομένην ἀξίαν τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων. Διὰ τῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τούτου καταβάλλεται εἰς τὰς ἀνεγνωρισμένους δικαιοῦχους Ἱ. Μονῆς τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ μνησθέντος Νόμου ἐξευρισκόμενον τίμημα. Αἱ ἐν λόγῳ ὁμολογίαι ὡς ἐκ τῆς προλελυσεως αὐτῶν εἰσὶ κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διατάξιν ἀνεπίδεκται οἰκισθῆποτε μεταβιβάσεως, τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου θεωρεῖται πάγιον, ἀποδίδον ὡς ἐκ τούτου διηνεκὴ σταθερὰν πρόσδον. Ἐν Ἀθήναις τῇ... 193... Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Δημ. χρέους. Ἀρθρον 2. Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Δια-

τάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 6 Νοεμβρίου

Ἐν ὀνόματι τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

Τὰ Μέλη

Σ. ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ, Ι. ΜΟΥΤΣΟΥΡΙΔΗΣ, Σ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ, Π. ΡΑΛΛΗ, Ι. ΘΕΟΤΟΚΗΣ, Ι. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΡΑΛΛΗΣ, Σ. ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς
ΣΠ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ἐν συνεχείᾳ δι' ἐκδοθέντος Ν. Δ. δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 162/16-5-1934 (τεύχος α') ἀπὸ ἀλλαγῆς ὁ τόκος τῶν ἀπαλλοτριωθέντων Ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν παντὸς φέρου χαρακτοῦ κ. λ. π. ὡς ἀκολουθῶς: «Περὶ ἀλλαγῆς τῶν δυνάμει τοῦ Ν. 5377 ἐξευρισκομένων τόκων τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν, τοῦ διὰ τοῦ Ν. 5456 καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς τοῦτου ὑπ' ἀριθ. 102247/1932 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιβληθέντος περιορισμοῦ τοῦ τόκου κατὰ 25 %. **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.** Ἐχόντες ὑπ' ὄψει 1) τὸν Νόμον 5377, 2) τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 5456 «περὶ προσωρινῆς ρυθμίσεως ζητημάτων τοῦ Δημοσίου χρέους, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 102247 ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1932 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου 5456», 4) τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1934 ὑπ' ἀριθ. 10 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς τοῦτο κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 61379 ἐ. ἔ. ἡγετολογημένης ἐκθέσεως τῆς Γεν. Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ ἐνέκρινε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ παρόντος καὶ 5) τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου 1934 ὑπ' ἀριθ. 348 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν. Ἄρθρον μόνον. Τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἀρθροῦ 1 παρ. 4 τοῦ Νόμου 5456 «περὶ προσωρινῆς ρυθμίσεως ζητημάτων δημοσίου χρέους» ὡς καὶ τῶν ὁρι-

σμῶν τοῦ ἀρθροῦ 3 παρ. τῆς ὑπ' ἀριθ. 102247 ἔτους 1932 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξαιρεῖται ὁ τόκος τοῦ δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 ἐξευρισκομένου τμήματος τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν. Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 11 Μαΐου 1934

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

Τὰ Μέλη

Δ. ΜΑΞΙΜΟΣ, Σ. ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ, Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ, Σ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ, Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ, Π. ΡΑΛΛΗΣ, Ι. ΘΕΟΤΟΚΗΣ, Μ. ΚΥΡΚΟΣ, Α. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ, Δ. ΧΕΛΜΗΣ, ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ, Σ. ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Β. ΣΑΓΙΑΣ.

Μεθ' οὗ τὸ ἀνώτατον Κέντρον τῆς Θέμιδος τοῦ Κράτους μας, δηλονότι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἀσχοληθὲν κατὰ τὸν Νόμον, ἐπεκύρωσεν ὅλους τοὺς προαναφερθέντας καὶ ψηφισθέντας Νόμους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 348/1934 Πράξεώς του, ὡς κάτωθι: Ἀριθ. 348/1934. **ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ** τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τῆς Τρίτης (6) Μαΐου 1934. Τμῆμα Αὐτ. **ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ:** «Ἐπεξεργασία σχεδίου Κανονιστικοῦ Διατάγματος» περὶ ἀλλαγῆς τῶν δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 ἐξευρισκομένων τόκων τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν κ.λ.π. **ΜΕΛΗ:** Μιλτ. Ἀγαθόνικος, Ἀντιπρόεδρος Πρόεδρος τοῦ Αὐτ. τμήματος, Δ. Πίκουλας Σύμβουλος, Π. Πουλτίτσας Σύμβουλος, Ν. Καμπάνης Πάρεδρος, Σ. Σολιώτης Πάρεδρος, Γ. Καλογήρου Πάρεδρος, Γ. Σπυρόπουλος Πάρεδρος, Κ. Μοράκης Γραμματεὺς τοῦ Αὐτ. τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Εἰσηγητῆς ὁ Πάρεδρος Γ. Καλογήρου.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ. Κατὰ τὴν σημερινὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Τμήμα Α΄) συνεδρίασιν, γενομένην ἐν τῷ Καταστήματι αὐτοῦ, καθ' ἣν δὲν παρέστη ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, καίπερ εἰδοποιηθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1623 τῆς 2 Μαΐου 1934 ἐγγράφου ἡμῶν, ὁ Πρόεδρος εἰσήγαγε πρὸς ἐπεξεργασίαν τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 66231 τῆς 28ης Ἀπριλίου 1934 ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διαβιβασθὲν ἡμῖν σχέδιον κανονιστικῶς Διατάγματος «περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 ἐξευρισκομένων τόκων τῶν ἀπαλλοτριωθέντων Ἀγιορειτικῶν Μετοχιῶν κ.λ.π.». Μεθ' οὗ ὁ εἰσηγητῆς Πρόεδρος Κ. Καλογήρου ἐξέθηκε τάδε: Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Νόμου 5456 τοῦ 1932 (150) ὤρισθη ὅτι μέχρις ὀριστικῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἀφορῶντων τῶν Δημοσίων χρέος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δύναται δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ δημοσιευσμένων εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως νὰ ὀρίξῃ καταβολὴν μόνον τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ τόκου τῶν Δημοσίων Δανείων εἰς δραχμὰς καθ' ὁλοκλήρωτον τρόπον ἐκδεδομένου ἢ συνωμολογημένου ἢ καὶ τῶν ἡγγυημένων ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Ἐπὶ τῇ θάσει τῆς διατάξεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 102247 τῆς 28ης Ἰουνίου 1932 (206) ἀπόφασις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δι' ἧς ὁ τόκος τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων δανείων ὤρισθη εἰς 75%, τοῦ συμβατικοῦ ἢ ἄλλως πως συνωμολογημένου ἢ καθωρισμένου. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ αὐτοῦ Νόμου 5456 προβλέπεται ὅτι «διὰ Διατάχ. προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκδιδομένου, μετὰ προηγουμένην ἡμολογημένην ἔκθεσιν τοῦ Γεν. Λογιστηρίου, δύναται νὰ ληφθῶσι μέτρα ἐπιεικέστερα τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ καθοριζομένων διὰ δάνεια παρουσιάζοντα εἰδικὰς περιπτώσεις». Διὰ τοῦ ὑπὸ ἐπεξεργασίαν σχεδίου Διατάχ. ἐκδιδομένου μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ κατόπιν ἡμολογημένης ἐκθέσεως τοῦ Γεν. Λογιστηρίου, ὀρίζεται ὅτι ἐξαίρεται τῆς ὡς ἄνω γενομένης περιου-

πῆς ὁ τόκος τῶν ὁμολογιῶν τοῦ δυνάμει τοῦ Νόμου 5377 τοῦ 1932 (108) συναφθέντος Ἐθνικοῦ ἀγιορειτικοῦ Δανείου. Αἱ ὁμολογίαι τοῦ ὡς ἄνω Δανείου ὀνομαστικαί, πάγια καὶ ἀναπαλλοτριῶται καὶ ἔντοκοι πρὸς 6%, ἐχορηγήθησαν εἰς τὰς ἰ. Μονὰς τοῦ ἁγίου Ὄρους ὡς τμήμα τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων αὐτῶν, ὁπερ ὑπελογίσθη διὰ τῆς κεφαλοποιήσεως ἐπὶ τόκῳ 6% οἰς τῆς ἐξευρεθείσης προσόδου τῶν κτημάτων ἡτοῖ οὐσιαστικῶς ἀνέλαβε τὸ Κράτος ὅπως καταβάλλῃ εἰς τὰς ἰ. Μονὰς παγίως τὴν πρόσδοτον τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων. Ἐπομένως τὸ ὑπὸ ἐπεξεργασίαν σχέδιον Διατάγματος καλῶς ἔχει ὡς σύμφωνον πρὸς τὴν χορηγηθεῖσαν ἐξουσιοδότησιν. Τὸ Συμβούλιον ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα. Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν Πρακτικόν. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Αἴου τμήματος Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Μιλτ. Ἀγαθόνικος Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Αἴου τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Κ. Μοράκης».

Ὅστε ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐπακριβῶς ἐκτεθέντων καταφαίνεται ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀνέλαβε τὴν «Διηνεκή ὑποχρέωσιν ὅπως χορηγῇ αἰωνίως» εἰς τὰς ἀγιορειτικὰς Μονὰς τὰ ἐκ τῶν ἀπαλλοτριωθέντων Μετοχιῶν τῶν μισθώματα, συμφώνως τῷ πνεύματι τοῦ Νόμου 5377) 1932, καθόσον καὶ ἱ. Μοναὶ δὲν ἀπέβαλαν τὴν κυριότητά τω ἐκ τῶν Μετοχιῶν τῶν τούτων, διότι δὲν ἐκληρώθησαν τὴν ἀξίαν αὐτῶν, δηλονότι ἡ ὑπόθεσις παρουσιάζεται ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μετὰ ἀστικὰ ἀκίνητα μεταξὺ ἰδιοκτητῶν καὶ μισθωτῶν. Μετὰ τὸ νὰ κἀθηται εἰς μισθωτὸς εἰς τὸ σπύτι ἐνδὸς ἰδιοκτητοῦ δὲν ἐπιτελεῖται μετὰ αὐτὰ ὅτι εἶναι καὶ νοικακῶρης τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς στεγάζεται μετὰ ὀρισμένης ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τοῦ ἰδιοκτητοῦ. Ἐπομένως, κατὰ πάσαν λογικὴν καὶ νομικὴν ὑπόστασιν, αἱ ἱ. Μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους δὲν ἀπεξενώθησαν τῶν Μετοχιῶν τῶν, ἀλλ' ἀπλῶς συνῆψαν ἐνοικιαστικῆριον σύμβασιν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ αὐτῶν, τὸ δὲ ἐκδοθὲν Ἀ-

γιορειτικόν δάνειον, δὲν εἶναι «Δάνειον» ὑπὸ τὴν καθ' αὐτὸ ἐννοουμένην σημασίαν του, ἀλλ' οἰκονομικῶς ἐτέθη ἡ λέξις αὕτη, καθ' ἃ δ' ἀνωτέρω Νόμος 5377/32 εὐκρινῶς ἀναφέρει. Ὅθεν αἱ Ἱ. Μοναὶ ἐλάμβανον ἕκτοτε ἀνελλιπῶς καὶ ἀπροσκόπως ἕκαστον ἔτος τὰ μετοχιακὰ τῶν μισθώματα, μέχρι τῆς ξενικῆς Κατοχῆς, ὁπότε ἐπισυνέβη ὁ πληθωρισμὸς καὶ ὡς εἰκὸς ἔπως· εἰς 8λα τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα-οὕτως ἐπῆλθεν ἀνωμαλία καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μισθωμάτων τούτων, καίτοι· ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις καὶ ἐπὶ Κατοχῆς ἀκόμη δὲν ἔπαυσε τὴν καταβολὴν τῶν Μετοχιακῶν αὐτῶν μισθωμάτων, συμπεριλαμβανούσα ταῦτα εἰς τὸ Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 1519 τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1942, ἔπερ εἰς Κεφάλ. ΙΑ' ἄρθρον 6 λέγει· «...τὸ ἐπὶ τοιούτων μισθώσεων ὀφειλόμενον μισθωμα, ὀρίζεται εἰς τὸ 1/3 τῶν ἐκ τοῦ ἀκινήτου συγκομιζομένων προϊόντων καὶ καταβάλλεται εἰς εἶδος ἄμα τῇ συγκομιδῇ...» Οὕτω κατὰ τὰ Κατοχιακὰ ἔτη 1941, 1942 καὶ 1943 αἱ Ἱ. Μοναὶ ἔλαβον τὰ Μετοχιακὰ αὐτῶν μισθώματα πλὴν τοῦ ἔτους 1944 καὶ τοῦτο τὸ ἔτος ὑπῆρξεν ὁ φορεὺς τῆς ἀνωμαλίας εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καθέσον ἡ Κυβέρνησις τῆς 10 11 1944 διὰ τοῦ περιφήμου 18 Νόμου, ἠθέλησε νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὰ Μετοχιακὰ μισθώματα τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ τίποτα τὸ ἄβυστον καὶ τὸ ἐπὶ αἰῶνας δημιουργηθὲν διὰ πολλῶν ἀγώνων τῶν ἀειμνήστων προγόνων μας. Καὶ ποῶς εἶναι ὁ Νόμος 18 (ὁ καταστάς **περιώνυμος ὡς Νόμος τοῦ Σβόλου**) τὸν γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ εἰδικῶς οἱ πτωχοὶ διαπαλαισταί, αἱ χῆραι, τὰ ὄρφανὰ, τὰ πτωχὰ κορίτσια ποῦ ἔχασαν τὰς προίκας των, ἀλλὰ καὶ οἱ πλούσιοι, οἵτινες διὰ μιᾶς εὐρέθησαν πτωχοί, διὰ νὰ καταλάβουν τὰς θέσεις των ἄλλοι ἀσήμαντοι μαυραγορίται καὶ νὰ δημιουργήθῃ οὕτω ὁ οἰκονομικὸς ἐκείνος σάλας, ὅστις ἔσεισεν ἐκ θεμελίων δολόκληρον τὸ Ἔθνος. Αὐτὸς λοιπὸν δ' 18 Νόμος, διέκοψε τὴν καλὴν συνέχισιν τοῦ ὄλου τούτου ζητήματός καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ ὑπέστησαν οἰκονομικὸν κλονισμόν τοιοῦτον, ὥστε καὶ

μέχρι σήμερον ὑφίσταται ὁ ἀντίκτυπος αὐτοῦ καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ φεῖ! ἦτο καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐορημώσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπὸ τὸ ἐμφυχον ὀλικόν, **διότι πάντες οἱ νέοι μοναχοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ υποφέρουν τὰς παντοίας στερήσεις ἀλλὰ καὶ μετὸν ἐπιβίωσιν τοῦ τί τέξεται ἡ ἐπιούσα, κατέφυγον εἰς τὸν κόσμον, πρὸς μεγίστην ἀπογοήτευσιν τῶν ἰδυνόντων τὰς Ἱ. Μονὰς κ.λ.π. ἀδελφῶν,** οἵτινες ἐγκαταλείψαντες τὸν κόσμον ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καὶ ἐρχόμενοι ἐνταῦθα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὄραίων ἐκαίνοι ἰδανικῶν, δηλονότι τῆς ἐξυπηρητήσεως τῆς Θρησκείας καὶ τοῦ Ἔθνους μας, ἐδοκίμασαν καὶ δοκιμάζουν τοιαύτην ψυχικὴν ὀδύνην, ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀπερισκέπτου Νόμου, οἷος ὁ ὑπ' ἀριθ. 18 τοιοῦτος. Διὰ ταῦτα αἱ Ἱ. Μοναὶ ἀπεδύθησαν εἰς νέους ἀγῶνας, ἀπόρροια τῶν ὀλοίων ἦτο ἡ ἐκδοσις τῶν Νόμων 451) 1945 καὶ 324) 1947, δι' ὧν ἀνεγνωρίσθη ἡ διηνεκὴς ὀποχρέωσις τοῦ ἑλληνικοῦ Δημοσίου πρὸς τὰς Ἁγιορειτικὰς Μονὰς, ἀλλ' αὕτη νὰ γίνεταί ὑπὸ τύπον «οἰκονομικῆς ἐνίσχυσεως», καὶ οὐχὶ ὡς Μετοχιακὰ μισθώματα. Μάλιστα κατὰ τὸ τρέχον οἰκονομικόν ἔτος προστέθη καὶ ἡ λέξις «χαριστικὴ ὀικονομικὴ ἐνίσχυσις», ὁ ἔστι μεθερμηνευόμενον, ἐξηρητήθη τὸ ζήτημα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ ἑλληνικόν Δημοσίον, τὸ ὁποῖον ἐὰν θέλῃ δίδει ἐὰν δὲν θέλῃ δὲν δίδει. Δηλαδή διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατηγορήθη ὀλοσχερῶς ὁ ἀρχιεὺς, ὡς ἄνω, Νόμος 5377) 1932. Ἀφήνομεν τὸν φίλον ἀναγνώστην νὰ κρίνῃ ἐν προκειμένῳ διὰ τὸ μέγα χάος ἔπερ διηνοίχθη εἰς τὴν ὀπῆσιν ταύτην καὶ πῶς θέλουσιν σῶναι καὶ καλὰ—κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον— ἀποξενωθῇ τὸ ἄγιον Ὁρος τῆς περιουσίας του, ἀρκούμενον μόνον εἰς μίαν «χαριστικὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν»!!! Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ Κράτος μᾶς δίδει ἐτησίως τὴν οἰκονομικὴν—ἔπως αὐτὸ τὴν ὀνύμασιν— ἐνίσχυσιν εἰς ἐλάχιστα ψυχία, ἀλλὰ καὶ μετ' ὑπερανθρώπους κόπους τῶν Ἁγιορειτῶν, οἵτινες κατ' ἔτος ἀποστέλλουν Ἐπιτροπὰς εἰς Ἀθήνας, ἐν μέσῳ θέρους, αἱ δ-

ποία δίκην ἐπαϊτών (καθ' ὃ ἔχει προσω-
πικὴν ἀντίληψιν ὁ γράφων ἐν προκειμένῳ)
περιέρονται τοὺς διαδρόμους τοῦ Γεν.
Λογιστηρίου καὶ τῶν ἄλλων ὑπουργείων,
ἐπὶ 2 καὶ πολλαῖς ἐπὶ 3 συνεχεῖς μῆνας,
ὑποβαλλόμενοι εἰς ἔξοδα οὐκ ὀλίγα, διὰ
νὰ λάβουν τὴν ὀνομασθεῖσαν ταύτην οἰκο-
νομικὴν ἐνίσχυσιν. Ἄλλ' ἂν ἴδωμεν τι
ἀντιπροσωπεύει ἡ οἰκονομικὴ αὕτη ἐνί-
σχυσις. Ὅταν τὸ 1932 διὰ τοῦ Νόμου
5377 καθωρίσθη τελικῶς τὸ Μετοχικὸν
ζήτημα, αἱ ἱ. Μοναὶ ἐλάμβανον τοιοῦτον
15.000.000 δραχμὰς ἑτησίως μὲ λίραν
Ἑγγύλιας 375 δραχμὰς δηλαδὴ ἐλάμβανον
40.000 χρυσὰς λίρας Ἑγγύλιας, ἐν ᾧ
τώρα λαμβάνομεν μόνον 3.000.000.000
(καὶ τοῦτο μᾶς τὸ ἕκαμον μόνον τὸ τρέχ.
οἰκ. ἔτος ἐν ᾧ προγενεστέρως ἐλαμβάνο-
μεν μόνον 2.000.000.000) δηλαδὴ 9300
χρυσὰς λίρας Ἑγγύλιας, ἀνεξαρτήτως τῆς
ἀγοραστικῆς ἀξίας τῆς λίρας τότε καὶ νῦν
δηλαδὴ λαμβάνομεν τὸ 1/5 περίπου τῆς
τῆς ἀξίας εἰς λίρας. Καὶ βλέπει τις τὸ
μέγεθος τῆς τοιαύτης ἀδικίας, ἐὰν ἀναλο-
γισθῇ ὅτι διετεθήσαν πρὸς ἀποκατάστασιν
τῶν ἀκτημόνων ἀγιορειτικὰ Μετό-
χια συνολικῆς ἐκτάσεως 800.000 ὡς
ἔγγιστα στρεμμάτων καὶ ἐὰν λογαριά-
σωμεν τὴν σημερινὴν ἀξίαν τοῦ οἴτου
πρὸς 3500 δραχμὰς τὴν ὀκτῶν, λαμβάνει
τὸ ἄγιον Ὅρος σήμερον εἰς οἶτον 858 000
ὀκτῶν δηλαδὴ ὡς ἔγγιστα μίαν ὀ-
κτῶν οἶτον κατὰ στρέμμα!!! Καὶ τίς
νὰ μὴ ἐκπληγῇ καὶ δυσθυμῆσῃ εἰς τὴν
τοιαύτην ἀδικίαν; Πῶς θὰ συντηρηθοῦν
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ἱ. Μοναὶ, δεδο-
μένου ὅτι τὸ ὡς ἄνω νῦν διδόμενον εἰς
τὰς ἱ. Μονὰς, δὲν ἐπαρκεῖ οὔτε διὰ
τὴν φιλοξενίαν τῶν ἐπισκεπτῶν; Ἐ-
νεκα τοῦτου τοῦ παράπονον ἡμῶν τῶν Ἀ-
γιορειτῶν εἶνε μέγα ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
διότι μέχρι τοῦδε δὲν εἶρομεν τὴν δέου-
σαν κατανόησιν ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων
καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλ' εἰς ἐπίμετρον
κατὰ τὸ τρέχον οἰκ. ἔτος ὑπέστημεν καὶ νέ-
αν ἐκπληξιν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐντάξεως τοῦ
Μετοχίου «Ὁρφάνικ» τῆς ἱ. Μονῆς Διονυ-
σίου εἰς τὸν κατάλογον διανομῆς, εἰς θά-
ρας τῶν ἄλλων ἱ. Μονῶν. Δηλαδὴ ἡ ἱ.
Μονὴ αὕτη ἀγωνιζομένη ἀπὸ 20/ετίας διὰ

τὸ Μετόχιόν της τοῦτο, δίκαιον εἶνε ν'
ἀποζημιωθῇ, ὄχι θμως εἰς θάρος τῶν ἄλ-
λων ἱ. Μονῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἄλ-
λου κονδυλίου καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου
θὰ ἠθέλαμεν νὰ εὐχηθῶμεν νὰ μὴ ἐπανα-
ληφθῇ τὸ τοιοῦτον, διότι καὶ τὰς ἄλλας
ἱ. Μονὰς θὰ σκανδαλίση (ὅπως ἀκριβῶς
καὶ ἐγένετο καὶ διεμαρτυρήθη ἡ ἱ. Κοι-
νότης), ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν λόγῳ ἱ. Μονὴν
δὲν κατοχυρώνει. Τὴν παρέκδοσιν ταύτην
ἐσημειώσαμεν διὰ νὰ καταδείξωμεν ὅτι
οὐδεμία ἐπιμέλεια ἐδείχθη ἐκ μέρους τῶν
ἀρμοδίων διὰ τὴν κατοχύρωσιν τοῦ Μετο-
χικοῦ τοῦτου ζητήματος τοῦ ἁγίου Ὁ-
ρους, ὅτι δηλαδὴ τὰ διδόμενα δὲν εἶνε οἰ-
κονομικὴ ἐνίσχυσις, ἀλλ' ὑποχρέωσις τοῦ
Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διηνεκῆς πρὸς τὰς
ἀγιορειτικὰς Μονὰς καὶ ἤτις οὐδέποτε δύ-
ναται ν' ἀξομοιωθῇ. Δικαίως λοιπὸν οἱ
ἀγιορεῖται λυποῦνται καὶ ἀδημονοῦν, προ-
σπαθοῦντες νὰ ἐξεύρουν τρόπον ὥστε νὰ
ἐπαναφερθῇ ἐν ἰσχύϊ ὁ Νόμος 5377)1932
καὶ παύσῃ ὑφισταμένη ἡ νεοεισρχθεῖσα
«χαριστικὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις» ἀλλ'
ἀναδιώσῃ ἡ διηνεκῆς ὑποχρέωσις τοῦ Δη-
μοσίου καὶ ἀποζημιῶνται αἱ ἱ. Μοναὶ
συνφώνως τοῦ τιμαριθμοῦ τῆς ζωῆς.
Ἐκτὸς ἐὰν τὸ Κράτος νομίξῃ ὅτι δύναται
νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν
τῶν εἰς αὐτὰ δοθέντων ἀγιορειτικῶν Με-
τοχίων, ὅποτε καθ' ἡμᾶς, δὲν θὰ εἴχομεν
οὐδεμίαν ἀντίρρησην καὶ θὰ ἐπαύσομεν πλέ-
ον νὰ ἐνοχλῶμεν τοῦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου.
Ἐχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ σημερινὴ
Ἑθνικὴ ἡμῶν Κυβέρνησις, ἡ τόσον
στοργικῶς μεριμνῶσα διὰ τὸ εὖσε-
βῆς Κράτος μας, ἀνοιχοδομοῦσα
τοῦτο ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ, θὰ ἐ-
πιληφθῇ εὐμενῶς καὶ τοῦ Μετοχικοῦ τοῦ-
του ζητήματος τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἐπιλύ-
ουσα τοῦτο κατ' εὐχὴν καὶ ἐξασφα-
λίζουσα τὴν ἀπόρροησιν τοῦ ἁγί-
ου Ὁρους—τοῦ Ἑθνικοδρησκευτι-
κοῦ τοῦτου κειμηλίου τοῦ Ἑθνους
μας—πρὸς συνέχισιν τῆς ὑψηλῆς ἀ-
ποστολῆς του.

Ἐγγραφον ἐν τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾷ
Μονῇ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου ἐν μηνὶ Δε-
κεμβρίῳ 1953.

† Ὁ Καθηγούμενος Αὐτῆς
Ἀρχιμ. Βησσαρίων

ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΜΒΡΙΑΝ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπισκέφειώ μας εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ ἀκριβῶς τὴν Κυριακὴν 16ην Αὐγούστου (π. ἡμ.) εἶχον διαταχθῆ παρὰ τῆς Ἰερᾶς Κοινότητος ὅλοι αἱ Μοναὶ καὶ αἱ σκή-ται νὰ κάμουν λιτανείαν διὰ νὰ θρέξῃ, καθόσον ἡ ἀνομβρία πολλῶν ἐν συνε-χαίρα μηνῶν, ἐπέφερε γενικὴν καὶ κα-ταστρεπτικὴν ξηρασίαν.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ἀφ' ἑσπέρας, εὐρέθην εἰς τὴν σερβικὴν μονὴν τοῦ Χελανταρίου. Τὴν πρωτὴν μετὰ τὸν ὄρ-θρον, μόλις ἐγλυκοχάραζε, ἐξῆλθον οἱ ἱερεῖς μετὰ τὰς χρυσοῦφάντους στολάς, κρατοῦντες ἀνὰ μίαν μικρὰν θήκην ἁγίων λειψάνων. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν 1) ὁ πατὴρ Μωϋσῆς ὁ πρῶτος τῆς Μονῆς, 2) ὁ πατὴρ Μιχαήλ, 3) ὁ πατὴρ Δα-νιήλ 4) καὶ ὁ πατὴρ Ζωσιμάς, ὁ δὲ πατὴρ Ἀββακοῦμ, ὁ Χελανταρινὸς ἱερομόνα-χος, ὅστις περιποιεῖται καὶ συγκινεῖ τοὺς ἐπισκέπτας διὰ τῆς προθυμίας καὶ προσηγάας του καὶ ἀποκτήσας οὕτω πάγκοινων φήμην, εἶχε τὸ γενικὸν πρόσταγμα. Προηγείτο ὁ κρούστης κρούων τὸ ξηλοσήμαντρον μετὰ τὸν κόπα-νον καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς λι-τανείας διὰ τὸ μεγαλοπρεπέστερον. Ἦκολούθουν τὰ δύο ἐπίσημα λάβαρα τοῦ Καθολικοῦ, εἶτα οἱ δύο μεγάλοι φανοί. Εἶποντο οἱ ἱεροφάται καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ ἄνω ἱερομόναχοι, φέροντες ἕκαστος θήκην ἁγίων λειψάνων. Τού-τους ἠκολούθει ὁ λαὸς (ἄσσοι κοσμικοὶ εὐρίσκοντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντό-πιοι καὶ ξένοι) φέροντες ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἁγίαν εἰκόνα. Εἰς ἐμὲ ἔτυχεν ἡ εἰκὼν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ὅλη αὐ-τὴ ἡ ἱερὰ πομπὴ ἠκολούθησε τὴν ὁ-δὸν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου.

Ἐναντι τῆς πόλης τῆς Μονῆς ἀκρι-βῶς, ὑπάρχει προσκυνητᾶριον μετὰ τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς μέγα μέγεθος. Ἐδῶ ἡ πομπὴ ἐστάθη καὶ ἔγινεν αἰτησις. Εἰς ἕκαστην στάσιν μετὰ τὰς σχετικὰς αἰτήσεις ἀνεγινώσκετο ὠρισμένη εὐαγ-γελικὴ περικοπὴ καὶ ἐσυνεχίζετο ἡ ἱερὰ πορεία, φαλλόντων τῶν φαλτῶν τὰ τροπάρια τοῦ σχετικοῦ κανόνος ἐπὶ ἀνομβρία ἐκ τοῦ Μεγάλου εὐχο-λογίου, σερβιστὶ πάντοτε. Οὕτως ἐ-φθάσαμεν εἰς τὸν δεῦτερον σταυρὸν. Ἐδῶ πάλιν τὰ συνήθη αἰτησις τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἐκκλήσεις. Εἶτα ἐφθά-σαμεν εἰς τὸ προσκυνητᾶριον τῆς Θεο-τόκου. Καὶ ἐδῶ ὁμοίως. Εἰς τὸ τέ-ταρτον καὶ τελευταῖον προσκυνητᾶ-ριον, εἰς τὴν θρῴσιν, ἐστάθημεν. Ἐδῶ ἐ-πὶ τοῦ πεζουλίου, δίπλα εἰς τὴν θρῴσιν, ἔστρωσαν ὠραῖον χαλί καὶ ἀναπέθεσαν τὰ ἅγια λείψανα καὶ τὰς ἁγίας εἰκό-νας καὶ ἔψαλον ἁγιασμόν, ἀναγνωσθέν-των εἰς τὸ τέλος ὅλων τῶν ἐπὶ τούτῳ εὐχῶν τοῦ ἁγίου Καλλιστοῦ πατρ. Κων)πόλεως τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ Μέγα εὐχολόγιον, τοῦ ὁποῦ καμνεὶ χρῆσιν καὶ ἡ σερβικὴ Ἐκκλησία. Ὁ ἁγιασμός διήρκησεν ἐπὶ μίαν ὥραν.

Εἰς τὸ τέλος ἠσπάσθημεν ὅλοι τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἐφωτίσθημεν διὰ τοῦ ἁγι-ασμοῦ. Ὁ εἰς ἐκ τῶν ἱερομόναχων μετὰ τινος κοσμικοῦ, κρατῶν τὸ δοχεῖον μετὰ τὸν ἁγιασμόν, μετέβη μέχρι τῶν ἐσχά-των ὁρίων τῆς Μονῆς πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἠγάσσε διὰ τοῦ ἁ-γιασμοῦ ὅλα τὰ κτήματα τῆς Μονῆς, ἐπιστρέψας πολὺ ἀργότερα εἰς τὴν Μο-νὴν, ἡμεῖς δὲ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ φάλλοντες, ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν Μο-νὴν, ὅπου εἰσῆλθομεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΞΑΓΟΡΕΥΣΑΝΤΟΣ ΕΙΣ ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΓΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

('Εκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 80 χειρογράφου κώδικος 15' αἰῶνος τῆς Ἱ. Μ. Καρακάλλου)

Μοναχὸς εὐλαβὴς Σωφρόνιος καλούμενος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἐλθὼν διηγῆσατό μοι πρᾶγμα ὅμοιον τοῦ γεγραμμένου ἐν τῇ Ἱερᾷ Βίβλῳ τῆς κλίμακος, ἔλεγε γάρ. Ὅτι γέρων τις ἐνάρετος καὶ θεοφόρος ἦν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ πρὸς αὐτὸν φοιτησάντων πλειόνων ἀδελφῶν τοῦ ἀκοῦσαι παρ' αὐτοῦ λόγον σωτήριον καὶ καθεζομένων αὐτῶν καὶ τοῦ ἀγίου Γέροντος, τὰ πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν συντείνοντα εἰσηγομένου, ἦλθε καὶ τις κοσμικὸς καὶ προσκυνήσας αὐτὸν ἔφη· τοῦ δὲ Γέροντος ἀνείσαντος πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρωτήσαντος διὰ ποίαν χρείαν ἦκε πρὸς αὐτόν, ἀπεκρίνατο. «Ἐξαγορεύσαι τῇ ἀγιοσύνη σου τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας ἐλήλυθα σεβάσμιε πάτερ». Ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτόν, ἐσιὼς οὖν εἰς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν βούλει εἰπεῖν αὐτὰ τέκνον, ἢ κατ' ἐνώπιον πάν-

συνεχισθῆ ἢ θεῖα Λειτουργία.

Κατὰ τὴν πομπὴν ταύτην, μετεφέρθη ἡ σκέψις μου εἰς τὴν μεγάλην λιτανείαν, καθ' ἣν ἔγινεν ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων ὑπὸ τῆς βασιλείου Θεοδώρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μιχαήλ, συναλθούσης εἶτα τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου. Κατὰ τὴν λιτανείαν ἐκείνην, ὄλος ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ἐξήλθον, κρατοῦντες ἁγίας εἰκόνας καὶ ἔψαλλον τὸ Κύριε ἐλέησον, ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς ἀναστηλώσεως.

Καὶ σήμερον κάποτε θὰ ἔλθῃ ἡ ἱστορικὴ ἡμέρα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις θὰ ἐορτάσῃ μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐπινίκια διὰ τὴν κατίσχυσιν ἀπὸ τῶν ξενικῶν ἐπιρροῶν ἀνθρωπίνων καὶ διαβολικῶν.

Σ. Σ.

των τῶν ἀδελφῶν ; ὁ δέ, εἰ κελύεις μοι πάτερ, καὶ κατενώπιον πάντων τούτων λέγω αὐτιάς. Ὁ δὲ γέρων : λέγε τέκνον ἀνεπαισγύντως. Ἡρῶατο οὖν τοῦ λέγειν καὶ τοιαῦτα ἃ οὐ θέμις εἰς ἀκοῆς ἀνθρώπων ἔρχεσθαι ἢ γραφῇ παραδοῦναι. Ἐξαιπόντος οὖν πάντα μετὰ δακρύων, ἔστι κατηφῆς κάτω νεύων μετὰ συντετριμμένης καρδίας. Σύνουσι οὖν ὁ ἅγιος γέρων γενόμενος, ὡς ἐπὶ ὄραν ἰκανὴν, πρὸς αὐτὸν εἶπε. Θέλεις οὖν τέκνον ἐνδύσασθαι τὸ ἅγιον σχῆμα; καὶ ἅγιε πάτερ, λέγει, ἐπιποθῶ αὐτὸ καὶ ἔχω τοιαῦτα ἄρφια ἐν τῇ ἐμῇ πύρρα. Κατηγῆσας οὖν αὐτὸν ὁ ἅγιος Γέρων καὶ ἀποθρήξας καὶ ἐνδύσας τὸ ἅγιον σχῆμα ἀπέλυσεν αὐτὸν εἰπὼν. Ἀπελθε τέκνον ἐν εἰρήνῃ καὶ μηκέτι ἁμάρτανε. Ὁ δὲ βαλὼν μετάνοιαν ὑπεχώρησε δοξάζων τὸν Θεόν. Τῶν δὲ Μοναχῶν θαυμαζόντων καὶ λεγόντων, ὅτι πῶς σεβάσμιε πάτερ τοιαῦτα αὐτοῦ ἐξαγγελαντος κατενώπιον πάντων ἡμῶν οὐ δέδωκας αὐτῷ μικρὰν ἐντολήν ἢ ἐπιτίμιον; Αὐτὸς ἀπεκρίνατο ὅτι ποθεινότατα τέκνα, οὐκ ἐθεωρεῖτε τὸν φωβερῶτατον καὶ ἐνδοξότατον ἄνδρα τὸν ἐσιώτα ἐνθάδε; οὗτινος τὸ πρόσωπον ἦν ὡς ἀστραπὴ καὶ ἡ στολὴ αὐτοῦ λευκὴ ὡς τὸ φῶς καὶ ἐν ταῖς χερσὶν εἶχε χάριτην γεγραμμένην τὰς τοῦ ἐξαγορευσαντος ἀμαρτίας, εἶχε δὲ καὶ κάλαμον καὶ μέλαν. Ὡς οὖν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν κατενώπιον ὑμῶν τὰ ἑαυτοῦ ἔλεγε πλημμελήματα, ταῦτα ἐκείνος τῷ καλῷ ἐχάραττεν. Ἐπεὶ οὖν ὁ φιλόθεος καὶ ἐλεήμων Θεὸς ταῦτα συνεχώρησε, τίς εἰμι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς παρέχειν αὐτῷ ἐντολὰς καὶ ἐπιτίμια; ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Μοναχοὶ καὶ φοβῆν οὐσχεθέντες, προσεκύνησαν τὸν τίμιον Γέροντα, εὐχαριστοῦντες τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγαθότητα καὶ φιλάνθρωπίαν καὶ ὑπεχώρησαν θαυμάζοντες καὶ ἐκθαμβούμενοι μεγάλως ἐπὶ τοῖς παραδόξοις ἔργοις τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ.

Μητροπολίτου Κορυθαῶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ Λαυριώτου

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ

Ἀγῶνες σκληροὶ τῶν ἡσυχαστῶν καὶ κελλιωτῶν πρὸς τὰς μονάς.— Ἱστορικὴ πλαστογραφία τῶν Ἁγιοπαυλιτῶν.— Ἡ περισυναγωγή τῶν ἀσκητῶν εἰς τὰς μονάς.— Ἐρήμωσις τρομερὰ ἐν Ἀθῶν, μόναι αἱ μεγάλαι μοναὶ ἐσώθησαν.— Ἡ ἀναβίωσις κελλιωτῶν καὶ ἡσυχαστῶν.— Ἡ «Σκῆπη» ἐν τῇ Προβάτῃ.— Τὸ νευραλγικὸν νῦν σημεῖον ἐθνικῶς.— Τὸ διδακτικὸν ὑπόμνημα τῶν κελλιωτῶν.— Τὰ σχόλια.— Οἱ Λαυριῶται ὑποστηρικταί.— Παράδειγμα κελλιωτ. νοστροπίας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδας 221)

Ἦδη ἐδημοσιεύσαμεν ἄλλο πλαστογράφημα τῶν Ἁγιοπαυλιτῶν, οἵτινες ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων κιβδήλων ἐγγράφων ἠθέλησαν νὰ διασαφήσωσι τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς των. Δυστυχῶς τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἐπεκαλέσθη καὶ ὁ Κοσμάς Βλάχος, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον ¹⁾. Διὰ τὴν ἀρχαιότητα μετὰ τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου (125) ἔχομεν τὴν ἐξῆς σπουδαίαν μαρτυρίαν τοῦ Θεοδοωρήτου: «Ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁσίου Παύλου ἦν πάλαι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πρῶτος Ἰσαάκ, εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἀνδρονίκου τοῦ Νέου καὶ Ἰωάννου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (περὶ τὸ 1350) ἦν ἐρρίπιον (sic), πανέρημον. Πότε ἤρξατο συνίστασθαι ἔπειτα ἄδηλον... Ὅραται μοναστήριον τάξιν ἔχουσα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Μαν. Παλαιολόγου...» ²⁾. Εἰς τὸν ἑλλην. βίον τοῦ ἁγίου Διονυσίου (οὐ περικοπὰς κατεχωρίσαμεν) μανθάνομεν, ὅτι ὁ ὁσιος εἶχε σύμβουλον καὶ πνευματικὸν τὸν ἐν τοῖς Βουλευτηρίοις ἀσκούμενον Δομέτιον, ὃν ἀφῆκε τοποτηρητὴν ἀπερχόμενος εἰς Τραπεζοῦντα (σ. 23). ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖσε ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, οἱ ἀπορφανισθέντες ἀδελφοὶ ἐπιμόνως παρεκάλουν καὶ ἱκέτευσον αὐτὸν νὰ μείνῃ παρ' αὐτοῖς. «Κάμπτεται τοῖς θεοῖς λόγοις ὁ θεῖος ἀνὴρ καὶ τὴν ὑπακοὴν προκρίνει... καὶ στέργει τὴν

¹⁾ «Ἡ χρυσ. τοῦ ἁγ. Ὅρους» σ. 269-271. Ἐν σ. 270 σημ. 1 συζητεῖ οὗτος περὶ τῆς ἐπωνυμίας Ἐρησοτάμου. Ἡμεῖς εἰς τὰς τῆς γνώμης, ὡς εἶπομεν, ὅτι οἱ προσφυγόντες Παλαιστίνιοι μοναχοὶ ἔδωκαν εἰς νέα αὐτῶν καθιδρύματα τὰ παλαιὰ ὀνόματα τῶν μονῶν, τὰς ὁποίας εἶχον ἐν Παλαιστίνῃ. Ἐν Βηθλεὲμ τὸν Ζ' αἰῶνα ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Σεργίου ἐλέγχετο τοῦ Ἐρησοτάμου καὶ ἔτετρα τοῦ Χειμάρρου. (βλ. Λειμωνάριον Μόσχου ἐν Patr. Migne 87, στ. 3063. Τιμοθέου Θέμελη ἀρχιμ. νῦν Πατρ. Ἱεροσολύμων, «Ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ μνημεῖα αὐτῆς», τόμ. Α' Ἱεροσ. 1932, σ. 684), διότι Ἐρησοτάμοι καὶ Χειμάρροι λέγονται λάκκοι, οἵτινες ἔχουσιν ὕδωρ μόνον εἰς ραγδαίας βροχάς, οἵτινες ἐν Πελοποννήσῳ λέγονται ξηρίδες. Ἄλλ' ὁ τῆς τοῦ ἁγίου Παύλου ἔχει ἀνωθεν τῆς μονῆς πάντοτε ὕδωρ, ὅθεν δι' ὑδραγωγείου ὑδρεύεται αὕτη, καὶ εἶναι πλὴν ἄλλων καὶ τὸ ἐκ τῶν λυομένων χιόνων τῶν χαραδρῶν τοῦ Ἀθῶνος, αἵτινες διατηροῦσιν ἀκαταλύτους στοιβάδας καθ' ὅλον τὸ θέρος.

²⁾ Χειρόγρ. Φιλοθέου μονῆς παρ' Οὐσπένσκη «Χριστιαν. Ἀνατολή», Ἀθῶν. Κίεβον 1877, σ. 330. Ὁ τὸ χειρόγραφον συγγράμμας ἠγοούμενος Ἀμφιλόχιος ἔγραψε καὶ ὑπόμνημα περὶ τῆς μονῆς Χειμάρρου (παρὰ Γεδεῶν σ. 89-90).

ήγουμενίαν και ἐπιμέλειαν τῆς μονῆς, ἔνθα τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς αὐτοῦ θεαρεστῶς βιώσας και πλήρης ἡμερῶν γενόμενος ἀπῆλθε πρὸς Κύριον» (σ.25). Ταῦτα και μόνα περὶ αὐτοῦ ὁ βίος τοῦ ὁσίου διαμνημονεύει. Τί ἔπλασαν οἱ Ἀγιοπαυλίται; ἄκουσον. ὁ καθηγούμενος Σωφρόνιος ὁ Καλλιγᾶς παρεστήσεν αὐτὸν ὡς ἡγούμενον τῆς μονῆς Θεοτόκου, ὡς παρ' αὐτῶν λέγεται ἡ μονή των (Ἀθωνιάς σ. 100). Πόθεν ἐδιδάχθη, ὅτι ὁ Δομέτιος ἦν ἡγούμενος τοῦ ἁγίου Παύλου, ἐνῶ ἡ ἐπίσημος τοῦ βιογράφου Μητροφάνου μαρτυρία εἶναι, ὅτι ἦν ἀσκητῆς τῶν Βουλευτηρίων, ἦτοι ἐξημεριωμένος εἰς τὰ ὄρια τῆς Λαύρας παρὰ τὸν ἅγιον Ἐλευθέριον τῆς Σκήτης ἁγία Ἄννα. Προχωρεῖ ὁ Καλλιγᾶς περαιτέρω συμβουλευόμενος τὰ πλασιά, ὡς ἀνωτέρω ἀπεδείξαμεν, ἔγγραφα και τὴν φαντασίαν του ἐπὶ πλέον και ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς τοῦ Διονυσίου μονῆς συνειργάζετο μετ' αὐτοῦ και ὁ Δομέτιος ὑπέστρεψεν (ὁ ὄσιος) εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅπου και ἀποδόμησε τὴν ἱερὰν αὐτὴν μονήν, συνεργοῦντα ἔχων και τὸν ἱερὸν Δομέτιον, ἐνώσαντες τὰς δύο μονὰς εἰς ἓν κοινόβιον εἰς πάντα (!!) Χρόνου δὲ βραχέος (40 ὅλα ἔτη) μετὰ ταῦτα παρφηκότος ἀπῆλθον οὗτοι εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς..» (σ.101). Αὐτὸ εἶναι ψεῦδος κατάφωρον, ἀποκύημα ἀχαλυναγωγῆτου φαντασίας και ἀνομολογῆτου σκοποῦ πρὸς διευθέτησιν τῶν πλαστογραφημάτων ¹⁾, ἐξ ὧν ἀρνούμενος ἐπάγεται: «ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς βρακείων ἐχθρὸς οὐκ ἤνεγκε τὴν κατὰ Θεὸν ὁμόνοιαν τῶν ἀμφοτέρων μονῶν, ἀλλὰ διαστήσαι ταύταις (γρ. ταύτας) διήγειρεν ἐντεῦθεν ὄρια τόπων ζητεῖν αὐτοὺς ἐπεισεν ὁ πολέμιος και χωρισμὸν ποιῆσαι τοὺς τῆς Προδρομοῦ μονῆς ἀπὸ τοὺς γείτονας, τοὺς τῆς ἁγίας μονῆς τῆς Θεοτόκου τοῦ ἁγίου Παύλου ἐπεισαν (γρ. ἐπεισεν) και ἀπελθόντες οἱ Διονυσίαται τῷ κατὰ τότε καιρὸν πρώτῳ τοῦ Ὄρους ἠτήσαντο γράμματα γενέσθαι» (αὐτ.). Καὶ παραλαμβάνει περικοπήν ἐκ τοῦ πλαστοῦ ἔγγραφου, ὅπερ ὀνομάζει πρωτότυπον: «ἀπὸ τῆς θαλάσσης λάκκος ἐστὶ μέγας τῆς ραχτοῦ καλάθᾶ (γρ. τῆς ράχως τοῦ Καλαθᾶ). Ἰδου δὲ πῶς νοθεύει και πάλιν τὸ πλαστὸν ἔγγραφον :

«καὶ τὰ μὲν εἰς δυσμὰς τόπια τῆς ὀδοῦ κάτω εἰσὶ τῆς τοῦ Προδρομοῦ μονῆς, τὰ δὲ ἀνωθεν τῆς ὀδοῦ ζυγοῦ ἀναπλάγια μέρη εἰσὶν εἰς κατοχήν τῆς Θεοτόκου μονῆς, τοῦ ἁγίου Παύλου δεσποζόμενα» (αὐτ.).

«ὡς ἂν τὰ μὲν πρὸς ἀνατολὰς πάντα ἔχη ἡ τοῦ ἁγίου Παύλου μονή, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς ἡ τοῦ κυροῦ Διονυσίου» (σ. 225, ἀνάτ. 191).

¹⁾ Καὶ ἀλλαχοῦ ἐν σ. 88 γράφει περὶ τοῦ Δομετίου, «διάδοχον αὐτοῦ ἡγούμενον ἐπέθετο τοῦ ἁγίου Παύλου μονῆς Θεοτόκου τὸν Ἀρσένιον ἐκ γένους ἐπιφανοῦς, ὡς φαίνεται εἰς ἓν ἀφιερωτικὸν γράμμα ἐν μεμβρᾶνῃ ἔχων οὗτος» (sic). Καὶ ὅμως και αὐτὸς ὁ Κοσμάς, ὅστις καταδικάζει δι' ἀκρισίαν και ἐπιπολαιότητα τὸν Συμωναῖον, ὁ εὐφυῆς αὐτὸς Κεφαλλῆν ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα και ἀμφοτέρα τὰ πλασιά τὰ α' και β' κρίνει και σχολιάζει ὡς γνήσια. ἐν σελ. 298 μάλιστα θαυμάζει, διατί ὁ ἀπὸ Συριάνων Γρηγόριος δὲν ἀναφέρει τὴν μογὴν του, Φρονεῖ δὲ

Ὁ ἀναγνώστης διὰ τῆς ἀντιπαροβολῆς βλέπει τὴν διαστροφὴν τοῦ Καλλιγᾶ παραγεμίματα ἄλλα τε καὶ τὴν προσθήκην «μονῆς τῆς Θεοτόκου». Ἄλλ' οὐδὲ τὰ πλαστὰ ταῦτα ἔγγραφα ἀναφέρουσιν ἔνωσιν τῶν δύο μόνων, εἰμὴ ἔνωσιν δικαιωμάτων εἰς τὸ διαφιλονεικούμενον μέρος, ὥστε ἑκάτερα νὰ ὑλοτομῇ ἐλευθέρως. Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι αἱ μεγάλαι διαφοραὶ καὶ προσθαφαιρέσεις καὶ ἡ εἰσαγωγή στοιχείων παρεχόντων μείζονα δικαιώματα εἰς τὴν πλαστογραφήσασαν, δὲν ἐγένοντο βεβαίως ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ μονομερῶς ὑπὸ τῶν Ἀγιοπαυλιτῶν, οἵτινες διαρκῶς μετερρῦθμιζον τὸ ἀρχικὸν κείμενον. Πρὸς πρόληψιν πάσης ὑπονοίας ἀναγράφεται ἐν τέλει «ἐδόθη μόνοις τοῖς Ἀγιοπαυλίταις». Περὶ τῆς ἐπ' ὀνόματι [τῶν Εἰσοδείων] τῆς Θεοτόκου μετακληθείσης μονῆς ἐξετάσαντες εὖρομεν ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος συνέβη τοῦτο, ὥστε σφάλλεται ὁ Γεδεὼν καὶ ὁ Βίνοπ θεωροῦντες Σιμωνίδειον τὴν μετονομασίαν καὶ ἔχει τὸ δίκαιον ὁ Κοσμάς· διατί; Οὕτως ἐφεξῆς ἐν Ἀθῶν ἔχομεν ἐξάπλωσιν τῶν μόνων καὶ περιορισμὸν τῶν ἡσυχαστῶν. Τὸ κατὰ μόνας ζῆν ἔχει μεγάλους τοὺς κινδύνους. Ὄθεν καὶ ὁ θεῖος Παχώμιος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς περιστολὴν τῶν κινδύνων τούτων συνέστησεν τὰ πρῶτα κοινόβια, καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, ὅπου εἶχον πληθυνθῆ οἱ ἀσκηταί, ἔπραξε τὸ αὐτό, καὶ δογματίζει: «οἱ χωρισθέντες τοῦ κοινοῦ βίου καὶ πρὸς τὴν θειοτέραν ζωὴν ἑαυτοὺς ἀσχοῦντες μὴ ἀφ' ἑαυτῶν, μηδὲ κατὰ μόνας οἰκησῶσαν ἑμμάρτυρον γὰρ εἶναι προσήκει τὸν τοιοῦτον βίον, ὡς ἂν ἐκτὸς εἶναι πονηρᾶς ὑποψίας» (Γ' λόγος ἀσκητ. σ. 447). Ἐπομένως, ὅπως εἰς τὴν ἐγκόσμιον ἱστορίαν ὁ συνοικισμὸς ἦτο ἡ συστηματικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἐσχορπισμένου πληθυσμοῦ, τὸ δὲ τοιοῦτον ἐθεωρήθη πάντοτε τὸ πρῶτον τοῦ πολιτισμοῦ βῆμα—ἐν Ἀθήναις ὡς μέγα γεγονός ἐτησίως ἐώρταζον τὰ συνοικέσια—οὕτω καὶ ἐν τῇ τῶν μοναχῶν ἱστορίᾳ. Ἐν Ἀθῶν πρωτοπόρος εἰς τοῦτο ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς ὁ πατὴρ ἡμῶν ἅγιος Ἀθανάσιος· διὸ καὶ περιώρισεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς κελλιώτας. Ἐκ τῶν 120 μοναχῶν, οὓς κατὰ πρῶτον συνήθροισεν ἐν τῇ Λαύρᾳ, «πέντε μοναχοὺς κελλιώτας τῆς Λαύρας ἔξωθεν ἡσυχάζειν βουλόμεθα, γράφει, ῥογεύεσθαί τε κατ' ἔτος ἀνά νομισμάτων τριῶν καὶ σίτου μοδίων πέντε» (Meyer 115, 8). ἐπιτρέπει καὶ μίαν εἰς ἕκαστον συνοδίαν (οὐχὶ δύο) καὶ ἐὰν ἀποθάνῃ τις ἐκ τῶν κελλιωτῶν, ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ, λέγει, νὰ μὴ προσληθῇ ἄλλος καὶ ἄς μένη κενὸν τὸ κελλίον, ἕως νὰ εὗρεθῇ ὁ κατάλληλος, καὶ ἐπιφέρει: «τοὺς δὲ λοιποὺς ἅπαντας ἐν ὑποταγῇ εἶναι καὶ ὑφ' ἐνὶ ποιμένι ποιμαίνεσθαί τε καὶ προνοεῖσθαί διοριζόμεθα· τοῦτο γὰρ χρόνῳ πολλῶ καὶ κόπῳ καὶ δοκιμασίᾳ ἐπισκεψάμενοι καὶ πείρα τὸ εὐθὲς καὶ ὠφέλιμον εὗρηκότες,

ὅτι ἐνταῦθα ἐπρόκειτο διὰ «τὴν διευκρίνισιν καλαίων δικαιωμάτων μόνον τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου», καὶ ὁμοῦς ἐσυνορεύετο καὶ αὐτός, ὅπως καὶ οἱ Ἀγιοπαυλίται, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἦσαν τὰ σύνορα τόσον ἐπισφαλῆ ὥστε ἐξακολουθεῖ ἡ ἔρις μέχρι σήμερον. Περὶ τοῦ β' γράφει ἐν σ. 271 «καὶ τὴν πρᾶξιν ἐκύρωσεν ὁ πατριάρχης Μαιευτικῆς, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἐκλαμβάνει ὡς γνήσιον.

ἄριστον εἶναι μᾶλλον κεκρίκαμεν καὶ ἀκινδυνότερον, φημί δὴ κοινῶς τοὺς ἅπαντας βιοῦν ἀδελφούς...» (20). Ἄλλ' ἡ αὐστηρότης τοῦ ἁγίου εἶχε καὶ ὄριον, δὲν κατήργει τὸν ἡσυχαστικὸν βίον, ἀλλ' ἐβούλετο νὰ ἀνυψώσῃ αὐτόν· διὸ καὶ ἐντέλλεται: «εἰδὲ καὶ τισὶ δόξη ἰσχὺν ὁ Θεὸς ὡς πρὸς ἀναχωρητικωτέραν καὶ μεμονωμένην ἡσυχίαν διὰ μείζονας ἀγῶνας καθίσει ἢ καὶ δοκιμασίαν πρὸς τοῦτο ποιήσασθαι μὴ κωλυέσθωσαν...» (σ. 117, 20). Τοῦ χρόνου προϊόντος ἐφεκτικωτέρα παρατηρεῖται ἡ στάσις τῶν μοναστηριακῶν πρὸς τοὺς κελιώτας καὶ ἡσυχαστὰς καὶ μόνον ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Α' Κομνηνοῦ ὠξύνθησαν τὰ πάθη ἕνεκα τῶν συμβάντων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν βλάχων ποιμένων εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ τῶν ἀκολουθησάντων ἐκτροπῶν, τῶν ποιμένων χρονηζόντων ἐν αὐτῷ· εἶχον ἐπιδράμει οἱ Νορμανδοὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οἱ συμμοριῖται—Τὰ κείμενα πληρέστερα ἐξέδωκεν ὁ Meyer: «Διήγησις μερικὴ τῶν ἐπιστολῶν Ἀλεξίου βασιλέως καὶ Νικολάου πατριαρχοῦ γενομένη κατὰ διαφόρους καιρούς»¹⁾.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος δύο κορυφαῖοι τῆς Ἀνατολῆς ἡσυχασταὶ ἐπεφοίτησαν εἰς τὸν Ἄθω, ὁ διδάσκαλος τῆς νοερᾶς προσευχῆς Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης καὶ ὁ ἐκ τῆς Συρίας ξενόφωνος Χάλδος, ὁ ὄργανωτὴς τοῦ ἡσυχασμοῦ ἐν τῇ σκῆτῃ τοῦ Μαγουλά²⁾. Ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὄρους Σάβας πλέκει ἐξαιρετικὸν τούτου καὶ τῶν μαθητῶν του ἡσυχαστῶν ἐγκώμιον, «οἵτινες ἀρχηγὸν ἔχοντες τὸν ἐν μοναχοῖς καὶ ἀσκηταῖς περιβόητον μοναχὸν κύρ Σάβαν, παρὰ τισὶ δὲ Χάλδον ὀνομαζόμενον, ἀλλὰ καὶ ὄντα. βίον μὲν ἀσκητικὸν ἐξελέξατο ἅμα τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ, μόνῳ Θεῷ προσανέχοντες (sic) τὰ ἄνω φρονούντες... τοῖς ἄνω λειτουργοῖς κατὰ τὸ δυνατόν ἀφομοιοῦσθαι πειρώμενοι... τὸ δὲ πολὺ τῶν σωματικῶν πόρρω ἐκδιώκειν». Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἔπαινος μοναστηριακοῦ, οἷος ἦτο ὁ Πρῶτος, περὶ τῶν θαυμασίων τούτων ἡσυχαστῶν, ἀξιοσημεῖωτα δὲ εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα ἀποδεικνύοντα τὸ φιλελεύθερον καὶ φιλάδελφον πνεῦμα τῶν μοναστηριακῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. «Ἐπεὶ δὲ εἰς πολὺ πλῆθος ἡ τοῦ Θεοῦ ἀγαθότης τὸ τῶν μοναχῶν τάγμα τουτωῖ τῷ Ὄρει ἀπέδειξε (ἴσ. ἀνέδειξε) καὶ ἀπὸ ἡσυχαστῶν κοινόβια καὶ λούραϊς (sic) ἐγεγόνεισαν, ἔδει καὶ αὐτοὺς τοὺς τοῦ Χάλδου ἡσυχαστὰς τῷ ἀριθμῷ πληθυνθῆναι»³⁾. Φρονῶ, ὅτι ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τὸ πνεῦμα τοῦτο διεῖπε τοὺς ἰθύνοντας τὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους καθ'.

¹⁾ Ἐνθ' ἄνωτ. σ. 163-184. Ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ Πρωτάτου δὲν ὑπάρχει ἡ ὅλη ἀλληλογραφία, εἰμὴ 2—3 γράμματα. Ὁ Meyer εἰς ἓνα μόνον κώδικα τοῦ XVIII αἰῶνος. Ἐγὼ ἐντυχὸν ἀρχαιοτέρῳ κώδικι ἐξετόνησα νέαν ἔκδοσιν.

²⁾ Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βαρλαάμ «Ἀγιορειτικὸν τόμον» μεταξὺ τῶν ἡσυχαστῶν τῆς σκῆτης «εἶχε καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀπὸ Σύρων γέροντος Χάλδου ἡσυχαστοῦ τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ Φιλοκαλ. Β', σι. 346β.

³⁾ Actes de Philothée I, σ. 1-2. Εἶναι σημαντικὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Πρωτοῦ. Ἄπερ ὑπογράφουσι καὶ 10 ἡγούμενοι, οἱ μετὰ χαρᾶς ἐβλεπον τὴν αὔξησιν τῶν ἡσυχαστῶν.

ὄλους τοὺς καλοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ἀναγνωρίζοντας, ὅτι ὅπως ἢ προᾶξις καλλιουργεῖται ἐν τῷ κοινοβίῳ, οὕτω καὶ ἡ θεωρία προβιβάζεται ἐν τῇ ἐρημικῇ ἡσυχίᾳ, καὶ ὁ ἐν τῇ ὑπακοῇ προπονηθεὶς καὶ ἀριστεύσας κάλλιον εὐδοκιμεῖ ἔπειτα εἰς τὸν κατὰ μόνας βίον. καὶ αὐταὶ εἶναι, νομίζω, αἱ δύο πτέρυγες, ἃς ἐπεθύμει νὰ ἀνακτήσῃται ὁ προφητὰναξ Δαβὶδ, ὅταν ἔλεγε: «τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥσει περισσευθῆς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;» καὶ διὰ τοῦτο ἐξύμνει τὸν ἐρημικὸν βίον: «Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεῖκῳ ἔρωτι πιερούμενοις» ('Αναβ. πλ. α'). Καὶ οἱ προφῆται τῆς Π. Διαθήκης ἐγκαινίασαν τὸν ἀσκητικὸν βίον διὸ ἠξιώθησαν νὰ συνομιλῶσι μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀποκαλύψωσιν ἡμῖν τὰς μεγάλας ἀληθείας καὶ τὰς ἀπορρήτους τοῦ Ὑψίστου βουλᾶς. Τὸν θεοδίδακτον τοῦτον τῆς ἀρετῆς δίαυλον ὑπέδειξε πρῶτος αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καταφεύγων εἰς τὴν ἔρημον εἰς κρισίμους στιγμὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ πάντες οἱ εὐαρεστήσαντες τῷ Θεῷ μοναχοὶ ἠσκήθησαν εἰς τὴν ὑποταγὴν κατ' ἀρχάς· διότι «προᾶξις θεωρίας ἐπίβασις» κατὰ τὸν Νανζιανζηνὸν Γρηγόριον. Τούτου τοῦ τρόπου καὶ ὁ τὰ μάλιστα διαπρέψας εἰς τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν τοῦ μοναστηριακοῦ βίου ἐν Παλαιστίνῃ καὶ συμπληρώσας τὸ ἔργον τοῦ ὁμοπάτριδος αὐτοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου Σάβας ὁ ἡγιασμένος ὑπῆρξε θιασώτης ¹⁾.

Τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν καὶ πρὸσδον τῶν ἡσυχαστῶν ἀνεχαίτισαν αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βαρβάρων Καταλανῶν, ἔπειτα τῶν πειρατῶν Σαρακηνῶν ἢ Ἀχαιμενιδῶν, ὅπως λέγονται εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ συναξάρια. Οὗτοι ἦσαν Μωαμεθανοὶ Τοῦρκοι ἢ Ἀραβες, οἵτινες ἐμφανίζονται εἰς τὰς παραλίας τοῦ Αἰγαίου 100 ἔτη τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κ)πόλεως ²⁾.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγρίων τῆς Ἰσπανίας Καταλανῶν κατεστράφησαν ὄλαι αἱ μοναὶ, ὅσαι δὲν ἦσαν ὠχυρωμέναι καὶ κατὰ τὸν ΙΕ' - ΙΓ' βλέπομεν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν περιορισθέντα εἰς τὰς νῦν σωζομένας. Περὶ μονυδρίων καὶ ἡσυχαστηρίων καὶ κελλίων δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος. ταῦτα ἐσαρώθησαν μὲ τὴν πρώτην τῶν βαρβάρων εἰσβολήν. Πανωλεθρία πραγματικὴ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, οὔτινος τὰ 200 μοναστήρια μετὰ θαυμασμοῦ ἐπὶ Σταυροφόρων ἀναφέρει ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος καὶ καλεῖ αὐτὸ «palaestram sanctorum virorum» ἤτοι γυμνάσιον ἁγίων ἀνδρῶν. Καὶ ἀνέλαβον μὲν μετὰ τὴν ἄλωσιν αἱ μεγάλαι μοναὶ καὶ τινα τῶν κελλίων, ἀλλ' ὁ ἀσκητισμὸς ἐβράδυνε πολὺ. παρῆλθον

¹⁾ Διπλοῦν ἦτο τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σάβα, κοινοβίον, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ μοναχοὶ εἰς τὰς προαικτικὰς ἀρετάς, καὶ Λαύρα, ὅπου οἱ ἀλόφοιτοι τοῦ κοινοβίου ἐτελειοποιοῦντο εἰς τὴν θεωρίαν. τὸ μὲν ἦτο τὸ Γυμνάσιον, ἡ δὲ Λαύρα τὸ Πανεπιστήμιον, ἐνῶ ἔξω ἰδιορρυθμῶς ἕκαστος, οὐχὶ ὅμως κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς σημερινῆς ἰδιορρυθμίας τῆς Λαύρας. Ἡ Λαύρα τοῦ ἁγίου Σάβα παρῆγε διαρκῶς ἁγίους καὶ μεγάλους συγγραφεῖς, ἐνῶ τοῦτο δὲν συμβαίνει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Λαύρᾳ ἀφ' οὗ ἐγένετο ἰδιορρυθμῶς καταργουμένου τοῦ πατροπαράδοτου κοινοβίου.

²⁾ Βλ. Ἐυλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, «Ἱστορία τοῦ ἀσκητισμοῦ. Ἀθωνίται», τόμ. Α', Θ)νίκη 1929, σ. 134 6.

200 ἔτη καὶ πλέον, καὶ μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἐμφανίζονται αἱ σκῆται καὶ πρώτη ἡ ἀγία Ἄννα ὑπὸ τὸν νέον τύπον τῆς ἐξαοτήσεως. Ἐχῶ ἀρκετὰ στοιχεῖα συγκεντρώσει ὅτι πολὺ πρὸ τῆς ἀγίας Ἄννης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ὑπῆρχεν ἡ «Σκῆτη» (ἔτσι ἄνευ τόπου, ὅπερ σημαίνει, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀλλαγῶ τοιοῦτον ἄθροισμα) ἐν τῇ Προβάτῃ, περιλαμβανομένης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ τῆς Ἀμαλφηνούσ. Ἐν τῷ ἐπισήμῳ κτηματολογίῳ, ἐκδοθέντι ὑπὸ τοῦ Τούρκου κριτοῦ Θεσσαλονίκης τῷ 1580, ἐν ᾧ καταγράφονται πάντα τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀγίου Ὄρους κτήματα τῆς Λαύρας γράφεται καὶ τὸ ἑξῆς: «Τριάντα ἕξ ὀντιάδες (οὕτως λέγονται ἐνταῦθα τὰ κελλία) προσέτι εἰς τὸ μέρος, τὸ καλούμενον «Σκῆτη» καὶ τριάντα ἕξ στρεμμάτων ἀμπέλια καὶ χωράφια καὶ ἐλαιῶνας». Ὅταν ἦτο ἀκόμη εἶχε καὶ ἡ Προβάτα πολλοὺς ἐπισήμους καὶ διδασκάλους. Εἰς τὸ «Καταφύγι» π.χ. νῦν βλάχικον κελλίον τοῦ Προδρόμου ἠσκοῦντο οἱ περίφημοι νηπτικοὶ διδάσκαλοι τῆς Φιλοκαλίας· εἰς τὴν ἐν Ἀμαλφηνῶν ἀγίαν Αἰκατερίνην ἐγκατεβίωσεν ὁ διδάσκαλος Σωφρόνιος καὶ ἄλλοι, οὓς ἔχω ἀναγράψει. Αἱ δύο αὗται σχεδὸν ἠνωμένοι περιοχαὶ κατὰ τοὺς κώδικας τῶν ἐξαοτημάτων τῆς Λαύρας συνεκέντρον περὶ τὰ 50 κελλία—σήμερον οὔτε τὰ ἡμίση δὲν ὑπάρχουσι—, τὰ λοιπὰ ἐξηφανίσθησαν καὶ μόνον αἱ εἰς τὰ ὑπάρχοντα κελλία περιελθούσαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τσιφλικίων περιοχαὶ σώζονται φέρουσαι τὰ ὀνόματα τῶν τετιμημένων ἀγίων¹⁾. Ἡ Προβάτα καὶ ἡ περιφέρεια Ἀμαλφηνούσ ἀπὸ 100ετίας κατέστη ἐπικίνδυνος ἐστία προπαγάνδας. Ρῶσοι, Βλάχοι, Κουτσόβλαχοι καὶ ἄλλοι, ὧν δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναφέρω τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι, συναγωνίζονται διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων νὰ θέσωσι τὸν πόδα· εἶναι τὸ νευραλγικὸν σημεῖον ὄχι μόνον τῆς Λαύρας ἀλλὰ τοῦ ἀγίου Ὄρους σύμπαντος. Προσελκύει τοὺς ξένους ἢ ἐξαίρετος εἰς καλλονὰς θέσις καὶ τὸ πανόραμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἄθωνος. Εἶναι τὸ θέαμα «πανήγυρις ὀφθαλμῶν!» Πρὸς σωτηρίαν τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὁ μέλλων τοῦ ἱεροῦ τόπου ἀναδιοργανωτῆς πρέπει νὰ ιδρύσῃ ἐνταῦθα τὴν 12 σκῆτην τοῦ ἀγίου Ὄρους κατὰ τὸν τύπον τῶν ἀρχαϊκῶν σκητῶν. Οἱ ἐποφθαλμιῶντες δύο ἐπιδρομεῖς—ὁ μὲν ἐκ Βορρᾶ καὶ ὁ δὲ ἐκ Δυσμῶν—θὰ ἀναχαιτισθῶσιν ἀσφαλῶς ὅπως ἐπὶ τόσους αἰῶνας δὲν κατώρθωσαν νὰ εἰσβάλωσι εἰς οὐδε-

¹⁾ Τινῶν δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω ἐπὶ τόπου οὔτε τὰ ὀνόματα. ἄλλα κατεποντίσθησαν—διότι τὰ χωμάτινα τοῦ ἠφαιστιογενοῦς Ἄθω στρώματα διαρκῶς σαλεύονται καὶ παρασύρονται καὶ ἐκ τῶν συνεχῶν υετῶν καὶ ἐκ τῶν σεισμῶν. Εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀμαλφηνούσ πλησίον τοῦ λάκκου, ὃν διερχόμεθα ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ἀρβανίτικον κελλίον τῶν Ἀρχαγγέλων, ἦτο τὸ κελλίον τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης, ὅπου κατόκησε τὸ πρῶτον ὁ πρῶτος γέροντάς μου, ὁ ἀειμνηστος Γέρο Νικήτας, ἐκδιωχθεὶς μετὰ 30 ἄλλων Ἑλλήνων μοναχῶν τοῦ Ρωσικοῦ τῷ 1873. Τοῦτου τοῦ κελλίου οὐδὲ ἕχνος ὑπάρχει σήμερον! Πρέπει νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι πολλὰ εἰς τὰς μονὰς περιελθόντα κελλία εἰς τοὺς παλαιούς λέγονται μετόχια, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦτο δίδεται εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς Χερσονήσου ἀγροκτήματα. ὑπάρχει φόβος ἐπαναλήψεως.

μίαν τῶν ὑφισταμένων σκητῶν ἑλληνικῶν. Ὁμολογουμένως πᾶσαι αἱ σκή-
ται πλὴν τῆς ἁγίας Ἄννης, ἣτις ἔχει παλαιούς λογαριασμούς μετὰ τὴν Λαύ-
ραν δὴγαγον βίον εἰρηρικὸν καὶ ὄντως ἀσκητικὸν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν
καλλιτεχνίαν καὶ τὴν ἱερὰν μουσικὴν. Πλείστοι λόγιοι ἐστόλισαν αὐτάς
καὶ πολλοὶ ἄριστοι καλλιγράφοι καὶ χειρογράφων ἀντιγραφεῖς ἀνεδείχθη-
σαν πρὸς τούτοις, τοῦθ' ὅπερ εἶναι προνόμιον τῶν ἀσκητῶν, οὐκ ὀλίγοι
διέπρῃσαν ὡς ποιηταὶ καὶ ὑμνογράφοι. Δυστυχῶς αἱ συμφωνεῖς αὐταὶ τοῦ
μοναχικοῦ βίου ἀρεταὶ δὲν κατέκτησαν τοὺς κελλιώτας. Οὗτοι ἐπεδόθησαν
εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν περιοχῶν των καὶ συνεδύσαν, ὅπως οἱ Βασιλεία-
νοι μοναχοὶ ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν προσευχὴν μετὰ τὴν ἐργασίαν, μὴ περιμένοντες,
ὅπως οἱ ἀσκηταὶ νὰ ζῶσιν ἀπὸ τὰ ἐλέη τῶν Χριστιανῶν. Θεάρεστον ἔργον
καὶ τοῦτο, ὅπως ἔλεγον οἱ πατέρες: «ψυχὴ νῆφε, ἵνα σωθῆς. σῶμα ἔργα-
σαι, ἵνα τραφῆς». Ἐνεκα τούτου τῶν μονῶν περιοριζουσῶν τὴν ἔκτασιν
τῶν κελλιωτ. περιοχῶν καὶ ἐπιβαλλουσῶν βαρεῖς ἐκάστοτε φόρους καὶ ἀ-
νατροπουσῶν τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῶν ὁμολόγων περιηλθον εἰς ῥῆξιν
καὶ ἐπὶ δύο σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας διεξεδίκουν τὰ δίκαιά των.
Πρὶν ἢ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ θεωρητικοῦ βίου τῶν ἡσυχαστῶν τοῦ
Μαγουλά, ἐπειδὴ καὶ οἱ κελλιῶται εἶναι ἐξέλιξις τούτων, καταχωρίζομεν
τὸ διδακτικὸν τοῦτο ὑπόμνημα, ὅπερ εἰς τὰ κύρια σημεῖα εὗρισκομεν
καλόν, καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ διδαχθῆ πολλά πράγματα περὶ τοῦ δε τοῦ
συστήματος ¹⁾.

¹⁾ Ἐάν θέλωμεν νὰ εἴμεθα δίκαιοι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ μοναστή-
ρια δὲν ἠθέλησαν νὰ μελετήσωσι σοβαρῶς τὰ ζητήματα τῶν κελλιωτῶν καὶ πρὸς τὴν
Μ. Ἐκκλησίαν διετίθεντο πάντοτε ὑπόπτως, ἵνα ὑπεστήριξεν αὐτούς. Ἡ Λαύρα ἐν
τούτοις, ἣτις ἔχει καὶ τὰ περισσώτερα κελλία, καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν καὶ πάντοτε
διετέλει εἰς ἀγαθὰς πρὸς τοὺς κελλιώτας τῆς σχέσεως. Εἰς τὸ κατηγορητήριον αὐτὸ ἐν
προβάτα. Τοῦτο κατέχει τὸ κέντρον αὐτῆς· διὸ καὶ ἄδεται ὅτι ἦτο τὸ Κυριακὸν
τῆς σκήτης, τιμᾶται δὲ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ εἶχε μέχρι τοῦ 1660 ὡς
ἰδιοκτησίαν καὶ τὸν μύλον (βεβαίως τῆς Ἀμαλφηνούς). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ λέξις
«σκήτη» ἀναγράφεται μόνον εἰς τὸ κελλίον τοῦτο τῆς Προβάτας (Β', κῶδ.
ὁμολ. φ. 36 x καὶ 37 a τοῦ 1660 καὶ 1729) π.χ. «Σκήτη Προβάτας» (μόνον ἐδῶ τὸ
Προβάτας) «ἐν τῇ σκήτη». Τοῦτου ἔνεκα ἡ Μονὴ τὸ εἶχε πάντοτε σχεδὸν ὑπὸ ἰδίαν
κατοχὴν, ὅταν πρὸ 65 ἐτῶν ἦλθον εἰς Λαύραν εὗρον αὐτὸ Κονάκιον, ὅπου κατέ-
λυον αἱ ἐξαρχίαι τῆς Μονῆς, ὁσάκις ἤρχοντο εἰς Προβάταν, ὡς καὶ ὁ δασοφύλαξ.
Ἐν τούτοις πάλιν ἡ Λαύρα ἐπιεικῶς φερομένη τὸ ἔκαμε κελλίον καὶ σήμερον εἶναι
τὸ κέντρον τῶν Ζηλωτῶν ἐκεῖ. Καὶ ἐφυλακίσθησαν πολλάκις οἱ Λαυριῶται ὑπὸ τῶν
τουρκ. ἀρχῶν χάριν τῶν κελλιωτῶν κτλ. Λαυριώτης δέ, ὁ γράφων ταῦτα, ἐν τῇ «Ἰ-
στορίᾳ τοῦ ἀσκητισμοῦ» ἐπραγματεύθη ἐν ἐκτάσει καὶ ἀνέλυσα τὸ κελλιω-
τικὸν ζήτημα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, κατὰ τὰς τρεῖς φάσεις αὐ-
τοῦ περὶ φορολογίας καὶ διαδοχῆς (σ. 159-169). Ἐντεῦθεν λαμβάνουσι πάντες
οἱ γράφοντες ἀπὸ τοῦ μακ. Χριστοφ. Κτενᾶ καὶ ἑξῆς. Ἐπίσης ἡ Λαύρα πρώτη ἐ-
κανόνισε τῷ 1934 καὶ τὰ ὄρια τῶν περιοχῶν τῆς Προβάτας διὰ κτιστῶν
πυργίσκων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Κώδικος τῶν ὁμολόγων ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ἣς προϊστάτο
ὁ ὑποφαινόμενος αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ἐχούσης τὸ ἀνεκκλητὸν ἀπετέλεσαν
νέον κώδικα, ἐπικυρωθέντα καὶ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινοῦτος ὡς νόμον τοῦ ἁγίου Ὁρους.

«Πρὸς τὴν αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν Μητροπολίτην Κιτίου
Κύρ. Κύρ. Μελέτιον Μεταξάκην. Ὑπόμνημα

Σεβασμιώτατε,

«Διὰ τοῦ παρόντος λαμβάνομεν τὴν τιμὴν, ὅπως βαθυσεβάστως καὶ ταπεινῶς ὑποβάλλομεν τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι τὰ ἑξῆς. Γνωστὸν βεβαίως τυγχάνει τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἐνοχλήσεων, ἃς αὐτῇ παρέξαμεν (sic) ἐπί τε τοῦ παρόντος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν περίου ἐτος, τὸ ἀπὸ Ἰουλαίας καὶ πλέον ὑφιστάμενον Κελλιωτικὸν ζήτημα, τὸ διαταράξαν καὶ ἀναστατώσαν σύμπαντα τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον.

Καίτοι τὸ ἱστορικὸν τοῦ ζητήματος τούτου ἀποτελεῖ ὀγκωδέστατον φάκελλον, οὐχ ἤττον καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν, ἵνα γνωρίσωμεν τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι σχετικὰ τινα, ἵνα αὕτη σχηματίσῃ σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος. Ἡ ἰδεύσις καὶ ἡ ὑπαρξίς τῶν Κελλίων εἶνε ἀρχαιοτάτη [προηγηθεῖσα] καὶ αὐτῶν τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὧν τινες μετὰ πέντε καὶ ἕξ ὅλους αἰῶνας ἰδρῦθησαν. ὡς δὲ ἱστορικῶς γνωρίζομεν, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ κτίτωρ τῆς Μεγίστης Λαύρας, πρὶν ἢ ἀναγεῖν τὴν περίφημον αὐτοῦ Μονήν, ἐμόναζεν εἰς τὸ ἐν Κορυαῖς Κελλίον τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ Προφῶντι (960). ἐν Κελλίοις δὲ καὶ καλύβαις ἕξω πάντες οἱ ἐν Ἀθῶ ἀσκηταὶ καὶ ἡσυχασταὶ πρὸ τῆς αὐτόθι καθόδου τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, οὔτε κατηγορήθη τὸ τοιοῦτον μοναχικὸν πολύτεμμα διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν Μονῶν καθ' ἃ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ πρῶτον τυπικὸν (972) τοῦ Ἀγίου Ὁρους τὸ ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ «οἱ δὲ κατὰ μόνας οἰκοῦντες κ.τ.λ.» ἔκτοτε δὲ οὐ μόνον διέλειπον ὑπάρχοντα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἀλλὰ καὶ τὸ σύστημά των ἐπαγιώθη διὰ τῆς καθιερώσεως ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου Κελλίων, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐπήχθησαν βαθμιδῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν διαφόρων Μονῶν, ἰδιοκτησία αὐτῶν καταστάντα, πολλὰ δὲ τούτων εἰς Μονὰς μετετρέπησαν καταστραφεύσας¹⁾ κατόπιν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐπιδραμόντων Καταλανῶν καὶ ἄλλων πειρατῶν. καὶ οὕτω ἐπὶ τῶν ἐρειπίων²⁾, τῶν περιφήμων ἄλλοτε δηλ. Μονῶν, Ῥαβδούχου, Ἀλυπίου, Σαράβαρη, Ἀγίου Προκοπίου, Μηνίτζη, Μακρῆ, Ἐσέτου, Γομάτου κ.τ.λ. ὡς μαρτυροῦσιν αἱ σωζόμεναι αὐτῶν ὀνομασίαι καὶ τὰ διάφορα περιωθέντα εἰρηπια τῶν ἱερῶν ναῶν αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν οἰκοδομῶν, [ἐφ' ὧν] ἰδρῦθησαν τὰ ἤδη ἀκμάζοντα Κελλία³⁾. Πλὴν δυστυχῶς τὸ διαρροῦσαν χιλιετὲς χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ μετὰ τὴν πῶσιν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων ἐπελθοῦσα ὑποδούλωσις τοῦ ἔθνους ἡμῶν παρεμόρφωσαν ὅλως τὸ τε μοναχικὸν σύστημα καὶ τὰς συνθήκας τῆς βιωτῆς τῶν μοναχῶν. ἔκτοτε δὲ καθ' ἑκάστην ἀνεφύοντο διάφορα προστριβαὶ καὶ ἔριδες μεταξὺ τῶν διαφόρων συστημάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, αἰτίνες ἐξομαλύνοντο τῇ ἐπεμβάσει τῶν αἰοιδίμων ἡμῶν βυζαντινῶν αυτοκρατόρων καθοριζόμενων τῶν σχέσεων τῶν διαφόρων τάξεων τῶν Μοναχῶν διὰ τῶν βῶν Τυπικῶν καὶ τῶν ἄλλων εἴτα σεπτῶν Πατριαρχικῶν ἀποφάσεων καὶ ἱερῶν Σιγιλλίων.

(Ἀκολουθεῖ)

1) γρ. καταστραφεύσας. 2) γρ. ἐρειπίων. 3) Παρ' ὅλον τὸν πόλεμον, ὅν οἱ μοναχικοὶ εἶχον κατὰ τῶν ἐξαρτηματικῶν, ἐτήρουν ὅμως τὰ προσήματα καὶ δὲν διέλυσαν τὰς ἐρημωθεῖσας μονὰς—καὶ ἔπαθον ὅσα δὲν εἶχον τελεῖα καὶ κύργους—ἀλλὰ διετήρησαν αὐτὰς ὡς κελλία.

ΑΝΤ. ΤΑΧΙΑΟΥ Π. Θ.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ " ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ "

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 255)

Τὰ ἀγαθὰ τοῦ «τουρισμοῦ» εἶτε ὑπὸ ἡμετέρων ἀσκουμένου εἶτε ὑπὸ ἀλλοδαπῶν, γίνονται ὁλονὲν ἐμφανέστερα. "Ὁ,τι συμβαίνει ἄχρι τοῦ νῦν, δὲν εἶναι παρά ἀρχαί ὠδίνων. Ἡ συνέχεια θὰ ἀποτελεσθῇ διὰ τῆς κατασκευῆς δρόμων, διὰ τῆς εἰσόδου αὐτοκινήτου εἰς τὸ "Όρος καὶ διὰ τῆς οἰκοδομῆσεως, τουριστικῶν ξενοκείων, ὡς τινες τὸ θέλουν. Ὁ εἰκοστός αἰὼν θὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐκεῖ μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος, ἀκάθεκτος, εἰς τὴν ἐξάλειψιν παντὸς «πρωτογόνου». Τί ζῆμος θὰ σημάνη αὐτὴ ἢ εἰσόδος τοῦ «πολιτισμοῦ» εἰς τὸ "Όρος, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τὸ εἰκάσωμεν, ἀναμετροῦντες ἀπὸ τοῦ νῦν τὸ πλῆθος τῶν ἐρειπίων, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ μεταβληθῇ τὸ μέγα ρεῦμα τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, ὑπερ διασώζεται εἰσέτι ἐν. "Αθῶ. Καὶ διερωτώμεθα, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον-ἔχομεν ἡμεῖς σήμερον τὸ δικαίωμα νὰ μεταφέρωμεν τὸν «κόσμον», εἰς τὸν χῶρον τὸν ὁποῖον ἄγιοι Αὐτοκράτορες καὶ Πατριάρχαι τοῦ Βυζαντίου ἐκληροδότησαν εἰς οἰονδήποτε ἀναζητήσαντα τὴν ἱερὰν ἡσυχίαν καὶ τοὺς ἀπαραιτήτους ὄρους τῆς διαρκοῦς προσευχῆς. Βάσει τίνος δικαιοῦματος θὰ στερησωμεν ἀπὸ τὸν ἀσκητὴν τὴν ἡσυχίαν καὶ πῶς μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰς ἀναμνήσεις τοῦ κόσμου εἰς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον ἵνα ἀφιερωθοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ; Ἡ ἱστορία, οἱ Πατέρες, ἢ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀνὰ τοὺς αἰῶνας κατοχύρωσις τῶν μοναχικῶν θεσμῶν, αὐτὸ τὸ μοναχικὸν πνεῦμα ἐν τῇ οὐσίᾳ του, μαρτυροῦν ὅτι ἡ ἀναχώρησις, ἥτις ἡ ἀποταγὴ τοῦ βίου καὶ ἡ ἀλλοτρίωσις τοῦ κόσμου, ὡς καὶ ἡ ἡσυχία εἶναι τὰ οὐσιωδέστατα ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ. "Ανευ τούτων πίπτομεν εἰς κοσμικοποίησιν τοῦ μοναχισμοῦ, ὡς συνέβη τοῦτο ἐν τῇ Δύσει.

Δυστυχῶς τὸ κοσμικὸν αὐτὸ πνεῦμα δὲν κείται πλέον μακρὰν τοῦ "Αθῶ. Ἡ ἐπί-

δρασις τοῦ πολυθρῦλῆτου εἰκοστοῦ αἰῶνος ἤρχισεν ἀσκουμένη ἐπικινδύνως. Δὲν θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὴν χαλάρωσιν πολλῶν ἀρχαιοτέρων θεσμῶν, οὔτε εἰς ἄλλας ἐκδηλώσεις, ὡς ἡ ἐγκτάλειψις τῆς ἱερᾶς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας. Ἐπίσης παραρ-χόμεθα καὶ τὸ θέμα τῆς κατὰ κοσμικὸν σχεδὸν τρόπον διαβιώσεως ἐνίων ἐν ἰδιορ-ρῦθμοις καὶ κελλίοις. Ἄλλὰ ἐπιμένομεν νὰ σημειώσωμεν τὴν ὑπουλον εἰσόδον ἐνὸς κυριολεκτικῶς «δαίμονος» εἰς τὸν ἀγιώ-νυμον Ὅρον. Πρόκειται περὶ τοῦ ραδιο-φώνου Δὲν πειθόμεθα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ περὶ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τὸ πολλάκις φονικὸν διὰ τὴν ψυχὴν τοῦτο ὄργανον, ἐντὸς ἀγιορειτικῶν κελλίων, φθάσαν ἐσχάτως καὶ εἰς τὰ ὕψη καλυθῶν δυσπροσίτων, εὐρισκομένων εἰς Σικήτας, ὅπου ἀσκοῦνται πολλοὶ ἀγνοὶ ψυχαί.

"Αλλως τε τί ἐνδιαφέρουν τοὺς μοναχοὺς αἱ εἰδήσεις καὶ τί ὠφελοῦνται τῇ ψυχῇ μανθάνοντες τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνον-τα; Καί, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς πείθει ἡμᾶς, ὅτι ὁ συντονιστὴς τοῦ ραδιοφώνου δὲν μετα-τίθεται διὰ τὴν λῆψιν καὶ ἄλλων ἐκπομπῶν, μὴ ἀναφερομένων αὐτῶν εἰς εἰδή-σεις, ἐνθυμούμεθα ὅσα ἔγραψεν ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἀκοῆς: «ἐπιμελήθητι νὰ ἐκκόψῃς ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ αἰσθητικοῦ τῆς ἀκοῆς) τὰς διεφθαρμένας μελωδίας, αἵτινες εἶναι συντεθειμέναι δι' ἡδονὴν καὶ ἐγγέουσι, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, τὸ γλυκύτατον μέλι τοῦ ἄ-έρος εἰς τὰ ὠτία (ἔγχειρῆδιον, ἐκδ. Ἄθη-νῶν 1885 σ. 48).

Ἐδτυχῶς οὐκ πάντες οἱ ἐρχόμενοι εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι καὶ «τουρίσται». Πολλοί, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Δύσεως, ἐρ-χονται πρὸς τὸ ἱερὸν αὐτὸ ἔδαφος μὲ εὐ-λαδικὴν διάθεσιν, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ εὐμε-νεῖς τοῦ ἀγιορειτισμοῦ μελετητὰς ὡς ὁ Wunderle ὁ Dölger, ὁ Spunba, κ. ἄ. Ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὰ συγγράμματα αὐ-τῶν τῶν ἀντικειμενικῶν ἐπιστημόνων καὶ κεκοπιακότες τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ «μηχανιστι-κοῦ» πνεύματος τῆς Δύσεως, ἐρχονται εἰς

τόν Ἄθω, διὰ νὰ συναντήσουν τοὺς συνειστάς τοῦ μεγαλειώδους ἡσυχασμοῦ, τοὺς διαδόχους τῶν Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, Ἁγ. Μαξίμου τοῦ Κausοκαλυβίτου καὶ τῶν ἄλλων ὁσίων ἀγιορειτῶν Πατέρων. Νὰ ζήσουν ὄλιγον ἐν τῇ ἱερᾷ ἡσυχίᾳ πλησίον των καὶ νὰ λάβουν αἰσθησίν των καρπῶν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς. Καὶ ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ἡσυχίας συναντοῦν τὸ ἐπάρατον ραδιόφωνον ἐνθρονισμένον εἰς τὰς καλύδας σκηριωτῶν. Πολλάκις συνοδεύοντες εἰς Ἅγιον Ὄρος φιλορθόδοξους ξένους ἐπιστήμονας ἐμπνευσμένους ἀπὸ θαθεῖαν εὐλάβειαν πρὸς τὴν ἀγιορειτικὴν πνευματικότητα, ἠκούσκαμεν αὐτῶν ἐκφραζόντων τὸν φόβον, μήπως ὁ μηχανιστικὸς εἰκοστὸς αἰὼν εἰσελάτῃ καὶ ἐνταῦθα, διαδιερωσῶσκων τὴν ὑπεριστορικὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμὸς εἰς τὴν χώραν τοῦ πνεύματος. Διερωτᾶται τις· δὲν δύναται ἄρα γε ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ προλάβῃ παρόμοια κινῆσι; εἶναι καιρὸς νὰ σκεπτώμεθα πλεον σοδαρῶς. Ἐὰν κοσμικοποιηθῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπόλλυται αὐτοστιγμῆι τὸ μεγαλύτερον κέντρον πνευματικότητος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἰς τοιαῦτα καὶ χείρονα θὰ ὀδηγήσῃ, ἀπ' ἐνὸς ἢ ἐκ μέρους τῶν κοσμικῶν ἐλλειψίς ἐκτιμήσεως τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους τοῦ Ἄθω καὶ ἡ προσήλωσις αὐτῶν μόνον εἰς τὴν φυσικὴν καλλονὴν καὶ τὴν φιλοξενίαν καὶ ἀπ' ἐτέρου ἢ εἰσοδος εἰς Ἅγιον Ὄρος τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος καὶ ἢ ἀπὸ μέρους μοναχῶν ὑποδοχῆ αὐτοῦ. Ὁ «τουρισμὸς» ἀποτελεῖ οὐσιαστικὸν κίνδυνον διὰ τὸν Ἄθω. Διότι μαρτυρεῖ περὶ τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐκτιμήσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιφανειακοῦ καὶ περιφρονήσεως τοῦ οὐσιώδους καὶ πνευματικοῦ. Ἐπίσης ἀποδεικνύει τὴν ὑπὸ ἀγιορειτῶν παθητικὴν ἀποδοχὴν τῶν τοιοῦτων φιλοῦλων αἰσθημάτων τῶν κοσμικῶν. Πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁσημέραι ἀφιστάμεθα τῆς παραδόσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε τὸ Βυζάντιον ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν κοσμικῶν ἐκτίμησιν τοῦ μοναχισμοῦ. Πάντως ἐμφορούμενοι πάντοτε, ὅσοι εὐλαβεῖς καὶ Ὀρ-

θόδοξοι, ὑπὸ διακαοὺς πόθου νὰ διατηρήσωμεν ἀγνὸν τὸν Μοναχισμὸν μας καὶ νὰ ἀναζωπυρώσωμεν τὴν θαθεῖαν πρὸς τὸ ἅγιον Ὄρος ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην, μένομεν διαρκῶς προσηλωμένοι εἰς τὸ ἰδεώδες τοῦ Ὀρθόδοξου μοναχισμοῦ, ὡς τοῦτο διεμόρφωσεν ἡ ἀγιότης τοῦ βίου τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θέλομεν διαρκῶς νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ νὰ δραματιζώμεθα τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς Βυζαντινῆς πνευματικότητος, ἡ ὁποία ἐξεικονίζει μίαν ὑπεροχὴν ἀγιότητος, ἀπορροεούσης ἀπὸ τὴν ἐν τοῖς μοναστηρίοις καλλιεργούμενην μυστικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν. «Οἱ μοναχοὶ ἡγαπῶντο ἀπὸ τὸν λαόν, ἐκ τοῦ ὁποίου προήρχετο μεγάλος πρὸς αὐτοὺς ἀριθμὸς. Ἡ ὀνομασία «καλόγηρος» (καλὸς γέρων), ἀποτελοῦσα συνήθη αὐτῶν προσφώνησιν, ἐμκρτύρει περὶ τῆς δημοτικότητος αὐτῶν. Ἐξετιμῶντο οὗτοι διὰ τὴν αὐστηρότητα των καὶ διότι εἶχον ἐν πράξει ἐκείνας τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν σκοπὸν τῆς θεησκευτικῆς ζωῆς. Ὁ θεσμὸς τῆς ἀγκμίας των ἀπέσπα ἰδιαιτέρον σέβας καὶ ἔθετεν αὐτοὺς ἐν τῇ λαϊκῇ συνειδήσει ὑψηλότερον τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ὁ ὁποῖος ἀπεκλείετο τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Ἡ δόξα τῆς ἀγιότητος τῶν πεφημισμένων κληρικῶν, τῶν προσερχομένων ἀπὸ τὰ μοναστήρια, ἀτηνακλάτο εἰς ὅλους τοὺς μετερχομένους τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, οἱ ὅποιοι ἐθεωροῦντο ὡς ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Οἱ γηραιότεροι τῶν μοναχῶν ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην καὶ ἡ συμβολὴ των, μὴ προσωποληπτοῦσα, ἐζητεῖτο πάντοτε. Ἐξελέγοντο οὗτοι ὡς καθοδηγηταὶ τῶν συνειδήσεων καὶ πολλάκις ἐγίνοντο εἰς τοὺς ἀγιωτέρους αὐτῶν ἐξομολογήσεις καίτοι δὲν ἀνήκον εἰς τὸ ἱερατεῖον. Τέλος, ἡγαπῶντο διὰ τὴν κατὰ παράδοσιν φιλοξενίαν των καὶ τὴν μεγαλόψυχον ἐλεημοσύνην, καθ' ἣσαν περισσότερον ἐπέτρεπαν τοῦτο τὰ ἔσοδά των». (Βλ. Byzantine Monasticism ὑπὸ I. Delehaeye ἐν Byzantium by Baynes and Moss, Oxford 1949 σ. 163).

Ἄντ. Ταχιάος

Διαδόσατε τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΛΗΝΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 232)

Ἡ ἐδελοθησκεία τῶν πνευμα-
τικῶν τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐ-
πουρανοῖς

Ἐσχάτως προεκλήθη θόρυβος πολὺς
περὶ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα ἢ
δὲ σεπτὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡ-
ναγκάσθη νὰ καταδικάσῃ τὰς ἐκδηλώ-
σεις ταύτας, ἐξ ἀφορμῆς μάλιστα κα-
ταγγελίας, ὅτι δύο ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν
αὐτῆς ἠσχολοῦντο μὲ τοιοῦτους σατα-
νικοὺς πειραματισμοὺς, διεξαχθεῖσθαι
δὲ ἀνακρίσεων ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀπο-
δειχθεῖσθαι τῆς ἀληθείας, ὑπεχρεώθη-
σαν οἱ Ἱεράρχαι οὗτοι νὰ ἀποκηρύξουν
τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὰς συναφεῖς πρὸς
αὐτὰς σατανικὰς ἐπινοήσεις καὶ νὰ ἐ-
πιδώσουν λίβελλον κατὰ τῶν τεχνῶν
τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθη
σκάνδαλον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν
πιστῶν. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα,
ὅτε τὴν ἀποκατασταθεῖσαν ἡρεμίαν
ἤλθε νὰ ταραξῆ ἐν οὐγγράμμα τοῦ
προαναφερθέντος ἱατροῦ τοῦ ΙΚΑ κ.
Β. Γ. Τσινούκα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ
«Πνευματισμός, ἐπιστημονικὸς θρη-
σκευτικὸς καὶ ὀλιστινὸς καὶ αἱ χρι-
στιανικαὶ ἀλήθειαι»· συνοψίζων δὲ ὁ
ἐν λόγῳ διδάσκαλος τῆς ἐωσφορικῆς
πλάνης τὰς ἀναμασηθείσας ἀπὸ αἰώ-
νων γνωστὰς περὶ τούτου γνώμας, πα-
ρουσιαζόμενας ὁμῶς σήμερον ὑπὸ νέον
ἔνδυμα δῆθεν ἐπιστημονικὸν καὶ θρη-
σκευτικόν, τείνει ν' ἀποδείξῃ ἐπανα-
λαμβάνων τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τού-
του πλάνας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐλλίσσεται

κρυπτόμενος ὁ διάβολος, ὅτι ὁ πνευμα-
τισμὸς εἶναι ἱκανὸς διὰ τῶν πειραμα-
τισμῶν τοῦ νὰ ἐρμηνεύσῃ ὅλα τὰ ἀπα-
σχολοῦντα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου
προβλήματα καὶ μάλιστα καὶ αὐτὰ τὰ
δογματικὰ ζητήματα τῆς πίστεως ἡ-
μῶν. Προκειμένου μάλιστα περὶ τῶν
δογματικῶν θεμελιῶν τῆς χριστιανι-
κῆς πίστεως διατείνεται ὅτι τὰ δόγμα-
τα δὲν εἶναι πάγια καὶ ἀμετάβλητοι
ἀλήθειαι, ἀλλ' ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν
νὰ προσαρμόζωνται πρὸς τὰς ὑποδεί-
ξεις τῆς πνευματιστικῆς ἐπιστήμης,
ἣτις θεωρεῖται ὡς βασίλισσα τῶν ἐπι-
στημῶν καὶ ἀλάθητος γνῶσις.

ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ μάλιστα ἱατροῦ
ἐκφέρεται ἡ βλάβη ἡ γνώμη, καθ'
ἣν ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν δὲν ἀ-
νομολογεῖται ὡς Θεός, ἀλλὰ μόνον ὡς
ἐν τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων, ὑπεράνω
τῶν ὁποίων ἵσταται ὁ Θεός. Μεταξὺ
τῶν ἄλλων κακοδοξιῶν ἰσχυρίζεται οὗ-
τος καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν χρήζει τῆς
θείας χάριτος, ἀλλὰ σώζεται διὰ τῶν
ἰδίων του δυνάμεων, καθαριζόμενος μὲ
συνεχεῖς μετενσαρκώσεις, δὲν παραδέ-
χεται δὲ τὴν δραστηριότητα τῆς θείας
μετανοίας, καθὼς καὶ τὰ ἀποτελέσμα-
τα αὐτῆς· πρόσθετος δὲ τούτοις ὅτι ἀπο-
τελεῖ ἐπίσης σατανικὴν πλάνην ἐκαίνο
τὸ ὅποσον ἐξεμεί εἰς τὰ συγγράμματά
του, ὅτι δηλαδὴ ἡ αἰώνιος κόλασις,
τὴν ὅποιαν διδάσκει ἡ μακρῶν χρι-
στιανικῆ παράδοσις, εἶναι μυθολογικὴ
ἐπινοήσις. Ἡ ἀπόλυτος κατ' αὐτὸν ἀ-
λήθεια εἰς οὐδεμίαν θρησκείαν εὗρίσκε-

ται, οὔτε δύναται καμμία θρησκευτική διδασκαλία νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς ψυχικῆς σωτηρίας. Τονίζεται δὲ ἰδιαζόντως εἰς ὅλον τὸ σύγγραμμά του τὸ ἐπιγραφόμενον «δὲν ὑπάρχει θάνατος» ἔτι ἡ μοναδικὴ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας προέρχεται ἀπὸ τὴν νεωτερικὴν δῆθεν αὐτὴν ἐπιστήμην τοῦ πνευματισμοῦ, τῆς ὁποίας τὰ νήματα, ὡς εἶναι γνωστὸν, κινουῦν οἱ πονηροὶ δαίμονες καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴν λατρείαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς αὐτούς· ἄλλωστε οὗτοι δὲν ἐπιδαφιλεύουσι τὴν προστασίαν των καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν, εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς φανατικοὺς λάτραις καὶ ὁπαδοὺς των. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς σφαλερᾶς του θέσεως ἀντλεῖ ἐπιχειρήματα ἐκ θαυματουργῶν ἀναστάσεων, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ἡ Ἱερά Παράδοσις, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει μὲ τὸν δόλιον ὑπολογισμὸν νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν προβαλλόμενος Θεὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ μὲ τὸν ἀπώτερον σκοπὸν νὰ ἐνθρονισθῇ ὁ θελῶν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου.

Μήπως ἄλλωστε δὲν μᾶς προειδοποιεῖ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος περὶ τῆς δόλοπλοκίας καὶ παγίδος ταύτης τοῦ σατανᾶ, ἣτις ὡς ἀπώτατον σκοπὸν ἔχει ν' ἀνακηρυχθῇ οὗτος ἀληθινὸς θεὸς διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου του ἀντιχρίστου, ὅστις χαρακτηρίζεται ὡς ὁ ἀντικείμενος καὶ υπεραιρούμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς θεὸν καθῆσθαι, ἀποδεικνύοντα ἐαυτὸν ὅτι ἐστὶ θεὸς (Β' Θεσο. 2, 4). Ἴδου ποῖον τὸ σπουδαιότατον ἀντάλλαγμα, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὁ σατανᾶς διὰ τῶν προσφιλοῦν εἰς αὐτὸν μαγικῶν τεχνῶν αἱ ὁ-

ποῖαι διαφημίζονται ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν του ὡς ἡ τελευταία λέξις καὶ ἡ πεμπουσία τῶν ἐπιστημῶν· εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία ἐξαιρεται εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Β' ἐπιστολῇ (6, 16) «ὁμοίως ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος» καὶ ἀλλαχοῦ «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» (Α' Κορ. 3, 16). Αὐτὸς οὗτος ὁ λατρὸς εἰς δημοσίευσμά του ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14ης Μαΐου 1954 ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἀθηναϊκῇ» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πνευματισμὸς καὶ ψυχικὰ φαινόμενα» ἀναμνηροῦσκει, κατὰ τρόπον δῆθεν ἐπιστημοφανῆ τὰς ἀνωτέρω γνώμας του· ἀπαντῶν δηλονότι εἰς τὸν κατὰ πάντα ἄλλως ἑμφορῶν του ἐν τῇ σατανολατρείᾳ ἀμφισβητοῦντα ὅτι ὑπάρχει ἐνσυνείδητος ζωὴ μετὰ θάνατον, ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ ζῶντων καὶ νεκρῶν καὶ ὅτι δυσφημῆ τὸν πνευματισμὸν ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀπάτην. Ἐκφέρει δὲ ἐν προκειμένῳ κατόπιν τὴν ὑποκειμενικὴν του ἀντίληψιν, ἡ ὁποία οὐδαμῶς ἀποκλίνει ἀπὸ τὰς αἰρετικὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔθεσεν ἀνωτέρω, διότι βουλόμενος ἰάσθαι, μείζον τὸ τραῦμα ποιεῖ.

Δογματίζει λοιπὸν οὗτος, διαστρέφων εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του τὴν Ἱεράν παράδοσιν καὶ τὰ ἱερά κείμενα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ πειραματικᾶς ἀποδείξεως, τῶν ὁποίων, ὡς αὐτὸς λέγει, ἠλεγξαν τὴν ἀκρίβειαν ἐπιστήμονες διαφόρων ἐθνῶν, ὅτι εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος ἢ μετὰ τῶν νεκρῶν ἐπικοινωνία ἦτο συχνότατα διαδεδομένη δι' ὀλιστικῶς μόνον σκοποῦς καὶ ἐγένετο μεγάλη κατάχρησις τῆς τοιαύτης νεκρομαντείας, ὅπως ἐχαρακτηρί-

ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Δεν πρόκειται διὰ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς τοὺς ἐρχομένους μὲ φόβον Θεοῦ, οἱ ὅποιοι προητοιμασμένοι ἀπὸ τοὺς οἴκους των καὶ μελετήσαντες τὰ σχετικὰ βιβλία τὰ διελαμβάνοντα περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐν γένει καὶ οἱ ὅποιοι ἐρχονται ἐν φόβῳ, νὰ τιμῆσουν τὰ διάφορα προσκυνήματα, εἴτε ἅγια καὶ θαυματούργοι εἰκόνες εἶναι, εἴτε ἅγια λείψανα καὶ πᾶν ἄλλο ἄξιόσεβαστον προσκυνήμα. Πρόκειται: διὰ

τοὺς ἀθέους καὶ ἀσεβεῖς ἐπισκέπτας, οἵτινες ἐρχονται περιβεβλημένοι τὴν δόξαν τοῦ δημοσιογράφου, τοῦ ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ λοιπῶν ἐπισήμων διοικητῶν τοῦ Κράτους μας, κατορθώνουν δὲ νὰ ἀποσπάσουν καὶ καμμίζιν ἐπιστολὴν ἢ σύστασιν ἀπὸ ὑπουργόν, ἀρχιερέα κ.λ.π. πρὸς τοὺς προϊσταμένους ἀγιορείτας καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὰς ἁγίας ἀρχὰς καὶ λοι-

σάμεν αὐτὴν δεόντως εἰς τὰ προηγούμενα πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν λεγομένων του ἀναφέρει τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸ δευτερονόμιον κεφ. 18-10-12 «Οὐχ εὐρεθήσεται ἐν σοὶ περικαθαίρων τὸν υἶδν αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν πυρὶ, μαντευόμενος μαντείαν κληδονιζόμενος καὶ οἰωνιζόμενος φαρμακὸς ἐπαελθῶν ἐπαοιδὴν, ἐγγαστρίμυθος καὶ τερατοσκοπὸς ἐπερωτῶν τοὺς νεκροὺς» καὶ ὅτι ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει ἐν ἀγανακτῆσει εἰς τὸ κεφ. 8 στ 9 «τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκροὺς; ἐπίσης διμλεῖ ἡ Π. Δ. καὶ περὶ τοῦ Σαοὺλ, ὅστις εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μεσάζοντα (medium) διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σπήλαιον τῆς μαγίσσης τῆς Ἐνδῶρ ὅπως συμβουλευθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ προφήτου Σαμουήλ, ὅστις καὶ δεόντως τὸν ἐπετίμησε διὰ τὴν πράξιν του, ἥτις ἔσχε καὶ ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς βασιλείας του. Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καθὼς καὶ οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος θεωρῶν αὐτὰ ὡς ἐκδηλώσεις νεκρομαντείας, τὰ ἀπαγορεύει ρητῶς.

Ἄλλὰ τίνα σχέσιν δύναται νὰ ἔχη

πρὸς τὴν διὰ τοῦ πνευματισμοῦ ἐπικοινωνίαν ζώντων πρὸς νεκροὺς ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἔνδοξος μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς καὶ νικητοῦ τοῦ θανάτου καὶ ἡ ἐμφάνισις ἐκατέρωθεν τοῦ Κυρίου τῶν δύο προφητῶν Μωϋσέως καὶ Ἡλιοῦ, πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἐκλιπόντων καὶ μετὰ τῶν ὁποίων συνωμίλει; Ἡ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς πνευματιστικὸν φαινόμενον, ὑποκείμενον εἰς πειραματισμὸν, τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, ὅστις ἀνέστησε νεκρὸν, διὰ νὰ ὑποδείξῃ αὐτῆ τοῦ εἶχε ἀποθέσει τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὴν τιμαλφῆ; ἢ καὶ ἀκόμη πῶς δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸν τὸν πνευματισμὸν τὸ ἄλλο θαῦμα τὸ ὅποion ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγ. Γεωργίου, ὁπότε οὗτος ἀνέστησε νεκρὸν, διότι ὁ βασανίζων αὐτὸν ἑπαρχὸς Μαγγέντιος ἐδήλωσε, ὅτι τότε μόνον θὰ ἐπίστευον οἱ παρευρισκόμενοι; πράγματι ὁ νεκρὸς ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ζωὴν προσεκύνησε τὸν Ἅγιον, διακηρύξας ὅτι ἀποθανὼν αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ καὶ πιστεύων εἰς τὰ εἰδῶλα, κατακατέσθαι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐτιμωρήθη.

(Ἀκολουθεῖ)

πὸς μοναχοὺς τοῦ ἀγίου Ὁρους.

Ἐρχονται δὲ μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα, δηθεὶν ἐξετάζοντες τὰ διάφορα ἐκεῖ ἀντικείμενα, μὲ τὰ χέρια ὀπίσω, νὰ φᾶν καὶ νὰ πίοῦν, ὅπως τῶν καὶ πίνουσι καὶ οἱ καλόγεροι καὶ νὰ «σπάσουν κέφι» μὲ τοὺς ἀπλοῦς μοναχοὺς. Καὶ βλέπεις ἐν ἡμέραις νηστειᾶς νὰ ζητοῦν κρέατα, αὐγά, τυριά καὶ ἄλλο καλὸ φαγητόν. Ἐὰν εὔρουσι κατωτέραν τροφήν καὶ ἀλάδωτον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τρώγουσι οἱ καλόγεροι τὰς περισσότερας ἡμέρας, προφασίζονται ὅτι πάσχουν ἀπὸ στομάχι καὶ λοιπὰς ἀσθενείας καὶ ὅτι τὰ φαγητὰ αὐτὰ τοὺς βλέπτουσι καὶ ζητοῦν ἐκεῖνα ποῦ θέλουσι, μερικοὶ μάλιστα φθάνουσι εἰς ἀπειλὰς, ἐπειδὴ εἶναι μεγάλουσι. Καὶ οἱ καλόγεροι ὑποκύπτουσι. Ἐξαιρέσεις γίνονται πάντοτε καὶ πρέπει νὰ γίνεσθαι διὰ τὰς ἐπισημοὺς ἀρχὰς τοῦ Κράτους μας, ὅστινες μεταβαίνουν ἐκεῖ δι' εἰδικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἢ τῆς Παιδείας καθὼς καὶ διὰ τοὺς διαφόρους σπουδαστὰς καὶ φοιτητὰς διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν καὶ φροντιστηρίων, ὅστινες μεταβαίνουν καὶ αὐτοὶ διὰ μελέτας ἢ ἄλλας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας καὶ οἱ ἑποιοὶ πρέπει νὰ τυγχάνουσι ἐξαιρετικῆς περιποιήσεως διότι τοὺς ἀξίζει. Μεγίστην ὑποχρέωσιν ἔχει ἡ Ἱερά Κοινότης μετὰ τῆς Ἱεράς Ἐπιστασίας διὰ τῶν ἡγουμένων καὶ ἀντιπροσώπων τῶν μονῶν τῶν, νὰ προσέχουσι καὶ νὰ διακρίνουσι καλῶς τοὺς ἐπιτοκίπτας τῶν καὶ τοὺς μὲν θεοσεβεῖς νὰ τοὺς δέχωνται ἐπισημῶς, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς εἰ δυνατόν νὰ μὴ τοὺς ἀνοίγουν οὔτε τὴν πόρταν· ὅσον ἀφορᾷ τὸ φαγητόν, θὰ τρώγουσι καὶ αὐτοί, ὅπως τρώγουσι οἱ καλόγεροι, δηλαδὴ τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν θὰ τρώγουσι ἀλάδωτο καὶ ὅποιος δὲν εὐχαριστήθῃ, ἡμπορεῖ νὰ μὴ ξαναυπάγῃ Ἡ ἐξαιρέσεις θὰ γίνεσθαι

μόνον διὰ τὰς ἐπισημοὺς ἀρχὰς καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ Κράτους μας.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης εὐγενοῦς μεταχειρίσεως πρὸς τὰ ἀνθρωπάρια ταῦτα εἶναι πολὺ γνωστὰ ἀλλὰ καὶ λίαν ὀδυνηρὰ διὰ τοὺς πατέρας. Αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ ἀσεβεῖς, ἐπισκεπτόμενοι τὸ ἅγιον Ὄρος, τρώγοντες καὶ πίνοντες κατὰ κόσμον, ἐξέρχονται κατόπιν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀντιεὐχαριστηρίων, γεμίζουσι τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ κάθε εἶδους αἰσχρότητας καὶ ποταπότητας ἐναντίον τῶν θρηψάντων αὐτοὺς καλοτέρων, ἀκριβῶς διὰ νὰ «σπάσουν πλάκα» καὶ νὰ διαθέσουσι τὴν κοινὴν γνώμην ἐναντίον τῶν, παρασύρουσι δὲ καὶ ἄλλους χλιαροὺς περὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸ μέρος τῶν.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «προσκυνητὰς» διὰ νὰ συμπληρώσουσι τὸ ἔργον τῶν, πλησιάζουσι μερικοὺς ἀπλοῦς μοναχοὺς καὶ τοὺς «πέρνουσι λόγια» γιὰ νὰ διασκεδάσουσι ἀφ' ἑνὸς ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ νὰ συμπληρώσουσι τὰς ἐντυπώσεις τῶν, ὥστε ἐξερχόμενοι εἰς τὸν κόσμον νὰ ἔχουσι νὰ λέγουσι πολλά. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι λίαν σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρόσεκτον ἀπὸ τὴν Ἱεράν Κοινότητα καὶ ὅλους τοὺς ἀγιορείτας.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐφυγιασθῇ ὁ τόπος ἀπὸ μερικὰ τοιαῦτα μολύσματα. Ἄς ἀφήσωμεν ἡσυχίαν τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ὅστινες ἐγκατέλειψαν τὸ θορυβώδες τοῦ κόσμου δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀφιερωθοῦν τῷ Θεῷ, μόνοι μὲ μόνον Αὐτόν.

Ἄς περισυλλέξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἑαυτόν μας ἀπὸ τὴν τύρβην τοῦ βίου καὶ ἄς αὐτοσυγκεντρωθῶμεν διὰ νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογίαν ἐνώπιον τοῦ ἀδελκῶστος Κριτοῦ. Ἡ ρομφαία τῆς θείας ὀργῆς ἐπικρέμαται ἀνωθεν τοῦ τραχήλου μας.

Νήψωμεν. Γρηγορήσωμεν. Σ. Σ.

Ἰω. Σπαθάρη - Καθηγητοῦ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ

(Μελέτη ειδικῶς γραφείσα διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 252)

Πῶς ἀνεγνωρίσθη ἡ γνησιότης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἄλλὰ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διαγνωσθῇ ὁ πραγματικὸς Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν 3 σταυρῶν; Ἐπειδὴ, ὅπως λέγει ὁ ἀναγράφων τὴν εἰδησίαν ταύτην ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Ἑρμείας ὁ Σωζόμενος, τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐχρειάζετο θειοτέρας ἀποκαλύψεως ἢ ὅσον εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, συνέβη τὸ ἑξῆς: Ὑπῆρχε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα γυνὴ τις ἐκ τῶν προκρίτων πάσχουσα ἀπὸ ἀθεράπευτον ἀσθένειαν· αὐτὴν λοιπὸν ἡ ὁποία ἦτο κατάκοιτος ἐπεσκέφθη ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μακάριος παραλαβὼν τὴν μητέρα τοῦ Βασιλέως, τ. ἔ. τὴν ἁγίαν Ἑλένην, καὶ τοὺς περὶ ἑαυτὸν. Ἀφοῦ προσηυχῆθη προηγουμένως καὶ ὤρισεν ὡς ἔνδειξιν εἰς τοὺς παρευρισκομένους, ὅτι ἐκεῖνος θὰ εἶναι ὁ Σταυρὸς, ὁ ὁποῖος θ' ἀπαλλάξῃ ἐκ τῆς ἀσθενείας τὴν γυναῖκα, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἕκαστον ἐκ τῶν ξύλων. Ἄλλ' ὅταν ἐτέθησαν ἐπ' αὐτὴν εἰς τὴν ἄρρωστον τὰ δύο ξύλα ἐξ αὐτῶν, μόνον ποὺ δὲν ἐφάνη τὸ τοιοῦτον γελοῖον εἰς τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλὰ καὶ ἐν ταυτῷ ἀνοησία, ἐπειδὴ ἡ γυνὴ ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Ὅταν δὲ προσέφερε τὸ τρίτον ξύλον εἰς τὴν ἀσθενῆ, ἐξαίφνης αὐτὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀμέσως ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ στρώμα της κάτω ὑγιής. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι καὶ νεκρὸς καθ' ὅμοιον τρόπον ἀνέζησε. Ἐκ δὲ τοῦ εὐρεθέντος θαυματουργοῦ ξύλου τὸ μὲν μεγαλύτερον μέρος φυλάττεται ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς Ἀργυρᾶν

θήκην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, μέρος δὲ αὐτοῦ μετέφερον ἡ Βασίλισσα, μήτηρ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Κωνσταντίνου. Καὶ ταῦτα μὲν ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς ἱεροὺς Προφήτας, ἀργότερον δὲ ἐπεβεβαιώθησαν τὰ ἔργα διὰ θαυμάτων, ὅτε ἐν καιρῷ ἐφάνη ἄρεστον εἰς τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον θαυμαστόν, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐθνικοὶ συμφωνοῦν καὶ μάλιστα διὰ τῆς παραδόσεως τῆς Σιβύλλης: «Ὁ ξύλον μακαριστὸν ἐφ' ᾧ ὁ Θεὸς ἐξετανώσθη» (ἢτοι ἐφ' οὗ ἐξετάθη ὁ Θεός). Διότι τοῦτο δὲν θὰ ἠρνεῖτο οὔτε καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε νὰ φανῇ ἀντίθετος.

Σταυρὸς, Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ Σοφία

Τὴν μυστηριώδη δὲ δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ διὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ, ἀποτελοῦν ἐφόδιον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀντιμειώψισιν τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς περιστοιχίζουσι ἐξαιρεῖ παντὸς ἄλλου ὁ θεῖος Χρυσόστομος συνοψίζων δι' ὀλίγων τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ μικρὸν τοῦτο ξύλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον σηκώνει ὑψηλὰ καὶ ὄγκον σιδηροῦν (ἠμπορεῖ τ. ἔ. ν' ἀποτρέψῃ μεγάλας συμφορὰς καὶ ἐπιδρομὰς ἀλλοφύλων).

Διὰ τῶν ἀντιθέτων πραγμάτων λέγει ὁ πνευματέμφορος αὐτός Πατὴρ ἐπεκράτησεν ὁ Θεὸς καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ δὲν εἶναι ἀνθρώπινον. Ὅταν εἰπωμεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους πιστεύσατε, λέγουσιν: ἀναστήσατε νεκρούς, θεραπεύσατε δαιμονιζομένους, δεῖξατέ μας θαύματα!

ἡμεῖς δὲ τί λέγομεν ἀντ' αὐτῶν; ὅτι ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν ὁ κηρυττόμενος. Αὐτὸ δὲ εἶναι ἀρκετὸν ὄχι μόνον νὰ μὴ προσελκύσῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ. Καὶ ὅμως τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ δὲν ἀπομακρύνει, ἀλλὰ μαγνητίζει καὶ ἐπικρατεῖ καὶ ὑπερισχύει. Ἐφ' ἑτέρου οἱ Ἕλληνας μᾶς ζητοῦν ρητορικοὺς λόγους καὶ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα· ἡμεῖς δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς τὸν σταυρὸν κηρύττομεν καὶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς Ἰουδαίους φαίνεται ὅτι εἶναι ἔνδειξις ἀδυναμίας, τοῦτο διὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι μωρία· διότι ὅταν ὄχι μόνον δὲν δίδομεν ὅσα ζητοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετα πρὸς ὅσα ζητοῦσιν, ὁ σταυρὸς ὄχι μόνον δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ὑπερφυσικὸν σημεῖον, λογικῶς ἐξεταζόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀνατροπὴ οἰουδήποτε θαύματος καὶ ὄχι μόνον δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἐπίδειξις σοφίας, ἀλλὰ καὶ φήμη ἀνοησίας· ὅταν λοιπὸν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ὑπερφυσικά σημεῖα, ὄχι μόνον δὲν λαμβάνουν ὅσα ζητοῦν ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντίθετα ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦν καὶ ἔπειτα διὰ τῶν ἀντιθέτων πείθονται πῶς δὲν εἶναι ἀπερίγραπτος ἢ δύναμις τοῦ κηρυττομένου; Μὲ πρᾶγμα, δηλονότι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰ θαύματα κατώρθωσαν οἱ Ἀπόστολοι νὰ ὑπερισχύσουν. Τὴν οἰκουμένην ὁ Κύριος διὰ τοῦ σταυροῦ προσεῖλκυσε, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἐπαύξεισις τοῦ σκανδάλου καὶ οὐχὶ ἀνατροπὴ αὐτοῦ· τὸ ἴδιον ἔπραξε καὶ μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, τὰ ἀντίθετα κατασκευάζων διὰ τῶν ἐναντίων· μὲ τὴν ἄμμον περιετείχισε τὴν θάλασσαν χαλιναγωγήσας τὸ ἰσχυρὸν στοιχεῖον μὲ τὸ ἀσθενές. Ἐπάνω εἰς τὸ ὕδωρ ἔτοποθέτησε τὴν γῆν, διατάξας ὥστε ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ διαρρέ-

οντος στοιχείου νὰ ἐπιβαίῃ ἡ γῆ. Διὰ τῶν προφητῶν πάλιν μὲ ξύλον μικρὸν ὑψωσε σίδηρον. Οὕτω λοιπὸν καὶ μὲ τὸν σταυρὸν προσεῖλκυσε τὴν οἰκουμένην, διότι καθὼς τὸ ὕδωρ βασιτάζει τὴν γῆν καὶ ὁ σταυρὸς βασιτάζει τὴν οἰκουμένην. Εἶναι λοιπὸν ἀπόδειξις μεγάλης δυνάμεως καὶ σοφίας τὸ νὰ πείθῃ κανεὶς διὰ τῶν ἐναντίων. Διότι ὁ σταυρὸς φαίνεται ὅτι εἶναι ἀντικείμενον σκανδάλου καὶ ὅμως ὄχι μόνον δὲν σκανδαλίζει, ἀλλὰ καὶ προσελκύει. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσαν οἱ φιλόσοφοι διὰ τῶν συλλογισμῶν των νὰ ἐπιτύχουν, τοῦτο κατώρθωσεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνοησία. Ποῖος λοιπὸν εἶναι σοφώτερος, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πείθει πολλοὺς ἢ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πείθει ὀλίγους ἢ μᾶλλον κανένα; Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πείθει περὶ σπουδαιοτάτων ζητημάτων ἢ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πείθει περὶ ἀσημάντων; Πόσον ἠγωνίσθη ὁ Πλάτων καὶ οἱ ὀπαδοὶ του χάριν τῆς γραμμῆς καὶ τῆς γωνίας καὶ τῆς στιγμῆς καὶ χάριν τῶν ἀρτίων καὶ περιττῶν ἀριθμῶν καὶ περὶ τῶν ἴσων πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀνίσων ἀριθμῶν καὶ περὶ παρομοίων ζητημάτων διαλεγόμενος, τὰ ὅποια εἶναι λεπτοῦφέστερα καὶ ἀπὸ τὸν ἴστων τῆς ἀράχνης καὶ ἀχρηστότερα καὶ ἀπὸ αὐτόν! Καὶ οὔτε μεγάλην οὔτε μικρὰν ὠφέλειαν μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους προξενήσας ἔτεράτισε τὴν ζωὴν του. Πόσον ἐκοπίασε διὰ νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀθάνατος εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ κἄτι τὸ φανερὸν οὔτε καὶ νὰ πείσῃ κανένα ἐκ τῶν ἀχροατῶν του, οὕτως ἔφυγεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν! Ὁ δὲ σταυρὸς δι' ἀνθρώπων ἀγραμμάτων ἔπεισε καὶ προσεῖλκυσε ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ ὄχι ἐπὶ τυχαίων πραγμάτων ἀλλ' ὀμιλήσας περὶ Θεοῦ καὶ τῆς εὐσεβείας συμφώνως μὲ τὴν ἀληθινὴν πίστιν

καὶ περὶ τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ ὅλους τοὺς ἔκαμε φιλοσόφους καὶ τοὺς ἀπολιτίστους καὶ τοὺς ἀγραμμάτους. Κοίταξε λοιπὸν

πῶς ἡ μοῖρα τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφωτέρα ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν δύναμιν αὐτῶν. (Ἐκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟ ΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ¹⁾

Ἰησοῦ μου, ἡ ἀγάπη σου τὰ πάντα ὑπομένει,
γιατὶ σὸν κόσμον τοῦτο νε τίποτα δὲν μᾶς μένει.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ στὰ πόδια σου τ' ἄφησα ὄλα ἅμα,
τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα καὶ τὴν γλυκεῖά μου μάννα.

Θὰ κάνω σίδηρο καρδιά τὰ σπλάχνα μου θὰ κάμψω,
μόνο Ἐσὲ Νυμφίε μου Χριστέ νὰ μὴ ξεχάσω.

Τὸ σχῆμα τὸ ἀγγελικὸ τὸ φόρεσα γιὰ Σένα,
στὴν ἀκανθώδη τὴν ὁδὸ μὲ πόδια ματωμένα.

Σ' ἀγάπησα Νυμφίε μου μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν μου,
στὰ πόδια σου θυσίασα τὴν πρόσκαιρην ζωὴν μου.

Ἐγὼ Ἰησοῦ γλυκύτατε, Χριστέ μου λυτρωτά μου,
εἰς Σὲ ἀνήκω ὀλόκληρος σῶσε με ποιητά μου.

Μέχρις ἐσχάτης μου πνοῆς ὄλα θὰ ἐκτελέσω,
τὴν πολυτίμητον ψυχὴν εἰς χεῖρας σου θὰ θέσω.

Ἐγὼ, χάρισέ με Κύριε εἰρήνην καὶ ἀγάπην,
διὰ νὰ παρευρίσκωμαι στὴν συνοδίαν ταύτην.

Κι' ὅταν ἡ ὥρα ἐπιστῆ, γιὰ τὰ σκηνώματά σου,
πάρε με εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πάρε με κεῖ κοντά σου.

Ἐκεῖ φηλὰ στοὺς οὐρανοὺς στὰς χώρας τῶν ἀγγέλων,
νὰ φάλλωμεν τὸν ὕμνον σου μετὰ τῶν ἀρχαγγέλων.

Κυρία μου καὶ Δέσποινα παρηγορήτισά μου,
ὀπόταν Σ' ἐπικαλεσθῶ φθάνεις Βασιλισσά μου.

Σ' εὐχαριστῶ ὦ Δέσποινα ποὺ σ' ἔχω ἐπικουρία
στὴ θάλασσα ὑπέρμαχο, στὴ γῆ παρηγορία.

Βασιλισσα τῶν οὐρανῶν, τῆς γῆς καὶ τοῦ νοός μου
χαῖρε ἡ προστασία μου σκέπη καὶ ὀδηγός μου.

¹⁾ Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ δύο ποιηματάκια μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως χρισθοῦν ἐπιεικῶς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ σκοπὸς μᾶς εἶναι νὰ ἐμφανίσωμεν τὴν ψυχικὴν ἀγνότητα τῶν νέων, οἵτινες φλέγονται ἀπὸ τὸν πόθον τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ κατατάσσονται εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν μὲ ὄλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν. Ἀκόμη ὅπως γίνῃ οὗτος παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ἄλλων, ὅσαι θέλουσιν «νὰ ἀφήσουν γειὰ σὲ φίλους καὶ συγγενεῖς».

ΤΟ ΝΕΟ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΙ

Ἔχετε καλὴν ὑγείαν φίλοι μου καὶ συγγενεῖς,
 γὼ δὲν ἴσχω νὰ ζήσω μεσ' στὴ ζάλη τῆς ζωῆς.

Ἀπεφάσισα νὰ ζήσω πάνω στὰ ψηλὰ βουνά,
 νάχω τὸ Θεὸ βοήθεια τοὺς ἁγίους συντροφιὰ.

Προτιμῶ τὴν ἐρημίαν προτιμῶ τὴν μοναξιὰ,
 τὸ κελλὶ καὶ τὰ διβλία νάχω γιὰ παρηγοριὰ.

Προτιμῶ νὰ μὲ μισήσουν φίλοι μου καὶ συγγενεῖς,
 εἰς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου δὲν μὲ βοηθεῖ κανεὶς.

Ὁ προφήτης ὁ Ἥλιος καὶ ὁ μέγας βαπτιστής,
 παιδιόθεν ἦσαν φίλοι τῆς ἐρημικῆς ζωῆς.

Καὶ ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὅταν ἦτο ἐπὶ γῆς,
 ἐπροσῆχετο πολλάκις ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτοῖς.

Τοῖς ἐρημικοῖς γὰρ ὄντως μακαρία ἡ ζωὴ,
 γιὰτὶ μέρα νύκτα κάνουν εἰς τὸν πλάστην προσευχή.

Τὴν ζωὴν τῶν καλογήρων τίποτ' ἄλλο δὲν τιμᾶ,
 προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία καὶ τελεία μοναξιὰ.

Σκεπασθήκαμε μὲ ράσα μὲ τὴν ἔννοια αὐτῆ,
 ὅτι πρέπει νὰ μισοῦμεν τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ.

Ροῦχα μαῦρα νὰ φοροῦμε ἐδηλώσαμε ἑμεῖς,
 κί' ὅτι πρέπει νὰ θρηνοῦμεν τὴν κατάνυια τῆς ζωῆς.

Λάζαρος Μοναχὸς
 Νεοσκητιώτης

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγιορ.
 Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 229)

Κεφάλαιον 24ον

Μαρτυρίαι ἐκ τῶν ψαλμῶν
 τοῦ Δαυῖδ

Οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαυῖδ περιέχουν
 πολλὰς μαρτυρίας περὶ τῆς Δευτέρας
 Παρουσίας, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 ἐπιτροχάδην καὶ συντόμως. Ἐκεῖνο δ-

μως, ὅπερ περὶ τῆς συντελείας τοῦ
 αἰῶνος τούτου τόσοσ ἀναφέρε-
 ται, δὲν θὰ παρέλθω ἐν σιγῇ· «κατ' ἀρ-
 χὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας
 καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐ-
 ρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμέ-
 νεις καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθή-
 σονται καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις

αὐτοὺς καὶ ἀλλαγῆγονται· οὐ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι (φαλ. 101, 26 καὶ ἐξῆς). Καὶ διατί λοιπὸν ὁ Πορφύριος¹⁾, ὅστις ἐπαινεῖ τοὺς Ἰουδαίους διότι λατρεύουν τὸν μέγαν καὶ ἀληθῆ Θεόν, τὸν τρομερὸν καὶ εἰς τὰς θεότητας τὰς ἰδικὰς του, κατηγορεῖ τοὺς χριστιανούς ὡς μωροὺς καὶ μάλιστα ἐκ τῶν χρησμάτων τῶν θεοτήτων τούτων ὀρμώμενος; διότι, λέγουν οὗτοι, ὁ κόσμος θὰ ἔχη τέλος. Καὶ ἅμως ἰδοὺ ὅτι αἱ ἱεραὶ βίβλοι τῶν Ἑβραίων λέγουσιν εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον ὁμολογεῖ αὐτὸς ὁ φιλόσοφος ὅτι τρέμουσιν αἱ θεότητές του. «Ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί, αὐτοὶ ἀπολοῦνται». Τί λοιπὸν; ἴσταν οἱ οὐρανοὶ θ' ἀπολεσθοῦν, ὁ κόσμος, τοῦ ὁποῦ οἱ οὐρανοὶ ἀποτελοῦν τὸ ἀνώτερον μέρος καὶ τὸ ἀσφαλέστερον, δὲν θ' ἀπολεσθῆ; Ἐὰν ἡ γνώμη αὕτη ἀπαρέσκει εἰς τὸν Δία, τοῦ ὁποῦ τὸν χρησμόν, ὡς ἐγκυρότερον, δανεῖζεται διὰ τὸ ἐλέγξει τὴν εὐπιστίαν τῶν χριστιανῶν, διατί δὲν κατηγορεῖ τὴν σοφίαν τῶν Ἑβραίων ὡς μωρίαν, εἰς τὰ βιβλία τῶν ὁποίων εὐρίσκεται ἡ πεποιθήσις αὕτη; Ἐπειτα δὲ εἰς τὴν σοφίαν ταύτην (δηλ. τὴν τῶν Ἑβραίων), ἣτις τόσον πολὺ ἀρέσκει εἰς τὸν Πορφύριον, ὥστε νὰ τὴν ἀποδίδῃ καὶ εἰς τοὺς χρησμοὺς τῶν θεῶν του, εἰς τὸν Δία, λέγω, εἰς τὴν σοφίαν ταύτην ἀναφέρεται τὸ τέλος τῶν οὐρανῶν, ποῦ ἔγκειται ἡ υπερβολικὴ

¹⁾ Πορφύριος, ἐκ Τύρου Ἕλληγ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλωτίνου (233-304) ζήσας ἐν Ρώμῃ καὶ Σικελίᾳ· οὗτος διεμόρφωσε τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Πλωτίνου πολυγράφος συγγραφεὺς ὃν τοῖς ἄλλοις ἔγραψε καὶ δεκαπέντε βιβλία, ἅτινα ἀποτελοῦν πολεμικὴν κατὰ τῶν χριστιανῶν.

ἀπάτη ἐν τῇ πίστει τῶν χριστιανῶν ὥστε διὰ τοῦτο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο νὰ τὴν ἀποστρέφεται αὐτός; διότι κατ' αὐτὴν δογματίζεται ὅτι θ' ἀπολεσθῆ ὁ κόσμος, ἀνευ τῆς ἀπωλείας τοῦ ὁποῦ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπολεσθοῦν οἱ οὐρανοί. Καὶ εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς ἰδιαιτέρως καὶ δὲν εἶναι κοινὰ μετὰ τῶν Ἑβραίων, τ. ἔ. εἰς τὰ εὐαγγελικὰ καὶ ἀποστολικὰ, ἀναγινώσκειται «Παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α' Κορ. 7, 31) καὶ «ὁ κόσμος παράγεται» (Α' Ἰωαν. ἐπ. 6' 17) καὶ (Ματθ. κδ' 35) «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται» φράσεις ἐλαφρότεροι νομίζω ἀπὸ τὸ «ἀπολοῦνται»· καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ παλαιὸς κόσμος ἀπώλετο κατακλυσθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος, καταφαίνεται ἀρκετὰ σαφῶς ποῖον εἶναι τὸ μέρος τοῦ κόσμου, τὸ ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τοῦ ὄλου καὶ πῶς κατεστράφη τοῦτο καὶ ποῖοι εἶναι οἱ οὐρανοί, οἱ ἀναναισιθέντες τότε καὶ οἱ ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τὸ πῦρ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Καὶ λέγει ὀλίγον μετὰ ταῦτα «ἤξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἣ οὐρανοὶ ροιζηθὲν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσοῦμενα λυθήσονται καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται» (Β' Πιτρ. γ' 10-11). Ἐπειτα ἐπιφέρει «τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις».

Δύναται λοιπὸν νὰ νοηθῆ ὅτι ἐκεῖνοι οἱ οὐρανοὶ θ' ἀπολεσθοῦν τοὺς ὁποῦ ἀνέφερε πρὸ ὀλίγου ὡς ἀναναισιθέντας τότε καὶ οἱ ὁποῖοι τώρα προορίζονται διὰ τὸ πῦρ καὶ ὡς πρὸς

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

“ΤΟ ΛΑΥΣΑΪΚΟΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ,”

Ὁ ἀκαταπόνητος ἐκδότης κ. Σωτήριος Ν. Σχοινᾶς εἰς τὸν Βόλον, πού ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκδίδει τὴν θαυμαστὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην», ἐξέδωκε τελευταῖα τὸ νέον ἔργον τοῦ Ἀρχιμανδ. κ. Γαβριήλ Διονυσιάτου, καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγ. Διονυσίου ἀγίου Ὁρους, μὲ τὸν τίτλον «Λαυσαϊκὸν τοῦ ἁγ. Ὁρους»

Τὸ βιβλίον αὐτὸ τῶν ἑκατὸν δέκα σελίδων εἶναι ἀπὸ τὰ περισσότερον πληροφορο-

τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα θὰ πυρποληθοῦν, δύνανται νὰ νοηθοῦν, ὅτι θὰ καοῦν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐδρεύουν εἰς τὸ κατώτερον τμήμα τοῦ κόσμου, περιοχὴν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀναστατώσεων καὶ θυελλῶν καὶ ἤτις περιλαμβάνει κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον τοὺς ἀνακαινισθέντας οὐρανοὺς, ἐνῶ οἱ ἀνώτεροι οὐρανοὶ θὰ διατηρηθοῦν σῶοι καὶ ἐν τῇ ἀκεραιότητι τῶν θὰ παραμείνουν, ἐννοῶ τοὺς οὐρανοὺς ἐκεῖνους, εἰς τὸ στερέωμα τῶν ὁποίων εἶναι ἐγκατεστημένα τὰ ἄστρα.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸ γραφόμενον «οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Ματθ. κδ' 29) ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιδέχεται καὶ ἄλλην ἑρμηνείαν, καταδεικνύει ἔτι μᾶλλον ὅτι οἱ οὐρανοὶ θὰ παραμείνουν. Εἴτε λοιπὸν ἢ φράσις αὐτὴ εἶναι μεταφορικὴ, ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον εἴτε ὑπαινίσσεται κάποιον θαυμάσιον φαινόμενον ἄγνωστον σήμερον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠποκαλυφθῆ εἰς τὸν κατώτερον οὐρανόν· ἐντεῦθεν καὶ ὁ στίχος ἐκεῖνος τοῦ Βεργιλίου καθ' ὃν «ἄστὴρ διανύσας τὴν τροχίαν του μετὰ πολλῆς λάμπειος ἀπεκρύβη εἰς τὸ ἄλλος τῆς Ἰδης». (Ἀκολουθεῖ)

ριακά, πού ἔχουν γραφῆ γιὰ τὴν μοναστικὴ αὐτὴ πολιτεία. Στίς ἑκατὸν δέκα σελίδες τοῦ βιβλίου παρελαύνουν μ' ἓνα τρόπο γλαφυρώτατα ἐπιγραμματικόν, ὅλες οἱ ἀξιοσημεῖωτες μορφές τοῦ ἁγ. Ὁρους, ἡσυχαστικῆς, ἀσκητικῆς, συγγραφικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς καθὼς περιληπτικὴ ἱστορία ἕλων τῶν Μονῶν, τῶν Σκητῶν, τῶν Κελίων, τῶν Ἑσχασιτῶν καὶ Ἀσκητηρίων. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν, πού ἔχει φιλοτεχνήσῃ ἡ ἀγάπη, ἡ πίστις καὶ ἡ γνῶσις τοῦ θέματος, συμπληρῶνουν ἱστορικὰ ἀνέκδοτα καὶ ἄλλες μαρτυρίαι σχετικῆς μὲ τὸ Ὁρος.

Ὁ Πατὴρ Γαβριήλ μὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ πραγματοποιεῖ ἓνα ἔργον οὐσιαστικῆς διαφωτίσεως. Οἱ περισσότεροι ἐπισκέπται τοῦ Ὁρους πλησιάζουν τὴν μοναστικὴν πολιτείαν κατὰ τρόπον τραγιώτατα ἀτελεῖ. Ἄλλοι ἐλύθονται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν γραφικότητα τοῦ τοπίου καὶ τῶν κτισμάτων, ἄλλοι κινεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ περιέργεια διὰ τὰ κειμήλια καὶ τίς βιβλιοθήκας, ἀλλὰ ἐλαχίστους ἀπησχόλησεν ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ζωὴ τῆς μοναστικῆς αὐτῆς πολιτείας, ὅπου ἐκδηλώνεται θαυμαστὴ καὶ ἀκτινοδόξα. Ἀκοῦστε πῶς ὁ καθηγουμένος Γαβριήλ καλεῖ τὸν ἐπισκέπτην τοῦ ἀγίου Ὁρους νὰ μελετήσῃ τὴν μοναστικὴν αὐτὴν πολιτείαν, εἰς τὸν πρόλογον τοῦ «Λαυσαϊκοῦ» του.

«Διέλθετε καὶ ἕως τῆς ἐρήμου καὶ ἐκεῖ θέλετε εὖρει τὴν ὄντως πνευματικὴν ἐργασίαν. Εἰς τὰ ταπεινὰ ἐκεῖνα μοναχικὰ στρώματα θὰ ἀνακαλύψῃτε τοὺς πολυτίμους μαργαρίτας τῆς ἀρετῆς, τοὺς στεροὺς ἀδάμαντας τῆς ὑπομονῆς, τοὺς ἐργάτας τῆς κατὰ Θεὸν φιλοσοφίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν δύνασθε ὅλοι, καὶ παρ' ἕλην

τὴν καλὴν σας προαίρεσιν νὰ πράξητε τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ, μετὰ λύπης δλέπω καὶ ἐξ ἀκοῆς ἔχω, ὅτι εὐρίσκεται πολὺ παρεξηγημένη ἡ τάξις τῶν μοναχῶν, καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον μεταξὺ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦτο ἐπιχειρῶ, Θεοῦ συνεργοῦντος, τὴν ἱστορήσιν προσώπων καὶ πραγμάτων, ὅσα ἰδίως ὠσὶν ἤκουσα καὶ ὅσα ἀνέφερον ἡμῖν «οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται γενόμενοι» δσιώτατοι ἄνδρες τῆς παρελθούσης γενεᾶς. Καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ἀλόγου πεποιθήσεως, ὅτι ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἐλάχιστος, θέλω ἀνατρέφει ἐξ ὀλοκλήρου σφαλερὰς μὲν, ἀλλὰ χρονίους πεποιθήσεις, οὐδὲ εἰς φρούδας ἐλπίδας ἀναπαύμενος, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ μου τούτου σκαλαθύρματος θέλει ἀνατεῖλει ὁ χρυσοῦς αἰὼν διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος. Ἐπίσταμαι τὴν ἀσθενείαν μου, πιστεύω εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὅτι «ὁ κόσμος ἡμᾶς μισεῖ, καθότι πρῶτον αὐτὸν τὸν ἀναμάρτητον μεμίσηκεν», ἀλλὰ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου, ἀλγεῖ μου τὰ σπλάγχνα, πῶς γένος χριστιάνυμον, ἔθνος ἐλληνικόν, ἱεράτευμα ἅγιον, καθίσταται ἐπιλήσιμον τόσων ἀγαθῶν, τόσης δόξης, τόσης ψυχικῆς ὠφελείας καὶ αὐτῆς εἰσέτι τῆς ὑπάρξεώς του ὡς ἔθνους, καὶ ὡς κράτους, ἅτινα ὀφείλει εἰς τὸν μοναχικὸν θεσμόν, καὶ δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν του, ὡς ἔπρεπε καὶ ἐμπρέπει, ὅτι οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, διδάσκαλοι τοῦ γένους, ἱερομάρτυρες καὶ ἑθνομάρτυρες, ἑθναπόστολοι καὶ τάγματα θαλάσφων ἡρώων τῆς Πίστεως καὶ πατρίδος εἶναι μοναχισμὸς καὶ αὐτὴ αἴτη ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν καὶ μέχρι σήμερον ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ τὸν Μοναχισμόν. Εἴτε ὡς στρατεύμενος οὗτος καὶ προκινδυνεύων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἴτε ἐπιμελούμενος καὶ ἰώμενος τὰς ψυχὰς, εἴτε «ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς», εὔχεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κό-

σμου καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν θλιβομένης τε καὶ καταπονουμένης. Αὐτὸς «ὁ ἀείποτε προσευχόμενος διὰ τοὺς μηδέποτε προσευχομένους», κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον στήριγμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τοῦ ἔθνους μας, τῆς χριστιανικῆς μας κοινωνίας.

Οἱ παλαιοὶ πατέρες τῆς Αἰγύπτου, τῆς Νητρίας καὶ τῆς Νουβίας, εὗρον τὸν ἱστορικὸν τους ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δσιωτάτου καὶ λογίου πατρὸς Παλλαδίου, χρηρηγητὴν δὲ διὰ τὴν εὐρυτέραν συγγραφὴν καὶ διάσωσιν τὸν Πραιπόσιτον Λαῦσον, ἐξ οὗ καὶ Λαυσαϊκὸν ὠνομάσθη ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη συλλογὴ, ἡ σαγηνεύουσα τὰς ἀκοὰς μας κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς.

Οὐδαὶς θὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ χιλιετὴς Μοναστικὴ Πολιτεία τοῦ Ἄθου δὲν εὔρε μέχρι σήμερον τὸν Παλλάδιόν της. Ἀφάμενοι τοῦ μικροῦ τούτου ἔργου, τοῦ λίαν περιωρισμένου εἰς κύκλον χρόνου, ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι φωτεινὰ διάνοιαι ἄλλων ἀγιορειτῶν ἀδελφῶν, θέλουν προχωρήσει περισσότερον ἡμῶν εἰς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, καὶ τότε τὸ μικρὸν τοῦτο πονημάτιον θέλει λογισθῆ ὡς ἀφορμὴ πρὸς σοφούς».

Νομίζω πῶς δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, γιὰ ἕνα διβλίον τόσον διαφωτιστικὸν καὶ γραμμένο με τόσην ἀγάπην καὶ με τόσον ζῆλον.

Κωστῆς Μπασιτιάς

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

— Ὑπομένει τις τὰς βασάνους ὅταν γνωρίζῃ ὅτι αὐταὶ ἐκ τοῦ γενικοῦ καλοῦ εἶνε ἐπιβεβλημένα.

— Εἶνε σπουδαιότερον νὰ γνωρίζῃ τις νὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὰς ἀσθενείας παρὰ νὰ τὰς θεραπεύῃ.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΑΧΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 250)

Καθὼς ἐνοῦ κεραμέως ἀγκεῖον, ὁ περ λέγομεν στάμνα, ὁπότεν κτυπηθῆ εἰς πέτραν συντρίβεται ἢ ὄχι; παρομοίως λόγισον καὶ εἰς τὸν μοναχόν, ὁπότεν συγκρουσθῆ ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην συντρίβεται ὁ λογισμὸς του, καὶ ἀφανίζεται ἢ νοερὰ προσευχὴ ἀπ' αὐτοῦ, καθὼς τὸ σίδερον ὅταν ὑπὸ πέσει εἰς ἄλλας σκοριάζει καὶ δὲν χρηματεῖ εἰς τὸ ἐξῆς, ἔτσι ἀπεκαταστάθησαν καὶ τοῦ νῦν καιροῦ οἱ ἐρημίται, παρέπεσον εἰς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ ἐσκούριασαν κατὰ τὴν ἐρημικὴν ἐργασίαν· ἐκείνον τὸν γλυκασμὸν τῆς ἡσυχίας καὶ ἔγιναν ἀναίσθητοι κατὰ τὸν πόθον, ὁποῦ πρὶν εἶχον τῆς ἐρημικῆς ζωῆς καὶ ἀφησαν τὴν νοερὰν προσευχὴν, ἀνέλαβαν ἀνταυτῆς, τὴν οὐσίαν τοῦ κόσμου μὲ ὄλον τῆς τὸν στρατόν, οἱ ταλαίπωροι μοναχοί, ὁποῦ διὰ παντὸς καταγίνονται εἰς πρόσκαιρα καὶ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Φαντάζονται πῶς κάτι κάμουν· καὶ τὰ καμώματά τους εἶναι τοῦτα· ποῖος πρῶτον νὰ ἀρπάξῃ, καὶ νὰ ἀδικήσῃ ἓνας τὸν ἄλλον. Πηγαίνουν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν τάχα διὰ ψυχικῆς των σωτηρίας, καὶ στέκουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀντὶ νὰ ἐργάζωνται τὴν προσευχὴν, μελετώντες τὴν ἀδικίαν τῆς ἀρπαγῆς· ὁ ἓνας μελετᾷ καὶ λέγει. Πῶς νὰ κάμω, εἰς τὸ τάδε ὁσπητι δὲν εἶναι κανένας, νὰ πηγαίνω νὰ πάρω μερικὰ εἰδίσματα· ὅθεν ἐξαπατᾶται ἐκ τοῦ λογιμοῦ, καὶ ἀφίνη τὴν ἀγρυπνίαν, τρέχει εἰς τὴν διαβολικὴν μελέτην τῆς ἀρπαγῆς· καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ ὁ δεινὸς τοῦ ὁσπητίου, καὶ εἶτι

ἡῦρεν τὰ ἐσῆκῶσε καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸ καλύβι του. Βλέπει δὲ τὸ καλύβι του ἄδειον, διότι ἄλλος προτῆτερα ὑπῆγεν καὶ εἶτοι ἡῦρεν τὰ ἐπήρεν, καὶ τὰ ὑπῆγεν εἰς τὸ καλύβι του· βλέπει καὶ ἐκεῖνος τὸ καλύβι του εὐκαιρον, ἐπειδὴ ἄλλος ἐπρόλαβε καὶ διαπορούμενος μένει· ὥστε πληροῦται ὁ λόγος, τὸ δωρεὰν ἔλαβες δωρεὰν δός. Διὰ ταῦτα σὰς λέγω ποῖος πρῶτος νὰ ἀρπάξῃ, καὶ ἓνας τὸν ἄλλον νὰ ἀδικήσῃ. Ὅθεν ταῦτα ἀκολουθῶντας, μέλλουν νὰ ποιήσουν σύναξιν καὶ νὰ συναχθῶσι ἵνα ἐξετάσωσι τὰ γεγονότα, τί ἐστὶ τοῦτο; καὶ αὐτοὶ ἀναμεταξύ τους θὰ τὰ ἠξεύρουν ὅλοι· προσποιούμενοι τάχα πῶς δὲν ἠξεύρουν τίποτε εἰς ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν· καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι κλέπται καὶ ἱερόσυλοι, καὶ θεὸς νὰ πασχίζουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἀκουσθοῦν, ὅτι εἶναι ἀθῶοι εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο, πλὴν ἐκείνοι ὅπου θὰν' εἶναι τὸ ὄντι ἀθῶοι, θέλουσι λέγειν, ἄς κάμωμεν ἓνα ἀφωριστικὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμουν τοιοῦτα ἔργα. Ὅμοιος καὶ ἐκείνοι ὁποῦ ἔχουν τὸ ἔγκλημα, θέλουσι λέγει· ἄς κάμωμεν τὸ ἀφωριστικὸν διὰ νὰ φανερωθῆ ὁ τοῦτο ποιήσας. Τί πρᾶγμα εἶναι ἐτοῦτο ὁποῦ ἀκολουθεῖ εἰς ἡμᾶς; καλόγεροι ἡμεῖθα, ἢ κοσμικοὶ; ἀλλ' οὔτε οἱ κοσμικοὶ κάμουν τέτοιας λογῆς, καὶ αὐτοὶ ὁποῦ θὰ φωνάζουν περισσότερον, θέλουσι ἦσθαι οἱ ἴδιοι κλέπται καὶ ἱερόσυλοι. Ὅμως ἐκείνοι ὁποῦ δὲν θέλουσι ἔχειν τὸ ἔγκλημα τῆς ἀρπαγῆς θεὰς κοντιλιάζουσι τὸ ἀφωριστικόν. Οἱ τὸ ἔγκλημα ἔχοντες θέλουσι τὸ ἐμποδίζει ἀναγινώσκοντές

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Μετά τὴν πολύτιμον ζωὴν, ἱερώτερον πρῶγμα εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ προπάντων ἡ ἠθικὴ καὶ ἀγνή ζωὴ τῆς οἰκογενείας. Ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἐβδόμης ἐντολῆς διατάσσει νὰ μὴ προσβάλλωμεν τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τοῦ πλησίον, λέγων «Οὐ μοιχεύσεις». Διὰ τῆς ἐντολῆς ταύτης ὁ Θεὸς αὐστηρότατα ἀπαγορεύει τὴν κτηνώδη καὶ θανάσιμον ἀμαρτίαν τῆς μοιχείας, καὶ νομοθετεῖ νὰ ζῶμεν ἀγνῶς καὶ σωφράνως, διὰ μέσου τῆς συζυγίας.

«Μοιχεία εἶναι καὶ λέγεται ἡ ἀθέμιτος μεῖξις μεθ' ὑπάνδρου γυναικὸς ἄνευ σκοποῦ παιδοποιΐας, ἀλλὰ χάριν τῆς τῆςσαρκὸς φιληδονίας». Ἄλλως. «Μοιχεία ἐστὶν ἡ ἀθέμιτος σχέσις τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων μετ' ἄλλου ἐγγάμου προσώπου» (Προβλ. Μαρκ. ι'. 11.12). Ὁ θεολόγος Γρηγόριος λέγει «Οὐ μοιχεύσεις φησὶν ὁ νόμος· σὺ δέ, οὐδὲ ἐπιθυμήσεις ἐκ περιέργου θέας καὶ φιλοπόνου, φλέγον· τὸ πάθος». (προβλ. Ματθ. ε'. 28) «Ρίζα μοιχείας ἡ περιεργὸς θεὰ τῶν ὄψεων» (Ἀθανάσιος). Πᾶς λοιπὸν ἐπιβουλος καὶ παραβάτης τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ τῆς συζυγικῆς

τοῦ καὶ ἀλλήλους των θέλουσι· λέγει, ὅτι πρέπον δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς νὰ διαβασθῇ ἐτούτο τὸ γράμμα εἰς τὸ Κυριακόν· μὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὸ δικαίον θανά παραδιάζουσιν, ὅτι νὰ διαβασθῇ. Διατί δὲν τὸ διαβάζετε; καὶ οἱ ἄρπαγες ὑποκρινόμενοι εὐλόβειαν· ὦ ἀδελφοί· ἀτιμία μεγάλη θέλει προξενηθῆ εἰς ὄλους ἡμᾶς ἀφ' οὗ διαβασθῇ τὸ ἀφοριστικόν. Καὶ μὲ τοιοῦτον τρόπον λογοτριβῶντας, θανά μισηθοῦν ἄλλος τῶν ἄλλων, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των.

(Ἀκολουθεῖ)

κοίτης διαπράττει τὸ φοβερόν ἁμάρτημα τῆς μοιχείας. Ἡ μοιχεία εἶναι μέγα καὶ θεοστυγὲς καὶ κοινωνικὸν ἁμάρτημα· εἶναι παράβασις, βεβήλωσις, ἀθέτησις τοῦ γάμου, τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας καὶ αἰτία διαζυγίων. «Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρονους καὶ μοιχοῦς κρινεῖ ὁ Θεός». (Ἐβρ. κερ. ιγ'. 4).

Ἡ μοιχεία ἀντίκειται εἰς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον· ἐπομένως εἶναι θεομαχία καὶ ἀνθρωπομαχία ἡ μοιχεία. Ἡ μοιχεία εἶναι αἰσυχρὰ ἀμαρτία καὶ πολέμιος τῆς βουλήσεως τοῦ Θεοῦ τῆς ἠθικῆς ζωῆς, καὶ ρίζα πασῶν τῶν λοιπῶν σαρκικῶν πράξεων, παραλύει τὴν οἰκογενειακὴν ἀξίαν καὶ τιμὴν; συγγέει τὰ γένη αὐτῶν, καὶ ἄρδην ἀνατρέπει τὰς βάσεις αὐτῆς τε τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας ἐν γένει, εἶναι πολέμιος τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, ἣτις ἐπιφέρει μεθ' ἑαυτῆς ὀλέθρια κακά, καὶ μεγάλας ζημίας καὶ ἀναστατώσεις εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ ἀπόστο. Παῦλος λέγει, «Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν, ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστιν;». (Α' Κοριθ. 5' 19). Ἡ μοιχεία μολύνει σῶμα καὶ ψυχὴν, καὶ ἀποκλείει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ (Α' Κορ. 5' 9, Γαλ. ε' 19).

—Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἀγάπα καὶ πίστευε· τὸ μὲν σῶμα δύναται νὰ καταστρέψωσι, τὸ αἴσθημα δμως ὄχι, καὶ τότε ὁ σταυρὸς σου ἐστὶ δόξα. Νὰ πιστεύης καὶ νὰ ὑποφέρης ἀγογγύτως· ὀπίσσω μὲ δύναμιν καὶ καρτερίαν καὶ ἂν ὁ Θεὸς σοὶ στείλῃ καὶ ἄλλας δοκιμασίας εἰπέ τον, ὡς τὸ μέγα ἐκεῖνο θῦμα τὸ ἀποθανόν ἐπι τοῦ σταυροῦ διὰ σὲ «γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου», καὶ μία τοιαύτη καλὴ προᾶξις δικαίωνε πολλὰ ἁμαρτήματα. Ἐλλογήσατε οὖν τὸν Κύριον, ὅστις σὰς παιδεύει· αἱ καταδιώξεις τῶν κακῶν εἶνε στέφανος διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· μακάριοι οἱ θρηγοῦντες καὶ οἱ προσεχνόμενοι.

Ἀπάντησις εἰς σημείωμα.

Ο ΑΘΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Εἰς σημείωμα μὲ ἐπικεφαλίδα «Καὶ πάλιν ὁ Ἄθως», δημοσιευθὲν εἰς πρωτὴν ἡμερῆδα, σεβαστὸς Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ὁσημέραι ἐν τῇ Δύσει αὐξανομένου ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος. Οὐδεὶς ἀσφαλῶς θὰ ἐπεθύμει, νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον τοῦ σεβαστοῦ Καθηγητοῦ διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, ὡς καὶ τὴν βαθεῖαν προσωπικὴν αὐτοῦ συγκίνησιν ἐκ τῶν ἐν Ἄθῳ διασωζομένων ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας συμβόλων. Ὅπως δὲ ποτε ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ κ. Καθηγητὴς διατρέφει ἀγὰν ὄλως αἰσθήματα πρὸς τὸν ἁγιῶνιμον τόπον. Διατηροῦμεν ὁμῶς μεγάλας ἐπιφυλάξεις διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ξένων διὰ τὸν Ἄθῳ, περὶ ὧν οὗτος κάμνει λόγον.

Τὸ ἅγιον Ὅρος ἀποτελεῖ ὑψηλὴν βαθμίδα τῆς ὀρθοδόξου πνευματικῆς ζωῆς. Διὰ νὰ φθάσῃ τις, ὄχι εἰς τὴν αὐτόθι ἐγκαταβίωσιν, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν πλήρη κατανόησιν τῆς Ὁρθοδόξου μοναχικῆς ζωῆς, πρέπει προηγουμένως νὰ ἔχη καὶ σαφῆ τινα γνῶσιν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος καὶ νὰ βιοῖ αὐτὴν κατὰ τὸ δυνατόν συνεπέστερον. Ἀμφότεροι οἱ ὅροι οὗτοι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ πλησιάσῃ τις τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ διὰ νὰ δεχθῇ τὴν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν τῆς πνευματικότητος αὐτοῦ. Οἷασθῆ ποτε ἄλλης μορφῆς ἐνδιαφέρον, ἢ τουρισμὸς πρέπει νὰ ὀνομασθῇ, ἢ ἀρχαιολογικὸν ἐνδιαφέρον, ἢ ρωμαντισμὸς. Φοβούμεθα ὅτι οἱ συνήθως ἐκ τῶν ξένων ἐμφανιζόμενοι ὡς φίλοι τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἀνήκουν εἰς αὐτὰς τὰς κατηγορίας. Ἡ μετὰ τοιούτων ἐπαφῆ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ διαπιστώσωμεν. Κεκοπιακότες οὗτοι ἐκ τῆς ζωῆς, τῆς ψυχικῶς γηρασμένης Εὐρώπης καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ ἰσχυρὰν δόσιν νοσηροῦ ρωμαντισμοῦ, σπεύδουν εἰς Ἄθῳ πρὸς ἀναζητήσασιν ποιᾶς τιος γαλήνης, ἢ νέων ἀγνωστων βιωμάτων, τὰ ὅποια θὰ προσδώσωσι καινὸν περιεχόμενον εἰς τὴν κ

νότητα τῆς ἀνησυχου ψυχῆς των. Εἶναι συνήθως αὐτοὶ ἐπιστήμονες ἢ μὴ, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦντες βασικῶς διὰ πᾶν τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνδιαφέρονται εἰδικῶς μόνον διὰ τὸν Ἄθῳ, τιθέντες μάλιστα καὶ ὡς ὅρον διὰ τὴν εἰσδοχὴν των εἰς τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, τὴν ἄδειαν ἐγκαταβιώσεως ἐν ἀγίῳ Ὅρει. Τὸ γεγονός ὅτι κατῶρθωσαν οὗτοι νὰ εὑρωσι τοιαύτην σύντομον ὁδόν, ἣτις φέροι αὐτοὺς αὐτομάτως ἀπὸ τὴν τελείαν ἀγνοίαν καὶ παχυλότητα εἰς τὴν ἡσυχαστικὴν πνευματικότητα, αὐξάνει ἔτι μᾶλλον τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ρωμαντικῆς τῶν δυτικῶν φύσεως. Οὕτω, δὲν ἐκπλητιτόμεθα, ὅταν βλέπωμεν τοὺς τοιούτους φιλαγιορεῖτας νὰ ἐπιζητῶσι νὰ καταστῶσι καὶ μάρτυρες τῆς θεᾶς τοῦ Θεωρεῖου φωτός!! Φεῦ, ἢ παχυλὴ τοῦ βαρβάρου διάνοια ἐξήλωσε δόξαν Παλαμᾶ!

Οἱ ξένοι ἐπισκέπται τοῦ ἁγίου Ὁρους, πλὴν τινων ἐξαίρεσεων καὶ τούτων ὄλως σπανίων, ἐνδιαφέρονται κυρίως διὰ τὸν τουρισμὸν, τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Ἄθῳ. Ἐκ τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἣν ἥκιστα κατανοοῦσιν, ἀποκομίζουσιν ἐντυπώσεις ἀντιστρόφως ἀναλόγους πρὸς τὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντά των. Πάντοτε θὰ ὁμιλῶσιν οὗτοι περὶ τῶν «ρουπαρῶν μοναχῶν» καὶ τὴν ὀπισθοδρομικότητά των, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ συγχρονισμοῦ τοῦ Ἄθῳ, εἰς ἣν ἰδέαν προσηλυτίζουσι καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων. Τοιοῦτοι εἶναι συνήθως οἱ ξένοι ἐπισκέπται τοῦ Ἄθῳ, καὶ μέχρις ἐδῶ ἐκτείνονται αἱ ἱκανότητές των, νὰ κατανοήσωσι τι ἐκ τοῦ ἡμετέρου μοναχισμοῦ. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ συμπληροῦ ἢ ρωμαντικῶν διαθέσεις καὶ εἰ τις ἄλλη διάθεσις, περὶ ἧς ὁμῶς οὐκ ἐνταῦθα ὁ λόγος. Διότι ἢ πρὸς τὸν Ἄθῳ ἀγάπη καὶ ὁ δῆθεν φιλελληνισμὸς ἐνίων ἐξ αὐτῶν, κρύπτει κάτωθεν τῶν ψευδῶν τούτων αὐτοχαρακτηρισμῶν των ἕνα βαθὺν μι-

Η ΕΛΠΙΣ ΜΑΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου πελάγους ποῦ ξεσποῦν ἐπάνω εἰς τὰ ἀκρογιάλια τοῦ ἁγ. Ὁρους, ἄλλο μήνυμα δὲν φέρνουν ἀπὸ τὰ δάθη τῶν χιλιῶν χρόνων τῆς Μοναστικῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Ἁθωνος παρὰ τό: «Μείναιτε πιστοὶ μέσα εἰς τὸν κῆπον τῆς Παναγίας, ἐργαζόμενοι τὰ τῆς Μοναστικῆς φιλοσοφίας προστάγματα, ὡς ἄνωθεν λαβόντες τὴν κλήσιν δι' αὐτά». Τὸ μήνυμα αὐτὸ τῶν κυμάτων, πρέπει νὰ γίνῃ συνείδησις μέσα εἰς ὅλους τοὺς Ἀγιορείτας καὶ κυρίως εἰς τοὺς Ἱερομονάχους ποῦ προφάσει «νὰ διακονήσουν τὴν Ἐκκλησίαν» φεύγουν ἀπὸ τὴν μετάνοιάν τους καὶ ὡς κόραξ δὲν ἐπιστρέφουν μέσα εἰς τὴν Κιβωτόν—τὸ ἅγιον Ὅρος—τῆς σωτηρίας των.

Βέβαια τὸ ἁγ. Ὅρος δὲν πρόκειται νὰ χάσῃ τὴν αἴγλην καὶ ἀποστολὴν του ἐξ αἰτίας τῶν ἀποτυχημένων αὐτῶν Μοναχῶν, ποῦ δὲν λείπουν ἀπὸ ὅλας τὰς ἐποχάς, ἀλλ' ἐπειδὴ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μεταπολεμι-

σλληνισμὸν καὶ μίαν ἐκδηλον συμπάθειαν πρὸς ὠρισμένης μόνον ἐθνικότητος μοναχοὺς τοῦ ἁγίου Ὁρους. Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸ ξενικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος. Εἶναι συμβατικόν, τουριστικόν, ρωμαντικόν, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπίπλαστον ὑποκορύπτειν ἄλλα κίνητρα. (Τὰ ἐπὶ τοῦ Ἁθῶ ἕλην τοῦ David Balfour εἶναι ἀκόμη πολὺ νωπά). Θὰ εἴμεθα ἀφελεῖς πολὺ, πιστεύοντες, ὅτι μετὰ τοσαύτης εὐκολίας δύνανται οἱ ξένοι νὰ προσοικειῶνται σύμβολα, τὰ ὁποῖα παρ' ἡμῖν σήμερον πολὺ ὀλίγον συγκινοῦν, μολονότι ἀνήκουν ταῦτα εἰς κληρονομικὰ βιώματα τῆς Ὁρθοδόξου ψυχῆς· αὕτη εὐρίσκεται πολὺ πλησιέστερον πρὸς αὐτὰ ἢ οἱ ξένοι, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι ἐβαρβάριζον, ὅτε οἱ ἡμέτεροι ἐδημιούργουν τὸν ἑλληνορθόδοξον πολιτισμὸν.

«Ἀθωϊκός»

τοῦ ἀνθρώπου ἢ χριστιανικὴ πίστις ἔχει χάσει πολλοὺς θαυμαзоὺ ἀπὸ τὴν θερμότητά της, εἶνε χρέος μας νὰ περιορίζωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς παράγοντας ἐκείνους, ποῦ συντελοῦν εἰς τὴν ψύξιν τῆς πίστεως πρὸς ὅ,τι συνθέτει τὴν ἐθνικὴν μας ψυχὴν.

Καὶ πίστις πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας ψυχὴν δὲν θὰ εἰπῇ ἄψυχος ὀπισθοδρομικότης, ἀλλὰ δημιουργικὸς ἱστορισμὸς μετ' ἑλληνορθόδοξον βίωμα καὶ ἀκμάζουσαν τὴν μοναστικὴν Πολιτείαν τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ.

Ὅσοι δὲν ἐνεδάθουν εἰς τὴν ἐθνοθηρσκευτικὴν ἀποστολὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους, τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς ποῦ ἐκπέμπει ὁ πανορθόδοξος αὐτὸς πυρσὸς τοῦ Ἔθνους μας καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὴν πολῦτιμον ἀποστολὴν του.

Ἄν σήμερον εἶναι πτωχὴ εἰς πνευματικὴν ἀπόδοσιν ἢ σύνθεσις τῆς ἀγιορειτικῆς πολιτείας, εἰς τοῦτο συντελεῖ περισσότερον ἀπὸ τὴν «ἀγραμματοσύνην τῶν καλογήρων» ἢ θύραθεν σοφία ποῦ ἐθήρρευσε τοὺς θεολογοῦντας Ἀγιορείτας καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰς πρώτας πηγὰς τῆς Ὁρθοδόξιας. Καὶ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράττῃ ὀλόκληρον τὸ ἅγιον Ὅρος, τὸ κάμνει ἕνας βιοπαλαιστὴς χριστιανὸς εἰς Βόλον, ὁ κ. Σωτ. Σχοινιάς, ὅστις ἐκδίδει τὸ περιοδικὸν «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη».

Ἐνῶ ἡ Κοινότης τοῦ ἁγίου Ὁρους συζητεῖ ἀκόμη ἂν πρέπη νὰ ἐκδόσῃ ἰδικόν της περιοδικὸν καὶ δὲν κατενόηθη δυστυχῶς ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ τὸ παναγιορειτικὸν περιοδικὸν χωρὶς νὰ χάνεται ὁ καιρὸς μετ' εἰς ἄγονες καὶ ἐπιζήμιες διὰ τὸν Ἁθῶνα ἀντιγυμνίαις τῶν μὴ δυναμένων νὰ κατανοήσουν τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ ἐντύπου λόγου.

Μάλιστα θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τοὺς Ραδιοφωνικοὺς Σταθμοὺς Ἁθῶνων—

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
 ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφρασθεῖς εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν Ὁρθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 246)

25. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀντιλέγοντας, ἐὰν δέ τις ἐξ ἡμῶν, ὄχι ὡς ἀντιλέγων, ἀλλ' ὡς φιλομαθῆς, ζητῆ ἢ μάθη διατί ὑπέμεινε τὸν σταυρικὸν θάνατον καὶ ὄχι ἄλλον τινά, ἅς ἀκούσῃ καὶ οὗτος, ὅτι, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὄχι ἄλλως, συνέφερεν εἰς ἡμᾶς καὶ τοῦτο ὑπέφερε καλῶς δι' ἡμᾶς ὁ Κύριος, διότι, ἐὰν ἦλθεν οὗτος ἢ βαστάσῃ τὴν ἐναντίον ἡμῶν κατάραν, πῶς ἄλλως θὰ ἦτο κατάρα, παρά, ἐὰν ἐδέχετο τὸν ἐπικατάρτατον θάνατον; Ὁ θάνατος οὗτος εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, περὶ τοῦ

ὁποῦ ἐγράφη «Ἐπικατάρτατος ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Δευτερ. κ' 23 καὶ Γαλάτ. γ' 3). Ἐπειτα, ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου εἶναι λύτρον ὄλων καὶ «τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ» (Ἐφεσ. β' 14) λύεται διὰ τοῦ θανάτου τούτου καὶ γίνεται ἢ κλήσις τῶν ἐθνῶν, πῶς θὰ μᾶς προσεκάλει, ἐὰν δὲν εἶχε σταυρωθῆ; διότι μόνον ἐν τῷ σταυρῷ ἀποθνήσκει τις μὲ τὰς χεῖρας ἀπλωμένας, ἐπρεπεν, ὅθεν, ἢ ὑπομείνῃ καὶ τοῦτο ὁ Κύριος καὶ ἢ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας, ἵνα καὶ τὸν παλαιὸν λαὸν (τοὺς Ἰουδαίους) καὶ τοὺς ἐθνικοὺς καλέσῃ, καὶ ἐνώσῃ ἀμφοτέρους εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Θεσσαλονίκης καὶ ἡ «ᾠρα τοῦ ἁγίου Ὁρους», ἡ ὁποία πολλαπλῶς θὰ ὠφελοῦσε τοῦ Ἔθνους μας τὴν ψυχὴν, ὅπου τὴν περιτριγυρίζουν τὰ ζιζάνια τῶν ξένων προπαγανδιστῶν.

Ἄς τὸ παραδεχθῶμεν. Ὅσον ἀποφεύγομεν ἢ ἀντικρύσωμεν τὸν ἥλιον τῆς σωστικῆς ἀληθείας, τόσο καὶ θὰ σαπίζωμεν μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον τῆς ἀντιπνευματικῆς ζωῆς, καὶ ὄντως θὰ τρέφωμεν τοὺς λύκους κάθε ξένης προπαγάνδας ποὺ ἐπίμονα ζητοῦν ἢ ἐρημώσῃ τὸ ἅγ. Ὅρος καὶ ἢ ξηρανθῆ ἢ πίστις τοῦ λαοῦ μας εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Ἔθνους μας.

Θὰ φανῶμεν τόσο κατώτεροι καὶ ἀνάξιοι τῆς ἀποστολῆς μας ὥστε ἢ λεηλατήσουσιν οἱ ξένοι τὴν ἑλληνορθόδοξον ψυχὴν τοῦ ἔθνους μας; Τὸ ἅγιον Ὅρος, κτανοοῦν

τοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους τοῦ ὡς πυρκαϊὰ τὸ ἀπειλεῖ—μὲ ἐρήμωσιν, ἐπανίδρυσεν τὴν Ἀθωνιάδῃ Σχολῆν μὲ σκοπὸν ἢ δημιουργήσῃ τὰ νέα πνευματικὰ στελέχη τοῦ ἁγίου Ὁρους καί, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχει 30 μαθητὰς, 10 Μοναχοὺς καὶ 20 δοκίμους λαϊκοὺς καὶ διδακτικὸν προσωπικὸν μὲ συναίσθησιν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς καὶ ζέουσαν ἀγάπην πρὸς τὸ ἅγιον Ὅρος. Οὕτω, ἐλπίζομεν καὶ πιστεύομεν καὶ προσευχόμεθα μέσα ἀπὸ τὸ πνευματικὸν αὐτὸ φυτώριον τῆς Ἀθωνιάδος ἢ γιγαντωθοῦν νέα μεγαλεῖα καὶ πνευματικῆς δόξης διὰ τὸ Ἔθνος μας. Ἀμήν.

Ἱεροῦς Ζάνος Γουγουτᾶς

u. s. a.

Τούτο εἶπεν ὁ ἴδιος σημαίνων μὲ ποῖον εἶδος θανάτου θὰ ἠλευθέρωνε τοὺς πάντας «ὄταν ὑψωθῶ», λέγει, «πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτὸν» (Ἰωάν. ιβ' 32). Καὶ πάλιν, ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τοῦ γένους ἡμῶν, ὁ διάβολος, ἐπειδὴ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πλανᾶται εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ κάτω καὶ ἐκεῖ ἐξουσιάζων τοὺς μετ' αὐτοῦ ὁμοίους του ἐν τῇ ἀπειθείᾳ δαίμονας, ἐξάπατα δι' αὐτῶν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς φαντασίας, προσπαθεῖ δὲ καὶ τοὺς ἀνερχομένους πρὸς τὴν ἀλήθειαν νὰ ἐμποδίξῃ. Περὶ τούτου ὁ Ἀπόστολος λέγει· «Κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργῶντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας» (Ἐφεσ. β' 2), ἦλθε δὲ ὁ Κύριος, ἵνα τὸν μὲν διάβολον καταβάλῃ, καθαρῶς δὲ τὸν ἀέρα καὶ διανοίξῃ τὴν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἄνοδον δι' ἡμᾶς, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος «διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτέστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ» (Ἐβρ. ι' 20), τοῦτο δ' ἔπρεπε νὰ γίνῃ διὰ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διὰ τίνος ἄλλου θανάτου θὰ ἐγίνοντο ταῦτα, εἰ μὴ διὰ τοῦ ἐν τῷ ἀέρι γενομένου, λέγω δηλαδὴ ἐν τῷ σταυρῷ, διότι μόνον ὁ διὰ τοῦ σταυροῦ θανατούμενος ἀποθνήσκει ἐν τῷ ἀέρι. Καὶ εὐλόγως τοῦτον τὸν θάνατον ὑπέμεινε ὁ Κύριος, διότι διὰ τοῦτο ἐκαθάριζε μὲν τὸν ἀέρα ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τῶν δαιμόνων λέγων· «Ἐθεώρουν τὸν σκτανᾶν ὡς ἀστραπὴν πεσόντα» (Λουκ. ι' 18) ἀνεκαίνιζε δὲ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον λέγων πάλιν «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάραθτε πύλαι αἰώνιοι» (ψαλμ. κγ' 7). Ὁ Λόγος δὲν ἔχει ἀνάγκη ν' ἀνοιχθοῦν αἱ πύλαι δι' αὐτὸν, ἀφοῦ εἶναι ὁ Κύριος τῶν πάντων οὔτε τι ἐκ τῶν κτισμάτων ἦτο κλειστὸν εἰς τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἡμεῖς ἡμεθα οἱ ἔχοντες ἀνάγκη, ἡμᾶς τοὺς ὁποίους ἔφερον ἐπάνω διὰ τοῦ σώματός του, ὅπως δηλαδὴ προσέφερε τὸ σῶμα εἰς τὸν θάνατον ὑπὲρ πάντων, τοιοῦτοτρόπως πάλιν δι'

αὐτοῦ διήνοιξε τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον.

26. Ὁ ἐν τῷ σταυρῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἄρα θάνατος ἦτο πρέπων καὶ ἀρμόζων καὶ ἡ αἰτία τούτου ἐφάνη δικαιολογημένη κατὰ πάντα, ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ σταυροῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ σωτηρία πάντων καὶ οὐχὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Διότι τοιοῦτοτρόπως δὲν ἀφήκεν ἑαυτὸν ἀφανῆ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀλλὰ τὴν μὲν κτίσιν ἔκαμε νὰ μαρτυρήσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ δημιουργοῦ τῆς, τὸν δὲ ναόν του, τὸ σῶμά του δὲν ἀφήκεν ἀνηρητημένον ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ, μόνον διὰ νὰ δείξῃ αὐτὸ νεκρὸν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ θανάτου συμπλοκῆς, ἀνέστησεν εὐθὺς αὐτὸ τὴν τρίτην ἡμέραν, φέρων νίκας καὶ τρόπαια κατὰ τοῦ θανάτου τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀφθαρείαν τοῦ σώματος. Ἡ δύνατο ν' ἀναστήσῃ τὸ σῶμα ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον καὶ νὰ δείξῃ πάλιν ὅτι ζῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε, διότι προεῖδεν, ὅτι ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἢ ὅτι δὲν ἀπέθανε τελείως, ἐὰν ἀμέσως ἀνίστατο, ἴσως δὲ πρὸς τοῦτοις, ἐὰν ἐγίνετο ταῦτοχρόνως καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις, δὲν θὰ ἐφαίνετο ἡ δόξα τῆς ἀφθαρείας. Διὰ νὰ δειχθῇ λοιπὸν νεκρὸν τὸ σῶμα, ὑπέμεινε ὁ Λόγος μίαν μέσσην ἡμέραν καὶ τὴν τρίτην ἔδειξε τοῦτο εἰς πάντας ἀφθαρτον καὶ ἀφοῦ ἐδείχθη τοῦτο νεκρὸν τὸ ἀνέστησε τὴν τρίτην ἡμέραν, διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ἀπίστευτον, ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον σῶμα, ἐὰν ἔμεινε ἐν τῷ τάφῳ ἐπὶ πολὺ καὶ ἐφθεῖρετο τελείως, καὶ ἔνεκα τοῦ χρόνου θὰ ἐλησμονοῦντο τὰ γενόμενα καὶ θὰ ἡ δύνατό τις νὰ μὴ πιστεύσῃ τὰ φαινόμενα. Διὰ τοῦτο δὲν ἔμεινε περισσότερο τῶν τριῶν ἡμερῶν καὶ δὲν ἔκαμε νὰ περιμένουν πολὺ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἠκούσαν αὐτὸν νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἀναστάσεως, ἀλλ' ἐνόσω ἀπήχουν ἀκόμη οἱ λόγοι εἰς τὰ ὦτά των καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔβλεπον καὶ ἡ διάνοιά των φοβισμένη καὶ ἔζων ἀκόμη ἐπὶ τῆς

γῆς καὶ οἱ θανατώσαντες ἦσαν εἰς τὸν τόπον καὶ ἑμαρτύρουν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἔδειξε τὸ νεκρὸν σῶμα ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον καὶ ἀπέδειξεν εἰς ὄλους, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἐνοικοῦντος Λόγου δὲν ἀπέθανεν ἐκ φυσικῆς ἀσθενείας, ἀλλ' ὅτι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Σωτῆρος ἐξηφανίσθη ὁ θάνατος.

27. Τοῦ ὅτι ὁ σταυρὸς ἐνίκησε καὶ κατέλυσε τὸν θάνατον καὶ δὲν ἔχει πλέον οὗτος δύναμιν, ἀλλ' εἶναι πράγματι νεκρὸς, μεγάλη ἀπόδειξις καὶ φανερά πίστις εἶναι τὸ ὅτι καταφρονεῖται οὗτος παρὰ πάντων τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπέρχονται ἐναντίον του πάντες χωρὶς νὰ τὸν φοβοῦνται πλέον, ἀλλὰ τὸν καταπατοῦν ὡς νεκρὸν διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως. Πρὶν ἢ γίνῃ ἡ θεία ἔλευσις τοῦ Σωτῆρος, ὁ θάνατος ἦτο φοβερός καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἁγίους καὶ ἐθρῆνον πάντας τοὺς ἀποθνήσκοντας ὡς χαμένους, νῦν δέ, ὅποτε ὁ Σωτὴρ ἀνέστησε τὸ σῶμα, ὁ θάνατος δὲν εἶναι πλέον φοβερός, ὅλοι δὲ οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες τὸν πατοῦν, ὡς νὰ εἶναι τίποτε, καὶ προτιμοῦν μᾶλλον νὰ ἀποθά- νουν παρὰ ν' ἀρνηθοῦν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐπειδὴ γνωρίζουν καλῶς, ὅτι ὅχι μόνον δὲν καταστρέφονται, ἀλλὰ καὶ ζῶσι καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεως γίνονται ἀφθαρτοι. Ὁ διάβολος, ὁ ὅποιος ἔχαιρε πονηρῶς ἐν τῷ θανάτῳ, τώρα, ἐπότε αἱ ὠδίνες τοῦ θανάτου (Πραξ. 6' 24) κατεστράφησαν, ἔμεινε μόνος ἀληθῶς νεκρὸς. Καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι πρὶν πιστεύσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Χριστὸν φοβοῦνται τὸν θάνατον καὶ δειλοῦν πρὸ αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲ προσέλθουν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, τοσοῦτον καταφρονοῦν τὸν θάνατον, ὥστε προθύμως ἔρ- μουν πρὸς αὐτὸν καὶ γίνονται μάρτυρες

τῆς ἐξ αὐτοῦ γενομένης ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Καὶ παιδιά ἀκόμη σπεύδουν πρὸς τὸν θάνατον καὶ γυμνάζονται κατ' αὐτοῦ, ὅχι μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Τοσοῦτον ἐξηθῆνεν, ὅτε καὶ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐξηπατήθησαν πρὶν παρ' αὐτοῦ, τώρα τὸν περιπαίξουν ὡς νεκρὸν καὶ ἄνευ δυνάμεως. Ὅπως τὸν τύραννον, δηλαδὴ, ὁ ὅποιος κατενικήθη ὑπὸ τοῦ γνησίου βασιλέως καὶ ἐδέθη πόδας καὶ χεῖρας, περιπαίξουν ὅλοι οἱ διαβάται καὶ τὸν κτυποῦν καὶ τὸν περιπαίξουν μὲ μορφασμούς, ἐπειδὴ δὲν φοβοῦνται πλέον τὴν ὀργὴν του καὶ τὴν ἀγριότητα, διότι τὸν ἐνίκησεν ὁ βασιλεὺς, τσιουτοτρόπως καὶ τὸν θάνατον, ὁ ὅποιος ἐνίκηθη καὶ ἐστιγματίσθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ σταυρῷ καὶ ἔχει δεθῆ χειροπόδαρα, πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες διάβηται τὸν καταπατοῦν καὶ τὸν χλευάζουν μαρτυροῦντες διὰ τὸν Χριστὸν, τὸν λοιδοροῦν καὶ λέγουν τὰ ἄνωθεν κατ' αὐτοῦ γραμμένα «Ποῦ σοῦ, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σοῦ ἄδη τὸ νίκος; (Α' Κορινθ. ιε' 55 καὶ Ὡσηὲ ιγ' 14).

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 25

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 25, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ὁ βίος ἁγ. Εἰρήν. Χουσοβ. »	2.50
— Ἀκολ. Μ. Ἀγιασμοῦ Θεοφ. »	1.—
— Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως »	1.50
— Εὐαγγελικὸς Κήπος »	5.—
— Λουλούδια τοῦ Παραδείσου »	5.—
— Ὁδηγὸς εἰς τὴν Βασιλ. τῶν Οὐρανῶν »	5.—
— Μικρὸν Εὐχολόγιον »	2.—
— Τὰ θαύματα τῆς Γοργουπη- κίου »	1.50
— Ὁ Μέγας Κωνὸν Ἀνδρ. Κρήτης »	1.50
	<hr/> 25.—

ΔΑΝΙΗΛ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΜ ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ
ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ ΑΓΙΟΥ ΘΡΟΥΣ

Δ Ο Γ Ο Σ

Περὶ διαφόρων παθῶν καὶ ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ καὶ κυρίως
περὶ νηστείας καὶ περὶ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 241)

Ἀπεναντίας δὲ πάλιν, ἔταν τις ἐκ τῶν νέων ἐκπαιδευθῆ μονομερῶς τὴν θύραθεν παιδείαν, καὶ ἀσπασθῆ τὴν σημερινὴν πολιτικὴν καὶ γίνῃ ἀλλότριος τῶν χριστιανικῶν ἡθῶν, οὗτος μακαρίζεται καὶ ἐπαινεῖται ὡς εὐγενῆς καὶ μακάριος, λέγοντες καὶ δι' αὐτόν, χαρὰ εἰς τοὺς γονεῖς του ἐπειδὴ ἀπέκτησαν τοιοῦτον υἱόν. Ταῦτα λέγων ἀγαπητοὶ δὲν ἀντιστρατεύομαι τὴν παιδείαν, οὐχί, ἀλλὰ τὰ αἷτια τῆς ἀπάτης στηλιτεύω, ἅτινα παρεισέφρυσαν εἰς αὐτήν. Οὐχ ἦττον ὅμως εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ χριστιανοὶ σήμερον καταγίνονται εἰς τὴν ἀνέγερσιν καὶ σύστασιν τῶν σχολείων, καταφεύγουσιν εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα, ἐπιθυμοῦσι τὴν προαγωγὴν τῶν τέκνων καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν, τὰ ὅποια ταῦτα εἶναι πραγματικῶς ἀξία ἐπαίνου, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ ταῦτα μόνον περιορίζονται χωρὶς νὰ ἐκπαιδεύωσι καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν μόρφωσιν, διὰ τοῦτο ἀντὶ ὄφελος βλάβῃν προξenoῦσι τοῖς τέκνοις αὐτῶν.

Ἡ παιδεία ἀγαπητοί, ὅταν συνοδεύεται μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐσεβείαν, αὕτη δύναται νὰ κάμῃ ὄντως τοὺς σπουδάζοντας αὐτήν ὡς ἐγένοντο οἱ Βασιλεῖοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Γρηγόριοι καὶ καθ' ἑξῆς τόσοι τοιοῦτοι.

Πολλοὶ δὲ πάλιν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν βλέποντες τὴν ρηθεῖσαν κατάσταση τῆς σημερινῆς γενεᾶς, λέγουσι: διὰτὶ ἄραγε τὴν ἀνευλάβειαν σήμερον

μερον εἰς τὰ θεῖα ἀπὸ ἡμᾶς; Διὰτὶ τοιαύτη καταφρόνησις τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων; Διὰτὶ ἐφύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν; Διὰτὶ ἐσηκώθη ἡ αἰδῶ ἀπὸ τοὺς νέους; ἢ σωφροσύνη ἀπὸ πολλοὺς; Διὰτὶ παρεισέδυσαν τοσοῦτον αἱ φιλονικεῖαι, αἱ μάχαι, αἱ κλοπαί, αἱ βλασφημίαι, οἱ ὄρκοι, αἱ ἐπιπορκίαι, οἱ φυλετισμοί, αἱ ἀσέβειαι καὶ τὰ τοῦτων ὅμοια κακὰ; Διότι, θὰ εἶπω, τοιοῦτους μᾶς θέλει ἡ σημερινὴ ἐποχὴ, τοιαῦτα διδάσκει ὁ νεωτερισμὸς καὶ ἡ πολιτικὴ.

Ἡ σημερινὴ πολιτικὴ θέλει τοὺς χριστιανοὺς νὰ καταγίνωνται εἰς ἐφευρέσεις νεωτέρων ἐπιστημῶν. Θέλει νὰ δίδωνται ὀλοτελῶς εἰς τὰ ἐπίγεια διδάσκει νὰ ἀσπάζωνται τὸν ἐθνισμόν καὶ οὐχί τὸν χριστιανισμόν. Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ θέλει τοὺς χριστιανοὺς νὰ εὐρίσκωνται εἰς παντελεῖ ἡλθῆν καὶ ἄγνοιαν τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων των. Θέλει αὐτοὺς νὰ μὴ σπουδάζωσι τὴν ὄντως φιλοσοφίαν, ἣτις ἐστὶν ἡ χριστιανικὴ γνῶσις. Θέλει τοὺς χριστιανοὺς νὰ σεμνώνωνται μόνον μὲ τὸ ὄνομα, καὶ οὐχί μὲ τὰ ἔργα. Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς (ὁ κακῶς νοούμενος) διδάσκει τὰς νεάνιδας νὰ ὀμιλῶσιν ἐλευθέρως μετὰ τῶν νέων, καὶ ἐπὶ παρρησίᾳ τῶν γονέων αὐτῶν. Ὁ ρηθεῖς πολιτισμὸς τὴν ὀφθαλμοπορνεῖαν καὶ τὸ ἐμπαθῶς ὀμιλεῖν δὲν τὸ θεωρεῖ ἁμάρτημα. Παρατρέχω καὶ ἕτερα πλεῖστα, ἅτινα παρεισέδυσαν εἰς τὴν σημερινὴν πολιτικὴν, τὰ ὅποια δὲν

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθύμιου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητῶς)

Κατὰ τοὺς χιλίους τετρακοσίους ὀγδοήκοντα ἕξ (1486) χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ καὶ ἐπέκεινα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἔκεισε κυριευόντων, ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἰωακείμ τοῦ ἕξ Ἀθηνῶν, καὶ Συμεῶν μοναχοῦ τοῦ Τζεκάρη, ἧτις ὑπὸ τῶν ἀραβικῶν βιβλίων μετεγλωττίσθη ἁπλῶς παρὰ τινος εὐσεβοῦς, κατὰ τοὺς χιλίους ἑξακοσίους ὀγδοήκοντα ὀκτῶ χρόνους (1688) καὶ τανῦν μικρὸν διορθωθείσα ὡς ἦν παρὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Ἐφραίμ, ἔξεδόθη εἰς τύπον διὰ τῆς αὐτοῦ ἐπιμελείας πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων ὀρθοδόξων.

Τῆς βασιλείας τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ, οἷς οἶδεν ὁ Κύριος κρίμασι, μεγαλυνθείσης, ὑπέπεσεν ἡ Αἴγυπτος εἰς χεῖρας αὐτῶν, κατὰ τὸν ἕβδομον αἰῶνα, πρὸς τοὺς ἑπτὰ λέγω χιλιάδας χρόνους ἀπὸ Ἀδάμ. Πρὸς δὲ τὰς ἀρχὰς σχεδὸν τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν βασιλείας, ὅτε ἐν Αἴγυπτῳ ἔβασίλευεν ὁ καλούμενος Μέλεκμήναξ, ἦτον Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κάποιος Γρηγόριος, πρὸ αὐτοῦ δὲ ἦτον οἱ πατριαρχεύσαντες ἑξήντα ἑπτὰ, ὡς εὐρηταὶ ἐκ τοῦ μετεγλωττισθέντος, πλὴν εἶναι καὶ πλείονες, ὡς συμπεραίνονται ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· καὶ αὐτὸς γοῦν, ὡς ἐδύνητο,

εἶναι ἴδια τοῦ γράφοντος νὰ τὰ ἀφηγηται.

Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιελθόντων πραγμάτων καταστάσει, τί ἀναμένομεν πλέον; ἀλήθειαν; καὶ αὕτη ἐφυγαδεύθη, ἐπειδὴ ἠσπάσθημεν τὰς ἀρχὰς τῶν ἀντιφρονούντων. Ἀγάπην; Καὶ αὕτη ᾤχετο μετὰ τῆς ἀληθείας, ἐπειδὴ διδασκόμεθα τὰ ἐναντία αὐτῆς. Φόβον Θεοῦ; καὶ ποῦ ἐστίν; ἐπειδὴ καταφρονούντες πᾶσαν ἐντολὴν Θεοῦ, πράττομεν ἔργα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα τῷ θελήματι αὐτοῦ. Πίστιν, ἐλπίδα καὶ εὐσέβειαν; Καὶ αὗται ἐμάκρυναν φυγαδευθεῖσαι ἀπ' ἡμῶν, ἐπειδὴ ἀπιστοῦντες τὰ ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἀφηγηθέντα τὰ λέγοντα· «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» καὶ μὴ ἐλπίζοντες εἰς αὐτὰ ἀρνούμεθα τὴν εὐσέβειαν. Πρόσδοκον χριστιανικὴν καὶ πνευματικὴν; Καὶ πῶς δυνάμεθα ἀποκτήσαι αὐτάς, ἐνῶ τὰ μέσα δι' ὧν αὗται

προέρχονται, ἡμεῖς πασιφανῶς τὰ ἀποφεύγωμεν; Παραβάλλοντες ὁμῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μὲ τὴν σημερινήν, δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν ἀπερισκέπτως τὸν ἔπαινον ἢ τὴν εὐθύνην εἰς τὴν ἰδιότητα τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ χρόνου ἐπειδὴ ἀπέναντι τῆς αὐτεξουσίου προαιρέσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τῆς ἀγαθωτάτης ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἀνθρώπου θελήσεως τοῦ παναγάθου Θεοῦ, οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουσιν οἱ χρόνοι καὶ οἱ καιροὶ νὰ μεταβάλωσι τὴν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὴν κάμωσι καλὴν ἢ κακὴν. Οἱ προγενέστεροι χριστιανοὶ ἔχοντες ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ συναισθανόμενοι τὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ συνάμα συλλογίζόμενοι ὅτι πάροικοι εἰσὶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐπροσπάθουν νὰ μορφώσωσι τὸν βίον αὐτῶν μὲ τὸ καθεστὼς τοῦ χριστιανικοῦ πολιτεύματος, ὅπερ ἐκπληροῦντες νομίμως ἐγένοντο χριστιανοὶ τέλειοι.

(Ἀκολουθεῖ)

κυβερνήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον ἱκανὸν καιρὸν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὅθεν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀποφθάνισθέντες ποιμένος οἱ χριστιανοί, ἔμειναν εἰς μεγάλην λύπην καὶ ἔννοιαν διὰ τὰ εὐφροῦν ἄξιον ποιμένα, καὶ ἔδεδοντο διὰ τοῦτο νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς Κύριον, ὁ ὁποῖος οὐ παρεῖδε τὴν αἴτησίν τους ὡς εὐλογον, ἀλλὰ τοὺς ἐχάρισεν ἕτερον ποιμένα ἀξιώτερον. Ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εὐρίσκετο εἰς Αἴγυπτον κάποιος ἱερομόναχος ἐνάρετος καὶ σοφὸς ἄνδρας καὶ ἄξιος ἀληθῶς διὰ τὰ ἀναβιβασθῆ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος ἦτο μὲ σοφίαν καὶ σωφροσύνην καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἔστολισμένος· εἶχε δὲ καὶ ἐλεημοσύνην καὶ συμπάθειαν εἰς τὸν λόγον του ἀμετρον, ἔπειδὴ ἄρτον οὐκ ἤσθιεν, ἐὰν δὲν ἔδιδε πρῶτον ἐλεημοσύνην πλουσίως τοῖς πτωχοῖς. Καὶ διὰ τοῦτο τόσον τὸν ἀγαποῦσαν, οὐ μόνον οἱ χριστιανοί, ἀλλὰ τολμῶ εἶπεν καὶ οἱ ἄσεβεῖς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεὺς εἶχον εἰς αὐτὸν ἀπειρον ἀγάπην καὶ ἔννοιαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐσυνάχθησαν ἅπαντες οἱ χριστιανοί, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ συμβουλευθῶσι, καὶ ἔλεγον συζητοῦντες, ἄραγε τίς εἶναι ἄξιος καὶ προκομμένος νὰ γένη διὰ ποιμένας τους καὶ δὲν εὐρέθη ἄλλος ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχαρίσματος, πάρεξ αὐτὸς ὁ Ἰωακείμ. Διὰ τοῦτο γαῦν τὸν ἐπαρακαλοῦσαν οἱ χριστιανοί καθ' ἑκάστην νὰ δεχθῆ τὸ ἄξιωμα τῆς πατριαρχίας καὶ αὐτὸς ὡς ταπεινόφρων ὅπου ἦτον, ὠνόμαζε τὸν εαυτὸν του ἀνάξιον τῆς τοιαύτης καταστάσεως. Πλὴν βλέποντας τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν, ἔστερεξε καὶ στατικῶς του, καὶ ἔγινε Πατριάρχης, διότι ἐὰν δὲν ἐγένετο ἔδιδε κάποιον πρόσκομμα, σκάνδαλον εἰς τὸν λαόν, καὶ διὰ τοῦτο ἄκων καὶ

μὴ βουλόμενος, ὡς εἴπομεν, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ τοῦτο ὡς νομίζω νὰ ἦτο τοῦ Θεοῦ θέλημα καὶ τῆς θείας αὐτοῦ προνοίας ἔργον, διὰ τὰ μὴ κρύπτεται ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μῶδιον, ἀλλὰ νὰ τεθῆ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα λάμπη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν φωνήν.

Τοῦ ὁποῖου ἡ πατρίδα μὲν ἦτον αἱ Ἀθήναι, ἀπὸ εὐγενεῖς γονεῖς καὶ πιστούς. ὅταν δὲ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον καὶ ἔγινε Πατριάρχης, ἦτον χρόνων τριάκοντα ὀκτώ (38), ἄνθρωπος ἱεροπρεπῆς καὶ σεβάσμιος καὶ ἄξιος εἰς τὰ πάντα, θεωρίᾳ καὶ πράξει, τὸ δὲ γένειον αὐτοῦ μακρὸν καὶ ὠραῖον ἕως τὴν ὄσφυν αὐτοῦ καὶ πολλὰ σοφὸς καὶ ἐνάρετος· καὶ περὶ τούτων μὲν ἄρκει εἰς τοσοῦτον, πλὴν ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μας.

Ὅταν ἔγινε λοιπὸν Πατριάρχης οὗτος ὁ θαυμαστός Ἰωακείμ, ἔγινε χαρὰ μεγάλη εἰς τοὺς χριστιανούς καὶ ἄρχισεν εὐθύς νὰ διδάσκη καὶ νὰ κηρύττη τὰ θεῖα λόγια ἐπ' ἐκκλησίας καὶ νὰ νουθετῆ τοὺς λαοὺς ταύτης· καὶ τοῦτο ἠβουλήθη νὰ τὸ δεῖξη οὐχὶ μὲ λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἔργον. Καὶ ἀρχίζει μὲν πρῶτον αὐτὸς κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας ἀρετὰς καὶ ὅσον βίον καὶ ἂν εἶχε τὸν ἐδιαμοίρασε τοῖς πτωχοῖς, ἔπειτα ἐπαράγγειλε τῶν ἱερέων ἀνάμεσα εἰς τὰ λοιπὰ καὶ τοῦτο μετὰ ἐπιτιμήσεως, ὅτι μηδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ τολμήσῃ ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν ἄσπρα, οὐδὲ εἰς τὴν θεῖαν Κοινωνίαν. Ὅμοίως δὲ καὶ τοὺς λαϊκοὺς ἐνουθέτει πατρικῶς καὶ νομίμως, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὰς νομίμους αὐτῶν γυναῖκας νὰ μὴ συνουσιάζονται μὲ ἄλλας, οὐδὲ μὲ τὰς σκλάβων, ὅτι εἶναι ἀνομία μεγάλη καὶ φοβερὰ, ἀγκαλὰ εἰς τοὺς ἔξωθεν δὲν ἐνομίζοντο ἁμαρτήματα.

Ταῦτα ἀκούοντες οἱ χριστιανοὶ ἐχάρη-

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

τοῦ ἱερομονάχου καὶ ἰσαποστόλου, αἰ σωζόμε-
ναι πέντε διδαχαί, κηρυχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
ιδίου κατὰ τὸ 1777 ἔτος.

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 307 τοῦ ιη' ἔτους)

Μᾶς ἔδωκε τὰ χέρια νὰ κάμνωμεν τὸν σταυρόν μας, μὲ πίστιν καθαρὰν, μὲ φόβον, μὲ τρόμον καὶ εὐλάβειαν, καὶ ὄχι νὰ πιάνωμεν τὸ τουφέκι καὶ νὰ σκωτῶμεν τὸν ἀδελφόν μας, καὶ νὰ τὸν κλέπτωμεν, καὶ νὰ τὸν κατατρέχωμεν, καὶ νὰ τὸν θα-

νατώνωμεν, καὶ νὰ τὸν ὀνειδίζωμεν. Μᾶς ἔδωκε τὰ πόδια νὰ περιπατῶμεν εἰς τὸν δρόμον τὸν καλόν, καὶ ὄχι νὰ περιπατῶμεν καὶ νὰ κάμνωμεν κακόν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας. Ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἀπὸ τὸν τίμιον Ἰωάννην τὸν Πρό-

σαν χαρὰν μεγάλην, πῶς ἐπλούτησαν τοιοῦτον καὶ τηλικοῦτον ποιμένα ἐνάρετον, σοφόν τε καὶ διδάσκαλον, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἀνόητοι, δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς νουθεσίας, ἀλλ' ἔπραττον τὴν ἄνομον πρᾶξιν κατὰ τοὺς ἔξωθεν, μὲ τοὺς ἄρρενας, καὶ διὰ τοῦτο ὡς παραβάτας τοῦ νόμου τοὺς ὀργίσθη καὶ τοὺς ἀφώρισε καὶ αὐτοὶ φοβηθέντες ἐπαραίτησαν τὴν ἄνομον πρᾶξιν καὶ τοὺς ἐσυγχώρησε καὶ τοὺς εὐχέθη ὡς ἀμνησίκακος.

Ἦτο δὲ ὅμως κάποιος πλούσιος, τὸ ὄνομά του Χριστιανός, τοῖς δὲ ἔργοις ἀσεβῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραιτήσῃ τὴν ἄνομον πρᾶξιν. Ἀλλ' ἔστωντας καὶ νὰ ἤτον γραμματικὸς τοῦ Ντιβανίου καὶ νὰ εἶχεν ἑξωτερικὴν ἑξουσίαν, ὑπερηφανευόμενος εἰς τοῦτο, δὲν ἔβαλε ποσῶς εἰς τὸν ἀνόητόν του λογισμόν τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην, ἀλλ' εἶχε σκλάβαις καὶ ἔκαμνε τὴν ἀνομίαν μὲ αὐταῖς ὁ ἀνομώτατος, διὰ τοῦτο θεῖω ζήλω κινηθεὶς ὁ καλὸς ποιμὴν καὶ Πατριάρχης ἐσηκώθη μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ πλουσίου ἐκεῖνον

τὸ ὄσπητι νὰ τὸν νουθετήσῃ ὡς καλὸς καὶ ἄριστος ἀρχιερεὺς. Ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἔχων τὸν διάβολον μέσα του, τόσον ἐμίσησε τὸν Πατριάρχην, ὅτι πέρνωντας εἶδησιν πῶς ἔρχεται εἰς τὸ ὄσπητι του, ἔκλεισε τὴν θύραν ἵνα μὴ εἰσέλθῃ. Ὁ δὲ Πατριάρχης ὅταν ἤλθε καὶ εὐρῆκε τὴν θύραν κεκλεισμένην, ἐστάθη κρούων ἀπ' ἔξω ἕως δύο ὥρας καὶ αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνοίξῃ καθόλου. Ὁργισθεὶς γοῦν ὁ Πατριάρχης, τὸν ἐκαταράσθη ἐκ βάθους καρδίας ὡς ἀμετανόητον, ἔπειτα ἔστρεψεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον του. Μετὰ καιρὸν δὲ οὐκ ὀλίγον οὗτος ὁ πλούσιος τόσον ἐπτώχευσεν, ὅπου γέγονε καθολικὰ θέατρον τοῖς πᾶσιν, ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν καθημερινὴν τροφήν δὲν εἶχεν ὁ δυστυχὴς καὶ ἐπορεύετο πλέον ἀπὸ τὸ ἔλκος τῶν χριστιανῶν. Τέλος δὲ πάντων, ὦ Θεοῦ κριμάτων! ἐσάπησεν ἡ δεξιὰ του χεῖρ καὶ ἔπεσε καὶ κακὴν κακῶς τὸν θάνατον ἔλαβε.

(Ἀκολουθεῖ)

— *Εἰσὶ τινες, οἵτινες ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀγγέλου κρύπτουσι καρδίαν τίγρεως.*

δρομον, διὰ τὴν δειξῆναι καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἀγιον βάπτισμα. Καὶ τὴν βαπτίζετε ἢ ἀγιωσύνη σας, ἅγιοι ἱερεῖς, τὰ παιδιὰ τῆς ἐνορίας σας μετὰ τὴν γνώμην καὶ σκοπὸν τῆς ἀγίας ἡμῶν ἀνατολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. Νὰ τὰ βουτᾶτε μέσα εἰς τὴν

κολυμβήθραν, νὰ ἔχετε μέσα πολὺ νερό, καὶ νὰ κάμνετε τρεῖς καταβύσεις καὶ τρεῖς ἀναβύσεις λέγοντας τὰ ὀνόματα τῆς ἀγίας Τριάδος. Ἄμην.

(Τέλος τῶν διδασχῶν τοῦ ἀγίου)

ΠΕΝΤΕ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ (Τοῦ αὐτοῦ) Π Ρ Ω Τ Ο Ν

Ἐνας πραγματευτῆς ὀνομαζόμενος παρολογοιστῆς ἐπραγματεύετο σαράντα πενήντα χρόνους, ποτὲ καμμίαν φορὰν προκοπὴν δὲν ἔλαβεν, ὕστερον εὐρίσκει εἰς τὸν δρόμον ἕνα τροβᾶ. Τὸν ἀνοίγει, εὐρίσκει μέσα φλωρία κάλπικα, μαργαριτάρια κάλπικα ψεύτικα καὶ μέσα εἰς τὴν μέσσην τοῦ τροβᾶ εὐρίσκει ἕνα διαμάντι. Παίρνει τὸν τροβᾶ μετὰ τὰ ἄσπρα καὶ πηγαίνει εἰς τὸν σαράφην νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι καλὰ. Κυττάζοντες αὐτὰ τοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι κάλπικα, καὶ μόνον τὸ διαμάντι εἶναι καλόν. Ὁ πραγματευτῆς δὲν τὸν ἐπίστευσε μόνον τὰ πέρνει καὶ φεύγει καὶ πηγαίνει εἰς ἄλλον σαράφην καὶ τοῦ λέγει καὶ αὐτὸς πῶς αὐτὰ τὰ ἄσπρα εἶναι ὄλα ψεύτικα καὶ κάλπικα, μόνον τὸ διαμάντι εἶναι πολυτίμον πρᾶγμα. Ἐβλυπήθη ὁ πραγματευτῆς καὶ πέρνει τὸ διαμάντι εἰς τὸ χέρι του καὶ τὸν τροβᾶ μετὰ τὰ ἄσπρα καὶ πηγαίνει. Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπήγαγε, ἀπαντᾷ ἕναν τυφλὸν καὶ λέγει· θέλω τὸ διαμάντι νὰ ἰδῶ τί δύναμιν ἔχει. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἄμα τὸ ἐγγίξεν εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, παρευθὺς καὶ εἶδεν ὁ τυφλός. Τότε ἐχάρη ὁ πραγματευτῆς· πηγαίνει παρέκει εἰς ἕνα τόπον καὶ ἀπήνησεν ἕνα βουδὸν καὶ κωφὸν καὶ ἄμα τοῦ ἐγγίξε, εὐθὺς ὠμίλησε καὶ ἤκουσεν. Ἀπήνησεν ἕνα κρατημένον καὶ ἄμα τοῦ ἤγγιξε λατρεύθη. Τὸ ἐγγίξει καὶ εἰς ἕνα πτωχὸν καὶ γίνεται πλούσιος. Τὸ ἐγγίξει εἰς ἕνα γέροντα καὶ γίνεται νέος, παλληκᾶρι. Τὸ ἤγγιξεν εἰς ἕνα νεκρόν,

εὐθὺς ἀνεστήθη. Βλέπωντας ὁ πραγματευτῆς τοιαῦτα θαυμάσια ἀναψεν ἢ καρδιά του ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ παίρνει τὸν τροβᾶ μετὰ τὰ ἄσπρα, καὶ πηγαίνει καὶ τὰ ρίχνει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκράτησε μόνον τὸ διαμάντι, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ σπίτι του.

Ἦλθε καιρὸς νὰ ἀποθάνῃ ὁ πραγματευτῆς, καὶ κράζει ὄλους τοὺς ἰδικούς του καὶ τοὺς λέγει. Ἐγώ, παιδιὰ μου, ἔχω σαράντα πενήντα χρόνους ὅπου ἐμπορευόμην εἰς τὸν κόσμον, ποτὲ καμμίαν προκοπὴν δὲν ἔκαμα· ὕστερον εὐρῆκα ἕνα τροβᾶ ὅπου εἶχε μέσα φλωρία κάλπικα, γρόσια κάλπικα, μαργαριτάρια κάλπικα, καὶ μέσα εἰς τὴν μέσσην τοῦ τροβᾶ, εὐρῆκα ἕνα διαμάντι, καὶ ἔχει τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν ὅπου καὶ νεκροὺς ἀνασταίνει, καὶ πτωχοὺς πλουτίζει, καὶ τυφλῶν τὰ ὄμματα ἀνοίγει, καὶ κωφοὺς κάμνει καὶ ἀκούουν, καὶ κάθε ἀσθενεῖαν τὴν λατρεύει. Ὅμως τώρα γρήγορα θὰ σὰς ἀφήσω τὴν υγιάν καὶ μέλλω ν' ἀποθάνω, καὶ δὲν ἔχω νὰ σὰς ἀφήσω ἄλλην κληρονομίαν παρὰ τοῦτο τὸ διαμάντι. Μὰ πρέπει καὶ ἢ εὐγενεία σας νὰ εὑρετε τόπον νὰ τὸ ἀποθέσετε, νὰ εἶναι ἐπιτήδειος καθὼς τοῦ πρέπει, διότι δὲν στέκει εἰς ὅτι τόπον καὶ ἂν τόχη. Ἦλθε καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ πραγματευτῆς, ἀπέμεινε τὸ διαμάντι εἰς τοὺς ἰδικούς του, ἐκύτταξαν καὶ αὐτοὶ νὰ εὕρουν τόπον νὰ τὸ ἐναποθηκεύσωσι, καθὼς τοὺς παρήγγειλεν ὁ πραγματευτῆς. Εὐρίσκουν λοιπὸν ἕνα μάρμαρον τρίγωνον ἰσοπλευρον

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑ

«...Διότι σηκώθητι ἀγαπητή μου ὠραία μου καὶ ἐλθέ, ἰδοὺ ὁ χεῖμων παρήλθε, τὰ ἄνθη φαίνονται ἐν τῇ γῆ, ὁ καιρὸς τοῦ «Ἄσματος» ἐφθασε....»

(Σολομών β' 10).

Ἡ μυρεψικὴ καὶ ροδοπλασμένη εἰκὼν τῆς Θεομήτορος εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ Σολομώντος, συγκείμενον ἐξ ὀκτῶ κεφαλαίων. Πάντως εἶναι γριφώδες, δυσνόητον καὶ μετὰ μεταφορικῆς ἐννοίας, ἀλλ' ὅπως φαίνεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἀναφέρεται εἰς τὰ ἱερὰ πρόσωπα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διαλαμβάνει δὲ προφητικῶς καὶ υποβλη-

τὸ θάνουν ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τὸ διαμάντι, μὰ δὲν ἐστάθη. Ἐλυπήθησαν πῶς δὲν εὗρον τόπον γὰ τὸ ἀποθήσωσι. Πάλιν θάνουν ἓνα πανὶ ἄσπρον εἰς τὸ μάρμαρον διὰ μαλάκωμα, τὸ ἀπιθώνουν, δὲν στέκει τὸ διαμάντι. Πάλιν ἐλυπήθησαν ὕστερα ματαστρώνουν ἓνα ἄλλο πανὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπιθώνουν τὸ διαμάντι καὶ τότε εὐθὺς ἐστάθη τὸ διαμάντι. Τότε ἐχάρησαν πολὺ καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τώρα πρέπει νὰ ἴδωμεν, Πρῶτον, ποῖος εἶναι ὁ πραγματευτής; Δεύτερον τί εἶναι ὁ τορβάς; Τρίτον τί εἶναι τὰ γρόσια; Τέταρτον τί εἶναι τὰ φλωρία; Πέμπτον τί εἶναι τὰ μαργαριτάρια; Ἑκτον τί εἶναι τὸ διαμάντι; Ἑβδομον ποῖοι εἶναι οἱ σαράφιδες; Ὀγδοον ποῖοι εἶναι οἱ συγγενεῖς τοῦ πραγματευτοῦ; Ἐννατον, τί εἶναι τὸ μάρμαρον. Δέκατον τί δηλοῖ τὸ ἓνα πανί; Ἐνδέκατον, τί δηλοῖ τὸ δεύτερον πανί; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἕνδεκα ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξηγησώμεν.

(Ἀκολουθεῖ ἡ ἐξήγησις τῶν ζητημάτων).

τικῶς τὰ ἐξῆς.*

«Μελίνα εἶμαι πλὴν εὐχαρις (α' 5) ὠραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν (α' 8). Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄνθος τοῦ Σαρῶν καὶ τὸ κρῖνον τῶν κοιλάδων (β' 1). Τεθυμιαμένη με σμύρναν καὶ λίθانون με πᾶσαν ἀρωματικὴν σκόνην τοῦ μυρεψοῦ (γ' 6). Καὶ ἡ ὁσμὴ τῶν μύρων σου παρὰ πάντα τὰ ἀρώματα (δ' 10). Ποῦ ὑπῆγεν ὁ ἀγαπητός σου, ὦ ὠραία μεταξὺ τῶν γυναικῶν; (ε' 1) Καὶ ἡ ὁσμὴ τῶν ἱματίων σου ὡς ὁσμὴ τοῦ λιθάνου. (αὐτόθι) Θύγατερ τοῦ ἡγεμόνος (ζ' 1). Τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου, ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς; (η' 5). Ὅθεν ἐκ πίστεως, εὐλαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ πρὸς τὸν Κ. ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν, εὐχῇ, εὐλογίᾳ καὶ ἐμπνεύσει τῆς θεομήτορος ἐπεχειρήσα τὴν κατασκευὴν μιᾶς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, ὀρεφουκρατούσης τὸν Κ. ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μυρεψικὴν καὶ ροδοπλασμένην κατὰ τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ Σολομώντος με διάφορα ἱερὰ καὶ μυροδόξα ἄνθη καὶ ἄλλα ἀρωματικὰ ὑλικά· ἡ διάμετρος τῆς εἰκόνας εἶναι ἑνὸς μέτρου ὕψος καὶ 60 ἑκατοστὰ πλάτος. Ἡ μυρεψικὴ ὕλη εἶναι ἡ κάτωθι.

1) Τριαντάφυλλα (ἐπιταφίου), 2) βασιλικὸν (σταυρολούλουδον), 3) ἄνθος ἐλαίας, 4) ἀθαγιανόν, 5) δενδρολίθانون, 6) ἄνθος δάφνης (βαχίας), 7) λιθάνι, 8) σμύρνα, 9) μαστίχη, 10) κιννάμωμον (κανέλλα), 11) γαρύφαλλα (μοσχοκάρφια), 12) βανίλια, 13) ὀλίγον ἀντίδωρον, 14) κηρὸν με-

(*) Ἡ Παναγία τοῦ «Ἄσματος» ἐρμηνεύεται ἡ Παναγία τῆς χαρᾶς, τῆς εὐωδίας καὶ τῆς παρηγορίας τῆς ἀνοίξεως;

λίσεως, 15) ζάκχαρον.

Ἔτερα ὑγρὰ πρὸς ζύμωσιν. 16) Μέγαν Ἀγιασμὸν τῶν Θεοφανείων, 17) νάμα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, 18) εὐχέλαιον ἐκ τῆς Μεγ. Τετάρτης, 19) οἶνον ἐκ τῆς ἱερᾶς προθέσεως, 20) ἔλαιον ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, 21) ἀνθόνερον, 22) ροδέλαιον, 23) κανελλέλαιον, 24) μοσχοκαρφέλαιον. «Ὅντως ἡ ὁσμὴ τῶν μύρων σου παρὰ πάντα τὰ ἀρώματα» (Σολ. κδ' 10) ὑποκάτωθεν τῆς δεξιᾶς τῆς χειρὸς φέρει κεχρισμένα τὰ τέσσαρα πρῶτα κεφάλαια τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς μικρὸν σχῆμα ἅτινα ἀναφέρουσι τὰ περὶ τῆς Θεοτόκου κ.τ.τ. περὶ τοῦ Κ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ κατὰ τὴν σάρκωσιν καὶ γέννησιν αὐτοῦ κ.τ.λ. Κατὰ τὴν φιλοτέχνησιν τῆς εἰκόνας ἐτελεῖτο Θεοῦ βοηθεῖα παρ' ἡμῖν σαρανταλείτουργον ἀπὸ τὴν Μεγ. Κυριακὴν τοῦ Πάσχα 25ῃ Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἕως τῆς 3ῆς Ἰουνίου ἐν συνεχείᾳ τῆς ἁγίας Ἀναλήψεως, καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἑορτῆς ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ ὀλονύκτιος ἀγρυπνία.

Σήμερον εὐλογίᾳ καὶ ἐγκρίσει τοῦ σπυτοῦ μας ἱεράρχου καὶ ποιμενάρχου κ. κ. Ἰακώβου Μητροπολίτου Μυτιλήνης, ἐγκαθιδρύθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἁγίου Βασιλείου Μόριας εἰς κοινήν προσκύνησιν τῶν χριστιανῶν καὶ προσέρχονται ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, καὶ τῆς πρωτευούσης πολλοὶ προσκυνηταὶ πληρούμενοι κατανύξεως χαρᾶς καὶ εὐωδίας ἀπὸ τὴν χάριν τὴν ὀποῖαν ἀποπνέει ἡ θαυμασία καὶ μυροδόλος εἰκὼν τῆς Θεομήτορος. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ ὕψιστος Θεὸς καὶ ἡ χάρις τῆς Θεοτόκου χαρίξῃ ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν εἰς τὸν σεπτὸν μας Ἱεράρχην, ὑπὲρ ἀγαθοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος αὐτῆς καὶ τοῦ λογικοῦ ἐν τῇ Νήσῳ αὐτοῦ ποιμνίου. Καὶ ὑπὲρ τῶν θεοφυλάκτων βασιλέων ἡμῶν Παύλου καὶ Φρειδερίκης τοῦ εὐσεβοῦς διαδόχου αὐτῶν Κων-

σταντίνου πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους τοῦ κατὰ γῆν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ καὶ πάσης τῆς σεβαστῆς ἡμῶν κυβερνήσεως ὑπὲρ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Σπυρίδωνος μετὰ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εἰς υγείαν καὶ μακροημέρευσιν αὐτῶν, ὑπὲρ τοῦ παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Ἀθηναγόρου μετὰ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ Συνόδου, ἐπικαλουμένων τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἐν τριάδι Θεοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος ἐπὶ πάντα τίμιον ἐργάτην τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς εἰρήνης ὑγείας διαφυλάξεως παντὸς πιστοῦ χριστιανοῦ.

Τὸ ἔγγραφο τοῦ Μητροπολίτου :

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος
Ἱερὰ Μητρόπολις Μυτιλήνης
Ἀριθ. πρωτ. 1266

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 13 - 8 - 1954

Π ο ρ ε

Τὸν εὐλαβέστατον ἐν ἱερεῦσιν πατέρα
Βασιλεῖον Μπάμνιαν

Εἰς Μόρια

Ἐπαινοῦντες τὸν ἱερατικὸν σας ζῆλον καὶ τὴν εὐσέβειαν, ἅτινα σὲ ὄθησαν ἵνα προβῆς εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς εἰκόνας τῆς θεομήτορος « Ἄσμα Ἀσμάτων » ἀνακοινοῦμεν ὅτι ἐγκρίνομεν τὴν γενομένην πρότασιν σας περὶ τοποθετήσεως ταύτης ἐν τῷ παρ' ᾧ ἐφημερεύεις ἱερῷ ναῷ ἁγ. Βασιλείου καὶ τὴν προσκύνησιν ταύτης ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη μετὰ σοῦ

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰακώβος

Βασίλισσα τῆς καλλονῆς
ἀπ' ἀνθηρὸν λειμῶνα
Τὰ ρόδα του ἐσύναξα
καὶ σ' ἐπλασα εἰκόνα

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ἈΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Π ρ ὀ ς

Τὴν Δ)σιν τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκη»

Ἐ ν τ α ὺ θ α

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ ἐγκριτον περιοδικὸν «Κιβωτός» (φύλ. Σεπτ. ἐ.ξ.) καὶ ἐν τῇ κριτικῇ ἀναλύσει τοῦ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Β. Μς ἐπὶ τῆς πραγματείας τοῦ κ. Παν. Χ. Δημητροπούλου, «Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου», Ἀθῆναι 1954 μετὰ χαρᾶς σὺν τοῖς ἄλλοις εἶδομεν, «ὅτι ὁ καθηγητῆς κ. Παν. Τρεμπέλας σκέπτεται νὰ συγγράψῃ μίαν ὀρθόδοξον Δογματικὴν, ἣ ὁποία θὰ εἶναι μέγα... πνευματικὸν μνημεῖον τῆς ἑλληνικῆς Θεολογίας»¹⁾. Ὁλος ὁ ἑλληνικὸς θεολογικὸς κόσμος ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὁμολογουμένως μεθ' ἱκανοποιήσεως θὰ χαιρετήσῃ τὴν νέαν ταύτην ἐκδοσιν τοῦ ὀρθοῦ διδασκάλου, ὡς εὐστόχως ὁ κ. κριτικὸς ὀνομάζει

τὸν κ. Καθηγητὴν.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ μὴ συμφωνήσωμεν μετὰ τὰ ὅσα ὁ κ. Β. Μς περὶ τῆς Δογματικῆς τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Χρήστου Ἀνδρούτσου γράφει, ὅτι δηλ. «...δὲν εἶναι ὡς τὸσον ἀπηλλαγμένη, εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτῆς καὶ εἰς τινὰ σημεῖα τῆς ἀναπτύξεως τῶν καθ' ἕκαστα θεμάτων, ἐξ ἐπιδράσεων τῆς δυτικῆς Θεολογίας· παρασυρομένη ἀπὸ αὐτὴν, προχωρεῖ ἐνίοτε εἰς διατυπώσεις καὶ χρησιμοποιοεῖ ὀρολογίας ξένας πρὸς τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα, ἥτοι μὴ ἀπορροεῦσας ἐκ τῆς Πατερικῆς Γραμματείας»²⁾.

Ἀποροῦμεν πῶς ὁ κ. κριτικὸς ἀποφαίνεται οὕτω περὶ ἐνὸς διβλίου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πενήντηντα περίπου ἔτη σελαγίζει εἰς

1) Κιβωτός, ἔτος Γ' (1954) σελ. 191

2) Αὐτόθι.

Νὰ χύνης γύρω εὐωδιὰ
πηγῇ τῶν ἀρωμάτων
Τοῦ Σολομώντος εἶσαι σὺ
τὸ «Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων»
ὁ ἐλάχιστος καὶ ταπεινὸς
† Ἱερεὺς - πνευματικὸς
Βασίλειος Μπάμνιανς
Μέρια Μυτιλήνης

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Βασίλισσα ἐσὺ βασιλίσσῶν
τοῦ σύμπαντος ἐσὺ Κυρία
Μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ
μᾶνα τοῦ κόσμου Παναγία.

Ποὺ ἐκλαφες καὶ πόνεσες πολὺ
ὅταν τὸν γιό σου τὸν ἀγαπημένο
θυσία γιὰ τὸν κόσμο ἀληθινὴ
τὸν εἶδες νὰ ὑψώνουν σταυρωμένο.

*
Ὅταν σοῦ ἔλεγε ἀπ' τὸ Σταυρὸ διψῶ
πῶς βίασταξες, πῶς ἀντεξε ἡ καρδιά σου
καὶ δὲν ἀνέβης στὸ Σταυρὸ ψηλὰ
νὰ τὸν ποτίσης μετὰ τὰ δάκρυά σου ;

*
Μὰ τρεῖς ἡμέρες βίασταξε ὁ καὺμὸς
ἀπὸ τὴν τραγικὴ τὴ σταύρωσί σου
κι' ἡ λύπη μετεστράφη σὲ χαρὰ
μετὰ τὴν λαμπροφῆρο Ἀνάστασί σου

*
Ὅμως ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἄρρωστος βαρεῖά
τριάντα τόσα χρόνια τώρα
θὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ ἀνάσταση παρηγοριὰ
πρὶν ἔρθῃ ἡ στερνὴ μου ὥρα ;

Σπύρος Δημόπουλος
Ἄργος

τὸ στερέωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τίς οἶδε, πόσα ἀκόμη ἔτη καὶ διὰ πόσας γενεάς θὰ ἀποτελῇ τὸν γνώμονα τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς, ἔστω καὶ ἂν ἐκδοθῶν νέαι Δογματικά. Δὲν γνωρίζω, ἂν ὁ κ. Β. Μ. εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσῃ τὸν ἀείμνηστον διδάσκαλον, ὅποτε νομίζω, δὲν θὰ ἔγραφε, ὡς ἔγραψε. Μεγαλύτερα ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ αὐθεντία εἰς τὸ πρῶτον τοῦλάχιστον ἡμισιοῦ τοῦ Κ' αἰῶνος δὲν ὑπάρχει, νομίζω. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι ὁ μετρίφρων Καθηγητῆς κ. Τρεμπέλας θὰ ἐλυπήθη πολὺ ἐκ τῶν ἀναγραφόμενων ὑπὸ τοῦ κ. Β. Μ. Ἐν Ἐδρῶν τῆ ἐδούτῃ ἢ εὐκκισία νὰ ἀκούσωμεν ὄχι ὀλίγους σοφοὺς καθηγητάς, διδάσκαλον ὅμως ὡς τὸν Ἀνδρούτσου συγκινοῦνται, γοητεύονται καὶ ἀνυφοῦνται τοὺς φοιτητάς εἰς ἄλλους κόσμους, δὲν ἠκούσαμεν...¹⁾

Ἡ συνθετικὴ ἱκανότης τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρούτσου, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων καὶ ἡ διατύπωσις αὐτῶν εἶναι ἀφθαστος, ὑπῆρξε δὲ τόσον βαθύς γνώστης τῆς Πατερικῆς Γραμματείας, ὅσον ἐλάχιστοι... Ἄν τώρα ἐν τῇ Δογματικῇ του κάμνει χρῆσιν καὶ λατινικῆς ὀρολογίας—ἔπου εἶναι ἀνάγκη—τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι παπίζει²⁾, ἀλλ' ὅτι τὸ διβλίον του εἶναι ἐπιστημονικὸν καὶ χρῆται ὅροις διεθνῶς γνωστοῖς ἐν τῇ Δογματικῇ Ἐπιστήμῃ, πράγμα τὸ ὁποῖον κάμνουν καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι καὶ αὐτοὶ παπίζουσιν. Ἄλλως τε μέγα τμήμα τῆς Δογματικῆς τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας συμπίπτει μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου τοιαύτης, ἀφοῦ αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι εἶναι κοιναί. Ἐγένετο θεαίως καὶ δυσμενῆς ἑλληνικὴ κριτικὴ τῆς Δογματικῆς τοῦ Χρ. Ἀνδρούτσου, ἀλλ' οὗτος ἀπήνησε καὶ μάλιστα δξότατα³⁾. Ἐπὶ πλέον ὁ ξένος θεολογικὸς Τύπος ἔκαμε τότε εὐμενεστάτας κριτάς, σήμερον δὲ ζη-

τῶν πολλοὶ Γερμανοὶ θεολόγοι (Διαμαρτυρόμενοι) νὰ μεταφρασθῇ ἡ Δογματικὴ τοῦ Ἀνδρούτσου ἰδίαις δαπάναις. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παραθέσωμεν ἀσπράσματα τινὰ κριτικῆς τῆς Δογματικῆς τοῦ Χρ. Ἀνδρούτσου. Ὁ σύγχρονος αὐτῷ Δογματικὸς τῆς Δ. Ἐκκλησίας D. Placide de Meester ἀποκρούει μὲν φυσικῶς τὰς καινοτομίας τῆς Δ. Ἐκκλησίας τὰς ὑπὸ τοῦ Χρ. Ἀνδρούτσου ἐλεγχόμενας, καταλήγει δὲ ὡς ἔξης: «Δὲν δύναται τις νὰ παραγνωρίσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ συγγραφέως· σαφήνεια τῆς ἐκθέσεως, σοβαρότης τῆς γλώσσης, ἀπλότης ἐν τῇ κατανομῇ τῆς ὕλης, μετριοπάθεια ἐν τῷ ἐλέγχῳ τῶν ἑτεροδόξων συστημάτων». ⁴⁾ Ἄλλος κριτικὸς γράφει: «Ἀδιστάκτως λέγομεν ὅτι ἐν τοῖς τρισὶ μεγάλοις τόμοις (τῆς Ρωσικῆς Δογματικῆς) τοῦ Μακαρίου ὑπάρχει ὀλιγωτέρα ἀληθινὴ Θεολογία, (il ya moins de vraie theologie) ἢ ἐν ταῖς 450 σελίσιν τοῦ κ. Ἀνδρούτσου»⁵⁾. Τρίτος γράφει, ὅτι «αὕτη (ἡ Δογματικὴ) ἀπένευμε τὰ Πρωτεῖα (primas partes) τῷ κ. Ἀνδρούτσῳ καὶ κατ' ἐξουχίαν πρόπει νὰ συστηθῇ εἰς πάντας ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ γνωρίσωσι τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν»⁶⁾. Καὶ κλείομεν μὲ τὴν κριτικὴν τῶν κ. Παν. Μπρατσιώτου καὶ Κων. Γεωργούλη. «Εἶναι αὕτη, γράφει ὁ πρῶτος, τὸ μόνον πλήρες ἑλληνικὸν σύστημα Ὁρθοδόξου Δογματικῆς, ὅπερ ἔχει συγγρα-

(1) Περβλ. Παν Μπρατσιώτου, Χρῆστος Ἀνδρούτσος. Ἐν Μυτιλήνῃ 1939, σελ. 13 - 14.

(2) Αὐτόθι σελ. 7.

(3) Δογματικά Μελέται Α' καὶ Β'. Ἐν Ἀθήναις 1907 - 1908.

(4) Βλέπε «Revue Benedictine» 1907, σελ. 569 καὶ παρ' «Ἀναπλάσει» 1907, σελ. 3.

(5) Ἐν «Echos d' Orient» 1908, ἀρ. 70.

(6) Ἐν τῷ περ. «Slavorum Literae theologicae» (Πράγα) 1910 σελ. 72 - 74 καὶ περ. «Ἀναπλάσει» 1910 σελ. 7.

φῆ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ ἔνθα ὁ συγγραφεὺς μετὰ πολλῆς ἐμβροθείας καὶ διαλεκτικῆς δεινότητος, ἐν συνδυασμῷ καὶ μετ' ἀγαστῆς σαφηνείας ἐκθέτει τὰ δόγματα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας»¹⁾.

«Τοιαύτη οὖσα ἡ Δογματικὴ τοῦ Ἀνδρούτσου, εὐλόγως ἠΰξησε καὶ ἐκορύφωσε τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ κῦρος καὶ τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς μεγάλου τῆς Ὁρθοδοξίας Θεολόγου κατέστησε διεθνή, μετεφράσθη δὲ καὶ εἰς ξένας γλώσσας»²⁾. Καὶ ὁ δεῦτερος ὡς ἐξῆς ἀποφάνεται: «Τὸ βιβλίον, ὅπερ θὰ μείνῃ ὡς ἐπιδητικὸν τεκμήριον τῆς συνθετικῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός του (τοῦ Ἀνδρούτσου) εἶναι ἡ Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας... Καταδεικνύεται ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δύναμις τοῦ μεγάλου Ὁρθοδόξου Θεολόγου, ἡ κριτικὴ του ὀξυδέρκεια καὶ ἡ ἀπέραντος γνώσις τῶν πηγῶν καὶ τῆς σχετικῆς μετὰ τὰ δογματικὰ προβλήματα ἡμετέρας καὶ ξένης φιλολογίας. Κατὰ τὴν διαπραγματεύσιν τῶν δογματικῶν προβλημάτων ὁ Ἀνδρούτσος, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιφυλάσσει εἰς ἐκυτὸν ὄλην τὴν ἐλευθερίαν, ἣν παρέχει εἰς αὐτὸν ἡ Ὁρθόδοξος παράδοσις... Τὸ δογματικὸν σύστημα τοῦ Ἀνδρούτσου ἀποτελεῖ περιλαμπρὸν ἀρχιτεκτόνημα»³⁾ τελειώνει δὲ ὡς ἀκολούθως: «Ταῦτα πάντα ἔχων τις ὑπ' ὄψιν του εὐδύναται, εἰμὴ νὰ ἴδῃ εἰς τὸν Ἀνδρούτσον τὸν γνησιώτερον ἀντιπρόσωπον τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας»⁴⁾. Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται ὁ κ. Β. Μ. ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀπίψεις του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δογματικὴν τοῦ Χρήστου Ἀνδρούτσου; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πλανᾶται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θεωροῦσα τὸν ἀείμνηστον

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

— Εὐχαριστήριον

Καθῆκον ὑπέρατον μᾶς ὑποχρεώνει πάντοτε ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τῶν ἱερῶν Μονῶν κατ' ἔτος τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἵνα εὐχαριστήσωμεν καὶ αὐθις τοὺς ἰσίους πατέρας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλόδφυχον καὶ ἀδελφικὴν ὑποδοχὴν ἣν εὐρίσκομεν παρ' αὐτοῖς καὶ δι' ἕλας τὰς περιποιήσεις ἃς προσφέρουν πάντοτε εἰς ἡμᾶς.

Σ. Σ.

—† Ἀρχ. Σεραφεῖμ Παπακώστας

Τὴν 1 Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἀγαθὸς καὶ δοκιμώτατος λευίτης, ὁ Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστας τῆς ἀδελφότητος Θεολόγων ἡ «Ζωή». Διαδεχθεὶς εἰς τὴν ἡγουμενίαν αὐτῆς τὸν ἴδρυτήν, πατέρα Εὐσέβιον Ματθόπουλον ἐποίησε τὴν ἀδελφότητα ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνου μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς.

Εἰργάσθη ὅσον ὀλίγοι. Λιέπρεψεν ὡς ἱεροκήρυξ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ἐπὶ μίαν 25ετίαν. Εἰργάσθη ὀμιλητικῶς ἀλλὰ καὶ συγγραφικῶς καταλείψας ἡμῖν πλεῖστα ὅσα σοβαρὰ συγγράμματα. Νό

Ἀνδρούτσου ἐπὶ 50 τῶρα ἔτη αὐθεντίαν εἰς τὰ δογματικὰ ζητήματα καὶ κάμνει λάθος ἡ Ἀποστ. Διακονία σκεπτομένη νὰ ἐπανεκδώσῃ τὴν Δογματικὴν τοῦ Ἀνδρούτσου «ἐνὸς τῶν κορυφαίων Θεολόγων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι», οὐτινος «μέχρι τοῦδε σοφώτερον καὶ ἱκανώτερον καὶ μεγαλοφυέστερον Θεολόγον δὲν εἶδεν ἡ Θεολογικὴ ἡμῶν Σχολή, οὐδ' ἤκουσε μεθοδικώτερον καὶ ἐπαγωγώτερον διδάσκαλον;»¹⁾

Ἐπὶ τούτοις εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν, διατελῶ

Μετὰ τιμῆς

Σ. Ν.

(1) ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 6.

(2) αὐτόθι σελ. 7.

(3) Ἐν τῷ Νεωτ. Ἐγκυκλ. Λεξικῷ «ΗΛΙΟΥ» τόμ. 2. σελ. 797-798.

(4) Παν. Μπρατιώτου ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 14.

σο δεινή τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν κλίνην ἐπὶ πλείονα τοῦ ἑνὸς ἔτη, ὅποτε, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, τὸν ἐκάλεσε πλησίον του ὁ Κύριος ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» σταθμωμένη κατ' ἀξίαν τὴν ἀνεπανόρθωτον ταύτην ἀπώλειαν διὰ τοὺς πιστοὺς, συλλυπείται τὴν ἀδελφότητα τῆς «Ζωῆς».

— † Παῖσιος Καρακαλλινὸς μοναχὸς

Ὁ πρακτικὸς ἰατρὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ὁ ὑπερβαῖνον τοὺς ἐπιστήμονας κατὰ τὴν πρᾶξιν, ὁ Καρακαλλινὸς Παῖσιος, μετέστη πρὸς Κύριον τῇ 10 Αὐγούστου 1954 (π. ἡμ.) Κλεάνθης Μπογιατζῆς κατὰ κόσμον, κατήγετο ἀπὸ τὴν Σιόκληπον Κυρηνείας τῆς Κύπρου. Ἐγεννήθη τὸ 1873 καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1954, ἦτοι ἦτο ἑτῶν 82.

Εἰς τὴν Μονὴν Καρακάλλου προσῆλθε τὸ 1898, τὸ δὲ 1901 ἐκάθη μοναχός.

Ἐπὶ 50 ἔτη μετέρχετο τὸν νοσοκόμον εἰς τὴν μονὴν του καὶ διὰ τῆς πείρας του ὑπερέβαλε καὶ τοὺς ἐπιστήμονας ἰατρούς. Ἐθεράπευε τοὺς πάντας ἀναργύρως ὅσοι προσήρχοντο, εἰς δὲ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν ἦτο ἀπολύτως εἰδικευμένος. Ἐθεράπευεν ἀκόμη καὶ διὰ τῆς καλοκαγαθίας καὶ προσηγείας του καὶ διὰ τοῦ ἀσκητικοῦ του βίου. Μοναχοὶ ξένων Μονῶν ἔχοντες εἰς τὰς Μονὰς των ἰατροὺς ἐπιστήμονας, ἄφινον τούτους καὶ προσέτερχον εἰς τὸν Παῖσιον. Εἰς τὸν κόσμον οὐδέποτε ἐξῆλθεν, ἀπαξ μόνον τὸ 1924 εἰς Χίον διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τῆς Μονῆς του. Ὁ Κύριος τὸν ἀνέπαισεν ἤδη εἰς τὰς σκηνάς τῶν δικαίων.

Συλλυπούμεθα τὴν ἱερὰν Μονὴν Καρακάλλου διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Παῖσιου του. Ἦδη τὸν ἀντικαθιστᾷ ὁ κατὰ πάντα ὁμοιος μαθητῆς του, Πέτρος μοναχὸς ὁ μικρός.

— † Δημήτριος Ν. Σχοινᾶς Ἀντισυνταγματάρχης Πυροβολικοῦ ἑ. ἂ.

Προσφιλέστατος ἀδελφὸς τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Σωτηρίου Ν. Σχοινᾶ, ὁ μικρότερος τῆς οἰκογενείας των καὶ ὁ ἀγαπητότερος, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐν Ἀθήναις τῇ 6-9-1954.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀγιᾷ τῆς Λαρίσης τὸ

1893 καὶ γενόμενος κάτοχος τοῦ πτυχίου τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, διωρίσθη ὑπάλληλος τῆς τότε ἐν Βόλφ ἐδρευούσης Τραπέζης Βολοβίνῃ. Ἐθnikόφρων εἰς τὸ ἄκρον, προσῆλθεν εἰς τὸν στρατὸν καταταγείς ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυροβολικοῦ. Διὰ τῆς καλῆς του διαγωγῆς ἐν τῷ στρατῷ, ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς πατρίδος του, ἥτις τὸν ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου. Ἐλαβε μέρος εἰς τοὺς πολέμους ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας, ἀποστρατευθεὶς ἐν καιρῷ.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο δημοσία δαπάνη ἐκ τοῦ πρώτου νεκροταφείου Ἀθηνῶν τῇ 7-9-54, ἀποδοθεισῶν εἰς αὐτὸν τῶν κανονισμένων στρατιωτικῶν τιμῶν.

Ὁ θάνατός του ἦτο χριστιανικός. Μετὰ ἀπὸ ἐξομολόγησιν, θείαν κοινωνίαν καὶ προσευχὴν, ὡσὰν νὰ προησθάνθη τὸ τέλος του, κατεκλίθη. Διὰ τὴν μικρὰν ἀδιαθεσίαν του, καθιστήσασα τὴν ἀνησυχίαν τῶν συγγόντων τοῦ Ἀθηνᾶν, ὅτι δὲν εἶναι τίποτε καὶ θὰ περάσῃ. Μετ' ὀλίγον τὸν εὔρεν ὁ θάνατος μετὰ τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν του.

— Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας

Ἡ Κύπρος. Ἡ ὀργάνωσις ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἐδρευούσα ἐν Ἀμερικῇ καὶ συνεδριάζουσα ἤδη, πρόκειται νὰ ἀρθῆ εἰς τὸ ὕψος τῆς, κερδίζουσα τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τῶν ἄλλων Ἐθνῶν, πρὸ πάντων τῶν μικρῶν καὶ ἀνισχύρων, ψηφίζουσα καὶ ἐνεργοῦσα τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑποδοῦλου νήσου τῆς Κύπρου εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Τὸ πρᾶγμα ἐκ πρώτης ἀρχῆς φαίνεται ἂν μὴ ἀδύνατον, ὡς τὸ παριστάνει ἡ φίλη μας (;) Ἀγγλία ἀλλὰ τουλάχιστον ὡς λίαν δυσχερές. Ἡ ἐθνικὴ ὁμωρὴ συνειδήσις τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν θεωρεῖ ἀκατόρθωτον, διότι ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν τῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία ἐκπηγάξει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων.

Οἱ Ἕλληνες καὶ χριστιανοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου, παρηγοροῦντες ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς «Πόλης» ἔλεγον οὕτως «ἦταν θέλημα Θεοῦ ἢ Πόλις νὰ τουρκεψῇ». Μεταφέροντες σήμερον αὐτὴν τὴν φημολογίαν καὶ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι «εἶναι θέλημα Θε-

οὔ ἢ Κύπρος νὰ ἐλευθερωθῆ». Τὴν ἐπαλήθευσιν αὐτὴν τὴν περιμένομεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆ συνεργείᾳ τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τῆ δραστηριότητι τοῦ ἐθνάρχου κ. Μακαρίου.

— Ἡ καταδίωξις τῶν ἐγκληματιῶν

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ταχυδρόμον» τοῦ Βόλου τῆς 24-9-1954 ἀναγράφεται ἡ εἶδησις, ὅτι παλαιομερολογίται ἀπὸ τὸ Ἀρματολικὸν Τρικάλων, μεταβάντες εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Γαρδικίου πρὸς τέλεσιν θείας Λειτουργίας ὡς χριστιανοί, κατεδιώχθησαν διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐνόπλιως, οἵτινες καὶ ἐτραυμάτισαν τὴν 18ετῆ νεανίδα Κωνσταντιὰ Λ. Τσαρούχα μᾶλλον σοβαρῶς, νοσηλευομένην ἤδη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Τρικάλων. Αἱ ἀρχαὶ ἰσχυρίζονται ὅτι μόλις ἠθέλησαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν μονήν, ἐπυροβολήθησαν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν ὄπλων των. Φαίνεται ὅτι οἱ παλαιομερολογίται θὰ προσῆλθον ὀπισσμένοι νὰ λειτουργηθοῦν. Οἱ γνωρίζοντες τὰ πράγματα καλῶς, δύναται νὰ εὗρουν τὴν ἀλήθειαν. Οἱ παλαιομερολογίται ὅπου καὶ ἂν εὗρισκονται, εἶναι ἔτοιμοι ὅταν ἀπλῶς τοὺς ραπίσῃ τις νὰ στρέψουν καὶ τὴν ἄλλην παρεῖαν καὶ ἕνεκα τούτου οὐδέποτε πέρνουν μαζί τους μαχαίρια καὶ κουμπούρια.

Δὲν γνωρίζομεν πότε αἱ ἀρχαὶ μας, ἐκκλησιαστικαὶ καὶ πολιτικαί, θὰ ἔλθουν εἰς ἑαυτοὺς διὰ νὰ ἴδουν τὴν κατάντια μας καὶ νὰ ἐπιτρέψουν πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν ἔτοιμον νὰ συγχωρήσῃ τὰ πταίσματά μας.

Ὅτε ἐπλησιάσαμεν τινὰς ἐκ τῶν καταδιωκομένων μᾶς εἶπον, ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμεθα τὴν καταδίωξιν, ἐὰν ἐβλέπομεν καταδιωκομένους καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως τοὺς μισῶνους, κομμουνιστάς, χιλιαστάς καὶ λοιπὰ διαβολικὰ συγκροτήματα, ἀλλὰ καταδίωξιν πραγματικὴν, σκληρὰν καὶ ὄχι ἐπιφανειακὴν. Ἡμεῖς ἕνα καθήκον ἔχομεν, μᾶς λέγουν, νὰ εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ταχέως ἀπὸ τοὺς βραβεῖς λύκους καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν μᾶς ἀφήσουν ἡσύχους νὰ λατρεύομεν τὸν Θεόν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω

συνάγεται ὅτι πράγματι εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ὅπως μᾶς θέλει ὁλους ὁ Θεός.

— Ἡ ἱερά Μονὴ Ξενοφώντος

Ἡ δεινοπαθοῦσα ἀπὸ ἔλλειψιν προσωπικοῦ, καθὼς καὶ ὅλα περίπου αἱ Μοναί, ἱερά καὶ συμπαθῆς Μονὴ Ξενοφώντος καὶ ταλαιπωρηθεῖσα ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, διότι δὲν εὗρισκε κατὰλληλον ἠγούμενον, καὶ διότι ἐπέρασαν πολλοὶ τοιοῦτοι μὴ συγκεντροῦντες τὰ προσόντα τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν διοίκησιν ἐκάστης Μονῆς, εὗρεν ἤδη τοιοῦτον ἐκ τῶν ἰδίων τῆς κόλπων, τὸν πατέρα Εὐδόκιμον Ξενοφωντινὸν μὲ ἐκλεκτοὺς ἐπιτρόπους, τὸν Γέροντα Ἀνθιμον καὶ Γέροντα Ἀνανίαν. Οὗτος συγκεντρῶνων τὰ προσόντα αὐτά, ἐξελέγη ἐφέτος ἠγούμενος αὐτῆς. Πλὴν τῶν διοικητικῶν προσόντων, ἔχει εἰς βαθμὸν ὑψιστον τὴν ἐργατικότητα. Ἐργάζεται πάντοτε καὶ πανταχοῦ, ἀκόμη καὶ χειρωνακτικῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν βοηθῶν τοὺς ἄλλους πατέρας τοὺς ὀλίγους τῆς μονῆς, ἀλλὰ καὶ δίδων πρὸ παντὸς παράδειγμα ἐργατικότητος εἰς τοὺς ἄλλους. Οὕτω ἡ Μονὴ Ξενοφώντος εὗρε τὴν γαλήνην τῆς, ἀπαλλαγείσα ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν, τῆς κάθε τόσον ἀλλαγῆς τῶν ἠγούμενων.

— Δωροθέης Βερνάρδος Ἀρχιμ.

Εἶναι πασίγνωστος ἡ πολυσχιδῆς ἀγαθοεργὸς δρασίς τοῦ Ἀρχιμ. Δωροθέου Βερνάρδου Λαυριώτου, ὡς προϊσταμένου τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἀποφυλακισμένων Πειραιῶς, ὅστις φροντίζει διὰ τοὺς ἀπελευθερουμένους πρὸνθιν αὐτοὺς ἀσφαλῶς εἰς τὰς ἐστίας τῶς, ὅταν εἶναι ἀδύνατον νὰ εὗρωσιν ἐπὶ τόπου ἐργασίαν τινά. Οὗτος ἐτιμήθη καὶ πάλιν διὰ τοῦ παρασήμου τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἀπονεμηθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας κ. Μπελέν. Τὸν παρ. δὲ μῆνα Ἰούλιον ἔλαβεν ὡσαύτως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς προστασίας ἀποφυλακισμένων Πειραιῶς, τὸ μετάλλιον τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας καὶ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον, προγενεστέρως, τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Τοιοῦτοι ἄνδρες δικαίως τιμῶνται, ἡ τιμὴ δὲ αὕτη εὐλόγως ἀνανακλῆ καὶ εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, διότι οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μεγ. Λαύρας.

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΑ
ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

— "Αξία ὧν ἔπραξαν ἀπολαμβάνει

Ὁ ἅγιος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ, δίδει μίαν θαυμασίαν ἀπάντησιν εἰς τοὺς διαμαρτυρηθέντας διὰ τὴν δημοσιουθεΐσαν εἰς τὸν «Παρατηρητὴν» ἐγκύκλιον αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ ἀσεβοῦς Καζαντζάκη διὰ τὸ σαπρὸν βιβλίον του «ὁ τελευταῖος πειρασμός», ἣτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἀξιότιμον κ. κ. Ἀδ. Κύρου
Διευθυντὴν «ΕΣΤΙΑΣ»

Ἀνθίμου Γαζῆ 7, Ἀθήνας

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐστίας»,

Ἐδραροτηθῆτε παρακαλῶ νὰ φιλοξενήσῃτε εἰς τὴν «Ἐστίαν» τὰς ἀκολουθοῦσας ὀλίγας μου γραμμὰς.

Ἔλαβον γνῶσιν μερικῶν, ἐκ τῶν πολλῶν, δημοσιευμάτων ποὺ εἶδον τὸ φῶς ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ψηφίσματος τοῦ κλήρου τῆς ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς μεζόσης Νέας Ἰόρκης κατὰ τοῦ ἔργου τοῦ Ν. Καζαντζάκη «Ὁ τελευταῖος πειρασμός». Διαμαρτυρήθησαν Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι κατὰ τοῦ ψηφίσματος τούτου καὶ τὸ ἐξαπατηθῆσαν μερικὸι ὡς ἐσπευμένον καὶ ἀσύνετον, ἄλλοι ὡς ἀποτελοῦν καθαρὰν καὶ ἀπαράδεκτον ἄλλοτριπραγμασίαν, ἄλλοι ὡς προδίδον στενότητα κρίσεως καὶ ἀντιλήψεως, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ὡς ἄνω διαμαρτυρηθέντας, θὰ ἀπευθύνωμι μίαν μόνον ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὅποιαν παρακαλοῦμαι ὅπως ἀπαντήσουν εὐθέως, εὐλικρινῶς, ὡς ἄνδρες τοῦλάχιστον καὶ Ἑλληγες, ἂν ἔχι καὶ ὡς χριστιανοί. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ν. Καζαντζάκης εἰς τὸ βιβλίον του τὸ Γερμανιστὶ μέχρι τοῦδε κυκλαφορῆσαν λέγειαι, ποὺ, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπέραςε μίαν ὀργιῶδη νύκτα μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, συνάπεια τῆς ὅποιας ἦτο νὰ γεννηθῆ τέκνον φέρον τὸ ὄνομα Παράκλητος;

Ἐπάρχει τοιαυτὴ ἔκφρασις καὶ σκέψις εἰς τὸ ὑπὸ συζήτησιν βιβλίον, καὶ ἤ ὄχι;

Καὶ ἂν ὑπάρχη, ὅπως καὶ ὑπάρχει, ἐκτός τῶν ἄλλων βλασφημιῶν καὶ αἰσχροῶν, ποὺ περιέχει τούτο, προσκαλοῦνται νὰ ἀπαντήσουν οἱ θεοφρόνηαντες καθῆκον, ὅπως διαμαρτυρηθῶν κατὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου τῆς μεζόσης Νέας Ἰόρκης, υἱοθετοῦν τὴν σκέψιν αὐτὴν τοῦ Καζαντζάκη; Ἡ μήπως ὅλοι τους προσυπογράφουν τὴν πρότασιν ποὺ ἔκαμε κάποιος συνάδελφος των, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ καταχωρηθῶν ἀσχηματὰ καὶ ἀθλιότητες, ὅπως ἢ ἀνωτέρω, εἰς τὰ σχολικά βιβλία;

Ἄλλοιμονον εἰς τὴν κοινωνίαν, ποὺ δὲν παρουσάζει τὴν ἀντίδρασιν, ποὺ θὰ ἐπερίμενε κανεὶς, εἰς σαφρότητας ὅπως ἐκεῖναι ποὺ περιέχονται εἰς τὸ τελευταῖον βιβλίον τοῦ Καζαντζάκη. Καὶ ἄλλοιμονον ἐπίσης εἰς τὴν κοινωνίαν ποὺ ἔχει διανοητικὴν ἡγεσίαν, ὅπως οἱ διαμαρτυρηθέντες Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι.

Ἐπενθυμίζομεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν

δὲν εἶπε μόνον τὸ περίφημον ἐκεῖνο: «ὁ ἀναμάρτητος ὁμῶν πρῶτος θαλέτω λίθον ἐπ' αὐτήν», ἀλλὰ εἶπε καὶ τὸ ἄλλο τούτο: «Ἐὰν τὸ ἄλλο μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθησεται;

Μετὰ θερμῶν εὐχαριστιῶν καὶ εὐχῶν,
† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ»

Διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης δίδει τέρμα ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸ θέμα αὐτὸ, παραδίδων τὸν συγγραφέα καὶ τὸ βιβλίον του εἰς τὸν σατανᾶν πρὸς δόθειρον τῆς ψυχῆς του.

Ἡδὴ προσκαλοῦνται οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐπέχουν ἐν διαρκεί ἐργηρόσει καὶ νὰ μὴ ρίπτουν οὔτε βλέμμα εἰς τὰ αἰχρὰ ταῦτα βιβλία, τῶν ὅποιων τὸ μόνον πρῶτον εἶναι ὅτι θρίθουν βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων ἐναντίον τῶν θείων τῆς πίστεώς μας ἰδανικῶν τὰς ὅποιαις οὐδεὶς ἐξεφρονῶν καὶ καὶ σεβόμενος ἐαυτὸν θὰ ἐτόλμα ἔστω καὶ νὰ ἀκούσῃ.

— Τὸ συνέδριον τοῦ Ἐβανστον

Ὁ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ, παρουσιαζόμενος ὡς φαινόμενον ἱεράρχου, εἰς ἄρθρον ἐν τῇ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς «ὁ ὀρθόδοξος παρατηρητὴς» ἐκφέρει τὴν γνώμην του διὰ τὸ συνέδριον τοῦ Ἐβανστον. Ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ καταχωρήσωμεν ἐλόκληρον τὸ ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου, παραθέτομεν κατωτέρω μικρὰν περικοπὴν αὐτοῦ.

«...Ἔλαβον οὗτοι μέρος (οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) εἰς τὰς συζητήσεις. Ἡκουνον μὲ πνεῦμα κατανοήσεως τὰς γνώμας τῶν Διαμαρτυρομένων ἀντιπροσώπων ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τῶν ἀσασχολησάντων τὰ ἐν λόγῳ συνέδρια. Καὶ διετύπωναν σαφῶς καὶ εὐλικρινῶς τὴν ὀρθόδοξον ἀποψιν ἐπὶ τῶν διαφόρων σημείων τοῦ συζητούμενων θεμάτων. Δὲν ἔγινε, μέχρι τούδε, εἰς τὰ συνέδρια αὐτὰ οὐδεμίαν ἀπολύτως ὑποχώρησις ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων. Οὕτε ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ. Ἄλλ' οὕτε πρόκειται νὰ γίνῃ. Διότι ἐπαναλαμβάνομεν καὶ τονίζομεν καὶ πάλιν, ὅτι ὁμολογοῦμεν καὶ πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Ὅτι κατέχομεν ἀνόθευτον καὶ καθαρὰν τὴν θείαν ἀποκάλυψιν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ παραδοθείσαν εἰς ἡμᾶς παρὰ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος, διὰ τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῶν ἐπὶ οἰκουμενικῶν καὶ δέκα τοπικῶν συνόδων τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων.

Εἴμεθα ἡ ὀρθοδόξη. Εἴμεθα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἤρχισε τὴν σταδιοδρομίαν της κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον οὐδεμίαν διακοπὴν ἠσημειώθη εἰς τὸν ροῦν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν διακηρῦντες ἡ ἱστορία. Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σωτὴρ μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς. Ἀκολουθοῦν οἱ δώδεκα ἀπόστολοι καὶ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ Παῦλος. Ἐν συνεχείᾳ ἔρχονται οἱ ἀποστολικοὶ πατέρες, ἔπειτα οἱ ἀπολογηταὶ

καί μετ' αὐτούς οἱ μεγάλοι πατέρες καί διδάσκαλοι ἀπὸ τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, τοῦ στύλου τῆς Ὁρθοδοξίας, μέχρι τοῦ τελευταίου δογματικοῦ πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἐχει ἤδη ἐμφανισθῆ, πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς του, εἰς τὸ προσκήνιον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ Βυζαντινὴ Αυτοκρατορία. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐξεκολάφθησαν τὰ δόγματα μέχρι τῆς σήμερον, καὶ θὰ τὰ κατέχωμεν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ὡς πίστιν καὶ παράδοσιν. Ἀπὸ τῆς ἔδραν τῆς αυτοκρατορίας, τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἠκτινοβόλησε τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπανταχοῦ τὸ τότε κόσμου. Αὐτῆς τῆς πίστεως καὶ παραδόσεως εἴμεθα οἱ ἀντιπρόσωποι ὅσοι ἐμιλοῦμεν εἰς τὰ ὡς ἄνω συνέδρια ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε εἴμεθα Ἕλληνες, εἴτε Ρῶσοι, Σῆροι, Οὐκρανοί, Καρπαθοῤῥοσοί, Ρουμάνοι, Βούλγαροι, καὶ Ἀλβανοί. Τῆς πίστεως αὐτῆς καὶ παραδόσεως εἴμεθα οἱ ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ φύλακες.....»

Τιμὴ διὰ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφούς μας ἔχοντας τοιοῦτον ποιῆμα τῆς Ἐκκλησίας πραγματικῶν καὶ ἔχι μισθωτῶν.

— Ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Πολλοὶ θεολόγοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ δημοσιευμάτων των ἔχουν σαφῶς καθορίσει τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν λεγομένην κίνησιν καὶ ἔχουν ἀποφανθῆ περὶ τοῦ χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον ἔχει ἡ ἀπόφασις τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου. Δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίσῃ τὴν συνέλευσιν οὐδεὶς ἐκ τῶν χριστιανῶν μας ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς συμμετοχῆς, ἐφ' ὅσον, ὡς παρατηρεῖ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κοσ. Μιχαήλ εἰς τὸ ἄρθρον διὰ τὸ Euanston, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸν «Παρατηρητὴν» τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, «ἐπαγωνιζόμενοι τῇ ἀπὸ παραδοθείσης τοῖς ἁγίοις πίστεϊ» ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα πάντοτε «ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογία» παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος».

Πρὸς τοῦτοις ἡ Ἐκκλησία μας, κατανοοῦσα τὴν σημερινὴν κρίσιν τῶν χριστιανικῶν ἀξιών, κάνει φανερόν διὰ τῆς στάσεώς της, ὅτι πρέπει νὰ ὑποστηριχθῆ ἐν ὀργανωμένον μέτωπον χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον ν' ἀντιτάσῃ εἰς τὸν ἀντιχριστιανικὸν σύγχρονον ἡατερικλισμὸν τὴν πίστιν πρὸς τὸν «Ἰησοῦν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα» καὶ ὡς μοναδικὴν ἐλπίδα λύσεως τῶν δυσκόλων προβλημάτων τοῦ σημερινοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέ, δύναται νὰ κινήθῃ θαυμάσια ἐντὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐφ' ὅσον τοῦτο, ὡς καθωρίσθη εἰς τὴν συνέδριον τοῦ Amsterdam καὶ δεσβαίωθη εἰς τὸ λεγόμενον «Toronto Statement», «ἀποκηρύττει κάθε σκέψιν ὅπως ἀποβῆ ἐν ὁποιοιῶμένον ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα ἀ-

νεξάρτητον τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ ἐφ' ὅσον, ὡς παρατήρησε τελευταίως ὁ γενικὸς γραμματεὺς αὐτοῦ Dr Visser't Hooft, «ἐνισχύει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν συνεργασίαν μεταξὺ ὄλων ἔκείνων, πού τρέφουν κοινὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα».

— Γραφεῖον Νεολαίας

— Διὰ τὴν ὁμοίομορφον ἐφαρμογὴν προγράμματος νεολαίας εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ Γραφεῖον Νεολαίας αὐτῆς ἐξέπλησσε πίνακα δράσεως τῶν διαφόρων ἐμάδων τῆς ἐφήβου νεολαίας (12 ἕως 18 ἐτῶν) καὶ διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος 1954-1955, ἀντίγραφον τοῦ ὁποῖου ἐστάλη εἰς τὰς Κοινότητας. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος τούτου καὶ ἡ στενὴ συνεργασία τῆς ἐφήβου νεολαίας καὶ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ Γραφείου Νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ πολὺ θὰ βοηθήσουν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τῆς νέας ἡμῶν γενεᾶς.

— Τὸ συνέδριον τῆς Γκόγια

Τὸ συνέδριον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας ἐν Μιννεαπόλει ἔληξε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν νεοεκελεγέντων μελῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του. Ὅστω μεγάλη μερίς τῆς νεολαίας μας θάιναι ὀργωῶς πρὸς τὴν ἐνωματώσιν της εἰς ἓνα ὀργανισμὸν πού θρῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ μᾶς διδῇ τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ καταστῇ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου παράγων εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἰδρυμάτων μας. Πιστεύομεν οὐχ ἥττον ὅτι τώρα πού ἡ Γκόγια ἐθρίσκειται ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς προσαρμογῆς, ἐπιβάλλεται ἡ υπογράμμισις τῆς ἀρχῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἄνευ τοῦ στοιχείου τῆς ἐλληνικότητος. Ὁμιλοῦντες περὶ ἐλληνικότητος ἐννοοῦμεν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς ἐλληνικὰς παραδόσεις. Εἶναι εὐνόητον ὅτι ἄνευ τῆς ἐλληνικότητός της ἡ ὀρθοδοξία μας θὰ χάσῃ τὴν αἰγλήν πού τῆς προσδίδει ὁ ρόλος της ὡς ἐρμηνευτριάς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἴδια προοπτικὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὴν δράσιν τῆς Γκόγια, ἥτις πρέπει νὰ δρᾷ παραλλήλως διὰ τὴν πραγματοποιήσιν της κοινῆς ἐπιδιώξεως, ἥτοι τῆς ἐπιδιώξεως πού εἶναι κοινὴ δι' ὅλας τὰς Ἑλληνοαμερικανικὰς ὀργανώσεις.

ΣΤΗΛΗ ΔΩΡΕΩΝ

1. Κωνστ. Α. Κουτσῆς ἱερεὺς δρχ. 10
2. Ἀλκιβιάδης Βολωτᾶς Σοφάδης » 15
3. Συνδρομητῆς τις Ἡπειρώτης, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομά του 19 διάφορα διβλία. Ὁ ἴδιος καὶ προηγουμένως ἐνίσχυσε τὴν «Ἀγιογ. Βιβλιοθήκην» καὶ δι' ἄλλων σοδαρῶν διβλίων.
4. Βασ. Μπάμνιας ἱερεὺς » 35

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ Δευτέρα ἐπίσκεψις τοῦ Ἀνδρέα

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 260)

Μετὰ χαρᾶς ὁ Ἰακώβ ἔβλεπε νὰ λάμπῃ ἡ αὐγὴ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος· ἐὰν ὁ Ἀνδρέας, καθὼς δὲν ὑποπιτεύετο ποσῶς, ἐνεθυμῆτο τὰς ὑποσχέσεις του, ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐρημοκατοικίαν. Ὁ Ἰακώβ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ταχύτερον τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀνδρέα, ἐξῆλθε νὰ τὸν συναντήσῃ· ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας τῷ παρέχει ἀμέσως τὴν εὐκαιρίαν· ἀσθμαίνων ἐπαρουσιάσθη αἰφνιδίως εἰς τὴν ὄψιν τοῦ καλοῦρου.

Ἴδου ἐγὼ εἶπεν, ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς του· ἐπέτυχα τῆς ἀδείας τῆς θείας μου· θὰ μένω μαζὶ σας ὅλην τὴν ἡμέραν· ἔφερα ζωοτροφίας νὰ περᾶσωμεν ταύτην τὴν ἡμέραν. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔσυρε ἀπὸ ἐν καλάθιον λευκὸν ἄρτον, ὠά, τυρὶ, καὶ διάφορα ὀπωρικά.

Ἐλθέ, ἀγαπητόν μοι παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ καλόγερος· βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι εἶσαι συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου· τοῦτο εἶναι βεβαιότατη ἀσφάλεια περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣτις σὰς ἐπιφυλάττεται, μὴ ἀμφιβάλλεται περὶ τούτου, ὁ πατήρ σας ἀπολαμβάνει ἐντελὴ ὑγείαν· εἶναι ἀδύνατον ὁ Κύριος νὰ ἀφήσῃ χωρὶς ἀμοιβὴν νύκτιν ἀγάπην, τόσον συγκινητικὴν ὅσον ἡ ἰδικὴ σας.

Ἀφοῦ ἐγευμάτισαν ὑποκάτω μιᾶς βελανιδιάς. Μοὶ ὀφείλετε τὴν διήγησιν τῶν δυστυχιῶν σας, εἶπεν ὁ νεανίας σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἰακώβ· εἶμαι ἐτοιμος νὰ δώσω ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς αὐτήν.

Ἄκουσον λοιπόν, εἶπεν ὁ καλόγερος.

«Ἐγεννήθην εἰς μικρὸν τι χωρίον τῶν Στοιχάδων· οἱ πρόγονοι τῶν γονέων μου ὑπῆρξαν ἀπλοῖ καὶ ἐνάρετοι γεωργοί. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἀπέκτησαν μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ προσώπου των καὶ διὰ

πολλῶν στερησῶν καὶ οἰκονομιῶν μικρὰν περιουσίαν ἐκτιμωμένην εἰς εἴκοσι χιλιάδας φράγκων· ὅταν ἐκουράσθησαν νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ἀποκτήσωσι καὶ ἄλλα κτήματα, ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν των νὰ καλλιεργήσωσι τὰ ἀποκτηθέντα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὰ τέκνα των. Τὸ καλλίτερον κτήμα ἦτο ἐκτεταμένη τις πεδιάς κατάφυτος καὶ προσοδοφόρος, ὁμοίωσεν ἢ ἦτο εἰς μικρὸς ἐπίγειος παράδεισος.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ εἶχον κατασκευάσει μικρὰν τινα οἰκίαν, μὲ ἐν πάτωμα. Κάτωθεν τοῦ παραθύρου ἦτο μικρὸς κήπος κεκοσμημένος μὲ κλήματα ἀμπέλου, δενδρόφυτον καφέ, καὶ μὲ χρυσοειδῆ ἄνθη, ἐσκιάζετο δὲ διὰ τῶν, δίκην ἀλεξήλιου, πλατυφύλλων μουριῶν· καὶ συνείχετο ἐκ τῶν ἔξωθεν διὰ μακροῦ μακρυναρίου. Ὅταν εἰσήρχετο τις ἐκεῖ ἤκουεν μουσικὴν ἐξαίσιαν ἐκ τῶν κελιδμάτων χιλιάδων πτηνῶν ἐμφωλευνόντων εἰς τοὺς κλάδους τῶν εὐσκίων δένδρων.

Ὅχι μακρὰν ἔτρεχον τὰ ψιθυρίζοντα διαυγῆ καὶ ἀργυροειδῆ ὕδατα ποταμοῦ τινός, τοῦ ὁποίου αἱ ὄχθαι ἦσαν καταλήλως κεκαλυμμένα ἐξ ἀνθέων· ἡ ἀγρία μενεξελὶς χρύπτειται ἐκεῖ μεταξὺ τῶν χόρτων ἄλλ' ἢ τερπινοτάτη αὐτῆς εὐωδία τὴν προοιδεῖ καὶ παρακινεῖ πάντα εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς.

Τοιοῦτος ἦτο ἐν ὀλίγοις ὁ τόπος ἐν ᾧ διῆλθον τὸν πλεῖστον χρόνον τῆς νεότητός μου. Εἰς ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ ἤμεθα τὰ μόνα παιδιά τῶν ἐναρτέων γονέων μας. Ὡ! ἀπέθανεν ὁ πρῶτος, ἐνὸς ἔτους· ὁ Θεὸς τοῖς ἔδωκεν ἄλλον υἱόν· ἐγὼ ἤμην φιλάσθενος καὶ ἰσχνὸς διὰ τοῦτο ὑπῆρχα κατ' ἀρχὰς τὸ ἀντικείμενον τρυφερᾶς προτιμήσεως.

Εἰς ἡλικίαν 7-8 ἐτῶν ὁμοιάζαμεν καταπληκτικῶς· ἀλλ' ἐὰν ἡμεθα ἐπίσης εὐκίνητοι καὶ δροσεροί, ὑψίστατο ἐν τοσούτῳ εἰς τὸν χαρακτῆρά μας καὶ εἰς τὰς διαθέσεις μας σημαντικὴ διαφορὰ.

Ὁ ἀδελφός μου ἦτο εὐαίσθητος καὶ εὐπειθής· ἠγάπα καὶ ἐφοβεῖτο νὰ πειράξῃ τὸν πατέρα, ἠγάπα φιλοστόργως καὶ ἐσέβeto τὴν μητέρα· προσεκτικὸς εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ καὶ εἰς τοὺς δύο τὴν ἀγάπην

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μὲ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν τῶν 15 δραχ. ἑτησίως, εἰς τὰς ὁποίας συμπεριλαμβάνονται ὅλα τὰ ἐξοδα χάρτου, τυπογραφικῶν, διεκπεραιώσεως, ἀλληλογραφίας καὶ λοιπά, μὴ δυναμὲν νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ μὴ θέλουσα νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσὶν τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠφελοῦνται πολλοὶ ψυχαί, ἀπεφάσισε νὰ αὐξήσῃ κατὰ τὴν συνδρομὴν τῆς.

Διὰ τοὺς ἰδιώτας δρχ. 20.—

Διὰ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς » 25.—

Διὰ τὰς Ἱερὰς Μονὰς » 35.—

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν δολλ. 3.—

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν λίρα χάρτ. 1.—

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς ἀδελφοὺς συνδρομητὰς νὰ ἀποδεχθοῦν

καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του, προσεπάθει εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὅπου τὰ παιδιά εἶναι συνήθως ἐπιρροεπῆ εἰς τὸ νὰ μὴ ἀγαπῶσιν ἢ τὰς διασκεδάσεις, προσεπάθει, λέγω, νὰ φανῇ χρησίμος τὸν ἔβλεπέ τις νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ θέρους, ἢ τοῦ τρύγου. Πάντοτε χαρούμενος, πάντοτε φαιδρός, πάντοτε ἠγαροῦσταιτο, τίποτε δὲν τῷ ἐπροξένοι ἀποστροφὴν καὶ τίποτε δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατον· ἐνῶ ἐμέ, διάπυρον καὶ ὀρηκτικόν, ἢ ἐλαχίστη ἀντίπραξις μὲ παρῳργίε· πάντοτε ἔτοιμος νὰ παίζω, προσεποιούμην τὸν ἀσθενῆ εὐθύς ὡς μοι ἔλεγον νὰ ἐργασθῶ. Μὲ ἔβλεπέ τις συνεχῶς νὰ ἀναβαίνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κερασιῶν ἢ τῶν καρυῶν νὰ εὕρω ἐκεῖ φωλεὰς πτηνῶν, καὶ ἐνίοτε κατέβαινον ἐξ αὐτῶν ἐσχισμένοι· ἄλλοτε ἐπιπτον δεινῶς ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ αἷμα ἀνεπήδα μὲ ὀρμὴν ἐκ τῶν πληγῶν μου, ἢ ὀκνηρία τέλος μὲ ἐξουσίαζεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ὅλαι αἱ ἐργασίαι μοι ἐφαίνοντο ἀδύνατοι ἢ δύσκολοι. Ἐναντίον τῆς δικαίας ἀσθηρότητος τοῦ πατρός μου, ἐναντίον τοῦ ἐναρέτου παραδειγματισμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἔξω εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ἀργίας, ἣτις ἔμελλε φεῦ! νὰ ἔχη δι' ἐμὲ βραδύτερον τρομερὰς συνεπειάς.

(Ἀκολουθεῖ)

τὴν μικρὰν αὐτὴν αὐξήσειν. Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες, δύνανται νὰ δηλώσωμεν ἀπὸ σήμερον διὰ νὰ κανονίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν τευχῶν ποῦ θὰ ἐκτυπώσωμεν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, καθ' ὅσον ἢ ἐκτύπωσις γίνεται ἀναλόγως τῶν συνδρομητῶν μὲ μικρὸν μόνον περίσυμα ἐπὶ πλεον πρὸς ἀντίκρυσιν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- Ἡ ἅγια Γραφή ποιηματικῶς, τὸ ἅγιον Ὅρος συνοπτικὴ ποιηματικὴ διήγησις ὅλης τῆς ἁγίας Γραφῆς Π. καὶ Κ. τῶν ἁγίων ἑπτὰ Οἴκου. Συνόδων καὶ τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων, ὑπὸ μοναχοῦ Σπυρίδωνος Χατζηγιάννου ἐξ Ἄνω Παναγίας Πάφου Κύπρου.
- «Λαυριωτικὴ Κυψέλη», ὑπὸ Γέροντος Παντελεήμονος μοναχοῦ Λαυριώτου.
- Νέος Εὐεργετινός, ἐκδοσις δευτέρα ὁμοία τῆς πρώτης, ὑπὸ Γαβριὴλ Διονυσιάτου, ἡγουμένου.
- Ἐκλογή ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως Δαβίδ. Χρησιμεῖον διὰ τὰς ὀλονυκτίους ἀγρυπνίας τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν Ἀγίων.
- INSTITUT FRANCAIS D'ATHENES, Bulletin analytique de Bibliographie. Hellénique 1952. (Sciences humaines I). Σχ. 8ον σελ. 370. Athènes 1953.
- «Φωνὴ τοῦ ποιμένου» μηνιαῖον φύλλον τῆς ἐνορίας τοῦ ἱ. Ναοῦ ἁγίας Σοφίας Θεσλονίκης. Συντάσσεται παρὰ τοῦ θεολόγου κ. Βασ. Π' Δ. Καϊμάκη, οἰκονόμου καὶ τακτικοῦ ἱεροκλήρυκος ἐν τῷ ὡς ἄνω Ναῷ.
- «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», μὲ τὸ παιδικὸν του παράρτημα «τὰ Χαρούμενα Παιδιά». Ἐξαιρετικὸν εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλούσιον εἰς βλὴν ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 33 τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης»

Ταχυδρομικὰ ἑσωτερικοῦ 15 ο)ο. Ἐξωτερικοῦ 30 ο)ο.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νά συνοδεύηται ἀπό τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων καὶ τὰ ταχυδρομικά.

Γυμνάσματα Πνευματικά Νικοδήμου, ἄδεται 35.—, πανόδ. Δραχ.	50.—
Θεοτοκᾶριον Νικοδήμου ἄδεται 25.— πανόδετον »	35.—
Προσευχητᾶριον, Α. Δ. Σιμωνώφ, ἄδεται 25.— πανόδετον »	35.—
Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, 50 πνευματικαὶ ὀμιλίαι, σελ. 250 ἄδεται 25.—, δεμένον »	35.—
Σωτηρία ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, περιέχον τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον καὶ λοιπὰς ἀγνώστους ἀκολ. τῆς Μ. Τεσσαρακοσ. ἄδ. 10.— δεμ. »	15.—
Λαυραϊκὸν τοῦ ἁγίου ὄρους, ὑπὸ Γαβριὴλ Διονυσίου »	15.—
Λαυραϊτικὴ Κυψέλη. Γέροντος Παντελεήμονος Λαυραίου »	15.—
Λειμωνάριον τὸ παλαιὸν ἢ τὰ Μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου »	10.—
Ἐγκόλπιον προσευχῶν, περιέχον παρακλ. Κανόνας καὶ Χαιρετισμοὺς εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὑπὸ Γαβριὴλ Σταματελάτου, σελ. 216 ἄδεται 15.—, πανόδετον »	25.—
Σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ αὐτοῦ, ἄδεται 12.50, δεμένον »	22.50
Ὁδηγὸς τοῦ Πνευματικοῦ, τοῦ αὐτοῦ. Χρησιμώτατον διὰ κάθε Χριστιανὸν καὶ πρὸ παντὸς τῶν πνευματικῶν »	5.—
Βιβλίον ψυχασωτήριον τοῦ αὐτοῦ »	1.50
Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς »	5.—
Ὁ Χριστὸς νικᾷ ἢ ὁ Στρατῆς (θηρησκευτικὸν διήγημα) »	5.—
Μικρὰ Ἀνθοδέσμη »	0.50
Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων »	1.—
Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανὸν ἔκδοσις γ' »	1.—
Ἀκολουθία Θ. Μεταλήψεως με προσθέτους εὐχὰς εἰς τὸ τέλος, σχῆμα μικρὸν τσέπης »	1.50
Ἀκολουθία τῆς Γονυκλισίας, τῆ Κυριακῆ τῆς Πεντηκοστῆς »	1.50
Οἱ δύο παρακλητικοὶ Κανόνες πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ ὁ παρακλ. κανὼν τῆς Γλυκοφιλοῦσης Ἱ. Μ. Φιλοθέου καὶ εὐχαὶ κατὰ τοῦ πολ. »	1.50
Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοϋπηκόου »	1.50
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὴν Πορταΐτισσαν τῶν Ἰβήρων »	1.50
Παρακλ. Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Φανούριον, Ἀλεξ. Μωραϊτίδου »	1.50
Ὁ ἐπιτάφιος τῆς Θεοτόκου »	1.50
Ὁ Μέγας Κανὼν, Ἀνδρέου Κρήτης »	1.50
Ψυχῆς Παρηγορία, εὐχαὶ διὰ στίχων, Ξένης μοναχῆς τυφλῆς σ.104 »	2.50
Ἡ ἐρημίτις Φωτεινῆ, Ἰωακείμ Σπετσιέρη »	6.—
Εὐαγγελικὸς Κήπος, Σάββα μοναχοῦ Φιλοθείτου »	5.—
Γνώθι σαῦτὸν Γ. Πειρατικοῦ »	1.50
Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν Ἀθῶ »	2.—
Ἡ Μόνικα, μήτηρ τοῦ ἁγ. Αὔγουστίνου »	2.—
Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ, παρηγορητικὴ διήγησις διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. »	2.—
Λουλούδια τοῦ Παραδείσου, Τζάνου Γουγουτά, ἱερέως »	5.—
Ἡ Χαρὰ τῶν Ἀγγέλων » » » »	10.—
Ἡ Καμπάνα τοῦ Ὁρανοῦ » » » »	10.—
Μικρὸν εὐχολόγιον. Εὐχαὶ παρακλητικαὶ Μάμαντος καὶ Τρύφωνος μὴ ὑπάρχουσαι εἰς τὰ εὐχολόγια, ἐλαφρῶς δεδεμένον »	2.50

Περὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου αἰωνίας ζωῆς, † Ἰωακείμ Σπεταιέρη	δοχ.	4.—
Ὁ βίος καὶ τὰ θαύματα τῆς ἁγίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου »		2.50
Ὁδηγὸς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, Ἰννοκεντίου Ἐπισκ. »		5.—
Ὁ Παράδεισος, Ἰωάννου Μηνᾶ. »		5.—
Τετρακτύς, βιβλίον πατερικόν, Κωνστ. Ζεζβοῦ πρωτοπρεσβ. »		6.—
Οἱ διδάσκαλοι τῆς Νοεῶς Προσευχῆς, Ἀναστασίας Περατικοῦ »		6.—
Ἀκολουθία καὶ μαρτύρια τῶν τριῶν νέων ὁσιμαστῶρων		
Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀκακίου Χ.		
Παππᾶ σελ. 216 »		15.—
Ἀκολουθία καὶ βίος τῶν Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου »		10.—
» » » τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου Πατρ. Κων/πόλεως »		10.—
» » » τοῦ ἁγ. Ἀκακίου Κανσοκαλυβίτου »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Στυλιανοῦ »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Τριανταφύλλου, Ζαγορᾶς Βόλου »		10.—
» » » τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ »		10.—
» » » τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, πανηγυρική »		10.—
» τῆς Παναγίας Γεροντίσσης »		10.—
Σειρὰ « Ἁγιορ. Βιβλιοθ. » ὁλόκλ. τὸ ε', ιε', ις' καὶ ιζ' ἔτος ἕκαστον »		25.—
Ὁ Ὀδοιπὸρος Φιλοθέου Ζεβράκου ἀρχιμ. »		15.—
Χρηστοθέα Φρ. Σοαβίου, ὑπὸ Φιλοθ. Ζεβράκου »		5.—
Ἱερὸς πόλεμος κατὰ τῆς βλασφημίας » »		6.—
Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ οἰκογένειά του »		5.—
Τὰ λείψανα καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἀρχ. πόλεων τοῦ Βόλου μετὰ χαρτῶν »		10.—
Χρυσόβουλλα καὶ τυπικὰ τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων τοῦ Ἁγ. Ὄρους »		10.—
Πίστις καὶ γνῶσις, Κων. Τσαταλοῦ, ἀντισυνταγματάρχου »		10.—
Παλαιὰ ἱστορία Αἰγυπτίων, Καρχηδονίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων, Μήδων, Περσῶν, Μακεδόνων, Ἑλλήνων, τόμος α' καὶ β' ὀγκῶδεις, ὑπὸ κ. Ρολλίν, Βενετία 1750 ἄδետον	δοχ.	150.—
Κυριακοδόμιον μετὰ ἑορτοδρομίου. Θ. Ζωγράφου εἰς 4 τόμ. ἄδետον		150.—
Ἑρμηνεῖα ἐπιστολῶν Παύλου μετὰ τῶν 7 Καθολικῶν Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδետον	δοχ.	120.—
Νέον Λειμωνάριον, μεταχειρισμένον μὲ νέον δέσιμον πανόδետον, μὲ συναξάρια Τριφιδίου καὶ Πεντηκοσταρίου μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος (λείπουν 7 φύλλα ἀπὸ τὸ τέλος) »		150.—
Ἡ Κωνσταντινούπολις Σκαρλ. Βυζαντίου τόμ. β'. δερματόδ. »		75.—
Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ πτώσεως τῆς Π. Ἑλλάδος Γ. Κωζάκη Τυπάλδου Ἀθῆναι 1839 »		50.—
Συναξαριστὴς Δουκάκη, Σεπτέμβριος, ἄδետος »		30.—
» » Ὀκτώβριος 40.— Νοέμβριος » »		45.—
Μέγας Συναξαριστὴς Πατρὸς Ματθ. τόμος α' καὶ ε' ἄδ. 70.—δεμ. »		85.—
» » » β', γ', δ', ε', ζ' καὶ η' » 60.— » »		80.—
Ἀόρατος πόλεμος, Νικοδήμου »		25.—
Βράβια Ἀρμένη, Δοκίμιον ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν δερματόδ. »		60.—
Θησαυρὸς τετραγλωσσος, Γερασίου Βλάχου τοῦ Κρητὸς Μητ. Φιλαδελφείας, Βενετία αψκζ' ὄλον δερματίνον »		150.—
Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Βενετία 1780 σελ. 670 λινόδ. »		100.—
« Ἐστία, » τόμος γ'. 1877 δερματόδետον »		100.—
Τὰ κολύματα τοῦ γάμου, Μελισσηνοῦ, δεμένο »		50.—

Διάλογος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπ. Αἰθιοπίας	δρχ.	20.—
Φιλολογική καὶ κριτικὴ ἱστορία, Κοντογόνου, πλήρης, δερματόδετος εἰς δύο τόμους	»	300.—
Τιμόθεον καὶ Τίτον ἐπιστ. Παύλου, Ἀθήναι 1883 πανόδετον	»	50.—
Θεῖαι ἐκδηλώσεις, Π. Ν. Ἀντύλα	»	15.—
Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, Μ. Γεδεών, 4 τεύχη	»	100.—
Ἡ Νέα Διαθήκη, μετάφρασις Α. Α. Πάλλη, Λίβερπουλ 1910	»	300.—
Ἱερογραφικὸν ἀπάνθισμα, Νεοφύτου Μεταξᾶ, δερματόδετον	»	100.—
Ἀποστολικὴ Σαγήνη ἄδετον	»	50.—
Διάταξις ἀκολουθιῶν Μ. Τεσσαρακοστῆς Φαρέλα	»	17.—
Ἄμυνα ὀρθοδόξου πίστεως, Μιχ. Σαββοπούλου, Πρεσβυτέρου	»	12.—
Ἱερὰ Κατήχησις, Ν. Βουλγάρεως, ἦτοι ἐξήγησις θ. Λειτουργίας	»	25.—
Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάσαφ, Π. Γιαννακουλοπούλου	»	10.—
Ἡ σύγχρονος Ἀθωνιάς Σχολὴ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ διδάξαντες ἀπὸ τοῦ 1845-1916 ὑπὸ Χριστοφύρου Κτενᾶ	»	15.—
Ἀπέχεσθ' αἵματος Κ. Ζερβοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου	»	3.—
Ἀκάθιστος παρακλ. ἀκολουθία δεκαπενταυγούστου Ἀρχ. Ζ. Λιανᾶ	»	10.—
Ἡ προσευχή. Κ. Καλλινίκου	»	7.—
Πρακτικαὶ ὁμιλίαι Κυρ. Εὐαγγελίων Κ. Καλλινίκου	»	25.—
Λόγοι Μεγάλου Βασιλείου τόμοι 1—2	»	30.—
Λειτουργία Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου	»	6.—
Ὁ ἀντίχριστος, Γ. Σκιαδᾶ	»	30.—
Καλοκαιρινὴ (δερματόδετον καινουργῆς) Βενετία 1810	»	200.—
Κυριακοδόμιον Νικ. Θεοτόκη ἔκδοσις β', τῶν μὲν Εὐαγγελίων εἰς δύο τόμους σχῆμα 4ον δεδεμένα ὄλο δέρμα ἀρχαιοπρεπές, Βενετία 1831, τῶν δὲ Ἀποστόλων εἰς ἓνα τόμον σχῆμα 4ον δεδεμένον μὲ δέρμα, ἔκδοσις 3ῃ Ἀθήναι 1885	»	400.—
Λεξικὸν ἑλληνικὸν Α. Α. Σακελλαρίου, πλήρες εἰς 3 τόμους λίαν ὀγκώδεις, πολυτελῶς δερματόδ. σελ. ἐν ὄλῳ 4442. Ἀθήναι 1885	»	500.—
Λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, Ν. Γ. Πολίτου ἑξάτομον δερματόδ.	»	500.—
Γενικὴ ἱστορία Βοσσανέτου, 2 τόμοι πλήρεις, λινοδέτοι καινουργῆς, Κων)πολις 1817	»	300.—
Πηδάλιον εἰς μέγα σχῆμα, ἐπὶ χάρτου μεμβράνης, δερμ. ἄριστον, Ἀθήναι ἄωμα (1841) σελ. 483	»	600.—
Πηδάλιον, ἔκδοσις ἄριστη, Ἀθήναι 1886, σελ. 648	»	600.—
Συμεὼν Θεο)νίκης ἅπαντα, σχῆμα 4ον δερματόδετον καινουργῆς Ἀθήναι 1882	»	400.—
Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ὁ ἥρωσ τῆς ἐρήμου	»	6.—
Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη, Ἰ. Σκαλτσούνη, δεδεμένον	»	200.—
Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ν. Ἀμβράζη τόμος α'	»	50.—
Κλίμαξ Ἰωάννου Σιναΐτου δερματόδετον καινουργῆς ἔκδ. Κων)πόλεως 1883 μέγα σχῆμα	»	500.—
Ἱστορία Βαβλαᾶ καὶ Ἰωάσαφ Ἰω. Δαμασκηνοῦ πανόδετον	»	100.—
Διδασκαλία Μεγ. Ἀθανασίου πρὸς ἀντίοχον Δούκα πανόδετον	»	100.—
Ἰχνος Χριστοῦ	»	60.—
Αἱ σύγχρονοι ἀθεϊστικαὶ καὶ ἀνορθ. προμαγάνδαι, Ἰννοκεντίου Νιζιγορόδ. (ἐρμηγεία ἀποκαλύψεως μετ' εἰκόνας)	»	15.—
Ἑρμηγεία ψαλμῶν Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, 2 τόμοι, δερματόδετον εἰς ἓνα τόμον, ἔκδοσις ἄριστη, Ἱεροσόλυμα 1855.	»	600.—

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ — — ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καί μὲ δίκαιον
κῆπον καὶ περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομάζουσι ὄλοι.
(Καيسάριος Δαπόντες)

ΥΠΟ ΤΑΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ — ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλφ
Νοέμβριος - Δεκέμβριος

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλφ

Ἐπίτιμος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητῆς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθαῶς
κ.ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΔΑ (Λαυριώτου)

ΤΟ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡ. ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ Η ΕΜΠΑΙΧΘΕΙΣΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

«Τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ζήσουν ὡς μυστηριακὴν ἔκστασιν ψυχῆ ἀγναί, γαλουχηθεῖσαι ἀπὸ τὰ πατερικὰ νάματα καὶ καταναζόμεναι ἀπὸ τὴν εὐσεβείαν τῶν πατέρων. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι γνώσις, ἀλλ' εἶναι τὸ «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον», ἔγραφεν ἐκκλησι. φύλλον ἐν Ἀθήναις καὶ ὠνόμαζε τὸ Ἐβανστον «νεωτέραν Φεράραν». Εἰς τὸ Α' ἄρθρον ἡμῶν ἐγράψαμεν διὰ τὴν «παγιδευθεῖσαν Ἐκκλησίαν» πῶς ἀσυναισθητῶς, ἀλλὰ καὶ πομπωδῶς παρεσύρθησαν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ἔνωσιν, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ εἰδησις, ἣν ἔλαβε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ὅτι δύο ἔλλην. Ὁρθόδοξοι κοινότητες ἐκήρυξαν ἐπισήμως τὴν ἔνωσιν καὶ συνελειτούργησαν μετὰ προτεστάντων—Τὸ εἶχομεν προῖδει καὶ ἐτονίσαμεν τὸν κίνδυνον. Καὶ ὅμως ἐνῶ ἐδῶ οὗτος ἀρχιερατεὺς ὑψηλῆ τῆ φωνῆ ἐκήρυττε τὸ «οὐκ ἔξεστι συμμετέχειν εἰς συνέδρια προτεστάντικὰ», ἐκεῖ προῆδρευσε τοῦ «πονηροῦ συνεδρίου» ὁ εὐλογημένος. Ἀλλ' ἐτηρήθησαν οἱ ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ οἰκ. πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου ὅροι ἀποφυγῆς δογματικῶν συζητήσεων καὶ συμπροσευχῆς μετὰ τῶν αἰρετικῶν; οὐδόλως. καὶ ἀπόδειξις: «Ἡ τελευταία πράξις τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξε τελετὴ εὐχαριστιῶν ἐντὸς τῆς Α' Μεθοδιστικῆς ἐκκλησίας

του Ἐβανστον, ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ ἐπισκέπται ἠνώθησαν εἰς κοινὰς προσευχὰς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστον! (« Ἀπόστ. Ἀνδρέας », 8 - 9 - 54, σ. 1α). Ἀλλὰ δὲν περιωρίσθησαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ. « Προηγῆθη λιτανεῖα τῶν 6 νέων προέδρων τοῦ παγκοσμ. συνεδρίου Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν 90 μελῶν τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς . . . » (αὐτ. 16). Σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ μᾶς εὐγάλουν εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ μᾶς διαπομπεύσουν, νὰ ρεζιλεύσουν τὴν Ὀρθοδοξίαν! Εἰς τὰς πομπὰς ταύτας προηγεῖται ἐν ἐπισήμῳ στολῇ πάντοτε ὁ φαιδρὸς πατριαρχικὸς ἀποκρισάριος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Εὐρώπης! (βλ. φωτογραφίαν ἐν « Ἀπ. Ἀνδρέα » 15 - 9 - 54, σ. 4). Εἰς τὰς διαπομπεύσεις αὐτὰς « οἱ ἔσχατοι ἐγίνοντο πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι ». Ἐκλαμβάνοντες δηλ. οἱ προτεστάνται τὴν ἱερατικὴν ἀμφίεσιν ὡς θεατρικὴν, ἐξέλεγον ὡς πρωτοπόρους τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἔλους τοὺς ἐν τῇ Ἄπω Ἀσίᾳ αἰρετικούς, οἵτινες φέρουσι τὸ ἰδιαιτέρον περίεργον σχῆμα τῶν κληρικῶν, Μαλαμπαράλους, Τακωβίτας, τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ Θωμᾶ κ. ἄ. ἔπειτα Συρτοὺς, Ἀρμενίους κ.ο.κ. ἀλλ' ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ἐπεδίωκον καὶ βαθύτερον νὰ κατενέγκωσι κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πληγῆμα, ὅπως καὶ κατὰ τῶν παραφάδων αὐτῆς, ὅτι αὐταὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι ρυμολκοῦνται καὶ συνοδοιποροῦσι τῇ προτεσταντικῇ καὶ προσήλθον αὐτῇ ὡς ἀπολωλότα πρόβατα αἱ ἁμαρτωλαὶ αὐταὶ Ἐκκλησίαι· διεκήρυξαν δηλ. ἐπισήμως καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ οἱ αἰρεσιάρχει σὺνεδροι τῶν ἀποστατῶν προτεσταντῶν, ὅτι αἰτία τοῦ χωρισμοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διαμελισμοῦ τῆς unazantha εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ μόνη ἡ ἁμαρτία— ἀκούσατε καὶ ἐλεεινολογήσατε τοὺς συμπαρακαθημένους Ὀρθοδόξους— ἡ ἁμαρτία τῶν μελῶν τῆς « μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας » διεμέλισε καὶ ἀποσυνέθεσε τὸ συμπαγὲς ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ. Οἱ προτεστάνται ἀπηλλάγησαν τῆς ἁμαρτίας ἀποσχισθέντες· διὸ ἀπῆτησαν ὡς ἀποτελοῦντες τὴν ἀληθινὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν παρησιᾶ, ὡς ἔπραξαν αὐτοί, διὰ νὰ ἐνωθῶσι καὶ νὰ σωθῶσιν, ἡ δὲ ἔνωσις θὰ γείνη οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων τριῶν αἰώνων, ὡς μέχρι τοῦδε διετείνοντο, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος! δηλ. ἀφοῦ ἀπαρνηθῶσιν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ δόγματα καὶ μυστήρια— Φρίξον ἤλιε καὶ στέναξον γῆ.— Αὐτὸ λέγεται ὕβρις καὶ προπηλακισμὸς τῆς ἐξευτελισθεῖσης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ προκομμένοι ἡμέτεροι ἀντιπρόσωποι, ἐνῶ ἔπρεπεν ἀμέσως καὶ παραχρῆμα νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ τοῦ συνεδρίου ἀθρόοι καὶ συλλήβδην, ἠνέχθησαν ἀπαθῶς τὴν ὕβριν καὶ παρὰ τὴν αὐστηράν, ἣν εἶχον πατριαρχικὴν ἐπιταγὴν, ἀνέλαβον νὰ συζητήσωσι μετὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ νὰ διδάξωσιν οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι τοῦ κρίματος τῆς διαιρέσεως, οἱ ἁμαρτωλοί, τοὺς αὐθάδεις τούτους καὶ προπετεῖς, τοὺς ἀρνητὰς τῆς χριστιαν. πίστεως καὶ ὕβριστὰς τῆς ὀρθοδοξίας, μὴ δυνηθέντες νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι κηρυχθέντες ἔκπτωτοι τῆς ἀληθινῆς πίστεως ἔχانون τὴν σοβαρότητα, καὶ οἱ λόγοι των ἦσαν « φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ ». Ἐὰν ἤμην παρῶν, θὰ ἔλεγον εἰς αὐτούς: παύσατε κύριοι, ἐξευτελίζοντες καὶ ὑμεῖς τὴν ὀρθο-

δοξίαν, «μη δότε τὰ ἅγια τοῖς κυρί, μηδὲ βάλητε τὰ τίμια ἐνώπιον τῶν χοίρων», περιφρονήσατε αὐτούς, φύγετε καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπετονθύρουζον : «ἔλεον δὲ ἁμαρτωλοῦ μη λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου!» Ἐπισημον αὐτῶν δὴλωσιν, ἵνα μάθωμεν τὴν ἀβυσσαλέαν διαφωνίαν μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν, τὸ μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν «μέγα χάσμα» εἰς ὃ τελευτοῦσιν οὗτοι νὰ μᾶς παρασύρῳσιν. Φύγετε, διότι ἐμολύθητε, ἐνεπαίχθητε, ἐξητυτέλισθητε. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἀντελήφθη τὸν ἐμπαιγμὸν ὁ εὐρυῆς Κερκυραῖος ἱεράρχης ὅταν εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τῶν προτεσταντῶν παρεκλήθη δῆθεν νὰ εὐλογῆσῃ φέρων μανδύαν, ἐπανωκαλύμμαχον καὶ ἐγκόλιπον τὸ ἐκκλησίασμα ; αὐτὸς δὲ ἐναδρυνόμενος ὡς πρωταγωνιστῆς θεότρου ἐπραξε τοῦτο μὴ σκεψάμενος ὅτι προυκάλει τὸ μείδιμα ὅτι ἀπὸ ἁμαρτωλοῦ χεῖρα οἱ προτεστάνται δὲν περιέμενον εὐλογίαν καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπετονθύρουζον : «ἔλεον δὲ ἁμαρτωλοῦ μη λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου!» Ὅθεν θὰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ εἶπω, ὅτι τὴν ἐπαθον οἱ ἡμέτεροι ὡς ἀγράμματοι καὶ δὲν δύνανται νὰ εἶπωσι τό : «παγίδα ἔστησαν τοῖς ποσὶν ἡμῶν, ἡ δὲ παγίς αὐτῶν συνετρίβη καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν».

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε.

(Κατὰ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Πατριαρχείων τὸν «Ἀπόστολον Ἀνδρέαν», 22 - 9 - 54)

«ΑΝΑΔΑΒΟΝΤΕΣ τὴν εὐθύνην τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν μετεχουσῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ παρουσιάσωμεν τὰ κατωτέρω σχόλια, ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος : «Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου».

1.— Εἴμεθα εὐτοχεῖς, ἐκφράζοντες τὴν συμφωνίαν ἡμῶν πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διακηρύττει πρὸς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου, καὶ ἰδιαιτέρως σήμερον συνεχῶς αὕτη ὑποστηρίζει, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀνθρωπίνη πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται καὶ νὰ κρίνηται, νὰ καταδικάζηται, ἢ τροποποιεῖται, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος ταύτης. Ὅτι κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην χρονικὴν στιγμήν τῆς ζωῆς του, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π. Σ. Ε.) ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν, ὅπως οἱ χριστιανοὶ ἀναλάβωσι νὰ διακηρύξωσι τὴν ἐλπίδα ταύτην τοῦ κόσμου πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι τὸ Συμβούλιον ἀπέδειξε διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὅτι ἀναγνωρίζει τὰς εὐθύνας αὐτοῦ ἐντὸς κόσμου πλήρους ἀμηχανίας καὶ δοκιμασιῶν, ταῦτα πάντα ἐμποιοῦσιν ἡμῖν χαρὰν μεγάλην.

2.— Ἡ γενικὴ ὁμῶς αὕτη συμφωνία καθιστᾷ περισσότερο ἀναγκαῖον, νὰ ἐκθέσωμεν σαφῶς ἀπ' ἐνὸς μὲν τί δὲν δυνάμεθα πλήρως νὰ ἀποδεχθῶμεν, ἐξ ἀπόψεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἀπ' ἐτέρου τί νομίζομεν, ὅτι ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας ἀναπτύξεως ἐν τῇ ἐκθέσει, καὶ τέλος νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ ὀρισμένων σημείων, ἅτινα οὐδαμῶς θίγονται ἐν τῇ ἐκθέσει. Προφανῶς διὰ τῶν ὀλίγων τούτων παρατηρήσεων ἡμῶν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν πλήρη ἐκφρασιν τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως, περὶ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ ἔπρεπε νὰ δεβαιωθῆ κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν μετὰ μείζονος δυνάμεως, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς βασίζεται ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἀνθρωπίνης ἱστορίας. «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε δοῦναι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ». Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς

στηρίζεται ἐπὶ τῆς πίστεως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σαρκωθεὶς Λόγος κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ, ἵνα σώσῃ. Ἐξεπλήρωσε δὲ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐφάνη ῥωσὴ τὴν νέαν ζωὴν χάριν τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως αὐτοῦ. Ἐγκαθίδρυσε ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος παραμένει οὗτος μετὰ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ διηνεκές. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐν ζῶν σώμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσαι αἱ γενεαὶ τῶν πιστῶν εἶναι ἠνωμένοι ἐν τῇ νέᾳ ζωῇ, τῇ ἐν Χριστῷ. Εἶναι σφαλερὸν νὰ περιγράφηται ἡ Ἐκκλησία ἀπλῶς, ὡς «οἱ πάροικοι καὶ οἱ παρεπίδημοι τοῦ Θεοῦ», καὶ νὰ λησμονῆται, ὅτι ἡ θριαμβεύουσα καὶ ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία ἀποτελοῦσιν ἐν Σῶμα. Ἀκριβῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἐνότητος ταύτης στηρίζεται ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγάλη κοινωνία τῶν ἁγίων. Ἡμεῖς ἐπὶ τῆς γῆς ζῶμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα, εὐρισκόμενοι ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ ἐνδόξου «νέφους τῶν Μαρτύρων», τοῦ σχηματισθέντος διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, καὶ ἐνδυναμούμεθα διὰ τῶν προσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων, μετὰ τῶν ὁποίων λατρεύομεν τὸν Λυτρωτὴν ἡμῶν Χριστόν.

3.— Ἡ ἐκθεσις δικαίως τονίζει τὴν σπουδαιότητα τῆς πίστεως εἰς τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν χριστιανικὴν ἐλπίδα. Πιστεύομεν παρὰ ταῦτα ἐντόνως, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ἐπαρκῶς ἡ πραγματικὴ παρουσία τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἰδρῦθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ καὶ τῆς καθόδου τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ εἶναι ἀνοικτὴ πρὸς πάντας, ἐπιδαφ.λεύουσα πρὸς πάντας τοὺς προσερχομένους τὴν δύναμιν, ἣτις μεταμορφώνει καὶ ἀναγεννᾷ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἐπὶ τῆς γῆς. Αἰώνιος ζωὴ δὲν εἶναι μόνον τι, τὸ ὁποῖον θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὸ μέλλον. Δίδεται αὕτη εἰς ἐκείνους, αἵτινες καλοῦνται ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Βαπτίσματος (Ρωμαίους 5') καὶ συνεχῶς αὕτη ἀνακαινοῦνται διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ μυστηριακῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως τῇ θεῖᾳ Εὐχαριστίᾳ. Οὐδὲν ἀφῆκεν ὁ Θεός, ὅπερ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ δὲν ἐγένετο διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν καὶ τὴν ἄμεσον μεταμόρφωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπαρξεως. Τοιοῦτοτρόπως ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν ἐν τῇ νέᾳ ζωῇ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι παροῦσα πραγματικότης καὶ μέλλουσα ἐκπλήρωσις.

4.— Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλπίς εἶναι καὶ αὕτη δῶρον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὸν ὡς Κύριον καὶ Σωτῆρα εἰμὴ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Θὰ ἦτο μάταιον νὰ κηρύττηται ὁ Χριστός, ὡς ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ γίνηται μνεῖα τῆς θείας ἐνεργείας καὶ χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζηται ἡ πραγματικότης τῆς χάριτος, ἣτις εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς ἐλπίδος ταύτης. Ἡ τραγωδία τοῦ πεσόντος κόσμου συνίσταται ἀκριβῶς ἐν τῇ προσπάθειᾳ αὐτοῦ, ὅπως ἐλπίση εἰς Χριστόν ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς χάριτος. Πρὸς τοῦτοις ἡ ἐλπίς αὕτη ἔχει νόημα καὶ ἀποδίδει καρποὺς μόνον ἐφ' ὅσον ὀδηγῇ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τὴν ἐν Χριστῷ, ἣτις προϋποθέτει τὴν συνεχῆ ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ ἐκπληρώσωμεν ὅσα ἀξιοῖ παρ' ἡμῶν ὁ Χριστός, καὶ ἐν ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ ὀφειλομέν νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὸ πεπαρασμένον τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ τὰς ἀτελείας ἡμῶν, σταθερῶς ἐκζητοῦντες παρ' αὐτοῦ ἀξίωσιν τῆς πίστεως καὶ τῶν δυνάμεων ἡμῶν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁμοῦ εὐρισκόμεν τὴν δύναμιν ταύτην. Ἡ πραγματικότης τῆς νέας ζωῆς οὐδέποτε διακινδυνεύεται ἢ καταργεῖται ἔνεκεν τῶν ἀστοχιῶν ἡμῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἡδη ὑπάρχουσα Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κείται ἐκτὸς κρίσεως, ἐνῶ τὰ μέλη αὐτῆς, ὡς ὑποκείμενα εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πλάνην, ὑπόκεινται καὶ εἰς κρίσιν.

5.— Αἱ παράγραφοι τῆς ἐκθέσεως, αἵτινες ἀφοροῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦσι σοβαρὰς ἀμφιβολίας. Τὸ θέμα ὁμοῦ τοῦτο θὰ τύχῃ πλήρως τῆς ὀφειλομένης διαπραγματεύσεως ἐν τῷ τμήματι περὶ πίστεως καὶ τάξεως, θὰ ἔπρεπεν ὁμοῦ ἀπὸ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λόγος περί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς διὰ σώ-
ματος πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Παραφραστῆς εἰς τὴν καθομιλουμένην πρὸς ψυχικὴν ἀφέλειαν τῶν Ὁρθ. Χριστιανῶν

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 307)

28. Εἶναι τοῦτο μικρὰ ἀπόδειξις τῆς ἀδυναμίας τοῦ θανάτου ; Ἡ εἶναι μικρὰ ἀπόδειξις τῆς κατ' αὐτοῦ νίκης τοῦ Σωτῆρος τὸ ὅτι οἱ ἐν Χριστῷ νέοι καὶ νέαι

παραβλέπουν τὸν ἐπὶ γῆς θάνατον καὶ γυμνάζονται εἰς τὸ νὰ ἀποθάνουν, ἂν καὶ ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος φοβεῖται τὸν θάνατον καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος, τὸ δὲ θαυμασιώτερον εἶναι ὅτι ὁ ἐνδυσάμενος τὴν

τοῦδε νὰ σημειωθῆ ὅτι ἰδεαί τινές, ἐκτιθέμεναι ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ, ὀδηγοῦσιν εἰς ἐρμηνείας, αἵτινες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνωσιν ἀποδεκταὶ ἐξ ὀρθοδόξου ἀπάψεως.

6. — Διακηρύττοντες, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὴν πραγματικότητα, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀποχωρίζεται ἀπὸ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐλπίς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν δύναται νὰ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα εἰς Θεὸν Πατέρα καὶ Θεὸν ἅγιον Πνεῦμα. Ἐξ ὅλων τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Χριστοῦ ἡ πολυτιμότερα εἶναι ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας διαβεβαίωσι ἡμᾶς, ὅτι ἡ ἁγία Τριάς θὰ κατοικήσῃ ἐν ἡμῖν (Ἰωάν. 14, 23, 15, 26, 16, 23, 17, 21, 21, 26). Αἰώνιος ζωὴ δὲν εἶναι, εἰμὴ κοινωνία μετὰ τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἐλπίς ἐν Χριστῷ σημαίνει ἐλπίς εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει σαφῶς τὴν ἀλήθειαν ταύτην εἰς μίαν τῶν προσευχῶν αὐτῆς : « Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἁγία, δέξα σοι ».

7. — Ἡ ἐλπίς εἰς Χριστὸν πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται διὰ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς περιεχομένου. Ἐναποθέτομεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν εἰς τὸν σαρκωθέντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπίσης κατέστημεν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ. Ἡ υἱότης αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον, τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ἐλπίδος. Υἱοθεσία παρὰ τοῦ Πατρὸς καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον «νῶν κτίσμα». Ἐν Χριστῷ ἡ πατρότης τοῦ Θεοῦ ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετ' αὐτοῦ ἐδόθη ἡμῖν, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Πατήρ ἐπιδακρυλεύει ἡμῖν τὴν γνώσιν τῆς ἀληθείας, τὴν ἁγίαν ἀγάπην, τὸν ἁγιασμόν, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τέλος συμμετοχὴν εἰς τὴν Θεῖαν Φύσιν (θέωσις).

8. — Τέλος δὲν πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἀνάλυσις τῶν ψευδῶν ἐλπίδων, ἧτις δίδεται ἐν τῇ ἐκθέσει, εἶναι ἐπαρκῆς καὶ τελεία. Ψευδοδιδασκαλίαι, αἵτινες μνημονεύονται ἐν τῇ ἐκθέσει, ἰδιαίτερος ἢ τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἀπειλοῦσιν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Πᾶσαι αἱ ψευδοδιδασκαλίαι αὗται ἀφαιροῦσι τὸν ἀνθρωπισμὸν ἐκ τῆς ζωῆς. Αὕτη δὲ ἡ ἀποψις τῶν ψευδῶν ἐλπίδων εἶναι ἐκείνη, ἧτις κυρίως ἐνδιαφέρει τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ διὰ τὸν ἄνθρωπον κίνδυνος, τὸν ὁποῖον αἱ ψευδοδιδασκαλίαι αὗται παρουσιάζουσι, φαίνεται, ὅτι ἔχει υποτιμηθῆ, κατὰ τὸν τρόπον λυπηρὸν ἐν τῇ ἐκθέσει. Ἐὰν ἀναζητήσωμεν σήμερον ἐν τῷ τεταραγμένῳ καὶ διεστραμμένῳ κόσμῳ ἡμῶν ὅσιν ἀληθῆ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἐλπίδα, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἐμφντικῶς, ὅτι μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν, ἢ ὅσιν αὕτη δύναται νὰ εὑρεθῆ, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «στῦλος καὶ ἑδρῶνιμα τῆς ἀληθείας».

πίστιν τοῦ σταυροῦ, καὶ τὴν φύσιν καταφρονεῖ καὶ τὸν θάνατον δὲν φοβεῖται. Καὶ καθὼς τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως καίει, ἀλλ' ἐάν τις ἤθελεν εἶπει ὅτι ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δὲν φοβεῖται τὴν καύσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδεικνύει τὸ πῦρ ἀσθενές κατ' αὐτοῦ, ὅπως λέγεται ὅτι εἶναι τὸ ἰνδικὸν ἀμίαντον, καὶ ὁ μὴ πιστεύων, ἐάν ἤθελεν ἐνδυθῆ τὸ ἄκαυστον καὶ προσβάλλῃ τὸ πῦρ, βεβαιώνει τὴν κατὰ τούτου τοῦ (ἀμίαντου) ἀσθένειαν τοῦ πυρὸς (ὅτι δηλαδὴ τὸ πῦρ δὲν τὸν καίει) ἢ ἐάν τις ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν τύραννον δεμένον, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ νικητοῦ, βλέπει τὸν φοβερόν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ εἶναι ἀσθενής (ἀνευ δυνάμεως), τοιοῦτοτρόπως, ἐάν τις εἶναι ἀπιστος καὶ εἰσέτι, κατόπιν ἀπὸ τῶσα καὶ τῶσους μαρτυρήσαντας ἐν Χριστῷ καὶ ἀπὸ τὴν χλευὴν ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἢ ὁποῖα γίνεται κάθε ἡμέραν παρὰ τῶν ἐν Χριστῷ ἀθλούντων, ἀμφιβάλλει ὅτι κατηργήθη ὁ θάνατος καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, καλῶς μὲν πράττει ν' ἀπορῆ διὰ τὰ τῶσον μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ ἄς μὴ ἐμμένῃ εἰς τὴν ἀπιστίαν μηδὲ νὰ ἀσεβῆ πρὸς τὰ τῶσον φανερά. Ἀλλὰ καθὼς ὁ λαβὼν τὸν ἀμίαντον γνωρίζει ὅτι δὲν καίεται καὶ ὁ θέλων νὰ ἴδῃ τὸν τύραννον δεμένον ἔρχεται εἰς τὴν χώραν τοῦ νικητοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἀπιστῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ θανάτου νίκην ἄς λάβῃ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄς προσέλθῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ θὰ ἴδῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ θανάτου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην, διότι πολλοί, οἱ ὁποῖοι πρότερον ἐχλεύαζον καὶ δὲν ἐπίστευον, τῶσον κατεφρόνησαν τὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐπίστευσαν, ὥστε καὶ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἔγειναν.

29. Ἐάν δὲ διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καταπατεῖται ὁ θάνατος, εἶναι φανερόν, ἐάν

ἢ ἀλήθεια εἶναι δικαστής, οὐδεὶς ἄλλος εἰ μὴ αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ νικῆσας καὶ ἐξασθενήσας τὸν θάνατον. Καὶ ἐάν πρότερον μὲν ἦτο ἰσχυρὸς ὁ θάνατος καὶ διὰ τοῦτο ἦτο φοβερός, νῦν δέ, μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸν θάνατον τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν, καταφρονεῖται, εἶναι φανερόν ὅτι κατηργήθη καὶ ἐνικήθη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀναδάντος Χριστοῦ. Διότι, ὅπως, ἐάν μετὰ τὴν νύκτα ἔρχεται ὁ ἥλιος καὶ ἕως ὁ ἐπὶ τῆς γῆς τόπος καταφωτίζεται ὑπ' αὐτοῦ, δὲν εἶναι διόλου ἀμφίβολον ὅτι ὁ ἐφαπλώσας παντοῦ τὸ φῶς ἥλιος εἶναι αὐτὸς ὁ ἐκδιώξας τὸ σκότος καὶ φωτῖσας τὰ πάντα, τοιοῦτοτρόπως, ἐπειδὴ κατεφρόνηθη καὶ κατεπατήθη ὁ θάνατος μετὰ τὴν ἐν σώματι ἐμφάνισιν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θάνατον αὐτοῦ, εἶναι ὁλοφάνερον, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτὴρ, ὁ καὶ ἐν σώματι φανείς, ὁ κατηργήσας τὸν θάνατον καὶ ἐπιδεικνύων καθ' ἡμέραν εἰς τοὺς μαθητάς του τρόπον τῆς κατὰ τοῦ θανάτου νίκης αὐτοῦ. Ὅταν βλέπῃ τις ἀνθρώπους, ἐκ φύσεως ἀσθενεῖς, νὰ σπεύδουν πρὸς τὸν θάνατον καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται τὴν φθορὰν αὐτοῦ, μηδὲ νὰ δειλοῦν πρὸ τῆς καθέδου εἰς τὸν ἄδην, ἀλλὰ μὲ πρόθυμον ψυχὴν νὰ τὸν προκαλοῦν καὶ νὰ μὴ τρομάζουσαν τὰς δακτύλους, ἀλλὰ νὰ προτιμοῦν ἀντὶ τῆς ἐδῶ ζωῆς, τὴν εἰς τὸν θάνατον ὁρμὴν διὰ τὸν Χριστὸν ἢ ὅταν βλέπῃ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παιδας νὰ ὁρμοῦν καὶ νὰ πηδοῦν εἰς τὸν θάνατον διὰ τὴν εὐσέβειαν πρὸς τὸν Χριστόν, τίς εἶναι τῶσον ἀνόητος ἢ τῶσον ἀπιστος ἢ ἀκρωτηριασμένος τὸν νοῦν, ὥστε νὰ μὴ ἐνοῆ καὶ νὰ σκέπτεται, ὅτι ὁ Χριστὸς, διὰ τὸν ὁποῖον μαρτυροῦν οἱ ἄνθρωποι, δίδει εἰς ἕκαστον τὴν κατὰ τοῦ θανάτου νίκην καὶ ἐξασθενεῖ τὸν θάνατον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς αὐτὸν (τὸν Χριστόν) καὶ φέρουν τὸ

σημειον τοῦ σταυροῦ ; Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις βλέπει τὸν θάνατον καταπατούμενον, ἐνῶ γνωρίζει τὴν προτέραν του ἀγριότητα, δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι εἶναι νεκρὸς καὶ τελεῖως χωρὶς δύναμιν, ἐκτός, ἐὰν ἔχασε τὰς φρένας καὶ δὲν ἔχει τὰς σωματικὰς του αἰσθήσεις ὑγιεῖς. Τίς δηλαδὴ βλέπων παιδία νὰ περιπαίξουν λέοντα, δὲν γνωρίζει, ὅτι ἢ εἶναι οὗτος νεκρὸς ἢ ἔχασε τὴν δύναμιν του ; Ὅπως λοιπὸν εἶναι ταῦτα ἀληθῆ καὶ δυνάμεθα νὰ τὰ βλέπωμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας, τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ περιπαίξεται καὶ καταφρονεῖται ὁ θάνατος ὑπὸ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ἅς μὴ ἀμφιβάλλῃ πλέον κανεὶς μηδὲ νὰ ἀπιστῇ. ὅτι κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος καὶ ἡ φθορά του κατηργήθη ἐπίσης καὶ ἔπαυσεν.

30. Τὸ ὅτι μὲν κατηργήθη ὁ θάνατος καὶ τρόπαιον κατ' αὐτοῦ εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἀποδεικνύουν οὐκ ὀλίγον τὰ προειρημένα, τὸ ὅτι δὲ ἐγένετο ἡ ἀθάνατος ἀνάστασις τοῦ σώματος παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν πάντων Σωτήρος καὶ πραγματικῆς ζωῆς, τοῦ Χριστοῦ, εἶναι περισσότερο φανερά, εἰς τοὺς ἔχοντας ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοῦ, ἢ ἀπόδειξις ἐκ τῶν πραγμάτων παρὰ ἐκ τῶν λόγων, διότι, ἐὰν κατηργήθη ὁ θάνατος, καθὼς ἀπεδείχθη, καὶ πάντες καταπατοῦν αὐτὸν ἐξ αἰτίας τοῦ Χριστοῦ, πολὺ περισσότερο αὐτὸς πρῶτος κατεπάτησε καὶ κατήργησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἰδικοῦ του σώματος. Ἐφοῦ δὲ ἐνεκρώθη ὁ θάνατος ὑπ' αὐτοῦ, τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰ μὴ νὰ ἀναστῇ τὸ σῶμα καὶ νὰ δειχθῇ τοῦτο τρόπαιον κατ' αὐτοῦ ; Πῶς ἄλλως θὰ ἐφαίνετο, ὅτι κατηργήθη ὁ θάνατος εἰ μὴ ἂν ἀνίστατο τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ; Ἐὰν δὲ εἷς τινα δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἢ ἀπόδειξις αὕτη τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ δύναται οὗτος καὶ ἐκ τῶν φαινομένων (πραγμάτων) ἀκόμη νὰ διεδικ-

θῇ περὶ τῶν λεγομένων, ἐὰν δηλαδὴ, ἀποθάνῃ τις τίποτε δὲν δύναται νὰ κάμῃ πέραν τοῦ τάφου, μόνον αἱ πράξεις τῶν ζώντων ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅς ἴδῃ ὁ θέλων καὶ ἅς δικάσῃ ἐξ ὧν βλέπει καὶ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐφοῦ τὸσον πολλὰ κάμνη ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ καθ' ἡμέραν πείθη ἀοράτως τοσοῦτον πλῆθος ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἄρβαρον χώραν, νὰ πιστεῦῃ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν του, δύναται τις εἰσέτι νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἐγένετο ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος καὶ ὅτι ζῆ ὁ Χριστὸς ἢ μάλλον ὅτι εἶναι ἡ ζωὴ ; Δύναται ὁ νεκρὸς νὰ κεντᾷ τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἀρνοῦνται τοὺς νόμους τῶν προγόνων των καὶ νὰ προσκυνοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ; ἢ πῶς, ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ, διότι τοῦτο εἶναι τὸ γνῶρισμα τοῦ νεκροῦ, οὗτος κάμνει νὰ μὴ ἐνεργοῦν οἱ ἐνεργοῦντες καὶ ζῶντες, ὥστε ὁ μὲν μοιχὸς νὰ μὴ μοιχεύῃ πλέον, ὁ φονεὺς νὰ μὴ φονεύῃ, ὁ ἄδικος νὰ μὴ εἶναι πλεονέκτης καὶ ὁ ἀσεβὴς νὰ γίνῃ εὐσεβὴς εἰς τὸ ἐξῆς ; Πῶς δέ, ἐὰν δὲν ἀνέστη, ἀλλ' εἶναι νεκρὸς, ἀπελαύνει καὶ διώκει καὶ καταβάλλει τοὺς ψευδοθεοὺς, τοὺς ὁποίους οἱ ἄπιστοι λέγουν ὅτι ζοῦν, καὶ τοὺς δαίμονας, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ λατρεύουν ; Ὁπου ὀνομάζεται ὁ Χριστὸς καὶ ἡ πίστις του, καθιερεῖται πᾶσα εἰδωλολατρεία ἀπ' ἐκεῖ, φανερώνεται ; δὲ πᾶσα ἀπάτη τῶν δαιμόνων καὶ κάθε δαίμων οὐδὲ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ δύναται, ἀλλὰ φεύγει καὶ μόνον τὸ ὄνομά του (τοῦ Χριστοῦ), ἂν ἀκούσῃ. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι ἔργον νεκροῦ, ἀλλ' εἶναι ἔργον ζῶντος καὶ μάλιστα Θεοῦ. Ἄλλως τε θὰ ἦτο καὶ γελοῖον νὰ λέγῃ τις, ὅτι ζοῦν τὰ καταστρεφόμενα εἰδῶλα καὶ οἱ δαίμονες οἱ ὑπ' αὐτοῦ διωκόμενοι, καὶ λέγῃ δέ, ὅτι εἶναι νεκρὸς, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων, ὅτι εἶναι Ἰῶς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὁποῖος ἐκδιώκει τοὺς δαίμονας καὶ διὰ τῆς δυνάμεώς του, τοὺς κάμνει νὰ μὴ δύνανται νὰ φανοῦν. (Ἀκολουθεῖ)

ΔΑΝΙΗΛ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΜ ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ
ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ ΑΓΙΟΥ ΘΡΟΥΣ

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ διαφορῶν παθῶν καὶ ἀντικειμένων, ἰδίως δὲ καὶ κυρίως
περὶ νηστείας καὶ περὶ τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 310)

Ἡ προαίρεσις ὁμῶς τῶν σημερινῶν χριστιανῶν φαίνεται πολλὰ διαφορετικὴ καὶ ἀνόμια τῶν ἄνω εἰρημένων, ἐπειδὴ τὴν προαίρεσιν αὐτῶν τὴν ἀπέσυρον ὀλοσχερῶς ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀφιέρωσαν εἰς τὴν σημερινὴν πολιτικὴν. Εἶδατε λοιπὸν ἀγαπητοί μου, πόσα κακὰ ἀποτελέσματα ἐπέφερον ἡ ἄγνοια τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων; Εἶδατε τὸ μέσον τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαθείας, ὅπερ ἔσπειρεν ὁ διάβολος εἰς τὴν σημερινὴν γενεάν, πόσα κακὰ ἐπροξένησεν; Εἶδατε πόσον ἐζύμωσεν ὁ ἐχθρὸς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μὲ τὴν ἄγνοιαν καὶ παραγνώρισιν; Ἄν ὁμῶς σήμερον οἱ χριστιανοὶ ἐσπούδαζον νὰ μάθωσι τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ πιστεύουσιν, ἂν ἐγνώριζον τί εἶναι τὸ χριστιανικὸν καθῆκον, οὗτοι βεβαίως ἤθελον εἶσθαι μιᾶς διαφορετικῆς καταστάσεως, καὶ ἤθελον ἀποφεύγει τὰς διδασκαλίας τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἄν ἐγίνωσκον τὸ τί ἐπιβάλλεται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ποῖα τὰ ἀληθῆ δόγματα τῆς πίστεως ἡμῶν, δὲν ἤθελον βεβαίως δεχθῆ τὴν παραγνώρισιν τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον οἱ πλεῖστοι διατελοῦσιν. Εἰς τὴν σημερινὴν πολιτικὴν ρητῶς πληροῦται τὸ-τοῦ προφήτου, λέγοντος: «Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος» κ.τ.λ.

Ἀποδείξαντες ἀγαπητοὶ ἐν συνόψει

τὰ ἀποτελέσματα τῆς καταφρονήσεως τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, φέρε προσείπωμεν καὶ τὴν ἀληθῆ φύσιν καὶ ἀκρίθειαν αὐτῶν. Εἶναι γνωστὸν πᾶσι τοῖς πιστοῖς χριστιανοῖς, ὅτι ἡ ἀληθὴ καὶ μόνη τῶν χριστιανῶν πίστις, ἡ πάντα νοῦν καὶ λόγον ὑπερέχουσα, στηρίζεται καὶ θεμελιούται ἐπὶ ἱερῶν δογμάτων, Μυστηρίων καὶ ἐντολῶν. Τὰ ἱερὰ δόγματα τῆς πίστεως ἡμῶν, συγκεφαλαιοῦνται εἰς δώδεκα ἄρθρα, ἅτινα περιέχονται εἰς τὸ ἱερὸν σύμβολον ἦτοι, εἰς τὸ πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν κ.τ.λ. Τὰ δὲ ἱερὰ ἐπτὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα ἐνομοθετήθησαν ὑπὸ τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας Πατέρων ἡμῶν εἶναι τὰ μόνα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγεννᾶται ὁ ἄνθρωπος καὶ γίνεται υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν καὶ τέλειος χριστιανός. Αὐτὰ τοίνυν, τὰ τε ἱερὰ δόγματα καὶ Μυστήρια τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως ἡμῶν, ὀφείλομεν οἱ χριστιανοὶ πιστεύειν, ὁμολογεῖν, σέβεσθαι καὶ φυλάττειν ἀπαρασάλευτα, ἐπειδὴ διὰ τῆς ὁμολογίας καὶ παραδοχῆς αὐτῶν, ἀποδεικνύομεν ὅτι εἴμεθα γνήσια τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐὰν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, διὰ τῶν ὑψηλῶν τούτων θεῶν δογμάτων καὶ ἱερῶν Μυστηρίων γενόμεθα υἱοὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας καὶ μέτοχοι οὐρανίων ἀγαθῶν, πόσον πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα τὸ ὕψος αὐτῶν; Καὶ ἀπεναντίας, πόσον πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ἐκείνας τὰς αἰτίας

διὰ τῶν ὁποίων σβέννυται ὁ ρηθεὶς σεβασμὸς ;

Διὰ τὴν μάθωμεν λοιπὸν νὰ ἐκτιμῶμεν ἐπαξίως αὐτάς, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ποῖα τὰ ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ καθήκοντα, καὶ τίς ὁ προορισμὸς τοῦ χριστιανικοῦ πολιτεύματος.

Τὰ τοῦ χριστιανοῦ καθήκοντα, ἀδελφοί, δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὰς δέκα τοῦ νόμου ἐντολάς, ἀλλ' ἔχουσιν ὑψηλοτέραν θέσιν, καθορισθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ ἐὰν ἐκ τοῦ γραπτοῦ νόμου διδασκώμεθα ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν, διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἐντελώμεθα ν' ἀγαπῶμεν καὶ τὸν ἐχθρὸν ἡμῶν.

Τοῦτο δὲ εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον σαφέστατα καθορᾶται. «Ἦκούσατε, λέγει, ὅτι ἐρρέθη. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρὸν σου· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ἡμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς· καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεάζοντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς, ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ὡσαύτως διὰ τοῦ πρώτου νόμου διδασκώμεθα νὰ μὴ φονεύωμεν, διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἐντελλόμεθα, ὅχι μόνον νὰ ἀποφεύγωμεν τὸν φόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰτίας τὰς προκαλοῦσας τοῦτον. «Ἦκούσατε, λέγει, ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις· ὅς δ' ἂν φονεύσῃ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὅς δ' ἂν εἶπη τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρῷ· ὅς δ' ἂν εἶπη μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός». Ἐπίσης εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ παλαιοῦ νόμου ἐλλείψεις τὰς ἀνεπλήρωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τῆς εὐαγγελικῆς τελειότητος αὐτοῦ νομοθεσίας· τοῦτο δὲ συνεπικυροῖ τὸ ἐ-

ξῆς ρητὸν τοῦ εὐαγγελίου λέγον. «Ἐγὼ οὐκ ἤλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας, κοῦ ἤλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι».

Ὁ χριστιανὸς ὅθεν ἔχει καθήκον ἱερώτατον νὰ φυλάξῃ ἀπαρεγκλίτως οὐχὶ μόνον τὰς δέκα τοῦ νόμου ἐντολάς, ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς, τὰς ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου νομοθετηθείσας.

Τὴν νομοθεσίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας μᾶς διατάττει ὁ Κύριος νὰ φυλάξωμεν, τὴν βλέπομεν ρητῶς εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον λέγων. «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· καὶ ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσώμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν»· καὶ πάλιν ἐν τῷ κατὰ Ματθαῖον λέγει. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι· καγὼ ἀναπαύσω ἡμᾶς· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστιν».

Ὅτι δὲ πάσας τὰς ἐντολάς χρὲς ἀπαραίτητον ἔχομεν φυλάττειν, τοῦτο ὁ αὐτὸς ἐνετείλατο, λέγων. «Ὁ καταλύων μίαν τῶν ἐντολῶν μου τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοῖς ἀνθρώποις, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.» Καὶ ἐν ἑτέρῳ κεφαλαίῳ λέγει· «εἰδὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εὐαγγελικῶν ἀποδείξεων πληρέστατα διδασκώμεθα τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς καὶ εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν ρηθέντων κατανοοῦμεν, τίς ὁ προορισμὸς τοῦ χριστιανοῦ, καὶ ποῖα ὀφείλει φυλάξαι καθὼς ὑπὸ τοῦ εὐαγγελίου διδάσκειται. Ἐκ τούτων

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΟΦΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΥ
ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ
ΠΕΝΤΕ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 313)

Ζήτημα πρῶτον

Πραγματευτής, παραλογιστής, μπεκρής, ἀκαμάτης, τεμπέλης, εἶμαι ἐγώ. Ἐπραγματεύομην σαράντα πενήντα χρόνους. Εἰς τί ἐπραγματεύομην; ἔφθειρα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν σπουδὴν σαράντα πενήντα χρόνους· μὲ ἀξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ εὐρήκα ἕνα τορβάν. Τί εἶναι ὁ τορβάς; εἶναι τὸ ἅγιον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τὸ ἀνοίγω καὶ

συμβουλευόμεθα, πόσῃν εὐθύνην καὶ τιμωρίαν θὰ λάβωμεν ἐὰν καταφρονήσωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρίου νομοθετηθέντα. Ἐκ τοῦ εὐαγγελίου διδασκόμεθα, ποῖα τὰ καθήκοντα τοῦ χριστιανοῦ καὶ πῶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πρέπει νὰ πολιτευόμεθα.

Τὸ μέσον ὅθεν ἀγαπητοὶ διὰ τοῦ θεοῦ θέλομεν δυνηθῆ νὰ τηρήσωμεν τὰς ζωοπαρόχους τοῦ Χριστοῦ ἀγίας ἐντολάς, εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ ἴδιος. «Ἐγὼ τετήρηκα τὰς ἐντολάς τοῦ Πατρὸς μου καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ.»

Ἐκ τούτου ἐντελλόμεθα τοῖνον καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἐξ ἀγάπης τηρήσωμεν αὐτοῦ τὰς ἐντολάς καθὼς λέγει· «ἐὰν ἀγαπάτε με τὰς ἐντολάς μου τηρήσετε κ.τ.λ.». Ἡ ἀγάπη λοιπὸν τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι τὸ μόνον μέσον ὅπερ δύναται νὰ παρέξῃ ἡμῖν τὸν τρόπον, δι' οὗ ἐπιβουλομένοι θὰ διατηρήσωμεν τὰ χριστιανικὰ ἡμῶν καθήκοντα. (Ἀκολουθεῖ)

βρίσκω μέσα φλωρία κάλπικα· τί εἶναι τὰ φλωρία; εἶναι οἱ ἐβραῖοι ὅπου λέγουν πῶς πιστεύουν, μὰ εἶναι κάλπικη ἡ πίστις των, τοῦ διαβόλου. Εὐρίσκω μέσα γρόσια κάλπικα· τί δηλοῦν τὰ γρόσια, εἶναι οἱ ἀσεβεῖς, ὅπου λέγουν πῶς πιστεύουν, μὰ εἶναι κάλπικη ἡ πίστις τοῦ διαβόλου. Εὐρίσκω μέσα μαργαριτάρια ψεύτικα. Τί δηλοῦν τὰ μαργαριτάρια; εἶναι οἱ αἵρετικοὶ ὅπου λέγουν πῶς πιστεύουν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, μὰ εἶναι ψεύτικη, τοῦ διαβόλου καὶ αὐτῶν. Τί εἶναι τὸ διαμάντι; εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεός. Ποῖοι εἶναι οἱ σαράφηδες; εἶναι οἱ προφήται ὅπου ἐπροκήρυξαν τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ προανάρχου καὶ παντοδυνάμου Πατρὸς. Ποῖοι εἶναι οἱ συγγενεῖς τοῦ πραγματευτοῦ; εἶναι οἱ εὐλαβεῖς καὶ ἐρθόδοξοι χριστιανοί, τὰ τέκνα καὶ οἱ θυγατέρες τοῦ Χριστοῦ μας. Τί εἶναι τὸ μάρμαρον τὸ τρίγωνον καὶ ἰσόπλευρον; εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὅπου λέγει πῶς πιστεύει εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, μὰ δὲν φθάνει ἐκείνη ἡ πίστις διὰ νὰ σωθῇ, δὲν στέκει τὸ διαμάντι· τί ἄλλο χρειάζεται; χρειάζεται τὸ πρῶτον πανί· μὰ δὲν στέκει τὸ διαμάντι, ἦτοι ὁ Χριστός. Ἕνας ἄνθρωπος ὅπου λέγει πῶς πιστεύει εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἔχει τὸ πρῶτον πανί τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν ὅπου νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, μὰ δὲν σώνεται, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ τὸ δεύτερον πανί καὶ τότε νὰ στέκει. Τί δηλοῖ τὸ δεύτερον πανί; εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὅπου πιστεύει εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ ἔχει ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν

ἀδελφόν του, ἤγουν τὸ δευτερον πανί· καὶ τότε στέκει τὸ διαμάντι, ἦτοι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἐνας ἄνθρωπος ὅπου ἔχει τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν του, ἔχει ὅλα τὰ καλὰ, καὶ ἀμαρτίαν δὲν ἔμπορει ποτέ του νὰ κάμῃ· καὶ ὅταν δὲν ἔχει τὸ διαμάντι εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν ἀγάπην, ἦτοι τὸν Χριστόν, ἔχει τὸν διάβολον. Καὶ ὅποιος ἔχει τὸν διάβολον, ἔχει ὅλα τὰ κακὰ, καὶ ὅλας τὰς ἀμαρτίας τὰς κάμνει.

Λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐγὼ μέλλω νὰ σὰς ἀφήσω υγιεῖαν καὶ νὰ πηγαίνω, καὶ δὲν ἤξεύρω ἄλλην φοράν ἂν με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀπολύσω ἐδῶ σωματικῶς ἢ ὄχι. Ἄλλα δὲν ἔχω νὰ σὰς ἀφήσω παρηγορίαν, σκέπην, φυλακτικόν, παρὰ αὐτὸ τὸ διαμάντι, μόνον νὰ τοῦ ἔχετε στρώμα διὰ νὰ στέκη. Αὐτὸ τὸ διαμάντι ἔχει ὅλα τὰ καλὰ τῶν χριστιανῶν ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, καὶ καλότυχος ἐκεῖνος ὅπου ἠξιώθη νὰ τὸ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του, διότι ἔχει ἕνα πολυτίμον θησαυρόν.

Ζήτημα δευτερον

Ἐνας ἀσκητὴς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ πολλὰ μυστήρια, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν χώραν. Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ὑπήγαive, σμίγει με ἕναν Ἄγγελον, μὰ δὲν τὸν ἐγνώρισεν ὁ ἀσκητὴς, ἐνόμιζε πῶς ἦτον ἄνθρωπος. Εἰς τὸν δρόμον ἀπαντοῦν ἕνα ἄλογον ψόφιον, ἐπιασεν ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του, ὁ Ἄγγελος τίποτε. Πηγαίνουν παρέκει, ἀπαντοῦν ἕνα βῶδι ψόφιον, ὅπου ἐβρώμα, πάλιν πιάνει ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του, ὁ Ἄγγελος τίποτε. Πηγαίνουν παρέκει, ἀπαντοῦν ἕνα σκύλον ψόφιον, πιάνει ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του, ὁ Ἄγγελος τίποτε. Κοντὰ ὅπου ἤθελον νὰ φθάσουν εἰς τὴν χώραν, εὐρίσκουν μίαν κόρην πολὺ ὠραίαν, με στολίδια καὶ φορέματα πολυτίμα. Τότε ὁ Ἄγγελος ἐπιασε τὴν μύτην του. Βλέπωντας ὁ ἀσκητὴς τοῦ λέγει· τί

εἶσαι σύ, ἄγγελος, ἄνθρωπος, ἢ διάβολος; ἀπαντήσαμεν τὸ ψόφιον ἄλογον ὅπου ἐβρωμοῦσε δὲν ἐπιασες τὴν μύτην, ὁμοίως καὶ τὸ βῶδι καὶ τὸν σκύλον, καὶ δὲν εἶδαν νὰ πιάσῃ τὴν μύτην σου, καὶ τώρα ὅπου ἀπαντήσαμεν ὠραίαν τέτοιαν κόρην ἐπιασες τὴν μύτην σου; Τότε φανερώνεται ὁ ἄγγελος καὶ τοῦ λέγει· πῶς κανένα πρᾶγμα δὲν βρωμᾷ τοῦ Θεοῦ περισσότερο ὡσὰν τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ λέγοντας τὸν λόγον ἐγεινε ἀφαντος ὁ ἄγγελος. Εὐθὺς ἐγύρισεν ὁ ἀσκητὴς ὀπίσω εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἔκλαιε διὰ τὰς ἀμαρτίας του, παρηκαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν φυλάττῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ διαδόλου, καὶ νὰ μὴ τὸν ρίψῃ εἰς ὑπερηφάνειαν καὶ κολασθῇ.

Ζήτημα τρίτον

Ἐνας ἄνθρωπος ἐξωμολογεῖτο δεκαπέντε χρόνους εἰς ἕναν πνευματικόν καὶ πηγαίνοντας πάλιν νὰ ἐξωμολογηθῇ, τὸν εὔρε ὅπου ἐπάρνευε μίαν γυναῖκα, καὶ λέγει. Ἄχ! ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα, ἔχω τόσους χρόνους ὅπου ἐξωμολογοῦμαι καὶ τώρα θὰ κολασθῶ, διότι καὶ ἂν μοῦ ἐσυγχώρησεν ὅλα εἶναι ἀσυγχώρητα· λέγων αὐτὸν τὸν λόγον εὐθὺς ἔφυγεν. Εἰς τὴν ὁδὸν ἐδίψασε, πηγαίνει παρέκει καὶ εὐρίσκει ἕνα νερὸν ὅπου ἔτρεχε τόσον καθαρὸν, ὥστε λέγει, ἐὰν ἐδῶ τοῦτὸ τὸ νερὸν ἔχει τόσον καθαρότητα, ἀμὴ ἐκεῖ εἰς τὴν θρύσιν ὅπου τρέχει πύσην διαφορὰν θὰ ἔχῃ; Ἐσκυψε καὶ ἐπιε· πηγαίνοντας ἐφθασεν εἰς τὴν θρύσιν καὶ δλέπει τὸ νερὸν ὅπου ἐβγαίνε ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς σκύλου. Ἀναστέναξε καὶ λέγει· ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα, ἐμχαρίστηκα. Τότε ἄγγελος Κυρίου τοῦ λέγει· διατι πρῶτον ποῦ ἐπιες τὸ νερὸν δὲν ἐμχαρίστης, καὶ τώρα ὅπου εἶδες ὅτι βγαίνει ἀπὸ τοῦ σκύλου τὸ στόμα τὸ ἐμίσησες; μήπως δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ ὅπου ἔκαμε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν καὶ τὰ πάντα; Ἐὰν ὁ σκύλος εἶναι ἀκάθαρτος μὴ λυπᾶσαι, τὸ

ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ματαιότης, ἡ ιδιότης τοῦ ματαίου πράγματος, τὸ ἄσκοπον καὶ ἀνωφελές. Ὁ κόσμος καὶ πάντα τὰ τοῦ κόσμου εἰσὶ μάταια, πρόσκαιρα, φθαρτὰ καὶ ρευστά. «Τὰ πάντα ρεῖ» (Ἡράκλειτος). Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος λέγει «Τὸ γεῶδες πᾶν ῥέπει ἐπὶ τὴν γῆν»· καὶ ὁ βίος ἡμῶν κἀπνὸς καὶ σκιά καὶ ὄνειρον, σήμερον εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ζωῇ, αὔριον ἐν τῇ γῆ, βῆμα πρὸς βῆμα τρέχουμεν πρὸς τὸ μνημα. Ὁ Ἐκκλησιαστής λέγει· «Τὰ πάντα πορεύεται εἰς τόπον ἓνα· τὰ πάντα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χοῦς, (πλὴν τῶν αὐλῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων) καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέφει εἰς τὸν χοῦν» (Ἐκκλ. γ' 20). Καὶ ἐπιστρέφει ὁ χοῦς ἐπι

νερόν δὲν εἶναι ἰδικόν του. Ὁμοίως καὶ ὁ πνευματικὸς ὅπου σὲ ἐξωμολογοῦσε ἢ συγχώρησις ὅπου σὸς ἔκαμνε μήπως ἦτο ἰδική του ; ἐκεῖνη εἶναι τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος ἔχει τὸν χαρακτήρα τῆς ἱερωσύνης, εἶναι ἀνώτερος καὶ ἀπὸ βασιλεῖς καὶ ἀγγέλους· μὰ ἂν ἐπύρνευε τί σὲ μέλλει; ἐκεῖνος παρρουσιάζει τὸ στόμα τοῦ σκύλου καὶ μὴ λυπᾶσαι. Ὁσα καὶ ἂν σοῦ ἐσυγχώρησεν εἶναι ἔλα συγχωρημένα· μόνον πῆγαίνε καὶ δάλε του μετάνοιαν καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σὲ συγχωρήσῃ, καὶ ἐκεῖνον ὁ Θεὸς ἔχει νὰ τὸν ἐξετάσῃ· καὶ ἐγεινεν ἄφρατος ὁ ἄγγελος. Ἐπῆγεν ὀπίσω ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ τοῦ διηγείται τὰ πάντα καὶ τοῦ ἔβαλε μετάνοιαν καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ ἄγγελος. Ἀκούοντας ὁ πνευματικὸς ταύτην τὴν διήγησιν ἐκλαυσεν, ἐμετανόησε καὶ ἐσώθη. Ἡμεῖς πρέπει νὰ κατηγορώμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ σωζόμεθα.

(Ἐκολουθεῖ)

τὴν γῆν ὡς ἦν, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό». (Αὐτόθι ἰβ' 7). Ὁ κόσμος εἶναι μάταιος καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ μάταια, πρόσκαιρα, φροῦδα καὶ παροδικά, τὰ ὅποια καταλήγουσιν εἰς τὴν φθορὰν καὶ ἀνυπαρξίαν. Ὁ Ἰσοκράτης λέγει· «Νόμιζε μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων (πραγμάτων) βέβαιο· οὕτω γάρ, οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρῆς, οὔτε δυστηχῶν περιλυπος». Ἀναγνώστα, μὴ ἔχε φιλόυλον πνεῦμα καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν ὕλην· πάντα τὰ ὕλικὰ ἀγαθὰ μᾶς ἐδόθησαν δι' ἀγαθοῦς σκοποῦς, πρὸς χρεῖαν, συντήρησιν καὶ ἐπίτευξιν τῆς ζωῆς, καὶ οὐχὶ πρὸς τέρψιν καὶ θεοποίησιν αὐτῶν· ὁ δὲ κόσμος ἐκτίσθη διὰ νὰ σὲ δουλεύῃ διὰ τοὺς ὡς ἄνω ἀγαθοῦς σκοποῦς, καὶ οὐχὶ διὰ νὰ σὲ ἐξουσιάζει διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ πλάνης. Χριστιανέ μου, ὁ κόσμος εἶναι σκηνή, ὁ δὲ βίος θέατρον (πάραδος), ὅπου μυριάδες ἄνθρωποι, λαοί, ἔθνη καὶ φυλαί, ἔρχονται καὶ παρέρχονται καὶ ἀφανίζονται καὶ ἀγὰ πάντα αἰῶνα νέα γενεὰ ἐμφανίζεται· εἰς ἔρχεται, ἄλλος φεύγει· εἰς γεννᾶται ἄλλος θνήσκει· ἦλθε; καὶ σὺ εἰς τὴν σκηνὴν, εἶδες καὶ ἀπῆλθε; ποῦ; ἔαν μὲν ἔπραξας ἀγαθὰς πράξεις εἰς οὐράνιον Βασιλείαν, ἔαν δὲ κακὰς, εἰς αἰώνιον τιμωρίαν. Οὐδὲν λοιπὸν ἐν τῇ φύσει βέβαιον, στερεόν, οὐδὲν μόνιμον, πάντα (πλοῦτη, τρυφή, ὑγεία, κάλλος, δόξα) ἀβέβαια, φθαρτά, πρόσκαιρα, στιγμιαῖα καὶ χωρὶς ἰχνος διαβάσεώς των. Παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον τρέχουσιν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος. Ἄς βοήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Σολομῶντος «Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης» (Ἐκκλ. α'. 2).

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

(Ἐκ τῆς χειρογράφου βιβλιοθήκης ἱερομ. Εὐθυμίου Ἀγιορείτου τοῦ Κρητός)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 311)

Ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὡς εἶπομεν, Μήναξ, ἔχων τότε ἓνα Βεζύρην ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Βαρβαρίας, ὁ ὁποῖος πρὶν νὰ γένῃ Βεζύρης ἦτον Ἑβραῖος, τὸ ὄνομά του Ἰακούπης. Ἀφοῦ δὲ ἔγινε Τοῦρκος καὶ εἰσέβη μέσα εἰς τὰ βασίλεια, ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παραχωρήσει Θεοῦ, ἔγινε τοῦ Βασιλέως Βεζύρης, ὁ ὁποῖος ὡς Ἑβραῖος τὸ πρότερον εἶχεν εἰς τὸ χριστιανικὸν γένος μῖσος καὶ ἔχθραν ἀνεκαστον καὶ ἔστωντας καὶ νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ μικρὸν γένος τῶν Ἑβραίων, διὰ τοῦτο ἐδιάλεξε καὶ ἀπὸ τὸ γένος αὐτὸ ἓνα γέννημα ἐχιδνῶν, ὅπου ἦτον σοφὸς εἰς τὴν κακίαν καὶ εἰς κάθε λογῆς πονηρίαν, ὥστε ἐθαύμαζον ἅπαντες.

Τοῦτον διὰ τὴν πολλὴν του προκοπὴν τὸν ἔκαμε καὶ γραμματικὸν τοῦ Ντιβανίου, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐλέγετο Μούσας. Ὁ βασιλεὺς δὲ ὡς προκομμένον τὸν ἠγάπα κατὰ πολλὰ καὶ διὰ τὸ χατῆρι τοῦ Βεζύρη του, ἠγάπα ὅμως καὶ τὸν Πατριάρχην πολλά, ἔστωντας καὶ νὰ ἤκουε τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν καὶ τὰ λοιπὰ του θεάρεστα κατορθώματα.

Βλέπωντας λοιπὸν ὁ Βεζύρης τὴν πολλὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐτιρώσκετο τὴν καρδίαν, καὶ φθόνῳ τηκόμενος ἠβουλήθη ὁ μικρὸς πολλάκις μετὰ δόλον, νὰ τὸν θανατώσῃ κρυφίως ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, ὡς φοβούμενος, μήπως καὶ ἀκουσθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκε πῶς εἶναι ἀκριβὸς του φίλος, καὶ ἠγαπημένος ὡς ἄνωθεν εἶπομεν διὰ τοῦτο τί ἐμηχανεύθη, καὶ τί ἐνήργησε ὁ ἀσεβής;

Μίαν τῶν ἡμερῶν λέγει πρὸς τὸν βασιλέα. Θέλω, βασιλεῦ πολυετῆ, ἐὰν εἶναι

ὁρισμὸς τῆς βασιλείας σου, νὰ φέρῃς διὰ προσταγῆς σου τὸν Πατριάρχην νὰ διαλεχθῶμεν μαζὶ περὶ πίστεως διατί ἔχω ἀκουστὸν πῶς εἶναι ἐνάρετος ἄνθρωπος καὶ σοφός· διὰ τοῦτο λοιπὸν δέομαί σου νὰ πέμψῃς ἓνα δοῦλον τῆς βασιλείας σου, νὰ ἔλθῃ τάχιστα ἐνθάδε. Καὶ πέμψας παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ἓνα τσαούσην πρὸς τὸν Πατριάρχην, τὸν εἶπεν ἵνα ἀπέλθῃ τάχως πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ Πατριάρχης, ὡς προορατικὸς ὅπου ἦτον, γνωρίζοντας τὴν ὑπόθεσιν, δὲν ἐπῆγεν ὁ ἴδιος διὰ τὴν ὥραν, προφασιζόμενος πῶς ἦτον ἀσθενής· ἀλλ' εἶχεν ἓνα Μοναχὸν ἰδιώτην τοῦνομα Γεώργιον, ὁ ὁποῖος ἦτον σοφὸς καὶ ἔμπειρος εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀραβικὴν γλῶσσαν, καὶ αὐτὸν λοιπὸν ἀπέστειλε πρὸς τὸν βασιλέα. Πηγαίνοντας οὖν αὐτός, διαλέχθησαν μετὰ τὸν βεζύρη καὶ μετὰ τινὰς ἄλλων ἑβραίους, ὅπου ἦσαν παρόντες καὶ ἀποστόμωσεν ὅλους μετὰ κάθε λογῆς τρόπον ἐκ τῶν ρητῶν τῆς θείας Γραφῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν αὐριον ἔκραξαν τὸν Πατριάρχην καὶ ἀπῆλθε, καὶ λέγει πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ Πατριάρχης. Αὐταὶ αἱ διαλέξεις, ὦ βασιλεῦ, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ γίνονται ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου. Ὁ δὲ βασιλεὺς λέγει, ταῦτα πάντα θέλω ἵνα γίνωνται ἔμπροσθέν μου, καὶ λέγε ὁ θέλεις ἀφόβως.

Τότε σταθεὶς ὁ Πατριάρχης μετὰ παραρησίας πολλῆς, λέγει πρὸς τὸν ἑβραῖον Μουσάν. Γνωρίζω καλά, πῶς ὡς ἑβραῖος, νὰ εἶσαι πολλὰ ἀγνώμων εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀπιστῶν καὶ εἰς τὴν θεῖαν Γραφὴν καὶ δὲν γινώσκεις διὰ τοῦτο τὸν ἀυθέντην σου τὸν Θεὸν τὸν πλάσαντά σε, κατὰ τὸν Ἡσαΐαν, διότι ἦ

θεία Γραφή λέγει καὶ βοᾷ πάντα περὶ τοῦ Χριστοῦ. Πλὴν τὰ ἄλογα ζῶα γνωρίζουσι καὶ αὐτὰ τὸν ποιητὴν τους, καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀγνωμοσύνην καὶ πείσμα, εἶναι ἀναισθητότεροι ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ ξύλα, ὡσάν τὴν σήμερον ἔσεῖς οἱ Ἰουδαῖοι· διότι εἶδετε θαύματα ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ παρεξηγεῖτε τὰ περὶ αὐτοῦ προφητεύμενα· μάλιστα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀληθῶς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, βλέπετε νὰ γίνωνται πολλὰ θαυμάσια διὰ τῆς θείας χάριτος· διότι λέγει εἰς τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν εὐαγγέλιον τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁποῖος μὲ γινώσκει, καὶ ἔχει πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἔρεῖ τοῖς ὄρεσι, καὶ ἀπέρχονται ὅπου ἂν θέλῃ.

Τοῦτον εὐθὺς τὸν λόγον τοῦ Πατριάρχου ἀρπάσας ὁ Ἑβραῖος, λέγει πρὸς τὸν βασιλέα. Βασιλεῦ πολυετῆ, κατὰ τὸν λόγον τοῦτον ὅπου εἶπε τανῦν ὁ Πατριάρχης, εἶναι δίκαιον καὶ νὰ τελειωθῆ, ἂν εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου. Τότε λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Πατριάρχην· ἀληθῆ εἶναι τὰ ρήματα ταῦτα ὅπου ἐλάλησας σήμερον; Ἀπεκρίθη τότε ὁ Πατριάρχης μὲ παρησίαν πολλὴν καὶ λέγει· ναὶ βέβαια ὁ βασιλεῦ, ὅποῖος ἔχει πίστιν ἀληθινὴν καὶ πλείονα τούτων ποιεῖ. Λέγει τότε ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινὰ αὐτὰ ὅπου εἶπες, προστάσσει ἡ βασιλεία μου νὰ κάμῃς καὶ τὸ ἔργον. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸ ὅπου εἶπες τὸ τελειώσῃς, θέλεις λάβει ἀπὸ τὴν βασιλείαν μου δόξαις καὶ τιμαῖς καὶ μεγάλα χαρίσματα, μὲ ὅλον τὸ γένος σου, εἰ δὲ μήγε καὶ φανοῦν ψεύματα, θέλω ἐξολοθρεύσει ἑσένα καὶ τὸ γένος σου ἀπὸ μικρὸν ἕως μεγάλον. Ταῦτα τοῦ βασιλέως εἰπόντος, ἅπαντες ἐσιώπησαν, Ὁ δὲ Πατριάρχης λέγει τῷ βασιλεῖ· κράτιστε βασιλεῦ, δέομαι τῷ κράτει σου, ἵνα μὲ δώσῃς διορίαν τρεῖς

ἡμέρας, καὶ τότε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, θέλω ποιήσει τὸ πρόσταγμά σου.

Δίδωντας λοιπὸν ὁ βασιλεὺς διορίαν τοῦ Πατριάρχου τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὴν αἴτησίν του, ἐξῆλθεν ἐκ προσώπου τοῦ βασιλέως ὁ Πατριάρχης, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον· καὶ εὐθὺς συναθροίσας τὸν λαὸν μικροῦς τε καὶ μεγάλους σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, τοὺς εἶπε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τοὺς ἐστερέωσεν εἰς τὴν πίστιν, καὶ οὕτως ἀπῆλθον ἅπαντες εἰς τὸ παλαιὸν Μισῆρι, καὶ εἰσέβησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου. Τότε μετὰ δακρύων ὁ Πατριάρχης στραφεὶς πρὸς τὸν λαὸν εἶπε· τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πεποθημένα, ἔλατε μετὰ φόβου καὶ τρόμου νὰ δεηθῶμεν καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, σὺν τῷ ὑπερευλογημένῳ αὐτῆς Υἱῷ καὶ Θεῷ ἡμῶν, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον, ὅπου ἀνελπίστως μᾶς ἐπανεβήκε καὶ ἄλλο δέ, ὅτι νὰ καταισχνηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας. Πλὴν παρακαλῶ σας τέκνα, ἐν Κυρίῳ περιπόθητα, νὰ μοῦ ὑπακούσῃτε νὰ κάμωμεν παραμικρὰν νηστείαν, ἕως τρεῖς ἡμέρας, καὶ οὐχὶ νηστείαν βρωμάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς ἁμαρτιᾶν σωματικῆν νὰ φυλαχθῆτε· καὶ ὑμεῖς μὲν ποιήσατε οὕτως, τὰ δὲ παιδία, ὅσα μὲν δύνονται, ἅς κάμωσι καὶ αὐτὰ ὁμοίως, ὅσα δὲ εἰσὶν ἀνήλικα, ἅς φάγωσι ξηρὸν ἄρτον, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Καὶ ταῦτα μὲν εἰπόντος τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν λαόν, ἅπαντες ἐκλιναν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ οὕτως εἰσέβησαν εἰς τὸν ναόν, καὶ τότε ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐπροσηύχετο ὅσον ἐδύνατο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΙΛΒΒΑ ΜΟΝΑΧΟΥ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἰς τὴν περικοπὴν τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (γ' 12 - 17) τὴν ἀναγινωσκόμενην τῷ Β' Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 248)

Ὅτε ἐδημηγόρησεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος περὶ τῆς ἀπίτης καὶ βεβαίας ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Μεσσίου ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου, ἀποδείξας διὰ τῶν ἁγίων Γραφῶν ὅτι αὐτὸς εἶναι περὶ οὗ ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται, καὶ ἐλέγξας δριμύτατα τὴν σκληροκάριον κακίαν τῶν Ἀρχιερέων, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀληθείας ταύτης οἱ πρόκριτοι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀντήμειψαν τὸν ἀθλητὴν μὲ ἕνα φοβερὸν λιθοβολισμόν, ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας «ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα. Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκοιμήθη». (Πράξ. ζ'. 60). Πρὶν δὲ θανατωθῆ ὁ πρωτομάρτυς, ἀφοῦ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων τῆς τε ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν προφητῶν ἀπεδείκνυεν εἰς αὐτοὺς ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐστὶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ Μεσσίας, λυτρωτῆς καὶ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπειδὴ ἀντίστησαν ἐναντίον τῆς διδαχῆς αὐτοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ, ἠναγκάσθη νὰ τοὺς ἐλέγξῃ οὕτω πως. «Σκληροτράχηλοι, λέγει, καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς αἰεὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιλίπτεται, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς. Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐ-

λεύσεως τοῦ Δικαίου (Χριστοῦ) οὗ νῦν ὑμεῖς προδότες καὶ φονεῖς γεγένησθε· οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε. Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρουχον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν». (Αὐτόθι ζ' 50 - 54).

Ἡ αὐτὴ πόρωσις καὶ σκλήρυνσις τῆς καρδίας παρουσιάζεται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὸν ἑβραϊκὸν λαόν, ὡς λέγει καὶ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περὶ αὐτῶν. «Καὶ νῦν κάλυμμα κεῖται ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἰσραήλ». Εἰ δὲ καὶ θέλει τις ἵνα γνωρίσῃ τὸν λαὸν τοῦτον τῆς σήμερον τοῦ Κ'. αἰῶνος τὸ τί ἐργάζεται, ἅς ἀναγνώσει τὸ βιβλίον «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων».

Ἡ αὐτὴ σκλήρυνσις τῆς καρδίας παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς νέους Χριστεπώνυμους Ἰσραηλίτας, οἵτινες ἐσμέν ἡμεῖς οἱ ὑπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, ἐὰν οἱ πρὸ Χριστοῦ Ἑβραῖοι ἔφθασαν εἰς τὴν σκλήρυνσιν καρδίας καὶ ἀνῆλθον εἰς τόσα εἶδη κακίας, ἀσχημίας, βδελυγμίας καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἐμνημονεύσαμεν, οὐδὲν θαυμαστόν. Διότι οἱ ἐν τῷ Μωσαϊκῷ νόμῳ εὐρισκόμενοι, ἦσαν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ νόμου, ὅστις διὰ τὴν παχυλὴν καρδίαν τῶν ἑβραίων εἶχε τινὰς συγκαταβάσεις, ὀρίζων «ὄφθαλμὸν

ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος». «οὐδὲν γὰρ ἔτελείωσεν ὁ νόμος». Ἡμεῖς ὁμῶς οἴτινες εὐρισκόμεθα ὑπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, οὐχ ἵνα καταλύσῃ τὸν νόμον ἀλλὰ ἵνα ἀναπληρώσῃ αὐτόν, «οὐκ ἦλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἀλλὰ πληρῶσαι». Ἡμεῖς λοιπὸν ἀγαπητοί, εἴμεθα ἀναπολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, διότι ἐκεῖνοι μὲν εἶχον ὁδηγὸν μόνον τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν καὶ τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην ὡς δύο θεοσδότους πλάκας περιεκτικὰς ὅλην τὴν θεόπνευστον ἁγίαν Γραφήν, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ οὐράνιος διδασκαλία καὶ σωτηρία διδάγματα.

Καὶ ἐν πρώτοις ἔχομεν τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸν τὸν σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπήσαντα δι' ἡμᾶς, τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις βοᾷ πρὸς πάντας. «Προσέχετε ἑαυτοῖς μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐπιστῇ ἐφ' ὑμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λουκ. κ' 34). Ἔχομεν τοὺς πνευματοφωτιστοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς θεοφόρους πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες διευκρίνισαν καὶ διερημήνευσαν πᾶσαν τὴν ἁγίαν Γραφήν πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν οὕτως, ὥστε μένομεν ἀναπολόγητοι.

Ἄς ἐπαναλάβωμεν λοιπὸν τὸ ρητόν, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ ὁ Ἅπ. Παῦλος πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅπερ ὡς ἐφθημεν εἰπόντες, ὅτι ἔλαβε τοῦτο ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ αὐτούσιον.

«Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν». Τὸ ρητόν τοῦτο δὲν ἀφορᾷ μόνον τοὺς Ἑβραίους, πρὸς οὓς ἀποστέλλεται ἡ ἐπιστολή, ἀφορᾷ περισσότερον καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς πιστεύσαντας χριστιανούς· ἀποτείνεται δὲ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Ἦτοι τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούομεν πάντες διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων, διὰ τῶν ψαλμῶν καὶ ἐν γένει δι' ὅλης τῆς ἁγίας Γραφῆς.

«Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν». Καὶ ἐν πρώτοις βοᾷ πρὸς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων καὶ φιλαργύρων. «Πλοῦτος, λέγει, ἐὰν ῥέει, μὴ προστίθεσθε καρδίαν»· διατί; διότι «οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήψεται τὰ πάντα· οὐδὲ συγκταβήσεται αὐτῷ (τῷ πλούτῳ) ἡ δόξα αὐτοῦ» (Ψαλμ.) διότι, λέγει, δὲν θὰ λάβει οὐδὲν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ὅλα ἐδῶ θὰ μένουν. «Καὶ καταλείψει ἄλλοτρίοις τὸν πλοῦτον αὐτοῦ» (Ψαλμ.). Ἡ αὐτὴ φωνὴ διὰ τοῦ Ἅπ. Παύλου βοᾷ πρὸς αὐτούς· «Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν. Ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι, ἀπεπληνήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύνας πολλὰς». (Τιμόθ. ε' 9, 10).

(Ἀκολουθεῖ)

KONTAKIA ANEKΔOTA

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 234)

Κυριακὴ Γ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

Κοντάκιον εἰς τὸν Παράλυτον.

Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον

Τὸν τὴν κτίσιν τῷ Δόγῳ καινουργήσαντι, καὶ γαστρὶ παρθενικῇ ἐνοικήσαντι, θεασάμενος ὁ παράλυτος φόβῳ ἐδόθησε· τὴν μὲν τοῦ ὕδατος ταραχὴν ἐνωτίζομαι Δόγε, τῆς δὲ ὑγείας ὁ μόνος ἐστέρημαι. Διό με Δέσποτα ἀνάστησον λόγῳ, ὅπως δοξάζω σε, τὴν ζωὴν τὴν χαρὰν τὴν ἀνάστασιν.

Κυριακὴ Δ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

Κοντάκιον εἰς τὴν Σαμαρεΐτιδα.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον

Δεῦτε λαοὶ νῦν ἀντλήσωμεν, ἐκ πηγῆς ζωτικῆς νῆμα τοῦ Ἰησοῦ· οὐ παύεται γὰρ βοῶν, οἱ διψῶντες ἔλθετε πρὸς με· ὁ ἤκουσε Σαμαρεΐτις γυνή, καὶ ἐξ ὕδροφοροῦ γέγονεν ἔνθεος.

Ἐκ τοῦ Γ 28. Μηνολόγιον

Σεπτεμβρίου 24. Τῆς ἁγίας Θέκλης

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς

Ως ἀπαρχὴ οὐσα μαρτύρων Θέκλα ἔνδοξε, ἡ οἰκουμένη γεραίρει σου σήμερον, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ πιστῶς ἐορτάζει τοὺς ἀγῶνάς σου πόθῳ, τὸ πῦρ τὰς μάστιγας καὶ ταύρων προσδήσεις, διὰ τὸν σὸν Νυμφίον ὑπέμεινας ὡς πολυάθλος.

Σεπτεμβρίου 29. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Καλυτίνων (1).

Ἦχος β'. Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ

Τὴν τριφώτιστον ἀυγὴν τῶν ἁγίων μαρτύρων, ὡς ἀστράπτουσιν ἡμῖν, Καλυτίνων τῶν ἐνδόξων, καὶ πρεσβεύουσιν Χριστῷ, καὶ τῶν μεγάλων ἐγ-

κωμίων στεφάνους βραβεύουσιν.

Σεπτεμβρίου 30. Τοῦ ἁγίου ἱερομ. Γρηγορίου Μ. Ἀρμενίας.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῇ μνήμῃ σήμερον τῇ ἱερᾷ σου, Ἐκκλησίᾳ ἅπασα ἀνευφημοῦσα μυστικῶς, ὡς ὑπὲρ ταύτης ἀθλήσαντα, ἡμῶν τὸ κλέος Γρηγόριε πάνσοφε.

Ὀκτωβρίου 22. Τοῦ ἁγίου Ἀβερκίου

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς

Τὸν ἱερὸν καὶ ἰσαπόστολον Ἀβέρκιον, ὡς ἐραστὴν καὶ κοινωνὸν τοῦ πάθους σου, ἐν τῷ κόσμῳ ἐθαυμάστωσας, τῇ ἀπορρήτῳ δυνάμει σου, τοὺς πόνους γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰ παλαισμάτα, ἐδέξω ὡς εὐῶδες θυμίαμα, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὀκτωβρίου 26. Τοῦ ἁγίου μεγαλομ. Δημητρίου. Κοντάκιον καὶ οἶκοι πέντε, φέροντες ἀκροστιχίδα τήνδε : «Στεφάνου ὁ αἶνος». Εἶναι τὸ γνωστὸν ἐκδεδομένον : «Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις».

Ἄτερον κοντάκιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τρεῖς οἶκοι, φέροντες ἀκροστιχίδα : «Ποίημα ἄλλο» ὑπερ προφανῶς θὰ εἶναι τοῦ αὐτοῦ Ποιητοῦ, ἦται τοῦ Στεφάνου, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνέκδοτον, ἔχον οὕτω :

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Τὴν σεπτὴν μεθέορτον ἐπιτελοῦντες, τῆς ἁγίας μνήμης σου μάρτυς Δημήτριε σοφέ, σῶσον ἡμᾶς ἐκβοῶντάς σοι· οὐ γὰρ ὑπάρχεις προστάτης θερμότητος.

Νοεμβρίου 1. Τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς.

Ως τοῦ Χριστοῦ θεράποντες τὴν ὄρωρεάν ἐλάβετε, τοῦ ἰατρεύειν παθήματα ἅπαντα, καθολικῶς Ἀνάργυροι· καὶ ἡμῖν οὐρανῶθεν, σωτηρίαν δοθῆναι καθικετεύσατε, πρὸς τὸν οἰκτίρ-

(1) Καλυτίνους ἢ Καλύτινας μάρτυρας οἱ ἔντυποι Συναξαρισταὶ ἀγνοοῦσι.

μονα Θεόν, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, βραβεύοντες τὰ ἰάματα.

Νοεμβρίου 9. Τῆς ὁσίας Μαρτῶνης

Ἦχος β'. Οἱ τὴν χάριν λαβόντες

Διὰ τὸν πόθον ὁσία τὸν τοῦ Κυρίου, τῆς ἐμπαθείας σχέσειν ἀπεθδελύξω, τῇ ἀσκήσει σου τὸ πνεῦμα ἐλάμπρυνας· ἀλλὰ σαῖς ἰκεσίαις, καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση διασκέδασον, στεργῶς γὰρ τὸν θῆρα κατεπάτησας.

Ἔπονται δύο οἰκοί, φέροντες ἀκροστιχίδα : «Ρω...» = Ρωμανοῦ. Προφανῶς θὰ εἶναι ποίημα τοῦ Ρωμανοῦ.

Νοεμβρίου 14. Τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Οἱ οἱ προφήται καὶ Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Μεσσίαν ἔγραψεν εὐρῶν μυστολέκτα· Ἰῶν Θεοῦ ἐκήρυξας τοῖς πέρασιν, πάντας ἐπιστρέψας δέ, ἐξ ὁδοῦ ἀσεβείας, τρίβον καθυπέδειξας τῆς καλῆς μετανοίας· ἦν διοδεῦσαι καὶ ἡμᾶς καλῶς, διὰ νηστείας ἰκέτευε Φιλίππε.

Νοεμβρίου 18. Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ρωμανοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην, τῆς Ἐκκλησίας παιδευτὴν καὶ διδάσκαλον, καὶ τῶν ἐχθρῶν ἀντίπαλον Ρωμανὸν εὐφημήσωμεν· ὄπλον γὰρ ἀράμενος, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου, πᾶσαν ἀπεκρούσατο προσβολὴν ἐναντίων· καὶ ὡς πρεσβεῦων νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, πᾶσι παρέχων πταισμάτων συχώρησιν.

Δεκεμβρίου 6. Τοῦ ἁγίου Νικολάου

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Τῆ ὑπερμάχῳ κραταιᾷ σου ἀντιλήφει, ὡς λυτρωθέντες διὰ σοῦ πάτερ

τῶν θλίψεων, ἀναγράφομεν οἱ δοῦλοι σου ἱεράρχα· ἀλλ' ὡς ἔχων παρηγοίαν πρὸς τὸν Κύριον, λυτρωθῆναι ἐκ κινδύνων ἡμᾶς πρέσβευε· ἵνα κράζωμεν, χαίροις πάτερ Νικόλαε.

Ἔτερον, ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ο ἐπινίκιος ἀλλὸς ἱεράρχα, τῶν Σεραφεῖμ ἢ ἱερά ὕμνωδία, ὡσπερ λαβὴς ἐν χεῖλεσι Νικόλαε, αὔλος ἀένναος ἠχητικῶς διεδόθη· ὅθεν ὑποφήτην σε, ἀναδείξας τῶν θείων, τῇ οἰκουμένῃ ἔλαμψες ἀεὶ, τοῖς ἐν ἀνάγκαις προστάτης ὀξύτατος.

Δεκεμβρίου 9. Εἰς τὴν σύλληψιν τῆς ἁγίας Ἄννης.

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ

Ως πλατυτέρα οὐρανῶν καὶ πάσης ὠκτίσεως, ὑψηλοτέρα Σεραφεῖμ καὶ πάντων Δέσποινα, ὑπεράγαθε πανάχραντε Θεοτόκε· ταῖς πρεσβείαις σου τοὺς πόθῳ σου τὴν σύλληψιν, ἐορτάζοντας κινδύνων ἐλευθέρωσον· ἵνα κράζωμεν, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε·

Τῆ ἐπαύριον τῶν Χριστουγέννων.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εν τῇ Βηθλεέμ, ὄρωντες σπαργανούμενον, τὸν πᾶσαν τὴν γῆν κρατοῦντα τῇ χειρὶ αὐτοῦ· ἄξματα τῇ τεκούσῃ τοῦτον προσενέγκωμεν, μυστικῶς γὰρ εὐφραίνεται, κρατοῦσα ἐν κόλποις τὸν Ἰῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἰανουαρίου 1. Τοῦ ἁγίου Βασιλείου

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ο γδοῶς ἐκλάμψασα, τῶν τοῦ Χριστοῦ γενεθλίων, νοερῶς ἀπήστραψε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, Βασίλειε τὴν οἰκουμένην φωτοβολοῦσαν, νύκτα δέ, τῆς ἀσεβείας ἀποσοβοῦσαν· διὰ τοῦτο ἀνυμνοῦντες, διπλῆν τελοῦμεν πανηγυριν σήμερον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΑΧΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 303)

"Ἴδετε λοιπὸν ἡ ἐλεημοσύνη ποῦ ἐκατήντησε ; εἰς διχονοίας, εἰς διαφωνίας καὶ μνησικαίαις, τοιούτων λοιπὸν εὐρισκομένων, ἐξαίφνης καὶ τρίτον θέλει τοὺς ἔλθῃ ἄλλη πληγὴ, καὶ θέλει ὑστερηθοῦν διόλου ἀπὸ τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ." Ἀχ! σοιῶτατοι πατέρες· ἐὰν εἰπῆτε ὅτι τί μᾶς τὸ λὲς ἡμᾶς, δὲν τὸ λέγεις εἰς τὰ μοναστήρια, ὅπου μᾶς ζητοῦν δασίματα καὶ χαράτζια ; ὅθεν ἂν δὲν πάρωμεν ἐλεημοσύνην πῶς νὰ τὰ πληρώσωμεν ; ναὶ ἀληθῶς πρέπει νὰ λαλήσετε περὶ τούτου καὶ εἰς τὰ μοναστήρια διὰ νὰ σᾶς κάμουν παρὰ μικρὰν παράβλεψιν, ὡς ἐρημίται ὅπου ἦστε· ὅμως εἰπέτε μοι ὡσὰν τί λογῆς κυβέρνημα θέλτε νὰ σᾶς κάνουν ; ταῖς τορνακαῖς καλύθαις ἐσεῖς ταῖς ἔχετε, κουμάρια κρυσταλλένια, εὐρωπαϊκὰ διαφόρων πιάτα, καύγαις μὲ κρυσταλλένια γυαλιὰ εἰς τὰ παράθυρα, ἀρχονταρίκια μὲ τορνακὰ τολάπια· μαγειρίον μὲ διάφορα μπακιρικά. Κήπους μὲ διαφόρων λογιῶν φυτὰ καὶ λαχανικά, κυλλαρίκια μὲ διαφόρων λογιῶν ὄψαρικά, κρασιά, ρακιά, καὶ ἄλλα τινὰ ἡδονικὰ ὅπου δὲν τὰ ἔχουν μηδὲ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μὰ ἐσεῖς ὅπου κρατεῖτε τὴν μοναδικὴν πολιτείαν τί τὰ ἠθέλετε, καὶ τί τὰ θέλετε τόσα εἰδίματα εἰς τὴν πλεονεξίαν σας ; ὅθεν καὶ τὰ μοναστήρια τί νὰ σᾶς κάμουν ; βλέποντάς σας πεπλουτισμένους ἀπὸ ἐπιγεῖων χαρισμάτων εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, κατὰ πολλὰ διαφορετικὸς δὲ ἀπὸ τὴν ἐρημικὴν κατάστασιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἔχετε. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ἐρημικῆς ζωῆς ;

ἂν ὅμως ἐπολιτεύοσάσταν θεοπρεπῶς ἐν ἐρημικῇ κατάστασει, ποῖος ποτὲ ἠθέλε νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ τὸ παραμικρὸν ; βέβαια, βέβαια, οὐδὲ εἰς. Ἄλλὰ μάλιστα καὶ πολλάκις ἠθελον σᾶς εὐεργετήσῃ, μὰ καθὼς ἐγίνατε τώρα καὶ μόνοι σας τὸ θεωρεῖτε· μ' ὅλον τοῦτο, πάλιν δὲν θέλετε μεταμεληθῆ ἀπὸ τὴν κηκὴν ἔξιν τῆς συνηθείας, νὰ ἐξεύρετε καὶ τοῦτο· εἰς τὸ ἐξῆς θέλετε ἀτιμασθῆ ἀπὸ ὄλους, καθὼς καὶ ἐσεῖς ἀτιμάσατε τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, καὶ θὰ σᾶς ἀρπάξουν οἱ ἀρπαγες μὲ χαλπιητικὴν ὁρμὴν· καθὼς ἀρπάζεσθε καὶ ἐσεῖς εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, ἀδίκως καὶ παραλόγως. Σᾶς ἐρωτῶ. Τί τὰ κάμετε ὅταν παρακινήσθε καὶ μαζώνετε ἐλεημοσύνην ; ἀραγε ἐδώσατε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἐλεημοσύνης, ὅσην ἐσυνάξατε ; καθὼς λέγει, τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν ; Ἐὖ ἔργον τῆς ἀνταποδόσεως εἶναι τοῦτο· σᾶς ἐρωτῶ, οἰκονομήσατε τινὰ πτωχὸν εἰς τὴν καλύθην σας ; ἢ κανέναν ἀσθενῆ ; ἢ κανέναν ἀδύνατον ; οἰκονομήσατε κανέναν ἀμαθῆ τῆς ἀσθενείας εἰς τὸ ἐργόχειρόν του ; Ναὶ οἰκονομήσατε καὶ οἰκονομάτε. Μὰ ὡσὰν τί λογῆς οἰκονομίαν οἰκονομάτε ; ὅλη ἢ οἰκονομία σας εἶναι πρόσκαιρος, ψευδὴς καὶ ματαία. Τὰς ἐκκλησίας ὅπου οἰκονομάτε τὸ πλεῖστον, διὰ τὴν πλεονεξίαν σας. Ταῖς πολυέξοδες καλύθαις διὰ τὴν ἀνάγκυσιν τοῦ σώματός σας. Τοὺς κήπους διὰ θεωρίαν τῶν ὀφθαλμῶν σας. Τὰ δὲ φυτὰ τὰ ποικίλα, καὶ λαχανικὰ διὰ τὴν γλυκάδα τοῦ στόματός σας, καὶ ἀνάγκυσιν τῆς γαστριμαργίας.

Διὰ ταῦτα πάντα σὰς λέγω· ὅτι ἀδί-
κως καὶ παραλόγως παίρνετε τὴν ἐ-
λεημοσύνην· καὶ ἐσεῖς φαντάζεσθε,
πῶς κάτι οἰκονομάται, καὶ οἰκονομία
σας εἶναι αὕτη· ὅποιον βλέπετε ὅτι εἶ-
ναι νέος καὶ ἄλλον ὅτι εἶναι πλούσιος
εἰς τὸ ἀργύριον καὶ χρυσιόν, αὐτοὺς
προτιμᾶτε, ὡς καθὼς προτιμοῦν οἱ
λαοὶ τὸν ἀρχιερέα· ἐκείνους δὲ ὅπου
εἶναι δυνατοὶ καὶ λόγοιοι εἰς τὴν φρά-
σιν τοὺς προτιμᾶτε, ὡς καθὼς ὁ λαὸς
τὸν ἱερέα· ἐκείνους δὲ ὅπου ἔχουν μά-
θησιν εἰς τὴν τεχνικὴν φράσιν, προτι-
μᾶτε, ὡς καθὼς ὁ λαὸς τὸν ἱεροδιάκο-
νον· μὰ ὅταν βλέπετε κανένα πτωχόν,
μεταστρέφετε τὸν ὀφθαλμόν σας ἀπ’
αὐτόν· ὅταν βλέπετε τινὰ ἀσθενῆ με-
ταστρέφετε τὴν μούρην σας· ὅταν
βλέπετε ἀδύνατον, μεταστρέφετε τὸ
βλέμμα σας εἰς ἀγριότητα. Ἄχ! ἀλ-
λοῖμονον εἰς τοὺς ἐρημίτας, τοὺς λε-
γομένους τὴν σήμερον ἀσκητάδες, ἀλ-
λοῖμονον δὲ εἶναι τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν κό-
σμον διαβάζουσι οἱ ἄνθρωποι τὰ βι-
βλία τῶν ἐρημιτῶν καὶ ἡσυχαστῶν·
καὶ εὐλαβεῖα φερόμενοι παρακινούμε-
νοι ἕνας τῶν ἄλλων ἔρχονται εἰς προ-
σκύνησιν, εἰς τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτό-
κου τὸ περιβόλεον, διὰ νὰ λάβουν εὐ-
χὴν καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τοὺς δουλευτά-
δες τοῦ περιβολίου, τοὔτέστι ἀπὸ τοὺς
ἡσυχαστάδες καὶ ἐρημίτας· μὰ οἱ ἀ-
σκηταὶ καὶ οἱ ἐρημίται τὴν σήμερον,
κατὰ πολλὰ ἀνωμοιώθησαν καὶ ἐμα-
κρύνθησαν καὶ ἡλλοιώθησαν ἀπὸ τὰ
γραφόμενα, παρήλθον αἱ ἡμέραι ἐκεῖ-
ναι αἱ ἅγιοι καὶ ἀγγελικαί!—θαβαί!
φρικτωρῖα μεγάλη! ἐλήλυθαν δὲ πο-
νηραί.

(Ἐκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΓΓΥΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τὴν φάτιν καὶ τὸν Γολγοθᾶ
Σταυρὸν καὶ ἅγιο Τάφο
Εἰς τὴν Σιών εἶναι αὐτὰ
μὰ στὴν καρδιά μου τᾶχω

Καρδιά στενή, μὰ πῶς πλατιά
νομίζω ἔχει γίνεαι
Ἐντὸς τὰ ἔχει ὅλ’ αὐτὰ
χωρὶς ἐν ν’ ἀπομεινῆ

Ὡς Ἰορδάνου τὰς ροὰς
ἔχω τὰ δάκρυά μου
Ὡς φάτιν καὶ ὡς Γολγοθᾶ
κι’ ὡς τάφο τὴν καρδιά μου.

Κάθε μιὰ μέρα ποὺ περνᾶ
ἐπίγειος ζωὴ μου
Αὐξάνει πόθον ποὺ κερνᾶ
φλόγα μέσ’ τὴν ψυχὴν μου.

●λόγα ποὺ τρέφει τὴν ψυχὴ
φλόγα ποὺ τὴν δροσιζει
φλόγα ἀρώματος πνοῆ
φλόγα ποὺ με στηριζει.

Σ’ ἀγάπη, πίστι, καὶ ἐλπίς
κι’ ὡς νοερά ἀχιτίδα
Σὲ βλέπω πάντοτε... Χριστέ!
δίχως ποτὲ νὰ σ’ εἶδα.

Ἐχω τὸ σῶμα Σου τροφή,
καὶ πόσι μου Σὸν αἷμα
Ὡς ποίημά σου τιμαλφῆ
σάρκα, δαστᾶ καὶ πνεῦμα.

Ἄν πύσση ἡ πονετικὴ
ζωὴ παρόντος βίου
Εἰς ὑπαρξιν πνευματικὴ
μοὶ φέρεις αἰώνιου.

40 ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΣΩΠΟΥ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ὑπὸ Αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ
Mansfield Ohio u.s.a.

Οἱ λαγοὶ καὶ οἱ βάτραχοι

Οἱ λαγοὶ μιὰ μέρα συνεδρίασαν ὅλοι μαζί καὶ εἶπαν τὰ παράπονά των, πῶς ὄλα τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη τοὺς κατατρέχουν, καὶ ἡ ζωὴ των εἶνε γεμάτη ἀπὸ κινδύνους καὶ στενοχώριες, καὶ πῶς αὐτοὶ περνοῦν τὴν πειρὴ χειρότερη ζωὴ. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ζοῦμε μιὰ τέτοια βασανισμένη ζωὴ; Μόνον γιὰ στενοχώριες; Καλὰ εἶναι νὰ πῶμε νὰ πνιγοῦμε εἶπαν οἱ λαγοί.

Καὶ μιὰ μέρα πού τοὺς κυνηγοῦσαν κάτι ἄλογα καὶ φοβισμένοι ἔτρεχαν οἱ λαγοί, πῆραν πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶνε καὶ νὰ πέσουν μέσα στὴ λίμνη καὶ νὰ πνιγοῦν. Σκληρὰ ἀπόφασιν, ἀλλὰ ἀφοῦ σκέφθησαν πῶς ἡ ζωὴ τους εἶναι ἡ χειρότερα ζωὴ, ἄς λείψῃ τέτοια ζωὴ, ὅλοι ἔτρεχαν γιὰ τὴ λίμνη νὰ πνιγοῦν καὶ μὲ λύπη ἴσως ἀποχαιρετῶντας τὰ ὄρατα λειβάδια καὶ τραγουδοῦσαν οἱ πειρὴ θαρραλεοί:

Ἔχετε γειὰ δρουσοῦλες,
λόγγοι βουνὰ ραχοῦλες.

Καθὼς ἐφθασαν κοντὰ στὴ λίμνη καὶ ἤθελαν μὲ μιὰ ματιὰ ν' ἀποχαιρετιστοῦν μεταξύ τους, δλέπουν μιὰ παρέα ἀπὸ βετράχους, οἱ ὁποῖοι μόλις ἄκουσαν τὸν θόρυβον πού ἔκαμαν τρέχοντας οἱ λαγοί, φοβήθηκαν τόσο καὶ τρομαγμένοι ρίχτηκαν γιὰ νὰ κρυφτοῦν μέσα στὸ νερὸ οἱ τρομαγ-

μένοι βάτραχοι.

Ἔ! γιὰ σταθῆτε, φώναξε ἕνας λαγὸς στοὺς ἄλλους, ἐδῶ δλέπω πῶς ὑπάρχουν καὶ χειρότερα! Νά, ἡμεῖς νομίσσαμε πῶς εἴμεθα τὰ πειρὴ κατατρεγμένα ζῶα, μὰ δλέπω πῶς οἱ βάτραχοι γιὰ νὰ φοβοῦνται καὶ μᾶς, θὰ πῆ πῶς ἡ ζωὴ των εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴ δικὴ μας. Ἐμπρός! πίσω νὰ ζήσωμε καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζώμεθα γιὰτι ὑπάρχουν καὶ χειρότερα.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ ζωὴ, παρὰ μιὰ ἀδιάκοπος πάλη μὲ στενοχώριες, λύπες, ἀναποδιές; ἐλάχιστη χαρὰ καὶ πολλὲς πίκρες, καὶ ὅμως κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δὲν ἀρνῆται πῶς ὑπάρχουν καὶ χειρότερα βᾶσανα, ἀπὸ τὰ βᾶσανα τὰ ἰδικά μας, τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς εἶναι γιὰ καλὸ μας.

Ὁ δὲ καλὸς χριστιανὸς δέχεται κάθε στενοχώρια γιὰτι γνωρίζει, ὅτι ἡ στενοχώρια φέρνει ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίδα δὲν καταισχύνει γιὰτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα στὴν καρδιά μας διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μᾶς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὅσοι στενοχωροῦμεθα ἀπὸ τὰ βᾶσανα τῆς ζωῆς μας, εἶναι γιὰτι μᾶς λείπουν ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν· ἄς τὴν ἀποκτήσωμεν λοιπὸν καὶ τότε, ὡς ὁ Ἰῶβ, γιὰ κάθε στενοχώρια θὰ λέμε: «Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐλέγχει καὶ παιδεύει ὁ Θεός».

Τὸ ἐλάφι καὶ τὰ κλήματα

Μιὰ φορὰ ἕνα ἐλάφι τὸ κυνηγοῦσαν κυνηγοὶ καὶ γιὰ νὰ σωθῆ μπῆκε μέσα σ' ἕνα ἀμπέλι καὶ κρύφτηκε ἀνάμεσα στὰ κλήματα.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐγγὺς
ἡ πόλις ἡ ἁγία

Ὁ Χριστὸς ὡς πνεῦμα ἐπὶ γῆς
σὲ καθενός—καρδιά!

† Ἱερεὺς Βασίλειος Μπάμιας
Μόρια—Μυτιλήνης

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΓΟΝΤΑΣ ΟΤΙ Η ΡΩΜΗ ΠΡΩΤΟΣ ΘΡΟΝΟΣ

(Ἐκ τοῦ «Κουβαρά»)·

Εἰ ἡ Ρώμη ἐδέξατο τὸν κορυφαῖον Ἐπίσκοπον πρώτη, ἢ Ἀντιόχεια μᾶλλον ἔξει τὸ πρωτεῖον. Ἐτη γὰρ οὐκὶ πρὸ τῆς Ρώμης ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπεσκόπησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἐτι εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων, ἢ Ρώμη πρῶτος θρόνος,

Ἄδικα τὸ ζητοῦσαν οἱ κυνηγοὶ τὰ φύλλα τὸ σκέπαζαν καλὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος γιὰ ἀνησυχία.

Τὸ ἐλάφι καθὼς στεκόταν μέσα στὰ κλήματα εἶπε μέσα του: Τί χρειάζονται τόσα φύλλα; καὶ ἀρχησε ἄλλα νὰ τρώῃ καὶ ἄλλα νὰ τὰ ρίχνῃ κάτω στὸ χῶμα. Σὲ λίγη ὥρα τόσο ἀραίωσαν τὰ φύλλα ὥστε ἐφάνη τὸ ἐλάφι, τὸ ὁποῖον εἶδαν οἱ κυνηγοὶ καὶ τὸ ἐσκότισαν.

Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ πολλοὺς Ἑλληνορθόδοξους μας χριστιανούς, μάλιστα ἐδῶ στὴν Ἀμερική. Συχνὰ τοὺς ἀκοῦμε νὰ λένε: Τί χρειάζεται τοῦτο; τί χρειάζεται ἐκεῖνο τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἐδῶ εἶναι Ἀμερική, καὶ μόνοι των ἀρχίζουν νὰ κόβουν ὡς περιττὰ πολλὰ φύλλα τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀμπέλου—Ἐκκλησίας, καὶ ἔτσι τοὺς βρίσκουν οἱ κυνηγοί.

Κάθε συνειδητὸς ἑλληνορθόδοξος χριστιανὸς πρέπει νὰ φυλάττῃ τὰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ μὴ ἀπορρίπτῃ τίποτε ὡς περιττόν, διότι οἱ ἅγιοι πατέρες ὅπου τὰ ἐθέσπισαν εἶχαν τὴν φώτισιν τοῦ Θεοῦ, καὶ πρέπει νὰ τὰ φυλάξωμεν, ἀν θέλωμεν νὰ σωθοῦμεν ἀπὸ τοὺς κυνηγούς τῆς ἑλληνορθόδοξου ψυχῆς μας.

Γιὰ τοῦτο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει: «Μὴ μετακίνει ἕρια παλαιά, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πατέρες σου· κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

διὰ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν μαρτυρικὸν πρῶτον τελέσαντα δρόμον, πολλῶν δικαιοτέρων τὰ Ἱεροσόλυμα τῆς Ρώμης πρωτεύειν. Ἐτι εἰ ἀπὸ τῆς τῶν προσώπων ποιότητος τὸ πρωτεύειν τοῖς θρόνοις περιεστε, πῶς οὐ λαμπρῶς κατὰ πάντων τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ κράτος ἔξει; Αὐτὸς γὰρ ὁ Πέτρος καὶ ἡμῶν ἀπάντων κοινὸς πλάστης καὶ δεσπότης, ὁ πρῶτος καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς, ἡ πηγὴ πάσης ζωῆς καὶ ἀρχιερατικῆς τάξεως, ἐν αὐτοῖς καὶ τὴν γέννησιν καὶ διατριβὴν ἔσχε καὶ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας ἱεράτευσεν. Ἐτι εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον ἢ Ρώμη ζητεῖ τὸ πρωτεύειν, δι' Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον καὶ γενέσει πρότερον ἀδελφόν, τὸ Βυζάντιον πρῶτον, οὐκ ὀλιγοῖς γὰρ ἔτεσι τοῦ Βυζαντίου τὴν ἐπισκοπὴν ἐφθάσε προλαβὼν πρὶν ἢ τὸν ἀδελφόν Ἀντισιῶν καὶ Ρωμαίων Ἐπίσκοπον γενέσθαι. Εἰ δὲ προσφέρεις μοι τὸ σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ἐξῆς, ἴσθι ὡς οὐ διὰ τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίαν εἴρηται; ἀπαγε, Ἰουδαϊκὸν γὰρ τοῦτο καὶ ταπεινόν, τὴν χάριν καὶ τὴν θεϊότητα αὐτῆς μέρεσί τε καὶ τόποις περιγράφειν, ἀλλὰ μὴ ἀνὰ πάσῃ τὴν οἰκουμένην ὁμοίως ἐνεργεῖν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ταύτῃ τῇ πέτρᾳ, παῖς ἂν τις, κἂν λίαν θρασύς ἢ καὶ τὸ μὴ αἰσχύνεσθαι κλέος ἔχων ἐκδιάσσειτο ἐπὶ τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας εἰρησθαί, εἴρηται δὲ δῆλον ἐπὶ τῇ θεολογησάσῃ τὸν Χριστὸν ὁμολογίᾳ Πέτρος. Καὶ δι' αὐτῆς ἐφ' ὅλη τῇ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ταῖς διδασκαλίαις τῶν Ἀποστόλων ἐξαπλωθεῖσθαι τε καὶ θεμελιωθεῖσθαι Ἐκκλησίᾳ. Εἰς ἣν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διὰ τῶν προφητικῶν σαλπύγγων κατὰ τὴν ὑφήγησιν τοῦ ἱερω-

τάτου και σεβασμίου ὄρου ἀνομολογοῦμεν λελαληκέναι, τὸ λαλήσαν διὰ τῶν προφητῶν· ἱερολογοῦντες εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, οὐ Πετριανὴν ἢ Ρωμαϊκὴν, ὡς τὸ φιλόκενον τῆς Ρωμαϊκῆς ἀπαιδεύσεως βούλεται.

Ἐρωταποκρίσεις

Ἐρώτ. Πότε καὶ πόθεν καὶ πῶς γεγόνασιν οἱ Ἄγγελοι;

Ἀπόκρ. Οὔτε πόθεν, οὔτε πῶς γεγόνασι δυνατὸν φύσει ἀνθρωπίνῃ εἰπεῖν, εἰ μὴ τοῦτο μόνον: ὅτι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι γεγόνασι λόγῳ Θεοῦ. Τὸ δὲ πότε οἱ μὲν φασὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, οἱ δέ, πρὸ τῆς πρώτης ἡμέρας.

Ἐρώτ. Πόθεν δὲ δῆλον, ὅτι κτιστοὶ εἶσιν οἱ Ἄγγελοι; οὐδὲ γὰρ ἐμφέρεται τι τοιοῦτον ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως.

Ἀπόκρ. Γινώσκων ὁ Θεὸς τὸ φιλήδονον καὶ πολύθεον τῶν Ἰουδαίων, τούτου χάριν ἀπέκρυψεν ἐν τῇ Γενέσει τὸν περὶ τῶν Ἄγγέλων λόγον, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὺς θεοποιήσωσιν οἱ τὸν μόσχον καὶ ἄλλα τινα θεοποιήσαντες. Ὅτι δὲ κτιστοὶ εἶσιν οἱ ἄγγελοι, ἀκουσον τοῦ ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος: αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

Ἐρώτ. Ἐκ τῆς οὐσίας δὲ τοῦ φωτὸς τούτου εἶσιν, ἢ ἄλλης τινὸς φύσεως;

Ἀπόκρ. Ὅσον διαφέρει τοῦ ἀστέρος ὁ ἥλιος, τοσοῦτον διαφέρει ἡ οὐσία τῶν ἀγγέλων πάσης τῆς ὀρωμένης κτίσεως.

Ἐρώτ. Πόσος ἄρα τῶν ἀγγέλων ὁ ἀριθμὸς; ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχει;

Ἀπόκρ. Οἱ μὲν φασὶν ἐνενήκοντα ἐννέα μέρη εἶναι τοὺς ἀγγέλους κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Κυρίου τῶν ἑκκτὸν προβάτων.

Ἄλλοι δὲ ἐννέα, κατὰ τὴν παραβολὴν τῶν δέκα δραχμῶν. Ἔτεροι δὲ ἰσαριθμοὺς λέγουσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀγγέλους, φέροντες εἰς μαρτυρίαν τὸ ἔστησεν ὄρια ἔθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων αὐτοῦ.

Ἐρώτ. Τί παρήλλακται ἡ οὐσία τῶν δαιμόνων τῇ οὐσίᾳ τῶν ἀγγέλων;

Ἀπόκρ. Ἡ οὐσία οὐ παρήλλακται, ἀλλ' ἡ προαίρεσις, ὡς περ γὰρ ἡ γνώμη δικαίου καὶ ἁμαρτωλοῦ.

Ἐρώτ. Τίνος χάριν συνεχώρησε τῷ διαβόλῳ ὁ Θεὸς πολεμεῖν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων;

Ἀπόκρ. Ὅπως οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν φανερωθῶσι καὶ οἱ προσκείμενοι ταῖς ἡδοναῖς ἐλεγχθῶσιν· ἀντιδίκου γὰρ μὴ ὑπάρχοντος, οἱ γνήσιοι στρατιῶται τοῦ βασιλέως οὐ φανεροῦνται. Ὁ οὖν διάβολος αἷτιος νίκης καὶ στεφάνων γίνεται καὶ τιμῶν τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν.

Ἐρώτ. Πεσόντος τοῦ διαβόλου ἐκ τῶν οὐρανῶν, πῶς γέγραπται ἐν τῷ Ἰὼβ ὅτι ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντίον Κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἐν μέσῳ αὐτῶν;

Ἀπόκρ. Οὐκ εἶπεν ἡ Γραφή ὅτι ἦλθεν ὁ διάβολος ἐν οὐρανοῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀγγέλων· πρόδηλον οὖν ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ γὰρ ὅπου ἐὰν εἶσιν οἱ ἄγγελοι τῷ Θεῷ παρίστανται· πλὴν δεῖ εἰδέναι ὅτι διὰ τινος ἁγίου ἀγγέλου ὁ Θεὸς πρὸς τὸν διάβολον διελέγετο καθάπερ καὶ βασιλεὺς διὰ τινος ἀνθρώπου μέσου πρὸς τὸν κατάδικον.

Ἐρώτ. Ἄρα ἰσχύει φαρμακὸς ἀποκτείνει ἀνθρώπων;

Ἀπόκρ. Δίκαιον μὲν οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐδὲ προσεγγίσει αὐτῷ, ἁμαρτωλὸν δέ, τοῦ Θεοῦ συγχωροῦντος, ναί. Ἐπεὶ οὐδὲ κατὰ χοίρων ἔχει ἐξουσίαν, ὡς ἐν ταῖς εὐαγγελίοις ἠκούσαμεν.

Ἐρώτ. Ποίαν εὐχὴν καὶ ῥῆμα παρὰ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ ΠΑΛΛΙΣΤΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 243)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ Προσκυνήματα περίξ τῆς Ἱερουσαλήμ

Τὸ μέρος αὐτὸ ἐγένινεν ἡ πρώτη ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅπου ἐφιλάσσετο τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος μετεχειρίσθη εἰς τὸν Μ. Δεῖπνον καὶ τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν διὰ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν. Ἐδῶ ἐφυλάσσετο καὶ ὁ ἀκάνθινος στέφανος μετὸν ὁποῖον ἐστεφάνωσαν τὸν Κύριον κατὰ τὰ πάθη του διὰ τὸν ἐμπαίξωσιν. Ἐδῶ ἦτο ἡ οἰκία Ἰωάννου τοῦ μαθητοῦ ὅπου μετὰ τὴν σταύρωσιν κατόκησεν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ἐδῶ πλησίον ἦσαν οἱ τάφοι τοῦ Δαυὶδ, τοῦ Σολομῶντος καὶ τῶν ἄλλων Ἰουδαίων. Οἱ τάφοι τῶν δύο βασιλέων δείκνυνται Β. Α. ἐντὸς τοῦ κτιρίου σκεπασμένοι μετὰ πράσινον ὑφα-

πᾶσαν τὴν Γραφὴν φοβοῦνται οἱ δαίμονες καὶ ὁ διάβολος :

Ἀπόκρ. Δηγήσαντό τινες πνευματόφοροι πατέρες, ἄξιοι τοῦ πιστεῦσθαι, ὅτι παρ' αὐταῖς ἔψει φανεῖς ποτε αὐτοῖς ὁ διάβολος καὶ τοῦτο ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτῶν, ἀπεκρίνατο: ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ ρῆμα ἐκφοδῶν καὶ διασκορπίζον πᾶσαν ἡμῶν τὴν δύναμιν ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐβδόμου ψαλμοῦ. Ὡς οὖν τοῦτο ὁ διάβολος εἶρηκεν, ἀρξάμενων ἐκείνων τοῦ αὐτοῦ ψαλμοῦ καὶ εἰρηκόντων μόνον τὸ πρῶτον ρῆμα, τὸ ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, εὐθέως ὀλολύζων, ἄφαντος ἐγένετο ὁ διάβολος, ἔργοις δείξας τῆς εὐχῆς τὴν ἐνέργειαν.

(Ἀκολουθεῖ)

σμα καὶ ἀποτελοῦν μέγα προσκύνημα διὰ τοὺς Ἑβραίους.

Ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ τέμενος μετὰ πλῆθος ἱερῶν ἀναμνήσεων, φθάνομεν πλησίον τῆς Πύλης Σιών. Ἐκεῖ πλησίον ἔως 60 βήματα ἀπὸ τὴν Πύλιν ὑπάρχει μικρὸν κιονόκρανον. Ἐδῶ λέγεται ὅτι, ὅταν ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη καὶ οἱ μαθηταὶ μετέφερον τὸ φέρετρον διὰ τὸ θάψουν τὸ σῶμα εἰς τὴν Γεθσημανὴν, οἱ Ἰουδαῖοι ὤρμησαν διὰ τὸ ἀνατρέψουν καὶ ἐκόπησαν τὰ χέρια τοῦ τολμηροτέρου πρὸς ἡγγισε τὸ σῶμα οἱ δὲ ἄλλοι Ἰουδαῖοι ἐφοβήθησαν καὶ ἔφυγαν.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ τέμενος τῆς ἀγίας Σιών εἶναι ἐκτισμένον τὸ Μέγα Μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων ὅπου διαμένει ὁ Πατριάρχης των. Ἐχει ὠραιότητα καὶ πλουσιωτάτην ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ζεβεδαίου (ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου). Ἀριστέρα εὐρίσκεται παρεκκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Στεφάνου, καὶ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχουν ἄλλα δύο παρεκκλήσια τὸ ἐν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας. Εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ πρώτου παρεκκλησίου, φαίνονται τρεῖς πέτραι, αἱ ὁποῖαι μετεφέρθησαν ἐκεῖ ἢ μία ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Σινᾶ ἢ ἄλλη ἀπὸ τὸ ὄρος Θαβὼρ καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην. Πλησίον εὐρίσκετο ἄλλοτε ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος, ἡ ὁποία ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων Ἰωάννην, ὅστις ἤκμασε ἀπὸ 383-417 μ. Χ. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἦτο κατατεθειμένον

τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Πρωτομάργου, τὸ ὁποῖον μετέφεραν ἀπὸ τὸ Καφρ - Γάμλα χωρίον πλησίον τῆς σημερινῆς Ραμμάλας καὶ ὅπου ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ Γαμαλιήλ τοῦ διδασκάλου Στεφάνου καὶ Παύλου ἐφιλάσσετο τὸ ἱερὸν λείψανον. Σήμερον οὔτε ἴχνη τοῦ ναοῦ φαίνονται διότι κατεστράφη. Ὅπισθεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦτο καὶ ὀλίγον ἀνατολικά ὑπάρχει ἄλλο μικρὸν μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Δερ Ζεϊτοῦν (Μοναστήριον τῆς Ἐλαίας). Ἡ μικρὰ ἐκκλησία ἐκτίσθη ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ἡ οἰκία τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα ὅπου πρῶτα πρῶτα ἔφερον τὸν Ἰησοῦν ἅμα τὸν συνέλαβον εἰς τὸν κήπον τῆς Γεθσημανῆς. Κάτω ἀπὸ τὴν ἁγίαν τράπεζαν φαίνεται ἓνας λίθος ὅπου λέγεται ὅτι ἐκάθητο ὁ Ἄννας καὶ ἀνέκρινε τὸν Ἰησοῦν καὶ ὕστερα τὸν ἔστειλε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα Καϊάφαν. Ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκεται μία ἐλαία πολὺ παλαιὰ ὅπου λέγεται ὅτι εἶχαν δεμένον τὸν Κύριον κατὰ τὴν ἀνάκρισιν. Ἐπίσης ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, φαίνεται ἔσχισμένος βράχος μὲ τρύπαν ὁμοίαν μὲ τὸ στόμα ἀνθρώπου καὶ θεωρεῖται ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ ἔάν οὔτοι σιωπήσωσιν οἱ λίθοι κεκράξονται.

Κόπτοντες μικρὸν δρόμον καὶ πλησιάζοντες πρὸς τὸ περιγραφέν Μέγα Μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων, εὐρίσκομεν ἕτερον μικρὸν μοναστήριον, τῶν Ἀρμενίων ἐπίσης, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς κοιμητήριον τῶν Ἀρμενίων Πατριαρχῶν. Ἐχει κτισθῆ ἐπάνω εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ οἰκία τοῦ Ἀρχιερέως Καϊάφα ὅπου ἔστειλεν ὁ Ἄννας τὸν Ἰησοῦν καὶ ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ζητοῦντες ψευδομαρτυρίαν διὰ νὰ θανατώσουν τὸν Ἰη-

σοῦν. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρχιερέως ὅτι ἦτο ἔνοχος θανάτου παρεδόθη εἰς τοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες ἐνέπαιζον καὶ ἐκολάφιζον αὐτὸν ὅλην τὴν νύκτα. Ὑποκάτω τῆς ἁγίας τραπέζης ὑπάρχει λίθος ὅπου λέγουν ὅτι ἐστέκετο ὁ Σωτὴρ ὅταν ἐδικάζετο ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα. Δεξιὰ τῆς ἁγίας τραπέζης εἶνε μικρὸν δωμάτιον ἄριστα εὑτρεπισμένον γνωστὸν ὡς φυλακὴ τοῦ Χριστοῦ, ἔφ' ὅσον διαρκοῦσεν ἡ διαδικασία πρὸ τοῦ Καϊάφα καὶ πρὶν παραδοθῆ εἰς τὸν Πιλάτον. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου εἶναι πολλοὶ καλλιτεχνικοὶ μαρμάρινοι τάφοι, ὅπου ἔχουν ταφῆ οἱ κατὰ καιροὺς Ἀρμένιοι Πατριαρχαὶ Ἱεροσολύμων· ἔξω εἰς τὸν κήπον φαίνεται τμημα ἔστρωμένον μὲ μωσαϊκὰ καὶ περιτριγυρισμένον μὲ κάγκελα. Ἐδῶ λέγεται ὅτι εἶχον ἀνάψει φωτιὰν ὅπου ἦτο καὶ ὁ Πέτρος «ἐστὼς καὶ θερμαίνομενος» ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνεκρίνετο ἀπὸ τὸν Καϊάφαν, καὶ ἐδῶ λέγεται πὼς ὁ Πέτρος ἠρνήθη τρεῖς τὸν Κύριον καὶ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε ὅτε καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον λέγεται Δερ ἐδδίκ, (μοναστήριον τοῦ ἀλέκτορος) καὶ προχωροῦντες εὐρισκόμεθα ἔμπροσθεν θαυμασίου καὶ κομφοτάτου οἰκοδομήματος· εἶναι ἡ γερμανικὴ Καθολικὴ ἐκκλησία τῆς Σιών. Ἡ ἐκκλησία αὕτη μετὰ σπανίου καὶ κολοσσιαίου κωδωνοστασίου ἔχει κτισθῆ πρὸ 35ετίας περίπου ἔμπνευσει καὶ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Ἱερουσαλὴμ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου. Ἡ πολυτέλεια εἶναι ἀφάνταστος· δύο ἐκκλησῖαι ὑπάρχουν, ἡ μία ἀνώγειος ἡ ἄλλη ὑπογεία. Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀνωγείου θαυμασίαν εἰς διακόσμησιν μὲ μωσαϊκὰ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ - ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

(Μελέτη ειδική διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 292)

Τις κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;
(Β' Κορ. ζ' 14)

Ὁ προμνημονευθεὶς συγγραφεὺς πνευματιστικῶν ἔργων κ. Β. Τσινούκας ἰατρὸς, ὑπεραμυνόμενος τῶν ἀρχῶν του, καὶ μὴ ἐννοῶν νὰ παρεκκλίνῃ οὐδὲ κα-

τὰ κεραίαν ἀπὸ τὴν γραμμὴν τὴν δόξαν ἐχάραξεν ἢ ἐσκοτισμένη διάνοιά του, ἐφευρε νέαν ἐπινόησιν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν πνευματικῶν τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Ναι μὲν δὲν φαίνεται ἀγνοῶν τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν Συνόδων

Εἰς τὸ δάπεδον, ὅλον κατεσκευασμένον ἀπὸ μωσαϊκά, εἶναι ἐξωγραφισμένοι προφῆται μὲ τὰ ὀνόματά των Ἀπόστολοι, καὶ οἱ 12 ζωαδικοὶ κύκλοι τὸ θυσιαστήριον εἰς τὸ βάθος κεκοσμημένον μὲ μωσαϊκά. Κατερχόμεθα λιθίνην σκάλαν καὶ φθάνομεν εἰς τὸν ὑπόγειον ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὸν διάκοσμον τῶν πολλῶν ἀλταριῶν τῶν παρεκκλησίων ἢ φαντασία δὲν ἀρκεῖ. Ἄριστουργήματα μωσαϊκά, πάριστάνοντα εἰκόνας ἁγίων καὶ ἐπεισοδίων τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων ἀφθονα.

Εἰργάσθησαν οἱ καλλίτεροι καλλιτέχνη τῆς Γερμανίας καὶ Πολωνίας διὰ νὰ κοσμήσουν μὲ μωσαϊκὰ τὸν ναὸν πρὸ τοῦ πλούτου καὶ ἡ μεγαλυτέρα φαντασία χρεωκοπεῖ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ καὶ εἰς περίφραχτον μέρος εὐρίσκεται ἐξηλωμένη ἢ Θεοτόκος ὅτι μετέστη πρὸς Κύριον, εἶναι ἄγαλμα χρυσοῦν ἢ ἐπίχρυσον εἰς φυσικὸν μέγεθος κατὰ τὴν ὥραν τῆς Κοιμήσεώς της. Ἀναμφιβόλως ἢ μεγαλοπρεπεστάτη ἐκκλησία αὕτη ἐστοίχισεν ἄπειρα ἑκατομμύρια, ἔγινε δὲ μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιβληθῇ τὸ γερμανικὸν γόητρον εἰς πάντας τοὺς λαοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ νὰ φανῇ ἡ μεγάλη φιλοδοξία τοῦ Κάιζερ.

Προχωροῦντες εἰς τὸ τέμα τῆς οδοῦ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, βλέπομεν τὸ κομψότατον ἡμέτερον Μοναστήριον ἁγίας Τριάδος τῆς Σιών. εἶναι νέον κτίριον πρὸ 50ετίας κατασκευασθέν ἢ ἐκκλησία ἡμικύβητος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ μοναστήριον καὶ εἶναι θαῦμα κομψότητος καὶ καλαισθησίας, ὠραιόταται εἰκόνας καὶ καλλιτεχνικώταται, πολλὰ εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος εὐρίσκονται παντοῦ, ἐπίπλωσις καλαισθητικὴ ἢ ὅλη θέα τῆς ἐκκλησίας παρουσιάζει ἓνα κομφοτέχημα ἔχει τρεῖς ἁγίας τραπέζας εἶναι δηλαδὴ τρισυπόστατος καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὸν πευκόφυτον κήπον τοῦ μοναστηρίου εὐρίσκονται κατακόμβαι ἐνὸς τῶν ὁποίων ναυδριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐδῶ γίνεται κατὰ τὴν ἡμέραν (ἐσσην) τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς) λειτουργία ὑπὸ τοῦ ἑλληνορθόδοξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Ἐπὶ τῆς Σιών εὐρίσκεται καὶ τὸ ἑλληνορθόδοξον Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς ἐβραϊκῆς συνοικίας καὶ τὸ μοναστήριον τῶν Συριάνων.

(Ἀκολουθεῖ)

ὡς καὶ τοὺς κανόνας τῶν ἁγ. Πατέρων, οἷον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Νύσσης (τοῦ μὲν πρώτου εἰς τὸν ΖΕΟΒ κανόνα του, τοῦ δὲ δευτέρου εἰς τὸν γ' κανόνα), ἀλλ' ἐκεῖ ἰσχυρίζεται ἐπιτηδείως καὶ τεχνηέντως ὅτι πρόκειται περὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν νεκρῶν δι' ὑλιστικὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἐνῶ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἐκ τῆς περιόδου τῆς χάριτος, ἀνάγονται ὡς διατείνεται ὁ συγκλῶθων τὰ ἀσύγκλωστα, ὅχι εἰς τὸν ὑλιστικόν, ἀλλὰ εἰς τὸν ἐπισημονικόν καὶ θρησκευτικόν πνευματισμόν, τοῦ ὁποίου τὰς ἀληθεῖς ἐκδηλώσεις ἀποδεικνύει διὰ πειραμάτων ἡλεγμένων ὑπὸ ἐπιστημόνων, ὡς αὐτὸς λέγει.

Καὶ περὶ μὲν τούτων τσαῦτα, ἀλλ' ἡμεῖς φέρομεν ὡς μοναδικὸν ἐπιχείρημα τὸ τοῦ θεοῦ τῶν ἐθνῶν διδασκάλου Ἀποστ. Παύλου «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν;» ἀπαντῶμεν δὲ εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἰατρόν· ἐνδεχόμενον γὰρ πειραματίζεται ἀπατῶν ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἐν τῇ φυσίῳσει τοῦ νοῦ του γὰρ φαντάζεται ὅτι εἶναι δυνατόν γὰρ ὑποτάξῃ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὸ πείραμα, ἐνῶ αὐταὶ μόνον καρδίας ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου ἔχουσιν ἀνάγκην, ἵνα κατανοηθῶσιν, ἀλλὰ ἄς ἔχῃ ὑπ' ὄψει του ὅτι δὲν ὑπάρχει πνευματισμὸς πνευματικῆς φύσεως ἢ καὶ ἂν ὑπάρχη, ὡς αὐτὸς φρονεῖ, πρόκειται περὶ πνευματισμοῦ ὑποβαλλομένου καὶ σκηνοθετουμένου ὑπὸ τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὑπεισδύει ὡς θεραπευτῆς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου

Μία ἄλλη ἐκδήλωσις τῶν σατανι-

κῶν δυνάμεων, τῶν ὁποίων ἢ ἐπίδρασις κατατρώχει τὴν δυστυχῆ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, εἶναι ἡ διαφημιζομένη πανταχοῦ διὰ τῆς ἐπενεργείας των δῆθεν θεραπείας τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον ἢ λεγομένη «ἐγκοίμησις» εἰς τὰ Ἄσκληπεία, ὅπου κατὰ τὰς νύκτας οἱ περιερχόμενοι εἰς ὑπνωσιν ἀσθενεῖς ἔβλεπον διαφόρους ὄπτασις τῶν δαιμόνων καὶ ἰδία τοῦ Ἄσκληπιοῦ, ὅστις ἔφαυε αὐτοὺς εἰς τὰ ἀλγοῦντα μέλη καὶ οὕτω ἐτόγχανον θεραπείας οἱ πάσχοντες· εὐγνωμονοῦντες δὲ οὗτοι ἀφιέρωνον διάφορα ἀναθήματα τὰ ὁποῖα ἀναπαρίστων ὄτα, ὀφθαλμοὺς, πόδας καὶ λοιπὰ ἀλγοῦντα μέλη, χαρασσόμενα ἐπὶ λίθων, ὡς εἶναι δυνατόν γὰρ διαπιστώσῃ κἀνεὶς τοῦτο εἰς διάφορα ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα καὶ μάλιστα εἰς τὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Τώρα ἐὰν ἡ θεραπεία ἦτο ἀποτελεσματικὴ ἢ συνίστατο ἀπλῶς εἰς τὴν καταπράυνσιν τῶν πόνων διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τῶν μάντεων ἢ ἱερέων τῆς ἀρχαιότητος, δὲν δύναται κἀνεὶς γὰρ τὸ ἐξακριβῶσῃ. Εἶναι ὅμως ἐνδεικτικὸν τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης τὴν ὁποίαν ὁ σατανὰς κατώρθωσε γὰρ ἐμβάλλῃ εἰς τοὺς καταδυναστευομένους ὑπ' αὐτοῦ λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος διὰ τῶν ὀργάνων του παριστάνων τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ παρυσιαζόμενος ὡς ἔχων ἐξουσίαν κυριαρχικὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλὰ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς θείας χάριτος διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦτο, δηλ. ἡ προσφυγὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ σατανᾶ, δι' οἷονδῆποτε λόγον, ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη, ἀλλ' ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ὑβριν ἐναντίον τῆς θείας Μεγαλειότητος,

διότι οὕτως ὁ ἄνθρωπος περιφρονεῖ τὴν ΠαντόδυναμIAN τοῦ Θεοῦ, φανταζόμενος ὅτι εἶναι δυνατὸν ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἐνῶ συνάπτει συμβόλαιον μὲ αὐτὸν ἀποσκοπῶν νὰ ἐνθρονισθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐν γνώσει ἄλλωστε ἐπικαλουμένου αὐτὸν ἀσθενοῦς.

«Time Danaos et dona ferentes» φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας: οἱ πάσχοντες δηλ. ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, ἣτις καὶ μόνη ἐπιφέρει καὶ τὴν σωματικὴν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καταφεύγουν εἰς ἰατροὺς ἢ καὶ θεραπευτὰς, οἵτινες διαφημίζουσιν ὡς ἀλαθήτους τὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ διαφόρων παθήσεων, διὰ τῆς ὑπνώσεως, ἣτις ἐξαιρεται ὑπ' αὐτῶν ὡς εἶδος πανακειᾶς ἀναμφισβητήτου.

Πρὸ τινῶν μάλιστα ἐτῶν προσεκομίσθη εἰς τὸν γράφοντα ἐπιστολὴ προερχομένη ἐξ ἄγγλου θεραπευτοῦ, ὅστις ἐν ἐπικεφαλίδι καὶ ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ, παρέτασε δεκαπεντάδα πραγματειῶν τοῦ ὑπνωτιστικῶν καὶ πνευματιστικῶν, αἵτινες ἐξεθελάζον τὰς νέας μεθόδους τῆς ἐξ ἀποστάσεως θεραπείας ὑπὸ τὴν σκέπην, ὅπως ἐτόνιζεν ὁ ἐν λόγῳ θεραπευτῆς, τῶν

χριστιανικῶν συνηθειῶν καὶ παραδόσεων. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπηυθύνετο πρὸς τινὰ φίλον μου, τοῦ ὀποίου ἡ σύζυγος πάσχουσα ἐκ παραμορφωτικῆς ἀρθρίτιδος κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν λόγῳ θεραπευτὴν, συστήσαντα νὰ προσπέσουν εἰς προσευχὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπραττε καὶ οὗτος πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἴασιν τῆς πασχούσης. Διεσαφήνισα εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἔτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ παμπάλαιου δόλου τοῦ σατανᾶ, ὅστις προβάλλων ὡς ἔμβλημα τὸ τίμιον σύμβολον τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατορθώνει διὰ τῶν μεθοδειῶν του νὰ διολισθαίνῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅπου καὶ ἐγκαθίσταται ὡς κυρίαρχος διευθύνων αὐτήν. Δυστυχῶς ἕμως παρὰ τὰς συστάσεις μου, ὅπως ἀποτραπῇ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἐν λόγῳ θεραπευτοῦ, ὁ σύζυγος τῆς πασχούσης γυναικὸς ἀπήνητησε καταφατικῶς ἀποδεχόμενος τὴν ἐξ ἀποστάσεως θεραπείαν, χωρὶς ὅμως οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ὁπότε καὶ οἱ οἰκεῖοι αὐτῆς ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σατανικῆς ἐπιδράσεως καὶ ἀγυρτικῆς ὑποδείξεως, ἣτις ἐγένετο ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τοῦ θεραπευτοῦ πρὸς διαφήμισιν τῶν δῆθεν χριστιανοπρεπῶν μεθόδων τοῦ θεραπευτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἄσπιλε, Θεονύμφευτε, Ἄχραντε Παναγία,
χαριτωμένη Ἄνασσα, τοῦ κόσμου σωτηρία.
Υψηλοτέρα οὐρανῶν, ἀγγέλων ὑπερτέρα,
καὶ ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ πολὺ τιμιωτέρα.

Τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, χαρὰ τῶν Ἀποστόλων,
ὁ στέφανος τῶν ἀθλητῶν, δύνამις μοναζόντων.

Παρθένων τὸ ἀγλάισμα, τῶν βασιλέων δόξα,
τῶν ἱερέων καύχημα τῆς πόλεως τὸ τεῖχος.

Τῆς Ἐκκλησίας στόλισμα, καὶ τῶν πιστῶν ἐλπίδα,
πολεμουμένων σύμμαχος, ξένων ἢ προστασία.
Τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, καὶ τῶν πτωχῶν ὁ πλούτος,
συγχώρησις ἀμαρτωλῶν ἑδὸς ὁδοιπορούντων.

Δέξαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ τὴν ταπεινὴ εὐχὴ μου,
ποῦ καὶ μὲ θέρμην λέγει τι, ἡ δύστηνος ψυχὴ μου,
Ἄξιόνέ με πάντοτε μὲ καθαρὰ καρδίᾳ,
νὰ σὲ ὑμῶ μ' εὐλάβεια Παντάνασσα ΜΑΡΙΑ.

Ἀθῆναι τῆ 29-10-54
Ἀν. Ν. Καρταλᾶς

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ διὰ πρώτην φοράν, εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἁγιορ.
Βιβλιοθήκην» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Σπαθάρη.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 299)
Κεφάλαιον 24ον

Μαρτυρία ἐκ τῶν ψαλμῶν
καὶ προφητειῶν περὶ τῆς
Δευτέρας Παρουσίας

Τὸ προαναφερθὲν χωρίον ἐκ τοῦ ψαλμοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐξαιρεῖ οὐδένα ἐκ τῶν οὐρανῶν τῆς καταστροφῆς «Οἱ οὐρανοὶ λέγει, εἰσὶν ἔργα τῶν χειρῶν σου, αὐτοὶ ἀπολοῦνται». Ἐφ' ὅσον δὲ πάντα ἐξέρχονται ἐκ τῆς χειρὸς Κυρίου κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν διαφεύγει τὴν καταστροφήν. Δὲν θὰ καταδεχθῶν δηλ. οἱ ὑπὸ τὸν Πορφύριον εἰδωλολάτραι νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τὸν ὁποῖον μισοῦν διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν εὐσέθειαν τῶν ἑβραίων ἐπιδοκιμαζομένην ὑπὸ τῶν χρησμῶν τῶν θεῶν τῶν δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἴδουν τὸ μέρος

λαμβανόμενον ὡς ὄλον εἰς τὴν φράσιν «αὐτοὶ ἀπολοῦνται», ἂν καὶ οἱ κατώτεροι οὐρανοὶ προσρίζονται διὰ τὴν καταστροφήν, καθὼς καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὄλου εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου οὗτος ἀναφέρει ὅτι ὁ κόσμος κατεστράφη διὰ τοῦ κατακλισμοῦ, ἂν καὶ τὸ μέρος τοῦ κόσμου τούτου μετὰ τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ οὐρανοῦ λέγεται ὅτι κατεστράφη. Ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσουν οἱ ὑπὸ τὸν Πορφύριον εἰδωλολάτραι ν' ἀποδώσουν εἰς τὴν ἐσχάτην πυρπόλησιν (τοῦ σύμπαντος) τὴν δύναμιν ὅσον ἀποδίδομεν εἰς τὸν κατακλισμόν, ὅταν διατείνονται οὗτοι ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ ἐξοντωθῆ διὰ τῶν φλογῶν ἢ τῶν ὑδάτων· ἴσως ὑπολείπεται εἰς αὐτοὺς ν' ἀπαγνήσουν ὅτι αἱ θεοτήτες τῶν ἐπι-

νεσαν τὴν σοφίαν τῶν ἑβραίων, ἐπειδὴ δὲν ἀνέγνωσαν τὸν ψαλμὸν τοῦτον.

Εἰς τὸν 49ον ψαλμὸν ἐπίσης πρέπει νὰ νοηθῇ ὅτι γίνεται μνεῖα περὶ τῆς Δευτέρας παρουσίας «ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐ παρασιωπήσεται, πῦρ ἐναντίον αὐτοῦ καυθήσεται καὶ κύκλω αὐτοῦ καταγιγίς σφέδρα· προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω καὶ τὴν γῆν διακρίναι τὸν λαὸν αὐτοῦ· συναγάγετε αὐτῷ τοὺς δούλους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐπὶ θυσίαις (ψαλ. 49, 3 καὶ ἐξῆς). Τοῦτο ἡμεῖς ἀποδίδομεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκροὺς· θὰ ἔλθῃ φανερώς νὰ κρίνῃ ἀπροσωπολήπτως δικαίους καὶ ἀδίκους. Ἐκεῖνος, ὅστις προηγουμένως ἦλθεν ἀφανῶς ἵνα κριθῇ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀδίκων· «Αὐτὸς ἤξει ἐμφανῶς καὶ οὐ παρασιωπήσεται»: τ. ἔ. θὰ ἔλθῃ φανερώς μετὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, Ἐκεῖνος ὅστις ἦλθεν ἀφανῶς εἰσέγησε πρὸ τοῦ δικαστοῦ του, ὅμοιος μετὰ τὸ πρόβατον, τὸ ὁποῖον ἤχθη εἰς τὴν σφαγὴν ἢ ὅμοιος μετὰ τὸν ἀμνὸν τὸν ἀφῶνον ἐνώπιον τοῦ κείροντος αὐτόν· ταῦτα προφητεύονται ὑπὸ τοῦ Ἡσαίου καὶ πραγματοποιοῦνται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον (Ἡσ. 53 7). Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ «πῦρ» καὶ τὴν «καταιγιδα» εἰδομεν ἔκ τινων παρομοίων φράσεων τοῦ Ἡσαίου τί πρέπει νὰ νοήσωμεν διὰ τούτων. Ἀλλὰ λέγεται ἀκόμη «προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω», διότι οἱ ἅγιοι καὶ οἱ δίκαιοι καλοῦνται ὀρθῶς οὐρανός· τοῦτ' αὐτὸ δὲ βεβαιοῖ ὁ ἅγ. Ἀπόστολος «ἄρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα» (Α' Θεσ. δ' 17)· διότι περιοριζόμενοι ἐπιπολαίως εἰς τὸ γράμμα, θὰ

ἠδυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τὸν οὐρανὸν «ἄνω», ὡσὰν νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρίσκετο ἄλλαχού; «Καὶ τὴν γῆν διακρίναι τὸν λαὸν αὐτοῦ» ὑπονοεῖται ὅτι θὰ προσκαλέσῃ τὴν γῆν χωρὶς νὰ νοηθῇ τὸ «ἄνω»: ἔχει δὲ ταύτην τὴν σημασίαν κατὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν, ὅτι ὑπὸ «οὐρανὸν» νοοῦνται αὐτοί, οἵτινες μετ' Ἐκεινοῦ θὰ κρίνουν, διὰ τῆς «γῆς» δὲ σημαίνονται ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ κριθοῦν. «Καθὼς καὶ προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω» δὲν ἐννοοῦμεν ἐδῶ ὅτι θ' ἀναρπάσῃ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλ' ὅτι θ' ἀναδιβάσῃ τοὺς ἅγιους εἰς ἔδρας κριτῶν. Δύναται δὲ τοῦτο τὸ νόημα ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ «προσκαλέσεται τὸν οὐρανὸν ἄνω», ὅτι θὰ καλέσῃ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὰς ἀνωτέρους καὶ ὑψίστους τόπους μετὰ τῶν ὁποίων θὰ κρίνῃ καὶ θὰ καλέσῃ καὶ τὴν γῆν, ἦτοι τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες δεόν νὰ κριθοῦν ἐν τῇ γῇ. Ἀλλ' ἐὰν ὑπονοῶμεν ἀμφοτέρα δῆλα δὴ ὅτι «θὰ καλέσῃ» καὶ «ἄνω», τ. ἔ. ὅτι θὰ προσκαλέσῃ τὸν οὐρανὸν ἄνω καὶ τὴν γῆν ἄνω, τότε οὐδὲν ἄλλο φρονῶ μᾶλλον εἰμὴ ὅτι οἱ ἄνθρωποι θ' ἄρπαγοῦν εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα καὶ ὅτι ὁ μὲν οὐρανὸς λέγεται ἐπὶ τῶν ψυχῶν αὐτῶν, ἢ δὲ γῆ ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν.

(Ἄκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

—Μὴ φθόνει, ὦ θνητέ, ὁ ἀγαθὸς φθόνου ἐκτὸς ὧν, λέγει ὁ Πλάτων· «ὅταν δύναται τις νὰ εἶναι ἐκτὸς φθόνου τότε ἀληθῶς εἶναι ὑπεράνθρωπος, τότε ἐξαίρεται, τότε θεοῦται.

—Περὶ τῶν χελιδόνων ἱστορεῖται, ὅτι αὐταὶ μέναισι ἕνα μῆνα κατὰ τὴν ἄλωσιν ὑπὸ τὸν ἑλληνικὸν οὐρανόν, μετῆνάστευσαν ἀθροαὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἰω. Σπαθάρη - Καθηγητοῦ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, ΘΕΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑ

(Μελέτη ειδικῶς γραφεῖσα διὰ τὴν «Ἀγιορειτικὴν Βιβλιοθήκην»)

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 296)

Σταυρὸς ἐπάγη ἐπὶ γῆς καὶ ἤ-
ψατο τῶν οὐρανῶν

Ὁ Σταυρὸς, συνεχίζει ὁ θεῖος πατὴρ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐπέδραμε ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ ὅλους κατὰ κράτος ἐνίκησε καί, ἐνῶ ἀναρίθμητοι ἐζήτουν νὰ ἐξαλείψουν τὸ ὄνομα τοῦ σταυρωθέντος, συνέβη τὸ ἀντίθετον· διότι τοῦτο μὲν ἦνθησε καὶ προώδευσε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐκεῖνοι δὲ ἐχάθησαν καὶ ἐξωνώθησαν. Καὶ ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐπολέμουν τὸν νεκρὸν δὲν ἔφερον κἀνὲν ἀποτέλεσμα ὥστε, ὅταν ἐμὲ τὸν χριστιανὸν μὲ ὀνομάσῃ μωρὸν ὁ Ἕλληνας, τότε ἀποδεικνύει τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατ' ἐξοχὴν μωρὸν, ὅταν ἐγὼ ὁ νομιζόμενος κατὰ τὴν ἀντίληψίν του ὅτι εἶμαι μωρὸς, φαίνομαι ὅτι εἶμαι σοφώτερος τοῦ σοφοῦ καὶ ὅταν μὲ ὀνομάσῃ ἀδύνατον, τότε ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀδυνατώτερος. Διότι, ὅσα κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν μὲ τὴν θεῖαν χάριν τελῶσαι καὶ ἀλιεῖς, ταῦτα φιλόσοφοι, ρήτορες καὶ βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι περιώδευσαν ἐπὶ αἰῶνας τὴν οἰκουμένην, δὲν ἠδυνήθησαν οὔτε νὰ φαντασθοῦν κἀν. Διότι τί δὲν εἰσῆγαγεν ὡς καινοτομίαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ὁ Σταυρὸς. Τὸ κήρυγμα περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, τὸ κήρυγμα περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων, τὸ κήρυγμα διὰ τὴν περιφρόνησιν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀγαθῶν, τὸ κήρυγμα περὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν μελλόντων. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς μετέβαλεν εἰς ἀγγέλους καὶ ὅλοι πανταχοῦ φιλοσοφοῦν καὶ πᾶν εἶδος ἀνδρείας ἐπιδεικνύουν χάριν τῆς χριστιανικῆς πίστεως».

Ἄλλαχοῦ ὁ αὐτὸς θεῖος πατὴρ ἐξαίρει τὴν εὐλογία, τὴν ὁποῖαν μετέδωκεν εἰς τὴν ἀσθεῖ ἄνθρωπινὴν φύσιν τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καθὼς καὶ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον ἐναντίον τῶν πονηρῶν δυνάμεων· «Ὑπάρχουσι λέγει πολλὰ εἶδη βασανιστηρίων, αἱ μάλιστα, οἱ ὄνυχες, αἱ μολυβδίδες, μὲ τὰς ὁποίας ξύνουν τὰ σώματα, κατακερματίζουν τὰ μέλη καὶ τὰ κρεμοῦν. Ποῖος θὰ ἤθελε νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν οἶκόν του, ποῖος δὲ ἤθελε καταδεχθῆ νὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα τῶν δημίων, οἱ ὅποιοι ὡς ἔργον ἔχουν τὴν χρησιμοποίησίν των, ἢ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ ἴδῃ; δὲν τὰ ἀποστρέφονται οἱ περισοῦτεροι, μερικοὶ δὲ καὶ μαντεύονται ἐξ αὐτῶν καὶ δὲν ἀνέχονται οὔτε νὰ τὰ ἐγγίσουν οὔδὲ νὰ τὰ ἴδουν; τοιοῦτον βασανιστικὸν ὄργανον ἦτα εἰς τὰ παλαιὰ χρόνια καὶ ὁ σταυρὸς ἢ μᾶλλον πολὺ χειρότερον καὶ ὅ,τι εἶπον προηγουμένως δὲν ἦτο τοῦτο ἀπλῶς σύμβολον θανάτου, ἀλλὰ θανάτου κατηραμένου. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν, εἰπέ μοι, ἔγινεν εἰς ὅλους τόσον περιζήτητος, τόσον ποθητὸς καὶ ἀπὸ ὅλα προτιμότερος; Αὐτὸ δὲ τὸ ἅγιον ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετέθη τὸ ἅγιον σῶμα καὶ ἐσταυρώθη πῶς ὅλοι τὸ διαμφισβητοῦν; καὶ ὀλίγιστον τρίμμα λαμβάνοντες ἀπὸ ἐκεῖνον πολλοὶ καὶ ἐγκλείοντες εἰς χρυσᾶς θήκας καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τὸ κρεμοῦν ἀπὸ τοὺς τραχήλους των, ὡς εἶδος καλλωπισμοῦ, ἂν καὶ τὸ ξύλον τοῦτο ἦτο γνώρισμα καταδίκης, ἂν καὶ ἦτο γνώρισμα τιμωρίας. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ

σύμβολον τοῦ θανάτου (Δὲν θὰ παύσω συνεχῶς νὰ τὸ λέγω) ἔγινεν ἀφορμὴ μεγάλης εὐλογίας καὶ τεῖχος πολυειδοῦς ἀσφαλείας, κτύπημα καίριον τοῦ διαβόλου, χαλινὸς τῶν δαιμόνων, φίμοτρον τῆς δυνάμεως τῶν ἐκθρῶν μας».

«Τοῦτο ἐφόνησε τὸν θάνατον, τοῦτο συνέτριψε τὰς χαλκᾶς πύλας τοῦ ἄδου, τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν του κατεκεράτισε, κατήγγησε τὴν ἀκρόπολιν τοῦ διαβόλου, κατεκεράτισε, κατέκοψε τὰ νεῦρα τῆς ἁμαρτίας, διέσωσεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ὃ ὅποιος εὗρίσκετο ὑπὸ καταδίκην καὶ τὸ θεοκίνητον κτύπημα κατὰ τῆς ἡμετέρας φύσεως ἀνέστειλεν. Ἄλλὰ τί λέγω ; Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν κατώρθωσεν ἢ εἰς δύο σχιζομένη θάλασσα αἱ πέτραι αἱ τεμαχιζόμεναι, ἢ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τὸ μάννα τὸ ὁποῖον ἐπὶ 40 ἔτη ἐμοιράζετο καὶ ὁ Νόμος καὶ ἄλλα καὶ εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὴν Παλαιστίνην, ταῦτα κατώρθωσεν ὁ Σταυρὸς ὅχι εἰς ἓν ἔθνος, ἀλλὰ εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, ὃ σταυρὸς τὸ κατηραμένον αὐτὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέφευγον, ἐμίσησαν καὶ περιφρόνουν ὅλοι κατώρθωσε, λέγω, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σταυρωθέντος ὅλα νὰ τὰ ἐπιτύχη εὐκόλως. Ὅχι μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν μετ' αὐτὰ δεικνύουν τὴν δύναμίν του. Διότι, ἐν ᾧ ἡ οἰκουμένη ἦτο στεῖρα ὡς πρὸς τὸ κήρυγμα τῆς ἀρετῆς καὶ δὲν εὗρίσκετο εἰς κάλυτέραν κατάστασιν ἀπὸ ἔρημῶν χώρων καὶ δὲν ἐπερίμενε νὰ γεννηθῇ καὶ τὸ καλόν, ἀμέσως τὴν μετέβαλεν εἰς παράδεισον καὶ εἰς μῆτέρα πολύτεκνον».

Πάλιν δὲ θὰ παραθέσωμεν ἀπόσπασμα τοῦ αὐτοῦ θεοφόρου πατρός, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξάγει ἔτι μᾶλλον τὴν δύναμιν τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ καὶ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁ-

ποῖον ὑπερίσχυσε τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ ἀντιδράσεως, ὑποκινουμένων ὑπὸ τῆς σατανικῆς ἐξουσίας, ἢ ὁποῖα διέβλεπεν ὅτι διέφευγε τὸ κράτος ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς.

«Δὲν κηρύττεται Σταυρὸς καὶ ἡ οἰκουμένη τρέχει ἄθρῶς πρὸς αὐτόν ; δὲν ἀνακινώνεται διὰ τοῦ κηρύγματος θάνατος ἀτιμωτικὸς καὶ ὅλοι ὁρμῶν πρὸς αὐτόν ; μήπως δὲν ἐσταυρώθησαν χιλιάδες ; ποίου τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ; Τίς ἐκ τῶν ἐνδόξων βασιλέων ἔγινε κυρίαρχος τῆς οἰκουμένης εἰς ὀλίγον χρόνον, τόσον μικρόν ; Ταῦτα λοιπὸν φαίνονται ὅτι παρέχουν ἀπόδειξιν φανερωτέραν ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἢ ὁποῖα ἦλθεν ἐξ οὐρανῶν. Διὰ τὸ λοιπὸν κανεὶς βασιλεὺς δὲν ἐκυριάρχησε καθὼς αὐτὸς καὶ μάλιστα ἐνῶ ὑπῆρχον ἄπειρα ἐμπόδια ; διότι καὶ βασιλεῖς ἐπολέμησαν πρὸς αὐτόν καὶ ἡγεμόνες ἀντιπαρετάχθησαν καὶ λαοὶ ὁλόκληροι ἐπανεστάτησαν καὶ ἡ δικὴ μας δύναμις δὲν περιορίζετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐγίνετο ἐνδοξοτέρα. Ἀπὸ τοῦ λοιποῦ προσέρχεται ἡ τόση δύναμις ; Ἦτο μάγος λέγει κάποιος. Μόνος του λοιπὸν ὁ μάγος οὗτος ἔγινε τόσον ἐνδοξος ; Ἐξάπαντος θὰ ἠκούσατε ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἰνδῶν πολλοὶ ὑπῆρξαν μάγοι καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ τώρα ἀλλὰ δὲν σώζεται οὔτε τὸ ὄνομά των. Ἄλλ' ἐκεῖνος ὃ ἐκ Τυάνων, λέγει κάποιος, ὃ διάσημος ἀπατεῶν καὶ μάγος καὶ αὐτὸς διέπρεψε. (ἐννοεῖται ὃ φιλόσοφος καὶ θεουργὸς Ἀπολλώνιος ὃ Τυανεὺς σύγχρονος πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, τοῦ ὁποίου τὰς θαυματοποιίας καὶ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν ἀντέταξαν οἱ εἰδωλολάτραι κατὰ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν). Ποῦ καὶ πότε ; εἰς μικρὸν μέρος τῆς οἰκουμένης καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον καὶ ἔσβυσε ταχέως καὶ ἐχάθη χωρὶς νὰ ἀφήσῃ

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς γίνεται εὐρὺς λόγος περὶ τῶν πλανῶν τοῦ Ἀποστ. Μακράκη εἰς τὸ περιοδικὸν «Κιβωτός» παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, Μακρakisτῶν καὶ ἀντιμακρakisτῶν, ἰδίως περὶ τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου καὶ πρὸς διαφώτισιν τῶν συνδρομητῶν μας, ἡ «Ἁγιογ. Βιβλιοθήκη» προσέφυγεν εἰς τὸν θεολόγον ἀξιόμηστον Χρ. Ἀνδρουτσῶν καὶ εἰς τὴν σελίδα 131 - 132 τῆς «Δογματικῆς» του ἐν τῷ κεφαλαίῳ ἐπιγραφόμενον «τὰ ουστατικά τοῦ ἀνθρώπου», ὅπου ἀναγράφονται ἐπὶ λέξει αἱ ἐξῆς ἀναντιρρήτως ὀρθόδοξοι γνώμαί του.

... Τὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἄυλον ἀρχὴν ὑποδιήρσατο κατὰ τὸν Πλάτωνα εἰς δύο οὐσίας, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν, πάλαι μὲν οἱ περὶ τὸν Ἀπολλινάριον ἐξ ἄλλης ἀφορμώμενοι ἀρχῆς, ἐν δὲ τοῖς νεωτέραις χρόνοις ἱκανοὶ τῶν διαμαρτυρομένων θεολόγων, ἐπὶ τῶν χωρίων ἰδίως

Α' Θεσ. 5,23 καὶ Ἑβρ. 4, 12 ἐρειδόμενοι. Ἄλλ' ἡ τριχοτομία αὕτη τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἐδρίσκει ἐρεῖσμα ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ ἐν αὐτῇ ψυχῇ καὶ πνεύμα ἐναλλάσσονται, οὕτω δὲ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα ὑπολαμβάνονται ὡς ἀποτελοῦντα τὸν ὅλον ἀνθρώπον.

Τὸ μὲν πρῶτον ἐν ψαλμ. 73,26 - 84,3 Μκθ. 6,25 - 10,28. Τὸ δὲ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα ἐν ψαλμ. 143,4 Α' Κορ. 5,3 - 56,20 7,34 - Ἰάκ. 2,26. Ὡσαύτως δὲ αἱ τῶν ἀποθηγησκότων ψυχαὶ καλοῦνται ἐξ ἰσοῦ πνεύματα καὶ εἴρηται περὶ τῶν ἐκπνεόντων ἀδιαφύρω, ὅτι ἐξέρχεται ἀπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα ἢ ἡ ψυχὴ. (Μκθ. 27,50 Πράξ. 15,26). Τὰ μνημονευθέντα χωρία, ἐν οἷς διακρίνονται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ψυχὴ, πνεῦμα, σῶμα καὶ ὁλόκληρον ἡμῶν τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ

οὔτε ἐκκλησίαν οὔτε λαὸν οὔτε τίποτε τὸ παρόμοιον. Καὶ διατί ν' ἀναφέρω τοὺς μάγους καὶ τοὺς γόητας, οἱ ὅποιοι ἐξέλιπον; ἀπὸ ποῦ κατηγορήθησαν ὅλα τὰ ἰδρύματα τῶν θεῶν καὶ ὁ Δωδωναῖος Ζεὺς καὶ ὁ Κλάριος Ἀπόλλων (τούτου ὑπῆρχε μαντεῖον παρὰ τὴν Κολοφῶνα) καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐργαστήρια τοῦ πονηροῦ (τ.ἔ. τὰ μαντεῖα) ἐσιώπησαν καὶ ἀπεστομώθησαν; Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀστείεῖται κανεὶς· διότι μήπως εἶναι λαμπρὸν καὶ διάσημον σημεῖον ὁ σταυρός; τὸ ὑναντίον εἶναι ἄσχημον καὶ ἐπονεϊδιστον, διότι εἶναι θάνατος καταδίκου καὶ μάλιστα θάνατος, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ καὶ διὰ τοὺς Ἰουδαίους εἶναι κατηγορούμενος καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας μισητός. Τί λοιπὸν θὰ ἰσχυρισθῆς; ἀπὸ ποῦ ἐπεκράτησε; διότι

ἦτο πλάνος; ἄλλωστε καὶ πολλοὶ λαοπλάνοι ὑπῆρξαν. Ἄλλ' ἐπεκράτησε διότι ἦτο μάγος; ἀλλὰ δὲν μαρτυροῦν τοῦτο αἱ διδασκαλῖαι του. Ἄλλὰ θὰ εἴπῃς ὅτι ἐπεκράτησεν ὁ Κύριος, διότι ἦτο σοφός; Ἄλλὰ σοφοὶ πολλοὶ πολλὰς φορὰς διέπρην. Ποῖος λοιπὸν ἦτο διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Κανεὶς ποτε δὲν ἐπεκράτησε τόσον, ὥστε νὰ τὸν πλησιάσῃ ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον. Εἶναι λοιπὸν αὐταπόδεικτον ὅτι ὅχι ἐπειδὴ ἦτο μάγος, οὐδὲ διότι ἦτο λαοπλάνος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο διορθωτῆς τῶν κακιῶν καὶ ἦτο θεία δύναμις ἀκαταμάχητος, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπερίσχυσεν ἄλλων καὶ εἰς τὸν σκηνοποιὸν Παῦλον τόσον πολλὴν ἐνέπνευσε δύναμιν, ὅσῃν ἀποδεικνύει αὐτὴ ἡ πραγματικότης».

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΚΡΑΚΙΟΛΟΓΙΑ

Τὸ θέμα Μακράκη ἀποτελεῖ εὐφλεκτόν ὄντων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ ἀπόστολος Μακράκης ὑπέστη φορεὺς καινοφανῶν ἀγωνιστικῶν μεθόδων ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ψυχολογίαν ἐνίων πιστῶν. Ἐνεκεν τούτου εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἡγαιρεν ἀληθῆ σάλον. Αἰ-μεγάλοι λαῖκαί μάζαι, ὡς κατάρθωτε νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν, ἀφυπνησθεῖσαι αἰφνιδίως ἐκ τῆς θρησκευτικῆς νάρκης, εἰς τὴν διετέλουν, ὑπέστησαν τὴν ἐπενέργειαν τοῦ παντόλμου καὶ ὀρμητικοῦ χαρακτήρος του. Καὶ ὁ μυσὸν εἰς τὸ ὄνομά του

Ἐκεῖνος Μακράκης ἐδίχασε τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅχι τόσον διὰ τῶν παραδόξων

φρονημάτων του, ὅσον ἀπὸ τὸ ἀγωνιστικόν του ὕψος καὶ ἀπὸ τὸ ἀκάθεκτον πνεῦμα ἐπιθετικότητος, τὸ ὁποῖον ὠκειώθησαν πολυπληθεῖς ἐνθουσιῶντες θαυμασταὶ του. Ὁ Μακράκης, καὶ τότε καὶ τώρα ἐπίδραξ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν εὐαρίθμων ὀπαδῶν του κυρίως ὡς μαχητῆς. Ὁ Ἀπ. Μακράκης ἦτο ὄντως ἰδιοσυγκρασία ἀγωνιστικῆ ἀκατάβλητος. Ἐργάτης τοῦ Ἐθαγγελίου τῆς εἰρήνης αὐτός, ἐπροδίδετο ὑπὸ τοῦ ἀνησυχίου, δνειροπόλου καὶ ταραχώδους πνεύματός του, διεγείρων ἰσχυρὰ πάθη θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν φίλων του καὶ ἐμπνέων θανάσιμον ἀντιπάθειαν διὰ πάντα ἀντιφρονούντα αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ χριστιανικὸς λαὸς δὲν ἀναπαύεται νὰ διατελῇ εἰς κατάστασιν διεγέρσεως

σῶμα, ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τρηθείη», «Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ... καὶ διεικνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς καὶ πνεύματος» (Α' Θεσ. 5, 23 καὶ Ἐβρ. 4, 12), δὲν ἐισηγοῦνται τὴν τριχοτομίαν, ἀλλὰ χαρακτῆρίζουσι τὸν ἔσω ἄνθρωπον κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ ὀψεις ἢ σφαίρας, τὴν κατωτέρα φυσικὴν καὶ ζωϊκὴν, τὴν τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ἀνωτέραν καὶ πνευματικώτεραν, τὴν τοῦ πνεύματος. Καθόσον μὲν δηλαδὴ ἡ ἄυλος τοῦ ἀνθρώπου οὐσία τελεῖ τὰς φυσικὰς καὶ τὰς ἀμέσως πρὸς τὸ σῶμα συνδεδεμένας λειτουργίας, καλεῖται ψυχὴ, καθόσον δὲ τοῦναντίον ἐργάζεται νοητικῶς καὶ πνευματικῶς, καλεῖται πνεῦμα.

Ἄλλως δὲ τὴν διάκρισιν ταύτην τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἐμφαίνει καὶ ἡ ἠθικὴ σημασία τῶν λέξεων.

Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, ἐφ' ὅσον εἶναι

προσηλωμένος εἰς τὰ γῆινα, μὴ ἐξαιρέμενος εἰς ἀνώτερον βίον, καλεῖται ψυχικός, ἦτοι σαρκικός, ὡς «οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιόριζοντες ψυχικοί, πνεῦμα μὴ ἔχοντες» (Ἰουδ. 19). Τοῦναντίον δὲ ὁ ἀνώτερον βίον διάγων καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ φωτιζόμενος καλεῖται πνευματικός (Α' Κορ. 2, 14 - 15).

Τὴν διείρησιν τοῦ ἀνθρώπου σύστασιν ἐδίδαξεν ἀείποτε ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἐμφαίνει ὁ τε περὶ Χριστοῦ ὄρος τῆς ἐν Χαλκηδῶνι Σύνοδος, ὡς «ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς λογικῆς» συνισταμένου, καὶ αἱ ἐν τοῖς συμβολικοῖς καὶ τοῖς λειτουργικοῖς διδασκαλίαις τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράσεις ὡς: «Τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰ ἔξω συνετέθη διάλυσον, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων κατατάξον» (Μογίλα Ὁρθοδ. ὁμολογία) καὶ «γῆθεν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν τῇ θεῷ σου καὶ ζωοποιῶ ἔμπνεύσει».

† Χρ. Ἀνδρουτσῶς

καὶ πολέμου, προσωπικὰ ἐν πολλοῖς ἔχον-
τος τὰ ἐλατήρια. Δι' ὃ καὶ ὁ Διδάσκαλος
ἀφῆθη μόνος σχεδόν, καθορώμενος «μα-
κρόθεν» καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πρῶην
κορυφαίων φίλων του, οἵτινες ἀπετέλου
τὴν χρυσὴν ἄλυσον τοῦ ἀμέσου περιβάλ-
λοντός του. Ἐγκατελείφθη δὲ ὑπὸ τῶν λαϊ-
κῶν μαζῶν ὄχι ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσφαοῦς
καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἀνακολούθου θεωρίας τοῦ
«τριουθέτου» οὔτε διὰ τὴν «ἐπιδεκτικὴν
ἐρμηνείαν» θεωρίαν του, «περὶ τελειώσεως
τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἰορδάνῃ», ἣ διὰ τὴν πε-
ρὶ γενέσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῶν μικροτέ-
ρας σημασίας καινοτομιῶν του ἐν τῇ ἐκ-
κλησιαστικῇ τάξει, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτῆν τὴν
θυσελώδη ἐπιθετικότητά του, ἣ ὅποια εἶ-
χε τὸ πρότερον ἐλκύει αὐτάς, πιστευσά-
σας, ὅτι τὸ διασύρειν, ἐπ' ἀγαθῷ τάχα,
δημοσίως τὴν Ἐκκλησίαν, ἦτο μέθοδος
χριστιανικῆ καὶ τὸ ὑβρίζειν ἀνυποστόλως
τοὺς ἀντιδιατιθεμένους εἰς τὴν διδασκα-
λίαν αὐτοῦ, ἔθεωρήθη ὡς ἔνδικον μέσον
χριστιανικῆς ἀμύνης.

Διὰ τοῦτο οἱ ἐχέφρονες φίλοι του μα-
κρυνθέντες ἀπ' αὐτοῦ διετήρησαν μὲν τινα
ἐκ τῆς ὄλης διδασκαλίας τοῦ Μακράκη,
υἱοθέτησαν δὲ διὰ τὸν καλόν, ὑπερ κεχω-
ρισμένως διεξήγαγον ἀγῶνα, τὸ πνεῦμα
τῆς χριστιανικῆς προφῆτος καὶ εἰρήνης,
πολλὰ τῷ ὄντι προσενεγκόντες εἰς τὴν
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν.

* *

Ἄλλ' οἱ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας μαχητικοὶ
τύποι δὲν ἔλλειψαν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας
καὶ δὲν θὰ λείψουν ποτέ. Τὸ φαινόμενον
τοῦτο εἶναι ψυχολογικόν. Καὶ ὅταν συμβαί-
νει οἱ τύποι αὗτοι νὰ μὴν ἔχουν βιώσει
«ἐν δυνάμει τὸν λόγον τοῦ Σταυραυτοῦ» ἐπι-
λανθανόμενοι τῆς οἰκείας ἀτελείας, καθί-
στανται παράφοροι ἐλεγχοὶ παντός, ὅστις
θὰ ἔβιδε καὶ τὸν περὶ αὐτῶν στόχον. Ἡ
κατηγορία τῶν ἀνθρώπων τούτων ἔχουσα

ἀνάγκην νὰ δικαιώσῃ τὰς ἄς μετέρχεται
μεθόδους, ἐπικαλεῖται τὸ παράδειγμα Μα-
κράκη, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὁποῦ ἀγω-
νίζεται καὶ οὔτινος, κατ' αὐτοῦς, τὸ κύρος
εἶναι ἀναμφισβήτητον.

Καὶ σήμερον ὑπάρχουν ὄπαδοι τινὲς
τοῦ Μακράκη καὶ ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐν τῇ
ξένη, ἰδίως ἐν Ἀμερικῇ. Ἄλλοι μὲν ἐξ
αὐτῶν, ἐγκαυχώμενοι διακηρύττουσιν ὅτι
εἶναι «Μακρακισταί», ἄλλοι δὲ μετριοπα-
θέστεροι, σιωπηρῶς θεωροῦν ἑαυτοὺς μα-
θητὰς τοῦ Διδασκάλου, ὄχι διὰ τὸ δογμα-
τικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας του, ἀλλὰ
διὰ τὴν ταυτότητα ἐσωτερικῶν τάσεων καὶ
τὸν ἰδιότυπον τρόπον ἀντιλήψεως τοῦ χρι-
στιανικοῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύ-
της ὁ Μακράκης ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν
διανοίξας ὁδὸν ἥμισυ χριστιανικῆς.

Ἀναμφισβήτως ὁ Ἀπ. Μακράκης διε-
πνέετο ὑπὸ φλογεροῦ διὰ τὴν ἀνθρώπῳ
τῆς Ἐκκλησίας ζήλου, τὴν ὅποιαν, ὑπὸ
τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῷ θεολογίας, ὡ-
ραματιζέτο νὰ μεταποιήσῃ εἰς ἄμωμον
καὶ ἀγίαν. Δυστυχῶς ὅμως, δι' αὐτὸν καὶ
τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ μοιραῖον ἐκεῖνο ὄνει-
ρον τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1851 ἐπέπρωτο νὰ
ἐπιδράσῃ ὀλεθρίως ἐπὶ τοῦ χαρακτηῖρος
του, πιστεύσαντα ὅτι εἶχε θεόθεν τὴν ἀπο-
στολήν, διὰ νὰ ἀναπλάσῃ τὸν ἐν σκοτεινῇ
ἀδρανεῖα διατελοῦντα τότε ἑλληνικὸν λα-
όν, νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τὴν
ἀπ' αὐτῆς ἀποκοπεῖσαν Δυτικὴν Ἐκκλη-
σίαν καὶ ἐνσαρκώσῃ τὸ εὐσεβὲς ὄραμα τῆς
μεγάλης ἰδέας τῆς ἡμετέρας φυλῆς.

Ἐντεῦθεν αἱ παράτολμοι προφητεῖαι
του, τὰ παράδοξα πολιτικά του σχέδια, ἣ
ἀκάθεκτος ὀρμητικότης του, ἣ περὶ ἀλαν-
θᾶστος περὶ ἑαυτοῦ ἰδέα, καὶ γενικῶς, ἣ
ἀπαραδειγματίστος τραχύτης τῶν λόγων
του κατὰ παντός πρὸς αὐτὸν διῶσταμένου.
Εἶναι δὲ ἐκπληκτικὸν πῶς κατέπιν τῶν
ἀλλεπαλλήλων ἀποτυχῶν καὶ διαψεύσεων

τῶν ἀνερματίστων σχεδίων του, δὲν ἐτέθη ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν του ἐν ἀμφιβόλῃ ἢ διανοητικῇ αὐτοῦ κατάστασις. Ἴσως εἰς τοῦτο νὰ συνετέλεσεν ἢ μετὰ καταπληκτικῆς εὐγλωττίας διατύπωσις τῶν χριστιανικῶν του ἰδεῶν, ὅσας διέσωζεν ἀκραιφνῶς δευδοξοῦς, ἥτις κατεγοήτευε τὰ πλήθη.

* *

Ἐσχάτως, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἀνέκυψε πάλιν θέμα Μακράκη εἰς τὰς στήλας θρησκευτικῶν περιοδικῶν, ἔνθα διατυπῶνται περὶ αὐτοῦ ποικίλαι γνώμαι. Σημεῖον, ὅτι ὁ Διδάσκαλος δὲν ἀπέθανε καὶ «αἶρει τὴν ψυχὴν» εἰσέτι πολλῶν, ἀπειλουμένης τῆς εἰρήνης. Διότι ὡς ἀνωτέρω ἔφημεν, ὁ Μακράκης ἦτο φιλοπάλεμος καὶ οἱ ὑπολειφθέντες ἐλάχιστοι ὀπαδοὶ του εὐρίσκονται εἰς τὸ μαγνητικὸν πεδίου τῆς ψυχοβολίας του. Καὶ συζητεῖται διαφερόντως ἐὰν ἦτο αἰρετικὸς ἢ οὐ.

Τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγα εἶναι τὰ θέματα, ἀτινα παρουσιάζουν δυσκολίας οἷος τὸ θέμα Μακράκη. Διότι ἐπὶ τῶν σημείων ἐφ' ὧν κατηγορήθη ὡς αἰρετικὸς, φάσκει καὶ ἀντιφάσκει. Ἐμφανίζεται ὡς θνητόψυχος καὶ πιστεύει εἰς τὴν ἀθανασίαν. Σκέπτεται τριχοτομητικῶς καὶ ὁμιλεῖ περὶ «προοδευτικοῦ τρισυνθέτου». Δὲν εἶναι μὲν Ἀπολλιναριστής, ἀλλὰ θεωρεῖ ἀσφῶς πως τὴν θείαν οὐσίαν μεθεκτὴν. Πελαγοδρομεῖ κυριολεκτικῶς εἰς λεκτικὰς διατυπώσεις. Ὁ Μακράκης μὴ ἔχων ἀρτίαν θεολογικὴν μόρφωσιν, ὡς μὴ καταρτισθεὶς πανεπιστημιακῶς, ἄλλοτε μὲν ἀγνοῶν τοὺς ἁγίους Πατέρας, ἄλλοτε δὲ ἐξ ὑπερφροσύνης θεωρῶν ἑαυτὸν καὶ τούτων ἀνώτερον, ἀποφαίνεται μετ' ἀσυνήθους, διὰ χριστιανὸν θεολόγον, ἀθθεντικότητος καὶ αὐτοπεποιθήσεως ἐπὶ τῶν πλέον δυσνοήτων θεολογικῶν ζητημάτων.

Ἡ περίπτωσις Μακράκη εἶναι ἐντελῶς μοναδικὴ διὰ τὴν πρωτοφανῆ ἀσυνέπειαν,

τὰς ἀντιμαχομένους παλινοφθίας του καὶ διὰ τὴν ἀπίθανον καὶ παρὰ βραχὺ φρενιτώδη οἰσίν του. Παρὰ τὸ θάμβος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κλύπτονται τὰ ὑποπτα τῶν ἀυθακρέτων δογματισμῶν του σημεῖα, ἐν τούτοις εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μακράκης εἶναι πεπτωκός. Οἱ ὀπαδοὶ του θέλοντες νὰ τὸν διασώσουν, προτιμοῦν νὰ τοῦ ἀπονέμουν τὴν ἰδιότητα τοῦ φιλοσόφου μᾶλλον ἢ τοῦ θεολόγου, διὰ νὰ κλύψουν τὰς ἐλευθερίους ἐπὶ θεολογικῶν θεμάτων πρωτότυπος ἰδέας του, καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ ἀσύγγνωστον εἰς θεολογοῦν τέκνον τῆς Ἐκκλησίας ὕψος του.

Ἐν τούτοις ὁ Μακράκης δὲν θὰ ἐδέχετο τοιοῦτόν τι, διότι ἐπεσέθει νὰ θεωρηταί «εἶπερ τις καὶ ἄλλος» θεολόγος κυρίως. Ἄλλ' ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μὲς δὲν ἐπιτρέπονται πολιτικῆς χροιάς σκόπιμοι παραποιήσεις. Πρέπει νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ἀπαθεῖς καὶ ἀντικειμενικοί. Καὶ νὰ ὁμολογῶμεν μὲ χριστιανικὴν εὐθύτητα τὰς πολλαπλὰς πλάνας τοῦ μεγάλου μὲν καὶ πολυμεροῦς, πλὴν ὑπερηφάνου δὲ καὶ ἀνυποτάκτου πνεύματος τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη.

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ * * * * * χράσσονται ἐξ ἀφορμῆς κυρίως τῆς προτάσεως τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτη, δημοσιευθείσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», περὶ συστάσεως Ἰνστιτούτου Μακράκη. Καὶ εὐλόγως διερωτᾶται ὁ ἀπλοῦς πιστός: πρὸς τί ἢ ἀναβίωσις μιᾶς θλιβερᾶς ἐποχῆς τῆς Ἐκκλησίας μὲς, καθ' ἣν δεσπόζει ἢ φιλοτάραχος μαρφή μεγαλοφυοῦς, καὶ ἐν ταυτῇ ἐγωπαθοῦς τέκνου τῆς; Δὲν θὰ προκληθῇ βλάβη μᾶλλον εἰς τὸν Διδάσκαλον διὰ τῆς ἀναδύσεως ἐκ τῆς λήθης τῶν ὄσων ὀπίπτου ὀρθότητος ἐθεολόγει: Καὶ δὲν θ' ἀποκαλυφθῇ ἐκ τῶν περὶ Μακράκη μελετῶν ἢ ἀκρατος ὑπερηφανεῖα, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ τὸ κύριον γινώρισμα

τῶν συγγραφῶν του ; Καί δὲν θὰ γνωσθῶσιν ἄγνωστοι εἰς τοὺς πολλοὺς πτυχῆι τοῦ Μακραιοστοῦ ζητήματος, ὅπερ συντάραξεν ἐπὶ πέντε δεκαετηρίδας τὴν Ἐκκλησίαν ;

Σήμερον ἡ χριστιανικὴ Ἑλλάς κέκτηται προηγμένα κριτήρια ἐκτιμήσεως τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἔργου τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν. Καί δὲν χειροκροτεῖ εὐκόλως τοὺς φωνασκοὺς. Παιὸς σοδαρὸς μελετητῆς ἐνδιαφέρεται περὶ Μακράκη, εἰμὴ μόνον ξένοι τινὲς διὰ τὰ συγγράμματά του ὡς φιλοσόφου, ἀτινα μεταφράζονται εἰς τὴν ἀγγλικὴν διαπάναις τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀλίγων ὁπαδῶν του ;

Βαθέως λυπούμεθα, διότι ἐνεφανίσθησαν δημοσίως ὡς ὁπαδοὶ τοῦ Μακράκη ἄνδρες ἀκεραιότητος καὶ πνευματικῆς δραστηριότητος, ὡς εἶναι ὁ σεβαστὸς μοι π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος καὶ ὁ ἀγαπητὸς φίλος π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, διακινδυνεύοντες οὕτω τὴν περὶ τῶν φρονημάτων των ὑπόληψιν παρὰ τοῖς πιστοῖς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ καλὸν ὄνομα, ὅπερ ἐκτήσαντο δικαίως ἐν τοῖς καλοῖς αὐτῶν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶσι. Διότι, παρὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Ἀπόστολον Μακράκην ἐκφράζουν τοιοῦτοτρόπως μόνον κοινωνίαν πνεύματος, ἐν τούτοις παρέχεται ἡ ὑποψία ὅτι κοινωνοῦν ἐνδεχομένως καὶ πρὸς τὰ φρονήματα αὐτοῦ τὰ τε δογματικὰ καὶ ἐν γένει τὰ ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τῆς ἀσυλληπτοῦ ἐγωπαθείας του. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι προσεπαθήσαμεν διὰ λόγους ἐπιεικείας νὰ παραστήσωμεν τὰ δογματικὰ ὀλισθήματα τοῦ διδασκάλου ὡς ἀσαφῆ, μολοντοῦτο αἱ φραστικαὶ διατυπώσεις του εἶναι λίαν θαρεταὶ καὶ διὰ τὸ ταλαίπωρον τοῦ «τρι-συνθέτου» θέμα καὶ διὰ τὸ προκαλέσαν τὴν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας καταδίκην του δόγμα, «περὶ τελειώσεως

τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἰορδάνῃ», ὡσαύτως δὲ καὶ διὰ τὴν ἀπίθανον ἐν πρωτοτυπίᾳ θεωρίαν του, «περὶ γενέσεως τῆς ψυχῆς». Αἱ ἴδιαι διατυπώσεις του ἀποτελοῦν συντριπτικὴν πραγματικότητα. Ὑποθέτομεν δέ, ὅτι τὸ θέμα Μακράκη εἶναι ἀπὸ πολλοῦ «κλειστόν» μηδενὸς χρήζοντος Ἰουστινοῦ του μελετῶν. Ἐάν τοὺς συγχρόνους τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη, οἵτινες ἠσχολήθησαν μὲ τὰς πλάνας του, ὡς οἱ Χρῦσανθος Μακρῆς, Νεστορίδης, Ἱ. Μαρτῖνος καὶ Μοναχὸς Δανιὴλ ἀγιορείτης, ἔψεξαν ἐπὶ ἐμπαθεῖ καταφορᾷ ἐναντίον τοῦ διδασκάλου, ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι, ἡ περὶ Μακράκη μελέτη τοῦ μακαριστοῦ πρῶην ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, εἶναι ὄχι μόνον ἀφόγως ἀντικειμενικὴ ἀλλὰ ἐν πολλοῖς φαίνεται χαριζομένη τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐλαχίστοις φίλοις του. Τοῦτο δὲ ἐκτὸς τῶν ἄλλων τεκμαίρεται καὶ ἐκ τῆς αὐθορμήτου προσφορᾶς τοῦ μακαρίτου πρῶην Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς διαπάναις διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐν λόγῳ μελέτης, ὅστις διετέλεσε μαθητῆς τοῦ Μακράκη.

Κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἀνω μελέτης, ἐν ἣ διαζωγραφεῖται λίαν ἠπίως ὁ πνευματικὸς Μακράκης, καθίσταται περίεργον πῶς ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν ὁπαδοὶ του. Καὶ πῶς δὲν θὰ ἠρῶθῃ ὁ διατηρῶν εὐλαβητικὴν μνήμην διὰ τὸν ἀποιχόμενον διδασκαλον, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκείνων τῶν ἀλλοπροσάλλων φαντασιώσεών του, ὅτι θὰ ἀνεφέρετο ἐν νεφέλαις εἰς τὸν οὐρανόν, ὅτι εἶχεν ἰσόχριστον καρδίαν, ὅτι ἦτο ἄμωμος καὶ δεδικαιωμένος ὡς ὁ Χριστὸς, ὅτι ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του θὰ ἐπατάσσοντο ὑπὸ ἀγγελικῆς ρομφαίας, ὅτι περὶ αὐτοῦ προεφητεύετο ἐν κεφαλαίοις ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἰωάννου, ὅτι αὐτὸς θὰ ἔλυε τὸ περίφημον Ἀνατολι-

κόν ζήτημα, διὲ ἀπετέλει μόνον αὐτὸς μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτῷ τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὲ ἐν τῷ οὐρανῷ θὰ ἐχρίοντο Ἐπίσκοποι, τῶν ἄλλων μεμολοσμένων ὄντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ τῆς σιμωνίας. Σὺν τούτοις πᾶσι, τὰ συνεχῶς μεταδιδόμενα πολιτικά του σχέδια, κί διὰ ρύταται πρὸς τοὺς ἁγίους ἡμῶν Πατέρας ὕβρεις, αἵτινες καὶ μόνον θὰ ἦσαν ἱκαναί, ἐκτὸς τῶν κακοδοξῶν του, νὰ τὸν ἄλλοτριώσουν ἀπὸ τὴν ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἢ ἐκπλήττουσα καὶ υπομιμνήσκουσα μεγαλομανεῖς τινὰς τροφίμους ψυχιατρείων, υπερφίαλος περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψις, αἱ ἀνήκουστοι ὕβρεις του πρὸς πάντα μὴ συμφωνοῦντα κ.λ.π. ἄτινα ἀποσιωπῶμεν φειδόμενοι τοῦ χώρου τῆς «Ἁγιορ. βιβλιοθήκης», ταῦτα πάντα πείθουν διὲ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἀπόστολος Μακράκης ὄχι μόνον ἠστόχησεν ἐν ταῖς θεολογικαῖς αὐτοῦ μελέταις, κατασταθεῖς ὑπόλογος καὶ ἀλόγιος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κρινόμενος καὶ ἐξεκκλησιαστικῶς ἀποδεικνύεται, διὲ ἀπώλεσε καὶ αὐτῆς τῆς στοιχειώδους λογικῆς τὸ κριτήριον, ἐφ' ὅσον ἐν βαθεῖ γήρατι, διαγνώσας διὲ ὁ γάμος εἶναι ἀνώτερος τῆς ἡν ἐξέλεξε παρθενίαν, ἐζήτησε νὰ λάβῃ σύζυγον, ὑποστηρίζων διὲ καὶ ὁ Θεὸς ἢ ὁ... νυμφευμένος, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἰεσοῦ!!

Κατόπιν τῶν λίαν μετριοπαθῶς παρατεθέντων τούτων στοιχείων περὶ Μακράκη, ἐρωτῶμεν, εἶναι πρέπον νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἰδρύσεως Ἰνστιτούτου μελετῶν περὶ τὸν Ἀπόστολον Μακράκην, ἢ νὰ γίνεταί κἀν περὶ αὐτοῦ εὐφημος μνεῖα; Ὁμολογουμένως οἱ ἀποπειρώμενοι νὰ μελετήσουν τὸ ἔργον τοῦ Ἀπ. Μακράκη θὰ εὐρίσκωνται ἀσφαλῶς ἐνώπιον τοῦ πλέον συγκεχυμένου συννοθυλεύματος ἀκαθορίστων θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θεωριῶν. Διὲ ὁ Μακράκης καὶ εἰς τὸ φιλο-

σοφικὸν πεδῖον ἠστόχησεν οἰκτρότατα, συγγέων τὰ φιλοσοφικά συστήματα Καντίου, Σέλιγγ, Καρτεσιού, Φίχτε καὶ Σπινόζα, ὡς περὶ τούτου ἀπεφάνθη ὁ μακαρίτης καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Κοτζιάς. Ἐν τῇ θεολογίᾳ δέ, ἐνθα πειθαρχημένη δέον νὰ κινεῖται ἢ σκέψις, ὁ Μακράκης διακόψας ἐκ τῆς υπερφροσύνης του τὴν συνέχειαν πάσης κτηθείσης ὑπὸ τῶν Πατέρων θεολογικῆς γνώσεως, ἐμφανίζεται θεολογῶν ἐντελῶς ἀθθαίρετως, ὡς ὁ μόνος κατέχων τὴν τελείαν γνώσιν, ὡς κομπορημονῶν περὶ ἑαυτοῦ ἔλεγε.

Διὰ τοῦτο εἶναι κινδυνωδέστατον ἐξ ὁρθόδοξου ἐπόψεως τὸ θεολογεῖν ἐπὶ Μακρakisτικῶν θέσεων καὶ ὑπεδεικνύμεν φιλαδέλφως εἰς τὸν πέραν τῶν ὠκεανῶν θεολογοῦντα πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Εὐσ. Παπαστεφάνου, ὅπως μὴ διακινδυνεύῃ τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐσχηματίσαμεν ἐκ προηγουμένων διατριβῶν του φιλελευθέρων κάπως διὰ τῆς προσπαθείας ν' ἀποδείξῃ, διὲ δυνατόταί τις νὰ φιλοσοφῇ κατὰ τὸ δοκοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ θεμάτων ὀριστικῶς τοποθετηθέντων Συνοδικῶς. Διὲ τὸ περὶ δισυνθέτου ἀνθρωπολογικὸν ζήτημα, ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀπλῶς θεολογούμενον ἀπὸ τῆς καταδίκης τοῦ ἀπολλιναρισμού, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, κηρυχθείσης τῆς οὐσίας ἀμεθέκτου. Ἐφ' ᾧ ἐδοκιμάσαμεν δυσάρεστον ἐκπληξίν ἐκ τοῦ τελευταίου ἄρθρου τοῦ κ. Παπαστεφάνου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 33 «Κιβωτῷ» τὸ ὅποιον χαρακτηρίζει ὑπέρμετρος ἐλευθερία ἐν τῇ ἐκτιμῆσει κατεδικασμένων φρονημάτων, ἄτινα μόνον ὁ πάντολμος νοῦς τοῦ Μακράκη ἠδύνατο νὰ ἀνακινήσῃ.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐν τῇ κριτικῇ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου διὲ ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος εἶναι μᾶλλον νὰ συστήσῃ, ὅπως τὸ θέμα Μακράκη ριφθῇ εἰς τὴν λήθην διὰ τοὺς λόγους, οὗς ἀνωτέρω ἐξε-

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψάλλεται πρὸς τό: Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν
'Ωδὴ θ' τοῦ παρακλητικοῦ Κανόνος.

*Ἦχος πλ. δ'.

Α"νασσα ἀγγέλων τε καὶ βροτῶν,
καὶ τῆς Ἀγιάσου ἀνεκτίμητε θη-
σαυρέ, τὸ κλέος τε τῆς Λέσθου καὶ
σύμπαντος τοῦ Κόσμου, μεγίστη προ-
στασία καὶ ἀνεξάντλητε.

Θρόνε χρυσοπόρφυρα τοῦ Χριστοῦ,
ὄν δ' Παντοκράτωρ ἐλεπτούργη-
σεν ἐν Ἑδέμ, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου
καὶ πεύκης οὖν τῷ κέδρῳ, πρεσβεύου-
σα μὴ παύσης ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Τὸ ἐν Ἀγιάσῳ ἐγκαύχημα, εἰκὼν ἢ
ἅγια τῆς παρθένου τε καὶ μητρός,
Λουκᾶ τοῦ Ἀποστόλου ἔργον αὐτῆ ὑ-
πάρχει, ἧς ταῖς πρεσβεΐαις πάντες πε-
ριφρουρούμεθα.

θέσαμεν, διότι μόνον ἢ εἰρήνη θὰ διατα-
ραχθῆ ἐπὶ ματαίῳ. Ἄλλ' ἐάν τις ἐπιμένῃ
ἀνησυχῶν, δὲν ἔχομεν εἰμὴ ν' ἀποδεχθῶ-
μεν τὴν πρόκλησιν, ἔτοιμοι ὄντες παρα-
σχεῖν λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι, περὶ τοῦ
δρθοῦ φρονήματος τῆς κατὰ Ἀνατολᾶς
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Κατακλείοντες, ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν
ὅπως ἀφεθῆ ὁ Διδάσκαλος νὰ κοιμᾶται.
Καὶ οἱ διατηροῦντες δι' αὐτὸν ἀγάπην τι-
νά, ἄς εὐχῶνται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς
ψυχῆς, διότι καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προ-
σέκρυσσε καὶ μεγάλη οἴησις, ἧτις καὶ
μόνη, ἀγγέλου ἐκρήμανισεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
δεινῶς συνέχεε τὸν ἀτυχῆ ἀδελφόν. Ἡ με-
γαλοφυΐα του ἤτο δῶρον θεῖον, ἢ χρῆσις
τῆς ἑμῶς δικαίωνει ἢ καταδικάζει τὸν ἄν-
θρωπον. Καὶ χωρὶς πάσης ἀντιλογίας, ἔ-
καμε κακὴν χρῆσιν.

Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης
*Ἄγιον Ὅρος 18-10-1954

Χαῖρε φάρε πάμφωτε ὀδηγῶν, κλυ-
δωνίζομένους εἰς τὸ πέλαγος τῆς
ζωῆς, Ἀγνὴ πηδαλιούχε παρὰ Θεοῦ
οὐ πέλλει, καὶ δυναμένη σῶσαι τοὺς
κινδυνεύοντας.

Οἰάμαρτωλότερος τῶν θνητῶν, ὑ-
πάρχω Παρθένε καὶ τὸ ἔλεος σοῦ
ζητῶ, Σεμνὴ μὴ καταισχύνης τοὺς ἐπὶ
σὲ θαρροῦντας, καὶ τόκον σου ὑμνοῦν-
τας τὸν ἀνερμήνευτον.

Α"χραντε Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ,
Ἀγιάσου φύλαξ καὶ τῆς νήσου
Λέσθου φρουρός, Ἑλλάδος ἢ προστά-
τις καὶ σύμπαντος τοῦ ἔθνους, καὶ τοῦ
στρατοῦ ὑπάρχεις ἢ ὀδηγήτρια.

Τὴν ἐν Ἀγιάσῳ ὑπάρχουσαν, εἰκόνα
ἁγίαν τῆς Παναγίου ἡμῶν Μη-
τρός, Ἐφέσιος Ἀγάθων μετέφερε τὸ
πάλαι, τὰ λείψανα οὐ κείνται ἐν τῷ
αὐτῆς ναῷ.

*Ὁ ἐλάχιστος Παναγιώτης Ἰω. Καβαδάς
Ἄγιος τῆ 16 Ἰουλίου 1954

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

—Μὴ λησμονήσης νὰ εἴπῃς τὴν προ-
σευχὴν σου πρὶν νὰ κοιμηθῆς. Ἡ νύξ εἶ-
ναι τὸ μέγα κράτος τῆς ἁμαρτίας· εἶναι ἢ
κοινίστρα τοῦ ποτηροῦ δαίμονος· οἱ πο-
νηροὶ λογισμοὶ ἐνδύονται σχῆμα ἐλευσι-
κῶν ὄνειρων καὶ παρουσιάζονται καθ' ὕ-
πνον εἰς τὴν ἀκρατῆ νεότητα, ψιθυρίζον-
τες εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς λόγους διεγερτικoὺς
πρὸς τὴν φιληδονίαν.

—Κλείσον τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὰς
ἀπατηλὰς ὄψεις, κλείσον τὰ ὦτα σου εἰς
τοὺς ἀκολάστους ψιθυρισμούς. Ὁ ὕπνος
κοιμίζει τὸ πνεῦμα καὶ διεγείρει τὴν σὰρ-
κα εἰς τὴν ἀνάκαθαρτον ἐπιθυμίαν τῆς ἡδονῆς.

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΗΜΕΛΗ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἄνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 271)

16. «Τριάς εἰμι ἀδιαίρετος...».

Ὡς γνωστόν, τὰ «Δέξα» «Καί νυν» ἔχοντα τροπάρια, διὰ τῶν ὁποίων κλείεται ἡ σειρά τῶν τροπαρίων τῶν «Εἰρωῶν» ἔχουσι δογματικὸν περιεχόμενον. Εἰς τὸ παρὸν τροπάριον παρίσταται ἡ ἁγία Τριάς ὁμιλοῦσα περὶ τῆς «ἀπλῆς καὶ ἀδιαίρετου οὐσίας» αὐτῆς, καὶ περὶ τῆς εἰς τρία πρόσωπα (τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα) διαιρέσεως αὐτῆς. —Εἶναι ἀδιαίρετος Τριάς, ἀπλῆ, καὶ μονὰς τῆ φύσει ἡνωμένη, διαιρετὴ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, τὸν ἀναρχον Πατέρα, τὸν συνἀναρχον Υἱὸν, καὶ τὸν θεῖον Πνεῦμα. —Βλέπε σχόλια εἰς παρόμοια «τριαδικά» τροπάρια, «Δέξα» πρὸ αὐτῶν ἔχοντα.

17. «Ἡ μήτρα σου, Θεόν...»

Εἶναι δογματικὸν Θεοτοκίον, ὡς συνήθως τὰ «Καί νυν» ἔχοντα Θεοτοκία (ὡς ἀναφερόμενα εἰς τὴν Θεοτόκον) τροπάρια. — «Ἡ μήτρα» τῆς Θεοτόκου, ἐγέννησε τὸν Θεόν (τὸν Χριστὸν) «μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς» = κατὰ τὴν ἡμετέραν μορφήν, ἀνθρωπὸν τέλειον, ὅστις εἶναι καὶ «Κτίστης τῶν ἀπάντων» ὡς Θεὸς Παντοδύναμος. — Πρὸς τὴν φράσιν «ὃν δυσώπει, Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς δικαιοθώμεν» ὡς παραβληθῶσιν αἱ ὁμοίαι «πολὺ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης», καὶ «ὃν (Χριστὸν) ὡς δρέφος, Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βασιτάσασα, καὶ μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύ-

σῆ δυσωποῦσα...». (Βος Ἦχος, Θεοτοκίον ἀποστίχων, ἑσπέρας Σαββάτου).

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

«Ψυχὴ μου ψυχὴ μου...».

Εἰς τὸ Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου τούτου Κανόνος περικλείεται, ὡς ἐν ἐπιγράμματι, τὸ θέμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ὁ ἱερός ὁμνογράφος εἰς αὐτόν. Ὁ θεόπνευστος οὗτος ποιητὴς ἀπευθύνεται, μονολογῶν, πρὸς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν παρακινεῖ πρὸς μετάνοιαν, διότι ἐγγίζει ἡ ἐπίγειος ζωὴ αὐτῆς (= ὁ τέλος), διότι ἔρχεται ὁ θάνατος, «ἐν δὲ τῷ ἄδη οὐκ ἔστι μετάνοια». — «Ἄνάστα». Εἶναι μία ἰσχυρὰ προσταγή, ὁμοία πρὸς τὸ σάλπισμα συναγερμού πρὸς μάχην. — Πρβλ. Ψαλμὸς 93', 1, Ψαλμὸς 94', 23 κ.τ.λ.

«Τίκαθεύδεις;». Ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὸ τοῦ πρὸς τὸ πάθος πορευομένου Κυρίου ἡμῶν: «... καθεύδετε λοιπὸν καὶ ἀναπαύσθε!» (Μάρκου 16', 41 κ.λ.π.). — «Θοροβῆσθαί» = μέλλεις νὰ ταραχθῆς, ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἁμαρτωλότητός σου, καὶ δὴ καὶ μάλιστα μετὰ θάνατον, ὅπου δὲν ὑπάρχει μετάνοια. — «Ἄνανήψων» (τοῦ ρήματος ἀνανήψω = ἐπανέρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, εἰς τὴν νηφαλιότητα, ὡς ἀπὸ μέθης τινός). Ὑπομιμνήσκει ἡμῖν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα» (Β' Τιμόθεον, 6', 26), καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «... νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὁμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη» (Α' Πέτρου ε, 8).

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΙΣΜΩΝ 1)

1. «Ληστήν τοῦ Παραδείσου...».

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ τροπαρίου τούτου ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁμολογηθεῖσαν μετάνοιαν καὶ πίστιν πρὸς τοῦ Χριστοῦ τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ Ληστοῦ. (Λευκᾶ κγ', 39-43): «Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μὴ ἴσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου...». — «Προαπειργάσω» = κατέστησας πολίτην τοῦ Παραδείσου τὸν εἰς σέ (τὸν Θεὸν) πιστεύσαντα Ληστήν, πρὶν ἀκόμη ὁ πρωτόπλαστος Ἀδὰμ (ἀκούσας κατὰ τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ Κυρίου τὴν λυτρωτικὴν αὐτοῦ φωνήν) εἰσέλθῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Διότι ὁ Ἀδὰμ «διὰ ξύλου, παραδείσου γέγονεν ἄποικος» (= ἐξώσθη τοῦ Παραδείσου), «ὁ δὲ Ληστής διὰ ξύλου Σταυροῦ τὸν Παράδεισον ᾤκησεν», κατὰ τὸ Ἴον τροπάριον τῶν Μακαρισμῶν τῆς Κυριακῆς, εἰς τὸν Δ' ἤχον. — «Ἄξιωσον καὶ τὸν ἀνάξιον». Εἶναι παρήχησις, καὶ σχήμα ἀντιθέσεως.

2. «Τὸν Μανωὲ ἀκούεις...».

Ἄπαντα σχεδὸν τῶν Μακαρισμῶν τὰ τροπάρια ἔχουσι τὴν προέλευσιν αὐτῶν ἐκ τῆς βίβλου τῶν Κριτικῶν. Πρῶτον τούτων εἶναι τὸ παρὸν τροπάριον. Βλέπε, περὶ αὐτοῦ Κριταὶ ιγ', 1-25, καὶ δὴ τοὺς στίχους 2, καὶ 9-21. — Πρόκειται περὶ τῆς, ἐπεμβάσει τοῦ Θεοῦ (Ἄγγελοφά-

νεϊα), γεννήσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Μανωὲ ἦτοι τοῦ Σαμφών. Βλέπε καὶ Κριταὶ εἰδ', 1, κ. ε. Κριταὶ παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις εἶναι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι (περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος εἰς τὸ βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸ φέρον τὸν αὐτὸν τίτλον «Κριταί»), οἱ ὅποιοι «ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ ὕστερον μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Βασιλείας, ἐκάστοτε καὶ ἀπανταχοῦ τῆ τοῦ Θεοῦ προνοίᾳ ἐγειρόμενοι ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς ἀνεπλήρου κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν τότε ὑπάρχουσαν ἔλλειψιν ἐνιαίας τινὸς καὶ ὀρατῆς ἐξουσίας παρὰ τῷ Ἰσραήλ, καὶ μάλιστα μὲν ἐν πολέμοις, ἐπειτα δὲ καὶ ἐν εἰρήνῃ, ἠγούμενοι μεγάλου ἢ μικροῦ μέρους τοῦ λαοῦ, ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀνεξαρτησίας τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, ἐκαλοῦντο δὲ Κριταὶ ὅχι ὡς ἄπλοὶ τινες δικασταὶ καὶ διοικηταί, ἀλλ' ὡς ἀρχοντες καὶ διοικηταί...». (Βλέπε Βασιλείου Ἀντωνιάδου, Ἐγχειρίδιον Εἰσαγωγῆς εἰς τὰς ἁγίας Γραφάς, τόμος Α', Ἀθήναι 1936, σελ. 64). — Ὁ Κριτῆς, λοιπὸν, Μανωὲ «... ἔγνω ὅτι ἄγγελος Κυρίου οὗτος...», ὁ μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ στείρας οὖσης) συλλαλήσας περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ των, ὅστις εἶναι, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀνέφερον, ὁ Κριτῆς Σαμφών: «Καὶ ἔτεκεν ἡ γυνὴ υἱόν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σαμφών. Καὶ ἠδρύνθη τὸ παιδάριον, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸ Κύριος...». (Κριταὶ ιγ', 24). — «Ἐνφαντασίᾳ Θεοῦ γενόμενον». Ἐννοεῖται ἐνταῦθα ἡ ἐν εἰδῇ Ἀγγέλου ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν εὐσεβῆ (πρβλ. «τὸ εὐσεβές») Μανωὲ. Βλέπε τὴν φράσιν τοῦ Μανωὲ, ἐν Κριταῖς ιγ', 22: «Καὶ εἶπε Μανωὲ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀποθανούμεθα, ὅτι Θεὸν εἶδομεν...» — Προτρέπεται ἐν κατακλείδι τοῦ τροπαρίου ἡ ψυχὴ ἵνα μιμηθῆ τὴν εὐσέβειαν τοῦ Μανωὲ.

1) Τὰ ἀκολουθοῦντα 16 τροπάρια ὧν προτάσσεται κατὰ σειρὰν ἀνὰ εἰς στίχος τῶν «Μακαρισμῶν» (τῶν δύο τελευταίων προτάσσεται τὸ «Δόξα», «Καὶ νῦν»), εἶναι ἔργον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης. Φρονῶ δὲ ὅτι συνεδυσάσθησαν μετὰ τῶν Μακαρισμῶν, ἵνα ὑπομνησθῆ εἰς τὴν προσευχομένην ψυχὴν, ἢ εἰς τὴν προσευχομένην χριστιανικὴν κοινότητα, ἡ οὐράνιος καὶ μακαρία ἀμοιβὴ τῶν ἐναρέτων, ἀντιπαραβληθῆ δὲ πρὸς αὐτὴν ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτωλῶν.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣΑΝΤΟΣ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΥΤΟΥ

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 80 χειρογράφου κώδικος ις' αἰῶνος τῆς Ἱ. Μ. Καρακάλλου)

Πρεσβύτερός τις ἐν Πελοποννήσῳ λεγόμενος Πάρδος ἦλθε πρὸς με ἐν Μονεμβασιά, παρακαλῶν τὸ τῶν Μοναχῶν ἐνδύσασθαι ἅγιον σχῆμα. Εἴξας οὖν τῇ παρακλήσει αὐτοῦ, τοῦτον κατηχήσας ἀπέθριξα καὶ δέδωκα αὐτῷ τὸν στολισμὸν τοῦ ἁγίου σχήματος καὶ μετωνόμασα Πέτρον. Οὗτος δὲ μακάριος καλῶς ἀγωνιζόμενος, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βιασθεὶς ὑπεχώρησεν ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατριδίᾳ πορευθεὶς εἰς κάστρον λεγόμενον Ἐνίκλιον (Νίκλιον) καὶ ἀσθενεῖα βαρου-

τάτη περιπεσὼν μετέστη πρὸς Κύριον, ἀμοιβὰς τῶν οἰκείων ληψόμενος, καὶ μαρτυροῦσι τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ παρησίαν, τὰ καθ' ἑκάστην ἐν τῇ θήκῃ αὐτοῦ γινόμενα θαύματα. Μετὰ τούτου τοῦ αἰτιδίου ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁμιλοῦντος μου καὶ περὶ ἐξόδου ψυχῆς λέγοντος καὶ πῶς λογοθετεῖται ὑπὸ τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων, αὐτὸς ἀπεκρίθη λέγων. Ὅτι φίλος μου ἠσθένησε καὶ ἀπελθόντος μου πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, εἶπε πρὸς με, ὡς ὄρω τὰ κατ' ἐμὲ τιμώτατε, ὅτι ἐγγὺς τοῦ

3. «Τὴν τοῦ Σαμφῶν...».

Πρόκειται περὶ τοῦ εἰς τὸ προηγουμένον τροπάριον ἀναφερομένου υἱοῦ τοῦ Μανωῆ, ἦτοι περὶ τοῦ Κριτοῦ Σαμφῶν, περὶ τοῦ ὁποῦ οὗ λόγος ἐν Κριταῖς κεφάλαια ιδ', 1—ιστ', 31. Ὁ Σαμφῶν α) ἔλαθε γυναῖκα «ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων» (ιδ', 3). β) Συνέτριψε τὸν σκύμνον (λέοντος ιδ', 5-6). Ἔθεσε δύσλυτον αἰνίγμα («τί θρωτὸν ἐξήλθεν ἐκ θιβρώσκοντος, καὶ ἀπὸ ἰσχυροῦ γλυκύ;» [στίχος 14]). [Τὴν λύσιν αὐτοῦ: «...Τὶ γλυκύτερον μέλιτος καὶ τί ἰσχυρότερον λέοντος;» ἴδε ἐν στίχῳ 18]. δ) Ἐφόνευσε τριάκοντα ἀνδρας (ιδ', 19). ε) Ὁ πενθερὸς αὐτοῦ ἀφῆρσε τὴν γυναῖκα ἀπ' αὐτοῦ, τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς φίλον τινὰ τοῦ Σαμφῶν (ιδ', 20, ιε', 12). στ') Ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος τούτου ὁ Σαμφῶν κατέκαυσε τοὺς στάχεις τῶν ἀλλοφύλων (ιε', 3-6). ζ) Ἐνεκα τῆς καταστροφῆς ταύτης ἐκάησαν ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων ἡ γυνὴ του καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς αὐτῆς (ιε', 6). η) Ἐμελετήθη φόνος κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τριῶν χιλιᾶδων ἀν-

δρῶν (ιε', 10-13), κ.τ.λ.π.—Εἰς τὸ παρὸν τροπάριον τονίζεται ἡ ὑπὸ τοῦ Σαμφῶν ἀπόκτησις γυναικὸς «ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἀπεριτημάτων» Ἐνεσθην δρῶμενος ὁ ποιητῆς τοῦ Μ. Κανόνος, ὁμιλεῖ περὶ «φιληθονίας» τῆς ψυχῆς, καὶ περὶ «ραθυμίας» αὐτῆς, ἦτοι περὶ διασκεδαστικῆς καὶ βακχικῆς αὐτῆς τάσεως, ἕνεκα τῶν ὁποίων αὕτη (προδώσασα ἑαυτὴν εἰς τοὺς «ἀλλοφύλους», ὡς ὁ Σαμφῶν—λαβὼν γυναῖκα ἐκ τῶν ἀλλοφύλων—ἦτοι εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς) «ἐπεκεῖρα τὴν δόξαν τῶν ἐργῶν» αὐτῆς, ἦτοι ὀλοσχερῶς ἀπεγυμνώθη (δπως διὰ τῆς κουρᾶς ἀποβάλλονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς) ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, τὰ ὁποῖα συνοδεύουσι τὰ ἀγαθὰ ἔργα, ἅτινα πρότερον εἶχεν αὕτη ἐπιτελέσει. Πρὸβλ. «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν...» (Ρωμαίους 6, 10).—Ἡ «σώφρων ζωή» ἔχει ὡς ἐκβολὴν καὶ τέρμα αὐτῆς τὴν μακρορίοτητα. (Ἄκολουθεῖ)

θανάτου εἰμί, εἰ κελεύεις οὖν ἐξαγορεύσω τὰ ἔμοι πεπραγμένα πρὸς τὴν σὴν ἁγίω σύνην. Ἐμοῦ δὲ εἰπόντος, λέγε ἀδελφὲ ἀνερευθριάστως, οἱ πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἐνοχληθέντες ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἔχθροῦ, ἀλλὰ τοὺς οἰκτιροὺς τοῦ Θεοῦ οὐ μὴ νικήσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἡμετέρων κακιῶν, εἴαν διὰ μετανοίας εἰλικρινοῦς αὐτῷ προσίωμεν καὶ αὐτὸς ἤρξατο λέγων προθύμως τὰ ἑαυτοῦ πλημμελήματα. Μετὰ δὲ τὸ ἐξαγορεύσαι αὐτόν, συγγενεῖς καὶ φίλοι ἦλθον θεάσασθαι αὐτόν. Καθεζομένων οὖν αὐτῶν καὶ ἔμοῦ καὶ τοῦ ἀσθενοῦντος πρὸς ἡμᾶς ὁμιλοῦντος, αἴφνης πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς κλίνης στραφεὶς εἶπεν. «Ὁ Θεὸς ποιῆσαι σε πολυχρόνιον αὐθέντα μου». Πάντων οὖν φοβηθέντων καὶ φόβῳ συσχεθέντων καὶ λογιζομένων ὅτι ὀπτασίαν τινὰ θεωρεῖ, αὐτοῦ ἀτενῶς βλέποντος πρὸς τὸν ὀφθέντα αὐτῷ καὶ ἔλεγε, ναί, ἀληθῶς αὐθέντα μου, τοῦτο ἐποίησα, ἀλλὰ ἐξήγγειλα τῷ πρεσβυτέρῳ. Καὶ πάλιν ἔλεγε, καὶ αὐτὰ αὐθέντα μου ἐποίησα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐξηγόρευσα. Καὶ πάλιν ψεύδονται αὐθέντα μου, αὐτὰ οὐκ ἐποίησα, κατηγοροῦσί μου. Τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε, τὰ μὲν, ὅτι ἐποίησα καὶ ἐξήγγειλα, τὰ δὲ, ψεύδονται καὶ κατηγοροῦσί μου καὶ μετὰ ταῦτα εἶπε. Διὰ τὸν χάρτην αὐθέντα μου οὐ λέγουσιν, οἶδεν ὁ Κύριος, ὅτι οὐκ ἤθελον ἄραι αὐτόν, ἀλλὰ παρωδήγησάν με ἄλλοι μωροὶ ὅμοιοί μου, ὅτι κλέψον αὐτὸν ἐκ τῆς μητρὸς σου καὶ δὸς τῷ δούλῳ καὶ δοῦναί σοι ἔχει νομίσματα καὶ ἔξεις καὶ μισθὸν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ αὐτὸ αὐθέντα μου ἀλήθεια καὶ πάλιν ἔλεγε, ψεύδονται αὐθέντα μου, κατηγοροῦσί μοι, ὅμως ἐρώτησον καὶ εἴαν εἰσὶ ἀληθῆ ἄπερ λέγουσιν, ἵνα μὲ ἀποκτείνωσι. Καὶ πάλιν ἔλεγε, καὶ ἵνα ὑπάγῃς αὐθέντα μου καὶ ἔλθῃς μετὰ τρίτην ἡμέραν, φοβήθητι

τὸν Θεόν, εἴαν ἔλθῃς ἐπάραί με, ἔπαρόν με ἄρτι, οὐ γὰρ δύναμαι κολάζεσθαι τὰς τρεῖς ἡμέρας. Καὶ πάλιν, ἵνα ὑπάγῃς αὐθέντα μου καὶ ἐκδέχομαι σε μετὰ τρίτην ἡμέραν καὶ ὁ Θεὸς ποιῆσαι σε πολυχρόνιον. Ἡμῶν δὲ πάντων ἀκουόντων ταῦτα καὶ φόβῳ καὶ τρόμφ πολλῶν συσχεομένων καὶ ἐκπληττομένων ἐπὶ τῷ φοβερῷ καὶ ἀσράτῳ λογοθεσίῳ, ὁ ἀσθενῶν πρὸς ἡμᾶς ἐστράφη. Ἐγὼ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν. Τί ἦσαν ἀδελφὲ ἄπερ ἔλεγες καὶ τίνοι προσωμίλεις; Ὁ δέ, μὴ νομίζῃς ὅτι ἐξέστην καὶ οὐκ ἔχω τὸν νοῦν μου σῶν, εἰ οὐκ οἶδατε τὸν Βασιλικὸν καὶ τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας τοὺς μετ' αὐτοῦ συνελθόντας καὶ τοὺς αἰθίοπας τοὺς ἰσταμένους πρὸς τὴν θύραν; Ἐγὼ δέ, ποῖον Βασιλικόν; Ὁ δέ, ἐκείνον λέγω τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἕως ἄρτι ὁμιλοῦντά μοι, οὐ τὸ πρόσωπον ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἔλαμπε καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ ὡς φῶς ἐξήστραπεν. Οὐτος ὡς ἦλθεν ἐνθάδε μετὰ τῶν φοβερῶν καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, αἰθίοπες τινὲς ἐλθόντες σαπροιειδεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς πῦρ ἔχοντες, ἴσταντο πρὸς τὴν θύραν κατηγοροῦντες μου καὶ λέγοντες ὅσα ἐποίησα καὶ οὐκ ἐποίησα, τοῦ δὲ Βασιλικοῦ πρὸς με λέγοντος, εἰ ἀληθῆ εἰσιν ἄπερ λέγουσιν; Ὅσα οὖν ἐγίνωσκον ὅτι ἐποίησα ἔλεγον καὶ αὐθέντα μου ταῦτα ἐποίησα, ἀλλ' ἐξηγόρευσα αὐτὰ τῷ πρεσβυτέρῳ, ἄπερ δὲ ἐγίνωσκον, ὅτι οὐκ ἐποίησα ἔλεγον, ὅτι ψεύδονται, ταῦτα οὐκ ἐποίησα, κατηγοροῦσί μου. Ἐγὼ δὲ πάλιν εἶπον πρὸς αὐτόν, τὸν δὲ χάρτην ὃν ἔλεγες τί ἦν; περὶ γὰρ τούτου οὐδὲν μοι εἶρηκας. Αὐτὸς δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ἐνόμιζον ὅτι τοῦτο οὐδὲν ἐστὶ ὃ οὐκ ἐξήγγειλα αὐτῷ. Ἐγὼ δέ, καὶ τί ἦν; Ὁ δέ, δοῦλον εἶχεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐποίησε χάρτην τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, κατεῖχε δὲ τὸν τοιοῦτον χάρτην λέγουσα, ὅτι μετὰ

ΠΕΡΙ ΤΙΜΩΡΙΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΑΙΩΝΙ

Κώδιξ χαρ. 275 ΧVII αἰῶνος τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου ἁγίου Ὁρους

Ἄδελφός ἐκάθητο ἐν τῇ Μονῇ τῶν μονιδίων κατὰ μόνας καὶ ἠύχετο τὴν εὐχὴν ταύτην ἀεὶ πρὸς τὸν Θεόν, Κύριε, οὐ φοβοῦμαι σε, καὶ διὰ τοῦτο πέμψον μοι κεραιὸν ἢ ἄλλην τινὰ τιμωρίαν ἢ ἀσθένειαν ἢ δαίμονα, ἵνα κἂν οὕτως εἰσέλθῃ εἰς φρέσιν ἢ πεπωρωμένη μου ψυχῇ. Εἶτα παρακαλῶν ἔλεγε πάλιν. Οἶδα ὅτι πολλὰ ἤμαρτον εἰς σέ Δέσποτα, καὶ ἀναρίθμητα εἰσὶ τὰ πταίσματά μου, διὸ καὶ οὐ τολμῶ εἰπεῖν, ἵνα συγχωρήσῃς με, ἀλλ' εἰ ἐνδέχεται διὰ τοὺς οἰκτιρισμούς σου, συγχωρήσόν με, εἰ δὲ οὐκ ἐνδέχεται παιδεύσόν με ὡς δε, καὶ ἐκεῖ μὴ κολάσῃς με, εἰδὲ καὶ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπόδος μοι ὡς μέρος τῆς τιμωρίας καὶ ἐκεῖ κουφετέραν μοι τὴν κολασίν ἐργασαι, μόνον ἄρξαι ἀπὸ τοῦ νῦν

παιδεύειν με, πλὴν ἐν ἐλέει καὶ μὴ τῷ θυμῷ σου Δέσποτα. Οὕτως οὖν αὐτὸν ἐπὶ ἐνικυτὸν ὄλον μετανοήσας καὶ ταῦτα μετὰ δακρύων θερμῶν ἀπκύστως πρὸς Θεὸν λέγοντος καὶ ὀλοφύχως ἰκετεύοντος, ἐν τὴν νηστεία καὶ ἀγρυπνία καὶ λοιπῇ κακουχία, τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καταπαπῶντος ἀεὶ καὶ συντρίβοντος. Ἐν μιᾷ καθημένον αὐτοῦ χαμαὶ καὶ θρηνοῦντος συνήθως, καὶ γοερὸν ἀνοιμῶζοντος, ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀθυμίας νυσταγμὸς ἐπέπληθεν αὐτῷ καὶ ὑπνωσε. Καὶ ἰδοὺ παρίσταται ὁ Χριστὸς λέγων Ἰλαρᾷ τῇ φωνῇ. Τί ἔχεις ἀνθρωπε; Τί οὕτω κλαίεις; Ὁ δὲ γνωρίσας αὐτὸν ὁσως ἐστίν, ἀποκρίνεται σύντρομος, ὅτι ἔπεσον Κύριε. Ἐφη αὐτῷ ὁ φανείς· καὶ ἐγείρου. Ὁ δὲ λέγει, οὐ δύ-

τὸν θάνατόν μου ἵνα δοθῇ τῷ δούλῳ καὶ πορεύηται ἐλεύθερος, ὅπου δ' ἂν θέλῃ καὶ βούλεται. Αὐτὸς δὲ πονηρότατος ὢν, ὑπέβαλλε τινὰς μωροὺς ὁμοίους μου καὶ ἐβίασαντό με, ἵνα κλέψω τὸν χάριτην ἐκ τῆς μητρός μου καὶ δώσω αὐτῷ, συνθέμενοι ὑπὲρ τούτου παρασχεῖν νόμισμα. Ἐγὼ δὲ ἀπατηθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἔκλεψα τὸν χάριτην καὶ δέδωκα τῷ δούλῳ, τὸ δὲ νόμισμα οὐκ ἔλαβον, αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸν χάριτην, οὐκ ἔτι τῆς μητρός μου δουλείαν ἐποίησε. Αὐτὴ δὲ ψηλαφήσασα καὶ μὴ εὐροῦσα τὸν χάριτην, ἠγανάκτησε καταρωμένη τὸν κλέψαντα. Ἐγὼ δὲ πολλάκις ἀκούων αὐτῆς καταρωμένης, οὐκ ὡμολόγουν, τοῦτο ἦν ὅπερ ἔλεγον οἱ αἰθίοσες, ἔλεγον δὲ καὶ ἕτερα πολλά, ἅπερ οὐκ ἐποίησα· ἐρωτῶντος δὲ περὶ τούτου τοῦ Βασιλικῷ ἀπεκρίθην, ὅτι ψεύδονται αὐθέντα μου κατηγοροῦντες μου, ὅμως ἐφώνησε καὶ εἰ εἰσὶν ἀλήθεια ἀπόκτεινόν

με. Τότε ὁ Βασιλικὸς τοὺς αἰθίοσας ἐκδιώξας εἶπε πρὸς με, ἀπελθε εἰς τοῖμασόν σεαυτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς πάλιν ἐκ δευτέρου εἶπέ μοι. Ἄπελθε καὶ ἀπόκαρεις ἐνδυσαι τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν ἔρχομαι καὶ λαμβάνω σε. Ἐγὼ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν, εἰ τοῦτο βούλει αὐθέντα μου ποιῆσαι, ἄρόν με νῦν, οὐ γὰρ δύναμαι κολάζεσθαι τὰς τρεῖς ἡμέρας. Ὁ δὲ, οὐχί, οὐχί, ἀλλ' ὕπαγε ποίησον ὡς λέγω σοὶ καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν ἔλθειν ἔχω τοῦ ἄραι σε. Καὶ τότε εἶπον, ὁ Θεὸς ποιῆσαι σε πολυχρόνιον αὐθέντα μου καὶ εὐθὺς αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπεχώρησαν. Ἡμεῖς δὲ ταῦτα ἀκούσαντες παρ' αὐτοῦ ἐξέστημεν, ἐφρίξαμεν οὖν ἐννοοῦμενοι οἷον τέλος φοβερόν ἡμᾶς ἐκδέχεται. Αὐτὸς δὲ τὰ αὐτοῦ πάντα καλῶς διαθέμενος καὶ ἀμφιασάμενος τὸ τῶν Μοναχῶν ἅγιον σχῆμα, μετέστη πρὸς Κύριον, μετὰ τρίτην ἡμέραν.

Α. Γ. ΠΕΡΑΤΙΚΟΥ

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΑΒΙΔ

δούλου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ φιλοσόφου

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῶν παραινετικῶν μονοστίχων ἰάμβων κατὰ στοιχεῖον¹⁾
τοῦ μεγάλου πατρὸς ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Κείμενον

Ἄρχῃν ἀπάντων καὶ τέλος ποιῶ
τὸν Θεόν.

Ἑρμηνεία

Χρῆ φησι τὸν Θεὸν ἀρχὴν ποιῆσθαι πάσης πράξεως καὶ παντὸς ρήματος καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι βοηθόν, ὡσάν εὐδοῶσῃ τὸ ἐγχείρημά σου. Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς τὸ τέλος ἴκαιο, τοῦτον μέγαλυνε τελειωτὴν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ λόγου ἡγούμενος καὶ εὐχαρίστει· ὅτι πέρας τῷ σκοπῷ σοι ἐπέθηκεν αἴσιον. Τοῦτο καὶ οἱ τῶν Ἑλλήνων ποιηταὶ ἔπραττον τοὺς παρ' αὐτοῖς ψευδομένους θεοὺς ἐπικαλούμενοι ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως. Ὁμηρος²⁾ μὲν γὰρ ἐν ἀμφοῖν τοῖν αὐτοῦ βιβλίοις³⁾ τὴν Καλ-

λίπην⁴⁾ συνεργὸν ἐκάλεσε πρὸς τὴν

1) δηλαδὴ κατ' ἀλφάβητον.

2) Ὁμηρος, ὁ κανὼν τῆς τελειοτάτης ἀκμῆς τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, ἀκμάσας περὶ τὸ 880 π. Χ.

3) Γνήσια προϊόντα τῆς ἀθανάτου μουσῆς τοῦ Ὁμήρου εἶναι τὰ δύο μακρότατα ποιήματα ἡ Ἰ λ ι ἄ ς καὶ ἡ Ὁ δ ὄ σ σ ε ι α, τὰ ὅποια εἶναι τὰ ἀρχαιότατα μνημεῖα τῆς ἐλληνικῆς γραμματολογίας. Ἐκ τούτων, ὡς ἀπὸ ἀενάων πηγῶν, ἤντησαν ὅλοι οἱ μετὰ ταῦτα αἰῶνες τῶν γραμμάτων ὅλων τῶν εἰδῶν.

4) Μία τῶν ἑννέα Μουσῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρος ἐπικαλούμενος, ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ὀνομάζει «θεάν», ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα «Μοῦσα».

«Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος» Ἰλ. Α. 1, «Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολὺτροπον, ὃς μάλα πολλὰ». Ὀδ. α. 1.

ναμαι δέσποτα ἐὰν μὴ δώσης μοι χεῖρα. Κἀκεῖνος ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαθόμενος αὐτοῦ ἀνέστησεν αὐτόν, ὃ δὲ ἀναστὰς ἐπένθει σφοδρῶς. Λέγει οὖν πάλιν αὐτῷ ὁ φανείς, ὁμοίως πραεῖα καὶ ἰλαρᾶ τῇ φωνῇ. Τί κλαίεις ἄνθρωπε, τί λυπῆ; ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός· οὐ θέλεις Κύριε ἵνα μὴ κλαίω καὶ λυποῦμαι; ὅτι τοσαῦτα σὲ ἐλόπησα ὁ τοσοῦτων ἀγαθῶν παρὰ σοῦ ἀπολαύσας. Ὁ δὲ ἐκτείνας αὐτῷ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἔθηκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ λέγει αὐτῷ. Τοῦ λοιποῦ μὴ λυποῦ, ἐπεὶ γὰρ σὺ ἔνεκεν ἐμοῦ ἐλυπήθης, οὐκ ἔτι ἐγὼ λυποῦμαι κατὰ σοῦ. Ἐπεὶ γὰρ διὰ σὲ τὸ αἷμα μου δέδωκα, πρόσω μάλλον καὶ τὴν συγχώρησιν δώσω καὶ σοί, καὶ πάση τῇ γνησίῳ μετανοοῦση ψυχῇ; Ἐλ-

θῶν οὖν εἰς ἐκυτὸν ὁ ἀδελφός ἐκ τῆς ὀπτασίας, εὔρε τὴν καρδίαν αὐτοῦ πάσης χαρᾶς πεπληρωμένην. Καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἔμεινε διαπαντὸς ἐν πολλῇ ταπεινώσει εὐχαριστῶν αὐτῷ.

— Ψυχὴ σώματος δεσπόζει, μὴ οὖν προτιμῆσης τὸ δοῦλον, ἀλλὰ τῆς δεσποτίδος φρόντισον ἀμφιάσας αὐτὴν τὰ λαμπρότατα ἐν ψυχροφθίαις καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐν πάσῃ σου ἀρετῇ μὴ καταρχᾶς τὰ τῶν τελείων ζηλώσεις, οὐ γὰρ λυσιτελεῖ τροφή στερεά, τοῖς γάλα ποτιζομένοις, ἀλλὰ κατὰ μικρόν, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἀνάτρεχε, ἵνα μὴ πρὸς τὰ μεγάλα καὶ ἀσυνήθη ἀφηνιάσας, καὶ τῶν μετρίων καταμελήσεις.

ποίησιν. Ἡσίοδος¹⁾ δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Διὸς βοηθοῦς αὐτῷ τὰς Μούσας ἐλθεῖν παρεκάλεσεν. Ὁ δὲ δὴ Ἄρατος²⁾ ἐκ Διὸς ἀρχεσθαι προτρέπεται ἅπαντας. «Ἐκ Διὸς ἀρχόμεθα, λέγων, τὸν οὐδέποτε ἄνδρες ἐώμεν». Εἶδ' οὕτως οἱ Ἕλληνες ἐτέλουν, πόσω μᾶλλον τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν οὕτω δεόν ἐργάζεσθαι.

Κείμενον

Βίου τὸ κέρδος ἐκβιοῦν καθ' ἡμέραν.

Ἑρμηνεία

Τὸ ἐκβιοῦν οἱ μὲν ἐπὶ τὸ ἀποπλουτεῖν³⁾ ἔλαβον λέγοντες ὡς τὸ τοῦ βίου κέρδος οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ σκορπίζειν τοῖς ἀπόροις τὰ χρήματα. «Ἐσκορπίσει, φησὶν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἢ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα»⁴⁾. Οἱ δὲ ἐπὶ τὸν νεκροῦντα ἐπὶ γῆς μέλη τὸ ἐκβιοῦν ἐξέλαβον· «Μιμνήσκου, γὰρ φησί, τὰ ἔσχατά σου καὶ οὐχ ἀμαρτήσεις»⁵⁾. Καὶ ὁ μέγας Παῦλος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡμᾶς ἀποθνήσκειν προτρέπεται⁶⁾. Καὶ τοῦτο γὰρ πρῶτος ὅρος φιλοσοφίας τὸ τὸν θάνατον μελετᾶν, ὡς φησι Πλάτων⁷⁾, φιλοσοφία ἐστὶ μελέτη θανάτου.

Κείμενον

Γίνωσκε πάντων τῶν καλῶν τὰ δράματα.

1) Ἡσίοδος, ἀντιπρόσωπος τοῦ διδακτικοῦ ἔπους, ἀκμάσας περὶ τὸ 750—700 π. Χ. Γνήσια ποιήματα τοῦ Ἡσίοδου εἶναι α) τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέραι καὶ β) ἡ Θεογονία.

2) Ὁ Ἄρατος, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, γεννηθεὶς τὸ 315 π. Χ. ἐξ ἐπιφανοῦς γένους, εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς διδακτικοῦ ἔπους. Ἔργα αὐτοῦ εἶναι τὰ φαινόμενα ἐκ στίχων 732 καὶ Διοσημεῖα ἐκ στίχων 422.

3) ἀποπλουτέω=ἐπλουτίζομαι, πτωχεύω.

4) Ψαλμ. ρια' 9.

5) Σοφ. Σειράχ ζ' 36.

6) Α' Κορινθ. ιε' 31.

7) ἐν τῷ Φαίδωνι.

Ἑρμηνεία

Τὸ γίνωσκειν δύο τινὰ σημαίνει. Γίνωσκειν γὰρ λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς τινὰ εἰδέναι ἀπὸ φιληγίας τῆς ἀκοῆς ἢ καὶ θεωρίας μόνης· καὶ τὸ οἰκείως ἔχειν λαμβάνεται· ὑποτιθήσθαι γὰρ μιμεῖσθαι τὰς πράξεις τῶν ὀρθῶς βιούντων. Τὸ δὲ δρᾶμα τρία σημαίνει· δρᾶμα γὰρ λέγεται καὶ τὸ ποίημα, ὡσπερ τὰ τῶν τραγικῶν ποιήματα τὰ μιμητῶς λεγόμενα καὶ γινόμενα λέγονται δράματα, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τὰς ἀληθεῖς πράξεις. Δρᾶμα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὄντως γινομένη πράξις, παρὰ τὸ δρᾶν, τὸ ἐνεργῶν. Λέγονται δρᾶματα κατὰ τρίτον σημαίνόμενον καὶ τὰ ἐκ συσκευῆς καὶ κακουργίας γινόμενα. Συνελόντα γοῦν εἰπεῖν τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐκεῖνα μιμοῦν τὰ ἔργα, ἅπερ οἱ καλοὶ ποιοῦσιν· ἐπεὶ τὸ μὴ γινώσκειν ἀπλῶς τὰ κακὰ τοῦ κεκώλυται, δεῖ δὲ ἐκεῖνα καὶ μόναν ζῆλον καὶ τοῦτοις προσφκοιῶσθαι, ἅπερ ὄντως ἐπαινετὰ κατὰ τὸν τοῦ Ἀποστόλου λόγον, ὅς φησι· «Πάντα δοκιμάζοντες τὸ καλὸν κατέχετε»⁸⁾.

8) Α' Θεσσ. ε' 21.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

—Εἰς τὴν συκοφαντίαν, κατηγοροῦν κ.τ.λ. χωρὶ τὸ ξίφος τοῦ λόγου, ἦτοι τὴν λογικὴν μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὄχι μὲ τὴν στάσιν τὴν θυγατέρα τῆς δογῆς καὶ τοῦ μίσους, ἣτις εἶναι ποτήριον ὕδατος, τὸ ὀποῖον χυνόμενον ἐπὶ μεγάλης πυρᾶς ἀξάνει τὰς φλόγας ἀντὶ νὰ τὰς κατασβέσῃ.

—Νὰ ζῆ τις μηδὲν πράττων χωρὶς κινδύνου, χωρὶς περιπειτείας εἶναι παραφροσύνη· ἢ ἰσχυρὸς τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὸ γινώσκειν νὰ ὑποφέρῃ.

Μητροπολίτου Κορυτσᾶς
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ Λαυριώτου

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ

Ἀγῶνες σκληροὶ τῶν ἡσυχαστῶν καὶ κελλιωτῶν πρὸς τὰς μονάς.— Ἱστορικὴ πλαστογραφία τῶν Ἀγιοπαυλιτῶν.— Ἡ περισυναγωγή τῶν ἀσκητῶν εἰς τὰς μονάς.— Ἐρήμωσις τρομερὰ ἐν Ἀθῶ, μόναι αἱ μεγάλαι μοναὶ ἐσώθησαν.— Ἡ ἀναβίωσις κελλιωτῶν καὶ ἡσυχαστῶν.— Ἡ «Σκήτη» ἐν τῇ Προβάτᾳ.— Τὸ νευραλγικὸν νῦν σημεῖον ἐθνικῶς.— Τὸ διδακτικὸν ὑπόμνημα τῶν κελλιωτῶν.— Τὰ σχόλια.— Οἱ Λαυριῶται ὑποστηρικταί.— Παράδειγμα κελλιωτ. νοοτροπίας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 282)

Ἰδίως δὲ νέα περίοδος ὅλως ἐσημειώθη ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ ἀφ' ἧς ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις κατέσχε τὰ ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαυίᾳ ἀπέραντα καὶ λίαν προσοδοφόρα κτήματα καὶ Μονὰς τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἀφ' ὧν ἐξοικονομοῦν τὰ τῶν Μονῶν πλουσιοπαρόχος, καὶ ἃ τὸ τῆς καθόδου, ἕνεκα πολιτικῶν λόγων, ρώσσων Μοναχῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συμβίωσης καὶ ἐξιλιώσεως τοῦ θείου ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ. Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ στερηθεῖσαι τῶν ἐκ Ρουμανίας ἀμυθῆτων χρηματικῶν ἀποστολῶν ἐσκέφθησαν, ὅπως ἀντισταθμίσωσι κατὰ τὸ δυνατόν αὐτὰς διὰ τῆς μετατροπῆς τῶν Κελλίων ἡμῶν εἰς φέουδα καὶ τιμάρια καὶ ἀπειροράθησαν, ὅπως ἀμέσως καταργήσωσι τὴν ἀένναον καὶ ἀδιάκοπον διαδοχὴν, ἡμᾶς δὲ ὡς εἰλωτας ¹⁾ ἐργαζομένους ὡς πακτωτὰς ἐφ' ὄρου ζωῆς πρὸς ὄφελος τῶν ταμείων τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν προϋσταμένων αὐτῶν. Οὕτω δὲ καὶ ἄχρι σήμερον συμβαίνει, οἱ συνάδελφοι ἡμῶν ρῶσσοι Κελλιῶται διὰ τῶν ἀποστελλομένων αὐτοῖς καθ' ἑκάστην χρηματικῶν ἐμβασμάτων τῆς πανσλαβιστικῆς ἐταιρίας καὶ τῶν ἐλεῶν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἀπλοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, κατόρθουν ²⁾ ἵνα συμμορφῶνται μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱερῶν Μονῶν μὲ τὸ περιπλέον, ἵνα μὴ διακυβευθῶσιν αἱ προπαγανδιστικαὶ αὐτῶν ἐνέργειαι, καὶ διακοπῇ ὁ κατακτητικὸς αὐτῶν ροῦς ³⁾ τὰ αὐτὰ δὲ μέτρα ἤρξαντο ἕκτοτε ἀπαρεγκλίτως νὰ ἐφαρμόζωσι καὶ καθ' ἡμῶν

1) Πρόσθετες ἔχουσιν, 2) γρ. κατορθώνουν, 3) τὰ περὶ δωροδοκίας τῶν Ρώσων καὶ χρηματισμοῦ τῶν ἑλληνικῶν μονῶν καταγγελλόμενα ἐνταῦθα δὲν στεροῦνται παντάπασιν ἀληθείας. Εἰς τὸ «Μωρὸν ἄλας», ὅπερ καὶ κατὰ τῷ 1933 ἐν τῷ «ἐπιμέτρῳ» σ. 57 ἐ ἀναφέρω τὸ περιεχόμενον φυλλαδίου «Νέα ἀγιορειτικὴ διακωμώδησις» ἐκδοθέντος τῷ 1898 ἐν Βουκουρεστίῳ ἀνωνόμως. Τὸ φυλλάδιον κατέστράφη, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειτο ἢ ἐξηγοράσθῃ καὶ ἐν μόνον ἀντίτυπον διετήρησεν ἡ Μονὴ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος ὑπ' ἀριθμ. 30) 1901. Ἐγράφη, ὡς ἔδεται, ὑπὸ τοῦ Γερ. Σμυρνάκη κατὰ τοῦ Λαυριώτου Ἀλεξάνδρου. Ἐντεῦθεν ἀνεδημοσίευσά μόνον τὸ μέρος τὸ φιλολογικὸν ὅπου ἐξελέγχεται ὁ Ἀλέξανδρος ὡς ἀμαθὴς καὶ πλαστογράφος. Τὸ β' μέρος, ὅπερ τότε ἀπεσιώπησα, διαλαμβάνει πόσα ποσὰ ἔλαβε παρὰ τῶν ξένων διὰ νὰ ἀπεμπολήσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ ἱερὰ τοῦ ἁγίου Ὁρους ἐδάφη μὲ ἀριθμοὺς πρόσωπα καὶ πράγματα. Τὰ ζῶντα πρὸ 50ετίας πρόσωπα μοῦ τὰ ὀμολόγησαν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ κατηγορούμενος ἀπεβίωσεν. Οὐδαμῶς ἐν τοῖς συγγράμμασί μου ἔκαμα περὶ τούτου λόγου. Τώρα ἐπειδὴ ὁ ἐπιζῶν ὑποτακτικὸς του ἐν Λαύρᾳ καὶ ὁ τοῦτου μαθητῆς (διευθύνων τὸ γραφεῖον τῆς Λαύρας) ἠσέβησαν κατ' αὐτὰς πρὸς ἐμέ, ἴσως διὰ μυριστὴν φορὰν, ἀναγκάζουμαι χάριν τῆς ἱστορίας νὰ κάμω τὴν ἐποκάλυψιν, Ὅταν τῷ 1890 ἦλθεν ὑπερδύος εἰς Ἀθῶ ὁ ἀείμνηστος Ἰωακείμ ὁ Γ' τὰ ὄργια ταῦτα ἐγένοντο

τῶν ὁμογενῶν, ἡμῶν δὲ μὴ δυναμένων, ἵνα φανῶμεν συνεπεῖς πρὸς τὰς χρηματικὰς καὶ ἄλλας αὐτῶν ἀδίκους ἀπαιτήσεις, αἱ Κυρίαρχοι ἡμῶν Μοναὶ κατεπάτουν τὰ ὄρια τῆς περιοχῆς τῶν Κελλίων ἡμῶν, ἀπηγόρευαν τὴν ἐκκοπὴν οἰκοδομησίμου καὶ καυσίμου ὕλης ἐκ τῶν ἡμετέρων δασῶν καὶ αὐτῶν παρὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ τυπικοῦ Κωνσταντίνου θ' τοῦ Μονομάχου (τύπος Γ'). Ἐτριπλασίασαν τὴν τιμὴν τῆς καυσίμου ὕλης πωλοῦντες ἀντὶ θῶν περίπου δραχμῶν 70 - 80 ὀκάδας καυσοξύλων, ὅπερ οὐδὲ εἰς αὐτὰς τὰς μεγαλουπόλεις παρατηρεῖται. Εὐροῦσαι δὲ αἱ Κυρίαρχοι ἡμῶν Μοναὶ ἄλλην Καλλιφορνίαν τὸν εἰσρεύσαντα ρωσικὸν χειμαρρῶν, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην στέγης μὴ ἐπαρκούσης αὐτῷ τῆς προτέρας ταπεινῆς, ἐδιπλασίασαν καὶ ἐτριπλασίασαν τὴν οἰκοδομησίμον ὕλην, πρᾶγμα ὅπερ ἥκιστα ἐνδιαφέρει τοὺς συναδέλφους ἡμῶν ρώσσους (διότι προκειμένου μόνον περὶ τῆς ἀδείας τῆς ἀνεγέρσεως τῶν κτιρίων καταβάλλουσι ἀγογγύστως 10.000, 20.000 καὶ 25.000 δραχμῶν ἐκτὸς τῶν ἰδιαίτερων φιλοδωρημάτων τῶν προϋσταμένων συναισθανόμενοι τὸ παράνομον τῶν τοιούτων πελωρίων καὶ μαγαλοπρεπεστάτων οἰκοδομῶν, αἵτινες οὐδὲ εἰς αὐτὰς τὰς μεγαλουπόλεις ἀπαντῶνται, καὶ ὧν ἡ ἀνεγερσις ἀστραπιαίως γίνεται) ἀσυζητητῆ ἀγοράζουσιν αὐτήν, ¹⁾ διὸ καὶ αἱ Κυρίαρχοι ἡμῶν Μοναὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν Κελλίων τὰς περιοχὰς κατεπάτησαν. Ἐφερον ἀνυπέβλητα προσκόμματα εἰς τὴν κουρὰν καὶ ἐγγραφὴν ἐν τοῖς Κελλιωτικοῖς ὁμολόγοις τῶν συνοδιῶν ἡμῶν, ἵνα κληρονομήσῃ καὶ μεταπωλήσῃ ταῦτα εἰς ἐπήλυδας καὶ ὑπερόγκους τιμάς, ἢ μεταβάλλῃ ταῦτα εἰς οἰνοπωλεῖα, ξενοδοχεῖα, καὶ ἄλλα διάφορα καταστήματα ποριζόμενα σεβα-

αὐτῷ γνωστά, καὶ ὁ πατριάρχης δὲν τὰ ἀπεσιώπησε. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τὸν τρωκρατῆσιν συνέταξε κατ' αὐτοῦ μετ' ἄλλων (αὐτὸ ἐπίστευεν ὁ Ἰωακείμ) ἕνα δραματικὸν λίβελλον καὶ οἱ Λαυριῶται ἤρχισαν τὸν πόλεμον φανερὸν διὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ καὶ θὰ ἔφενγεν ἀσφαλῶς, ἐὰν δὲν ἐκωλύετο ὑπὸ ἀνεχείας, ὡς γράφει ὁ ἴδιος. Ἐπάρχει εἰς τὴν Λαύραν κιβώτιον μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ πατριάρχου, ἣν ὅμως δὲν εἶχον καιρὸν νὰ μελετήσω. Ἄλλ' ὁ Πατριάρχης ἐκράτει καὶ ἀντίγραφα, ἅπερ ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ τὰ λιβάδια τῆς Λαύρας προσκομίσθησαν εἰς ἐμὲ παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς ἂν τὰ ἰδιόχειρα πατριαρχικὰ ἀντίγραφα προεφῆρονται ἐντεῦθεν. Ἐχω δέσμην ἄλλων διαφορῶν χειρογράφων καὶ ἐπιστολῶν. Ταῦτα ἐφύλακτον διὰ τὸ νὰ τὰ παρουσιάσω ἐπὶ δικαστηρίῳ, διότι κατήγγειλα τὸν βάνδαλον ὑπογραμματέα τῆς μονῆς, ὅστις ἐπειδὴ ἐχρειάζετο τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχείου τὰ ἐπέταξεν εἰς τὰ σκουπίδια κάτω ἀπὸ τὸ κάστρον ὡς ἄχρηστα πράγματα — ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς Ἀλεξανδρίτης. — Καὶ ἐξ ἄλλης πηγῆς ἐκράτησε μερικά. Εἰς ἕν εὐρύχωρον καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον, χωρὶς θύρας καὶ παράθυρα, εἶχον ρίψει ἄλλην ἀλληλογραφίαν. ταῦτα τὰ χαρτῖα εἶχον σκορπίσει οἱ γάτοι κνηγούντες τὰ ποντίκια! ἀπίστευτον, ἀλλὰ γεγονός. Ἐγέμισα 3-4 μεγάλα κιβώτια, ὅπως τὰ προικῶα σεντούκια, ὅσα δὲν εἶχον καταφάγει οἱ ποντικοὶ καὶ δὲν εἶχον ρυπάνει τὰ ἀφοδεύματα τῶν γάτων. Ἴσως καὶ ἐντεῦθεν ἔχω συλλέξει τὰ ἀντίγραφα, ἅπερ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσω εἰς τὸ ἡμέτερον ἀρχεῖον καὶ διὰ τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ διότι εἰργαζόμενη ἐκτοτε καὶ ἐδημοσίευσεν ἱστορικὰ τῆς Λαύρας, ἥτις κατέχει εὐτυχῶς τὰ πρωτότυπα. Τὴν ὀλιβερὰν ταύτην ἱστορίαν δὲν ἠδυνάμην εἰ μὴ νὰ φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα (βλ. τὰ κειμηλιαρχεῖα, καὶ ἡ βιβλιοθήκη τοῦ...Μεγίστου Λαύρας. Ἡ παρούσα κατάσταση αὐτῶν, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ἰα' τόμου ἐπετηρίδος ἐταιρίας βυζ. σπουδῶν, Ἀθῆναι 1935, σ. 317 - 320).

1) ἐνν. τὴν οἰκοδομησίμον ξυλείαν παρὰ τῶν κυριάρχων μονῶν.

στά ποσά ἐνοικίων. Νὰ πιέζωσι διαφόρους πτωχοὺς Κελλιῶτας μὴ δυναμένους, ὅπως συντηρήσωσιν, ὡς οἱ ρῶσοι πολυμελεῖς συνοδίας, ἵνα ἀποτίωσι διπλᾶ δροσίματα δι' ἀνυπάρχτους συνοδίας, καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα. Ἐπὶ παραδείγματι παρεβίασαν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ τὰς περιοχὰς Ἀνθίμου ἱερομονάχου Κελλιῶτου Κουτλουμουσιανοῦ, τῶν Ξηροποταμηνῶν Ἰωάννου Σάββα καὶ Ἰακώβου, τοῦ Ἰβηρίτου Κελλιῶτου Νεοφύτου ἱερομονάχου, τοῦ ἱερομονάχου Κοσμᾶ Χιλανταρινοῦ, τοῦ ἱερομονάχου Βαρθολομαίου Λαυριώτου ἐν Προβάτια. Ἡ ἱερὰ Μονὴ ζωγράφου κατέσχεν ὀλόκληρον τὸν ἐλαιῶνα τοῦ Σεραφεῖμ ἱερομονάχου Χιλανταρινοῦ Κελλιῶτου, καὶ ἄλλων Κελλιωτῶν τῆς αὐτῆς Μονῆς. Ἡ Μονὴ Καρακάλλου κατέσχετο τὸ Κελλίον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ πατρὸς Δανιὴλ Μοναχοῦ, ἡ αὐτὴ Μονὴ σκοπίμως δυστροπεῖ, ἵνα ἐγγράψῃ τὴν συνοδίαν τοῦ πατρὸς Ἀβερκίου μοναχοῦ, ἵνα τοῦτον ἀποθνήσκοντος κληρονομήσῃ τὸ Κελλίον. Ἐπίσης ἡ Μονὴ Λαύρας ἀρνεῖται, ὅπως συμμορφωθῆ ἢ μὲ τὰ καθεστῶτα καὶ ἐκδόσῃ ὁμολογίαν διὰ τὸ Κελλίον τοῦ Βαρθολομαίου ἱερομονάχου, ἡ ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου δι' ὅλων τῶν θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων κακῶς ἀπέβαλεν ἐννέα Γέροντας Ἑλληνας Κελλιῶτας μετὰ τῶν συνοδιῶν αὐτῶν κατασχέσασα τὰ περίλαμπρα Κελλία αὐτῶν. μὴ κορροσθεῖσα δὲ μόνον εἰς τὴν ἀποβολὴν καὶ κατάσχεσιν εἰς ἐπίμετρον σκοπίμως ἀφῆκεν, ἵνα καταρρεύσωσι μετὰ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν, μετατραπέντων οὕτω εἰς λειμῶνας καὶ σταύλους ἐν οἷς βόσκονται καὶ διαιτῶνται οἱ ἡμίονοι τῆς Μονῆς καὶ πλείστα ἄλλα ζῶα, ἐνθα ἐπὶ αἰῶνας ἐτελεῖτο ἡ τοῦ Σωτῆρος θυσία. ¹⁾ Οὐδόλωσ ἀπίθανον ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας τινὲς τῶν Κελλιωτῶν αὐτῆς νὰ ἔσφαλλον, ἡ Μονὴ ὅμως ὠφείλεν, ἵνα περιορισθῆ εἰς μόνην τὴν τιμωρίαν τῶν κυρίως ἐνόχων οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκ βάθρων καταστροφὴν τῶν Κελλίων καὶ τὴν ἀποβολὴν καὶ τῶν συνοδιῶν αὐτῶν, διότι οὐδεὶς νόμος ἔστω καὶ δρακόντιος πολλῶν δὲ μᾶλλον καλογερικῶς δι' ἀπλούστατον πταῖσμα, καταδικάζει τὸν πταίστην εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν. Πλὴν δυστυχῶς οὕτως ἔδει γενέσθαι ἵνα τὰ ἐξονομασθέντα Κελλία περιέλθωσιν ὑπὸ τὴν ἀμεσον κυριότητα τῆς τοῦ Καρακάλλου Μονῆς καὶ μεταβληθῶσιν εἰς ἐρείπια τὰ κτίρια αὐτῶν, καὶ ἐκμεταλλεύηται τὰ κτήματα αὐτῶν, καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα, ἅτινα ἀποσιωπῶμεν, τῶν ἐνδιαφερομένων Κελλιωτῶν φοβουμένων, ὅπως καταθέσωσιν αὐτὰ, ἵνα μὴ ἐπισύρωσι τὴν μῆνιν τῶν Κυριάρχων αὐτῶν Μονῶν. Τούτων ὅλων καταπληκτικώτερον ἦτο καὶ ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου προσώπου διδομένη ὑπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου πρὸς ἐγγραφὴν ὡς πρώτου εὐλογία ἢ καὶ ψυχομερίδιον λεγομένη. Τὸ ἐν λόγῳ ψυχομερίδιον προϊόντος τοῦ χρόνου ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ τριμεριδίου ἦτοι τοῦ τρίτου, οὐχὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ Κελλίου, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἀναγραφομένης τιμῆς, ἥτις πρὸ τεσσαρακοστικῆς ἦτο ἐλαχιστοτάτη ὡς κατὰ πολὺ μικροτέρα τῆς ἐν τῷ ἐσχάτως ἐκδοθέντι Σιγγιλίῳ καθοριζομένης, (ἄλλως οὔτε εἰς συζήτησιν ἠθέλησαν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ὅπως ἔλθωσιν, ἀλλὰ διαρρηδὴν ἠρνήθησαν ὅτε ἠρωτήθησαν ὑπὸ τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, ἐὰν συγκατατίθενται, ἵνα ἐπανέλθῃ ἐν τοῖς Κελλιωτικοῖς ὁμολόγοις τὸ πρὸ τεσσα-

1) Κακῶς ὁ μακ. Γεδεῶν ὠνόμασε τὰ τοιαῦτα διαλελυμένα κελλία «νεκροί», διότι οἱ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται, ἀλλὰ τὰ ἰδρύματα ἀνακαινίζονται (βλ. πατριαρχ. ἐφημερίδας σ. 112 ἔ. καὶ τὰς εἰκόνας).

ρακονταετίας παραβιασθὲν καθεστώς). ἤρξαντο λοιπὸν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ τὴν παραβίαν τῶν ὁμολόγων ἡμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἔδεκαπλασίαζον τὴν ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἀναφερομένην τιμὴν τοῦ Κελλίου, καὶ ἐνῶ ἔδει ἵνα ἡ Μονὴ συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τοῖς ὁμολόγοις τιμὴν νὰ λάβῃ 3, 7, 10, 20 μέχρι 25 λίρας, τὸ ἀνώτατον τριμερίδιον, ἐζήτησαν καὶ δυναστικῶς ἐλάβανον διὰ διαφόρων ἐκβιαστικῶν μέσων καὶ ἀπειλῶν 30, 40, 80, 100 καὶ 150 λίρας, οὕτω δὲ ἔλαβεν ἡ Μονὴ Χιλανταρίου ἀπὸ τὸ Κελλίον αὐτῆς τῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ γέροντος Νεοφύτου ἱερομονάχου λίρας 350 ἐντὸς τριετίας. Μὴ ἔχουσα τὸ σθένος καὶ τὴν δύναμιν, ἵνα διεκδικήσῃ τὰ δίκαια αὐτῆς ἢ συνοδία τοῦ Κελλίου ἠναγκάσθη ἐκοῦσα ἄκουσα, ὅπως καταβάλλῃ τὸ ἀνωτέρω ποσόν. Τὴν Μονὴν Χιλανταρίου ὑπερηκόντισεν ἡ Μονὴ Κουτλουμουσίου κατασχέσασα λόγῳ τριμεριδίου κτήμα τοῦ Κελλίου αὐτῆς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἀξίας τριακοσίων καὶ πλέον λιρῶν τοῦ Γέροντος τοῦ ρηθέντος κελλίου Διονυσίου ἱεροδιακόνου ἐπιβεβαρημένου διὰ διαφόρων ὑποχρεώσεων ἐξ 700 ὀθωμανικῶν λιρῶν καὶ ἐπέκεινα μὴ δυνηθέντος, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς παραλόγους καὶ ἀδίκους ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς Μονῆς. Ἄμα ὡς τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν τὸ ρηθὲν πραξικόπημα καθ' ἅπαν τὸ ἅγιον ὄρος κατετάραξε καὶ δικαίως ἅπαντας τοὺς Κελλιῶτας καὶ εἰς σκέψεις ἤρχισε νὰ ἐμβάλλῃ. Βλέποντες νὰ ζητῶσιν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ἡμῶν τριμερίδια 300 λιρῶν ἀπὸ πενεστάτους ἀομμάτους, ρακενδύτους καὶ στερουμένους καὶ αὐτὸν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἐπιβεβαρημένους δὲ καὶ μὲ δυσβάστακτα χρέη, Κύριος δὲ μόνος οἶδε τί ἔμελλε νὰ συμβῆ εἰς τοὺς εὐποροῦντας πως, ἠναγκάσθημεν ἵνα συσσωματωθῶμεν, καὶ ζητήσωμεν παρὰ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τὴν διόρθωσιν τοῦ προσγενομένου ἀδικήματος καὶ τὴν περιστολὴν τῶν ἐκδηλωθεισῶν διαθέσεων τῶν ἱερῶν Μονῶν πρὸς καταστροφὴν τῶν Κελλίων ἡμῶν. Δυστυχῶς δὲν εἰσηκούσθημεν, ἀλλὰ σκαιῶς ἀπεπέμφθημεν «πληγαίνετε ὅπου θέλετε τὰ αἰτήματά σας εἶνε παράλογα καὶ ἀντίκεινται πρὸς τὰ καθεστῶτα» ὡσεὶ καθεστῶς ἦτο, καὶ ἠκούσθη ποτέ ; ἡ ἀρπαγὴ κτήματος 300ων λιρῶν ἀπέναντι 18 μόνων λιρῶν τριμεριδίου ¹⁾ Πρὸ τῆς τοιαύτης ἀδιαλλάκτου στάσεως τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἠναγκάσθημεν, ἵνα ἀνανεθῶμεν εἰς τὰ σεβαστὰ πατριαρχεῖα πρὸς διευθέτησιν τῆς ἀναφύσεως ἔριδος. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπὶ τετραετίαν ὅλην βασανίσασα καὶ ἐξετάσασα συνοδικῶς τὰς τε ἀναφορὰς καὶ τὰ ὑπομνήματα ἡμῶν, τὰς ἀπαντήσεις καὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ πρακτικά τῆς ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τὴν ἐκθεσιν τῆς διορισθείσης τριμελοῦς ἐπιτροπῆς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ²⁾ ἐθέσπισεν ὀριστικῶς καὶ τελειωτικῶς καὶ ἀμετακλήτως ὡς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλῳ 4,434 ἐν ἔτει 1909 κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἱερῶ Σιγίλλῳ καθορίζονται τὰ περὶ τριμεριδίου, ξυλεύσεως δοσιμάτων Κελλιωτικῶν ὄριων καὶ τὸ ὁμοίομορφον τῶν ὁμολόγων. ³⁾ Εἰς τὴν δικαίαν καὶ σωτήριον ταύτην ἀπόφασιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρωτοστατούσης τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου ἀμέσως συνημορφώθησαν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ Ἰβήρων, Διονυσίου, Φιλοθέου καὶ ἀγίου Παύλου. Δυστυχῶς αἱ πλεῖσται τῶν ἱερῶν Μονῶν ἡγουμένον τοῦ πατρὸς Φιλίππου Καρακαλλινού,

1) Βλ. Ἀρχιμ. Χριστ. Κτενά, «ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἀγίῳ.. ἱερὰ καθιδρύματα...» Ἀθῆναι 1935, σ. 487ε. 835ε. 845ε. 2) Αὐτ. σ. 742· 751. 3) «Πατριαρχικὸν σιγίλλιον περὶ τοῦ Κελλιωτικοῦ ζητήματος...» Ἀθῆναι 1913.

Χαρίτωνος Κουτλουμουσιανού καὶ Στεφάνου Παντοκρατορινοῦ, ἔξαιρουμένων τῶν ἱερῶν Μονῶν Ζωγράφου, Ξενοφῶντος, ἁγίου Παντελεήμονος καὶ Κωνσταντίνου αἵτινες συνεμορφώθησαν καὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τῆς σεπτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεως. στερούμεναι ὅμως Κελλίων δὲν ἠδυνήθησαν, ἵνα καὶ ἐμπράκτως προβῶσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, ἀντέταξεν πείσμονα ἄρνησιν καὶ ἀπειθειαν εἰς τὰς ἱεράς ἀποφάσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὰς διὰ φρικτῶν ἄρῶν καὶ ἀναθεμάτων κατωχυρωμένας, καὶ τὸν ἱερόν ἡμῶν τόπον εἰς τὴν παρούσαν ἔκρυθμον κατάστασιν ἤγαγον. Εἰς μάτην ἢ Μήτηρ Ἐκκλησία τρεῖς ἀλέστευεν ἐξαρχικῶς τὸν ἅγιον Κασσανδρείας κυρ. Εἰρηναῖον. Εἰς μάτην ἢ μήτηρ Ἐκκλησία πολλάκις διὰ σεπτῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν ἐπιστολῶν, ἰδίως δὲ διὰ τῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1ης Δεκεμβρίου 1909 ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 8.988, καὶ 16ης Ἰουνίου 1911 ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 4.522 καὶ ὧν ἀντίγραφα ἐπισυνάπτομεν, ὑπεδεικνύετο τῇ ἱερᾷ Κοινότητι, ὅτι ἡ παράτασις τῆς ἐκκρεμοῦς καὶ ἀνωμάλου καταστάσεως, ἥκιστα συνεβιβάζετο πρὸς τὰ καλῶς ἐννοούμενα συμφέροντα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου κ.τ.λ. καὶ ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὴν ὀφειλομένην εὐλάβειαν πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις καὶ διατάξεις. Ἐφ' οὗ αἱ ἱεραὶ Μοναὶ οὐδόλως, ὡς φαίνεται, ἀπέδωκαν τὴν προσήκουσαν σημασίαν καὶ εὐλάβειαν καὶ ἐξακολουθοῦσι πολιτευόμεναι κατὰ τὸ δοκοῦν, ἢ παραγνώρισις καὶ ἀθέτησις τῶν διὰ φρικτῶν ἄρῶν κατωχυρωμένων ὄρων τοῦ ἱεροῦ Σιγίλλιου ἐκτὸς τῆς ἐνδεικνυομένης ἀπρεποῦς ἀνευλαβείας καὶ παρακοῆς πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἀποτελεῖ ἁμάρτημα φοβερὸν τὰ μέγιστα ἐπιβαρύνον τοὺς ἀπειθεῖς καὶ παραβάτας καὶ ἀγνώμονας, καὶ ὑπεδεικνύετο τὸ ἔκτροπον καὶ θεομισῆς τῆς τοιαύτης ἀγνώμονος καὶ ἀνευλαβοῦς πολιτείας καὶ συμπεριφορᾶς τῶν ἱερῶν Μονῶν κ.τ.λ.» ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κατάδηλον γίνεται. Δυστυχῶς, Σεβασμιώτατε Δέσποτα, ἡ ἱερὰ Κοινότης ἐθισθεῖσα νὰ παρακούῃ πάντοτε εἰς τὰς πατρικὰς καὶ φιλοστόργους ὑποδείξεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἄρχῶν, καταχρωμένη δὲ καὶ τὴν ἀνεκτικότητα καὶ μακροθυμίαν ἡμῶν τῶν πτωχῶν Κελλιωτῶν ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἀρνεῖται, ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἰκανοποίησιν ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν αἰτήσεων ἡμῶν, ὅλως δὲ ἀσυστόλως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἁγίου ἐξαρχικῶς ἀπεσταλμένου ἠθέτει καὶ ὑποσχέσεις καὶ ἐπίσημα πρακτικὰ (ἀντίγραφα τῶν ὁποίων καὶ ἐπισυνάπτομεν) καὶ οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐνεπαίξετο καὶ ἡμεῖς ἠδικούμεθα καὶ κατεπιξόμεθα. Ἐκθέσαντες λεπτομερῶς τὰ ἀνωτέρω τῇ ὑμετέρᾳ προσκυνητῇ ἡμῖν Σεβασμιότητι καὶ μετὰ ψυχικοῦ ἄλλοις περιγράψαντες ἀρκετὰ ἀδικήματα ἡμῶν καὶ τὸ ἀνώμαλον τῆς καταστάσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, ὅπερ οὐκ ὀλίγον συμβάλλει εἰς τοὺς καταχθονίους σκοποὺς ἐπληθύνων γνωστῶν μοναχῶν, ταπεινῶς ἐξαιτούμεθα τὴν ἐπιείκειαν τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἂν ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου ὑπερέβημεν ἐν τῇ ἀδαημοσύνῃ ἡμῶν ὠρισμένους τινὰς τύπους. Διὰ τοὺς ἐκτεθέντας ὅμως λόγους θερμῶς παρακαλοῦμεν Αὐτὴν ὅπως κατὰ τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν της ἰκανοποιηθῶσι τὰ δίκαια αἰτήματα ἡμῶν, ἅτινα εἰσὶ τὰ ἑξῆς :

Α'. Αἰτοῦμεν τὴν ταχεῖαν καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἱεροῦ Σιγίλλιου.

Β'. Αἰτοῦμεν τὴν διαρρῦθμιν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος· διότι τὸ ὑφιστά-

μενον εἶνε ὄλως ἄδικον, καθωρίσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1845, ὅτε τὰ ἔξοδα τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἀνήρχοντο εἰς 133.000 γροσίων (λίρ. 120 γρ. ὀθωμαν.) καὶ κατεβάλλοντο ὑπὸ μὲν τῶν Μονῶν γρόσια 105 δι' ἕκαστον ὄνομα, ὑπὸ δὲ τῶν σκητιωτῶν 71, καὶ ὑπὸ τῶν Κελλιωτῶν γρ. 37. Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ὅμως ἑβδομηκονταετῆς χρονικὸν διάστημα πλεῖστοι ὄσοι φόροι ὑπὸ διάφορα προσχήματα προσετέθησαν διὰ τὴν ἐπισκευὴν πυρποληθείσης στέγης τοῦ πύργου τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπερ ἕκτοτε παραμένει πάγιον, τοῦ φόρου τῶν ταβηλίων, ταχηρίων, χανέδων κ.τ.λ., καίτοι δὲ σήμερον ὁ προϋπολογισμὸς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ἀπὸ 133.000 γρόσια ἀνέρχεται εἰς 224.000 γρόσια ἴσως δὲ καὶ πολὺν περισσότερον ἑξακολουθεῖ νὰ φορολογῶνται μόνον τὰ 1408 ὀνόματα, καὶ οὕτω τὸ μὲν μοναστηριακὰ φρίσθησαν ἀπὸ 105 εἰς 160, τὰ σκητιωτικὰ ἀπὸ 71 εἰς 140 καὶ τὰ κελλιωτικὰ ἀπὸ μόνον 37 εἰς 150, ἤτοι εἰτετραπλασιάσθησαν, ἐνῶ τὰ μοναστηριακὰ ἐπεφορτίσθησαν μόνον κατὰ τὸ ἡμισυ μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἄλλων φόρων ταχηρίων κ.τ.λ. ἅτινα κατ' ἔτος ἀποτίμεν καὶ διαφόρων ἄλλων ὑποχρεώσεων ἡμῶν. Καίτοι γενομένης ἀπογραφῆς τοῦ 1885 ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εὐρέθη ὁ πληθυσμὸς ὁ νόμιμος τοῦ ἁγίου Ὄρους εἰς 5.526 ὡς καὶ εἰς τὴν δέλτον τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος κατὰ δὴλον γίνεται, ὅτι ὁ νόμιμος ἀριθμὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου ἀνέρχεται εἰς 6.245 (τὸ ἅγιον Ὄρος σελ. 129), καὶ ὅμως φορολογοῦνται μόνον 1.408 οἱ δὲ λοιποὶ μένουσιν ἀσύδοτοι, οὕτω δὲ ἡ Μονὴ Κωνσταμονίτου ἐνῶ ἔχει πληθυσμὸν 65 μοναχῶν φορολογοῦν μόνον 14, τοῦ Καρακάλλου 75 μόνον 16, Λαύρα 92, Βατοπαϊδίου 86 ἀπὸ 160 καὶ πλέον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ὅλαι αἱ Μοναὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον τοῦ νομίμου πληθυσμοῦ αὐτῶν φορολογοῦσιν, ἐνῶ διὰ τοὺς Κελλιώτας συμβαίνει ὄλως τοῦναντίον, διότι ἡ Λαύρα καταβάλλει τῇ ἱερᾷ Κοινότητι ταβήλια διὰ 68 κελλιωτικὰ ὀνόματα εἰσπράττει ὅμως ἄνω τῶν 130. ἡ Μονὴ Βατοπαϊδίου καταβάλλει 43 καὶ εἰσπράττει ἄνω τῶν 75, ἡ τοῦ Ξηροποτάμου καταβάλλει 2 καὶ εἰσπράττει 12, Σταυρονικήτα καταβάλλει 6 καὶ φορολογεῖ 36, τοῦ Γρηγορίου 2 καὶ φορολογεῖ 10 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. οὕτω δὲ ἕκαστον Κελλίον φορολογεῖται μὲ 100 δραχμὰς καὶ πλέον ἐτησίως, ἀντὶ ἐλαχιστοτάτου ποσοῦ ὅπερ θὰ ἐπλήρωνε κατόπιν ἀκριβοῦς καὶ δικαίας καταμετρήσεως καὶ φορολογίας μόνον τοῦ νομίμου πληθυσμοῦ. ἄλλως τε ἡ φορολογία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου δὲν ἀποτελεῖ δόγμα τι τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως νὰ καθιερωθῇ καὶ ὑφίσταται ἀπὸ ἑβδομηκονταετίας ἐνῶ ἤλλαξαν ροιζηδὸν αἱ περιστάσεις καὶ αἱ συνθήκαι τῆς βιωτῆς ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, τοῦτο δὲ ἀντίκειται καὶ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ γράμμα τῆς κελλιωτικῆς ὁμολογίας ἐχούσης ἐπὶ λέξει, «ὀφείλουσιν οἱ Κελλιῶται ἀποτίειν κατ' ἔτος τὰ ἐμπίπτοντα» ἤτοι τὰ κατ' ἔτος ἀναλογοῦντα καὶ αὐξομειούμενα ἐτήσια δοσίματα, οὐχὶ δὲ τὰ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα θεσπισθέντα ὡς ἡ ἱερὰ Κοινότης φρονεῖ. Ὅλως δὲ τοῦναντίον αἱ ρωσικαὶ σκῆται Σεραγίου καὶ προφήτου Ἥλιου, καίτοι δι' ἱερῶν Σιγιλλίων ἔχουσι νόμιμον πληθυσμὸν 150 καὶ 130 μένουσι παντελῶς ἀφορολόγητοι, καθότι ἰδρυθῆσαν καὶ ηὔξῃθησαν μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1845, γενομένην ἀπογραφὴν καὶ ὅμως ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος καταβάλλει μόνον 45 ὀνόματα, καίτοι κατοικεῖται ὑπὸ 2.000 περίπου. καὶ οὕτω οἱ μὲν ῥώσοι, καίτοι ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένοι ὑπὸ τε τῶν σεβαστῶν πατριαρχείων καὶ τῆς κυ-

βερνήσεως, ἀπολαύοντες ὄλων τῶν τελωνειακῶν ἀσυδοσιῶν, ἐν τούτοις μένουσιν ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ παντελῶς ἀφορολόγητοι, καὶ φορολογούμεθα μόνον ἡμεῖς οἱ Κελλιῶται καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς καὶ τέταρτον αἱ ἑλληνικαὶ Μοναί. ¹⁾

Γ'. Αἰτοῦμεν τὴν κατάργησιν τοῦ συστήματος τῆς διανυκτερεύσεως καὶ φιλοξενίας τῶν Σεριδαρέων ἐν τοῖς Κελλίοις ἡμῶν, διότι τῶν ἐν λόγῳ Σεριδαρέων στρατολογουμένων ἐκ τῆς ἑξατοτάτης κοινωνικῆς τάξεως ποικιλοτρόπως κατασκοπεύουσι τὰς διαφόρους ἐσοδούς τῶν Κελλίων ἡμῶν, σχηματίζουσι σαφῆ ἰδέαν περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως ἐνδὲς ἐκάστου ἡμῶν καὶ εἶτα ἀποδίδονται εἰς διαφόρους ληστείας καὶ κλοπὰς· διότι, δυστυχῶς Σεριδαρέοι ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος καὶ ἤδη εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Θεσσαλονίκης εὐρισκόμενον, διέπραξαν τὰς ληστείας τῶν ταχυδρομικῶν χρηματοδεμάτων τῆς Σκῆτης τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, καὶ τοῦ πατρὸς Παχωμίου Κελλιῶτου Φιλοθεΐτου, τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ ἱερομονάχου Γεωργίου Κελλιῶτου Λαυριώτου εἰς τὰ ὄρη, ἀφεθέντος ἐλευθέρου κατόπιν καταβολῆς 800 λιρῶν λύτρων, τὸν τραυματισμὸν τοῦ ἱερομονάχου Βικεντίου, τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Νικηφόρου μοναχοῦ Κελλιῶτου Βατοπαιδίου, καὶ τῶν Λαυριωτῶν Γερόντων Κελλιωτῶν Γαβριὴλ Μελετίου καὶ Παρθενίου καὶ τούτων ἀφεθέντων ἐλευθέρων διὰ καταβολῆς πολλῶν λύτρων καὶ πλείεστα ὅσα ἄλλα ἄτινα ἀποσιωπῶμεν κηδόμενοι ὑψίστων ἐθνικῶν συμφερόντων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἱερᾶς Κοινότητος.

Δ'. Αἰτοῦμεν τὸν διορισμὸν καὶ Κελλιωτῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὀργανικοῦ χάρτου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, ἵνα εἶτα ὁ ἐν λόγῳ ὀργανικὸς χάρτης ἔχῃ κῦρος καὶ ἰσχύν καὶ ἡ ἐφαρμοσίμος· διότι αἱ κατὰ καιροὺς παρασπονδαί, ἡ κατάφορος καὶ ἡκιστα εὐλαβὴς καταπάτησις ἱερῶν Σιγίλλίων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ἡ ἀθέτησις καὶ παραβίασις τῶν πρακτικῶν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀντιπροσώπων, ἡ κρύφα γενομένη σύνταξις τῶν τελευταίων τυραννικωτάτων δι' ἅπαντας τοὺς ὑποτελεῖς κανονισμῶν ἐπὶ σκοπῷ ἀποκλειστικῶς νὰ καταργήσωσι τὴν ἰσχύν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ἱεροῦ Σιγίλλίου, τοῦ καθορίζοντος μεταξὺ Μονῶν καὶ Κελλιωτῶν σχέσεις ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς ὁποίους κανονισμοὺς δὲν παραδεχόμεθα, ἐκλόνισαν τὴν πίστιν καὶ τοῦ ἐλαχιστοτάτου καὶ πλέον ἀπλουστέρου τῶν ὑποτελῶν ἡμῶν, δι' ὃ καὶ ὁ νέος ὀργανικὸς χάρτης ὡς ἀπορρυσῶν ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν θέσιν καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ πάντοτε θὰ προσκρούῃ εἰς διάφορα πατριαρχικὰ Σιγίλλια καὶ τὰ ἀληθῆ καθεστῶτα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου.

Ε'. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους βλέπομεν καθ' ἐκάστην τὴν ἐπὶ τῇ βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου καὶ προγράμματος καταστροφὴν τῶν Κελλίων ἡμῶν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ χρηματικούς λόγους, δὲν ἀπιστάμεθα δὲ μακρὰν, ἵνα ἴδωμεν τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ Κελλιωτικοῦ συστήματος, ὅπερ αἰῶνες αἰῶνων ἐσεβάσθησαν καὶ ἄγιοι δομητορες ἱερῶν Μονῶν καθιέρωσαν ὡς ἀπαραί-

1) Σημειωτέον, ὅτι ἡ Λαύρα ὡς ἔχουσα πληθυσμὸν ἐξωμονικῶν ἢ ἐξαρτηματικῶν τόνων, ὅσον ὅλαι αἱ μοναί, ὑπεστήριξε τὰς περὶ φορολογίας ἀπόψεις αὐτῶν. Κατεδικάσθη δὲ διὰ Σουλτ. φερμανίου τῷ 1808 διὰ τὴν τοιαύτην στάσιν.

τητον διὰ πλείστους λόγους, καὶ τὴν ὑπαρξιν μόνον 31, ἴσως δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐὰν δὲν ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τὰ ἐνδεικνύμενα τῇ περιστάσει κατ' ἄλληλα περιστατικά μέτρα, εἰς 40 καὶ 50 καὶ περισσοτέρων ἴσως ρωσικῶν καὶ τῶν ἄλλων 20 περίπου Ρουμανικῶν, Βουλγαρικῶν καὶ Γεωργιανῶν Κελτίων (διότι αἱ ἱεραὶ Μ. Γρηγορίου καὶ Σταυρονικήτα δὲν παύουσιν ὅπως, παρὰ τὰ καθυστώτα καὶ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα μετατρέπουσι καὶ προάγουσι καθ' ἑκάστην καλύβας μικροσκοπικὰς εἰς Κελτία περιωπῆς) καὶ νὰ ἀριθμῶνται καὶ διακρίνωνται μόνον εἴκοσι ἱεραὶ Μοναὶ ἀπέναντι 50 ἕως 60 ρωσικῶν καὶ ἄλλων Κελτίων καὶ σκητῶν ἀσυγκρίτως μεγαλοπρεπεστέρων καὶ πολυπληθεστέρων τῶν κυριάρχων ἱερῶν Μονῶν, ἐκτὸς τῆς βυζαντινῆς πράξεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου, τῆς καταστρεφάσης τὰ ἐννέα ἑλληνικὰ Κελτία περὶ ὧν ἀρκετὰ ἀνωτέρω ἐλέχθησαν. Ἡ ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων κατεδάφισεν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸ ἐν Καρυαῖς αὐτῆς Κελλίον τοῦ τιμίου Προδρομοῦ, ἀνήγειρε πολυτελεστάτην οἰκοδομὴν χρησιμοποιομένην ἤδη εἰς καφεΐα καὶ κουρεΐα !!! καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ᾠκοδόμησε τὰ ἀποχωρητήρια τοῦ καταστήματος !!! ἡ ἱερὰ Μ. Λαύρας τὰ Κελτία αὐτῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου (τῶν ἐκκλησιαστικῶν ¹⁾) καὶ τὸ Κελλίον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μετέτρεψεν εἰς ξενοδοχεῖον, ἀρτοποιεῖον, ὄπλοποιεῖον παντοπωλεῖον κ.τ.λ. ἡ ἱερὰ Μονὴ Δοχειαρίου τὸ Κελλίον αὐτῆς τῶν ἁγίων 5 μαρτύρων μετέτρεψεν εἰς κατάστημα ζαχαροπλαστικῆς καὶ παντοπωλεῖον καὶ κατάστημα νεωτερισμῶν καὶ πολυτελείας, ὡς καὶ ἡ ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου εἰς ἴδιον κατάστημα τὸ Κελλίον αὐτῆς τῆς ἁγίας Τριάδος. ἡ ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου δι' ὅλων τῶν θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων ἀπέβαλε τὸν ὑπερενηκοντούτιδα θεμελιωτὴν καὶ κτήτορα τοῦ Κελλίου τῆς Ὑπαπαντῆς ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος, μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς κουρεῖον, οἰνοπωλεῖον, ξενοδοχεῖον κ.τ.λ., καὶ προσπορίζεται ἤδη τὸ σεβαστὸν ποσὸν 100 λιρῶν περίπου ἑτησίως. ἡ ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρα κατεδάφισε τὸ ἀρχαῖον Κελλίον τοῦ ἁγίου Γεωργίου (τὸ τοῦ Καλαθᾶ) ὡς καὶ τὴν βυζαντινὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν ἐστολισμένην διὰ τοιχογραφῶν λαμπρᾶς, ἐρχαίας βυζαντινῆς τέχνης, ὅπερ καὶ ὑπὸ τοῦ Σερβασμωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. κ. Θεοκλήτου ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐπισκεφθέντος τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον ἐθεωρήθη καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἔργον ἀσεβές» ἐκ συμπτώσεως εὐρεθέντος κατὰ τὴν ὥραν τῆς κατεδάψεως, καὶ ἀνήγειρε τὴν περίλαμπρον ἤδη ὀρωμένην στοὰν ἐνοικιασθεῖσαν εἰς διαφόρους ἐμπορευομένους καὶ ἐπαγγελματίας. ἡ Μονὴ Ξηροποτάμου κατηδάφισε τὸ ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτῆς εὐρισκόμενον Κελλίον τῆς ἁγίας Τριάδος πωλήσασα τὴν οἰκοδομήσιμον ξυλείαν αὐτοῦ, καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα ἀποτελοῦντα ὀλόκληρον τόμον, ἅτινα παραλείπομεν δι' εὐνοήτους λόγους. Καὶ οὕτω τὰ ἱερὰ ἡμῶν Κελτία ἀπὸ σεμνεῖα προσευχῆς καὶ δεήσεως ὑπὲρ τῆς τοῦ σύμπαντος εἰρήνης καὶ καταστάσεως εἰς ἃ ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους [κατέφευγον] πλὴν τῶν κυ-

1) Γράφει «τὸ ἐκκλησιαστικὸν» ἢ «τὸ Κοιμητήριον», ὅπερ σώζεται μέχρι σήμερον εἰς ταφὴν τῶν Καρεωτῶν ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ Πρωτάτου, δηλ. σώζεται ὁ ναός, εἰς τὰ οἰκήματα ἐκάθηντο οἱ νεώκοροι ἦτοι οἱ «ἐκκλησιαστικοὶ» ὡς ὠνομάζοντο ἐν Ἀθῶν. Ἡ Λαύρα κατ' ἔγγραφον τοῦ Ἀπριλίου 1749 παρεχώρησεν εἰς τοὺς Καρεώτας κελλιώτας νὰ ἐπισκευάσουν τὸ Κοιμητήριον ὅπερ «ἐσαθρῶθη ἐκ τῆς πολυκαιρίας» καὶ ἔκτοτε ἀνήκει εἰς αὐτοὺς δηλ. ἡ μονὴ ἀπεξενώθη.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

— Ἡ «Κιβωτὸς»

Τὸ φίλον καὶ ἔγκριτον περιοδικὸν ἢ «Κιβωτὸς» νομίζομεν ὅτι ἤρχισε νὰ χάνη τὸν δρόμον της δογματικῶς. Ἦρχισε πλεόν νὰ παραδέχεται τὰς πλάνας τοῦ Μακράκη, ἐν αἷς πρώτην θέσιν κατέχει τὸ «τρισυνθέτον τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ναὶ μὲν μετὰ δυσκολίας δέχεται τὴν δημοσίευσιν τῶν στηλιτευόντων τὰς δοξασίας τοῦ Μακράκη ἄρθρων τοῦ κ. Κ. Παπασπύρου, λίαν δὲ εὐχαρίστως τῶν τοιούτων ὑπὲρ τοῦ Μακράκη, ὡς εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 ἄρθρον τοῦ κ. Χαρ. Κυριαζῆ τοῦ καὶ Ἀναστασίου περὶ τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ τοιαῦτα θέματα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χειρίζεται πᾶς τις, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἡ οἰκονόμος τῆς θείας χάριτος, ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία, καὶ ὅταν ὑπάρχη πρὸς τοῦτο λόγος. Πολὺ δὲ ὀλιγότερον εἶναι θεμιτὸν εἰς οἰονδήποτε αὐτοχειροτόνητον θεολόγον νὰ γράφῃ ἐλεύθερα ὅ,τι θέλει, πρὸς βλάβην μεγίστην τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ἀνεξελέγκτως.

Καὶ ἄλλοτε ἐλέχθη ὅτι πρέπει ἡ ἱερά Σύνοδος νὰ συστήσῃ γραφεῖον ἐλέγχου διὰ τὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ ὥστε νὰ μὴ κυκλοφοροῦν ταῦτα, ἀναμασῶντα πλάνας αἰρετικὰς, αἰτινες ἔχουν

καταδικασθῆ ὑπὸ τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας. Ὑπέχει λοιπὸν μεγάλην εὐθύνην ἡ «Κιβωτὸς» διὰ τὴν στάσιν της αὐτὴν, δεχομένη τοιαῦτα βλάσφημα δημοσιεύματα.

Ποραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Παπασπύρου δημοσιευμένα εἰς τὰ φύλλα τῆς «Κιβωτοῦ» τῶν μηνῶν Ἰουρίου, Ἰουλίου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου ἄρθρα, διαλαμβάνοντα γενικῶς τὰς πλάνας τοῦ Μακράκη.

Εἰς ἄλλην στήλην βλέπει ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀναίρεσιν τοῦ τρισυνθέτου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων, σελὶς 361·362.

—Καὶ νέον ὀλίσθημα

Μετὰ τὸν Foulton Oursler, ὅστις ἔγραψε τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ με πνεῦμα βλάσφημον καὶ ἀνιερον, ἰδοὺ καὶ νέος Oursler, θεολόγος αὐτὸς Ἕλλην, ἔγραψε τὸν βίον τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸν ὑπεριερον πάντων τῶν προφητῶν καὶ τὸν ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ υἱὸς τῆς ἐρήμου», βιβλίον ἐκτυπωθὲν εἰς τὰ τυπογραφεῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ζηλώσας καὶ οὗτος δόξαν Ἠροστράτου, ἀγωνίζεται διὰ τῆς χυδαίας του φρασεολογίας καὶ ἀναρμόστου, καὶ δῆθεν ρε-

ρίως μοναχῶν καὶ τῶν ὁσίων καὶ ἁγίων μαρτύρων Ἀθανασίου τοῦ Λαύρας (960) Νεκταρίου τοῦ Ἀθωνίτου (1470), Κυπριανοῦ τοῦ Νεομάρτυρος (1679), Νείλου τοῦ μυροβλήτου (17ου αἰῶνος) τοῦ πρώτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαχαίρα παραδοθέντων Κελλιωτῶν (1282) κ.τ.λ. κ.τ.λ., [καὶ ἀπερ] εὐρον ἐν πάσῃ ἐποχῇ Πατριάρχαι (Ἀθανάσιος Γ' ὁ Πατελάριος ἐκ τοῦ γένους Παλαιολόγων (1652), Σεραφεῖμ Β' ὁ Ἀκαρνάν (1768) κ.τ.λ., καὶ ἱεράρχαι καὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς κληρικοὶ Νικόδημος Νάξιος (1809) κ.τ.λ., φεύγοντες τὰς πικρίας τῆς πολυτύρβου καὶ πολυμερίμου κοινωνικῆς κονίστρας ἡσυχαστήριον θεοσκέπαστον καὶ ποιητικόν, ἐν ᾧ ἀναπνέοντες ἄερα μὴ πιέζοντα τὰ στήθη αὐτῶν [ἐπέτυχον] νὰ διάγῃσι βίον ἡρεμον καὶ ἀπράγμονα μελετῶντες ἐν τοῖς σπουδαστηρίοις τούτοις τῆς κατὰ Θεὸν φιλοσοφίας τὸ ἐπίκηρον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

(ἀκολουθεῖ)

αλιστικής περιγραφῆς, νὰ καταβιβάζῃ τὸν τίμιον Προδρόμον ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν βάθρον εἰς τὸ ἴσοιόν τὸν ἀνεβίβασε πρῶτον ἢ ἀνωτέρω ὁμολογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ εἶτα ἢ ὁμόφωνος χριστιανικὴ παράδοσις.

Εἰς τὴν σελίδα 36 γράφει: «ὦραϊο στάδιο κι' αὐτὸ γιὰ τὸν Ἰωάννην, ἀρητικόν. Νὰ κατεβεῖ δηλαδὴ καὶ νὰ πάει ἔξω ἀπὸ τ' ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδη καὶ ν' ἀρχίσει εἰς βροσιές».

— «Νὰ ὁ Ἡλίας πού ξανάρθε, θὰ λείπει ὁ λαός. Καὶ αὐτὸς θὰ φωνάξῃ πρὸ δυνατά: Ντροπή, οὐκ ἔξεσι ὑμῖν». Σελὶς 44 γράφει: «Κι' ἐκεῖνος (ὁ Ἰωάννης) σὰν Ἰνδὸς φακίρης, ἀρχισε νὰ μαγεύει τὰ φίδια τῆς Ἰουδαίας».

Σελὶς 57 «... Ἐκείνη τὴν ὥρα, (εἰς τὴν βάπτισιν) γράφουν τὰ ἱερά μας βιβλία, ἤρθε τὸ περιστέρι καὶ κάθισε εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Θᾶταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο περιστέρι πὸν ἔστειλε ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς κιβωτοῦ ὁ Νῶε, νὰ δεῖ ἂν τελείωσεν ὁ κατακλυσμός. Καὶ τὸ περιστέρι δὲν βροῆκε τότε τόπο νὰ καθίσει, τότε βροῆκε τόπο καὶ κάθισε...».

Ὅταν ἦλθε νὰ ἐλέγξῃ τὸν Ἡρώδη διὰ τὴν μοιχείαν γράφει, σελ 64 «... Μιὰ καὶ δυὸ βροῆθηκε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ. Ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσε ὁ λαός, σὰν τὴν οὐρὰ τοῦ κομήτη. Ἄγιος ὅπως ἦταν, ἔξαλλος μ' ἓνα καλάμι στόνα χέρι καὶ μιὰ πέτρα στό ἄλλο, ἀρχισε τὴν καντάδα του!!!

— Οὐκ ἔξεσί σοι

— Οὐκ ἔξεσί σοι

Ὁ λαὸς κρατοῦσε τὸ ἴσος... ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπνευ νερό. Ὁ Γιοχανὰν (Ἰωάννης) κάθε βράδου ἀποτραβιόταν καὶ κάθε πρωὶ ξαναγύριζε μὲ τὸ τσούρο κι' ἀρχίζε τὸ πετροβόλημα. Ἄρχισε μάλιστα νὰ διαγράφεται ὁ κίντυνος νὰ πα-

ραβιάσει εἰς πόρτες τοῦ παλατιοῦ. Καὶ τότε ποιὸς τὸν κρατοῦσε; Μιὰ μέρα λοιπὸν πού μάλωνε, καλὴ ὥρα ὅπως στά χρόνια μας ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης, ἤρθαν καὶ στάθηκαν γύρω-γύρω πεζοῦρα καὶ καθαλαροί... ὄρμησαν καὶ τὸν πιάσανε. Ἀστεία εἰκόνα... τὸν δέσανε μὲ προσοχὴ νὰ μὴ ματώσει καὶ τὸν ἐκλείσανε στὸν Μαχαιροῦντα».

Σελὶς 69 γράφει: «... ἓνας μέγας λογοτέχνης ἔγραψε γιαντὴ τὴ γυναικὰ (τὴν Ἡρωδιάδα). Καὶ ἐξηγεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γιὰ τὸν προφήτη, ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ φλόγα καὶ κολασμένο πάθος γι' αὐτὸν τὸν ἀρσενικὸ παρθένο. Ἀκούει τὴν ἀντίκριμα του φωνὴ κι' ἀνατριχιάζει ἀπὸ ἐρωτικὸ πυρετό». Ὅταν ἔφενυγεν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοὺς ἔλεγε, «ἄντε γιά σας».

Ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα παρεθέσαμεν ἀνωτέρω, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ φραστικὸν ὕφος τὸ ὁποῖον θέτει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, κατασπιλῶναι ὁ συγγραφεὺς οὗτος τὴν καθαγιασθεῖσαν διὰ τῆς παραδόσεως προφητικῆν ταύτην φυσιογνωμίαν· πᾶς δὲ χριστιανὸς ἔχει καθήκον νὰ τηρῇ ἐπιφυλακὴν καὶ νὰ διατελῇ ἐν ἐγρηγόρσει· διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς λογοτεχνικῆς δῆθεν ἐπεξεργασίας, κατὰ φαντασίαν, ἔξυφαίνονται περὶ τὴν παράδοσιν διάφορα ἀχρεῖα μυθεύματα ἐπινοηθέντα ὑπὸ δῆθεν μεγάλων διανοουμένων, ἀλλ' αἰσχροῶν οὐχ ἦττον καὶ ἐπιδιωκόντων ν' ἀνασκαλεύσουν τὸν κοινωνικὸν βούρκον, διὰ νὰ παραστήσουν κατὰ τρόπον ὤμόν, ὅπως φαντάζονται οἱ ἀνεκδιήγητοι αὐτοὶ λογοτέχνη, τὴν κοινωνικὴν ἐξαχρείωσιν τῆς ἐποχῆς ἣν περιγράφουν. Διὰ νὰ ἐξασκηθῇ οὗτος εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὸν ρεαλισμὸν, ἔπρεπε νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐνδὸς ἀναλόγου πρὸς τοῦτο προσώπου, κατωτέρου,

καὶ ὄχι τοῦ μεγάλου Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ τοῦ Σωτῆρος μας.

Οἰκτιρομεν τὸν θεολόγον συγγραφέα τοῦ «υἱοῦ τῆς Ἐρήμου», ὅστις ἐξήλωσε δάφνας λογοτεχνιάς, οἰκιοποιηθεὶς μυθεύματα ἐκ δανεισμοῦ προερχόμενα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκάλυψε, ἐνῶ πᾶν ἄλλο ἢ συντελοῦν ταῦτα εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς εὐσεβείας.

Ἡ ἐν τῇ « Ἐνορίᾳ » καταχωρηθεῖσα κριτικὴ τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου ὑπὸ τοῦ Χ. Μ. Ε. ἐθεωρήθη λίαν ἄστοχος, κατὰ τὴν γνώμην γνωστοῦ του θεολόγου.

Ἐπανερχόμεθα εἰς ὅ,τι ἐγράψαμεν εἰς τὴν σελίδα 178-1954 τῆς « Ἁγιορ. Βιβλιοθήκης » συνιστῶντες εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς κ.κ. Σπυρίδωνα, ἐκ τῶν κορυφαίων ἱεραρχῶν μας, νὰ ἰδρῦσουν Γραφεῖον ἐλέγχου θρησκευτικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν. Καὶ τὰ μὲν ὠφέλιμα νὰ ἐγκρίνουν τὰ δὲ ψυχοφθόρα νὰ παραδίδουν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον.

Ποῦ βόινομεν, ἅγιοι ἀρχιερεῖς;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Οἱ Σλάβοι εἰς ἅγιον Ὅρος

Ἡ ἱστορία τῆς δράσεως ὀρισμένων μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους διαπιστώνει πόσον ὀλίγον ἱερὰ ἀσκητήρια καὶ πόσον πολὺ πολιτικὰ παρατηρητήρια εἶναι τὰ σλαβικά μοναστήρια τοῦ Ἀθωνος. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστώτος αἱ ρωσικαὶ μοναὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους ἦσαν κατ' οὐσίαν μυστικαὶ ναυτικαὶ σκοπιαὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς «ἀδελφοὺς» τῶν μονῶν ἦσαν μετρηφισμένοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ρωσικοῦ ναυτικοῦ. Ὁσαύτως εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ «μοναχοὶ» τῶν βουλγαρικῶν μονῶν ἔδρασαν ἀνθελληνικώτατα καὶ διενήργουν βουλγαρικὴν προπαγάνδαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος πρὸς διάσωσιν τῆς Νοτίου Μακεδονίας καὶ ἐπὶ βαλκανικῶν

πολέμων. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἄγνωστοι αἱ ὑπὲρ τῆς Νοτιοσλαβίας μηχανορραφαὶ τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν σέρβων σλαβικῶν Μοναστηρίων τῆς περιοχῆς τῆς Χερσονήσου. Συνεπῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθῆ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις μὲ ζῶηρον ἐνδιαφέρον τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Μόσχας καὶ σλαβικῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, αἵτινες ἀνασυνεδέθησαν προσφάτως καὶ γίνονται πάλιν στενώταται, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Ἀθήναις σοβιετικοῦ πρεσβευτοῦ κ. Σεργκέεβ εἰς τὰς ρωσικὰς μονάς. Διότι εἶναι πολὺ εὐγλωττον καὶ τὸ γεγονός ὅτι αἱ μοναὶ αὐταί, ὡς καὶ αἱ βουλγαρικαί, περιέργως πῶς ἀνέλαβον ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν μαρασμὸν εἰς τὸν ὅποιον εἶχαν περιπέσει κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἀμελλίκτου ἐναντίον τῆς θρησκείας διωγμοῦ τοῦ Ρωσικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

— Ἀπερία

Νέαν ὁρμὴν προσέλαβε τελευταίως ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐκστρατεία εἰς τὸ παραπέτασμα : Οὕτως, ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας, ὅπου αἱ ἐφημερίδες ζητοῦν εὐρυτέραν προπαγάνδαν τοῦ ἀθεϊσμοῦ, οἱ ἐρυθροὶ ἀντίχριστοι μαινόνται καὶ εἰς τὰς χώρας τῶν δορυφόρων : « Ἡ Τσεχικὴ ἐφημερίς «Νόβα Σβομπόντα» — λέγει τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης — ἐπικρίνει τοὺς ἐξακολουθοῦντας νὰ ἀσκοῦν τὰ χριστιανικά των καθήκοντα, «ἐνῶ οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ ὑπῆρξεν Ἰησοῦς Χριστός». Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν κατηργήθη ὁ ἐορτασμός τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ διετάχθη ὅπως ἡ ἡμέρα τῆς ἀνεξαρτησίας (τῆς ἀπελευθερώσεως ὑπὸ τῶν Ρώσων) ἐορτασθῆ τὴν 21ην Αὐγούστου, ἡμέραν Σάββατον, ἢ δὲ 22α Αὐγούστου, ἡμέρα Κυριακὴ, κατὰ τὴν ἐργάσιμον». Ἀλλά, ἂν ὁ Χριστὸς οὐδέποτε ὑπῆρξεν, οἱ ἅγιοι δὲν τιμῶνται καὶ ἡ Κυριακὴ γίνεται ἐργάσιμος, διὰ τὴν μὴ πηγαίνῃ ὁ κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διερωτᾶται κανεὶς : Ποίαν θρησκείαν ἀντιπροσωπεύουν, λοιπόν, οἱ διάφοροι Πα-

τριαρχοί, Ἐπίσκοποι καὶ Πριμάτοι, πού ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας ;

— Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διέκοψε τὰς σχέσεις μετὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Χριστόφορον, ὁ ὁποῖος ἀνέθεσε παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς τὰ καθήκοντα τοῦ Ἐξάρχου Ἀμερικῆς εἰς τὸν ἀπελευνόμενον ψευδοεπίσκοπον Ἀρσένιον Σάλταν.

— Ὁ Ἀλέξης εἰς Παλαιστίνην

Καθὰ τηλεγραφεῖται ἐκ Μόσχας, ἐπισημῶς ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς «θεοσεβοῦς» σοβιετικῆς κυβερνήσεως ὅτι ὁ «Πατριάρχης Ἀλέξιος» θὰ ἐπισκεφθῆ ἑνὸς τῶν προσεχῶν μηνῶν τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπ' ἄρκετον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἀνακοίνωσις μάλιστα σημεῖοι ὅτι «εἰς τὸ ταξειδίον αὐτὸ ἀποδίδεται μεγίστη σημασία». Πρὸς τί ὅμως τὸνίζεται τὸ τελευταῖον τοῦτο; Οὐχὶ βεβαίως διὰ νὰ χαρῆ τὸ «φιλόχριστον» πλήρωμα τοῦ Μαλεγκῶφ. Ἀκριβῶς, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς μεγίστης σημασίας τοῦ εὐλαβοῦς τοῦτου προσκυνήματος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστηθῆ ἢ προσοχὴ πρωτίστως μὲν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖ χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων, καὶ γενικῶς, τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανῶν. Ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης, ἢ δεινῶς χειμαζομένη πάλιν, θὰ ὑποστῆ νέαν ἐπίθεσιν. Καὶ πρέπει νὰ βοηθηθῆ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐλευθέρων χριστιανικῶν. Διότι ὁ Πατριάρχης Ἀλέξης ἔχει καταρτίσει πρὸ πολλοῦ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ ἀντιχριστιανικὰ του σχέδια—ὡς κοινὸν ὄργανον τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ρωσικῆς ἐπιβολῆς—καὶ πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ τὰ «θεοσεβῆ» αὐτὰ σχέδιά του. Ἄν, ἐννοεῖται, ἀφειθῆ ἀνεμπόδιστος νὰ παραπλα-

νήσῃ, ἐκμαυλίσῃ καὶ διαφθείρῃ τοὺς ἐλληνοφώνους καὶ ἄλλους ὀρθοδόξους τῆς Παλαιστίνης.

— Δωρεαὶ καὶ ἐπισκέψεις εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν

— Τὴν 10ην Ἰουλίου ἢ G.O.Y.A. τοῦ Κλήβελαντι, Ὁχάιτο, παρέδωκεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ὀκτὼ χιλιάδας τόμους ὡς εἰσφορὰν αὐτῆς εἰς τὸν ἔθνηκον ἔθρονον τῆς COYA διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Τὴν παράδοσιν ἐνήργησεν ἐκ μέρους τῆς COYA τοῦ Κλήβελαντι, Ὁχάιτο, ὁ κ. Γ. Πουρνάρας, πρόεδρος τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθράνου.

— Τὴν 16ην Ἰουλίου ἐπισκέφθη τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὁ Σύριος Ἀρχιεπίσκοπος Τολῆδο Ὁχάιτο, Σεβ. Samuel David. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ λαμπρὸν αὐτὸ Ἰδρυμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

— Τὴν 31ην Ἰουλίου ἐπισκέφθη τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν ὁ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰω. Καρμίρης. Ὁ κ. Καρμίρης παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς μας καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ Ἀκαδημαϊκὰ προβλήματα τῆς Σχολῆς. Ταῦτοχρόνως ἀνηγγέλθη ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Καρμίρη ὡς γενικοῦ ἀντιπροσώπου ἐν Εὐρώπῃ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Θεολογικοῦ Περιοδικοῦ τῆς Σχολῆς.

— Τὴν 4ην Αὐγούστου ἐπισκέφθη τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν ὁ Βουλευτὴς Πειραιῶς κ. Γ. Τζατζάνης.

— Τὴν 12ην Αὐγούστου ἐπισκέφθη τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ κοσμητικῆς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πα-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΗΤΟΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ
Δευτέρα επίσκεψις τοῦ Ἀνδρέα

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 324)

Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν οἱ γονεῖς μας, μᾶς ὠδήγουν εἰς τὰς θείας ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, μολοντί ἡ οἰκία μας ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς πόλεως. Ἐγνωρίζον ἐκ πείρας ὅτι πραγματικὴ ἀρετὴ καὶ ἀμετάβλητος εἶναι ἐκείνη, ἣτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς θρησκείας· ἡ θρησκεία, ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπόσχεται διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἐπιφέρει καὶ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς πολυαριθμοὺς ἐπιγείους θλίψεις. Ἐγὼ ἠρνούμην ὅλας τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀπεποιούμην νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν· παραβιάζόμενος νὰ ὑπακούσω εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἐμουργούριζον τὸ τέλος τῆς προσευχῆς, τὴν ὁποίαν μὲ ἐδίδασκον, καὶ ἀπεδοκίμαζον αὐτὴν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου· ἦμην ἀφηρημένος, ὅταν εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὸ πνεῦμα μου ἐπεθύμει πάντοτε ἐνόχους διασκεδάσεις· ἄθλιος καὶ ἄφρων ὅπου ἦμην, δὲν εἶχον ποσῶς

νεπιστημίμου Χάρβαρντ, Dr. K. Conant.

— Τὴν 22αν Αὐγούστου ἐπεσκέφθη τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν ὁ διαπρεπὴς δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς κ. Κωστῆς Μπαστιάς. Ὁ κ. Μπαστιάς παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον παραιτηδὲν ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ ἐξέφρασε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ἐν τῇ Θεολογικῇ μας Σχολῇ.

* Ἀπὸ τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης ἀποστολεύς: Χρ. Ἀσπρομάτης.

πίστιν.

Ἡ ἀνόσιος αὐτῆ ἀπιστία ἔμελλε βραδύτερον νὰ μοὶ προξενήσῃ πολλὰς λύπας, μὲ ἔκαμε νὰ χύσω πολλὰ πικρὰ δάκρυα· ἡ ἀχαριστία εἶναι τὸ μισητότερον ὄλον τῶν ἐγκλημάτων, καὶ δὲν ἦμην τότε πάρα πολὺ ἀχάριστος πρὸς τὸ ἀνώτατον Ὄν·

Ἔ! ἀληθῶς μεγαλοποιεῖτε τὰς ἀμαρτίας σας, διέκοπεν ὁ Ἀνδρέας, βλέπων τὸ μέτωπον τοῦ καλογέρου νὰ συγκαλύπτεται μὲ μελαγχολικὸν δάκρυ· εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἴσθε τόσο ἐνοχος ὅσον ἠθελήσατε νὰ παραστήσητε.

— Παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβ. ἔργον ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι νὰ ὑποθέτῃ πάντοτε τὸ καλόν· ἐκτὸς τούτου πάντοτε πᾶς τις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κρίνει ἐξ ἰδίων του τὰ ἀλλότρια. Οὐδόλωσ, τέκνον μου, μεγαλοποιῶ τὰ σφάλματά μου, λέγων ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξιλεωθῶ διὰ ταῦτα μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς.

— Συγχαρῆσατέ με· διότι σᾶς διακόπτω, εἶπεν ὁ εὐαίσθητος Ἀνδρέας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ δεινότης τῶν ἐγκλημάτων σας, πτωχὲ καλόγερε, συγχωρεῖται· μὴ λησμονήτε ὅτι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀτελεύτητον· ἐν δάκρυ μετανοίας, εἰλικρινῶς χυνόμενον, δύναται νὰ συγχωρήσῃ μέγιστα κακουργήματα. Ἐξακολούθησον, ἐξακολούθησον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἡ ἀνόητος φιλοδοξία

Ἡ εὐσεβὴς μου μήτηρ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰακώβ, κατεθλίβετο βλέπουσα νὰ ζῶ ἐναντίον τῶν θελήσεών της. Ἡμέραν τινὰ «μὴ πιστεύης, μοὶ ἔλεγεν, ὅτι δύναταί τις ποτὲ νὰ γείνη εὐτυχὴς ὅταν παραιτεῖται ἐντίμων αἰσθημάτων· ἡ ἀσέβεια ὀδηγεῖ ὀρμητικῶς εἰς κακίας· καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ αἵσχους καὶ τῆς αἰμίας κλείουσι ὁλοὺς τοὺς δρόμους τοὺς ὀδηγοῦντας τὸν

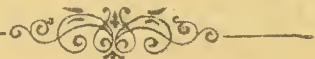
ἄνθρωπον εἰς τὸν παράδεισον· τινὲς ἐπὶ τῆς ὕλικῆς των εὐημερίας στηριζόμενοι νομίζουν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς· καὶ λοιπόν! τέκνον μου φθάνει ἐποχή, καθ' ἣν αἱ διὰ ψεύδους καὶ ἀτιμίας οἰκοδομηθεῖσαι οἰκίαι κατακρημνίζονται αἴφνης. Αἱ ἀτιμῖαι των ἀπεγυμνώθησαν, αἱ πανουργίαι ἐγνωρίσθησαν, αἱ δυστυχῖαι πίπτουσι κατ' αὐτῶν· ἡ ἀλήθεια ἀνεγνωρίσθη.

Τότε οἱ ἄνθρωποι οὗτοι μένουσι μόνοι, περιφρονούμενοι ἀπὸ πάντας καὶ δὲν ἀναπαύονται ἐκ τῶν ὀραγίζουσῶν τὴν καρδίαν τύψεων τῆς συνειδήσεως· ἐγκαταλείπονται ἀπὸ ἐκείνους μάλιστα, τοὺς ὁποῖους ἐπίστευον φίλους των· δλόκληρος ἡ κοινωνία τοὺς θεωρεῖ ἔναγεις, αἰσχροὺς καὶ ἀτίμους, καὶ ὁ Θεός! ... ὦ! ἡ τιμωρία τὴν ὁποίαν τοῖς φυλάττει εἰς μίαν ἄλλην ζωὴν ὑπερβαίνει ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄ! πιστευσον Ἰακώβ, ὅτι ὅστις διῆλθε τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του εἰς ἀδικίας, δὲν θὰ ἔχη πλεόν ἡσυχίαν διὰ τὸ γῆρας· διότι μάθε, τέκνον μου, ὅτι τὸ γῆρας βλέπει τὸ παρελθόν· ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἡ τῶν ἀναμνήσεων καί, ὅταν αἱ ἀναμνήσεις αὗται χαράττουσιν εἰς τὰ γηρατεῖα τὰ κακουργήματα, τὰ ὁποῖα ἔπραξε, ταράσσεται νυχθημερόν καὶ ὁ ὕπνος ἀπομακρύνεται τῶν βλεφάρων του διὰ παντός· τὰ σφάλματά του, τὰ ἀδικήματά του, ἀνεπανόρθωτα τότε, συναθροίζονται εἰς τὴν φαντασίαν του· βλέπει ἔμπροσθέν του φάντασμα τρομερὸν νὰ τὸν καταδιώκῃ ἀιηλεῶς. Πρόσεξον, Ἰακώβ, ὦ! πρόσεξον πολὺ νὰ προετοιμάσης μέλλον παρόμοιον μὲ ἐκείνου, ὅστις θέλει νὰ τιμᾶται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἀγάλλεται δὲ εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου καὶ ἐμέ, θὰ θελήσῃς νὰ παραέξης τὴν καρδίαν μας μὲ τὴν θέαν τῆς αἰσχροῦς σου διαγωγῆς; Ἄ! αἱ λύται τὰς ὁποίας προξενεῖ ὁ

υἱός εἰς τοὺς γονεῖς του, μεταποιοῦνται εἰς ἄλλα ξίφη καὶ σφάζουσι τὴν καρδίαν τῶν γονέων· ὁ ἔξευτελισμὸς τῶν τέκνων ἀτιμᾶζει τοὺς γονεῖς. Ἰδέ, τέκνον μου, τὸν εὐσεβῆ σου πατέρα κυρτὸν ὑπὸ τὸ ἄροτρον πῶς ἐργάζεται δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ ἀφίση εἰς σὲ περιουσίαν· παρατήρησον τὰς λευκάς του τρίχας· παρατήρησον τὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ρυτίδας, αἵτινες καὶ μόναι τὸν καθιστῶσι σεβάσιμον. Θὰ θελήσῃς Ἰακώβ, νὰ ἐπιθέσῃς στίγμα αἰσχροῦς ἢ ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς του μετώπου; θὰ θελήσῃς νὰ ἐπιφέρῃς θανάσιμον κτύπον εἰς τὴν πολύτιμον ταύτην ὑπαρξιν; ὦ ὄχι! σὺ μὴ θελήσῃς, τέκνον μου, ταῦτα ποσῶς, παρατήρησον καὶ ἐμέ, τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία ἔχω πολλὰ ὑποφέρει νὰ σοὶ δώσω τὸ φῶς, διῆλθον πολλὰς νύκτας πλησίον τοῦ λίκνου (κούνιας) σου, ἐμέ! ἦτις σὲ ἐφύλλατον καὶ ὑπεβάσταζον τοὺς ἀδυνάτους βηματισμούς σου, ἐμέ! ἡ ὁποία περιεστοίχιζον τὴν νεαράν σου ἡλικίαν μὲ τόσας φροντίδας, μὲ τοσαύτας γλυκεῖας χαρὰς! ὦ! εἶναι ἀδύνατον σὺ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης πρὸ τοιαύτης φιλοστοργίας νὰ φαρμακώσῃς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· ὄχι, σὺ δὲν θὰ μὲ καταβυθίσῃς εἰς μεγίστας θλίψεις, αἵτινες θὰ ὑποσκάψωσι τὴν υγείαν μου, σὺ δὲν θὰ μὲ κάμῃς νὰ χύσω πικρὰ δάκρυα! ὦ! Ἰακώβ, ὦ τέκνον μου! πρωτότοκέ μου, πολυαγαπημένε μου υἱέ, δοκίμου μοι ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃς τὰς παραινέσεις μου, ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐκκληρώσῃς τὸ καθῆκόν σου! » Λέγουσα ταῦτα ἡ μήτηρ μου ἔκλαιε καὶ ἐγὼ ἐβυθίσθην εἰς λυγμούς· τέλος τῆ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐκκληρώσω τὰς παραγγέλιας τῆς· ἀλλ' ἔμεινα σταθερῶς εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου;

(ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. Ἡ ἁγία Γραφή, ἀξία καὶ ὠφελιμότης αὐτῆς σελ. 54 δρχ. 2.—
2. Ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ θεία Κοινωνία σελ. 44 δρχ. 2.—
3. Ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς, ψυχωφελεστάτη συλλογὴ προσευχῶν καὶ θρησκευτικῶν λόγων. Στυλ. Καβδαθία, σελ. 148 Ἀθῆναι 1954.
4. Τάξις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑπὸ Γ. Μπεκατόρου. Κατάλληλον διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεροφύλακας, συγκεντρῶνον τὰς περισσοτέρας λεπτομερείας τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τιμᾶται δρχ. 15.— Πωλεῖται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΙΝ

Τὸ νέον ὑπέροχον ἔργον τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου «Φωνῆ βοῶντος ἐκ τῆς Ἐρήμου». Θὰ ἀφίση ἐποχήν. Θὰ σταλῆ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Ἀναμείνατέ το προσεχῶς.

ΣΤΗΛΗ ΔΩΡΕΩΝ

1. Γεώργιος Ἀθανασιάδης δρχ. 20.—

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» μὲ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν τῶν 15 δραχ. ἐτησίως, εἰς τὰς ὁποίας συμπεριλαμβάνονται ὅλα τὰ ἔξοδα χάρτου, τυπογραφικῶν, διεκπεραιώσεως, ἀλληλογραφίας καὶ λοιπὰ, μὴ δυναμένη νὰ ἀνταποκριθῆ καὶ μὴ θέλουσα νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσὶν τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠφελοῦνται πολλαὶ ψυχαί, ἀπεφάσισε νὰ αὐξήσῃ κατὰ τι τὴν συνδρομὴν τῆς.

- Διὰ τοὺς ἰδιώτας δρχ. 20.—
 Διὰ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς » 25.—
 Διὰ τὰς Ἱερὰς Μονὰς » 35.—
 Διὰ τὴν Ἀμερικὴν δολλ. 3.—
 Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν λίρα χάρτ. 1.—
 Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς ἀδελ-

φοὺς συνδρομητὰς νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν μικρὰν αὐτὴν αὐξήσιν. Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες, δύνανται νὰ δηλώσωσιν ἀπὸ σήμερον διὰ νὰ κανονίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν τευχῶν ποῦ θὰ ἐκτυπώσωμεν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, καθ' ὅσον ἡ ἐκτύπωσις γίνεται ἀναλόγως τῶν συνδρομητῶν μὲ μικρὸν μόνον περίσσευμα ἐπὶ πλεόν πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 25.000

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 25.000 ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς	δρχ. 5.—
— Ὁ Χριστὸς νικᾷ (διήγημα)	» 5.—
— Ἀπαραίτηται συστάσεις διὰ τὸν Χριστιανὸν	» 1.—
— Ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς	» 2.—
— Ψυχῆς παρηγορία	» 2.50
— Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ	» 2.—
— Ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ	» 6.—
— 3 Παρακλητικοὶ Κανόνες	» 1.50
	25.000

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 25

Μίαν σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μὲ δρχ. 25, ἐνισχύοντες τὸ ἔργον τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης», τὰ κάτωθι:

— Ὁ βίος ἁγ. Εἰρήν. Χρυσοβ. »	2.50
— Ἀκολ. Μ. Ἀγιασμοῦ Θεοφ. »	1.—
— Ἀπαραίτητοι συστάσεις διὰ τὸν χριστιανὸν	» 1.—
— Εὐαγγελικὸς Κῆπος	» 5.—
— Λουλουδία τοῦ Παραδείσου	» 5.—
— Ὁδηγὸς εἰς τὴν Βασίλ. τῶν Οὐρανῶν	» 5.—
— Μικρὸν Εὐχολόγιον	» 2.50
— Τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπη-κέου	» 1.50
— Ὁ Μέγας Κανὼν Ἀνδρ. Κρήτης	» 1.50
	25.—

Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ "ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΚΑΤΑ ΤΟ 10' ΕΤΟΣ 1954

1. Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαήλ.
2. Μητροπολίτης Κορυθαῶς καὶ τακτικὸς καθηγητῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου κ.κ. Εὐλόγιος (Κουρίλας).
3. Ἀρχιμ. Βησσαρίων, ἡγούμενος Ἱ. Μ. Γρηγορίου ἐν ἀγίῳ Ὁρει.
4. » Συμεὼν Φιλοθεΐτης, προηγούμενος Ἱ. Μ. Φιλοθέου » » »
5. » Φιλόθεος Ζερβάκος, ἡγούμενος Ἱ. Μ. Λογγοβάρδας Πάρου.
6. » Χρυσ. Θέμελης, ἀρχιγραμματεὺς παρὰ τῆ Ἱ. Συνέδῳ ἐν Ἀθήναις.
7. » Αἰθέριος ἀγιοταφίτης.
8. » Γαβριήλ Σταματελάτος, Κουτλουμουσιανός.
9. † Γέρων Δανιήλ Δανιηλίδης, Κατουνάκια ἀγίου Ὁρους.
10. Ἱερομ. Εὐθύμιος ὁ Κρής, Καρυαὶ ἀγίου Ὁρους.
11. » Μεθόδιος, Καλύβη ἀγ. Γρηγορίου, Σκήτη Ἰβήρων ἐν ἀγίῳ Ὁρει.
12. Ἱερεὺς Ζάνος Γουγουτᾶς, Mansfield, Ohio.
13. » Βασίλειος Μπάμνιας, Μόρια Μυτιλήνης.
14. Γέρων Βασίλειος μοναχὸς Καρακαλλινός, Ἱ. Μ. Καρακάλλου ἀγ. Ὁρος.
15. » Παντελεήμων μοναχ. βιβλιοθηκάρ. Ἱ. Μ. Μεγ. Λαύρας » »
16. » Εὐθύμιος μοναχὸς Διονυσιάτης, Ἱ. Μ. Διονυσίου » »
17. Μοναχὸς Σάββας Φιλοθεΐτης, Ἱ. Μ. Φιλοθέου » »
18. » Θεόκλητος Διονυσιάτης, Ἱ. Μ. Διονυσίου » »
19. » Μακάριος Παπακυρίλλου, Νέα Σκήτη » »
20. » Ἡλίας Λαυριώτης, Ἱ. Μ. Μεγ. Λαύρας » »
21. » Δοσίθεος Διονυσιάτης, Ἱ. Μ. Διονυσίου » »
22. † Χρῆστος Ἀνδρουῖτσος, Θεολόγος.
23. Ἰωάννης Σπαθάρης, καθηγητῆς Γυμνασίου Βόλου.
24. Δημήτριος Εὐσταθόπουλος, Θεολόγος, Βόλος.
25. Ἀντώνιος Ταχιάος, Θεολόγος, Θεονίκη.
26. Σάββας Νανάκος, » Βόλος.
27. Παν. Ἡλ. Πουλίτσας, Ἀθήναι.
28. Παναγιώτης Καββαδάς, Μυτιλήνη.
29. Γεώργιος Παλμετάκης, Ἡράκλειον Κρήτης.
30. Χριστόφορος Ἀσπρομάτης Ν. Υ. City u.s.a.
31. Κωνστ. Μπαστιάς, δημοσιογράφος, Ν. Υ. City u. s. a.
32. Ἰωάννης Μηνᾶς, ὑπουργεῖον Γεωργίας, Ἀθήναι.
33. Σπύρος Δημόπουλος »
34. Ἀν. Ν. Καρταλάς.
35. Ἀναστ. Γ. Περατικοῦ, Σύρος

Πρὸς ὄλους τοὺς σεβαστοὺς αὐτοὺς συνεργάτας ἡ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἀπευθύνει θερμὰ εὐχαριστήρια.

Ῥοαύτως εὐχαριστεῖ καὶ τὸν κ. Νικ. Γκουντόπουλον, ὅστις προσφέρει ἀναργύρως τὴν βοήθειάν του κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῆς, διορθῶνων τὰ δοκίμια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 'ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΤΟΥ ΙΘ' ΕΤΟΥΣ 1954

Α'. 'Ακολουθίαι

1. Εἰς τὸν ἅγιον νεομάρτυρα Τριαντάφυλλον	Σελ.	37
2. Εἰς τὴν ἁγίαν ὁσιομάρτυρα Παρασκευὴν	»	183
3. » » » » » ὕμνος	»	200

Β'. Κανόνες

1. Παρακλητικὸς εἰς τὸν ἅγιον Τριαντάφυλλον	»	54
---	---	----

Γ'. Χαιρετισμοὶ

1. Εἰς τὸν ἅγιον νεομάρτυρα Τριαντάφυλλον	»	50
---	---	----

Δ'. Λόγοι - Ὁμιλίαι

1. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, λόγος περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου	34, 112, 175, 246, 307, 333
2. Δανιὴλ Δανηλίδου πνευματικοῦ, περὶ παθῶν καὶ νηστείας	79, 241, 310, 356
3. Πανηγυρικὸς εἰς τὸν ἅγιον Τριαντάφυλλον	» 59
4. Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ	» 106

Ε'. Διηγήματα

1. Ὁ Ἀνδρέας, ἦτοι ἡ εὐτυχία εἰς τὴν εὐσέβειαν	69, 138, 181, 260, 324, 389
2. Διήγησις ὠφέλιμος, Βασιλείου Καρακαλλινοῦ	» 131
3. » ὠραία » »	» 219
4. » περὶ τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Αἰγύπτῳ	311, 341
5. Πέντε διδακτικὰ παραδείγματα, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ	314, 338

ΣΤ'. Διάφορα

1. † Μητροπολίτου Κορυτσᾶς κ. κ. Εὐλόγιου (Κουρίλα)		
— Τὸ κέντρον τῶν ἡσυχαστῶν κ.λ.π.	15, 83, 149, 221, 282, 376	
— Ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων	» 75, 145	
— Προσέξατε τὴν ὀρθοδοξίαν	» 205	
— Ἡ χίμαιρα τοῦ Ἐβανστον κ.λ.π.	» 265	
— Τὸ παγχιριστιανικὸν συνέδριον τοῦ Ἐβανστον κ.λ.π.	» 329	
2. Ἀρχιμ. Βησσαρίωνος Γρηγοριάτου, Καθηγουμένου		
— Τὸ μετοχιακὸν ζήτημα τοῦ ἁγίου Ὁρους	116, 163, 212, 274	
3. Συμῶν Φιλοθεΐτου, Προηγουμένου		
— Περὶ λατρείας	» 27	
— » λόγου	» 94	
— » λύπης	» 172	
— » μέθης	» 215	
— » μοιχείας	» 304	
— » ματαιότητος	» 340	
4. Ἀρχιμ. Φιλοθέου Ζερβάκου, ἡγουμ. Ἱ. Μ. Λογγοβάργας		
— Πῶς ἐγνώρισα τὸν ἅγιον Νεκτάριον Πενταπόλεως	101, 171, 216	
5. Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, ἀρχιγγραμ. Ἱ. Συνόδου		
— Σχόλια εἰς τὸν Μέγαν Κανόνα. Ἀνδρέου Κρήτης	23, 103, 146, 209, 271, 368	

	Σελ.
6. Ἄρχιμ. Αἰθερίου Ἀγιοταφίτου	
— Ὀδηγὸς τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων Παλαιστίνης	81, 167, 243, 352
7. Ἄρχιμ. Γαβριὴλ Σταματελάτου	
— Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς	» 183
— Ὕμνος εἰς τὴν αὐτὴν ὁσιομάρτυρα	» 200
8. Βασιλείου Γέροντος Καρακαλλινού	
— Διήγησις ὠφέλιμος	» 131
— » ὠραία	» 219
— Περὶ τοῦ ἔξαγορευάντος εἰς Γέροντα ἅγιον ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ὀλύμπου	» 281
— Διήγησις τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Αἰγύπτῳ	» 311
— Περὶ τοῦ λογοθετήσαντος πρὸς τριῶν ἡμερῶν τῆς τελευτῆς αὐτοῦ	» 370
9. Παντελεήμονος Γέροντος Λαυριώτου	
— Ἡ ἐπ'ἀνδρωσις τῶν μονῶν καὶ ἡ Ἀθωνιάς	» 33
— Ἀποφθέγματα	» 95
— Κοντάκια ἀνέκδοτα	99, 234, 345,
— Πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι ἡ Ρώμη πρῶτος θρόνος	» 350
10. Εὐθυμίου ἱερομ. τοῦ Κρητὸς	
— Ἐπιστολὴ Ναθαναὴλ Μητρο. Πενταπόλεως πρὸς Εὐγενίαν μοναχὴν	» 114
— Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, διδαχαὶ	» 313
— » » πέντε διδακτικὰ παραδείγματα	314, 338
11. Σάββα μοναχοῦ Φιλοθεΐτου	
— Ἑρμηνεῖα εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου	120, 248, 343
12. Θεοκλήτου μοναχοῦ Διονυσιάτου	
— Περὶ ἐλέγχου τοῦ κλήρου	» 5
— Ὅσα προσφιλῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα εὐφημα	» 91
— Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας	» 124
— Μακρακιολογία	» 362
13. Αἰδ. Τζάνου Γουγουτᾶ	
— 40 μῦθοι τοῦ Αἰσώπου ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἁγίας Γραφῆς	122, 249, 349
— Ἡ ἐλπίς μας τὸ ἅγιον Ὄρος	» 306
14. Βασιλείου Μπάμνια ἱερέως	
— Ὁ φοβερὸς σεισμὸς τῆς Θεσσαλίας (ποίημα)	» 159
— Ἄς ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν μας	169, 236
— Ἡ σεμνότης (ποίημα)	» 238
— Ἡ θαυματουργὸς Παναγία	» 315
— Τὰ ἔγγυς Ἱεροσόλυμα (ποίημα)	» 348
15. Ἡλία Λαυριώτου μοναχοῦ	
— Νέον ἔτος	» 26
— Εἰδήσεις τῆς ἱερᾶς Κοινότητος	» 64
— Ὁ πρῶτος καρποφόρος ἀπολογισμὸς τῆς Ἀθωνιάδος	» 239
16. Ἰωάννου Σπαθάρη, καθηγητοῦ	
— Οἱ τακτικοὶ ἐλιγμοὶ τοῦ ὄρειου τοῦ ἀρχαίου κ.λ.π.	30, 129, 160, 232, 292, 354
— Ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ἱεροῦ Ἀδγουστίνου	93, 229, 299, 356
— Ὁ Σταυρὸς, Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία	97, 157, 252, 296, 359
16. Ἀντωνίου Ταχιάου, Θεολόγου	
— Ἄγιον Ὄρος καὶ «τουρισμὸς»	255, 290
— Ὁ Ἄθως καὶ οἱ ξένοι	» 305
17. Παναγ. Ἱ. Καββαδᾶ	
— Πνευματικὴ Κυψέλη	» 36
— Προσευχὴ ὁλόψυχος εἰς τὴν θαυματουργὴν Παναγίαν Ἀγιάσου	» 217
— Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἡ θ' ᾠδὴ	» 367

18. Σ. Σ.

— Οἱ σεισμοὶ τῆς Θεσσαλίας	»	158
— Λιτανεία διὰ τὴν ἀνομβρίαν	»	280
— Οἱ ἐπισκέπται τοῦ ἁγίου Ὁρους	»	294
— Ὅλα τὰ ἐπίκαιρα	63, 134, 178, 257, 319, 384	

Ζ'. Μεμονωμένα

1. Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων	»	28, 133
2. Ἐκ τῶν διδασκῶν τοῦ ἁγίου Νείλου τοῦ Μυροβλήτου	127, 174, 250, 303, 347	
3. Οἱ καλοὶ ἐργάται τοῦ ἀμπελώνου, Γ. Παλμετάκη	»	111
4. Ἡ ἀγάπη, Ἰωάννου Μηνᾶ, Ἀθῆναι	176, 230	
5. Ὁ πλοῦτος τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους, Χρ. Ἀσπρομάτη	»	220
6. Ἐκθεσις τῆς ὑποεπιτροπῆς διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ βυζαντινοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἁγίου Ὁρους, Παν. Ἡλ. Πουλίτσα	»	253
7. Τὸ σχῆμα τὸ ἀγγελικὸν (ποίημα)	»	298
8. Τὸ νέο καλογεράκι (ποίημα)	»	299
9. Τὸ «Λαυσαϊκὸν τοῦ ἁγίου Ὁρους», βιβλιοκρισία Κ. Μπαστιᾶ	»	301
10. Περὶ τὴν δογματικὴν Χρ. Ἀνδρούτσου, ὑπὸ Σ. Ν.	»	317
11. Στὴν Παναγία (ποίημα) Σπ. Δημοπούλου	»	317
12. Εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ (ποίημα) Ἀν. Ν. Καρταλά, Ἀθῆναι	»	356
13. Ὁ θόρυβος διὰ τὸ τρισύνθετον τοῦ ἀνθρώπου, † Χρ. Ἀνδρούτσου	»	361
14. Περὶ τιμωριῶν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι, Εὐθυμίου μοναχοῦ Διονυσιάτου	»	372
15. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου παραινετικά μονόστιχα, Ἀναστ. Γ. Περατικοῦ»	373	
16. Ἥλιος καὶ λοιποὶ συμβολισμοί, Λοσιθέου μοναχοῦ Διονυσιάτου	»	375
17. Ἀνάλεκτα,	25, 110, 115, 170, 238, 245, 302, 304, 313, 358, 367, 374	
18. Ἑλληνορθόδοξια νέα ἔξ Ἀμερικῆς	65, 136, 179, 258, 322, 386	
19. Διάφοροι δηλώσεις	70, 140, 263, 325, 390	

ΘΕΡΜΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ φίλοι συνδρομηταί, ὅπως ἀποστείλουν τὴν ἐφετεινὴν καὶ περισυνὴν συνδρομὴν των ἐκ δρχ. 15, ἢ 30 διότι ἀντιμετωπίζομεν μεγίστας δυσκολίας διὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ περιοδικοῦ. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν βοήθειαν ἀπὸ οὐδένα, ἀλλὰ προσπαθοῦμεν νὰ στηριχθῶμεν μὲ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν τῶν 15 δρχ. ἐτησίως καὶ μόνον, οὔτε δὲ καὶ περιοδεύοντας διαθέτομεν πρὸς εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν· τῶρα μάλιστα ποῦ διδομεν δωρεὰν διάφορα πατερικὰ βιβλία, ἔπρεπεν ἡ βοήθεια ἀπὸ μέρους αὐτῶν νὰ ἦτο θερμότερα, ἀλλὰ δυστυχῶς. Ἐξ ἴσου θὰ λυπηθῶμεν ἐγὼ καὶ οἱ κ. κ. συνδρομηταί ἐὰν ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἄς πράξουν λοιπὸν οἱ ἀγαπητοὶ μας, ὅ, τι νομίσουν καλλίτερον.

Ἡ μεγαλύτερα ζημία (πολλῶν ἑκατομμυρίων) προέρχεται ἀπὸ παλαιότερους συνδρομητάς, οἵτινες μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη τοὺς διεγράψαμεν καὶ ἐπειδὴ δὲν λαμβάνουν γνῶσιν τῶν ἐκάστοτε δηλώσεων διὰ τὰς συνδρομάς, καταφεύγομεν εἰς προσωπικὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀπαντοῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ χρήματα στέλλουν. Δύναται οὕτω νὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ ἕνας ἔκστος ὅπως βούλεται. Διὰ τοῦτο ἐὰν συμβαίη, οἱ λαμβάνοντες σήμερον τὸ περιοδικόν, νὰ γνωρίζουν κανένα παλαιότερον, ἃς τὸν παρακαλοῦν νὰ στείλῃ τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς του. Ἡ Διεύθυνσις